BİNNUR ŞAFAK

NİGİZ

VAVEYLA

DOKUZ

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

VAVEYLA

KIŞ DÖNENCESİ

Ninova

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

VAVEYLA KIŞ DÖNENCESİ

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Gonca Gürsabancı,
Biricik kız kardeşim, aynı anneden doğmasak da
ruhumdan ruhuna uzanan kopmayacak bir bağ var.

Kış Dönencesi, en uzun gece ve en uzun gündüzün yaşandığı
bir gündönümüdür. Yazın ve kışın tam ortasıdır aslında.
Biz seninle en uzun gece ve en uzun gündüz gibiyiz:
birimiz yaz, birimiz kış. Ve biliyorsun ki,
o en uzun geceleri de, en uzun gündüzleri de
birlikte atlattık. Kız kardeşin daima yanında.

♪ *Title Fight, Your Pain Is Mine Now*

Oysa bir hayalettir anılar, yaşandıkları gün ölür, bir ömür peşini bırakmazlar.

O, geçmişin içinde hâlâ yaşayan bir hayaletti.

Beyaz elbisesinin iplerini boynunda birleştirip bağlarken gözlerini aynadan çekmedi. Uzun, dalgalı saçlarını bir tarafa doğru atıp kabarttı, aynada duran fotoğrafa öpücük attı.

Bu fotoğraf, Lavin ile ikisine aitti.

Makyaj masasının altındaki çekmeceyi açtı, çekmecenin içinde duran bale ayakkabısına dokundu. Beyaz ayakkabı, kirli ve küçüktü. Bu ayakkabıyı ona Lavin vermişti; Lavin'e göre altından kalkılması en zor anıları yalnızca Kardelen yüreğinin altında toparlayabilir, ehlileştirebilirdi.

Kardelen, dudaklarında buruk bir gülümsemeyle ayakkabılara baktı. Ayakkabının kenarına sıçramış kuru kan lekesi yıllardır orada duruyordu; Lavin'e ait bir yara gibiydi.

Abisinin sesini duyunca elindeki bale ayakkabılarını çekmeceye koyup kapıya baktı. Abisi, kapısını hafifçe tıklatıp kafasını içeri doğru uzattı. Kız kardeşini gördüğü an yüzünü saran o hayat dolu ifade, kız kardeşinin de oldukça ilgisini çekerdi. Abisine tüm dişlerini göstererek gülümsedi ama gözlerine sinmiş gölgeleri ondan gizleyemedi.

Kartal, ağır adımlarla kardeşine yaklaşırken, "Senin gözlerin neden öyle bakıyor?" diye sordu.

Kardelen, başını kaldırıp abisine baktı; uzun uzun gözlerinin içine baktı.

"Abim Adam," diye fısıldadı uzun süren sessizliğinin peşinden. "Her melek, kanatlarıyla mı doğar?"

Kartal, bir an bu soruya anlam veremedi. Sadece kardeşinin gözlerinin içine baktı. Sonra elini kardeşinin omzuna koyup, göz kırparak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir kuğu tanıyorum," dedi Kardelen gözlerini makyaj aynasına çevirerek. Kartal'ın da bakışları fotoğraf karesine çevrildiğinde, altın kahve gözlerine yerleştirdiği bakışlar derinleşti.

Kardelen yeniden konuşmaya başladığında, Kartal'ın gözleri hâlâ fotoğraf karesinde asılı duruyordu.

"Kuğunun kanatlarını koparmışlar. Ne göle yaklaşabiliyor ne de gölden uzaklaşabiliyor."

Kartal'ın avucu sıkılaştı, kız kardeşinin omzunu ovarken fotoğrafa bakarak, "Ne yapmışlar ona?" diye sordu.

"Gölden uzaklaştırmışlar. Özlüyor gölü, biliyorum ben."

Kartal, "Göl buz tutmuş diye kuğuya kızabilir misin?" diye sordu.

Kardelen, gözlerini yere indirdi. "Kanatları olsa, buzun üzerinde de ilerlerdi."

"O zaman kuğuya bir kanat çizelim."

"Sonra o kanatları kesip sırtına yapıştırır mıyız?" diye sordu Kardelen irileştirdiği gözleriyle abisine bakarak. Kartal'ın bakışları kız kardeşine döndü, şefkatin içini bir bıçak olup deştiğini hissetti.

"Evet, sonra da bırakırız gölün önüne. Bakalım buzun üzerinde de ilerleyebilecek mi?"

Yaşananlardan bir süre sonra Kartal yine burada, bir anının öldüğü odadaydı.

Çizdiği kanatların bir kopyası, kardeşinin artık terk ettiği makyaj masasının önünde duruyordu. Bakışları önce fotoğraf karesine dokundu. Altın kahve gözler derinleşti. Günlerdir uyku uyumuyordu. Gözlerinin altı morarmış, gözlerinin içi kan damarları tarafından örülmüştü; berbat görünüyordu. Titreyen parmakları çizimin üzerinde dolaşırken kendine tekrar ettiği bir şey vardı: Zaman, anıları öldürmek için tutulmuş kimlik bir katildi.

Kâğıdın arkasının boş olmadığını fark ettiğinde duraksadı. Çizimin arkasını çevirip, çizimin arkasına kurşun kalemle yerleştirilmiş kelimeleri okumaya başladı.

'Bu aralar çok kâbus görüyorum. Bilirsin, senin kardeşinim ve işimi garantiye almayı severim. Bu masanın önünde uykusuz gözlerle dikildiğin

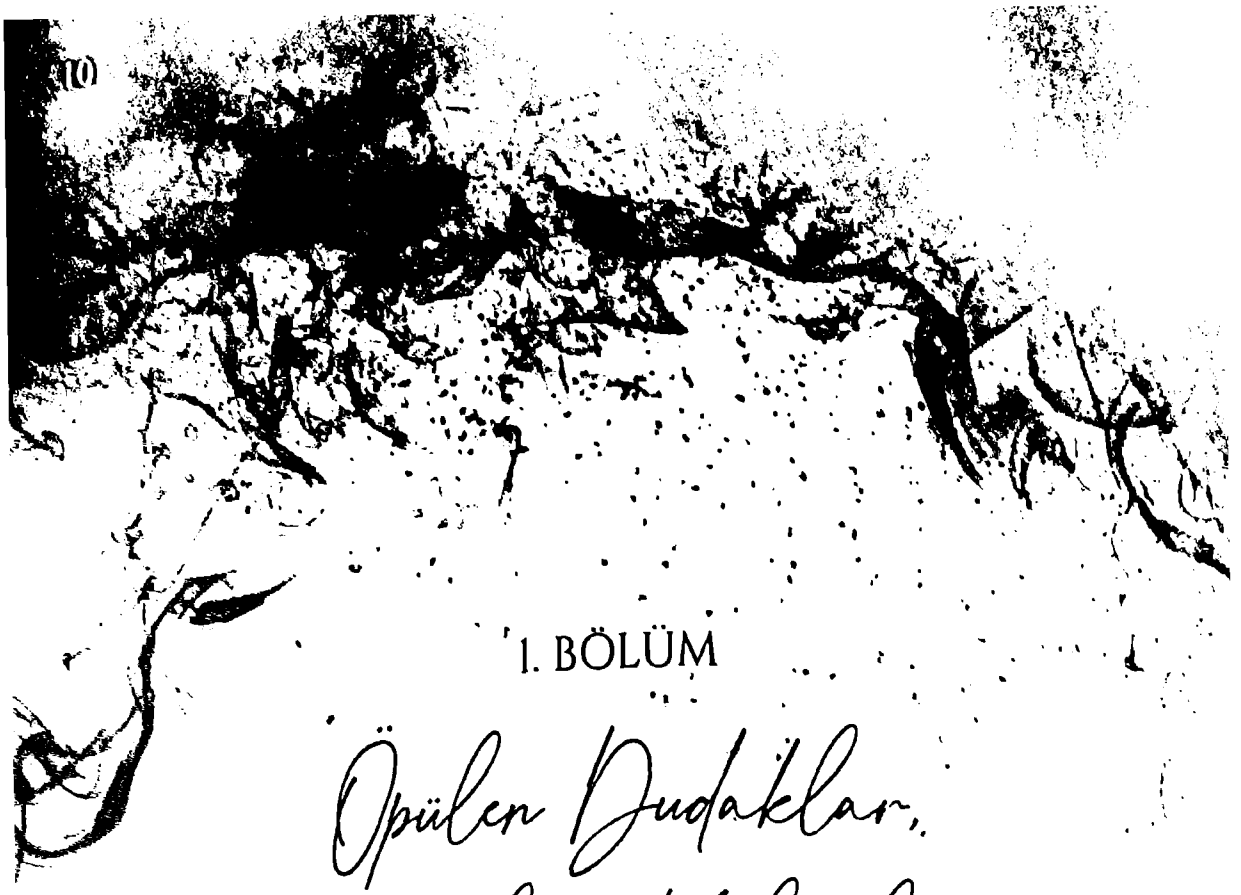
bir gün bu çizimi bulacak olursan, masanın altındaki çekmeceyi aç, Abim Adam.'

Kartal, kâğıda bakarken dişlerini sıktı. Gözlerindeki kan damarları, yaşları toplayan fırtına bulutları gibiydi. İçini yarıp geçen bu duygunun bir gün son bulacağına inanmıyordu, artık ölene dek bu duygu onunla gittiği her yere gelecekti; buna emindi.

Eğilip masanın altındaki çekmeceyi açtı. Gözlerine ilk çarpan şey bale ayakkabıları olmuştu. Beyaz, kenarında kan lekesi olan küçük bale ayakkabısını eline alınca, ayakkabının tabanına yapıştırılmış beyaz renkteki küçük not kâğıdını fark etti.

Not kâğıdında şöyle yazıyordu.

'O, buzun üzerinde tek başına ilerleyemez. Taktığın kanatlar onun sırtına kaynayana kadar onu bırakma, Abim Adam.'

1. BÖLÜM

Öpülen Dudaklar, Yakılan Kelimeler

♪ *Terno Rei, Roda Gigante*

Dudakları dudaklarımda çağlayan bir ırmak gibiyken, parmakları yüzüme ekilmiş ölüm çiçekleri gibiydi.

Sonunda dudaklarımız birbirinden ayrıldı ama yüzlerimiz hâlâ aynı kadrajın içindeydi. Kartal, alnını alnıma bastırınca sertçe yutkunup gözlerimi onun dudaklarına çevirdim. Dışarıdaki soğuğa, gökten inen karlara rağmen alnı sıcaktı ve damarlarının çarpışını alnımda hissediyordum.

"Anladın mı?" diye fısıldadım.

Sertçe yutkunup alnını alnıma daha sert bastırdı. "Anladım."

"Güzel." Alnımı alnından uzaklaştırıp bu defa çenesine bastırdım. Alnımda çenesindeki pürüzlü yüzeyi hissettim, sakalları çıkmaya başlamıştı. "Seninleyim ama senin değilim," diye fısıldadım, nefesim boynunu saran kazağının kumaşına çarparak bana geri döndü ve kendi sıcaklığımı yüzümde hissettim. Yanaklarım yanıyor, başım alkolün değil, hislerin etkisiyle dönüyordu.

"Evet," dedi ama cümleyi tekrar etmek istemedi. "Öylesin."

Çok karmaşık hissediyordum. Kalbimde, yaşanan anın canhıraş çığlıkları kopuyordu; tenimdeki sakinlik, karlar altında büyümüş bir

kardelen çiçeği gibiydi. Bir an hiçbir şey söylemeyecek sandım ama sonra dudaklarından dökülen sıcak nefesler saçlarımın üzerinden rüzgâr gibi kayıp geçerken, "Ben sarhoş olmak nasıl bir şey unutmuştum," dedi, sonra ekledi: "Bu gece yaşanana dek."

Naftalin kokan kışlık bir paltoyu çıkarmış, o paltoyu son kez giydiğim gün kaybettiğim bir insanı hatırlamış gibiydim.

Uzun süre öylece bekledik. Bedenim onun bedeninden usul usul ayrıldığında gözlerim içgüdüsel olarak önce dudaklarına tutundu. Uzun süre kızarmış dudaklarını izledim, sonra gözlerim gözlerine tutundu.

"Nasıl birinin anısı olunurmuş, gördün mü?" diye sordum. Dudaklarının yukarı çekilir gibi olduğunu gördüm, dudaklarından uzaklaştırdığım gözlerimi çenesine indirip çenesindeki çukuru izlerken yutkundum.

Bir an sanki yıllarca hiç konuşamayacakmışız, birbirimizin gözlerinin içine birkaç saniye dahi olsa bakamayacakmışız gibi hissetmiştim ama öyle olmamıştı. Gözleri gözlerime şeytanın sırtında duran simsiyah kanatlar gibi dikildiğinde, gözlerimi onun gözlerinden uzaklaştıramadım. Konuşmadı, konuşmadım, sadece birbirimizin gözlerini izledik. Beni sorgulamadı, kendimi sorgulamadım, bana karşılık verdiği için onu da sorgulamadım. Sorgu aşamasını şimdilik bizden uzak tutmam gerektiğini biliyordum. Yine de onun dudaklarına bakarken dizlerimin üzerine düşecekmişim gibi hissediyordum. Bundan sonra olanların akıbeti ne yönde olurdu bilmiyordum fakat bildiğim, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Bunu Kartal'ın da bildiğini düşünüyordum. Hatta bu bir düşünce değildi, emindim. Arabaya kadar nasıl yürümüştük, nasıl onun hemen yanımda oturacağını bildiğim ön yolcu koltuğuna oturmuştum, nasıl yola koyulmuştuk hiçbirini hatırlamıyordum.

Altımızdan akıp giden yol, yaşananları arkada bırakıyormuş gibi görünse de sanki geçtiğimiz her sokakta biz vardık, her sokağın başında dudaklarımız birbirine dokunmuş şekilde duruyorduk. Araç, her sokak başında karşılaştığı görüntümüzün yanından geçip gidiyordu. Dudaklarım sızım sızım sızlıyordu. Ona baktığımda, dudaklarımızın birbirine dokunmuş olduğu gerçeğini görecek olduğumu bilmek, beni gerçekten korkutuyordu.

Evin önüne geldiğimizde bile dudaklarımız aralanmadı. Sokak lambasının avucundan su misali akan ışığın içinden geçerek dökülen kar

tanelerini izledim. Aracın içi karanlıktı, motoru artık çalışmıyordu, evlerin tüm ışıkları sönmüştü, dünyada biz hariç herkes uyuyordu. O da tıpkı benim ona bakmadığım gibi bana bakmıyordu.

Sonunda süren bu sessizliğin, eğer kırılacak olmazsa sonsuza dek süreceğini fark ettiğimden aracın kapısını geceye açtım ve gecenin soğuğu, cipin içini doldurdu. Göz ucuyla ona baktım, hâlâ ön camdan dışarıyı izliyordu. Ona baktığımı belki fark etmişti, belki de bakışlarımın radarına yakalandığını hissetmeyecek kadar dalgındı, bilmiyordum. Adımımı gecenin içine basarak araçtan ayrıldım.

Yere düşen, sayısını hatırlamadığım ama beni devirecek gibi titreyen adımlarımı binanın içine kadar taşıdım. Asansörün önüne geldiğim sırada Kartal da binadan içeri giriyordu. Asansörde onunla yalnız kalacağımı düşünmek, birinin boğazıma oturmuş gibi nefesimin daralmasına sebep olunca parmaklarım düğmelerde dolandı. Onun orada olduğunu bilsem de sanki o, orada değilmiş gibi davranmaya çalıştım. Asansörün kapıları kayarak açıldı, içeri girdim ve kapının kapanmasını bekledim ama kapı kapanmadan hemen önce gözlerim onun güneş gibi bakan gözleriyle buluştu. Gözlerinin içindeki altın parçalarının parıltılarını izledim, sonra kapı kapanmadan hemen önce içeri adımını attı ve kapı, ikimiz yüz yüzeyken usulca kapandı. Asansör yukarı tırmanmaya başladı.

Yüzü bana dönüktü, sırtımdaki aynaya değil, gözlerimin içine bakıyordu ve ona meydan okumaktan geri kalmayacağım için ben de inatla onun gözlerine bakıyordum. Asansör, sanki içeride zaman durmuş gibi yavaş hareket ediyor, katlara her uğrayışında uzun süre havada asılı kalıyordu. Asansör sarsılarak durunca bir an bedenim öne doğru kaydı ve ben kendimi toparlayamadan ellerim onun göğsüne dokundu, düşmeme engel olmaya çalıştım. Avuçlarımı onun soğuk kazağının kumaşının altında sıcacık çarpan kalbine bastırırken kafamı kaldırdım ve şaşkınlığın gizlenemediği gözlerimle gözlerinin içine bakakaldım. Kafasını hareket ettirmeden, o içinde küller birikmiş gözlerini indirmiş bana bakıyordu ve küller yüzüme, saçlarıma, gözlerime yağıyordu.

Asansörün kapıları kayarak iki yana açıldı ama ben hâlâ onun göğsüne tutunmuş, onun gözlerinin içine bakıyordum. Bir şeyler söylemesini, benimle alay etmesini bekledim ama aynı gözlerle beni izliyordu. Gözleri bir an gözlerimden koptu, uçurumdan aşağı düşüyormuşum

Ninova

gibi hissettiren hareketinin içimde oyduğu hissi tanıyamasam da o gözler dudaklarıma dokunduğu an, o hissin uçurumun dibine çakılan bedenim gibi iki göğsümün arasına çakıldığını hissettim.

Ellerimi usulca geri çekip, güçlü adımlarla yanından geçip asansörden indim. Eve girmek, ölümle yarışmak gibiydi. Hiçbir şey söylemeden odama geçtim, üzerime giyecek bir şeyler aldıktan sonra ışık hızıyla banyoya girdim ve kendimi ılık suyun altına bıraktım. Su tenimden devamlı olarak kayarak akarken, parmaklarım dudaklarımda öylece banyodaki küçük pencereden içeri sızan sokak ışığını izledim.

Banyodan üzerimde askılı bir tişört, altımda saçlarımın suyunu sıkarken ıslattığım kısa, siyah, penye bir şort ile çıkmıştım. Saçlarım hâlâ ıslaktı, omuzlarımdan aşağı dökülmüş, çıplak omuzlarımı da ıslatmaya başlamıştı. Çıplak ayaklarımın yere bastığı adımları izlerken karanlığa rağmen ayak parmaklarımdaki siyah ojeleri net bir şekilde görebiliyordum. Koridoru aşarak salonun önünde durdum. İçeride olduğunu biliyordum ama sesini duyamıyordum. Ne kadeh sesleri ne de içki şişesinin sesi yoktu, içkinin boğazından kayarken çıkardığı gür sesi bile yoktu.

Tüm cesaretimi tıpkı onu öptüğüm anda toparladığım gibi toparladım. *Onu öptüğüm an...* Duraksadım. Tam salona adım atacakken ayağımın havada kalmasına neden olan düşünce buydu. *Onu öpmek...* Onu öpmüştüm. Kardelen'in gülerken çıkardığı o çocuksu ses zihnime bir ışık gibi yayıldığında, elimi kalbime bastırıp gözlerimi yumdum.

"İçeri gelecek misin artık?" Sesini duyduğum an elimi hızla kalbimden çekip içeriye baktım ama onu göremedim.

Salona girdim. Koltukta uzanıyordu, bir eli yerde, diğer eli koltuğun sırtındaydı, üzerindeki kazağı çıkarmıştı ama pantolonu hâlâ altındaydı. Pencereden içeri sızan ışığı izlerken sakin görünüyor, o ışık onun tenine çarparak teninde sim parçaları gibi parlıyordu. Yerdeki kül tablası dikkatimi çekti, içi bomboştu, şimdiye kadar hiç sigara içmemiş miydi? Oysa banyoda epey uzunca bir zaman oyalandığıma emindim. Sakin adımlarla koltuğun önüne gelip gözlerimi koltukta uzanan bedeninde gezdirdim, ardından gözlerimiz birbirini tekrar buldu. Hiçbir şey olmamış gibi, "Bu gece içmiyorsun sanırım?" dedim sorar gibi, sesimdeki mesafe onu şaşırtmadı, sadece yüzüme baktı.

"Bu gece yeterince içtim," dedi, sesi beni bir adım geri attıracak kadar güçlü geldi, oysa bir fısıltıdan ibaretti.

Gözlerim bu cümleyi kurmasının üzerine dudaklarına inince bunu gördüğünü bilmenin utancıyla karnım kasıldı ama ona çaktırmadım. Gözlerimi etrafta gezdirerek paketi ararken, "Sigaran yok mu?" diye sordum.

"Ne yapacaksın?" diye sordu. Dışarıda bir siren sesi yükseldi, bir ambulansa aitti ya da bir itfaiyeye, belki de bir ekip otosuna; uzaklardan kopup gelmiş ve anlık olarak odanın içini doldurmuştu.

"Alacaktım bir tane," dedim, sakinliğimiz, üzerinde durduğumuz ipin daha da gerilmesine neden oluyordu. Biz iki cambaz olarak artık bu ipe sığmaz olmuştuk. Ya o düşecekti ya ben; ya da ikimizden biri diğerimizi itecekti.

"İçme," dedi, ona baktım. Gözlerini yüzümde gezdirip, "Gelsene," deyince, ayaklarımdan yere çakılıyormuşum gibi hissettim.

Koltuğa iyice yaslanıp bana koltuğun kenarında küçük bir yer açtı. Gözleri hâlâ yüzümün ekseni etrafında dönüyordu. Başta sessizce yüzünü izlesem de sonunda ayaklarım çözüldü ve kendimi onun yanında buldum. Koltuğa önce oturdum, ardından sırtımı ona dönerek yavaşça uzandım. Kafam kolunun üzerinde duruyordu, kolunda çarpan damarı hissedebiliyordum. Kokusu, dışarıda yağan karın aksine ılık bir yağmur kokusu gibiydi. Toprağın notalarını soluyabiliyordum. Bir süre konuşmadık.

Yanağımı şişkin pazusuna bastırdığımda kolunu dirseğinden kırarak yavaşça boynuma sardı ve sırtımı onun göğsüne yaslamamı sağladı. Gözlerim hemen karşımızdaki duvarı kaplayan resimde takılı kalmıştı. Her nedense onun da orayı izlediğini düşünüyordum.

Bir süre sustuktan sonra, "O senin için ne ifade ediyordu?" diye sordu, sorusu uzun süre duraksamama neden oldu. Kimden bahsettiğini anladım.

"Onun benim için ne ifade ettiğini uzun uzun düşünmedim hiç," dedim, ilk defa bir cümleyi kurarken bu kadar çekimserdim. Onun ne hissedeceğini, ne düşüneceğini merak ediyordum, bu garipti. Kartal, göğsünü tamamen sırtıma yapıştırdı.

"Senin için ne ifade ettiğini bilmiyor muydun?"

"Bilmiyorum. O benim için... Özay'dı işte."

Gergin kolları bedenimi daha sıkı sardı. "İsmini zikretme şimdi, siktir et," dedi, sessizce gözlerimi kırpıştırdım, buna cevap vermedim. "Kaç yaşındaydı bu herif?"

"Benden bir yaş büyüktü," dedim.

"Küçükmüş."

Sızlayan dudaklarımı yavaşça yaladım. "Sana göre."

"Sana göre değil mi yani?" diye sordu, köşeye sıkışmışım gibi yutkunup gözlerimi resme sabitledim.

"Öyle bir şey söylemedim."

"Bence sen yaşça senden büyük, olgun biriyle olabilirmişsin gibi geldi." Söylediği sözler, kurduğu cümle kalbimin patlar gibi atarken aniden suskunlaşmasına neden oldu. "Yaşına göre olaylara bakış açın, tavırların, duruşun falan." Doğru kelimeyi arıyormuş gibi bekledi. "Evet, yaş olarak küçüksün ama kafa yapın öyle değil."

Dürüstçe, "Özay, olgun biriydi," dedim.

"Sikeceğim şimdi onun ismini," dedi aniden. Islak saçlarımı pazularına sürterken dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Küfretme, küfrü hak edecek bir şey yapmadı."

"Seni bırakıp gitmiş, bu yeterli bir sebep."

"Dedim ya, onun gitmesini ben kendim istedim."

"Yine de aptallık etmiş," dedi. Beni daha sıkı sardı. "Salak adammış."

"Değildi," diye mırıldansam da beni duymasına imkân yoktu çünkü bunu onun bile duyamayacağı bir şekilde mırıldandım. Sonra asla onun duyamayacağı tonlarda bir sesle tekrarladım: "Beni böyle sardığın müddetçe buradaki tek salak adam sen olacaksın."

"Lavin," dediğini duydum.

Gözlerim ağırlaşmışken, kalbim hâlâ dudaklarımdaymış gibi çarparken ve bedenim onun bedenine yaslı durduğu için sakinleşmişken, "Hım?" diye mırıldandım.

"Bana o dallamayı değil, başka bir şey anlat."

"Onunla ilgili soru soran sendin," dedim kuru bir sesle.

"Sikerim onu," dedi uykulu bir sesle. "Hadi, bir şeyler anlat."

Yanağımı pazusuna bastırıp, "Neyle ilgili?" diye sordum.

"Seninle," dedi, boğuk sesi yutkunmama neden oldu. "Ve *onunla.*" Bu defa o olarak bahsettiği kişinin kim olduğunu bilmek canımı acıttı. Kardelen bizi izliyormuş gibi hissettim.

"Ben... Yıllardır dans etmiyordum. Biliyorsundur zaten." Gözlerimi açmadan bekledim. Gözlerimin önünde onun dalgalı saçları, çekik bakan iri gözleri, hiç silinmeyen gülümsemesi asılı duruyordu. "Ama...

O, dans etmemi çok isterdi, bazen ona dans ederdim." Yutkundum, Kartal'ın da yutkunduğunu duydum. "Yıllar sonra ilk defa onun için dans etmiştim. Şimdi yine onun için dans ediyorum."

Kartal'ın burnunu sırtımdaki kanat dövmesinde hissedince gözlerimi araladım. Gözlerimi açmadan ona içinde gökyüzü tenli kızı saklayan masallar anlatmaya başladım. Acı, bir kelebek gibiydi; üç gün sonra ölecekti ama şu an kanatlarını içimin gökyüzünde çırpmaya devam ediyordu.

Kartal'ın uyuduğunu fark ettiğimde koltukta yavaşça dönerek onun kollarının arasına girmiş, uykunun gözlerime tıpkı taşın suyun dibine çöktüğü gibi çökmesine izin vermiştim. Zaman, ikimizin rüyalarına aktı ve güneş, kar yüklü bulutların arkasına saklanarak doğana dek peşimizi bırakmadı.

Gözlerimin aralanmasına neden olan patırtı, uykumu ikiye bölen bir kılıç gibiydi. Bedenim terliydi, saçlarım alnımdaki ter tabakasının üzerine yapışmıştı ve bedenim gevşemiş, sanki olduğum yerde eriyip, olduğum yere dönüşmüştüm. Gözlerim önce hemen karşımdaki koltukta oturan Yunus Emre'yi gördü, ardından salona birilerinin daha girdiğini hissedip irkildim. Arkamda düzenli nefesler alarak uyuyan adamın sıcak nefesini ense kökümde, çıplak omuzlarımda hissediyordum. Yunus Emre ise bir bacağının bileğini diğer dizinin üzerine koymuş, parmaklarının ucunda döndürdüğü bir kurşun kalemle bizi izliyordu. Yüzünde her zamanki ifadesizlik perdesi olsa da artık biraz olsun o perdenin arkasında saklanan evden, evin içinde yanan ateşten, evin duvarındaki çerçevelerden haberim vardı.

"Yanlış bir zamanda mı geldik?" Bu sesin sahibi Burak'tı. Gözlerimi ovuştururken bu defa hemen başımızda dikilen iri cüsseli adama baktım. Biraz sonra arkasında duran Sahra'yı da fark etmiştim. Yüzünde olayı anlamlandıramadığını belli eden bir ifadeyle ikimizi izliyordu. Bir ara gözleri duvardaki dev resme kayınca, gözlerini saran şaşkınlık narası daha da büyüyerek tüm yüzünü sardı.

Dün yaşananları hatırlayan dudaklarım, üzerlerinde sıcak bir bıçak dolaşıyormuş gibi sızlamaya başladığında aniden Kartal'ın beni ahtapot

gibi saran güçlü kollarından kurtularak oturur pozisyona geçtim. İçeri nasıl girdikleri konusunda pek bir fikrim olmasa da şu an düşünmem gerekenin bu olmadığını biliyordum. Kartal, kollarının arasından çıktığım için kaşlarını çatmıştı ama hâlâ uyuyordu.

"Burada uyuyakalmışım," dedim avucumun içiyle şakaklarımı ovarak. Normal davranmak için uğraşıyordum, nasıl görünüyordum bilmiyordum ama bana kalırsa her zamanki gibi görünüyordum.

"Ne bu tantana amına koyayım?" diye sorarak açtı gözlerini Kartal. Bir elini saçlarının arasına atmıştı ve bir gözü diğer gözüne oranla kısık bakıyordu. Gözlerim dudaklarına dokunur dokunmaz kalbim çırpınmaya başladı. Gözlerimi hızla ondan uzaklaştırıp Yunus Emre'ye çevirdim. O esnada Kartal yavaşça doğruldu.

"Hep birlikte oturduk senin uyanmanı bekliyoruz," dedi Yunus Emre, kurşun kalemi bir defa daha çevirdi. "Anne kucağındaki bebek gibi uyuyordun, emziğin eksikti bir tek."

Yunus Emre'nin iması yanaklarımın içini dişleyerek onun gözlerinin içine bakmama neden oldu. Bakışları bana dokundu. Bisiklet yaka, yeşil tişörtünün hemen arkasında, soluk boşluğunda küçücük minyatür bir bıçak dövmesi vardı. Daha önceleri de bu dövmeyi görmüştüm ama bıçağın şekline ilk defa dikkat ediyordum.

Kartal, "Sabahın köründe yaylı çalgı gibi açma o çeneni, hiç uğraşamam," dedikten sonra saçlarını karıştırıp Yunus Emre'nin eline baktı. "O kalem ne? Sudoku çözüp biraz beyin fırtınası yapmaya mı karar verdin?"

"Yok," dedi Yunus Emre. Duvarı kaplayan resmi gösterdi. "Başlatılan akımı devam ettiriyorum, sizi çizecektim..." İma dolu gözlerle Kartal'a baktı.

"Elli kuruşa aldığın kurşun kalemle mi çizeceksin bizi?" Kartal'ın bunu söylemesini beklemediğim için omzumun üzerinden ona alık alık baktım.

"Ne elli kuruşu? Sen 2000'li yılların başında kaldın sanırım, artık bir uçlu kalemi bile üç yüz, bilemedin beş yüz liraya satıyorlar." Kalemi gösterdi. "Bunu da elli liraya aldım, en ucuzu buydu."

Burak güldü, ardından elindeki pet şişeyi avucuna vurup Sahra'yı kolunun altına aldı. Sahra hâlâ ikimizi izliyordu.

"Ee okul çocuğu, sizin okulunuz yok mu?" diye sordu Yunus Emre. Tek kulağından sarkan uzun, hac işaretine benzeyen küpesinin sallanışını izledim, sonra tekrar gözlerine baktım.

"Kes lan." Kartal, saçlarını karıştırıp koltuktan kalktı. "Sabah sabah neden buradasınız, eviniz mi yok sizin?"

"Artık kalkıp üzerinizi giyinseniz mi?" diye sordu Sahra.

Sanki Sahra'nın bu söylediğini bekliyormuşum gibi hızla oturduğum yerden kalkıp salonun ortasına yürüdüm. Neslihan ve Sibelay da koridordan salona doğru ilerliyorlardı. Onların da duvardaki resmi görünce verecekleri tepkiyi görmek istemediğimden hızla salondan çıkarak yanlarından geçtim. Neslihan, "Günaydın," dedi sırıtarak, onlara yavaşça gülümsedim ve Sibelay da bana göz kırpıp gülümsedi.

Kendimi odaya kapattığım an ellerimi şakaklarıma koyup sırtımı kapıya bastırmıştım. Şimdi ne olacağı konusunda bir fikir sahibi olabilmek için birçok şeyden vazgeçebilirdim ama yoktu, kafamda, kalbimde, ruhumda, hiçbir yerde herhangi bir cevap uyumuyordu. Saçlarımı tarağın dişleriyle parçalar gibi taradım, üzerime gelişigüzel geçirdiğim beyaz, bol bir kazak ve buz mavisi mom jean ile aynanın karşısına geçip, diğer günlerin aksine canlı bakan gözlerimi büyük bir dehşetle izlemeye başladım. Sanki onun dudaklarının fırçası dudaklarıma dokunduğundan beri ben artık boş bir tuval değil, renkleri emmeye başlamış bir tablo gibiydim.

Saçlarımı tırnaklarımı saç diplerime bastırarak alnımın arkasına attım. Dudaklarıma şeftali tonlarında bir ruj dokundurup yüzümü bomboş bıraktım ve sırt çantamı alıp odadan çıktım. Her şey o gece yaşanmadan hemen bir önceki gün nasılsa, bir sonraki gün de aynı şekilde devam etmeliydi. Hatta şimdi de öyle devam etmeliydi. Beyaz spor ayakkabılarımın büyük kulaklarını izlerken koridorun ortasında dikiliyordum ve çantanın tek bir kulpu omzumda asılı duruyordu.

Kartal salondan çıkınca bir an koridorun ortasında onunla göz göze geldim. Ağır adımlarla bana doğru ilerledi, hemen yanımdan geçerken bir an duraksadı ve o duraksama anı boyunca ikimiz de birbirimizin gözlerinin içine bakamadık. Omzu omzuma sürtündü, yanımdan geçip gitti. Kendi odasına girip kapıyı kapattığında hâlâ olduğum yerde dikiliyordum. Yunus Emre, kulağının arkasına taktığı kurşun kalem ile salondan çıkınca bakışlarım bu kez onu yakalayıp içine hapsetti.

"İyi görünüyorsun," dedi, sesi her zamanki gibi sakindi, gözlerinde farklı anlamlar yoktu; anlamlar kayıptı.

"Senin için de aynısını söylemek isterdim."

Güldü. "Dejavu olmuş gibi hissettim."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Bunu çok sık duyduğuna eminim."

"O kadar berbat görünüyor olamam," dedi, sesinde alay vardı. Gözleri kısaca Kartal'ın odasının kapısına kaydı, ardından yeniden bana çevrildi. "Hiç ne istediğini düşündün mü, Lavin?"

"Ne konuda?"

"Şu an diyorum, neden buradasın?"

Gözlerim, Yunus Emre'nin gözlerinde uzun süre misafir kaldı. Ona verecek cevabım vardı ama dilim artık bu cevabı ucuna getiremiyordu. Çünkü dilim çok defa bu cevap yüzünden alevler arasında kalmış, yanmıştı.

Yunus Emre, başını omzuna doğru yatırdı. "Dur sana yardım edeyim. İntikam için mi?"

"Evet," dedim, sonra ekledim: "Ama konu sadece bu değil. Gerçeklere ihtiyacım var."

"Ya bu yolda ilerlerken isteklerin değişmeye başlarsa, Lavin?"

Yunus Emre'nin sorusu, ağaca düşen yıldırım gibiydi. Ağacın dalları yanmaya başladı, gövdesindeki kalın damarların içi alevden kanlarla doldu ve kökleri alevlere tutundu. Gözlerimi ondan kaçırmak istedim ama kaçıramadım.

"Ne istediğine dikkat et," dedi, bu bir uyarı değildi, bu her nedense bir uyarı olamayacak kadar içten kurulmuş bir cümleydi. "İnsan ne dilediğine ve ne istediğine her zaman dikkat etmelidir."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Kardelen benim de kardeşimdi," dedi. Onun adını duymak, yüzümü saran renkleri aniden soldurdu. "Ve Kartal da benim kardeşim," diye devam ettirdi cümlesini. "Ama Kardelen, Kartal'dan bile önemliydi."

"Bana neden bunları anlatıyorsun?"

Bana yaklaşınca kafamı kaldırıp ona baktım. Yavaşça eğilip kulağıma yaklaştı. "Kardelen'in ölüm haberini Kartal'a vermek zorunda olan kişiydim." Nefesim kesildi. "Bu yol çok tehlikeli, Lavin. O yüzden kendine dikkat et. Ben ona benzer bir haber daha vermek istemiyorum."

"Bana ne olabilir ki?" diye sordum fısıltıyla.

Geri çekilip yüzüme baktı. "İnsanlar ölüyor. Kartal'ın öldürdüğü adam, o gün Kartal'ın onu öldüreceğini bilmeden yaşıyordu. Bugün *bana ne olabilir ki* diyorsun, yarını hesaba kattın mı?"

"Bu uğurda bana olacaklardan korkmuyorum," dedim.

"Ben Kartal'a da sana da olabileceklerden korkuyorum," diyerek hızlı bir giriş yaptı. "Ve sana bir şey olması demek, Kartal'a daha büyük bir şey olması demek. İkiniz de zarar görmüş olursunuz."

"Ne?"

"Bahçenin sahibi olmasan da o bahçede yetişen bir çiçek ile gönül bağı kurabilirsin," dedi, duraksadım. "O çiçeği oturup izleyebilir, o çiçeğe su verebilirsin. Ve o çiçeği, sırf ona dokunmak için dalından koparıp bahçesinden çalabilirsin." Elini omzuma koyup güven verici bir şekilde omzumu sıktı. "Ama çiçeği bahçesinden çaldığın, dalından kopardığın gün, çiçeğin ömründen de çalarsın. O çiçeğin elinde öleceğini bilirsin. O yüzden Lavin, bazen çiçeği yalnızca uzaktan izlemen, bahçeye girip suyunu vermen ve bahçe sahibi seni görmeden bahçeden çıkman gerekir."

Söyledikleri içimde binbir farklı anlam ışığıydı ama tüm ışıklar aynı odayı aydınlatıyor, o odada yalnızca tek bir gerçek gözlerini yummuş benim onu bulmamı bekliyordu.

"Ne istediğine dikkat et, Lavin," dedi tekrardan. "Kartal hiç dikkat etmiyor." Başımı salladım. Şefkatli bir şekilde gülümsedi. "Ona benziyorsun," dedi. "Kardelen'e. Yüzün değil ama bazı hareketlerin benziyor. Ona da akıl verdiğim zaman bana böyle bakarak başını sallardı."

İçimde kanat çırpan kelebeğin, bugün içimdeki ikinci günüydü.

"Onsuzluğa katlanamıyorum," diye fısıldadım. Yunus Emre dişlerini sıkınca zayıf suratında büyük kuyular açıldı. Omzumu sıkıp başını salladı.

"Bunu bildiğim için size yardım ediyorum ya zaten," dedi sakince. "Yoksa sizin için elimle mezarlığa gidecek bir yolun önündeki sazlıkları aralayıp avuçlarımı kesmezdim."

"Bence keserdin," dediğimde bana baktı. "Çünkü Kartal'ı çok seviyorsun."

Elini çekerken başını eğerek gülümsedi. "Yaparım bazen böyle saçma şeyler."

"Onu sevmek saçma mı?"

Gözlerini yüzüme çevirirken, "Bilmem," dedi. "Saçmalık mı?"

İçimin bağırtısını çok net duymama neden olan sorusuyla, karanlık bir odada göz göze gelmiştim. O sorunun gözleri karanlıkta parlıyor, benden alacağı cevabı beklerken odanın duvarlarını usul usul daraltarak beni köşeye sıkıştırıyordu.

"Dün doğum günüydü," diye mırıldandığında duraksadım, dalgın bakışlarımı yüzüne çevirdim. Gün kavramım tamamen karışmıştı. "Bizimkiler kutlamak istediler ama sonra bunun şu an ona sandığımız gibi iyi hissettirmeyeceğini düşündük. Belki daha sonra telafi edebiliriz."

Dün doğum günüydü ve ben onu öpmüştüm.

Tam dudaklarımı aralayacaktım ki Kartal odadan çıkarak, "Senin şu manyak hoca aradı," dedi, omzumun üzerinden ona baktım. "Buzda dans zımbırtın için koreografi hazırlayıp hazırlamadığını sordu, sesi de sinirliydi."

Ona kaşlarımı çatarak bakarken, "Ee?" dedim sorar gibi.

"Ben de hazırladığını söyledim."

"Ne?"

Yunus Emre'nin güldüğünü duydum. Kartal dudaklarını büzerek omuz silkti. "Oyun kızım oyun," dedi, sesi alaycıydı.

"Başlatma oyununa!" diye bağırdım. Şimdi Neslihan da buradaydı, şaşkın şaşkın bize bakıyordu. "Ben hiçbir şey hazırlamadım. Bu kadar kolay mı olurmuş o işler? Saçmalamasın! Hem sen ne yaptığını sanıyorsun ya?"

Bana düz düz baktı. Bana böyle baktığında bile neden bu şekilde hissettiğimi hiç bilmiyordum. "Böyle carlayacağını bildiğim için eşinin ben olduğumu söyledim," dediğinde ona bakakaldım.

"Ne dedin?"

"Az önce ona senin eşinin ben olacağımı, birlikte dans edeceğimizi söyledim," dedi, Yunus Emre şimdi gerçekten sesli gülüyordu, Kartal ona kötü bir bakış atıp tekrardan bana baktı. "Kafamıza göre birkaç saçma hareket yaparız, o da vazgeçip susar işte."

"Sen buzda dans edeceğini mi söylüyorsun?" diye sordu Neslihan şaşkınlık içinde, Sibelay da Neslihan'ın kolunun altına girerek kollarını onun beline sarmıştı.

"Evet," dedi Kartal, ardından iki dudağının arasına bir sigara yerleştirip gözlerini yüzüme çevirdi. Dudaklarına bakakaldım, sonra bunu

zaten bunun için yaptığını düşününce bakışlarımı panikle onun dudaklarının merkezinden çekip kaçırdım. Her ne olduysa sigarayı dudaklarının arasından geri çıkardı, yakmak yerine paketin içine geri koydu. "Hazırsan çıkalım."

"E biz de gelelim o zaman," dedi Neslihan. "Seni buzda düşerken görmek için çıldırıyorum..."

"Dans falan etmeyeceğim ben," diye söylendim.

"Adam sana taksın, işimiz bitmeden o bizim işimizi bitirsin diye mi?" diye sordu Kartal, sesi ciddiydi.

"Hep senin yüzünden," diyerek çıkışa yöneldim. Diğerleri de bizim peşimizden geliyordu. Söylene söylene evden çıkmış, söylene söylene araçta onun yanında oturmuş, söylene söylene okula kadar varmıştım.

Bir bakıma bu konunun aramıza şerit çekmesi iyi olmuştu çünkü ben hâlâ ona karşı nasıl davranmam gerektiğini bilmiyor, eskisi gibi davranabilmek istiyordum. Akademiye girdiğimizde diğerleri de yanımızdaydı. Buz pistinin olduğu büyük alana doğru yürürken bedenim gergin hissediyordu. Dönüp Kartal'a kafa atmakla, onun dudaklarına bakarken avuçlarımı dolduran külleri tek seferde yutmak arasında gidip geliyordum. Buz pisti ağzına kadar insanla doluydu. Öğrencilerin neredeyse yarısının içeride olduğunu görmek gözlerimin iri iri açılmasına neden oldu.

Kartal bizi gerçekten rezil edecekti.

Hocanın ilerideki kalabalığın içinden çıkarak bize doğru yaklaştığını gördüm. Gözlerimi Kartal'a çevirip ona sinir bozucu bakışlarımı gönderirken o bana bakmadı, gözleri hocadaydı. Hoca, "Giyinmemişsiniz bile," dedi ve gözlerini kalabalığa çevirdi. "Mine, çift kostümlerinden birini ayarlamanı istemiştim. Hazırlar mı? Eğer hazırsa, ikisine kabinlere kadar eşlik et."

Adının Mine olduğunu öğrendiğim kumral kız, kalabalığın içinden geçerek hiçbir şey söylemeden bana başıyla işarette bulundu ve Kartal ile birlikte arkadaşlarımızı geride bırakarak soyunma kabinlerinin olduğu yere doğru yola koyulduk.

Kostüm bembeyazdı. Kostümün altından giydiğim kalın külotlu çorap ten rengi gibi görünse de eğer düşecek olursam beni olası bir yaralanmadan daha az hasarla kurtaracak şekilde tasarlanmıştı. Saçlarımı sıkı bir balerin topuzu yaparak yüzümü örtmesine engel oldum.

Kostümümün boğazı kapalıydı, boğazında inciler vardı ama omuzları açıktaydı, omuzlarından aşağı kısımları uzundu ve kumaş dümdüz iniyordu. Aynı şekilde sırtımda da inciden düğme detayları vardı. Bedenimi ikinci bir deri gibi saran kostümün içindeyken kabindeki aynadaki yansımamı uzun uzun izledim. Beyaz patenleri elime alıp, parmak uçlarımda yükselerek kabinden çıktım. Gözlerim Kartal'ı aradı ama onu göremeyince pist alanına doğru yürümeye başladım.

İçerisi kapkaranlıktı. Bir an durdum. Etrafıma bakındım, kalabalığın uğultusunu duyuyordum ama göz gözü görmeyecek kadar karanlıktı. Buzun kokusunu aldığım için pistin önünde durduğuma emindim. Bulduğum ilk yere oturup patenlerimi güçlükle ayaklarıma geçirdim, iplerini sıkıca bağladıktan sonra yavaşça ayağa kalktım. Buzun üzerinde bu şekilde ayakta durmak kolaydı ama yere bu patenlerle basma olayında pek de iyi sayılmazdım. Allah biliyordu ya, ne yapacağım konusunda da tek bir fikrim yoktu.

Pisti altında bırakan beyaz spot ışığı aniden açıldığında irkilerek piste baktım. Yalnızca pisti aydınlatan yuvarlak ışığın altında Kartal'ın dikildiğini gördüğümde, kalbimin atışları göğsümden yükselerek boğazıma tırmandı. Benim aksime simsiyah kostümünün içindeydi, kostümün pantolonu uzun ve ince bacaklarını sarmış, onun güzel anatomisini gözler önüne sermişti. Siyah gömleğinin düğmeleri göğsüne kadar açık duruyordu, göğsünü oluşturan beyaz, yıldızlı deri, beyaz ışığın etkisiyle denizin üzerindeki yakamoz gibi parlıyordu.

Pistin dört yanında duran hoparlörlerden kulakları sağır edecek bir ses duyuldu. Kalbimi hoplatan bu ses miydi, karşımda duran görüntünün sahibi miydi bilmiyordum. Buzun üzerine ilk adımımı attığımda, Kartal buzun üzerinde dururken hiç zorlanmadan yavaşça kayarak bana doğru ilerlemeye başladı; onun bana ilerlediğini gördüğümde ben de ona doğru kaymaya başladım. Tam birbirimizin karşısında durduğumuz an, ışığın bizi altına alıp, dünyayı dışında bıraktığı andı. Gözlerimiz konuşabilirmiş gibi birbirimize bakıyorduk. Bir elini kaldırınca onun gözlerinden ayırmadığım gözlerimle onu anlamışım gibi ben de diğer elimi kaldırdım ve birbirimizin etrafında birbirimizin gözlerinin içine bakarak yavaşça döndük.

Bu defa diğer elini kaldırdı, ben de elimi indirip onun tersindeki elimi kaldırdım ve birbirimizin ters yönünde döndük. Yavaşça geriye

doğru kayarak birbirimizden uzaklaştık. Sanki sözleşmişiz gibi yeniden birbirimize kaymaya başladığımızda gözleri dudaklarımda, ruhu ruhumun sınırlarındaydı. Göğsüm göğsüne dokundu, eli belime kaydı, bedenlerimiz birbirine yaslandı ve uyum içinde birbirine kaynamış iki kemik gibi kayarak pistin ortasına kadar geldik. Işık, başımızın üzerinde bizi takip eden bir gölge gibiydi.

Bedenlerimiz usulca birbirinden uzaklaştı. Gözlerim gözlerinden uzaklaşarak dudaklarına dokundu, bu dokunuş onun kopma noktasıymış gibi aniden bana doğru kayıp yeniden bedenlerimizi birbirine kaynattı.

Parmakları geleceğe dokunmak istiyormuş gibi tenime dokundu. Parmaklarını tenime mühür gibi bastığında, güneş rengi gözleri gözlerime gölgesini düşürmüştü. Buzun üzerinde usulca süzüldüm, buzun üzerinde usulca süzüldü. Patenlerimin demirleri buzu çizerek arkasında yarıklar bıraktı, onun siyah patenleri de benimkiler gibi buzun teninde yarıklar açarak kaydı. Bir elim usulca eline doğru kaydı, parmaklarımız birbiriyle buluştu. Diğer elini belime bastırdı. Kayarak buz pistinin ortasına geldiğimizde parmakları bedenimde, dokunuşu ruhumda ve derinlerimdeydi. Melodi sanki her yerdeydi. Yalnızca pistte değil, dışarıda devam eden hayatın içindeydi; bir tren istasyonunun kalın kolonunda asılı duran saatin tik taklarındaydı, rayları sarsarak ilerleyen trenin içindeydi.

Melodinin yükseldiği noktada, "Bana güveniyor musun?" diye sorunca ona afallamış gözlerle baktım ama bizi izleyen kalabalığın varlığı beni tekrar mantıklı düşünen biri olmaya zorladı.

"Neden?"

"Bana güveniyor musun, güvenmiyor musun?"

Beni belimin iki yanından kavradığı anda hiç düşünmeden, "Güveniyorum," kelimesi döküldü dudaklarımdan ve Kartal beni belimin iki yanından daha sert kavrayarak aniden havaya kaldırdı. Bedenimi havaya kaldırdığı an havada olmanın etkisiyle öne meyil kazanan bedenimi dümdüz konuma getirdim ve o beni havada tutarken kayarak yavaşça döndürdü. Bu figür, insanların avuçlarında patlayan alkışların kıyamet sesi gibi etrafı sarmasına neden olmuştu.

Sanki avuçlarında kuş taşıyormuş gibi beni omzuna oturttuğunda ona uyum sağlayarak bedenimi esnetebildiğim kadar esnettim ve omzunda otururken bacak bacak üzerine atarak bir elimi belime koydum.

Kartal, buz pistinin ortasından sonuna kadar kaya kaya beni omzunda taşıdı. Ardından tekrar bir elini belime, diğerini elime koyarak beni tutup yere indirdi ve ayaklarım buza değdiği anda bacaklarımı ayırarak geri geri kaymaya başladım; bu esnada artık ellerimiz birbirine tutunmuş, tüm parmaklarımız birbirine dolanmıştı.

Kartal'ın altın rengi gözleri benim gözlerimde boy veren hisler gibiydi.

"Bunda çok iyisin," dediğim an kolumu kaldırarak beni kendi etrafımda döndürdü.

"Başka hangi konularda iyi olduğumu bir bilsen," diyerek büyüklük tasladı.

Patenim buza saplanırken beni belimden tutarak kendine çekti ve sırtımı onun geniş göğsüne yaslamamı sağladı. Ellerini çarpı şekline sokarak bedenimin üzerine bağladığında, müziğin akışına uyum sağlayarak yavaşça aşağı kadar kıvrıldık ve çöktük, bu esnada kaymaya devam ediyorduk. Ardından yeniden kıvrılarak ayağa kalktık. Başımı geriye atıp onun omzuna yasladığımda beni belimin iki yanından sıkıca kavrayarak usul usul kendi etrafında döndürdü. Kar taneleri başımızdan aşağı dökülüyormuş, gözlerimden yağmurlar yağıyormuş gibi hissediyordum.

"Lavin," dediğini duydum müziğin içinden.

Gözlerim hâlâ kapalıyken, "Hım?" diye mırıldandım.

"Güzelsin," dedi ummadığım bir anda.

Bu itirafı beni afallatmadı ya da dengemi kaybetmeme neden olmadı ama sertçe yutkunmamı sağladı. Kollarımı arkaya doğru atıp onun boynuna sardım.

"Dans ederken güzel göründüğümü söylerler," dedim yavaşça.

Zaman kavramını yok etmek istiyormuş gibi parmaklarını belime bastırdı. Parmak uçlarımda onun ense kökündeki tüyleri hissettim. "Kim söyler?" diye sordu ve o an bacaklarımı kaldırarak ondan güç aldım, kendi bacaklarımla önümden geçen bir daire çizdim.

"Beni dans ederken izleyenler."

"Kim izledi?"

Kartal'ın ensesini parmak uçlarımı sürterek okşadığımda, teninin parmaklarımın altında kasıldığını hissettim. Kayarak buz pistinin ortasına kadar geldik.

"Bana cevap vermeyecek misin, Lavinia?"

"Lavin," diye düzelttim onu, parmaklarım ensesini kavradı, nabzını derimde hissettim. "Ve sen, ne zaman sana bir cevap versem, o cevabın içinden kelimeleri seçiyor ve kalan kelimelerin hiçbir önemi yokmuş gibi onları bir çakmağın ucunda yakarak öldürüyorsun."

Parmaklarım tenini bıraktı ve ondan uzaklaşmaya başladığımda bir süre buzun üzerinde hareket etmeden arkamdan baktı. Ona bakmasam bile bana baktığını biliyordum. Öyle bir şeydi ki, artık o güneş rengi gözleri bana bakarken akşamı getirse, geceyi gökyüzünden ayırıp yeryüzüne indirse bile karanlıkta o gözleri bulabilirmişim gibi geliyordu. Bana bu duyguları verdiği için ondan korkuyordum ama aynı zamanda bana bu duyguları verdiği için ona güveniyordum.

Asıl böyle duygular içinde olduğumuz insanlara güvenmememiz gerekirdi oysa.

Pistin diğer ucunda yavaşlayarak durduğum esnada onun bana kayarak gelmeye başladığını fark etmemiştim. Kolları aniden bedenimi sarıp yine tam göğsümün üzerinde o çarpı şeklini aldığında gözlerim irileşti. İnsanlar bizi alkışladı, onlara göre bu spontane gelişen, dansa ait bir şeydi ama hayır, ben bu sarılışı biliyordum, ben bu dokunuşu anlayabiliyordum; bu dans için değildi. Bu belki benim için, belki kendisi için, belki başka bir şey içindi ama kesinlikle dans için değildi. Öylesine hiç değildi.

Buz pistini aydınlatan spot ışıkları bir bir kapanana, bedenlerimiz aydınlıktan karanlığa batana ve siyah, bir mürekkep gibi tenimizi baştan aşağı boyayana kadar kollarını bedenimden çekmedi.

"Yapmayacağım," dedi beklenmedik bir sakinlikle. "Bir daha o kelimeleri yakmayacağım."

Ellerimi onun beni saran kollarının üzerine koyup gözlerimi yumdum. Verilecek bir cevabım yoktu ama en azından bu, kimse anlamasa bile onun anlayabileceği bir şeydi.

Başımızdaki de dâhil olmak üzere tüm salonun ışıkları yandığında biz hâlâ o şekilde duruyorduk ama ışıkların etrafı kuşatmasıyla usulca birbirimizden ayrıldık. Büyülenmiş gibi bizi izleyen hocaya baktım.

"Şaka yapıyor olmalısınız," dedi abartılı tuttuğu sesiyle. "Bu nasıl bir uyumdu böyle?"

Şakaklarımdan ter yağmurları akıyordu, göğsüm aldığım nefeslerle hızla inip kalkıyor, yorgunluğun henüz uğramadığı bedenimde aptalca bir his kervanı ilerliyordu.

"Kartal ve Lavin'di, öyle değil mi?" Adam başını salladı. "Sene sonu gösterisinin yıldızı kesinlikle siz olacaksınız."

"Pardon?" dedik aynı anda Kartal'la. Hoca, bize pek de hoş olmayan bir bakış atıp gözlerini kalabalığa çevirdi.

"İnsanları nasıl büyülediğinizi görmüyor musunuz?" diye sordu, abarttıkça abartıyormuş gibi hissediyordum. Buradaki çoğu öğrencinin benden daha iyi dans ettiğine emindim. Hocaya uyuz uyuz bakarken gözlerimi devirmemek için kendimle savaşıyordum.

"Ben yıl sonu gösterisine katılmak istemiyorum," dedim. "Buna ayıracak bir vaktim yok."

"Bu akademiye girdiğin gün, bundan sonraki tüm vakitlerinin dansa ait olduğunu bilmen gerekirdi," dedi hoca.

"Bilmiyordum," dedim kendimi tutamayarak. "Bilsem kesinlikle girmezdim."

Kalın kaşlarını kaldırıp bana öyle bir bakış attı ki, yerimde başka biri olsa o bakışın ağırlığı ve anlamları altında ezilirdi ama ben ona diktiğim başımla baktım. Kartal'ın arkamda kasıldığını hissedebiliyordum, bunu umursamadım.

"Dans etmek benim ödevim değil, dans etmek benim isteğim. Bırakın da gösteride bir rolüm olup olmadığına ben karar vereyim."

Söylediklerimi büyük bir sakinlikle dinledi. Ardından tek kelime etmeden sırtını bana dönerek uzaklaşmaya başladı. Kalabalık da hızla dağıldı. En üst tarafta oturan iki kız da salondan ayrılınca hemen önde bizi izleyen Emir'den başka kimsenin kalmadığını fark ettim.

Emir, tepkisizdi. Sadece bizi izliyordu. Buz patenlerimle buzun üzerinde yavaşça kayarak Emir'in olduğu yerin önündeki korkuluklara kadar geldim ve ona baktım.

"Beğenmedin galiba?" dedim sorar gibi.

Emir ellerini birbirine çarparak, "Harikaydın," dedi, sonra Kartal'a bakıp güldü. "Harikaydınız. Ama... Size bir şey soracağım."

Emir'e ilgili gözlerle baktım, o esnada Kartal da hemen yanıma gelmişti.

"Ne zamandan beri bu oyunun içindesiniz?"

2. BÖLÜM

Hiçbir Şeyin Bir Şeyi

♪ *Cigarettes After Sex, Don't Let Me Go*

Zaman, kaburga kemiğini içe göçertmek için göğse atılmış bir yumruk gibiydi.

Yıllar önce, babamın gözlerinin içinde kendi gücümü gördüğüm zamanlarda, yüreğimde eksikliğini duymadığım tüm duygular şimdi beni terk ettikleri için ellerimde kendi hayallerimden tutuşturduğum anlarla onları arıyordum.

Emir'in gözleri, gözlerime tutundu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, sesimdeki şaşkınlık Emir'in gözlerindeki keskinliği törpülemeye yetmedi.

"Ne dediğimi duymadınız mı, Lavin?" Emir'in keskin sorusu nefesimi tutmama neden oldu. "Ne zamandan beri?"

Kartal, "Soruyu aç," dedi, sesi benimkinin aksine ölülerin durmuş kalpleri kadar sakin yükselmişti.

Emir, bakışlarını benden koparark Kartal'a çevirdi. "Soruyu burada açmamı istediğine emin misin?"

"Burada açamayacağın bir soru yani?" Kartal şimdi gerçekten bir şahin gibi dikkatli, parçalamaya ve saldırmaya hazırmış gibi bakıyordu Emir'e ama bu Emir'i durdurmadı. Emir omuz silkti, sonra da ayağa kalkıp tam önümüzde dururken ellerini ceplerine koydu.

"Oynadığınız oyunun merkezinde olmadığımın farkındayım ama oynanan oyunun basit bir oyun olmadığını da görüyorum." Gözlerini sırasıyla ikimizin yüzlerinde dolaştırdı. "Bu gece kapalı yüzme havuzunda sizi bekleyeceğim." Gözlerini Kartal'ın gözlerine dikti. "Eminönü tarafındaki. Biliyorsundur, Burak'la mutlaka gitmişsinizdir. Sever orayı." Derin bir nefes alarak gözlerini bana doğru çevirdi. "Ve senden tek bir yalan duymak istemiyorum. Senden duyacağım yalanlara hazır değilim, bana gerçek Lavin olarak gelmeni istiyorum. Bu herife güvenmiyorum, sana güveniyorum. O yüzden şimdi susuyorum ve bu oyuna ayak uyduruyorum."

"Senden bir şeylere ayak uydurmanı isteyen yok," dedi Kartal çenesini dikerek. Gözlerimi Emir'in gözlerinden ayırmadan Kartal'ın kolunu sıkıca tutarak onu durdurdum. Altın rengi gözler gözlerime çevrildi, omzunun üzerinden kafasını eğerek bana baktığında bile Emir'e bakmaya devam ediyordum.

"Orada olacağız," dedim sakince.

Emir başını sallamakla yetindi, gözleri Kartal'a dokunmadan birkaç saniye benim gözlerimde durdu; ona yalan söylemem onu üzecekmiş, eğer ona yalan söyleyecek olursam onun kalbini kıracakmışım gibi bakıyordu bana.

Emir bizden uzaklaşarak oradan ayrıldığında, sırtımızda soğuğunu hissettiğim buz pistinin üzerini kaplayan buzların altında uzanıyormuşum, herkesi görüyormuşum ama bedenimi bir buzun teni gibi çizerek geçip giden hiç kimse beni görmüyormuş gibi hissediyordum.

Bir süre öylece hareketsiz durduk. Sonunda, "Nereden bilebilir?" diye sordu Kartal, sesi donuktu. "Her şeyi en ince ayrıntısına kadar ellerimle işledim, bunu bilmesinin imkânı yok."

"Bilmiyor," dedim gözlerimi omzumun üzerinden ona doğru çevirirken, yüzü buzun yüzeyi gibi sert ve soğuk duruyordu. "Bilseydi neler olduğunu sormazdı. Demek ki bir yerde bir açığımız var, çocuk gibi söylenme de o açığı bulup onaralım."

"Çocuk gibi söylendiğim yok." Kartal gözlerini yüzüme dikti, gözlerinde bir acımasızlık gördüm; tam şu an, hem beni hem de çevresindeki herkesi kırabilecekmiş gibi gaddar bakıyordu. "Sana onunla bağ kurma dedim, belki de onunla kurduğun bağ yüzünden bir şeyleri anladı. Seni tanımaya başladı."

"Suçlu ben miyim yani?" Ona şaşkın gözlerle baktım. "Emir ile arkadaşlığımız sırlar üzerine kurulu, ağzımı açıp tek kelime bile etmedim ona. Bağ kurma diyorsun, sen ki içki şişeleriyle bile bağ kurup, onları içtikten sonra atmayıp saklıyorsun, ben Emir'le nasıl bağ kurmayayım?"

"Bu işe başladıysak, insanlarla bağ kurmayacaksın." Ona bomboş gözlerle baktım. Hırsla kafasını farklı bir yöne çevirerek çenesindeki kemiklerin kasılmasına neden olacak bir ağız hareketi sergiledi. "Kalbini bu işten uzak tutmalıydın."

"Bir kalbim var," dedim sinirle. "Senin de bir kalbin var. Her gece uykularını alkole bağışlayan bir adam kalkıp omzuma elini koyan, beni sorgulamadan seven bir insanla aramda var olmuş bağa laf edemez. Keşke senin de kalbin, tıpkı senin gibi kalbi atan bir şey için çarpsa. İçki şişelerinin kalbi yoktur, Doktor."

Aniden bana doğru döndü. Beni omzumdan tutarak, "Kalbini sustur," dedi, bunu gözlerimin içine bakarken söylemişti, dudaklarından dökülen sıcak nefesin hissiyatı dudaklarıma dağılarak beni kavurmaya başladığında sadece ona baktım. "Kalbin felaketimiz olacak, kalbini sustur."

"Bu cümleyi neden kendine kurmuşsun gibi hissediyorum?" Sorum, onun suratına geçirdiğim bir yumruktan daha büyük bir etki yaratmış olacak ki elleri omuzlarımda asılı kaldı; gözleri ise gözlerimde...

"Lavin..." Cümleleri ağzına dizerek onu susturmak adına avuçlarımı göğsüne koydum.

"Kalbin felaketimiz olacak, kalbini sustur, Kartal," dedim ve sonra ellerimi tam göğsüne bastırarak onu itip kendimden uzaklaştırdım.

"Benim kalbim..."

"Senin kalbin?" Gözlerinin içine bakarken avuçlarım hâlâ göğsünde asılı duruyordu ama aramızdaki uçurum büyümüştü. "Sen kalbini belki sessiz sanıyorsun ama ben senin kalbinin çığlıklarını duyabiliyorum. Çünkü ben senin karanlık yanınım, Alaşan. Karanlıkta atılan her çığlık, önce sahibini, sonra da yanındakini sağır eder. Ben senin yanındayım, sen kendine sağır olmuşsun ama ben seni hâlâ duyabiliyorum."

"Hani karanlıkta atılan çığlıklar sahipsizdi?" diye sordu, gözlerimiz birbiriyle buluşunca buzun ortasında bir yarık oluşacak sandım.

"Fikrim değişmiştir belki."

Duraksadı, bir an ben de duraksayıp onun gözlerinin içine bakakaldım. İçinde bulunduğumuz durum, vitesi boşa alıp uçuruma sürmek gibiydi. Ellerimi hızla onun göğsünden çekip, avuç içlerimdeki hissi ezmek istiyor gibi yumruklarımı sıktım. Ben buna mecburdum, biz savaşmak için bir aradaydık; savaş biterse, birbirimizin gözlerinde, ellerinde kılıçlarla birbirlerini izleyen yansımalar soyunacaktı ve ben onun karşısında yaralarımı cesurca gösterecek kadar çıplak kalmaya hazır değildim.

"Gitmemiz gerek," dedim. "Bu işi çözmenin bir yolunu bulmak zorundayız."

Bir şey söylemesini içten içe istesem de içimde biriktirdiğim ses durmamı, bekleyiş içinde olmamamı, hissettiklerimi susturmamı fısıldayıp duruyordu. Bu sesi, bu işe başlayacağımız gün içime ben doldurmuştum; bir gün ihtiyaç duyarsam bir teybin içine kaseti takıyormuşum gibi düşüncelerime o sesi takacaktım ve onu dinleyecektim.

Akademiden ruhumuzu sarmış dikenlerin sızısını düşüncelerimizde hissederek ayrıldık. Eve gelene dek sessizlik sürdü. Eve geldiğimiz anda aracın uzaktan kumandasını koltuğa atarak şişelerini muhafaza ettiği bara doğru ilerledi, eğilip dolabı açarken kollarını göğsümün üzerine toplamış, yüzümü sarmış bir sakinlikle sessizce onu izliyordum. Bir Jack Daniel's[1] şişesi çıkardı, bu diğerlerine göre küçük ama daha tombul bir şişeydi. Şişenin içindeki kehribar renkli içkiyi hızla viski kadehine doldururken, spor atletinin üzerine giydiği siyah gömleği ön düğmelerini komple sökecek şekilde çekerek iki yana ayırmıştı. Göğsünde parlayan ter damlalarına baktım. Akşam güneşi pencereden içeri sızarak zemine uzanmıştı.

Güneşliklerin çizgileriyle gölgelenen ışığa indirdiğim gözlerim bir süre hareketsiz kaldılar. Kartal hızlıca kafasına diktiği viskiyi bitirince kadehi sertçe tezgâha vurdu ve burnundan sert bir nefes verdi. "Ona her şeyi anlatamayız!" Aniden yükselen sesi bende dal bile oynatmadı, gözlerim hâlâ yerde uzanan ışıktaydı. "Beni duyuyor musun? Ona güvenmiyorum. En yakın arkadaşlarıma bile her şeyi anlatmazken o herife öylece her şeyi anlatmak, kellemi onun eline vermek gibi."

[1] Jack Daniel's, bir Tennessee viskisi markasıdır. 1956'dan beri Brown–Forman'a ait olan Jack Daniel, Distillery tarafından Lynchburg, Tennessee'de üretilmektedir.

"Emir gerçekleri bilseydi, doğruyu bulabilmen için her şeyi yapardı," dedim aniden, ona ne zamandan beri böyle güveniyordum bilmiyordum ama Emir'in kalbindeki iyiliği görmüştüm, o kalp bize kötülük yapmazdı; o kalp, Kardelen'e yapılan kötülüğe sessiz kalmazdı.

"Ne kadar tanıyorsun sen bu Emir'i?" diye sordu, sesi suçlayıcıydı. Gözlerimi kaldırıp ona sakin gözlerle baktığımda, bu sakinlik onu daha da çileden çıkartıyormuş gibi viski şişesini kaldırıp kafasına dikti. Çenesinden akmaya başlayan içkiyi izlerken sırtımı duvara yasladım. Sıvılar boğazından akarak göğsüne doğru yola koyulduğunda derin bir nefes aldım. Kartal, viski şişesini hızlıca tezgâha koyup, ağzındaki içkiyi elinin tersiyle silerek, "Aptal mısın yoksa çok mu zekisin, ben anlamıyorum," dedi, şimdi sesi sakin olsa da öfkesi hâlâ hissedilirdi. "Seni anlamıyorum. Geçen yılların tek bir günü seni anlayamadım."

"Çünkü anlamaya çalışmıyorsun, Kartal." Sesimdeki sakinliği bir doz daha arttırarak avuçlarımı soğuk duvara bastırıp, sırtımı ellerime yasladım. "Emir bu işin peşini bırakmayacak. Söyleyeceğimiz her bir yalan, işimizi daha da zora sokmaktan başka neye sebep olabilir ki? Ona her şeyi anlat demiyorum, en azından aradığımızın ne olduğunu söylemen yeterli. Hiçbir yalan mantık sınırlarını çizmeye yetmeyecek, hep bir şey eksik kalacak ve Emir, bunu görebilecek kadar zeki."

"Ne öneriyorsun?" Kartal, kaşlarını çattı. "Hiç düşünmüyor musun, ya bu işin içinde Emir denen herif de varsa? Ya güvendiğin arkadaşın senin hayatını, benim hayatımı, bizim hayatımızı bizden çalanların yanındaysa?"

"Bunun böyle olmadığını biliyorsun!" diye karşı çıktım. Emir'i öyle insanlarla, öyle şeylerin içinde değil düşünmek, hayal bile edemiyordum. "İmkânsız şeylerden bahsediyorsun, o kadar çok dolmuş ki için... İçin o kadar öfkeyle dolu ki, artık mantıklı düşünemiyorsun." Gözlerimde kendimden emin bir ifade belirdi. "Emir öyle biri değil."

"Ben mi öfkeyle doluyum?" Kartal, alaycı bir gülümsemeyle yüzünü buruşturdu. "Lavin, benim kardeşimi öldürdüler."

Bir an donup kaldım. Donmak, buzların içinde olmak değildi, yağan soğuk karın altında uykuya dalmak değildi; donmak, bazen bir cümleydi, o cümleyi var eden tek bir kelimeydi, her şeyi başına yıkabilecek olan o kelimenin tek bir harfiydi. Bu gerçeği Kartal'ın ağzından ilk duyuşumdu. Bu yüzden mi kalbim göğüs kafesimdeki kemiklerin

arasına sıkışmış gibi hissediyordum bilmiyordum ama eğer onun gözlerinin içine bakmaya devam edersem, aniden ağlamaya başlayacağımı biliyordum. Bu yüzden gözlerimi onun gözlerinden usulca uzaklaştırıp, yerde son kez gördüğüm Kardelen gibi uzanan ışığa çevirdim.

"Biliyorum," diye fısıldadım. "O sırada onun yanındaydım."

"Benden güvenmemi bekleme," dedi. "Benden öfkeden başka bir şey bekleme. Benden yeniden onunla çekildiğim son fotoğrafta gülümsediğim gibi gülümsememi bekleme. Benden onu son kez gördüğüm gün, onun gözlerinin içine bakarken olduğum adam gibi olmamı bekleme. Benden bir şey bekleme, Lavin. Ben her şeyimi kaybettim."

Ayaklarım benim isteğim dışında çözülüverdi, ona doğru yürürken buldum kendimi. Aramızda bir tezgâh varken yavaşça eğilip, avucumu onun yanağına bastırdım. Dokunuşum onu duraksattı, ardından gözlerini kıstığını gördüm. Şimdi gözlerinde beni yakan bir ifade vardı.

"Belki her şeyin olarak değil ama ben, bir şeyin olarak buradayım," dedim. "Bir şeyin olarak senden beklentim var. Hiç kimseye güvenmiyorsan, bir şeye güven. Bir şeyine güven."

Dişlerini sıktı.

"Emir bize de bizim olana da zarar vermedi." Yanağını okşarken konuşmaya devam ettim. "O her kimse, bunun cezasını onun canına dokunmadan canını alarak vereceğiz. Yok etmemiz gereken öfke değil ama sevgiye de yer verebiliriz."

"Ben..."

"Biliyorum, yeniden o adam olamayacaksın. Ama her şeyini kaybetmedin, Kartal. Birçok şeyini kaybettin, bir şeyin sana birçok şeyini geri veremese bile geri verebilecekleri için savaşacak. Tam yanında." Gözlerini yumdu. "Sadece bu seferlik bırak benim belirlediğim rotadan gidelim," dediğimde sessizdi, sertçe yutkundu tekrardan. "Sonra yine rotayı birlikte belirleyeceğiz."

"Bir gün başımı yakacaksın," dedi. "Riske giriyoruz."

"Girmiyoruz," diyerek güvence verdim. "Eğer ters bir durum olursa, yapacağın hiçbir şeye karışmayacağım. Eğer Emir benim değil, senin düşündüğün gibi biriyse, yapacağın her şeyde arkanda olacağım."

Bu söylediğime bir cevap vermedi, her nedense bir yanının benim gibi düşündüğünü hissediyordum. O akşam hiçbir şey yemedik, evden çıkarken üzerimizde belirgin bir gerginlik vardı. Emir'in telefonuma

düşürdüğü mesajdaki mesafeyi az çok hissetmiştim, yine de bana hissettirmemek için çok uğraştığını da fark etmiştim. Haklıydı. Bir süredir arkadaştık, ona göre bu böyleydi ve hatta bana göre de öyleydi. Şimdi tüm bu olanları garipsemesi normaldi. Ondan bir şeyler sakladığımı anladığı ilk anda ne hissettiğini merak ediyordum.

Parmaklarımı bacaklarımı saran kotun gergin bağlarında dolaştırırken çok gergindim. Araç, son hızda Eminönü'ndeki kapalı yüzme havuzunun bulunduğu caddeye doğru ilerlerken dalgın bakan bakışlarımı kaldırıp önümde ilerleyen yolu izlemeye başladım.

"Ona bir şeyler anlatmadan önce, onun söyleyeceklerini dinleyeceğiz," dedi Kartal, şahin gibi bakan gözleri trafikteydi. "Neden böyle bir şeyden şüphelendiğini anlamamız gerekiyor."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Sence nasıl anladı? Bir şeyler çevirdiğimizi."

"Bilmiyorum," dedi Kartal. "Bu işe tam teferruatlı başladık, bir yerden açık vermemiz imkânsız."

"Vermişiz olmalıyız. Vermesek nereden anlayacak? Acaba bizi konuşurken duymuş olma ihtimali var mı?"

"Duysa olayın ne olduğu hakkında küçük de olsa çıkarımları olurdu, nedense o an sorduğu soru daha çok ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. Bir şeyler biliyor gibi değil, yalan söylediğimizi biliyor gibi."

Yalan söylediğimizi... Bir an için bu gerçekle yüzleşmek canımı yaktı. Birine yalan söylemek... Gözlerinin içine sevgiyle bakan birine. Seni seven birine. Başımı iki yana sallayarak gözlerimi yola çevirdim, parmaklarımı kotumun bağlarına bastırıp parmak uçlarımın bembeyaz olmasını sağlarken gözlerim saniyede bir yanıp sönen kırmızı ışığa takılıp kaldı.

"Asma şu suratını," dedi Kartal. Gözlerimi yavaşça ona doğru çevirdim, bana değil, önümüzde akıp giden yola bakıyordu. Işıklarda aracı yavaşlattı, ardından da motor hâlâ çalışıyorken aracı durdurup ışığın yanmasını beklemeye başladı. Bu esnada ben ona bakmaya devam ediyordum, ona baktığımı bildiğini biliyordum.

"Biz birilerine isteyerek yalan söylemedik," diye mırıldandım, buna inanmaya ihtiyacım vardı.

"Seni bilemem ama ben tüm bunları isteyerek yaptım, Lavin."

Gözlerimi ondan ayırıp tekrar yola çevirdim. "Senin duyguların sağanak yağmur gibi," dedim, bu söylediğim dikkatini çekmiş olacak ki bakışları bana çevrildi. "Birden bastırıyor, sırılsıklam ediyor, sonra aniden diniyor ve ıslattığın her şeyi güneşin altında kavrulmaya terk ediyorsun."

Bir şeyler söylemesini beklemiyordum, o da söylemedi zaten. Ama gözleri yüzümden uzun süre ayrılmadı, o beni izlerken ışıklar yandı, araçlar harekete geçti, hâlâ olduğumuz yerde saydığımız için bazı araçların korna çalarak ettikleri küfürleri dinledik, sonra da gözleri yüzüme bir daha uğramamak üzere benden uzaklaştı.

Bahsedilen kapalı yüzme havuzunun olduğu bina bir spor tesisiydi. Hemen en üstteki üç kat yurt olarak kullanılıyordu ve sporcu öğrenciler o odalarda kalıyorlardı. Tesisin orta katlarında gecenin karanlığına rağmen gördüğüm kadarıyla kum torbaları vardı; muhtemelen dövüş sanatlarıyla alakalı sınıfların hepsi o katta olmalıydı. Alt katta ise zemin kata kadar devam eden yüzme havuzlarının olduğu bir kısım vardı. Kısa bir incelemenin sonunda bu tesisteki havuzların boylarına, ısı çeşitlerine ve mevsimlerine göre sınıflara ayrıldıklarını anlamıştım.

Tesis büyük bir karanlığa gömülmüş gibi dursa da birkaç yurt odasının penceresinden dışarı sızan gece lambasının ışığını görebiliyordum. Tesisin karşısındaki alanda sokak lambaları olmadığı için tesisi aydınlatan yalnızca caddeden geçerken farlarını tesisin camlarına dokunduran araba farlarının ışıklarıydı. Bir süre caddenin kenarında durup karşımda bir hayalet gibi dikilen tesise baktım, rüzgâr saçlarımı yüzümün ters yönüne doğru uçuştururken gözlerimin önüne saç tellerimden parmaklıklar örüyordu. Sonunda saçımı kulağımın arkasına iterek gözlerimi yanımda dikilen adama çevirdim.

"Çoktan gelmiş, mesajda öyle yazıyordu," dedim.

"Muhtemelen alt kattadır. Burak sık sık alt katta takılır buraya geldiğinde, bunu bildiğine göre onun da gideceği yer zemin kattaki havuzdur."

Arkamızdan hızla geçip giden kırmızı kamyona baktım, sonra gözlerim kısaca karanlık yola çevrildi, birkaç saniye o alanı izledikten sonra başımı sallayarak, "O hâlde hadi gidelim," dedim.

Kartal bir şey söylemedi ama eli aniden elime kaydığında, kelimelerin ne kadar anlamsız, bizim için ne kadar gereksiz olduklarını

anladım. Parmaklarım onun parmaklarının arasından bir makinenin dişlileri gibi geçti. Kalbim uyuştu.

Ona dokunduğumda, bir romanı oluşturan tüm kelimeler ölü bedenlere, roman sayfaları yanmış bir ormana dönüşüyordu.

Tesisin otomatik kapısı saçlarıma bir rüzgâr üfleyerek iki yana açıldı, gecenin içinde iki kişi geceyi arkalarında bırakarak tesise girdiler. Bir süre eli elimden hiç ayrılmadı. Koridor soğuktu, klor kokusu alıyordum ve yerlerde su damlaları vardı. Zemin katta ilerlemeye başladık. Hemen ileride, koridorun sonunda tavana ışığı vuran havuz ait su dalgalarını görebiliyordum. Etraf karanlıktı, havuzun yaydığı mavi ışık dışında içeriyi aydınlatan tek bir ışık yoktu. Havuz dikdörtgen şeklinde, neredeyse bir salon büyüklüğündeydi. Etrafında sınırını belli eden beyaz çizgiler vardı ve çizgilerin arkasında birkaç adımlık mesafeye bembeyaz şezlonglar yerleştirilmişti. Havuzun kenarında ilerleyeceğimiz esnada elimi usulca onun elinin içinden çekerek ondan uzaklaştım. Bu onu durdurmadı ama gözlerinin kısaca bana çevrilmesine neden oldu. Emir, havuzun tam karşısındaki şezlongun ucunda oturuyordu. Altında bir şort vardı ama üstü çıplaktı. Ellerini, dirseklerini dizlerine yaslayarak öne doğru uzatmış, avuçlarını birbirine bastırıp bir yumruk şekline sokmuştu.

Kartal önden ilerlemeye başladığında aslında adımlarını hızlandıran Kartal değildi, yavaşlatan bendim. Gözlerimi Emir'den ayıramadım. Avuçlarımdaki teri pantolonuma sildim. Emir kafasını kaldırınca havuzun ışığıyla aynı rengi alan gözleri önce benim gözlerimle çarpıştı, sonra önümde duran Kartal'a bakıp derin bir nefes alarak omuzlarını şişirdi.

"Her zaman geç gelen taraf oluyorsunuz," dedi alaydan uzak bir sesle.

"Ya da sen çok erken geliyorsundur." Kartal'ın mimiksiz kurduğuna emin olduğum cümlesi kulaklarımda yankısını sona erdirdiğinde, Emir'in dudaklarındaki belli belirsiz gülümseme belirdi.

"Öyle. Her konuda erkenciyim. Bir yerlere ilk gelen ben olurum, karşımdakine ilk güvenip ilk seven de ben olurum."

Kurduğu cümle bir an öyle ağır geldi ki bir adım geri gitmek zorunda hissettim. Gözlerimi Emir'den ayırarak havuza çevirdim. Emir'in bakışlarının bana çevrildiğini fark ettim ama ona bakamadım.

"Kuzen değilsiniz, değil mi?" diye sordu.

Sertçe yutkunup gözlerimi havuzdan çekmeden başımı salladım, Kartal, "Değiliz," dedi.

Emir'in burnundan sert bir nefes vererek güldüğünü duydum. "Bir de ensest olmanızı kaldıramazdım çünkü," dedi, sesi rahatlamış gibiydi. Gözlerimi usulca ona çevirdim. Bana bakmıyordu, gözleri Kartal'daydı. "Aranızdaki elektriği görüp, hissedemeyecek tek kişinin Berra olacağını düşünüyorum. Çünkü çocuk gibi düşünen, hayata çocuk gözleriyle bakan tek insan o etrafımızdaki. Zaten bir şeyleri hissediyordum, hissetmemek aptallık olurdu." Gözlerini yumruğuna indirdi. "Sizi öpüşürken gördüğümde bu kafamda kesinleşmiş bir gerçekti."

Bir an donup kaldım.

"O gece bir şeylerden tamamen emin oldum. Lavin'in geçmişteki ilişkisine olan tavrın, o an gözlerinde gördüklerim..." Kartal'ın gözlerinin içine bakarken yamuk bir şekilde gülümsedi. "Sonra orada kimsenin olmadığını düşündüğünüz sırada gözlerimin şahit olduğu o şey... Zaten aniden gelişiniz akademiye yıldırım düşmüş etkisi yaratmıştı. Her şey ışık hızıyla ilerledi. O çocuğu hiç düşünmeden tıbbi müdahalede bulunarak ölümden kurtarışın kesinlikle şans eseri ya da küçük bir eğitimle yapabileceğin bir şey değildi, birader. Sağlıkçısın, değil mi? Hatta doktorsun." Gözlerini Kartal'ın yüzünde gezdirdi. "Kartal... İsmin bana çok tanıdık geliyordu, hatta yüzün de, başta gerçekten Burak'ın yanında gördüğüm için aşina olduğumu düşünmüştüm. Sonra küçük bir araştırma yapmak istedim."

Kartal'ın avuçlarına geçirdiği parmakları izledim, o parmakları avuçlarına bastırarak yarattığı yumruğa yutkunarak baktım. Emir ise sakindi, en az karşısında dimdik duran Kartal kadar sakindi.

"Ardından dansa gitmeden önce soyunma odasında düşürdüğün anahtarlığı, anahtarlıktaki harfleri gördüm. K ve A harfleri, o tanıdık isimle epey uyuşuyordu. Sen Lavin ile buzda soğuk dansını yaparken, ben artık senin kim olduğunu biliyordum. Senin o kişi olduğuna adımın Emirhan olduğu kadar emindim."

"Sen..." Kartal duraksadı.

Emir susmadı. "Ne baban Kayhan Alaşan'ın ne de annenin şu an nüfusa kayıtlı hayatta olan kardeşleri yok, hatta annenin erkek kardeşinin geçirdiği kazada nasıl can verdiğini haberlerde izlemiştim, kü-

çüktüm. Ünlü doktorun eşi olarak tanıtmışlardı anneni." Emir tekrar gülümsedi. "Yani bu kız, senin kuzenin değil, Kartal Alaşan."

"Kuzenim olmadığını söyledim," dedi Kartal, çenesinin sımsıkı olduğuna emindim. Bunun için onu görmeme gerek bile yoktu. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Kim olduğunu gizleyerek, yanında yabancı bir kızla neden okula geldin?" Emir, gözlerinin içine baktı. "Bir amacın var ama bu ne bilmiyorum. Tahminlerim var, ailenin başına gelen bazı olayları haberlerden gördüğüm kadarıyla biliyorum. Sonra İrem'in anlattıkları..." Duraksadı. "Lavin'in öfkesi..." Emir gözlerini kıstı. "Kimi arıyorsunuz?"

"Bilmem," dedi Kartal, tehlikeli bir adım atarak Emir'e biraz daha yaklaştığını gördüm. Emir kafasını kaldırarak Kartal'a baktı. "Yoksa seni mi arıyoruz?"

Emir gözlerini dikerek, "Aradığın kişi ben değilim," dedi. "Kardelen Alaşan'ın ölümüyle uzaktan yakından hiçbir ilgim yok."

Kartal o an, belki de bekleneni yaptı. Yumruğunu sertçe Emir'in çenesine oturttuğunda, Emir'in kafasının yana doğru savrulma anını gördüm ama ağzımı bile açmadım. "Öyle mi?" Ben hâlâ kurulan son cümlenin enkazı altındayken Kartal'ın güldüğünü duydum. "Hani bilmiyordun? Sana söylememizi istiyordun? Tekrarla. Kimin ölümü? Hadi, söyle."

"Kız kardeşinin," dedi Emir gözlerini yere sabitleyip, çenesini parmaklarıyla ovarak.

"Söyle, tekrar söyle." Kartal, Emir'in suratına bir yumruk daha indirip, sesinin havuzda çınlamasına neden olacak şekilde bağırdı: "Kimin? Adını söyle!"

"Kardelen Alaşan'ın!" diye bağırdı Emir ağzından kan boşalırken. Sesi titriyordu, kafasını kaldırıp korkusuz gözlerle Kartal'ın gözlerinin içine baktı. "Kız kardeşinin, senin yaşam damarını kopardılar!"

"Şeref yoksunu!" Kartal, aniden Emir'i omuzlarından tutarak kaldırıp yere fırlattı, Emir havuzun kenarına kadar sürüklenip omzunun üzerine düştüğünde ağzının kenarından akan kan havuzun ıslak mermerine damlıyordu. İçimde soğumayan bir acıyla ikisini izlemeye başladım. Gözlerim yanıyordu. "Bir de kalktın beni mi sorguluyorsun? Senin adını söylerken sesinin titrediği kızın toprağına ben ellerimi gömdüm."

"Derdim yarana tuz mu basmak sanıyorsun?" Gözlerini kaldırıp, çenesinden akan kanı silme gereği duymadan Kartal'a baktı. "Yıllar evvel 18 yaşındaki ablamı aynı sebepten kaybettim. Bana onun melek olduğunu söyleyip durdular." Emir, burnundan sert bir nefes vererek yavaşça doğruldu ama ayağa kalkmadı. "Ben sigara bile kullanmayan bir ablanın, ağzından akan köpükleri, geriye gitmiş gözlerinin beyazını izledim. Ben, cennetteki tüm melekleri kafamda hep öyle korkunç hayal ettim."

Duraksadım, Kartal'ın da duraksadığını hissettim. Emir, avuçlarını ıslak, kanıyla lekelenmiş mermere bastırdı. "O zamanlar çok küçüktüm. Lütfen sonunu görmeme izin ver." Gözlerini kaldırıp Kartal'ın gözlerinin içine, tam o gözlerin dibindeki çukurlara baktı. "Sana yardım etmeme izin ver."

Kartal kaşlarını çattı, kaşlarının titrediğini bu açıdan bile görebiliyordum. "Sen bana destek değil köstek olursun, önümde durma."

"Biliyorum," dedi Emir birdenbire. "2000'li yılların başından beri var olmuş tüm çeteleri, tüm torbacıları, isimlerine kadar, hangi kollara bağlı olduklarına kadar biliyorum."

"Nereden biliyorsun tüm bunları? Araştırarak elde edebileceğin bilgiler değil, milyonlarca var." Kartal dişlerini sıktı. "Senin bildiğini sandıkların tarlada kafasını dışarı uzatmış olanlar, tarlanın dibi tohum dolu."

"Babam İstanbul'un en güçlü adamlarından biri," dedi Emir. "Ablamın öldüğü yılın kış ayında soruşturma başlatıldı ama dosya kapandı. Babam ne kadar peşinden gitse de failler bulunamadı. Babam da derin işlere dâhil oldu, o dünyayı tanıyabilmek için üç senesini bir odaya yatırdı. 2010 yılına kadar babamın öncülüğünü üstlendiği bu olaya 2010 yılında ben de dâhil oldum. Bir süre sonra babam konuyu kapatmak istedi, sonuca ulaşamıyorduk ama bilgi akışı devam ediyordu. Hepsinin, şu an ölü olanlarının bile bilgilerine erişebilecek kadar donanımlıyım."

Kartal bir süre sakin gözlerle yerde oturan Emir'i izledi. Emir, "İnanmıyorsan aç interneti, Nihal Bikeç yaz," dedi gözlerini Kartal'a dikerek. "Aç ve oku. Hadi."

Kartal tek kelime etmeden siyah kotunun cebinden cep telefonunu çıkardı, kilidi açarken gözleri kısaca Emir'e dokundu, çok sürmeden tekrar ekrana çevrildi. İnternete bağlandığını fark ettiğim esnada ikisi-

ne doğru ilerlemeye başlamıştım. Emir yerde oturmaya devam ederken gözleri gözlerime takıldı, sertçe yutkunup gözlerimin içine baktı.

Kartal'a yaklaşarak gözlerimi usulca telefona çevirdim. İlk sayfada büyük harflerle yazılmış manşete baktım, Emir'in babası Taner Bikeç'in takım elbiseli bir fotoğrafının altında, hep birlikte çekildikleri bir aile fotoğrafı yer alıyordu. Nihal adındaki genç kız, doksanlar tarzı giyimiyle Emir'i dizlerine oturtmuş, kollarını küçük çocuğun beline sararak çenesini de omzuna bastırmıştı. Hemen Nihal'in sol yanında anneleri, sağ yanında da babaları Taner Bikeç vardı. Mutlu bir andı. Ta ki haber başlığı fotoğrafın altından gözüme ilişip içimdeki acıya kamçı olana kadar.

BEYAZ BİR KEZ DAHA DÜĞÜN İÇİN DEĞİL, ÖLÜM İÇİN GELDİ.

Ünlü iş adamı Taner Bikeç'in (39) kızı Nihal Bikeç (18), dün gece eğlenmek için çıktığı evine bir daha geri dönemedi... Genç kız, arkadaşlarıyla eğlenmek için gittiği İstanbul'un gözde diskolarından olan Night Rain'den çıktıktan sonra bindiği takside fenalaştı, diskodan çıkış anına şahit olan görgü tanıklarının ağzından yazılan ifadelere göre Nihal Bikeç, diskodan bilinci yerinde değilken çıkarılmış. Genç kız takside fenalaşınca taksi şoförü A.T, aracını hemen en yakın hastaneye sürse de genç kız Acil Servis girişinde, babası olay yerine vardığı anda vahim bir şekilde can verdi. Genç kızın kanında tespit edilen yüksek doz uyuşturucu, genç kızın organlarının patlamasına neden olacak kadar büyük bir hasar vererek genç kızı ölüme götürdü. Ailesi beyaz gelinlikle görmek için sabırsızlandığı kızlarını kaybetmenin acısını yaşarken, genç kızın şimdiye kadar ne içki ne de sigara kullanıcısı olmadığı ortaya çıktı. Nihal'in katilleri aramızda dolaşıyor.

Ünlü bir haber sayfasının girdiği haberi donmuş bir yüz ifadesiyle okurken, Emir'in sakin bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum. Gözlerim uzun süre Nihal'in tek olarak çekilmiş fotoğrafında asılı kaldı. Fotoğraf, haberin son cümlesinin altında, sayfanın tam ortasında duruyordu ve eski bir fotoğraf olmasına rağmen kaliteli ve büyük görünüyordu. Burnumdaki yanma hissini gidermek için gözlerimi yumup birkaç saniye bekledim. Ekran ışığı söndü, telefon karanlığa gömüldü ve Nihal'in zihnime kazınan bakışları bir anı gibi düşüncelerimin arasına yerleşerek kendine yer açtı.

"Çok üzgünüm," diyebildim.

"Ben de öyle." Emir yutkundu. "Ama merak ettiğim bir şey var, Lavin. Hadi bu adamın yaşam damarını koparmışlar, her şeyi kenara savurmuş gelmiş. Sen neden buradasın?"

İçimi yakan cümlesine dudaklarımda belirmiş ağrılı bir tebessüm, aralanmış kırgın gözlerimle cevap verdim. "Kimseme söz verdim."

Emir bu cümlenin benim için ne kadar ağır olduğunu, altında nasıl bir önem sakladığını, o önemin ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordu. Ama bir an için, sanki bir an için bunu anlamış gibi hafifleyen, şefkatle örülen gözleri gözlerime takılıp kaldı. Onun yaşadıklarını ilk kez bu gece, burada, bir havuzun kenarında, dudaklarının kenarından kan sızarken onun ağzından öğreniyordum. Diğerlerinin bilmiyor olması imkânsızdı ama yine de hiçbirinin ağzından tek kelime dahi duymamıştım.

İçimdeki merak hissiyle, "Kızlar bu konuyu bilmiyor mu?" diye sordum, sonuçta uzun zamandan beri arkadaşlardı ve birbirleri hakkında her şeyi bilmeleri gerektiğini düşünüyordum.

"Sır saklayan tek kişi sen değilsin, Lavin. Aileleri biliyordur ama onlar bilmiyor, bizim aileler biraz sırcıdır. Ablamı kaybettikten sonra bir daha ablamın adı hiç geçmedi, insanların babama sormaktan korktuğu iki soru vardır. Birincisi babamın kaç yaşında olduğu, ikincisi de kaç çocuğu olduğu."

"Onlardan bile saklayacak kadar büyük bir yara," diye mırıldandım, Kartal ikimizin aksine sessizdi, gözleri şimdi hangi noktaya duygularını bırakıyordu bilmiyordum, ona bakmıyordum. "Artık bana kızgın olmaman gerekir."

"Neden?" diye sordu.

"Senden bir şeyler gizlediğim için."

"Sen gizlemedin," dedi, gözleri gözlerimdeydi. "Sen yalan söyledin. Bir şeyi hiç söylememek ile doğru olmayan şekilde söylemek arasında farklar var."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, ona yalan söylediğimi düşünmüyordum ama vicdanım da tıpkı Emir gibi bana tam tersini sayıklıyordu. Kartal, "Onu bu yalana zorlayan bendim," dedi, sesi sakindi. "Eğer sonuç almak istiyorsak, yalan söylemek zorundayız. Ne bekliyordun? Öylece gelip sana her şeyi anlatmasını falan mı? Kendimiz olarak gel-

seydik, aradığımız kişi onu aradığımızı anlar ve kolayca tüymenin yolunu bulurdu." Telefonunu cebine koyup elini Emir'e uzattı.

Emir, ona uzanan eli tutup yavaşça doğrulacağı sırada, "Peki hiç düşünmüyor musun, ya katil zaten kim olduğunuzu biliyorsa? Bu çok mantıklı değil mi?" diye sordu, o soru sorulana kadar bu düşünce kafamda çark döndüren bir el değildi ama şimdi o el zihnime sızmıştı ve çarkları çevirmeye başlamıştı. "Sonuçta akademi kişisel bilgileri gizli tutuyor olsa da biri hakkında araştırma yapmak kolay."

Kartal, "Çoktan korkudan titremeye başlamıştır öyleyse," dediğinde Emir tek kaşını kaldırdı.

"En başından beri her ihtimali düşündün, değil mi?" diye sordu Emir.

"Her zaman ikinci bir planım vardır. Bir yola çıkarsam, her ihtimali göz önünde bulundururum."

Emir hiç düşünmeden, "Size yardım etmek istiyorum," dedi ve bunu gerçekten içinden gelerek söylediğini fark ettim.

"Bu uğurda herkesi kullanabilecek biri olduğumu anlamışsındır," dedi Kartal, ardından cebinden sigara paketini çıkardı. Sigarayı dudaklarının arasına aldı ve cebinden çıkardığı kahverengi zipposuyla sigaranın ucunu tutuşturdu. "Yine de Bikeç, inan bana, ben bazen arkamdan gelen, bazen de önümde ilerleyen gölgeme bile güvenmem. Ayağını denk al."

O gece bu Kartal'ın kurduğu belki de en net cümleydi; bundan sonraki gecelerde onun dudaklarından daha keskinlerini duyacağımı bilsem de bu gece yaşananları zihnime mıh gibi kazıyan asıl cümle, daima bu cümle olarak kalacaktı.

Kartal, gölgesine bile güvenmeyen bir adamken, bana inanmıştı.

Ben onun gölgesi değildim, ben onun bir sonraki adımıydım.

Emir ve Kartal, her ne kadar Kartal güvensizliğini ortaya koysa da bu konu hakkında bilgi alışverişine devam ettiler. Alışverişi yaparken aslında bu karşılıksızdı, Emir bilgileri veriyordu ama Kartal'ın ağzını bıçak bile açamazmış gibi kapalı tuttuğunu görebiliyordum. Emir'in yaşadıkları ağır şeylerdi, Kartal'ınki kadar ağır değildi belki, henüz çocuk olduğu için çok da zorlanmadı ve büyürken bunu omuzlarının ardına atarak ilerleyebildi ama Kartal için durum böyle değildi.

Havuzun mavi ışığı tavana vurarak tavana dalga şekilleri çizerken gözlerim suyun yüzeyinde ilerleyen dalgada asılı duruyordu. Emir'in

sorusu zihnimi dalgaların içinden usulca geri çekerek kıyıya vurdu. "Aranızdaki durum," dedi ve sonra bu iki kelimeyi, kuracağı soru cümlesinin tavanı yaparak asıl soruyu sordu: "Olay olmadan önce de mi beraberdiniz, yoksa olaydan sonra mı sevgili oldunuz?"

Gözlerim hızla Emir'e yöneldi, o sırada Emir'in bakışlarının merkezindeki kişi ben değildim. Benimle değil, Kartal ile konuşuyor gibi duruyordu ama sorduğu soru cümlesinin cevabını her ikimizden de almayı bekliyordu.

"Biz sevgili falan değiliz," diyerek ağzını ilk açan ben oldum.

Benim kalbim kalın urganlarla bağlıydı.

Gözlerimi Kartal'a çevirip beni onaylayacak bir şey söylemesini isteyen gözlerle ona baktığımda, parmaklarının arasında üçüncü sigarasını tutuyordu ve sigara neredeyse izmaritin başlangıcına kadar yanmıştı. Kartal, bir eliyle çenesini esnetti, o esnada parmaklarının ucunda tuttuğu sigaranın külü kırılıp mermer zemine düştü.

"Sevgili değilseniz ve öpüşüyorsanız, hakkınızda daha farklı bir ilişki içinde olduğunuz fikrine kapılacağım," dedi Emir. Ben ise Kartal'ın ağzından dökülecek olan birkaç kelimelik cümleyi duymak için inatla ona bakmaya devam ediyordum.

"Ne saçmalıyorsun?" Sorum çok netti, gözlerimi Kartal'dan çekmeden konuşmaya devam ettim. "Aramızda senin düşüncelerini şekillendirebilecek herhangi bir şey yok." Ekledim: "Hiçbir şey yok."

Kartal'ın göz ucuyla bana baktığını görünce kaşlarımı çattım. Sakince kırptığı gözlerinin arasından dışarı uzanan bakışları yeniden gördüğümde yutkunup bakışlarımı bu defa Emir'e çevirdim. Bana garip bir ifadeyle bakıyordu, aklının karıştığı çok net ortadaydı.

"Aranızda hiçbir şey yoksa ve öpüşüyorsanız, bu daha garip olmuyor mu?"

"Şunu tekrar edip durma!" diye bağırdım. "Evet, seni kandırdım ama bunu babamın hayrına yapmadım, anladın mı? Beni suçlamak istiyorsan istediğin kadar suçla ama artık daha fazla sorgulama. Hiçbir konuda."

Emir, "Seni suçlamıyorum," dedi. "Evet, ilk fark ettiğimde kullanılmış hissettim ama beni kullanmadığını biliyorum. Seninle gerçekten arkadaş olduğumuzu hissediyorum. Yanlış mı hissediyorum?"

"Yanlış hissettiğin falan yok. Seninle arkadaş olduğumuz için karşında sessiz kaldım. Sana durmadan ihanet etmişim gibi kurduğun cümleleri büyük bir sakinlikle dinlememin tek sebebi, arkadaşımdan bazı şeyleri saklamak zorunda kaldığım gerçeğiyle yüzleşmemden kaynaklıydı. Evet, Emir. Senden çok büyük bir şey sakladım ama bunu yalnızca senden değil, kendimden bile sakladım."

Emir'in dudağının kenarında kurumaya başlayan kanı izlemeye başladığımda artık ortamda altı kalemle çizilmiş bir cümle gibi belirgin duran bir sessizlik vardı.

"Bu saatten sonra bilmen gereken her şeyi biliyorsun," diye mırıldandım. "Seninle aynı yerden yara alan iki insanı, senin de hâlâ acıdığını bildiğim yerinden vurma, olur mu?"

Emir, derin bir nefes aldı, ardından gözlerini yumup, "Sana ihanet etmeyeceğim. Size ihanet etmeyeceğim," dedi, gözlerini açtığında gözleri parlıyordu. "Yarama ihanet etmeyeceğim."

"Bana yemin etmene gerek yok," diye fısıldadım. "Ben o yemini bu gece senin gözlerinde gördüm."

"Dramınız bittiyse son sözü söyleme sırası bende," dedi Kartal izmariti yere atıp. Emir'e yaklaştı. "Ağzını açacak olursan, seni farklı yaralarla tanıştırırım. Bunu yaparım." Dudakları usulca yukarı kıvrıldı. "Sen namına bir şey bırakmam."

Emir burnundan sert bir nefes vererek güldü, tek kelime etmeden başını yavaşça sallarken Kartal'a değil, yere bakıyordu ama ben bu ifadeden bile onun kalbinde bizle alakalı ufacık bir kötülük bile saklanmadığından emin olmuştum.

Tesisten ayrıldığımızda, sırtımdan akan soğuk teri araca bindiğim anda fark ettim. Emniyet kemerimi bağlamadım, o an benim için güvenlik önemli değildi, o an benim için sadece hissettiklerim ve bendim. O an sadece hislerden ibarettim. Bir sigara yakıp aracın camını yarıya kadar indirdiğimde, rüzgârın uçuşturduğu saçlarım önce yüzümün önüne parmaklıklar örüyor, ardından da aracın camından dışarı savrularak mağlubiyetin hasar içinde bıraktığı bir bayrak gibi dalgalanıyordu.

Kartal'ın konuşmasını bekledim. Onun dudaklarından dökülecek tek bir kelimeye bile ihtiyaç duyduğumu hissettim. Ama o konuşmadı.

Geceyi arkamızda bıraktık, sigaranın biri sönmeden diğeri yandı ve sonunda eve ulaştık. Konuşursam ne hissedeceğimi ya da ne hissettireceğimi bilmediğimden, Kartal önümde ilerlerken arkasında sessizce binanın merdivenlerini tırmandım. O gece asansörü kullanmadık, sanki yüz yüze olduğumuz ve baş başa hissettiğimiz o kısacık zaman diliminde birbirimize sarılıp, hiç ayrılmayacakmışız gibi hissetmiştik ve bu yüzden asansörü es geçerek merdivenlere yönelmiştik. Birbirimize sarılmak istememiştik.

Belki de bu gece ilk kez bir histen korktuğumuzu hissetmiştik.

Evin karanlık koridorunda ilerlemeye başladığımız anda karanlık koridoru önce telefonun ekranından fırlayan ışık aydınlattı. Tavana yansıyan beyaz ışığa baktım. Sonra Kartal bir numara tuşladı ve telefonunu kulağına sabitleyerek karşı tarafın açmasını beklerken salona girdi. İçki şişelerini gömdüğü mabedine ilerlerken sakince salonun girişinde durmuş, bu koyu gece karanlığında onu izlemeye başlamıştım.

"Burak, hangi deliktesin bilmiyorum ama hemen eve gel," dedi telefonu omzuyla kulağı arasına alıp sıkıştırarak. Yarım bıraktığı şişesinin kapağını çevirirken bir süre telefonun diğer ucundaki sesin sahibini dinledi. "Burak, bahanelere ihtiyacım yok, kardeşim. Hemen buraya gel. Telefonda konuşulacak bir halt olsa seni buraya çağırmam, gecenin bu saatinde o kelek karpuz suratını görmeye meraklı değilim."

Kollarımı göğsümde bağlayarak omzumu salonun giriş duvarına yaslayıp, başımı omzuma doğru düşürdüm. Şişenin ucundan akan içki saniyeler içinde viski kadehini ağzına kadar doldurdu, içki taşarak tezgâha yayıldı. Kartal, "Hay sikeyim!" diye mırıldandı, telefonu omzuyla iyice bastırarak kulağına yapıştırdı. "Burak, siyam ikizi olduğun sevgilinden izin istemek yerine onu da sırtlanıp gelmeye ne dersin?" İçkisinden bir yudum alıp kaşlarını çattı. "Gelirken iki paket sigara al." Burak'ın cevap vermesini bile beklemeden hızlıca telefonu kapatıp tezgâha sertçe bıraktı ve sonra şakaklarını ovarak viski kadehini kafasına dikti.

Omzumu duvara bastırarak duvardan ayrıldım, gözlerimi Kartal'dan çekmeden serbest bıraktığım kollarımı esnettikten sonra, "Emir'in bir yararı dokunur mu sence?" diye sordum.

Parmaklarının arasında tuttuğu viski kadehinin dibinde bıraktığı içkiye bakıyor, arada bir kadehi sallayarak içkinin kadehin camdan duvarlarına çarparak sarsılmasını sağlıyordu.

"Elinde o kadar fazla isim varsa, belki," dedi. "Ama yine de işimi şansa bırakmam. Sen duygusal olarak onunla bağ kurmuş olabilirsin ama ben senin kurduğun bağları koparmak için buradayım." Bana bakmadan kurduğu bu cümle anlık duraksamama yol açtı. Solmuş güneş gibi duran gözlerini kaldırıp bana baktı. "Emir, yolu açmamı sağlayacak bir piyonsa, oyuna dâhil olur. Ama değilse, yolumu kapatıyorsa, onu alır, fırlatır, saf dışı bırakırım."

"Ne yapacaksın?" diye sordum alayla. "Emir'i mi öldüreceksin?"

"Ben birini öylesine öldürmem," dedi, durup gözlerinin içine baktım. "Ama ihanet ederse, öylesine olmayacağı için, evet, güzel bir yol."

"Ablasına olanlardan sonra..." Durdum. "Neden ihanet etsin?"

"Çok iyimsersin, Ölüm Çiçeği," dediğinde tüylerimin dikildiğini hissettim. "Yaralar aynı olsa da o yaraları taşıyan kişiler aynı değil. Bunu unutma."

"Sen de çok kötümsersin," dedim, bu onun duraksayıp kaşlarını kaldırmasına neden oldu. "Söylesene, uyurken bile hep sırtüstü yatıyorsun, değil mi? Olur da sırtını döndüğün duvar bile seni sırtından vurur diye?"

"Öyleydi," dediğinde gözlerim gözlerine takılıp kalmıştı. "Ama unutma, Lavin. Sırtım sana dönükken de uyudum."

Kurduğu cümle, içimde patlayan bir silah gibiydi. Ateş etmiş, beni tam göğsümden, duygularımın kozasından vurmuştu; koza parçalanmış, duygular parçalanan zarın içinden dökülerek tüm kalbimi kaplamıştı. Bir şey söylememi istemiyormuş gibi cümleyi viski kadehinden aldığı son bir yudumla sona erdirdi, gözleri gözlerimden ayrılmadı ama kelimeleri üzerinde yürüteceğim köprüyü ayakta tutan halatları kesti.

Burak ve Sahra eve geldiklerinde altımda hâlâ kotum vardı ama üzerime askılı bir tişört geçirmiştim, çıplak ayaklarımı koltuğun üzerine koymuş, kırdığım dizlerime yasladığım çenemle sokakta yanan lambanın pencereden içeri sızan ışığını izliyordum. Burak sigara paketlerini tezgâhın üzerine bırakırken Kartal yeni bir şişe açmış, şişesinin neredeyse yarısını tüketmişti. Sahra'nın yanımdaki boşluğa oturduğunu koluma dokunup bana gülümseyen yüzünü gösterene kadar fark etmemiştim bile.

"Ne oldu Emir'e?" diye sordu Burak, sesi şaşkınlığını ele veriyordu. Tezgâhın çaprazındaki asla kullanmadığımız yemek masasının etrafı-

na yerleştirilmiş sandalyelerden birini çekerek ters çevirdi, bacaklarını ayırarak üzerine oturup dirseklerini sandalyenin sırtına yasladı. "Kavga falan mı ettiniz? Hırlaşıp duruyordunuz."

"O kim de benimle kavga edebilsin?" Kartal tezgâha koyulan sigara paketinin jelatinini açarken kaşlarını çattı. "Herif her şeyi biliyor, Burak. Her siki biliyor."

Burak'ın duraksadığını gördüm, Sahra hızla gözlerini Kartal'a çevirdi. İri, yeşil gözleri daha da irileşti. "Ne?" diye sordu.

"Aynen," dedi Kartal. "Ne duyduysanız o. Herif şu an benim neyin peşinde olduğumu biliyor. Burak, bu herifle ilgili ne biliyorsan dökül."

"Nasıl bilebilir oğlum?" diye sordu Burak.

"Herifi hafife aldım, karşımdaki GDO'lu tavşan gayet zeki bir ibnenin evladı çıktı." Kartal paketten bir sigara çıkarırken dilini ağzının içinde döndürerek öfkeyle gözlerini yumdu. "Oğlum, soru sorma da anlat. Ne biliyorsun bu it hakkında?"

"Ne bileyim oğlum, çocukla öyle çok bir muhabbetim yoktu ki. Bizim çocuklarla nasılsak okulda, spor salonunda falan, onunla da öyleydim. Anlattım sana kaç kere." Burak çenesini kaşıyarak kaşlarını çatmaya devam etti. "Bir de barodaki bazı avukatlardan duyduğum kadarıyla, uzun zaman önce ablasıyla ilgili bir dava görülüyormuş ama sonra dosyayı rafa kaldırmışlar. Ben de isim benzerliğinden yola çıkarak anlamıştım, sorduğumda da konuyu geçiştirip kapattı."

"Sen bundan bahsetme gereği duymadın tabii sığır ama ben ablasıyla ilgili konuyu zaten biliyorum," dedi Kartal, çenesi sertleşmişti. "Niye bu detayı söylemiyorsun lan sen bana?"

Burak bir süre sustuktan sonra, "Yaranı deşmek istemedim," dedi sessizce.

Göğsümün sıkıştığını hissettim. Kartal zipposunu ateşledi, sigarayı yakmadan ateşi izledi, zippoyu söndürdü ve sonra tekrar yaktı. Ateşini izlerken yutkundu. "Uyuşturucudan kaybetmiş ablasını," dedi donuk bir sesle.

Burak sessizleşti, Sahra'nın da duraksadığını fark ettim. Kısa süren sessizliğin sonunda, "Emir'le sıkı bir konuşma yaparsan, ağzını açmaz," dedi Burak. "Emir iyi çocuktur ama yine de bunu nasıl öğrendiğini bilmemizde fayda var. Hiçbir kaynak göstermedi mi?"

"Herif kendi başına çözmüş," dedi Kartal sert bir sesle. "Her şeyi çok iyi organize ettiğime emindim ama herifin köpek gibi hisleri var, kokuyu alınca peşini bırakmıyor bulana kadar." Kartal sigarayı dudaklarının arasına yerleştirip homurdandı: "İşime yarayacak bilgilere sahip ama onunla ilgili daha fazla veri sahibi olmam gerek."

"İstersen ailesiyle ilgili daha fazla şeye ulaşırım," dedi Burak.

"Ulaşabildiğimiz kadarına ulaşalım," dedi Kartal, sigarasının ucunu yaktı ve içmeye başladı.

"Anladığım kadarıyla Emir ve Lavin yakınlar," diye mırıldandı Sahra. "Bence Lavin de isterse Emir'in ağzından birçok şey alabilir."

"Konuya Lavin'i dâhil etmiyoruz," dedi Kartal, sesi netti. Parmağını kaldırdı. "Ve Sahra sakın, sakın beni sorgulama."

Sahra, alayla güldü. "Duvarı kaplayan koca Lavin ve Kartal'ı bile sorgulamadım, elbette bunu da sorgulamayacağım," dedi çat diye, bir an duvardaki tabloyu anımsamak kaşlarımı çatmama neden oldu.

Kartal, sanki Sahra ağzını bile açmamış gibi davranarak gözlerini Burak'a çevirdi. "Burak, önümüzdeki birkaç gün içinde ulaşabileceğin her şeye ulaşman gerek, birader. Bu herifin babası kimdir, nedir, kimlerle takılır, şu an ne yapıyor? Hepsini bilmek istiyorum."

"O iş bende," dedi Burak başını sallayarak.

"Emir konusunda bu kadar endişelenmenizi gerektirecek bir şey olduğunu düşünmüyorum," dedi Sahra sanki iç sesimmiş gibi. "Onu susturmanız yeterli olacaktır. Asıl olay bu saatten sonra başlayacak, hedefe gitgide daha yaklaşıyorsunuz ve bence düşünmeniz gereken çok daha fazla şey var."

Sahra haklıydı ama Kartal'ın endişesini de anlıyordum. Tek tek dizdiği taşların tek bir taş yüzünden yıkılmasından endişeleniyordu. Bunu kabul etmese de şu an içinde derin bir şüphe kuyusu oyuluyordu ve beni bile o kuyunun içine atacak kadar gaddarlaşacağını biliyordum.

"Şu an birinin bunu bilmesi her şeyden daha önemli, Sahra," dedi Kartal, sesi kurşunu bile parçalayabilecek kadar sertti. "Aramızdan olmayan birinin bunu bilmesi beni yavaşlatabilir ve ben yavaşlamak istemiyorum."

"Emir seni yavaşlatabilecek biri değil," dedi Burak güvence veren gözlerini Kartal'a sabitleyerek. "Merak etme, bu konuyu halledeceğim. Çok uzun sürmez."

Sahra başını omzuma koyunca bir süre sessiz kaldım. Yakınlığını garipsememiştim, artık bana doğal geliyordu ama bir süre önceki Lavin'in bundan hoşlanmayacağına emindim. Sahra esneyerek, "Uykum geldi," diye mızmızlandı, gözlerini Burak'a çevirmişti. "Gitmeyecek miyiz?"

"Bebeğim, önemli bir olay hakkında konuşuyoruz," dedi Burak, gözlerinde belirgin bir sakinlik vardı, Sahra'ya bakınca dinginleşiyor gibi duruyordu. Sahra tekrar esneyip saçlarını omzuma sürterek gözlerini bana çevirdi. "Bunların önemli konuşmaları hiç bitmiyor, değil mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak Sahra'ya baktım, uykulu gözlerini kısarak bana gülümsedikten sonra gözlerini pencereye çevirdi, salona hafifçe sızan sokak lambası önümüze serili duruyordu. "Sana da bazen hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor mu?" diye sordu fısıltıyla, bu fısıltı yalnızca benim duyabileceğim şekilde dudaklarından döküldüğünden bir süre duraksayarak yere serilmiş ışığı izledim. "Umarım başka bir kayıp vermeden bitirebiliriz."

Bir şeyler söylemek zor olduğundan sustum ama içimde var olan tüm sancılar Sahra'nm bu söylediğini destekliyordu. Kardelen'den daha büyük bir kayıp benim için var mıydı bilmiyordum ama yine de bu yolda birilerini daha kaybedecek olma ihtimali canımı yakıyordu.

Bir süre sonra Sahra omzumda uyuyakaldı. Sakince Burak ve Kartal'ın kısık sesli tuttukları hararetli konuşmalarını dinlerken omzum uyuşmuş olmasına rağmen kıpırdamıyordum. Burak'ın bakışlarını üzerimizde hissettiğimde bile gözlerimi sokak lambasının ışığından ayıramadım. Ayağa kalkıp bize doğru ilerledi, Sahra'nın yüzünü örten saçlarını geri çekerek, "Güzel bebeğim," diye mırıldandı. "Sonunda dayanamayıp uyuyakalmış." Gözlerini şefkatle kıstığını gördüm, yavaşça Sahra'yı kucaklayarak omzumdan aldığında çenemi dizlerime koyarak ikisini izledim.

"Kızı boşa arabaya bindirme şimdi, uyanacak çenebaz," dedi Kartal elindeki boş şişeyi dolaplardan birine kaldırırken. "Götür benim odama, orada uyuyun bu gece."

"Sen nerede yatacaksın?" diye sordu Burak. Sonra bu sorunun çok yersiz olduğunu fark etmiş gibi, "O zaman biz senin odanda yatıyoruz," diyerek Sahra'yı kucağında taşıyarak salondan çıktı. İkisi ortamı ikimize bıraktıktan sonra zamanın sayacı kırılmış gibi donmuş bir anın içinde hiç konuşmadan bekledik. Kartal'ın sarhoşluğunun kokusunu

alıyordum, konuşsa kelimeleri her zamanki gibi berrak olmazdı ama zihnindeki zehir hâlâ tazeydi.

"Sen hiç uyumayacak mısın, Lavinia?" diye sorduğu sırada sesinde ki alkol yayılarak tüm odayı uyuşturdu. Gözlerimi yüzünde gezdirdim, kalçasını tezgâha yaslamış, boş iki viski kadehini birbirlerine çarparak vakit geçiriyordu. Bana bakmamasını fırsat bilerek yüzünü en ince ayrıntısına kadar zihnime kazımak istiyormuş gibi onu izledim.

Sonunda, "Lavin," diyerek düzelttim onu, ardından oturduğum yerden yavaşça kalktım. "Biraz dinlensem iyi olacak."

"Sen hep böyle inatçıydın."

Söylediği şey duraksamama neden oldu. Anıların içinden bana, *"Avukat Hanım,"* diye seslendi ve o anıdan ne kadar uzak olduğumuzu hissederek ürperdim. *"Avukat değil, savcı,"* diye homurdanarak ona rahatsız edici bir şeye bakıyormuş gibi baktığımda hissettiği her şeyi saklayan gözlerini yüzüme dikerdi. Bir daha o anlara dönemeyecektik, birbirini tanıyan iki yabancı olamayacaktık, bizi birbirimize bağlayan tek şey Kardelen olmayacaktı. Canım acıdı.

Ayağa kalktığımı fark edince bakışları beni buldu, gözlerinin rengi şimdi gümüş rengi gibi duruyordu ama bunun tek nedeni salondaki karanlıktı. Yere düşen adımlarım çıkışa yöneldiğinde gözlerinin üzerimdeki baskısını hissedebiliyordum. Tam salondan çıkacakken duraksayıp bakışlarımı omzumun üzerinden ona çevirdim.

"Sen uyumayacaksın herhâlde?"

İçimden bir ses onun benimle aynı odada kalacağını söylüyordu, diğer ses ise o sesin boğazına yapışarak bunu istemediğimi söylüyordu ama ben ne istediğimden pek de emin değildim. Emir ikimizi öpüşürken görmüştü, o öpüşmenin özündeki duyguların bile farkında değildim ama o an o öpüşmenin var olmasını ne kadar çok istediğimi hatırlıyordum. Kartal'ın vereceği cevabı beklerken zihnim olmaması gerektiği kadar aktifti, bu aktiflik bir süre sonra kalbimi yoruyordu.

"Uyuyacak bir uykum yok," dedi sabit bir sesle. Bir elini ensesine kaydırdı, pazuları genişlerken üzerindeki siyah, dar gömleğin parçalanacağını ve o gömleğin içinden bir canavarın çıkarak bana saldıracağını düşündüm. "Eğer senin uykun varsa, geceni bana yatırma. Gidip uyu."

Ona odaya gelip benimle uyumasını teklif etmek isteyen tarafımın uzun tırnakları boğazıma saplı duruyordu, o parmakların üzerindeyse

gururumun elleri vardı ve istek beni boğazlarken, gururum da isteğin ellerini parçalıyordu.

"Pekâlâ."

Gözlerimi yüzünden usulca ayırdım, onun bana baktığını bilsem de bu defa dönüp ona bakmadım ve salondan çıkarak odama doğru ilerlemeye başladım. Adımlarım odama gidiyor olsa da aklım salonda, aklım onda kalmıştı. Koridorda gölgeler büyüdü, elim kapımın kulpuna gitti, odamın kapısı yalnızlığıma açıldı ama içeride beni bekleyen bir yığın kelime vardı.

Karanlık odanın duvarları üzerime yıkılmak isteyen roman sayfaları gibi görünüyordu. Parmaklarını harflerde dolaştıran kadının odasında sökmeye başlayan şafak, henüz benim odamda alacakaranlık vaktiydi. Altımdaki kot pantolonu çıkarıp bir köşeye savurdum, kısa bir şortun içine sığdırdığım bacaklarım ve odanın soğuğuyla kızaran omuzlarımdaki ağrıyla yatağın ucunda uzun süre oturdum ama bu uzun sürenin saat karşılığı neydi bilmiyordum.

Bacaklarım yataktan sarkmış, ayaklarım zemine basılıyken, sırtımı yatağa yaslayarak kollarımı iki yana açıp gözlerimi tavana diktim. Bu gece sabahın olmasına ihtiyaç duyuyordum, içime yer edinmiş o duygu sanki yalnızca güneş doğarsa beni terk edecekmiş gibi hissediyordum. Oysa güneşin hiçbir şeyi sildiği yoktu. Ben o huzursuzlukla yaşamaya alışmıştım. İnsanlar geceleri ağrıyan yanlarını güneşe tuttuklarında o ağrı bitecek sanıyordu ama güneşin tek yaptığı yarayı ışığının altına gizleyerek insanı kandırmaktı. Söndüğü an aynı duygular, o kör olası lanet ağrı misliyle katlanarak üzerimize karabasan gibi çökecekti.

Muhtemelen sabahın ilk ışıklarına kadar içmeye devam edecek, içki şişelerini dolduran sıvı onun kanına karışarak onu tamamen uyuşturduğunda koltukta sızıp kalacaktı. Her yanı tutulacak, içindeki ağrı bir an olsun dinmiş gibi hissetse de ertesi gece daha ağır bir ağrıyla hayatına kaldığı yerden devam edecekti. İçki şişelerine sığınarak...

Küçücük bir an için gözlerim tavandaki bir noktada donup kaldı, o noktada sanki onun yüzü vardı. İçki şişelerinin etrafında uzanmış, gözleri açık duran bir ölü gibi cansız bir şekilde boşluğu izleyişi... Onu böyle bir mezarlıkta bırakmak istemiyordum.

Yavaşça doğrulup kalkınca açık renk saçlarım dağılarak omuzlarıma döküldüler. Avuçlarımı yatağa bastırıp gözlerimi yumdum, onun ayna-

daki yansıması gibi görünen kızın beni hayatımın en karanlık dönemlerinde elimden tutarak ayağa kaldırışını hatırladım. Şimdi aynanın diğer ucundaki yansıma başka bir odada kendini içki şişelerinin içine hapsedip, ömrünü o şişelerin içinde geçirmenin yolunu arıyormuş gibi durmadan içiyor, kendini uyuşturuyor, zamanı durdurduğunu sanarak kendi mezarına kürek sallıyordu.

"Sen benim felaketim olacaksın, Alyeska," diye mırıldandım. Gözlerimi araladığımda bu odadaki eksiğin onun varlığı olduğunu biliyordum. Yavaşça yataktan kalkarak odamın kapısını karanlık koridora açtım. "Sen sadece benim değil, ikimizin de felaketi olacaksın."

Güçsüz adımlarım benim salona taşırken, ben aslında neyin içine düştüğümün farkındaydım ama benim de kendime yalan söylediğim zamanlarım oluyordu. Parmaklarımı birbirine yaklaştırıp, işaret parmağımı alta alarak orta parmağımı üzerine koyuyor, ters bir makas oluşturuyordum ve parmaklarımı arkama saklayarak yalanımı kendime fısıldıyordum. Zihnim bu yalanın farkındaydı, kalbim ise yalanıma körü körüne inanıyordu.

Salona girdiğimde onu içki tezgâhının önünde değil, biraz önce oturduğum koltukta buldum. Sırtı bana dönük olduğu ve algıları alkol tarafından geçici olarak kapandığından benim varlığımı fark etmedi. Kollarını iki yana açmış, tam ortasında oturduğu koltuğun sırtına koymuştu. Üzeri çıplaktı. Sehpadaki taş kül tablasının içinde yanan sigaranın yoğun dumanı kabararak odanın içinde dans ediyordu. Şafak ufukta mavi bir çizgi gibi belirmiş, odanın içindeki alacakaranlığı yırtarak etrafı solgun rengine boyamıştı. Usul adımlarla Kartal'a yaklaşıp, elimi yavaşça onun omzuna koyduğumda başını geriye doğru atarak bana baktı. Şimdi yüzünü tersten görüyordum, gözleri dudaklarının durması gerektiği yerdeydi, dudaklarıysa tam karşımda. Dudaklarımın hizasında... Bir süre kıvrımlarının güzelliğine bir insanı kolayca aldanmasını sağlayacak dudaklarını izledim, sonra gözlerimi kaydırarak gözlerine taşıdım. Belirgin âdemelması, benlerin yıldızlar gibi dağıldığı derisini yırtacak gibi duruyordu.

"Uyuyamadın mı?" diye sordu. Gözleri kan çanağı olmuştu, nefesinden sızan yoğun içki ve sigara kokusu beni rahatsız etmemiş, aksine onu çok daha erkeksi bulmamı sağlamıştı.

"Uyumadım." Gözlerimi yüzünün her bir köşesinde dolaştırdım. "Senin uyumaya niyetin yok mu, Doktor?"

Buna cevap vermedi, gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. Derin bir nefes aldım, yavaşça koltuğun sırtından koltuğun üzerine doğru abanarak taş kül tablasına yetiştim, bu sırada bir bacağım hava-ya kalktı. Eğilirken omzum onun omzuna sürtünmüş, saçlarım onun boynuna dökülmüştü. Kafasını kaldırmadan, az önceki pozisyonunu koruyarak o şekilde bekledi. Taş kül tablasındaki külü uzamış sigaranın külünü silkerek dudaklarıma yaklaştırdığımda onun aldığı derin nefe-sin sesini işittim.

Parmaklarından birini saçlarıma doladı, ardından yeniden derin bir nefes aldığını duydum.

Evin birinde bir yangın, sokağın tekinde sel vardı.

Sigaranın dumanı dudaklarımdan şaşkınlığa ait bir yankıymış gibi dökuldü. "Artık onun gibi kokmuyorsun," dediğinde bir an dondum kaldım, parmaklarımın arasında duran sigaranın izmaritini sıktığımı fark ettim. "Ama öyle bir kokuyorsun ki, kokun zamanı durdurur."

Sertçe yutkunarak geri çekileceğim sırada yüzüm yüzünün hizasına geldi, yüzlerimiz birbirine ters durduğundan benim dudaklarım onun gözlerinin karşısında, onun dudakları da benim gözlerimin karşısında duruyordu. Uzansam öpebileceğim mesafede duran gözlerinden dışarı uzanan kirpikleri dudaklarımda hissettim. Gözlerim dudaklarının ha-reketini takip etti.

"Benim zamanı durdurmaya ihtiyacım var," dediğinde kalbim sıkıştı.

"Senin uyumaya ihtiyacın var," diye mırıldansam da göğsümdeki kukla sanatçısı, iplerin ucuna bağlayarak yönlendirdiği kalbimi sonun-da bırakmıştı.

"Uyumamı mı istiyorsun?"

"Evet, kaldır küçük kıçını." Geri çekilecekken beni aniden ensem-den yakalayarak kafamı kaldırmama engel oldu. Kalbimin atışları dura-cakmış gibi ağırlaştı, damarlarımın tenimin altında nasıl kasıldıklarını hissedebiliyordum.

"Ne o, Ölüm Çiçeği?" diye mırıldandı, sesindeki serseri alay bir an beni güldürecek sandım ama gülmeden gözlerimi dudaklarına diktim. "Bensiz uyuyamıyor musun yoksa?"

"Tam da sana aynısını sormak üzereydim, Alaşan," dedim dudaklarımı çenesine sürtüp, içimdeki o hissi bastıramadan çenesindeki keskin kemiği öperek. "Ama ben bunun cevabını zaten biliyorum. O yüzden, hadi."

"Çok cesursun," dedi mırıldanır gibi bir sesle ve sertçe yutkundu.

"Yine şişenin dibinde kendini unuttun, değil mi?" Gülerek geri çekildim, bir an gülüşüme bakakaldı ama onu umursamadım. Koltuğun etrafında dönerek önüne geldim, ona doğru uzanıp onu yavaşça kaldırmaya çalıştım, yapamayacağımı anladığında sonunda bana ayak uydurarak koltuktan yavaşça kalktı. Onun kolunun altına girip, bir kolumu ince beline sarıp yavaşça salondan dışarıya doğru yürütmeye başladım.

Aramızdaki boy farkını bana göstermek istercesine eğilerek çenesini saç diplerime bastırdı, gözlerimi kısmama neden olan hareketi, onun zihninde var olan düşüncelere ulaşamamanın getirdiği öfkeyle birleşerek hislerimi zorlamıştı.

"Saçlarını neyle yıkıyorsun?" diye bir an için onun bir çocuk kadar masum olduğunu düşünmeme neden olacak saf bir soru sordu. Gözlerimi şefkatle kıstım. Odanın kapısına geldik, odanın kapısını açarken gözlerimi kaldırıp alttan alttan yüzüne baktım.

"Banyodaki şampuanlardan kullanıyorum. Markasına hiç bakmadım."

"Öyle değil." Burnundan sert bir nefes vererek güldü, gülüşü alaydan uzaktı, sanki kendini anlatamadığı için kendi hâline gülüyordu. "Neyse, ben yine anlatamadım."

"Anlatırsan dinlerim." Kapıdan içeri girmesi için onu belinden tutarak çektiğimde bana engel oldu, içeri girmek yerine gözlerini yüzüme dikmiş bana bakıyordu. "Girmiyor musun?"

"Dinlersin?" dedi ama bu daha çok soru olarak söylenmiş bir kelime gibiydi.

Başımı salladım. "Öyle," diyebildim, daha uzun bir cümle kuracak kadar cesur değildim. Bu sadece bu anlık olan bir şeydi, yoksa cesur olduğumu biliyordum ama şu an sadece onu uyutmak istiyordum. Tek istediğim buydu. "Hadi, gel."

Odaya girdi. Doğrudan yatağa devrilerek yüzünü pencereye, sırtını da bana doğru dönerek yattı. Bir an söylediği şeyi hatırlayınca dudaklarımda yarım yamalak bir gülümsemeyle onun sırtını izledim. Altında siyah kotu olması dışında üzeri çırılçıplaktı, gözlerim belindeki yanık izine kısaca uğrasa da bakışlarım uzun uzun orada asılı durmadı.

Yatağın üzerine çıkıp dizlerimin üzerinde otururak gözlerimi sırtına diktiğimde, gözlerinin açık olduğunu uzun duran kirpiklerinden anlamak mümkündü. Avuçlarımı bacaklarıma bastırarak, "Kızgın mısın?" diye sordum kısık sesle, bu kızgınlığı sorgulama nedenim benimle alakalı olduğunu düşünmem değildi, sadece öfkeli olup olmadığını bilmek istiyordum.

"Sana neden kızgın olayım? Demek ki ben iyi tezgâhlayamamışım."

"Bana kızamazsın zaten," diye homurdandım ağzımın içinden, bu onun burnundan sert bir nefes verip gülüyor gibi bir ses çıkarmasına neden oldu. "Genel olarak yani, bugün olanlara kızgın mısın?"

"Keçi ayında mı doğdun?" diye sordu ama cevabımı beklemeden konuşmaya devam etti. "Garip gelebilir ama şu an hiçbir şey hissetmiyorum bu konuyla ilgili."

Kaşlarımın ortasında bir yarık oluştu. "Hiç mi?"

"Evet. Bu konuyla ilgili, hiç."

"Sadece bu konuyla ilgili mi hiç?"

Sorum onu sıkmış mıydı bilmiyordum ama derin bir nefes aldığını önce duydum, sonra da şişen omuzlarına bakarken bu nefesin eyleme dökülüş anını izledim.

"Hislerim var. Sadece sık sık susturur, yoklarmış gibi davranırım, Lavin."

"Hislere yer olmadığı için mi yoksa hep mi böyleydin? Gerçi eskiden de hislere önem vermiyor gibiydin. Öyle hatırlıyorum." Neden burada durmuş, öylece onun sırtını izlerken bu tarz sorular soruyordum bilmiyordum. Mesela hiç ciddi ilişkisi olmadığını biliyordum, zaten onun gibi biriyle kim uzun ilişkiye adım atardı ki? Hep buzdan bir duvar gibiydi. Bazen o duvarın arkasından bana yönelttiği alayı hisseder gibi olurdum ama genel olarak huysuz, donuk herifin tekiydi.

"Değildim."

Değil miydi? Durdum.

"Ciddi bir ilişkin olmamıştı diye hatırlıyorum. Yani ben hiç yanında sevdiğini düşündüğüm birini görmemiştim. Sen de ciddi ilişkin olmadığını onaylamıştın," diye mırıldandım, bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Ciddi bir ilişkim olmadı," dedi sadece.

"Peki birine duyguların da mı olmamıştı? Söylediysen de şu an hatırlamıyorum. Ondan soruyorum."

Sustu, cevap vermeyişi bir şekilde içimde bir yerlere dokundu. Neden böyle hissettim anlamadım, hatta hissettiğim şeyin ne olduğunu da anlamadım ama karnımda büyüyen rahatsızlık birdenbire midemi bulandırmaya başladı.

"Yok," dedi. "Olmadı."

Nedense bir yanım bu cevaba karşı şüphe hissetti, bir yanım ise bu cevapla tatmin olup sessizliğe gömüldü.

"Anladım."

"Neyi anladın?" Bana doğru döndü. "Birine karşı bir şeyler hissediyor gibi mi göründüm gözüne?"

"Hayır. Neden celallendin birdenbire?"

"Celallenmedim ben."

"Tamam, en duygusuz sensin," diyerek güldüğümde tek kaşını kaldırıp, "Duygusuz mu?" diye sordu.

"Evet. Kimseye bir şey hissetmemişsin işte."

Bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra, "Antalya'da tanıdığın tüm kızlar hastaydı bana," dediğinde duraksadım. Elimde olmadan kaşlarım çatıldı.

"Ne yapayım? Sonuçta onlar sana hastaymış ama hastalığına şifa olamamışlar."

"Hastalığım mı?"

"Duygusuzluk," dedim ellerimi havaya kaldırıp parmaklarımla tırnak işareti yaparak. Az önce öfkeyle parlayan gözleri şimdi daha keyifli bakıyordu.

"Ha Antalya'daki tüm kızların bana hasta olduğunu kabul ediyorsun yani?"

Göz aşinalığımın olduğu tüm kadınların ona duyduğu ilgiyi sağır sultan bile duymuş olmalıydı, benim bilmem de normaldi. Omuz silktim. "Sen kızlar arasında popülerdin."

"Hâlâ öyleyim," diye homurdandı ve bir kolunu dirseğinden kırarak avucunu başının altına koydu, gözlerini kısarak bana baktı. "Eminim beni sana bile sormuşlardır."

Karnımdaki rahatsızlık hissi büyüdü. Anıların kafamın içinde bir meltem gibi estiğini, saklandıkları yerden birer birer çıkmaya başladıklarını hissettim. Her zaman oturup bir kahve sipariş verdiğim ve önümdeki notları büyük bir dikkatle okuduğum akşamlardan biriydi.

Kafenin kapısı açıldığında şıngırdayan rüzgâr çanlarının sesi dikkatimi bir anlığına dağıttı. Kafamı kaldırıp kapıdan içeri giren kız grubuna baktım. Kızlardan ikisi bizim kampüstendi, birini de Kardelen'i beklediğim sırada onun kampüsünün bahçesinde görmüştüm. Kız, beni gördüğü anda tanımış gibi dirseğiyle yanındaki esmer kızı dürttü ve boş bir masaya ilerledikleri sırada bana çevrilen bakışları hissettim. Kahvemden bir yudum alıp diğer sayfayı çevirerek renkli kalemin kapağını açtığım sırada, karşımdaki sandalye yerde sürüklenerek can sıkıcı bir ses çıkardı. Kafamı kaldırıp sandalyeye oturan esmer kıza bomboş gözlerle baktım. Özellikle çalışıyorken, tüm dikkatimi aldığım notlara vermişken rahatsız edilmeyi hiç sevmezdim ve onu tanımadığıma emindim. Bir yabancının tek kelime etmeden, izin istemeden karşımdaki sandalyeyi çekip oturması kaşlarımı sertçe çatmama neden oldu.

Kız, "Selam," dediğinde gözlerim masanın üzerine bıraktığı lüks marka çantasına, ardından uzun, bordoya boyalı tırnaklarına dokundu. Tırnaklarını rahatsız edici bir ses çıkararak masaya vururken, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Hiç lafımı esirgemeden, doğrudan, "Sen gelene kadar iyi gidiyordu," dediğimde esmer ve oldukça güzel yüzünde anlık bir renk kaybı yaşandığını gördüm. "Tanışmadığımıza eminim."

"Bu tanışmayacağımız anlamına gelmiyor ama," dediğinde zordan da olsa gülümsemeye çalıştı. Canını epey sıktığımı görebiliyordum. "Ben Ahu," dedi kız. Ardından uzun, güzel parmaklarını bana uzatıp gülümsemesini daha da genişletti. Tek kaşımı kaldırıp, elimi uzatmadan ona dik dik bakmaya devam ettiğimde, "Sen de hiç dost canlısı değilsin yahu," diye homurdanarak elini masanın üzerine indirdi. "Hukuk Fakültesi'ndesin, değil mi? Seni daha önce de görmüştüm. Ortak dersimiz var."

"Ahu, çalışıyorum," dedim. Çok yorgundum. Buradan çıktığımda eve değil, çalıştığım bara gidecektim ve tüm geceyi ayakta geçirebilmek için oldukça fazla kahveye ihtiyacım vardı.

"Görüyorum," dedi kaşlarını kaldırarak. "Oldukça istikrarlısın, ha?"

Kalemi köşeye bırakıp, dirseklerimi masaya yaslayarak, "Ne istediğini öğrenebilir miyim?" diye sordum içimde kalan son sabır parçasıyla.

"Meseleye gel diyorsun," diyerek güldü. Ardından dirseğini masaya yaslayıp, yüzünü avucunun içine yerleştirdi ve "Kardelen ile oldukça yakınsınız, değil mi?" diye sordu.

Tek kaşımı kaldırıp, "Evet," dedim.

"Onun gibi cıvıl cıvıl biri ve senin gibi..." Durup kaşlarını kaldırdı ve "Yani zıt kutuplar birbirini çekiyor," deyip gülmeye başladı.

"Kardelen ile ilgili bir mevzu mu var?"

Ses tonumdaki tehdidi algılamış olacak ki hızla, "Hayır hayır!" dedi. "Kardelen'i çok severim. O çok tatlı ve cana yakın bir kız." Senin aksine, diyemediğini duyar gibiydim.

"Sadede gelir misin?"

"Aman ya sen de!" Gülerek sırtını sandalyeye yasladı. "Kardelen'in abisini tanıyor musun? İllaki tanıyorsundur. Sen ve o, siyam ikizi gibisiniz."

Kartal Alaşan'ın altın rengi gözlerini hatırlayınca tek kaşımı kaldırıp, "Evet?" dedim sorar gibi. Yani teknik olarak tanıyor sayılmazdım, sık sık karşılaşıp, zıtlaşan ama asla diyalog kuramayan iki yabancıydık. Birbirini tanıyan iki yabancı.

"İşte bu mükemmel!"

Tepkisi karşısında ne yapacağımı bilemediğimden Ahu'ya dik dik bakmaya devam ettim.

"Bak, bunu senden ve Kardelen'den isteyen bir milyon kız falan olmuştur," dediği anda ne söyleyeceğini anlamış gibi dikleşerek kollarımı göğsümün üzerinde toparladım. Bu tipler Kardelen'i sık sık taciz eder, abisiyle tanışabilmek için ona yaklaşır ve arkadaşı gibi davranmaya çalışırdı.

"Kartal tam bana göre. Ve ben de tam ona göreyim. Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama diğer kızlardan farklı olduğumu, onun için o kız olacağımı biliyorum." Kurduğu cümle karşısında gülmekle gülmemek arasındaki o çizgide donup kaldım. Kardelen'e aynı cümleyi kuran onlarca kız olmuştu. Her biri Kartal'ın hayatındaki o kız olmayı istiyordu.

"Ve eğer sen de biricik arkadaşının abisinin hayatındaki doğru kadını bulmasını istiyorsan, bana yardım etmelisin."

"Bak Ahu... Ahu muydu? Seni hayal dünyandan çıkarıp almayı hiç istemem, Ahu." Omuz silktim. "Eğer benden bir şey çıkmadığı için gidip Kardelen'i taciz edecek olursan seni bulurum, seni bulduğumda karşında böyle sakince durmaya devam etmem, işler karışır..." Başımı ağır ağır sağa sola yatırarak konuşurken kızın yüzünün renginin solmaya başladığını görebiliyordum. "Böyle olsun istemeyiz, değil mi?"

"Tehdit mi ediyorsun beni?"

"Uyarıyorum. Gidip Alaşan'ın karşısına geçip kendisine şu inanarak yazdığın aşk masalını anlatabilirsin ama ne ben ne de Kardelen senin masallarını dinlemeyeceğiz. Şimdi kalkıp gidersen çok sevinirim, ders çalışacağım."

"Öyle düşmanca yaklaşıyorsun ki neredeyse onu kendine istediğini düşüneceğim," diyen Ahu'nun kurduğu cümle kafamın içindeki tüm şalterleri attırdı.

Birden masaya doğru eğilip, "Ne diyorsun sen be?" diye bağırdım.

Korkuyla geri çekilip, hızla oturduğu yerden kalktı. "Haksız mıyım?"

"Yürü git, hadi!" diye çıkıştığım anda masadaki çantasını alıp sırtını bana döndü ve hızlı adımlarla arkadaşlarının olduğu masaya gitti. Eğer çok yorgun hissetmesem, buradan çıktığım gibi işe gitmek zorunda olmasam ona dünyanın kaç bucak olduğunu seve seve gösterirdim ama dua etmeliydi ki buna hâlim yoktu. O da işin ciddiye bineceğini anlamış olacak ki arkadaşlarını apar topar masadan kaldırarak kafeden ayrıldı.

Anılar bir uğultu gibi yavaşça geri çekilirken Kartal, "Daldın gittin," dedi ve birdenbire olduğum anın içine çekildim. Dudaklarındaki gülümsemeyi gördüğümde kalbim birdenbire hızlandı. "Doğru söyle, yoksa hayranlarım bana ulaşmak için seninle de mi konuştu?"

"Ne alakası var?" diye sordum yüzümü buruşturarak. "Sen kendini fazla abartıyorsun bence."

Gülümsemesi silindi ama gözleri hâlâ muzip ifadelerle parlıyordu. "Abartılmayacak gibi miyim sence?"

"Yani bence fazla abartılıyorsun."

Kartal gözlerini kısıp, hafif bir tebessümle güldü. "Dürüst değilsin."

"Seni övmemi istiyorsan avucunu yalarsın."

"Senin övmene ihtiyacım mı var?" diye sordu ama sesi alaycıydı. "Sen malın iyisinden anlamıyorsun."

Son kurduğu cümle birden duraksayıp kahkaha atmama neden oldu. Anlık bir sessizlik, kahkahamın hemen arkasından odaya yayıldı. Gözlerinin içine baktım, gülüşüme dikkatle baktığını gördüğümde yanaklarımdaki ısı birden arttı.

"Seninle ilgili söyleyebileceğim tek şey," dedim konuyu değiştirme ihtiyacıyla, "kesinlikle iyi bir müzik zevkin olduğu olurdu. Evinizde sana ait bir hobi odası vardı. Birkaç kez görmüştüm. Bir sürü plağın, kasetlerin, eski bir gramofonun falan vardı. Şaşılacak şeydi doğrusu

çünkü sana bakınca hiç de öyle müzik gurmesi birini görmemiştim ben."

"Müzik zevkime laf söyletmem," derken o da gülüyordu.

"Çok fazla Cem Karaca dinliyorsun sanırım," dediğimde tek kaşını kaldırdı. "Odada onunla ilgili çok fazla esinti vardı çünkü. Hatta yalan değil, Cem Karaca'nın aynı plağından birkaç tane yedekte tuttuğunu gördüğümde çalmayı bile düşünmüştüm." Son söylediğim şey beni yine güldürdü, gülüşümü izlerken o da gülümsüyordu. Bir süre müzik hakkında konuştuk. Bu bizim normal iletişim kurabildiğimiz nadir anlardan biriydi. Bu yüzden bu anın normalde yaşadığımız anlardan çok daha özel olduğunu hissettim.

"Peki," dedim bağdaş kurarak. "Cem Karaca kadar sevdiğin başka bir müzisyen var mı?"

"Barış Akarsu," demesini beklemiyordum. "Eğer Barış hâlâ hayatta olsaydı, eminim çok güzel eserlerin altına imzasını atardı. Arkasında çok fazla eser bırakmamış olması beni üzmüştü. Cem Karaca gibi bir efsane olabileceğini düşünüyordum." Sohbet esnasında yaktığı sigarayı komodinin üzerindeki cam kül tablasına silkti.

"Barış Akarsu'yu ben de çok severim," diye mırıldandım.

"Cem Karaca'yı peki?"

"Plaklarından birini çalmak istediğimi söyledim ya," diyerek güldüğümde gözlerimin içine baktı, ardından cebinden telefonunu çıkardı, telefonun ekranını açarken şakaklarını ovdu. Artık odam daha solgun bir mavi rengiyle aydınlanmıştı, sanki teni bile maviydi. Telefondan hafif bir melodi sesi yükselmeye başlayınca gözlerimi onun çehresinden ayırıp telefonuna indirdim. Telefonun kenarındaki ses seviyesini yükseltip düşürme düğmesine bastırarak telefonun sesini biraz daha arttırdı.

Telefonda çalan parça Cem Karaca'nın seslendirdiği bir parçaydı, şarkıyı biliyordum ama özel olarak oturup sık sık dinlediğim bir şarkısı değildi. Şarkı aramıza sözlerini örmeye başladığında aramızdaki sessizlik usulca büyüdü. Sonra şarkının o sözleri efsanenin dudaklarından dökülmeye başladı.

Hayatta hiçbir şeyim az olmadı senin kadar.
Hiçbir şeyi istemedim, seni istediğim kadar.
Sen de başını alıp gitme, ne olur, ne olur tut ellerimi...

Gözlerimi parmak uçlarımda ölen sigaraya çevirip, bir süre sessizliği ve şarkının sözlerini içtim. Kartal da sessizdi, sadece şarkıyı dinliyordu ve hissettiğim kadarıyla yüzümü inceliyordu ama ben ona bakmıyordum; bakmak istemediğimden değildi bu, her nedense o anki yoğunluk yüzünden ona bakamıyordum. Şarkı arka planda çalmaya devam ederken Kartal, şarkıyı döngüye alarak yan tarafındaki komodine koydu. Avucunu başının altından çekerek kolunu açıp benim tarafımdaki yastığa doğru uzattı. Gözlerimiz birbirleriyle buluştu.

"Uykun gelmiş," dedi zarif bir sesle. "Gel."

Başta direnmek istesem de şarkının hissettirdiklerinden midir yoksa asıl istediğimin bu olmasından mıdır bilinmez, kül tablasını komodinin üzerine bırakıp, yavaşça uzanıp başımı onun koluna yasladım. Bir süre birbirimize bakmadık, birbirimizle konuşmadık; sanki tavanda birbirimizin gözleri varmış ve birbirimize bakıyormuşuz gibi sessizce tavanı izledik. O sırada Cem Karaca şarkısına devam ediyordu.

Kolunu aniden kırarak kafamın göğsüne doğru kaymasını sağladı, gözlerim tavandan ayrılırken onun çıplak göğsüne kaydı. Kartal kolunu boynuma sararak beni tamamen göğsüne bastırınca göğsünden yükselen sıcak toprak kokusunu soludum, yağmur bulutları geri çekilmiş olsa da yağmurun kokusu toprağın kalbindeydi.

"Yum gözlerini," diye mırıldandı, sesi bir ninni gibiydi. Yutkunarak elimi göğsüne koydum, ince parmaklarımı eklem yerlerinden kırarak tırnaklarımın ucunu tenine hafifçe bastırdım ama tenine batırmadım. Sertçe yutkunduğunu duydum.

"Bir dahaki sefere ben senin sevdiğin bir şarkıyla uyuyacağım," dedi.

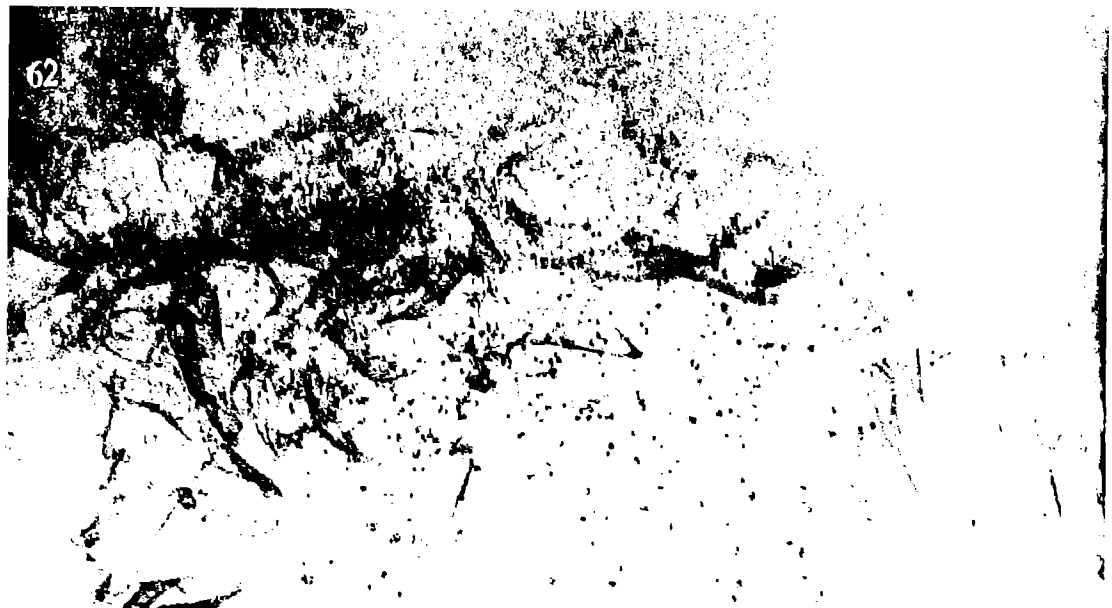
Bir şey söylemedim, gözlerimi yavaşça yumarken çenesini saç diplerimde hissettim. Kokusu, cenneti inşa eden Tanrı'nın avuçlarının içinden akan nur gibiydi; hissettirdikleriyse tek gözünü eline almış topallayarak yürüyen şeytanın bakışlarını sırtımda hissetmek gibiydi.

Esnedikten sonra, "Uykum geldi," diye fısıldadım.

"Uyu, Bir Şeyim," dediğini duydum, sesinde babaların kucakları, sesinde annelerin gülümsemesi, sesinde çocukluğum vardı.

Ona sokuldum, tüm ihtiyacım buymuş gibi, bir süredir yalnızca bundan ibaretmişim gibi. Yalnızca bu duyguya ihtiyacım varmış gibi.

Uyku gözlerimden içeri yuvarlandı, zihnime ulaştı; karşımda bir çocuk duruyordu ve artık damarlarımda Kartal dolaşıyordu.

3. BÖLÜM

Geçmişin Mumuna Üfleyen Kadın

♪ *Barış Manço, Dönence*

Annesinin rahminde var olmuş bir adamın, başka bir kadının kalbinde son bulması.

İzlediğim çoğu filmin, okuduğum neredeyse her kitabın, her şiirin, dinlediğim her şarkının içinde bulduklarımın özetiydi bu cümle.

Bazen beni var edenin de yok edecek olanın da kafamda oluşmuş bu kısacık cümle olduğunu düşünüyordum. Özay'ı tanıdığım zamanlar sadece küçük bir kızdım, bir çocuk değildim ama genç bir kadın da denilemezdi bana. Lise sıralarında tanıdığım o adam, bana romantik bir filmin herhangi bir sahnesinde, o filmin ana karakterleriymişiz gibi hissettirmişti. Onunlayken geçirdiğim vakit, yağmurun altında saçlarım ıslanırken ve ruhum özgürken hissettiklerimin benzeriydi; onunlayken susabiliyordum, onunlayken susmam sorun değildi, anlaşılıyordum.

Onun gittiği günü hatırlıyordum. İlk günler sırtımdan bir yük kalkmış gibi hissetmiştim, sonraki günlerde onun yere düşen gölgesini aramıştı gözlerim. Onunla sustuğum geceleri... Karanlıkta oturup zamanı saymadan, düşünmeden, bilmeden geçirdiğimiz saatleri... *Kal* deseydim biliyordum ki kalacaktı ama ben onun gitmesi gerektiğini biliyordum. Onun içinde kapalı kalacağı bir mahzen, bir hapishane,

bir hücre olmak istemiyordum; onun için güzel bir anı olarak kalmak kâfiydi benim için.

Onu annesinin rahmi var etmiş, benim kalbim yok etmişti.

Ona kal demem için gözlerimin içine beklentiyle baktığı günü hatırlıyordum. O günü unutmamın imkânı yoktu; bana içini deşiyormuşum gibi bakmıştı.

Okul bahçesindeki büyük ağacın kalın gövdesine sırtımı yaslamış, parmaklarımın ucunda tuttuğum turuncu dolma kalemi çevirirken kulaklığımda çalan şarkı bana onu hatırlatmıştı. Kalbimde onun için herhangi bir kıpırtı, karnımda onun için kasılmalar yoktu. Belki bir zamanlar biraz olsun olmuştu ama şimdi o hislere çok uzaktaymışım gibi hissediyordum.

Bu sabah Kartal'ın kollarında gözümü yeni bir güne açtığımda, artık Özay'ın varlığı bir ömür kadar uzaktaymış gibi gelmişti bana. Bana söylediği bir cümle vardı. Ne zaman sessiz kalsam ve kelimeler sırf kurulması gereken cümlelere olan özlemlerinden yağmur gibi üzerimize yağsa, o hep bu cümleyi kurardı: *"Çünkü sen, en çok şeyi susarken anlatırsın."*

Dudaklarımı birbirine bastırıp, turuncu kalemin hareketini keserek gözlerimi kaldırıp bahçeye baktım. Bugün Emir ile yalnız kalıp biraz daha konuşmak istiyordum, onu tamamen anlamak ve beni tamamen anlamasını istiyordum. Kartal ile akademiye geldiğimiz anda yollarımız ayrılmıştı, normal bir öğrenci gibi görünmek için dans derslerine yoğunlaşması gerektiğini söylemek dışında herhangi bir açıklamada bulunmadan ders göreceği sınıfa gitmişti. Binanın otomatik kapısından İrem'in çıktığını fark edince sırtımı ağacın gövdesinden uzaklaştırıp ona doğru ilerlemeye başladım. Başta beni fark etmemişti ama ona doğru yürüdüğümü görünce elini havaya kaldırıp gülerek el sallamaya başlamıştı.

Atkuyruğu şeklinde sıkıca toplanmış saçlarının dipleri terliydi, üzerinde kısa bir sporcu atleti, altında da tıpkı benim altımda olduğu gibi siyah bir tayt vardı. Bir an üşüyüp üşümediğini soracaktım çünkü teni buz gibi görünüyordu. Ona doğru ilerlerken turuncu dolma kalemle saçlarımı hızlıca dağınık bir topuz şeklini vererek topladım, kulaklığımı çıkardım, İrem kaşlarını kaldırarak ıslık çaldı.

"Günaydın," diye mırıldandım, başını sallayarak kafasını kaldırıp gri görünen gökyüzüne hoşnutsuz bir ifadeyle baktı.

"Günaydın. Hava yine yüzünü morartmış, birazdan zırlamaya başlar." Elini omzuma koyarak, "Derse girmeyecek misin sen bugün?" diye sordu. Bugün gireceğim herhangi bir ders olmadığından başımı iki yana sallamakla yetindim.

"Baksana, Emir'i gördün mü?"

"Henüz gelmedi," dedi İrem, gözlerini bahçede gezdirirken parmakları hâlâ omzumda duruyordu. "Aslında Cenk ve Suphi'nin burada olduklarına dair bir mesaj da çekmiştim ama mesajımı görmemiş henüz."

Daha önce İrem ve Ogün'ün, Cenk ve Suphi'den bahsettikleri anı hatırladım. Yanlış hatırlamıyorsam San Francisco'da yaşıyorlardı. "Artık burada mı kalacaklar? Yoksa yine dönecekler mi?" diye sordum zerre merak etmesem de.

"Cenk oradaki okuldan sıkılınca, Suphi'yle karar değiştirip rotayı İstanbul'a çevirmişler. Cenk biraz sıkılgandır, çok çabuk sıkılır. Bence yedi ay onun için epey uzun bir zaman dilimiydi..." İrem gülerek elini omzumdan çekti. "Hadi gidelim, seni onlarla tanıştırayım."

"Kartal'ın dersten çıkmasını bekliyorum."

"İyi de o derse girmedi ki," dedi birdenbire İrem. "Ders iptal, hoca gelmedi. En son kafeteryada çay alıyordu."

"Kartal çay mı alıyordu?" diye sordum bön bön bakarak.

"Evet, neden ona insan değilmiş ve çay içemezmiş gibi davranıyorsun?" İrem tekrar güldü. "Gerçi yeşil çay alıyordu, bu yakında detoksa da başlar..."

Bön bön bakmaya devam ederek, "Kartal mı yeşil çay alıyordu?" diye sordum, sesimdeki şaşkınlık öyle belirgindi ki bu İrem'in kıkırdamasına neden oldu. "Yeşil bir içki falan satılmıyor kafeteryada, değil mi?"

"O kadar mı umutsuz vaka bu adam ya?" diye sordu İrem gülüşlerinin arasından. "Neyse, gidelim hadi. Emir de gelir birazdan zaten. Muhtemelen Kartal da oradadır."

"Nereye gidiyoruz?"

"Akademinin arkasında amfi var," dedi İrem omzunun arkasına bakarak okulu işaret ederken. "Bu saatlerde boş oluyor. Genelde dans provası yapmak için falan kullanıyorlar, onun dışında da sadece oturup vakit geçirmek için. Hiç amfiye gitmedin mi?"

"Buradakinden haberim bile yoktu," dedim, birlikte amfiye doğru yürümeye başladığımızda İrem'in neşeli neşeli bir şeyler anlatıyor ol-

ması, normalde anormal bir şeymiş gibi karşılayabileceğim bir şeyken, tuhaf bir şekilde beni de sakinleştirip hafifletmişti.

Amfi düşündüğümün aksine çok büyük değildi, birbiri ardına sıralanmış, çok da yüksek olmayan merdivenlerden oluşuyordu ve ortada büyük, yuvarlak bir boşluk vardı. Merdivenlerin sırt kısımlarının gökkuşağının renklerine boyanmış olması dikkatimi çeken ilk ayrıntılardan birisiydi. Muhtemelen burada geceleri de çalışma yapıldığından boşlukta oluşturulmuş yuvarlak alanın kenarlarında iki tane çok da yüksek olmayan, estetik görünümlü ince birer lamba vardı. Bu lambalar bana 2000'li yılların başlarında sahil kenarlarına, bazı sokaklara yerleştirilmiş nostaljik görünümlü sokak lambalarını anımsatmıştı. Çocukken babamın elini tutup o lambaların kenarında döşeli durduğu yollarda yürümeyi çok severdim.

Üçüncü sıradaki merdivenlerde, yeni oluşturduğum ama bir türlü resmin bir parçası gibi hissedemediğim arkadaş grubum oturuyordu. Emir'in gelmiş olduğunu görmek anlık gerilmeme neden oldu. Berra merdivende oturuyor, Ceyda önünde durmuş sırtı bize dönük şekilde bacaklarını esnetiyordu. Emir'in, esmer, üçe vurulmuş kısa saçlarını sık sık kaşıyan, uzun boylu, kollarında dövmeler olan bir adamla konuştuğunu gördüm. Adam, havadaki soğuğa rağmen kısa kollu, vizon rengi bir tişört giyiyordu. Bu İrem'in bahsettiği çocuklardan biri olmalıydı. Adımlarım beni onlara taşıdıkça, arkadaşlarımın yanındaki diğer yabancı da dikkatimi çekti. Başak sarısı saçları omuzlarında, uçları hafif dalgalı duran genç, fakat kasları en az Emir ve Emir'in yanındaki adam kadar büyük olan bir adam daha vardı ve bu adam, Berra'nın hemen yanında oturuyor, telefon ekranına bakıyordu.

İrem onları işaret ederek, "Emir de gelmiş," dedi neşeli bir sesle. "Hain herif, attığım mesaja bir cevap bile vermedi. Görgüsüz ayı."

Merdivenleri tırmanarak yanlarına vardığımızda, Berra'nın yanında oturan sarışın, uzun saçlı çocuk kafasını kaldırıp yüzüme baktı. Çocuğun saçlarının dipleri daha koyu bir sarıyken, saçlarının uçları epey açık renk duruyordu. Ela gözleri gözlerime soğuk bir bakış eşliğinde yerleştiğinde kaşlarımın ortasında derin bir oyuk oluştu. Çocuğun yüzü bir porselen bebeğin yüzü kadar güzel, pürüzsüz duruyordu. Burnunun ucu havadaydı, dudakları dolgundu ve yüzü gergin, deyim yerindeyse

kaymak gibiydi. Geniş omuzları, koca cüssesiyle yüzünün tam tersi bir hava verse de bebeksi göründüğü kaçınılmaz bir gerçekti.

"Cenk," dedi İrem. "Bu arkadaşımız Lavin, aramıza yeni katıldı sayılır."

Adının Cenk olduğunu öğrendiğim sarışın, açık renk kaşlarını hafifçe kaldırıp, yapay bir tebessümle, "Merhaba," dedi ama sesi soğuk bir rüzgâr gibiydi. Bir an benden hoşlanmadığını hisseder gibi oldum ama anladığım kadarıyla bu tavrı bir bana değil, yakın arkadaşlarına bile böyleydi. Çocuğa ilk bakışta Türk demek oldukça zordu, kesinlikle Avrupai bir havası vardı ve eğer Türkçe konuşmuyor olsaydı onun kesinlikle bir Türk olduğuna inanmazdım. Belki de melezdi.

"Merhaba," dedim sadece.

İrem kulağıma eğilerek, "Bazen fazla nane şekeri yediği için buz üflediğini düşünüyoruz. Ayrıca delinin tekidir," dedi. Ardından Emir'in yanındaki esmeri işaret ederek, "Bu da Suphi," dedi yüksek sesle, Suphi denen çocuk adının söylendiğini duyunca omzunun üzerinden bize doğru baktı, tıpkı Cenk gibi güzel bir yüze sahip olsa da onun yüz hatları bir tık daha sert görünüyordu ama gözlerinin daha sıcak baktığına yemin edebilirdim. Koyu renk gözleri kesinlikle daha sıcakkanlıydı. Diğer soğuk nevalenin aksine...

"Suphi, bu arkadaşımız Lavin," dedi İrem 5/A sınıfına yeni gelmiş bir öğrenciymişim gibi beni arkadaşlarına tanıtarak... Yapay bir gülümsemeyle Suphi'ye baktım, bir an ifadem nasıl yapaysa artık, Emir'in güldüğünü duydum.

"Çenende ağrı falan mı var?" diye sordu Suphi, kaşlarını kaldırmıştı. "Seğiriyor."

Çenemi tutup, "Ha?" diye sordum, şimdi Emir gerçekten kahkaha atıyordu. "Yok, neden ki?"

"Bu genel duruşun yani..." Cenk dudaklarını birbirine bastırarak güldü, bir an diğer yabancı çocuğun da güldüğünü duyunca gözlerimi kısarak bakışlarımı o sarışına çevirdim. Ona kötü kötü baktım.

"Bir arkadaşımız daha var," dedi İrem. "Eğer yeşil çay zehirlenmesi geçirmediyse, birazdan o da gelir."

"Yokluğumuzda iki kişi bularak bizim yerimizi doldurmaya mı çalışıyordunuz?" diye sordu Cenk alayla, sinir katsayım gitgide artarken ona yapay bir gülümsemeyle baktım ama Suphi'nin dediği gibi sanırım çenem çıkmış gibi bakıyordum.

"Bence en yakın zamanda bir diş hekimine görünmelisin," dedi sarışın, ona dik dik baktığımda onun da vücudunun tıpkı Suphi gibi dövmelerle örülü olduğunu fark ettim. Kalın, uzun parmağıyla kendi çenesini işaret etti. "Tel falan takarlar belki..."

"Sizin yersiz uğraşmalarınıza alışkın değil," diye homurdandı İrem beni korumak ister gibi. "Önce bir tanışın, sonra sinir edersin Cenk..."

"Memnuniyetle." Cenk hain bir sırıtış eşliğinde gözlerini telefona çevirdi. "Ama benimle muhatap olmak istiyorsa çenesini yaptırsın, bakarken gülesim geliyor."

"Ne kadar ayıp, kızın çenesinde hiçbir şey yok ki!" dedi İrem homurdanarak.

"Çenesinde yok ama alnında bayağı var gibi, İrem..." Cenk sırıtarak, gözlerini telefondan çekmeden kurmuştu bu cümleyi.

"Alnım bazen epey işe yarıyor," dedim iğne dolu bir gülücükle ama bana bakmadığı için boşa gülüyormuşum gibi hissediyordum. Sinirlerimi tepeme zıplatan güzel suratlı sarışına gözlerimi kısarak bakmaya devam ettim. "Biri çok ve boş konuşacak olursa ve burnu güzelse, direkt alnımla burunlarını hedef alıyorum. İnanılmaz iyi hissettiriyor. Hem de artık güzel bir burunları olmuyor."

Cenk kaşlarını kaldırırken gözlerini telefondan çekmeden mırıldandı. "Aşıların vardır umarım, sokak kedisi."

"Ne diyorsun be sen?" diye homurdandım.

Gözleri hâlâ telefondayken, "Tırnaklarını da çıkardı, tetanos yaptırmak zorunda kalmayalım şimdi," dedi rahat bir sesle. "İrem, sana yabani kedilerle arkadaşlık etme demiştim, şirin sarı bir muhabbet kuşu olduğunu unutuyorsun herhâlde." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Yanındaki seni yer."

"Şey soracağım ya sana," dedim ona doğru dönüp kollarımı göğsümde toplayarak. "Saçına röfleyi nerede yaptırdın?"

Cenk bir süre sakince telefon ekranına bakmaya devam etti, çenesini kasarak dilini ağzının içinde çevirirken gözleri yavaşça bana doğru çevrilerek havaya kalktı. Ela gözlerinde sinir bozucu bir kısıklık vardı, bana alttan alttan sinir bozucu bir bakış attı. "Ne dedin sen?"

"Lavin, ne yaptın..." Emir'in sesi beni durdurmadı, sinir bozucu çene kırığımla gülümsemeye devam ettim. *Hayır, çenem kırık değildi.*

"Röflen diyorum, nerede yaptırdın?"

Cenk tek kaşını kaldırdı, bir gözü daha da kısılırken bana alayla dolu ama özünde öfke barındıran bir bakış fırlattı. "Ben doğal sarışınım. Gözün de bozuk herhâlde?"

"Saçlarının uçlarında boya olduğuna o kadar eminim ki," diye mırıldandım. "Sarışın olabilirsin ama saçlarının yarısı boya."

"Bu benim doğal sarışın olduğum gerçeğini gölgelemez ama sen kâkül bile kestirsen koca bir alnın olduğu gerçeği değişmeyecek," dedi Cenk bilmiş bir tavırla. "Bir gün bir uzay mekiğim olursa, senin alnından iyi bir park yeri bulamam herhâlde ona. Şu alına bak, Allah oturup yazgını yazmaya çalışsa mürekkep biter, diğer kullarınınkini yazamaz. İsrafsın."

"Sen benimle ne biçim konu-"

"Susar mısın ya, kulaklarımı zedeliyor o çirkin sesin," dedi Cenk. Gözlerini tekrar telefona çevirdi. "Görüş alanımdan çık, göz tansiyonum çıktı."

"Bana bak!"

"Bakamam tatlım, tadımı kaçırırsın," dedi Cenk sakince bana bakmadan. "Hadi kızım yaylan, görmek istemiyorum seni."

"Nasıl konuşuyor bu herif benimle?" diye sordum Emir'e doğru dönerek. Herkes suspus olmuş ikimizi dinliyordu.

"Senin aksine harika bir akıcılık ve mükemmel ses tonumla konuşuyorum, carlama mahalle karısı gibi." Gözlerini kısaca yüzüme dokundurdu. "İrem, zırıldak arkadaşını öteye götürür müsün, hava zaten kapalı, ışığımı da kesiyor şu an benim."

"Abarttın, Cenk," dedi Emir gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken. "Seni daha tanımıyor, ciddiye alıyor söylediklerini."

"Ben ciddiyim de yalnız."

"Oğlum tamam, şimdilik ciddi değil gibi yap, sana alışınca normal karşılar zaten..."

"Alışsın da kapımda mı yatsın, Emir? Yok valla, hiç uğraşamam."

"Bu ne ego?" diye sordum. "Sinirlerimi zıplatma benim. Daha yeni tanışıyoruz diye sakin davranmaya çalışıyorum ama o saçlarından sallandırırım seni."

"Kıskanma saçlarımı, kel," dedi bana hoşnutsuz bir bakış atarak. "Alnında saç yok diye ağlıyorsun."

"Ya tamam, sakinleşin!" İrem aramıza girerek ellerini omuzlarıma koyup bana gülümsedi. "Bakma sen buna, biraz böyledir işte."

"Kartal geliyor," dedi Berra ortamdaki soğuk hava dalgasını dağıtmak istiyormuş gibi. Gözlerimi omzumun üzerinden kaydırarak Berra'nın baktığı yöne çevirdim. Kartal, elinde bir kahve kutusuyla bize doğru geliyordu. Beni şaşırtan ilk ayrıntı, kutunun ucuna takılı olan pipetti, pipeti ağzından çekerken gözlerimiz birbiriyle buluştu.

"Pipet mi kullanıyor o?" diye sordu Emir dün olanlar hiç yaşanmamış gibi şaşkınlıkla.

"Birkaç saat önce derse yolladığım adam değil bu," dedim şaşkın şaşkın onun bize doğru ilerleyişini izlerken. "Yok, olamaz."

"E ne var bunda, pipet kullanamaz mı?" diye sordu Berra saf saf.

"Sen hiç havada ağzında pipetle uçan bir kartal gördün mü, Berra?" diye sordu Emir ciddi bir sesle. "Bu onu görmen kadar imkânsız."

"Ben kartal da görmedim ki," dedi Berra masum masum.

Emir yanaklarının içini şişirerek, "Kime ne anlatıyorum ben ya?" diye söylendi kendi kendine.

Kartal, kahve kutusunun ucuna takılı pipeti dudaklarının arasına alarak merdivenleri tırmanmaya başladı. Tam önümüzde durduğunda Cenk'in gözleri hâlâ telefonundaydı, diğerlerinin gözleri de benim gibi Kartal'a çevrilmiş durumdaydı.

"Pipetin güzelmiş," dedim sakince.

Gözlerini devirdi, pipetinin içinden sıvıyı içine çekince yanaklarındaki çukurlar derinleşti. Solgun gri renkteki gökyüzü onun güneşi anımsatan altın tozu serpilmiş gözlerinin de rengine gölgeler örmüştü. Bakışları kısaca aramızdaki yabancılarda turladı ama aslında bu gruptaki yabancılar bizdik; bunu ikimiz de biliyorduk. Artık Emir de biliyordu.

Kartal'ın gözleri usulca Emir'e doğru kaydı, Emir'e bakarken pipetten gelen içeceği hızla ağzına çekerek yanaklarının gömülmesini sağladı. Gözlerinde sakin bir ifadeyle birkaç saniyesini Emir'in yüzüne yatırdıktan sonra bakışları yeniden beni buldu. Hiç hoşlanmadığı bir şeyi içiyormuş gibi görünüyordu.

"Bir şeyler yemeye gidelim mi?" Bu sorunun mimarı İrem'di, bakışlarımı ona çevirmeden Kartal'ı izlemeye devam ettim. "Hem Suphi ve Cenk'le tanışmış olursun, Kartal. Lavin az önce tanıştı."

Kartal'ın yüzünde asılı duran gözlerim, İrem'in sorusuyla usulca Kartal'ın yüzünden ayrılarak İrem'e çevrildi. Onlara alışma düşüncesi bile benim için korkunçken, beni kendilerine katışlarını izlemek daha

da dayanılmazdı. Kartal, İrem'e olan bakışlarımı hissetmiş gibi, "Bugün Lavin'le küçük bir işimiz var," dedi, ardından gözlerini yüzüme sabitleyip sakin gözlerle beni izlemeye başladı. "Kuzen olmanın eksilerinden bir tanesi de her konuda benden yardım istemesi ve bunu onu asla geri çevirmeyeceğimi bildiğinden yapması."

Bir an durup gerçekten bir şey yapıp yapmayacağımızı sorgulasam da Emir'in yüzünü saran, kimsenin seçemeyeceği kadar silik alaycı gülücüğü görür gibi olunca oynadığımız oyunun farkına vararak başımı salladım.

"Unutmamana sevindim. Normalde beni başından savmaya bayılırsın," dedim iğneli bir sesle.

Altın rengi gözleri yüzümü eleğinden geçirdi, dudaklarına varlığını kanıtlayamayacağım ama var olduğuna yemin edebileceğim bir tebessüm dokundurdu. "Nankörlük ediyorsun," dedi, sesi kuruydu ama gözleri canlı bakıyordu. "Her neyse, gitsek iyi olacak."

Nereye gideceğimizi bilmesem ve Emir'le konuşmam gerektiğini düşündüğüm şeyler olsa da şu an buraya ait olmadığımı biliyordum. Kartal'a başımı sallayarak baktım. "Gidelim. Beni yine başından savarak gidip uyumazsın umarım."

Dudaklarında belli belirsiz bir kıvrım gördüm, bir duygu pıhtısı...

"İlk uyuyan genelde sen oluyorsun, Lavin."

Dudaklarım herhangi bir cümle için ıslanmadı, kupkuru dilimle ona baktım. Cenk'in bize bakmadan oturduğu yerden kalktığını fark ettiğimde bulunduğumuz ortamı terk etmek üzereydik, önce Cenk'in Suphi ve Emir'e doğru yürüdüğünü gördüm, ardından bakışlarımı uyuz sarışına çevirip hareketlerini izlemeye başladım. Cenk, kollarını Suphi'nin beline sardı. Ardından bana yandan iğneleyici bir bakış attı.

Kartal, etrafımızda insanlar olmasına aldırış etmeden belime dokundu ama bu dokunuş, insanların dışarıdan çıplak gözle baktıklarında yadırgayacakları türden bir dokunuş değildi; yine de tüm gözler bu kadar açıkken bu dokunuşun tenime bıraktıkları bir parça heyecandan ziyade biraz da huzursuzluktu. Cenk, Suphi'ye sarılmaya devam ederken omzunun üzerinden bize doğru baktı, bakışları hoşnutsuz bir şekilde bana dokundu, ardından Kartal'a çevrilen gözlerini kıstığını gördüm. Dudaklarında alaycı, ciddiyetten uzak bir gülümseme belirirken, "Hiç fena değilmiş," dedi, bir an bu söylediği ona düz düz bakmama neden

oldu ama Suphi'nin de gülerek Kartal'a baktığını görünce, Cenk'in sadece şaka yaptığını anlamam daha kolay bir hâl aldı.

Kartal cevap vermek yerine elini belime bastırarak, "Hadi gidelim," dedi, başımı sallayarak onu onaylarken gözlerim Cenk'ten kopmuş, kısaca Emir'e ilişmişti ama Emir'in yüzünde görmeyi beklediğim ifade yoktu. Görmeyi beklediğim ifade biraz daha hayal kırıklığını içinde barındıran bir ifadeyken, Emir'in yüzünde her ne olursa olsun bana dost canlısı bakan, gözlerinde hâlâ beni seven bir ifade vardı.

Sırtımızı onlara dönerek amfiden uzaklaşmaya başladığımızda, "Ayılamadın sanırım, kahve içtiğine göre," dedim. Ona bakmadan kurduğum bu cümle, benim aksime onun bana çevirdiği bakışlarının profilimde yoğunlaşmasına neden oldu. Durmadık, yürümeye devam ettik.

"Kutunun içinde kahve yok," dedi sakin bir tonlamayla.

Kaşlarımı çattım. "Alkol falan mı var?"

"Hayır," dedi, sesindeki normallik kaşlarımın çatılmasına neden olurken göz ucuyla ona baktım. "Yeşil çay."

"Sen cidden yeşil çay içiyorsun, bu beni neden bu kadar şaşırttı?"

Dudaklarını öne uzatıp garip bir mimik sergiledi, ardından pipeti tekrar dudaklarına dokundurup kahve kutusunun içine doldurduğu yeşil çaydan bir yudum aldı. "Sakinleşmek için içiyorum."

"Sakinleşmek için papatya çayı içilmiyor muydu? Hem neden sakinleşmek istiyorsun?"

"Emir'i tek yumrukla öldürmemek için," dedi, sonra da kaşlarını çatarak bana baktı. "Cidden papatya çayı mıydı? Vay amına koyayım, bu yüzden mi sakin değilim ben?"

"Sakin kalmak için çaya başvuracağını söyleseler inanmazdım, hatta kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi." Ona içinde alay barındıran bir bakış attığımda bana gözlerini kısarak baktı. Nereye gittiğimizi bilmiyorduk ama araca ilerlerken Kartal'ın elindeki karton kutuyu çöp kovasına nasıl basket attığını gördüğümde, nereye gittiğimizi sormak yerine onunla dalga geçmiştim.

Yol sonunda bizi olmamız gereken yere getirdi. Üzerimdeki sarı yağmurluğu bu sabah boğazlı siyah kazağımın üzerine giyerek evden çıkmıştım ama okula vardığımızda yağmurluğu araçta bırakmıştım. Şimdi o yağmurluğu giymenin zamanıydı çünkü dışarı çıktığım anda beni cadde boyu sürükleyebilecek kadar şiddetli bir yağmur yağıyordu.

Sarı yağmurluğu giyip, bileğimin üzerinde biten çizmelerimin bağcıklarını bağladıktan sonra çizmeden sarkan kulağı kenara sıkıştırarak cipten indim. Dışarısı yağmurdan dolayı inanılmaz pusluydu, bu yüzden nerede olduğumuzu kavrayabilmem uzun sürmüştü. Zaten buraları pek bildiğim yoktu ama şu an bulunduğumuz sokak, daha önce birlikteyken girdiğimiz bir sokak değildi, bundan emindim. Yağmurluğun şapkasını kafama geçirip, ellerimi de büyük ceplere koyarak gözlerimi araçtan inen Kartal'a çevirdim.

"Neden buradayız? Bir işimiz mi var?" diye sordum, sesimi biraz yükseltmek zorunda kalmıştım çünkü yağan yağmur, kelimeleri önüne katarak kendisiyle birlikte toprağa gömüyordu.

Bir süre cevap vermeden karşımızda duran binaya baktı, o bunu yaparken ben gözlerimi etrafta gezdirmeye devam ediyordum. Çevrede herhangi bir araba ya da insan yoktu, sadece bizim içinden indiğimiz cip, bir kapısı açık hâlde yağmurun altında öylece duruyordu. Kartal'ın siyah saçları yağmurun hırpalayışlarıyla saniyeler içinde sırılsıklam olmuştu. Ellerini koyu lacivert kotunun ceplerine sokarak aracın önünde dolandı, ben de o sırada aracın kapısını kapatmıştım.

"Yunus Emre eskiden burada kalıyordu," dedi. Beni arkasında bırakarak büyük, epey eski duran taş binaya doğru ilerlemeye başladı. Kafamı kaldırıp binayı görüş alanıma sokmaya çalıştım, tıpkı iğne taneleri gibi düşen yağmur damlaları görüş alanımı bulandırıyor olsa da binanın eskiliği gözle görülürdü. Pencereleri ve balkonları bana yurt dışında, eski ama tarihi değeri yüksek bir sokakta ilerliyormuşum ve oradaki evleri izliyormuşum gibi hissettirdi. Sokaktaki boşluk ve çevreyi saran tarihi binalardan anladığım kadarıyla buranın da o düşündüğüm yerlerden çok bir farkı yoktu.

"İstanbul'a geldiğinden beri bizimkilerle değil, burada kalmaya devam ediyormuş."

Cümlesi bir an için bana inanılmaz derecede can yakıcı ve hüzünlü gelse de sakince Kartal'ı takip ettim; bu konu hakkında yapılacak bir yorum bulamıyordum. Yunus Emre, baştan aşağı deriyle değil de hüzünle kaplıymış gibi geliyordu bana.

Zaman, şiddetli bir yangın gibiydi. Zaman, belki de Yunus Emre'nin en büyük yanılgısı, en büyük cezalarından bir tanesiydi. Kartal

derin bir nefes alarak, "Leyla'yla üç ay kadar bu evde yaşadılar," diye fısıldadı.

Kartal'ın kurduğu bu üç cümle, suya damlayan mürekkep gibi içime damladığında, ruhumda sınırsız bir ağrının varlığını tetikleyerek onu yattığı uykudan uyandırmaya çalıştı. Cebimin içinde duran ellerimi yumruk yaparak tırnaklarımı avuçlarıma batırdım.

"Ondan sonra mı böyle oldu yoksa hep böyle miydi?"

"Ondan sonra," dedi. "Önceleri de çok şen şakrak bir adam değildi ama bu kadar ifadesiz olduğunu da görmemiştim. Şimdi karşısında biri ölüyor olsa, kan kaybederek... O kişinin tüm kanı çekilene kadar gözünü bile kırpmadan öylece onu izler. İçi sızlamaz."

"Bunu ona acısı vermiş," dedim sessizce. "Acının verdiği bir şeyi bir insan geri alamaz, sadece acı bir gün çekip giderse o şeyi de ondan alıp götürür. Acısı hiç geçmiyor olmalı."

"Onlar birbirlerini çok seviyorlardı. Sadece kısa bir an için bile olsa, onlara baktığım zaman hissettikleri şeyin ne kadar gerçek ve zor olduğunu anlayabiliyordum. Bu yüzden ne zaman Yunus'a baksam, o âşık suratındaki ifade beni hem korkutur hem de güldürürdü. Şimdi onun yüzüne baktığımda rengi solmuş bir tablo görüyorum." Elleri ceplerinde derin bir nefes alarak binanın en üst katına baktı. "Artık dünyayı sadece gri görüyormuş gibi geliyor bana. Tüm renklerini kaybetti."

İçimde ilerleyen huzursuz hisle yutkundum. Yağmur artık şapkamı aşarak yüzüme çarpıyor, yüzümde gözyaşlarına benzeyen damlalar oluşturarak o damlaları gözyaşları gibi yanaklarımdan kaydırıyordu. "Boğazındaki..." diye mırıldandım. "Minyatür bıçak dövmesinin sebebi bu mu?"

"Evet," dedi. "Önce nefesini, sonra da sesini kesti."

Yunus Emre'nin gözleri gözümün önüne çarmıha gerilmiş bir beden gibi gerilince gözlerimi yumup yağmur damlaların tenime bıraktığı dokunuşları hissetmeye çalıştım. Tek bir an olsun o acıdan uzaklaşmak, Yunus Emre'nin gözlerini hatırlamamak, yüreğinde taşıdığı o hissi anlamak istiyormuş gibi kalbimi zorlayıp durmamak istedim... Ama mümkün değildi. Belki bir insanın nasıl bir acı hissettiğini canınız o şekilde acımadan anlayamazdınız ama mutlaka o acının ağırlığını düşünmek bile sizi duraksatırdı.

"Çok suskun," dediğimde Kartal başını salladı. "Bir gün kendine bir şey yapmasından hiç korkmuyor musunuz?"

"Hiç korkmuyorum," dedi Kartal, bu beklenmedik cevabı beni duraksatırken ona garip garip baktım. Dudaklarında yarım yamalak bir gülümsemeyle bana baktı. "Yunus, kendine yapabileceği en büyük şeyi zaten yaptı. Kendini terk etti, kendini öylece bıraktı."

Söyleyecek her şey ağzımın gerisine yıkılmış evler gibi devrildiğinde, sadece, "Neden buradayız?" diye sorabildim.

"Hep kendimi düşünüyor gibi görünüyor olabilirim," dedi gözlerini binaya çevirirken. "Ama bu piçi de her zaman düşünmüşümdür. Bugün tüm o sikko Emir konusunu rafa kaldırıp, kardeşimle ilgilenme günü. İçimden bir ses, onu fazla yalnız bıraktığımı söylüyor."

Fedakâr mıydı yoksa sadece kendini düşündüğü için mi sevdiği insanları koruyordu, orası muammaydı. Sanki öyle bencildi ki, sevdiği insanları korumasının tek sebebi, onları kaybedecek olursa canının yanacak olmasıydı. Belki de her insan özünde bencildi. Belki de birini korumamızın tek sebebi, onun bir daha var olmayacak olması değildi, onsuzluktan korkmaktı.

En değerli şeyini kaybeden her insan bilir, bir sonraki kayıp, yaşamdan uzaklaşan bir adım daha demektir.

"Hadi," dedi Kartal aniden binaya doğru yürümeye başlayarak. "Gidip şu huysuzun canına okuyalım."

"Nedense ağzımıza sıçıp bizi kapı dışarı edecekmiş gibi bir his var içimde," diye söylendim Kartal'ı takip ederken.

"Çok doğru bir his. Ama karşısındaki Kartal Alaşan, bu ayrıntıyı atlama lütfen."

"Sen lütfen mi dedin az önce?"

"Yürü, Bal Kabağı."

Gözlerimi devirerek, "Emretme bana," diye söylendim. "Tekrar lütfen demeni istiyorum. Şimdi."

"He Lavin he," dedi Kartal keyifli keyifli yürürken.

Adımlarımı hızlandırarak ona yetişmeye çalıştım. "Beklesene beni dangalak!"

"Dangalak mı?" Kartal, binanın pencereli ahşap kapısını yüzüme kapatarak beni dışarıda bırakırken gözlerini kıstı. "Lafını geri almazsan

seni içeri almam, yağmurun altında köpek eniği gibi beklersin titreyerek. Özür dile benden. Çünkü benden daha mükemmeline rastlamadın."

Dişlerimi öne doğru uzatıp sinir bozucu bir hareket yaptığımda yüzünü iğrentiyle buruşturdu. "Ben zaten senden mükemmeline her sabah aynada rastlıyorum."

"Geçen sabah aynada o bal kabağı suratına bakarken arkandan geçmiştim, aynada yansımamı gördüğünden beri baktığın her yerde ben varım herhâlde? Ayrıca o surat da ne öyle, tipe bak..."

Kapıyı açmak için zorlarken ona kötü kötü baktım. "Aç şu kapıyı ya! Oyunun zamanı mı? Çocuk musun?"

"Bana çocuk musun diye sorana bak, az önceki surat ifadeni biri görseydi seni bir daha ciddiye almazdı, ergen seni."

Apartman boşluğunda tanıdık bir ses yankılandığında, bu sesin sahibinin Yunus Emre olduğunu biliyordum.

"Kavgayı kesin de yukarı gelin, 3/B sınıfının Safinaz'ı ve hiperaktif geri zekâlısı. İndirmeyin beni aşağıya."

Gözlerimi içeri dikerek binanın içini görmeye çalıştım. Kartal kafasını kaldırıp apartman boşluğuna bakarken güldü. "Sana Safinaz dedi."

"Sana da geri zekâlı dedi."

"Çocuk gibi bağırıp durmayın orada," dediğini duydum Yunus Emre'nin, kapı yüzüme kapanmış olsa da sesleri net bir biçimde duyabiliyordum. Camla kaplı pencereye sertçe vurarak kaşlarımı çattım.

"Tamam, gir hadi. Acıdım sana." Kartal beklenmedik bir şekilde eğlenceli yanından kalkmış gibiydi bugün, belki de yeşil çay etki etmişti, bilmiyordum. Acaba bundan sonra ona sık sık bitki çayı mı içirmeye başlamalıydım? Bu Kartal, diğer Kartal'dan daha çekilir bir adam gibiydi ama bunun da ağzının ortasına bir yumruk atmak istemiyorum desem yalan olurdu.

"Sen bu yeşil çayı yol yakınken bırak bence," diyerek içeri girip onun yanından geçerek merdivenleri tırmanmaya başladım. "Daha dün gece Emir yüzünden küplere biniyordun, şimdi çocuk gibi oyun peşindesin."

Arkamdan ilerlerken bir şey söylemedi. Aslında içten içe hâlâ bu olay yüzünden kafasının hıncahınç dolu olduğunu biliyordum. Muhtemelen bir çıkış, en az hasarla bu olaydan kurtulmanın bir yolunu arıyordu ama bunu bana belli etmeden, beni huzursuz etmeden yapmaya

çalışıyordu. Aslında insanları her zaman için sessizlik huzursuz ederdi; bağırılıp çağırılan ortamda duygular daha rahat akıyorken, sessizlik insanı kuru bir ağaca çeviriyordu.

Merdivenler dönemeçli, basamaklar dar ve eski bir mermerden yapılmıştı. Döne döne yukarı kıvrılan merdivenlerin boşluğundan yukarı doğru baktığımda, en üst katın merdivenlerinin bitiş noktasındaki korkuluğa kollarını koymuş, kafasını aşağı eğerek bizi izleyen Yunus Emre'yi gördüm. Saçları uykudan yeni uyanmış gibi dağınıktı, üzerinde düğmeleri karnına kadar açık duran desenli, kamuflaj yeşili bir gömlek vardı, altında ne olduğunu seçememiştim ama büyük ihtimalle siyah bir kot ya da siyah bir eşofman olmalıydı. Eğilerek baktığından dolayı boynundan sarkan kolyenin zincirinin parıltısını görebiliyordum ama kolyenin ucundaki sembolün ne olduğunu anlayamamıştım.

"Siz gittiğiniz yere kaosu da mı götürüyorsunuz?" diye sordu Yunus Emre en üst kattan, sesi bina boşluğuna dağılarak yankı uyandırdı.

"Ben gittiğim yere sadece güzellikler götürürüm," dedi Kartal. "Ama Safinaz'ı bilemeyeceğim."

Yunus Emre yüzünü buruşturup, dirseklerinden birini korkuluktan çekerek saçlarını karıştırdı. "Kartal, hiç havamda değilim. Yine ne oldu?"

"Bir şey olduğu yok." Son katı tırmanırken Kartal'ın avucunu belimde hissettim. Beni yukarı doğru iterek adımlarımın hızlanmasını sağladı. "Seksen yaşındaki romatizmalı teyzelerden daha ağır hareket ediyorsun, hızlan."

"Ne itip kakıyorsun beni be?" diye söylendim öfkeyle, dirseğimi geriye doğru atarak neresine vurduğumu bile saptayamadan sertçe ona geçirdim.

Huysuz bir homurtu çıkardı ama dirseğimle indirdiğim darbe çok da canını yakmamış olacak ki sadece, "Kıpırdanıp durma, kurt mu var sende?" diye sordu.

"Ya bir sus, sus be!" diye bağırdım, sesim apartman boşluğuna dağılarak yankı uyardığında, Yunus Emre'nin homurtu çıkardığını duydum ama umursamadan dönüp Kartal'a baktım. İki basamak altımda duruyordu, bu yüzden şimdi onunla aynı boydaydık. Altın gibi parlayan gözlerine dik dik bakarak, "Sen pek bir alıştın bana giydirmeye, kafayı bir koyarım, geriye doğru devrilir, yuvarlana yuvarlana geldiğin yere geri dönersin," dedim sinirle. "Afkurup durma."

"Karadenizli olan benim, ne bu beni taklit etmeler?" diye sordu. "Havlamakmış, sen benim kadar güzel havlayan bir köpek mi gördün?"

"Tam karşımda duruyor işte, nasıl da kabul ediyorsun."

"Ne bu hayvanlar üzerinden hakaret ettiğini sanmalar sizde ya? Hayvandakinin yarısı kadar zekânız mı var acaba?" diye sordu Yunus Emre. "Çocuk gibi bağırıp duracağınıza yürüyün artık yukarı. Binayı ayağa kaldırdınız. Polis çağırırım."

"Senin yüzünden hep," dedi Kartal yüzünü yüzüme yaklaştırarak. Nefesi yüzüme dökülünce hatırlanan anların yükü dudaklarıma bindi.

"Nereden benim yüzümdenmiş be," diyerek sırtımı ona dönerken. "Bıdı bıdı, bir susmadın."

"Söylenme hiç."

"Karadenizliyim ben," diye taklit ettim onu sesimi kalınlaştırarak. "Karadenizli olduğunu o düzgün burnun biliyor mu senin?"

"Ne alâka burunla?" diye sordu arkamda merdivenleri tırmanmaya devam ederken.

"Niye burnun güzel?" diye homurdandım.

"Niye alnın geniş?" diye karşılık alınca gözlerimi devirdim. "Ayrıca neden bu seksen iki katlı binaya bir asansör yaptırmıyorlar lan?"

"Sence bu bina asansörü kaldırır mı? Oldukça eski, hem havasını da kaybeder," dedim.

"Doğru dedin."

Yunus Emre'nin kaldığı ev, stüdyo tipi bir daireye benziyordu. Çok lüks değildi, içerisi de tıpkı binanın dışı gibi dizayn edilmişti. Salon ve mutfak birbirine bağlıydı, tam ortalarında binanın dışını saran gri tuğla taşlarından yapılmış kalın bir sütun vardı. Mutfak ile salonun birleşim noktalarında bir bar tezgâhı, tezgâhın etrafında koyu gri demirden yüksek sandalyeler vardı. Büyük ihtimalle Yunus Emre yemeğini burada yiyor, içkisini ya da herhangi bir içeceği burada içiyordu. Gri MacBook'u[1] tezgâhın üzerinde açık şekilde duruyordu, MacBook'da Spotify[2] açıktı ve hoş, yabancı bir şarkı çalıyordu. İçerisi dışarıda yağmur yağdığı için koyu gri renginindeydi, tıpkı gökyüzünden rengini

[1] MacBook, Apple'ın ürettiği giriş seviyesi dizüstü bilgisayarların yeni serisine verilen addır. 16 Mayıs 2006'da piyasaya sürülmüştür.

[2] Spotify, dünya çapındaki içerik üreticilerinden milyonlarca şarkıya ve diğer içeriklere erişmeni sağlayan dijital müzik, podcast ve video hizmetidir.

alan ortam gibi geniş, yatak olarak da kullanılabilecek büyüklükteki L koltuğu da gri renkteydi.

L koltuğun üzerinde birkaç kırlent vardı, hemen koltuğun önünde kısa, yere yakın siyah bir sehpa, sehpanın üzerinde bir kül tablası, kül tablasının yanında da açık duran, içinde üç dal sigara kalmış metal bir sigara tabakası, hemen onun hizasında bir viski matarası vardı. Koltuğun çaprazındaki büyük, etrafında taştan varakları olan pencere, sokağı gösteriyordu. Yunus Emre, büyük koltuğa yayılarak oturup, koltuğun kenarına sıkışmış rubik küpünü alıp çevirmeye başladı.

"Hayırdır?" diye sordu gözleri Kartal'dayken, parmakları ise devamlı çalışarak küpü çeviriyor, renkleri birbirine karıştırıyordu. "Emir konusuyla ilgili yapmam gereken bir şey mi var?"

Emir konusunu bilmesi beni şaşırtmıştı ama bozuntuya vermedim. Kartal zaten bunu bildiğini biliyormuş gibi rahatça başını iki yana sallayarak, "Yok, sıkıldım sadece," dedi. Gözleri kül tablasına çevirdi. "Sigara mı içiyorsun?"

Yunus Emre dişlerinin arasında ölümü çiğniyormuş da bunu bize göstermek istemiyormuş gibi birbirine sıkıca bastırdığı dudaklarını aralamadan hafifçe tebessüm etti. "Hayrola, beni cezalandıracak mısın sigara içtiğim için? Bu soruyu bana en son babam sormuştu, orta ikiye falan gidiyordum."

Kartal buna gülmedi. Sakin bir şekilde pencereye doğru yürüyüp gözlerini sokakta gezdirirken, "Neden bizimkilerin yanında değilsin?" diye sordu.

"Her an yapışık ikizler gibi onlarla gezecek değilim. Sibelay ve Neslihan kendi hâllerindeler, Burak ve Sahra zaten baş başa kalabilmek için her şeyi yaparlar. Bana ihtiyaç duyulmadığı sürece fazlalık yapmayı sevmediğimi bilmiyor musun?"

Kartal'ın anlık öfkeyle kabaran omuzlarını izledim, bu esnada Yunus Emre gözlerini rubik küpüne indirmişti.

"Senin kimseye fazlalık yaptığın yok, aksine olmadığın yerde büyük bir eksiklik oluyor," dedi Kartal, ilk kez böyle açıkça konuşuyormuş gibi hissetsem de aslında durum böyle değildi, Kartal kartlarını açık oynamaktan çekinmeyen bir adamdı. Bu bir bakıma iyi olsa da bazen beni aşırı huzursuz ediyordu.

"Rüyanda beni mi gördün?" diye sordu Yunus Emre alayla. Kartal burnundan sert bir nefes vererek güldü. Kollarını kaldırdı, ellerini pencerenin kenarlarına bastırarak derin, zarif bedenini dalgalandıran bir nefes aldı.

"Vakit geçirmeye geldim," dedi sesine alayı katarak. "Burak'ı arayıp kafaları çekmeye gidebilirdim ama sonra Sahra ile ilgili olan sorunlarını anlatacağını bilmek isteğimi kırdı. Ben de senin yanına geldim."

Yunus Emre buna cevap vermek yerine gözlerini bana çevirip yüzüme baktı, birkaç saniye süren bakışmamızın sonunda çenesiyle yanındaki boşluğu işaret etti. "Otursana, neden ayakta duruyorsun?"

"Burada olmamızdan pek hoşnut değilmişsin gibi hissettiğimden olabilir," dediğimde, Yunus Emre kaşlarını alayla çattı.

"Çocuk gibi kavga etmediğiniz sürece sıkıntı yok. Madem vakit geçirmek istiyorsunuz, bana uyar. Yapılmayı bekleyen bin parçalık bir puzzle setim var."

Kartal, aniden bize doğru dönerek, "Oğlum hayır ya!" diye isyan etti. "Bak beni şuraya geldiğime pişman etme, Yunus. Sevmiyorum ben puzzle yapmayı."

"Hiç çocuk gibi söylenme," dedi Yunus Emre, işte şimdi sesinde keyif vardı. Gözlerini bana çevirip, ilk kez bana karşı daha aydınlık bir ifadeyle sordu. "Puzzle yapmayı sever misin?"

"Yani," dedim omuz silkerek. "En son ne zaman yaptım hatırlamıyorum ama yaptığım zamanlar seviyordum."

"Bekleyin," diyerek koltuktan kalktı, evde bir başka oda var mıydı emin değildim ama Yunus Emre dar bir araya girip gözden kaybolduğunda, evin bir diğer odası olduğunu anladım. Muhtemelen orası yatak odasıydı, sandığımın aksine Yunus Emre koltukta uyumuyordu belki de. Yine de bir yanım, o yatağın ona kâbustaymış gibi hissettirdiğini söylüyordu. Bence ne olursa olsun asla yatakta değil, bu koltukta geceleri sabaha çeviriyordu.

Kartal, "Kızım neden severim diyorsun?" diye sordu homurdanır gibi. Ona boş boş baktım. "Şimdi bu herif sabaha kadar puzzle yaptıracak bize. Mutlu musun?"

"Dürüst oldum. Hem ne var bu kadar korkacak?"

"Ne korkması?" Kartal bana duyduklarına inanamıyormuş gibi baktı. "Ben mi korkuyormuşum?"

"Puzzle yapmaktan, canavardan korkan bir çocuk gibi korkuyorsun," diye alay ettim. "İstemiyorsan sen yapmazsın, ben yapacağım."

"Gerçek zekâ, bu tür oyunlara ihtiyaç duymaz," dedi böbürlenerek, ardından gri koltuğa oturup kolunu koltuğun sırtına koyarak rahatça yayıldı. Üzerimdeki yağmurluğu çıkarıp köşedeki yüksek sandalyelerden birinin sırtına astıktan sonra gözlerimi evin gri tuğladan örülme duvarlarında gezdirmeye başladım. Duvarlarda soğuk tonların kullanıldığı, geneli gri ve beyaz tonlarda olan birkaç tablo asılıydı. Pencerenin karşısındaki duvarda ahşap bir kitaplık vardı ve bu kitaplık duvara monte edilmiş şekilde havada duruyordu. Kitaplık üç raftan oluşuyordu ve raflardan bir tanesi klasiklerle doluyken, diğer rafta yalnızca şiir kitapları vardı. Bir raf tamamen boştu, o raftaki yüzüstü koyulmuş çerçeve dikkatimi çekmişti. Çerçevenin neden kapalı durduğunu düşündüğüm sırada Yunus Emre elinde büyük bir puzzle setiyle geri geldi.

"O botlarınızı çıkarın," dedi Yunus Emre puzzle setini koltuğa koyup, koltuğun kenarındaki boşluktan peluş bir battaniye çıkarırken. Peluş battaniyeyi yere serdi, ardından biraz evvel koltuğa bıraktığı puzzle setini alıp battaniyenin üzerine bağdaş kurarak oturdu. "Sizi susturmanın en iyi yolu bu. Bununla uğraşırken çene de çalmazsınız."

"Muhteşem yol," diye homurdandı Kartal oturduğu yerden kalkmadan gözlerini Yunus Emre'ye dikerek. "Sanatsal bir şekilde nasıl susturabilirim isimli doktoranı bitirdiysen ben gitmeyi düşünüyorum."

Ayağımdaki botları çıkarırken Kartal'ı duymuyormuş gibi yaptım. Bağdaş kurup tam karşısına oturduğumda, setin ahşap kutusunu saran streç filmi tırnağıyla yarıp yavaşça ayırdı, streci çıkardıktan sonra ahşap kutuyu yavaşça açtı. Kutunun içinde yüzlerce parça, birbirine kaynayarak birleşmeyi ve bir bütünü oluşturmayı bekliyordu. Yunus Emre parçaları ortamıza döktüğünde, dökülen parçalardan koca bir dağ oluştu. Kutunun dibinden parçaların birleştiğinde ortaya koyacağı resmin büyük bir çıktısı vardı. Gözlerimi resme çevirdim, bu resim sarıya yakın kırık beyaz renginde, büyük, yanan bir muma aitti ve muma sırtını yaslamış bir kadın silüeti görünüyordu. Mum o kadar büyüktü ki, kadın mumun yarısı kadardı ve tıpkı bir duvara yaslanmış gibi muma yaslanmış, öylece boşluğu izliyordu.

Dışarıda yağan yağmurun sesi, gökyüzünü sarmış bulutlar bu evin tavanına aitmiş de yağmur damlaları üzerimize devriliyormuş gibi ya-

kından geliyordu. Yunus Emre şakaklarını ovdu, ardından ortada küçük bir boşluk oluşturup, "Tam ortadan, yani kalpten başlarsak daha kolay sonuca varırız," dedi. Eline bir parça aldı, sonra o parçayı beğenmedi ve parçayı kenara atarak ellerini parçalarda gezdirmeye başladı.

"Eline geçen bir parçayla başla işte," diye söylendi Kartal huysuz bir sesle, bu esnada botlarının bağcıklarını çözüyordu. Yunus Emre parçaları bir bir eline alıp eleyerek geri atarken bir süre Kartal'a cevap vermedi.

En sonunda Kartal gelip yanımıza oturduğunda, Yunus Emre, "Senin asıl problemin bu," dedi sakin sesiyle. Eline bir parça daha aldı, dudakları yukarı kıvrıldı. Bu parça dört yanından da birleşebilecek çıkıntılara sahip bir parçaydı. Mumun yüzeyini oluşturan parçalardan bir tanesiydi ve kadının omzu da bu parçaya dâhil olmuştu. "Her zaman kalbini düşünmeden yola çıkıyorsun, oyuna kalpten başlamadığın için ileride kalbin sana hep bir kazık atıyor." Parçayı boşluğun ortasına koyup, parmak ucuyla parçanın ortasına vurdu. "Oysa en başından kalbini ortaya koyup, oyunu onunla başlatsan, sonu hep görürsün."

Kartal buna herhangi bir cevap vermedi. Bir süredir beni devamlı olarak takip eden o huzursuzluk hissi susmuş, zihnim içindekileri tükettiğini bilmenin verdiği yorgunlukla kendini düşüncelere kapatmıştı. Parmaklarım parçalardan birine uzandığında, elime aldığım ilk parçayı kaldırıp gözlerimi parçanın yüzeyinde dolaştırdım.

"Sanırım bu da diğer parça olsa gerek," dedim sessizce. Parçayı bir süre izledim, sonra Yunus Emre'ye uzatarak, "Bu olabilir mi?" diye sordum, gözlerimiz buluştuğunda bana garip, bir an için alaycı olduğunu düşündüğüm ama sonra bunun öyle olmadığını anladığım bir gülümsemeyle baktı.

"Doğru seçim." Parçayı elimden aldı, az önce yere koyduğu diğer parçaya taktı ve parçalar kusursuzca birbirlerine kaynayarak ilk şekli oluşturdu. "Şimdi kalp, kaburgasına kavuştu," dedi gözlerini birleşmiş parçalara çevirerek. "Artık daha sağlam ilerlenebilir."

Kartal sehpanın üzerindeki sigara tabakasındaki son üç sigaradan bir tanesini çekip çıkardı, avucunun içine doğru tuttuğu sigarayı parmak uçlarında hareket ettirerek yukarı çekti, dudaklarının arasına yerleştirip gözlerini puzzle parçalarına indirdi. Sigarasını yaktı, ardından parmaklarının arasına aldığı parçalardan birini Yunus Emre ile birlikte birleştirdiğimiz parçalara takmaya çalıştı ama başarısız olunca gözleri-

ne giren sigara dumanlarından korunmak adına gözlerini kısarak kısık sesli bir küfür savurdu.

"Sen daha kendi kalbinin yerini bilmeyen bir adamsın," dedi Yunus Emre şakayla karışık iğneleyerek. "Puzzle parçalarını birleştirme konusunda iyi olmanı bekleyen yok o yüzden."

"Alt tarafı bir puzzle," dedi Kartal, sanki bugün Yunus Emre'nin söylediği hiçbir şeyi duymuyormuş gibi davranıyordu. Oysa duyuyordu. Yunus Emre bir parça daha buldu, bir süre parçayı izledi. Kartal, "Bu şekilde sıraya göre ilerlerseniz bu şeyi anca beş gün sonra bitiririz," dedi sabrının son demlerindeymiş gibi hafif gürleştirdiği sesiyle.

"Bir insan elindeki her şeyi ne zaman kaybeder, biliyor musun, Kartal?" Yunus Emre'nin sorusu ortamda kısa bir sessizlik doğurdu. "Başardığına inandığında."

Sessizlik. Ve o sessizliğin içinde Kartal'ın anlamlı bakışları... Öyle bir bakmıştı ki kelimelere ihtiyacı olmadığını anlamıştım.

Yunus Emre parçaları ararken olaya tamamen adapte olmuş gibiydi, arada sırada konuşsa da genelde sessizce parçaları karıştırıp, bulduğu uyabilecek parçaları oluşturduğumuz kalp ve kaburgaya bastırıyor, kalp ve kaburga parçaları kabul etmeyince Yunus Emre yeni bir arayışa başlıyordu.

"Lavin," dedi Yunus Emre, dışarıda bardaktan boşalırcasına yağan yağmura çevirdiğim gözlerimi yeniden Yunus Emre'ye kaydırdım. "Hobilerin var mı? Benimle oturup puzzle parçası bulmaya çalışırken pek sıkılmış gibi görünmüyorsun. Merak ettim, en az benim kadar sıkıcı biri misin yoksa?"

Hafif bir ses çıkararak güldüm. Parçalardan birini Yunus Emre'ye uzatırken, "Hobilerim yalnızken yapılacak türden şeyler," dedim. "Sanırım biraz asosyalim." Yunus Emre ilk kez dişlerini göstererek güldüğünde, burun kanatları genişlemiş, zayıf yüzündeki derin çizgiler belirginleşmişti.

"Benim gibisin yani," dedi. Parçayı kolayca diğer parçalarla birleştirince, "Vay be, doğru parçaymış," diye mırıldandı. "İyi gözlemcisin, bence bu herife ihtiyaç duymadan bitiririz biz bunu."

Gözlerim Kartal'a kaydı, parçalarla uğraşmayı bırakmış, parmaklarının arasında tuttuğu sigaranın külü neredeyse yere devrilecek gibi uzamışken öylece arkadaşını izliyordu. Sanırım Kartal uzun zamandan sonra ilk defa Yunus Emre'yi gülümserken görüyordu. Elimde olmadan

Kartal'a bakarken gülümsedim, o bunu görmedi; gözleri arkadaşındaydı. Ellerimi yüksek bir dağ oluşturmuş parçaların içine sokarak uygun bir puzzle parçası aramaya başladım. Dışarıdan bakılınca çok durgun bir aktivite gibi görünse de benim için gece kulübünde kafan güzelken dans etmekten daha eğlenceliydi.

"Yunus Emre," dedim birden elime gelen bir parçayla heyecanlanarak. "Bu olur mu? Bu şuraya uyar sanki?" Parmağımla işaret ettiğim boşluğa bakarken diğer elimde tuttuğum parçayı sallıyordum.

"Ver bir bakalım," diyerek parçayı elimden aldı, parça bahsettiğim yere tekken ikiye ayrılmış kemik gibi birden oturarak kaynadığında, "İşte bu be!" dedi Yunus Emre heyecanla. Ellerini kaldırıp bana doğru uzattı, ben de ellerimi kaldırdım ve avuçlarımızı yakacak bir onluk çaktık.

"Neden Beşiktaş gol atınca heyecanlandığım gibi heyecanlandığınızı inanın anlamıyorum şu an," dedi Kartal sigarayı kül tablasına bastırırken. Avuç içlerim hâlâ yanarken artık kendimi tamamen olaya kaptırmıştım. Sanki bir düğümü çözmüşüz gibi neredeyse yirmi dakikada yaklaşık yirmi parçayı yerli yerine oturtmayı başarmıştık.

Bir süre sonra Kartal da bize katıldı ama o kadar çok beceremiyordu ki, sonunda cinnetin eşiğine gelip yerden kalkarak koltuğa uzandı. Bacaklarını koltuğun sırtına uzatarak sigara içerken puzzle parçalarına sövüp sayıyor, gözlerini devire devire bizi izliyordu ama Yunus Emre ve ben hâlimizden o kadar memnunduk ki artık zamanı saymayı bırakmış, hangimiz yeni parçayı bulacak heyecanıyla durmadan parçaların içinde kayboluyorduk.

Saat kaç olmuştu bilmiyordum ama akşamın karanlığı gökyüzüne serilmeye başlamış, zaten gri olan gökyüzü iyice kararıp içinde olduğumuz evin duvarlarına kasveti örtmüştü. Heyecanlı heyecanlı konuşarak parçaları bulmak, onları yerli yerine koymak terapi gibiydi. Yunus Emre'yle oturup bu şekilde iletişim hâlinde olarak eğlenebileceğim aklımın ucundan dahi geçmezdi fakat Yunus Emre, kabuğunun çok ötesinde bir insandı. Acıları onu var etmişti, acıları onu yok etmişti; acıları onu zamanın çok ötesine götürmüş, geçmişin içine gömmüş, gelecekten silmişti.

"Bana pek ihtiyaç kalmadı sanırım, gideyim isterseniz," dedi Kartal, bir süredir içine girdiğim oyundan Kartal'ın sesiyle dışarı çıkabildiğimde kafamı kaldırıp ona baktım. Puzzle neredeyse tamamlanmak üzereydi, son yirmi, belki de otuz parça kalmıştı. Yüzlerce parçayı yerli yerine

oturturken Yunus Emre ile ilgili bir şeyler öğrenmeyi beklemiyordum ama sevdiğimiz gruplardan, sevdiğimiz şairlere kadar konuşmuştuk ve bunları olayın farkında olmadan yapmıştık.

Yunus Emre, "Gitmeden bir yemek söyle de öyle git," dedi. "Açlıktan karnım mideme yapıştı."

"Ben de acıktım," dedim gözlerimi Kartal'a dikerek.

"Beni görünce mi aklınıza açlığınız geldi sizin?" Kartal söylenerek telefonuna uzandı. "Ne yiyeceksiniz?"

"Kızarmış tavuk topları," dedi Yunus Emre parçalardan birini parmaklarında çevirerek oynarken. Gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibi Yunus Emre'ye baktım. "Ne oldu?" diye sordu. "İstersen pizza da olur, sıkıntı yok."

"Yok, tavuk!" dedim heyecanla, sonra bu heyecanımdan utanarak gözlerimi birleştirdiğimiz puzzle parçalarına indirdim. "Yani iyidir tavuk..."

Kartal'ın gözlerini devirdiğini görmesem de burnundan verdiği o sitem dolu nefesten anlayabilmiştim. "Siz gerçekten fakir mideli insanlarsınız," diye söylendi. "Size tavuk topları, kendime de kocaman köftesi ekmeğinden sarkan bir hamburger söylesem iyi olacak."

Sipariş ettiğimiz yemekler çok geçmeden gelmiş, sehpanın üzerine yaydığımız yiyecekleri sehpanın etrafına akbaba gibi toplanarak yemiştik. Yunus Emre kalan puzzle parçalarını toplayıp kutuya doldururken, birleştirdiğimiz parçaları bozmadan tezgâha koymuştu. Bir süre aralarında geçen konuşmaya katılmadım, konuşmanın odak noktası Emir'di, Emir'in bildikleriyle alakalı konuşup ortamın gerginliğini yeniden tazelemişlerdi.

Sonunda dipsiz karanlık, şehrin başının üzerinde matem yüklü bir şapka gibi asılı duruyordu. Yunus Emre pencerenin korkuluklarına yaslanmış sigara içiyordu. İlk kez bugün bana gülümsemiş olmasının getirdiği bir cesaretle midir bilinmez, hemen yanına gidip, pencerenin korkuluklarına yaslanarak omzumun üzerinden ona baktım. Yüzü buz gibiydi, gözlerini belli aralıklarla yumup geri açmasa onun yaşadığına inanmak çok zor olurdu. Sadece nefes alan, sadece gözlerini kırpan, sadece yaşadığı düşünülen bir ölü gibiydi. Onu izlediğimi fark ettiğinde bakışları büyük bir ağırlıkla gözlerime dokundu.

Göz kırparak, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Kartal'ın bakışlarının uzağında olmanın rahatlığıyla, "Gülümseyebiliyormuşsun," dedim.

Burnundan sert bir nefes vererek ağzını açmadan gülerken gözlerini tekrar karanlık geceye çevirdi. "Uzun zaman oldu."

Arkada aniden melodisi duyulan şarkıyla yutkundum. *Leyla The Band, Yokluğunda...*

"Yine de gülümsediğini görebilmek güzel." Gözlerimi sokağa çevirdim. "Ne kadar dişlerin dökülecekmiş gibi dursa da."

"Her güldüğümde ağzıma bir yumruk yesem, daha az acırdı." Gözlerini yüksek binanın dibindeki zemine indirdi, zeminde belli aralıklarla oluşmuş su birikintileri vardı, su birikintilerine sokak lambalarının ışıkları yansıyordu.

"Kaybet bu öfkeni,

İçinde sakladığın.
Terk et o derdini,

Benden almadığın.

Sabret, sonu aynı değil,

Söylüyorum.

Dinle,

Rüyaların her gün aynı olmayacak."

"Senin gülümsemen için birçok insanın ağzını yumruklardı, eminim," dediğimde gözlerinin yeniden bana dokunduğunu hissettim ama acıyı hasat eden gözlerinin bende bırakacağı hasara hazır hissetmediğimden ona bakamadım.

"Kafamın içinde dağ gibi bir kalabalık var." Bir süre bekledi. Doğru kelimeleri aradı belki de. "Yangınlar çıkardı içimde. Bu evi yakarak gitti. Yangın çıkışlarını bile ateşe verdi. Şimdi ne zaman İstanbul'a gelsem, İstanbul'daki bütün yangın çıkışları yanıyor, İstanbul yanıyor, bir bu evi kül edemiyor."

Yine sustu, bu kez suskunluğu çok daha uzun sürdü. Yeniden konuşacağını anladığımda duyacaklarıma hazır mıydım işte bunu bilmiyordum.

"Burada kalmak çok zor." Sigarasının külü sokağa döküldü, gözlerini kaldırıp gökyüzünde belli belirsiz yanmaya başlamış, bulutların aralarından kendini göstermiş yıldızlara baktı. "Buradan gitmek daha zor."

"Şimdi vazgeçersen,
Geriye döneceksin.

Gitme!
Kaybedince daha çok seveceksin."

"O yok," dedi, bir elini yavaşça kaldırıp işaret parmağını soluk boşluğundaki küçük bıçak dövmesine bastırdı. "Ben dört kişilik bir masada, dört kişilik yalnızlığı, her ayın dördünde, günde dört kez yanarak yaşıyorum. Şimdi söylesene, dört ömür verseler bana, dördünde de aynı adam olmak için, bir kadını içimde yerle bir ederek sevmeye devam edecek olmama kim engel olabilir?"

Dudaklarını ağzının içine çekerek yavaşça mırıldandı.

"O yok."

"Biliyorum, hiçbir anlamı yok.

Yokluğunda, yokluğunda, yokluğunda..."

"Ya böyle olman şu an en çok onu mahvediyorsa, Yunus Emre?"

"Yunus diyebilirsin," dedi, parmağını bıçak dövmesinden ayırdı, sigarayı tutan parmaklarına baktı. "Madem en çok onu mahvediyor, neden dönüp gelmiyor?"

"Ama o..."

"O yok," dedi başını sallayarak, gözleri hâlâ ellerindeydi. "Ben de en fazla bu kadar olabiliyorum."

Son söylediği cümle, içimi yerle bir edebilecek kadar ağırdı. Ona öylece bakakaldığımı fark etmemi sağlayan omzunun üzerinden bana bakması oldu. Gözlerinde yaş gibi parlayan ışıltıları gördüğümde yutkunamadığımı hissettim. Yavaşça omuz silkip, dünyanın en kederli gülümsemesini bana bahşetti.

"Sen varsın," diyebildim, gözlerimin yanması geçsin istiyordum.

"Ben ondan geriye kalanım."

"Yunus..."

Burnundan sert bir nefes vererek omzunun üzerinden arkasına dönüp baktı. "Şu herifin ilk kez huzurla gözünü kapatabildiğini görüyorum," deyince bir an söylediği şeye anlam veremedim, arkamı dönüp onun baktığı yere baktım. Kartal, koltukta uyuyakalmıştı. Bir kolunu yüzüne örtmüştü, bacaklarından bir tanesi koltuktan aşağı sarkmıştı, ayağı yere basıyordu. Göğsünün hafifçe yukarı kalkıp indiği anı izlerken boğazımı yakan yaşları yutuyormuşum gibi acıyla yutkundum. "Bunu ondan alma, olur mu?"

"Nasıl yani?" diye sordum kısık sesle.

"Ona verdiğin uykuları, ondan geri alma."

Yunus'un bu cümlesiyle beraber konuşmamızın burada sona erdiğini fark ettim. Yanlış düşünmediğimi, söndürdüğü sigarayı pencereden aşağıya atıp odanın içinde bir hayalet gibi ilerleyerek gözden kaybolduğunda anladım. Bir süre kalçam pencerenin duvarına yaslı şekilde Yunus'un arkasından baktım, ardından orada öylece uykuya dalmış Kartal'ı izledim.

Canım Bal, hatırlıyor musun? O gece sana kanatları yakılmış, tek gözü kör bir melek emanet etmiştim.

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Pencereden ayrılarak koltuğa yöneldim, koltuğun ucuna oturup onun terli saçlarına dokundum. Gözlerimi yumdum.

"Lavin," diye fısıldadı, sesi uykuluydu, sayıklama gibiydi. Gözlerimi kapatmamın üzerinden onlarca yıl geçmiş gibi geri aralayıp ona baktım, kolu hâlâ gözlerinin üzerinde duruyordu, uyuyordu. Uykusunda adımı mı sayıklıyordu? Parmaklarımı saç diplerine bastırıp ağır ağır masaj yaparken yeniden ismimi mırıldanması ayaklarımın önüne düşen yıldırım gibiydi. "Lavin."

"Buradayım." Saçlarını geriye yatırarak okşadım. "Uyumaya devam et."

"Buradasın," dedi uykusunun arasından.

Kolunu kaldırıp, yarattığım o küçük boşluktan kafamı sokarak üzerine uzandım, bacaklarım bacaklarının arasına girmişti. Ne zamandan beri bu denli yakındık ki biz? Bilmiyordum. Yanağımı sıcak göğsüne yasladım, bilmemek umurumda değildi, hissediyordum.

"Buradayım," dedim gözlerimi yavaşça yumarken.

"Bir Şeyim," dediğini duydum. Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Yağmurun yeniden yeryüzüne düşmeye başlarken çıkardığı sesler içeri yayılmaya başladı.

Asla duymayacağını bile bile uykuya yenik düşerken mırıldandım. "Çok Şeyim."

Geride bıraktığımız iki gün gergin geçmişti. Burak, Emir ile ilgili bir açık aramaya devam ediyor olsa da ortada bir açık olduğu söylenemezdi. Üzerimdeki boyundan bağlamalı bordo elbisenin kumaşını, bulunduğumuz ortamın gerginliği yüzünden terlemiş parmaklarımla düzeltirken sık sık dudaklarımdaki ruju emiyordum. Bu gece normal yaşantımda asla kapısının önünden bile geçmeyeceğim derecede lüks, aşırı kasıntı bir restoranda buluşmuştuk. Bu buluşma, yarattığımız sahte dünyanın oyuncuları olan arkadaşlarımızla değil, Kartal'ın hayatıma dâhil ettiği ve zamanla arkadaş sıfatının altına aldığım insanlarla olan bir buluşmaydı. Neslihan, Sibelay, Sahra, Burak ve Yunus Emre dışında masada kimse yoktu. Kartal hemen karşımda oturuyordu, yanında Burak vardı ve masada açık duran tel bir dosyaya zımbalanmış kâğıdı incelerken kendi aralarında konuşuyorlardı.

Sahra, pudra rengi, askılı elbisesinin içinde üşümüş olacak ki, omuzlarına vizon rengi yapay kürkünü almış, kadehinin içindeki beyaz şarabı izliyordu. Önümde duran yemeğe bakarken ağzımın içinde acı bir tat vardı. Bunun nedeni biraz evvel devirdiğim iki kadeh beyaz şarap değildi, bunun nedeni geride bıraktığımız iki günün beni bir yaya çevirmesiydi, daha kötüsü gerilirken fırlatacağım ok da bendim.

"Şimdi bu herifin sicili tamamen temiz mi?" diye sordu Kartal, ikinci sayfaya geçip gözlerini kâğıdın üzerine dizilmiş düzgün yazılarda gezdirdi. "Herife bak, trafikten bile ceza yememiş."

"Sana demiştim, Emir o taraklarda bezi olan biri değil," dedi Burak, dosyanın üzerini kapatıp gözlerini Sahra'ya çevirdi. "Şş, iki dakika ilgi görmedin diye mi indirdin sen o suratını?"

Kartal gözlerini devirdi, Sahra ve Burak birbirlerine kur yaparlarken, Kartal şarap kadehini kafasına dikip, kadehin içinde tek bir yudum dahi bırakmayacak şekilde tüm içkiyi içti. Sibelay, başını Neslihan'ın omzuna

koyarken beyaz elbisesinin askısı omzundan kayarak düştü. Bir an gözüme gerçekten güzel göründüler. Neslihan'ın saçları biraz uzamıştı, çilleri solgun teninin üzerine kalemle çizilmiş gibi belirgin duruyordu.

Bir an gözlerim restoranın altın varaklı giriş kapısına kaydı, sanki hislerim uyanmış ve beni uyarmıştı da oraya bakmıştım. İrem ve Ogün, iki garsonun önlerinde onlara ettiği rehberlik eşliğinde içeri girdiklerinde aniden masaya doğru uzanarak, "Dosyayı kaldır," dedim. Kartal'ın keskin gözleri gözlerime tutundu ve zaten tetikteymiş gibi hızlıca elini dosyaya atıp dosyayı masanın altına aldı.

"Ne oluyor?" diye sordu.

İrem, hâkî rengi elbisesinin içinde bir kuğu gibi süzülerek Ogün'ün kolunda masalardan birine doğru ilerlemeye başladı.

"İrem ve Ogün burada," diye fısıldadım masaya eğilerek. "Bu dosyayı görürlerse başımız ağrır. Şimdi yanına gidiyorum. Eğer o bizi görürse, onu görmediğimize asla inanmaz ve bilerek onu görmezden geldiğimizi düşünür," dedim hızlıca. Bu doğruydu, artık bu oyunda açıklara yer yoktu. İyi bir arkadaş olmam belki imkânsızdı, İrem'e yalansız bir dostluk sunamazdım ama oyunu hakkını vererek oynamak istiyordum.

Yunus, "Puzzle parçalarını o kadar kolay bulduğunda anlamalıydım," dedi yamuk bir şekilde gülerek, bu beni de gülümsetti ama aramızda geçen bu diyalogun ana temasını Kartal'dan başka kimse bilmediğinden diğerleri sadece bizi izlemekle yetindiler.

Kartal, "Çok oyalanma," dedi. "Uzun sürmesin, Lavin."

"Emir vererek konuşmaman gerektiğini öğrendiğin gün, ben de söylediklerini bir nebze olsun göz önünde bulundurarak hareket edeceğim, Alaşan."

Masadan ayrılıp, üzerinde bıçakların ucuna basıyormuşum gibi hissettiğim topuklu ayakkabılarımı, birbirine çarpan kadeh sesleri eşliğinde tıkırdatarak yürümeye başladım. İrem, cam kenarında olan bir masaya oturmuştu, hemen karşısında Ogün oturuyordu. Onlara doğru ilerlediğimi fark ettiği an iri, mavi gözlerini daha da irileştirerek elini kaldırdı.

Beni gördüğü anda yüzü aydınlanan Ogün, "İyi akşamlar," dedi. "Ne hoş bir tesadüf bu."

"Bu gece burada olacağını bilseydim daha seksi bir şeyler giyerdim," diye takıldı İrem sırıtarak. Gözlerini üzerimde gezdirdi. "Bu ne şıklık böyle? Ateş ediyorsun!"

"Kapıdan girdiğinizi görünce yanınıza uğrayayım dedim." Gülümsedim, bu sahteydi. Her şeyim sahteydi.

Ogün, yanındaki sandalyeyi işaret ederek, "Otur lütfen," dedi.

"Yok, arkadaşlarımın yanına döneceğim," diyerek bizim masayı işaret ettim.

İrem gülümsedi. "Biz de Ogün Beyciğimizin tek müsait gününü değerlendiriyorduk. Malum, kendisi artık bir öğretmen."

Ogün gözlerini devirdi. "Her gün partileyemediğim için özür dilerim."

"Sen de şakadan hiç anlamıyorsun." İrem dudaklarını büzdü. Bir el birdenbire belime sarılınca olduğum yerde sıçradım. Kartal'ın kokusu ciğerlerime akın etti. Beni belimden tutarak kendine çekti, sırtını göğsüme yasladı ve "Sevgili kuzenim," dedi imalı bir sesle. "Yemeğin soğuyacak."

Kalbim, onun dudakları yeniden dudaklarıma dokunmuş gibi ağır ağır atmaya başladığında, İrem, "Yemeyiz kuzenini," diye takıldı gülerek. "Otursanıza."

"Arkadaşlarımız bekliyor," dedi Kartal. "Bal kabağını almaya geldim."

Kartal, onlarla birkaç kelime daha etmeme engel olarak beni masadan uzaklaştırmaya başladığında, İrem'in bakışları uzun süre ikimizden ayrılmadı. Beni belimden kavrayarak kalabalığın içinde yürütmeye devam etti. Gözlerimi omzumun üzerinden ona çevirip, "Yangından mal mı kaçırıyorsun?" diye sordum kısık sesle.

"Şu Ogün fena hâlde sana yürüyor," dedi, bunu söylerken bana değil, önümüze serilmiş kalabalığa bakıyor, adımlarımı hızlandırmam için belimi daha sıkı kavrıyordu.

"Saçmalama."

"Erkeklerle ilgili en ufak fikrin de bilgin de yok, değil mi?" Bu soruyu sorduğunda da bana bakmıyordu.

Ona cevap vermek yerine ortamdaki seslere odaklandım. Kadehler birbirine çarparak hoş sesler çıkarıyordu. Aniden durdum, Kartal da bozuntuya vermemek için kalabalığın ortasında bana ayak uydurarak durdu, şimdi gözleri gözlerimde, yüzü yüzüme dönük şekilde tam karşımda duruyordu. Bir eli belimdeydi, elinin duruşu gevşekti ama bu dokunuş bizi birbirimize bağlayan bir köprüye benziyordu.

"Ne o, yakışıklı bir adamın ilgisini çektiğim için sinirlerin mi bozuldu, Alaşan?" diye sordum.

Sorum, yüzünün saniyeler içinde buz kesmesine neden oldu. Çalan müzik ve kadehlerin vuruş sesinden dolayı bizi kimsenin duymasının imkânı yoktu. Dudaklarımda gizleyemediğim bir tebessümle onun yüzünün aldığı şekli izlerken kendimi tatmin olmuş hissetmiştim.

"Yapamam sanıyorsun, değil mi?" diye sordu, sorusu anlık duraksayıp algılarımı kaybetmeme neden vermişti.

"Hım? Neyi?"

Bir eli yanağıma kaydı, kalbimin atış sesleri aniden yükselen müziğin en can alıcı sözleri gibi içimde çınlamaya başladılar. Yüzünü yüzümün eksenine yaklaştırırken fısıldadı: "Seni burada, aklını başından alacak şekilde sertçe öpemem sanıyorsun, değil mi?"

"Ne saçmalıyorsun?" diye kekeledim.

"Beni huzursuz etme yeniden," dediğinde yüzü yüzüme yakındı, bu yakınlık insanların bir çıkarım yapabileceği bir yakınlık mıydı bilmiyordum ama kalbimin atışlarını durduramıyordum.

Onu susturamıyordum.

Dindiremiyordum.

Bitiremiyordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Benim ruhum bazen çok çaresiz hisseder," diye mırıldandı, gözleri gözlerimmiş gibi hissettiriyordu. Sanki o bana bakıyordu ama bakan bendim, onun gözlerinden dünyayı görmeye başlamıştım. "Sen bu çaresizliği alıp uyuttun." Dudakları kimsenin göremeyeceği tılsımlı bir kıvrımla yukarı büküldü. "Huzur içinde öldürdün."

Bir çakmağın yere düşüp yuvarlanmaya başladığında çıkardığı sesi duydum. Kartal usulca elini yanağımdan kaydırıp boynuma indirdi, kimseye renk vermeyecek şekilde avucunu nabzıma bastırıp usulca geri çekti. Kırmızı bir çakmak ikimizin ayaklarının ortasında durduğunda gözlerimizi aynı anda çakmağa indirdik.

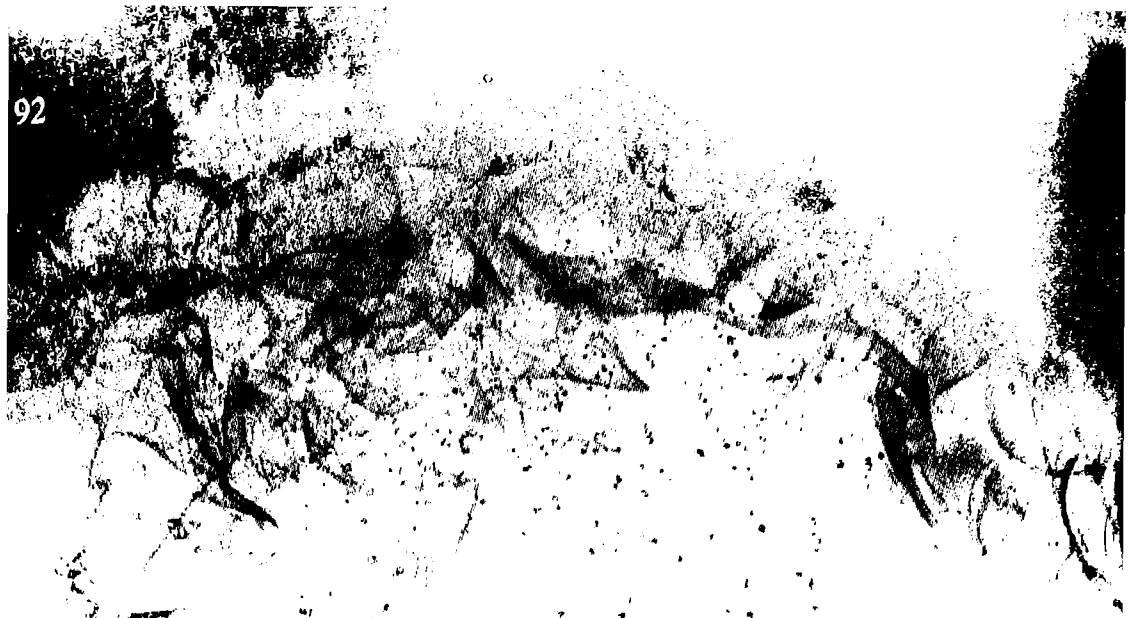
Eğildim, tam çakmağı alacağım sırada bir el çakmağa uzandı.

Geçmişin mumuna üfledim.

Gelecek de geçmişle birlikte karanlığa gömüldü.

Kafamı kaldırıp o tanıdık elin sahibine baktığımda, artık karanlıktaydım.

Özay ise tam karşımda duruyordu.

4. BÖLÜM

Kış Dönencesi ve Yıldızlar

♪ *Teoman, Çoban Yıldızı*

Ona kapıyı gösterdiğim gün bile bana pencereme koymam için aldığı fesleğenlerle gelmişti.

O benim hiçbir zaman pişmanlığım olmamıştı, hatıralarımın tamamında yere serilmiş bir gölgesi vardı ve onu unutsam bile o gölge, bir zamanlar beni altına alıp sessizliğimi koruduğu için geçmişimde daima var olacaktı.

Onu karşımda görmek, içimde sakladığım, kendimden bile gizlediğim bir sırrın kulağıma kendi kendisini fısıldayarak kendisini bana göstermesine neden olmuştu.

Yosun bağlamış bir gölü anımsatan yeşil gözleri, gözlerimde geleceğin mücadelesinde geçmişe yenilmiş gibi takılıp kalmıştı.

Onun bana kurduğu son cümleleri hatırlıyorum.

"Gidiyorum ama aklım sende, yüreğimi burada gömülü bırakıyorum, gölgemi odanda... Gel dediğin gün geleceğimi bilerek gidiyorum, gel demeyeceğini bilerek bir gün çıkıp gelmekten emin bir şekilde gidiyorum."

O gün onu özleyeceğimi bile bile ona cesaret vermek isteyen gözlerle bakmış ve *"Git,"* demiştim. Sadece, git.

Oysa kal deseydim, kalacaktı ve ben, kendimden bile emin değilken, onu bir gün iyi ki diyebileceği bir şeyden mahrum etmek istememiştim.

Ninova

Sevgi, bir insanı el ve ayak bileklerinden zincirleyerek, o zincirin ucundaki asma kilidi açabilecek tek anahtarı yutmak gibiydi. Onu hapsetme düşüncesi... Bu boğazımda daima beni vicdanım ile baş başa bırakacak olan o yumru, o anahtar olacaktı. Belki de en çok kendimi düşündüğüm, vicdan mahkememin benim için ağır cezalar kesmesini istemediğim için ondan vazgeçmiştim.

Beni en derin okyanuslarda, dört bir yanından su almaya devam etse bile batmamam için üzerinde taşımaya devam edip, en karanlık gecelerimde ay ışığını benimle paylaşan yosun bağlamış göl rengindeki gözlerine baktım. Saniyeler birbirinin üzerine devriliyor, zaman bizim lehimize işlemeye devam ediyordu ve düşünceler oradaydı... Gitmiyorlardı.

"Lavin," dediğinde şaşkınlık en az benim kadar onu da ele geçirmişti. Çakmağı avucumun içine aldım.

Her şeyi ateşe verip kaçma isteği... Geçmişi, şimdiyi, geleceği...

Bu istek damağımda bir yara gibiydi ve acıyacağını bilsem de dilim hep o yaranın üzerinde gezinirdi.

Kartal'ın güneş kadar sıcak olan bakışları ona çevrilince, o güneşin donduğunu, güneşi donduran buzların tüm ortamı soğuğa boğduğunu hissettim. Konuşmak ve kaçmak arasındaki ince çizgide durmuş, sadece susuyordum.

Bana doğru bir adım attı, yüzü karman çormandı ama hâlâ hatıralarımdaki Özay'dı. Saçının şeklini değiştirip, yüzünü yeşerten sakallarını özgür bırakması dışında değişen hiçbir şey yoktu. Gözleri hâlâ aynıydı. Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi avucunu ensesine bastırıp kaşlarını çatarak, allak bullak bir ifadeyle bana baktı.

Gözlerimi avucumdaki çakmağa indirdim, yutkundum, Tanrı'dan zaman dilendim. Biraz daha vakit... Gözlerimi yeniden kaldırıp ona baktım, tam şu an sihirli güçlerimin olmasını ve zamanı durdurabilmeyi isterdim. O donmuş gözlerle bana bakarken ben, söyleyebileceğim kelimeleri arar, saklandıkları yerden çıkarırdım onları.

"Sen buradasın," dediğinde şaşkınlığı bir duman gibi mekânın içine yayıldı.

Başımı aşağı yukarı salladım. Özay şimdi bana değil, hemen yanımda dikilen, ona buz gibi gözlerle bakan Kartal'a bakıyordu. Birbirlerine kim olduklarını biliyorlarmış ama ikisi de olmak istedikleri kişi değilmiş gibi bakıyorlardı.

Sonunda, "Evet," dediğimde gözler gözlerime tutundu, kristal avizenin yüzüne döktüğü ışıklar, gözlerindeki yosunların renklerini canlandırmıştı. "Sen de buradasın."

Özay dudaklarını yalayıp, bir süre susarak yüzümü izledi. O kadar çok susmuştuk ki, artık insanların dikkatlerini çekiyor olmalıydık.

"Neden?" Sorusu bir an öyle çok canımı yaktı ki, onun gözlerinden ileri gidemedim.

Başıma gelen hiçbir şeyden haberi yoktu. Biliyordum. Bunu onun hâlâ aynı bakan gözlerinden anlayabiliyordum. Özay duygularını gizlemezdi, Özay birine acırsa da gözleri bunu söylerdi, nefret ederse de gözleri bunu ele verirdi. Özay, gözlerinde çıplak bir ruh taşıyordu.

Öyle ağır bir soruydu ki bu... Öyle çok ruhumu ağrıtmıştı ki.

"O kadar fazla neden var ki, asıl nedeni unuttum ben," diye fısıldadım, Özay'ın donup kalmasına neden olan cümlem, benim bile sırtıma ağır gelmişti. "Dönmüşsün, sanırım okulunu bitirdin."

Beklemediği kadar uzun kurduğum cümleler karşısında başını sallamaktan ileri gidemedi. Gözlerim gözlerinden sıyrıldı, yaşadığım savaşta kazandığım sıyrıkları görmemesini dileyerek, "Güzel," diye fısıldadım.

"Peki sen? Okula devam ediyorsun, değil mi?" diye sorunca kaşlarımın ortasında bir yarık oluştu, Özay o yarığın içini diğer soruyla doldurdu. "Yoksa İstanbul'da yeni bir hayat mı kurdun? Artık burada mı okuyorsun?"

Yeni bir hayat... Şuna sahte bir hayat denmez miydi? Hayatımın dizginleri benim elimde değildi, aldığım nefesler bile emanetti, bir sonraki nefesimde kalbimin atıp atmayacağından bile emin değildim.

"Evet," dedim bir anda, Özay duraksadı, sonra başını aşağı yukarı sallayıp alt dudağını ağzının içine alıp bekledi.

"Antalya'ya dönecektim," dedi, gözlerim gözleriyle buluştu. "İstanbul'a yeni geldim, direkt Antalya'ya uçak olsaydı vakit kaybetmeden Antalya'ya gelecektim."

Kartal'ın avucunu belime sertçe bastırmasıyla, zaman başımdan aşağı kaynar su gibi akmaya başladı.

"Antalya eskisi kadar güzel değil, Özay," dedim. *Deniz bile rengini kaybetti.*

Kartal, avucunu daha sert bastırdı, dokunuşu uyarılarla değil, dokunuşu hislerle doluydu. Özay'ın gözü önce Kartal'ın belime baskı uygulayan avucunun bağlı olduğu koluna, sonra da gözlerime çevrildi.

"Ne demek bu?" diye sordu, gitgide daha da karmaşaya boğuyordum onu.

Kartal tıslar gibi, "Gidelim," deyince, Özay'ın gözleri bu kez ona çevrildi. Birbirlerine görünmez silahlarını çekerek baktıklarını hissetmek, içinde olduğum durumun birkaç kat daha ağırlaşmasına neden oldu.

İçimde büyüyen ur gibi bir his vardı. Bu his ya gerçekten ölümüm olacaktı ya da bir ölü gibi yaşamaya devam edecektim ve içimden hiç çıkmayacaktı.

"Kim bu adam?" diye sordu Özay, gözleri Kartal'a saplanmış bir çivi gibiydi. Kardelen'i tanırdı, epey severdi ama Kartal'ı tanıyamaması normaldi. Onu sadece ismen biliyor olmalıydı. Küçük bir göz aşinalığı yaşar gibi oldu ama kaşları çatıldığında söyleyecek başka bir şeyi yok gibi duruyordu.

"Ona niye soruyorsun?" diye sordu Kartal sertçe. "Bana sor."

Özay başını omzuna doğru yatırıp, içinde beklenmedik bir şekilde geliştiğini gözlemlediğim o sert hisle, "Sen kimsin?" diye sordu.

Ne diyebilirdi? Lavin'in üzerine çöken soğuk, üzerini örten karanlık, Lavin'in kollarında uyuyan güven duygusu, Lavin'in karanlıkta attığı çığlık... Altına girebileceği öyle çok kalıp vardı ki. Özay her ne kadar beni karanlık okyanustan koruyan o sandal olsa da şöyle bir gerçek vardı ki, Kartal beni içine yutan o karanlık okyanustu ve Özay gittikten sonra boğulacağımı sandığım okyanus, beni dalgalarıyla ayağa kaldırıp, bana içinde nasıl yaşayacağımı öğretmişti.

Kartal'ın altına girebileceği kalıpların tamamı Özay'ı vurabilecek silahlar olurdu ve bu silahları Kartal'a veren bendim.

Her gece onun kollarında uyuyordum, her gece onu kollarımda uyutuyordum, her gece birbirimize ait bir yarayı sarıyorduk, her gece birbirimize yeni bir yara açıyor, biteceğimiz günü bekliyorduk. Aslında bu bir savaştı. Kartal ve ben, birbirimize verdiğimiz her bir duyguda bir zafer kazanıyorduk ama birbirimize verilen her duygu bizim yenilgimizdi ve önce hangimiz tükenecekti merak ediyordum.

Onun bir şeyiydim, benim çok şeyimdi, bir gün her şeyim olmasından korkuyordum.

İrem'in topuklu ayakkabılarından dökülen takırtılar kalabalığı ikiye yarar gibi kulaklarıma dokunduğunda, elimi Kartal'ın karnına bastırarak onu durdurmak ister gibi ona dokundum. Kartal'ın karın kaslarının nasıl sertleştiğini, nasıl yırtıcı bir hayvanın avına saldıracağı anda aldığı düşüncelerine sinen o öldürme isteğini içine hapsettiğini hissettim.

"Kuzenim," dedim bir anda, tam o sırada Kartal'ın karın kasları öfkeyle avucumda şekil buldu ve İrem'in parmaklarını omzumda hissettim.

Özay duraksadı, Kartal dehşetle gözlerini bana çevirdi, İrem'e çevirdiğim bakışlarımda derin bir soğukkanlılık vardı ama içimdeki yangını hiçbir soğuk dindiremez, hiçbir su söndüremezdi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu İrem ilgili bir sesle. Gözlerini Özay'a çevirip, ona hoşnutsuz bir bakış atıp tekrar bana baktı.

"Hayır," dedim hızlıca. "O benim... Arkadaşım."

"Arkadaşını Kartal ile mi tanıştırıyordun?" İrem güldü. "Kartal tam takıntılı abi modeli, hayatındaki herkesi biliyor sanıyordum."

Özay bu ismi bir yerden çıkartmış olacak ki, "Kartal mı?" diye sordu sessizce, ardından Kartal'a daha dikkatli baktı ve o göz aşinalığı yeniden yüzündeki ifadeleri şekillendirdi.

Kartal bir anda beni kolunun altına alıp sıkıca sardı. Dudaklarını saç diplerime bastırdı, o an gözlerim Özay'ın gözlerine takılı kaldı ve Özay'ın gözlerinde çağlayan şaşkınlığa karışmış öfkeyi izledim. Kartal'ın dudakları saçlarımdayken sinsice yukarı kıvrıldı.

Özay tam ağzını açacakken, "Özay," dedim hızlıca, Özay duraksadı. "Arkadaşımız İrem, onunla yeni tanıştık sayılır."

Özay anlam veremiyordu ama bir şeylerin ters gittiğini fark etmişti. Bana uyum sağlamak onun için zor gibi görünse de yine de bunu yapıp, elini İrem'e uzatarak, "Merhaba," dedi. "Ben Lavin'in eski erkek arkadaşıyım." Ve bu cümleyi kurduğu an, Kartal'a meydan okuyan bakışını fırlattığı andı.

Kartal parmaklarını âdeta tenime gömdü. İrem, yüzünü buruşturarak, "Demek o salak sensin," deyince bir an İrem'e şok olmuş gözlerle baktım. "Seni biliyorum."

"Pek iyi bilmiyorsun gibi hissettim," dedi Özay eli hâlâ havada dururken, İrem onun eline boş boş baktı.

"Arkadaşlarımın eski sevgilileriyle tokalaşmıyorum."

"Lavin pek iyi şeyler anlatmadı mı diyeceğim ama o asla arkamdan kötü konuşmaz," dedi Özay, Kartal ile gözleri yeniden birbirlerine dokundu, Kartal beni daha sıkı kavradı, tenime yayılan sıcaklıkla yutkundum. Özay'ın gözleri bedenimde kısa bir tur bindirdi. "Gerçi çok farklı görünüyor ama içi değişmez, hep aynıdır."

"Lavin kötü bir şey söylemedi zaten, çırpınır gibi seni korumaya çalıştığından yola çıkarak senin tam bir salak olduğun kanısına vardım sadece."

Özay, "Tam bir yargısız infaz," dedikten sonra gözlerini bana çevirip güçlükle yutkundu. "Bu şekilde olmasını beklemiyordum."

"Ne bekliyordun, senin kollarına atlamasını falan mı?" diye sordu İrem ona gıcık gıcık bakarak.

Söyleyeceği en ufak şeyin bile İrem'i şüpheye düşürebileceğini göz önünde bulundurarak, "Bu konuşmaya daha sonra devam edelim mi?" diye sordum çat diye. Kartal, bunu söylememi beklemiyormuş gibi kaskatı kesilmiş, Özay da karşısında başka birisi varmış gibi bakmıştı bana. Ogün'ün İrem'e seslenmesiyle, İrem başını farklı yöne çevirdi ve dudaklarımı kıpırdattım. "Lütfen sus, Özay. Şimdi değil."

Beni her zaman anlardı. Fırtınada tek kalan bir ağaçtım bir zamanlar, tüm dallarım kırılmıştı, dökülen yapraklarım tıpkı döktüğüm sessiz gözyaşlarım gibi ayaklarımın dibine düşmüş, beni içine alarak boğmak ister gibi çoğalmaya başlamıştı. Öyle bir zamanda tanımıştım onu, beni anlamıştı, fırtınanın dallarımı benden alıp götürmesine engel olmuştu ama dallarımın kırılmasını engelleyememişti. Şimdi de susacaktı, ben ona tekrar konuş diyene kadar susacaktı.

Bir insanı tanıdığını fark ettiğin an, o insanın geçmişte daima var olacağını da anladığın andı.

Özay, sadece başını aşağı yukarı salladı.

"Gitsek iyi olacak," dedi Kartal. "Şimdi."

Özay dişlerini sıktı, ben ise başımı sallamaktan öteye gidemedim. İrem, "Kartal seni sağ bıraktığı için şanslısın, ben bu tanışmayı bölmeyeyim o zaman," dedi.

Özay, elini bu kez Kartal'a uzatıp, "Özay ben," dedi. "Özay Gök."

Kartal burnundan sert bir nefes vererek güldü. "İrem ne kadar da haklı," dedi, ortamda buz gibi bir rüzgâr estiren cümlesi, Özay'ın dişle-

rini gıcırdatmasına neden oldu. "Kartal," dedi Kartal sadece, soyadını söyleyemedi, Özay'ın dudakları usulca yukarı kıvrıldı.

"Kartal Sönmez yani?"

"O amcamın oğlu değil," dedim aniden. "Neyse, biz gidelim."

İrem vedalaşıp yanımızdan ayrılırken ben de daha fazla konuşmamak için yürüyecektim ama Özay, Kartal'ın hırıltılı bir nefes vermesine neden olacak şeyi yaptı, bileğimi tutup bana yaklaşarak, "Senin Kartal diye bir kuzenin yok," dedi. "Neler oluyor burada?"

"Ona dokunma," diye tısladı Kartal dişlerinin arasından. Yavaşça eğilip, yüzünü Özay'ın yüzüne yaklaştırdı. "Sakın bir daha ondan izin almadan ona dokunma." Bileğimi Özay'ın elinden kurtarıp elimi tutarak beni hızla mekânın dışına doğru yürütmeye başladı.

Arkamda bıraktığım enkazın içine ektiğim hislerden bihaber olsam da içimde sonsuz bir huzursuzluk denizi vardı. Aracın kapısını sertçe açtığında, bir süre onun donuk bakan yüzünü izledim. Arabaya binmeyeceğimi fark edince gözleri bana çevrildi.

"Binecek misin?" diye sordu, sesi öfkesini bastırmak istiyor gibi donuk olsa da ben gözlerinde süregelen kaosu görebiliyordum.

Sadece tek bir an için onun kollarının arasına girmek, gözlerimi yummak, bu gece yaşananları unutmak ve ona, kendimi yok sayarak sığınmak istedim.

Oysa onun kolları beni içine aldığında, hissettiğim huzur değil, daha büyük bir huzursuzluk olacaktı.

"Şu arabaya binecek misin, Lavin?"

Aracın açık duran kapısına baktım, kelimelerin kifayetsiz kaldığı anlardan birisindeydim, ona karşı çıkmak, meydan okumak değil, karşısında sessizliğimi giyinmek istiyordum. Sessizce bana açtığı kapıya doğru ilerledim, ön yolcu koltuğuna yerleşip omzumun üzerinden ona baktım ve kısa süren bakışmamızı bitiren, aramıza duvar gibi dikilen kapı oldu. Aracın ön tarafından geçiş anını izledim, araca bindiğindeyse ortamda derin bir sessizlik vardı ve gözlerim ona hiç uğramamıştı. Aracı çalıştırıp hareket ettirdiğinde gecenin içinde ilerlemeye başladık. Başımı soğuk cama yaslayıp karanlık aracın içindeki sessizliğe kelimelerimi gömdüm.

Sokak lambaları, şehri ateşe vermek için hazır görünen altın rengi meşaleler gibiydi. Yolun kenarına belli aralıklarla yerleştirilmişlerdi ve

her biri önünden geçip arkamızda bıraktığımızda bizi izleyerek ışığını yaymaya devam ediyordu. Kartal kendi tarafındaki camı bir düğmeye basarak indirdi, rüzgâr aracın içini derin bir uğultu eşliğinde doldurdu. Gözlerimi ellerime indirdim, yanaklarıma düşen saç telleri rüzgârın esiri olup uçuşmaya, yüzümü okşamaya başladı.

Kartal aracı yavaşça hızlandırdı, kalbim yerinden hopladı ama bunu ona çaktırmamaya çalıştım. Göğün büyük bir gürültüyle gümbürdemesiyle bakışlarım başımı yasladığım cama çevrildi, Kartal'ın parmaklarını direksiyona bir adamın boğazına bastırıyormuş gibi bastırdığını hissettim.

"Neden susuyorsun? Yoksa eski anılarını hatırladın da onları mı düşünüyorsun?"

Kaşlarımı çattım, gözlerimi cama düşen yansımamdan ayırmadım. Cama onun da yansıması düşüyordu, gözleri doğrudan yoldaydı. Yansımasına ait gözler bana çevrildiği an kalbimin ağrıdığını hissettim.

"Onu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Bakışlarım omzumun üzerinden ona doğru kaydı, kaşlarımın ortasında belirmiş bir öfke çukuruyla ona bakıp, "Ne demek oluyor bu?" diye sordum. Sesimden, içimde birikmeye başlamış tüm siniri, tüm duygu karmaşasını hissedebilmesi mümkündü.

"Ne demek olduğu çok açık değil mi? Bir soru sordum. Anlamayacak kadar aptal değilsin, aksine, sen çok zeki bir kızsın." Gözlerini yola çevirdi, kirpikleri ileriye atılmak için bekleyen zehirli oklar gibi duruyordu.

"Onu oraya çağıran benmişim gibi davranmayı kes, onu görmeyi beklemiyordum bile." Bakışlarımı cama çevirip yansımamı izlemeye başladım. "Onu görme beklentisini arkamda bırakalı çok oluyor."

"Ama öyle bir beklenti vardı."

"Ne duymayı bekliyorsun?" diye sordum açıkça. "Ortalığı karıştıracak şeyler yapmayacaktır."

"Ondan bu kadar eminsin?"

"Evet," dedim üzerine basarak. "Ondan eminim."

"Hadi ya?" Sinir bozucu bir şekilde gülünce ona omzumun üzerinden ters ters baktım.

"Evet, ondan eminim ama senden bir türlü emin olamıyorum."

Onun suratının ortasına bir yumruk inmiş ve bu yumruğun sahibi benim kelimelerimmiş gibi bana baktığında, ben kendimde ona bakacak gücü bulamamıştım.

"Öyle mi?" diye sordu, sesindeki tını beni durdurmadı ama normalde duraksatabilecek kadar derin bir tınıydı.

"Evet," dedim. "Ne zaman senden emin olacak olsam, her seferinde o ihtimali gözlerimin önünde ateşe veriyorsun."

"Benden emin olma zaten," dedi buz gibi sesiyle, gözlerinde de aynı soğukluğu taşıyordu şimdi. "Ama sadece benden değil, bu hayatta kimseden emin olma. Sana gülümseyen, seni bir zamanlar seven herkesin sana daima sadık olacağını, seni sevmeye devam edeceğini sanıyorsan kötü bir haberim var, en büyük düşman, bir zamanlar en yakının olandır ve düşmanın en büyük maskesi her daim gülümseyişidir."

"Bunları konuşmak istemiyorum, Alaşan," dedim. Sinirlerim yeterince bozulmuş, duygularım zaten altüst olmuştu, bir de o üzerime gelsin istemiyordum. Sessizliğimle baş başa kalmak istiyordum çünkü o sessizliğin en büyük gürültü olduğunu biliyordum ve bu gürültü beni zaten hırpalıyorken, bir de onun beni yıpratmasını istemiyordum.

"Onu görmek seni bu kadar mı etkiledi yani?" Sinir bozucu gülüşü kulaklarımı tırmaladı. "Bana karşılık veremeyecek hâle gelmene neden olacak kadar mı etkisi altına aldı seni?"

"Neden hiçbir duyguyu sessizce yaşamama izin vermiyorsun?" diye sordum bir anda patlayarak. Ona doğru döndüm. "Kafanda ne dönüyor bilmiyorum ama Özay benim için değerliydi, geçmişimde bıraktığım güzel günlerimdi. Her şeyi elinden alınmış bir insanın eskiden tutunduğu güzel şeyleri hatırlama düşüncesi bile mi korkunç senin için? İnsanı insan yapan duygulardan da mı tiksiniyorsun sen? Söylesene, ne bu? Burada duracağız ve Özay'ın bir zamanlar benim için ne kadar önemli olduğunu mu tartışacağız? Rahatlayacak mısın? Girdiğin bu anlamsız kıskançlık krizi midir nedir, her ne boksa, ben konuşunca sona mı erecek sanıyorsun? İşleri çıkmaza sürükleme."

Bir an söylediklerim onu duraksattı, aracın hız göstergesi tepelere fırladı, kalbimdeki çarpıntı korkulara sarılarak şiddetlenirken Kartal kaşlarını çatıp savunma mekanizmasını devreye soktu.

"Seni kıskanmak mı? Böyle çocukça bir düşünceyi var etmene sebep ben miyim? Seni neden kıskanayım?"

"Daha kendine bile itiraf edemediğin sebepleri benden duymayı bekliyorsan, daha çok beklersin." Gözlerimi yola çevirdim. "Düşün, kafayı ye, hatta kafan ile birlikte ne bok yersen ye. Çocukça düşün-

celermiş, sen şuna cevap bulamadığım sorular var, seni püskürterek o sorulardan kurtulabilirim sanıyorum desene? Boş versene ya. Ben senin rehabilitasyon merkezin değilim. Bulmaya çalıştığın yolu ya kendin bul ya da o yolda kaybol."

"Lavin," dedi sertçe.

Elimi kaldırıp, "Sus," dedim düz bir sesle. "Benim ne yaşadığım, ne hissettiğim, ne yapacağım seni ilgilendirmiyor. Duygulara yer yok diye gezinen bir adamın böyle sebeplerden çocukça tartışmalara girmesi trajikomik ama benim buna gülecek hâlim bile yok. Şunu bil, Doktor. Ben istersem acı çekerim, istersem biriyle bağ kurarım, istersem çeker giderim. Hepsi benim seçimim. Hepsi ben istersem olur, sen istersen değil. Üzerimde söz sahibi değilsin, hayatımda söz sahibi değilsin, benimle ilgili hiçbir konuda söz sahibi değilsin. Hatta senin planlarını bozmadığım sürece bana bağırmaya da hakkın yok."

Elini aniden direksiyona sertçe vurarak, "Sana bağırdığım falan yok!" dedi yüksek sesle, ona gözlerimi devirerek baktım. "Üzerinde söz sahibi olmadığımı biliyorum, her fırsatta pençelerini çıkarıp bana geçirmekten vazgeç."

"Biliyorsan ona göre davran," dedim sadece.

Bir şimşek gökyüzünde damarlara ayrılarak rengini yeryüzüne emanet ettikten hemen sonra gök gürültüsü tüm şehri inletti. Gözümü alan ışığa bakmayı sürdürdüm, gökyüzünden düşmeye bağlayan yağmur taneleri öyle hızlıydı ki onları takip edemedim. Turuncu ışığını yayan sokak lambasının altında ilerleyen siyah kedi, koşar adımlarla karşıdan karşıya geçti, araç biraz daha hızlandı ve açık duran camdan içeri yağmur damlaları uçuşarak tenime saplanmaya başladı.

"O herif kuzen olmadığımızı söylerse bu büyük olay olur," dedi konudan sapmak istiyormuş gibi.

Sertçe, "Böyle bir şey yapmayacak," dedim.

"Kendinden bahseder gibi emin konuşma şunun hakkında." Kartal dişlerini sıktı. "Çok saçma amına koyayım."

"Saçma olan ne? Bir insana güvenmek mi?"

"Seni bırakıp siktir olup gitmiş, sen orada yapayalnızken gününü gün etmiş bir pezevenge güvenmen," dedi, öyle hararetli bir şekilde kurmuştu ki bu cümleyi, ona bakakaldım. Bir süre söyledikleri kafamda bozuk bir plak misali dönüp durdu.

"Onu gönderen bendim."

"Kendini böyle mi kandırıyorsun?"

"Sen ne anlarsın?" diye sordum. "Hayatında hiç fedakârlık yaptın mı?"

"Yaptım," dedi Kartal sertçe. "Şu an hayatımı feda ediyorum, anlıyor musun?" Kartal bana can yakıcı gözleriyle baktı, yağmur damlaları içeri girmeye devam ediyordu. "Kalabilirdi, anlıyor musun? Sen kovsan bile kalabilirdi."

"Sen kalır mıydın?" diye sordum anlık sinirle.

Birden, "Kalırdım," dediğinde o an zaman benim için duran bir saatti.

Söylenecek çok şey varken, söyleyecek hiçbir şey bulamamanın ağırlığını yalnızca yaşayan bilirdi. Kelimeler birçok anlama gelebilecekken, kurulan bir cümle bir romanın tüm gidişatını değiştirebilecek kadar önemliyken, sessizlik yine sadık dostum olmuş, kelimelerimi vurup beni kendine mecbur kılmıştı.

Oysa ben olabilseydim bir roman olmak isterdim, sayfalara sustuğum kelimeleri gömmek, bir gün anlaşılabileceğimi umut ederek raflarda tozlanmayı beklemek...

Gözlerini ilk kaçıran o oldu. Sessizce onu izlemeye devam ettim, cip bir sapağa girdi, şimşek gökyüzünü beyaza boyadı ve mürekkep sanki gökyüzüne kelimeleri yerleştirmek istiyormuş gibi karanlığı tekrardan etrafa yaydı.

Benimle kalırdı...

"Bunu bana acıdığın için mi yapardın?" diye sordum, sorum dilimin ucunda dikenler varmış da ilk yutkunuşumda o dikenler boğazıma saplanacakmış gibi hissetmeme yol açmıştı.

Bana cevap vermedi. Bakmadı. Konuşmadı. Sadece arabayı sürdü.

Eve gelip, asansöre binmek yerine karanlık merdivenleri kullanana, evin içine girip koridordaki bir diğer karanlık ile karşılaşana dek hiç sesini çıkarmadı. Duş alıp dişlerimi fırçalamıştım. Kısa, penye bir şort ve askılı tişört ile odama döndüğüm sırada saçlarım hâlâ ıslak olmasına rağmen tam tepeden bir kuş yuvası misali topuz şeklinde toplu duruyordu. Salonda telefonla konuştuğunu kendi odama girdiğimde fark ettim.

"Acil bir işim çıktı, o yüzden ayrıldım," diyordu. Arkadaşlarından biriyle konuştuğunu kavrayıp makyaj masasındaki nemlendirici kremin kapağını kaldırarak açtım, kremi ellerimin üzerine sürüp ellerimi ovmaya başladığımda o konuşmaya devam ediyordu. "Biliyorum, bu

konuyu uzatma, İrem'in de hiç işi yok hemen size yetiştirmiş. Ters bir şey olmadı, değil mi?" Sustu, kremi parmaklarıma yedirmeye devam ettim. Aynada karanlığın sildiği yansımamı göremiyordum. "Tamam, bu konuyla ilgili başka soru duymak istemiyorum. Hayır, sadece kafam sik gibi. Yatıp zıbaracağım, beni rahatsız etmeyin yarın akşama kadar." Bir süre sessiz kaldı, telefonu kapattığını düşündüm ama sonra tekrar konuştu. "Bana şu sikik soruyu sorup durma."

İşte şimdi telefonu gerçekten kapatmıştı.

Masanın önünden kalkıp yatağa doğru ilerledim. Dün ne kadar yakınsak, bugün o kadar uzaktık. Dün aramızdaki mesafe bir adımken, şimdi uçurumlardı.

Kartal'ın gözlerine sinen öfkeyi hatırladım. Özay'a onu tanımadan beslediği kini, bana bakışını, dokunuşu, meydan okuyuşunu... Özay ve Kartal birbirlerine hiçbir açıdan benzemeyen, tamamen farklı iki adamdılar. Özay hayata aydınlık bir pencereden bakıyordu, Kartal ise tam tersiydi, karanlık bir evdeki kırık pencereden dışarıya bakıyor, ileride yanan ışıkları izliyordu. Avuçlarımı birbirine yaslayıp, yanağımı elimin tersine yerleştirerek yatakta cenin pozisyonu aldığımda kalbimdeki ağrının asıl nedeninin hangisi olduğunu merak ettim. Aydınlık bir pencereden beni izlediği o evde hatıralarımızı yaşatan Özay için miydi bu, yoksa karanlık evde, altında olduğum ışıkları izlerken kırık camlardan sızan soğuğu teninde hisseden Kartal için miydi?

Bir süre karnımda beni terk etmeyen bir ağrıyla aynı pozisyonda kaldım ve bunu düşündüm ama bu şey ben düşündükçe büyüdü, ben düşündükçe daha da karanlıklaştı, ben düşündükçe içinden çıkılmayacak kadar karmaşık bir labirent hâlini aldı.

Sonunda yataktan fırlayıp kalktım, kapıyı açıp kendimi büyük bir hızla koridora attım. Kartal salondaki koltukta oturuyordu, beni fark etti ama kafasını çevirip gözlerini gözlerime değdirmedi. Elleri iki bacağının arasında yumruk şeklinde sarkmıştı, yanında ilk defa içki şişesi yoktu, gözleri camdaydı. Camdan içeri sokak lambasının ışığı sızıyor, ışığın çektiği çizgi onun bir gözünü aydınlığa boğuyor, yüzü ise karanlıklara gömülmüş gibi duruyordu.

"Senden bir cevap bekliyorum," dedim birdenbire. Gözlerini ağır ağır yumup geri açtı. "Arabadayken sorduğum sorunun cevabını."

Saniyeler geçti. Dakikalar geldi.

Ona yaklaşıp, içinde ateş yanıyormuş gibi görünen tek gözüne baktım, ardından karanlığa gömülmüş yüzüne...

"Bir cevap bekliyorum."

Bakışları yüzüme dokundu. "Neden merak ettin?"

"Neden cevap vermiyorsun?"

"Bilmem," dedi. "Belki sadece cevap vermek istemiyorumdur ya da belki kafanı kendimle doldurmak istiyorumdur."

Söylediğinin yankısı içimi sızlatsa da "Bir cevap bekliyorum," dedim.

"Amacım ne asla bilemezsin," dedi Kartal, üst dudağı yavaşça yukarı kıvrıldı. "Ama eğer amacım gerçekten kafanı benle doldurmaksa, amacıma ulaşmışım gibi görünüyor."

"Tuzak kurduğunu mu düşünüyorsun?"

"Belki," dedi omuz silkerek.

"Bana acıdığın için mi kalırdın?" diye sordum tekrardan.

O da sanki bir karşılık vermezsem istediğim cevabı vermeyecekmiş gibi, "Onu gördüğünde ne hissettin?" diye sordu bana, sesi düz, duyguları gizli, gözleri ise bir bıçak gibi bilenmişti.

"Bilmiyorum."

"O zaman ben de bilmiyorum."

"Yani bu acıdığın için mi demek oluyor?"

"Zeki bir kızsın ama aptal rolünü de çok güzel yapıyorsun, demek oluyor."

Başımı omzuma doğru yatırıp, "Bir cevap vermek yerine dansöz gibi kıvırıyorsun," dedim açıkça. "Çok cesur olduğunu savunan birisin ama bir kadına kafandakileri direkt söyleyemeyecek kadar yüreksizsin."

Dişlerini sıkınca yüzü çukurlarla doldu.

"Zorluyorsun," dedi. "Beni konuşturmak için benim yöntemlerimi kullanıyorsun ama unutma, o yöntemleri var eden benim ve hiçbir şey yaratıcısı üzerinde etki yaratmaz."

"Etki yarattığını gözlerimle görüyorum ama?" Ona kafa tutar gibi baktım, ifadesiz gibi görünen yüzünü sarmaya başlayan duygular, zehirli sarmaşıklara benziyordu. Dişlerini sıkmaya devam etti, çenesi tam şu an kaskatı görünüyordu. "Nasıl?" diye sordum. "Kendi yönteminin tesiri altında kalmak nasıl hissettiriyor, Alaşan?"

"Benden asla bir cevap alamayacak olman seni çıldırtıyor, hırçınlaşıyorsun. Bana her zaman meydan okuyabileceğini sanıyorsun ama

sen asıl meydanı kendine okuyorsun." Cümleleri arka arkaya atılmış bombalar gibiydi, patlayarak her yanı sis altında bırakıyordu ve ben sislerin arasında yürürken her an içimde büyüyen bir vurulma korkusuyla adımlar atıyordum.

"Bu dünyada kimsenin seni yere seremeyeceği düşüncesini kendine öyle bir empoze etmişsin ki, birlikte bu yola çıktığımız günden beri her gün o düşüncenin biraz daha ölüşünü izliyorsun. Önünde can çekişe çekişe ölen düşüncene tutunup, ona sarılmaya, onu yaşatmaya çalışıyorsun. Çok geç, biliyor musun? Güçlüsün ama sandığın kadar değil. Bunu o arabadayken gösterdin, bunu Özay'ın karşısındayken gösterdin..."

"O ismi ağzına alarak beni daha çok öfkelendirebileceğini sanıyorsun."

Ona sadece baktım.

Gözlerini kaydırdı, yumdu, tekrar açtığındaysa şimdi o gözlerde mahşerin ateşleri yanıyordu.

"Doğru," dedi aniden oturduğu yerden kalkarken. "Bunu başardın."

Tam ağzımı açacağım esnada, Kartal beni aniden iki bileğimden tuttu, kollarımı havaya kaldırdı ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni sertçe pencereye yasladı. Açık duran pencerenin dışındaki soğuk sırtıma bilenmiş buzlar saplar gibi tenimi ürpertirken, kollarımı havaya kaldırdığı için tişörtümün de etekleri havaya kalkmış, karnım boydan boya açılarak ortaya serilmişti. Kartal ellerimi tamamen kaldırdı, parmak uçlarımda yükselmeme neden oldu ve ellerimi bükerek pencerenin tavan kısmına bastırdı. Şimdi açık kalan sırtımda soğuğun kolları dolaşıyor, gözlerimde büyüyen duyguların gölgeleriyse onun üzerine devriliyordu.

Dışarıda yağan yağmurun damlaları tenime bıçak gibi saplanıyordu. Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında panik duygusuyla kafamı geriye doğru attım ve topuzum çözülerek saçlarımı özgür bıraktı. Özgür kalan saçlarım evin penceresinden aşağı sarktı, rüzgâra tutunarak savruldu.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordum sertçe, bileklerimi onun gücüyle tenime mühürlediği avuçlarından kurtulmaya çalıştım ama nafileydi, tek eliyle bir evi yıkabilecek kadar güçlü olduğunu hissettirmişti bana. Öfkesi... Öfkesi bir dağı ayaklarının önünde un ufak edebilecek kadar kuvvetliydi.

"Sana öfkemi gösteriyorum," dedi tehlikeli gözleri gözlerime mıhlı dururken. Nefesi tenime dökülünce yutkunup ona meydan okur gibi

çenemi diktim. Dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı ama bu tebessüm, ölüm saçan bir hastalık gibiydi. İçime yayılacaktı. Ölümün kollarına onun kollarında taşınacaktım, o kollarda güvende olduğumu sanacaktım ama o kollar beni ölüme götürecekti.

"Bırak beni."

"Seni bırakmamı istesen, bunu gerçekten istesen, bana tekmeyi geçirirsin." Ellerini bileklerime daha sert bastırınca tamamen parmak uçlarımın üzerine kalktım. "Sen seni bırakmamı değil, sen sana teslim olmamı istiyorsun."

"Olabilirmişsin gibi," dedim burnumdan sert bir nefes vererek.

"Bak bunu anlamışsın, Lavin," dedi Kartal. "Ben teslim olabilecek bir adam değilim. Ama sen benden silahlarımı alıyorsun, beni savunmasız hâle getiriyorsun. Sen beni teslim olmak zorunda bırakıyorsun. Bu istekli bir teslimiyet değil, benim rızam yok ama seninle savaşabilmem için elimde bir şeylerin kalması gerek. Hepsine el koyuyorsun."

"Benim hiçbir şeye el koyduğum yok."

"Öyle mi?"

"Evet. Sen teslim oluyorsun, silahlarını yere bırakıyorsun, onlara dokunmuyorum bile."

"Buna mı inandırdın kendini şimdi de?"

"Doğru olan bu. Ben senden silahlarını almadım."

"Aldın," dedi. "Benimle uyudun, benimle neden uyuyorsun?"

"Bu silah değil."

"Silah, uykusuz geçirdiğim gecelerdi. Silahımdı bu benim. Gözüme girmeyen her damla uyku için, o damlalar kadar çok kan dökecektim ben. Sen beni zayıflatamazsın. Beni kimse zayıflatamaz. Sen hile yapıyorsun. Sen bu kumar masasına, hile yaparak elimdekileri almak için oturdun."

"Sadece uyku. Hepsi bu. Bir daha olmaz, uyumayız olur biter."

"İşte anlamadığın bu, sen istemesen bile ben seninle uyurum çünkü sen bunu istememe neden oldun." Gözlerinin içine bakarken kelimelerim, onun kelimelerinin alevleriyle yanmış, bitmiş, kül olmuştu sanki. Bileklerimi daha sıkı kavrayıp, "Bana kendinden parçalar bırakman, beni silahlarımdan etmen demek. Sen kendinden her bir parça için, benden bir silah alıp götürüyorsun ve ben, tıpkı bir aptal gibi o parçalara sahip olabilmek için silahımı kaybediyorum," dedi, nefesi tenime

ölüm gibi yayıldı. "Sen bu kumara hile karıştırdın, beni senden parçalarla kandırdın."

"Ben bunu yapmadım," diye fısıldadım.

"Yaptın!" dedi bir anda yükselerek. "Yaptın, Lavin."

"Ben... Bunu yapmadım."

"Benden aldığın bir silah da benim irademdi," dedi Kartal. "Sönmüş bir ateşin külüne üfledin, onu yeniden yakamazsın sandın ama o kül yeniden alev aldı."

"Ne demek bu?" diye soracakken bir anda dudaklarını dudaklarıma yaslayıp, beni sertçe öpmeye başladı. Dağıldım. Kalbimi açıp kimseye onun ne hâlde olduğunu gösteremezdim ama başını göğsüme yaslayan biri, kalbimin attığı yardım çığlıklarını duyardı. Kartal beni daha ne kadar parçalayabilirdi bilmiyordum, daha fazlasının olmasından korkuyordum ama ateşe giden bir pervaneydim ve bunu durduramıyordum. Bir şimşek daha gökyüzünün teninde damarlara ayrıldı, gökyüzünü beyaza boyadı, beyaz ışığın vurduğu tenim şeffaflaştı ama dudaklarım Kartal'ın dudaklarından ayrılmadı.

Beni öpüşü telaşlı, aceleci, hırslıydı. Beni öpüşü tutkulu, ihtiraslı, ateşler içindeydi. Beni öpüşünde ihtiyaç vardı. Bana yasladığı birtakım duyguların benim geri adım atmamla nasıl dağıldığını, nasıl bir harabeye döndüklerini bana göstermek istiyor gibiydi. Üst dudağı iki dudağımın arasına girince, alt dudağım onun dudakları arasında hapis kaldı ve o ılık his, son sürat kalbimden karnıma doğru akmaya başladı. Sanki kalbim bir mumdu, alevleri duygularımdı ve kalbimden damlayan her duygu, karnıma akıp orada donuyor, orada kalıplaşıyordu.

Beni öpüşü çaresiz, alıngan, kırgındı.

Dudaklarımız birbirine dolanan zincirler gibi bir anda birbirlerinden koptuklarında, nefesimden dökülen bir yenilgiyle ona baktım ama karşımdaki adam ellerinde zaferi tutmuyordu, o da benim gibi yenilgiye uğramıştı.

Alnını alnıma bastırırken, "Böyle olmamalıydı," diye fısıldadı.

Yutkundum. Evet, böyle olmamalıydı.

Bizi bağlayan bir ölüm, bizi koparmaya çalışan da bir geçmiş olmamalıydı.

Ona bir şey söyleyemedim. Bileklerime kalbi gibi sıcacık bastırdığı avuçlarına nabzım dökülürken öylece bekledik. Bileklerimi serbest bı-

rakıp geri çekildiği sırada ayaklarımın bir anda yere basması tüm denge
gemi altüst etti, bir an geriye doğru sendeledim. Kalçam pencerenin
korkuluğuna yaslanmadı, düşeceğimi hissetmenin paniğiyle kendimi
ileri atmaya çalıştığımda, belime dolanan kolları olmasaydı biliyordum
ki yere çakılıp, saniyeler içinde ölecektim.

"Ben seni tutarım da," diye fısıldadığında ılık nefesi dudaklarıma dökülmüştü, "senin niyetin gitmek."

"Ben..."

"Seninle uyumamaya çalışacağım," dedi. "Tamam. Ama sanma ki bu bana silahımı geri vermek, bu silah karşılığında verdiğin parçayı almak, silahı da o parçayı olmasını istediğin gibi unutmamı beklemek."

Geri çekilince bir an öyle boş hissettim ki sanki göğüs kafesimin içinde bir kalp yoktu, damarlarım toprağı görünen bir nehir gibi kupkuruydu. Tam sırtını dönecekken, ona doğru bir adım atıp, "Saçmalama," dedim. "Şimdi tıpkı senin gibi uykusuz geceler geçirmemi mi istiyorsun benden? Bu çok bencilce, Doktor. Ben seni değil, kendimi düşünüyorum, yoksa seninle uyumaya çok da meraklı değilim ama ne yapalım artık, bir çocuğun oyuncağına alıştığı gibi, bana seni alıştırdın."

Tek kelime etmeden bana baktı. Bakışları kasabama vuran deli bir rüzgâr gibiydi, dilinin ucuna biriken tüm cümlelerin bir roman sayfasına bile sığmayacak kadar fazla olduğunu hissettim.

"Benim kollarımdayken başka bir adamı düşüneceksen, tıpkı sen de bu gece benim gibi uykusuz kalabilirsin."

Bir insanın dünyasını başına tek bir cümleyle yıkabilir miydiniz? O yıkabiliyordu. Bazı sivri yerleri vardı, bu sivrilik ruhunun en ücra köşelerinde bilenmiş gibiydi. Bakışlarım yüzünde boğulmaya başladığında bana söyleyeceği başka bir şey yok gibi duruyordu ve ben karşısında yere çarpılmış bir bardak gibi paramparçaydım ama bunu görmesini istemiyordum.

"Ben seni ne zaman anlamaya çalışsam, sen beni zihnimden vuruyorsun. Ve ben buna rağmen seni anlamaya çalışmaya devam ediyorum. Belki de beni zihnimden vuran sen değilsindir, belki de ben alnımı senin namluna bastırıyorumdur. Bilmiyorum."

Yanından geçip ondan uzaklaşmaya başladığımda, arkamda kalan bakışların özünde hangi duygular saklıydı, bilmiyordum. Kafam allak

bullaktı ve yalnız kalmak istiyordum. Ona attığım adımı durdurmamış, ona giden ayağımı kesmişti.

Bir bilinmezliğe doğru sürükleniyordum, gün geçtikçe daha çok kayboluyordum, kendimden gidebildiğim kadar uzağa gidiyor, belki de olduğum insandan kaçıyordum. Anlamak konusunda güçlük duyduğum birtakım duygular vardı. Kendime yediremediğim, belki de kabullenemediğim... Ama varlıklarından haberdar olduğum.

O gece uyku beni terk etmişti. Sabaha karşı banyonun kapısını sertçe kapattığını duymuştum, sonrasında tenine akmaya başlayan suyun sesi dört bir yana yayılmıştı. Doğrulup bir sigara yaktım. Daha sonra kapının açılıp kapandığını duydum, gözlerim odanın kapısına kaydı, bir süre kapıyı izleyip dışarıdaki seslere odaklandım.

"Akademiye gitmiyor musunuz?" diyordu Yunus, onun geldiğini fark edince sigaradan son bir duman aldım ve söndürmek için sigarayı kül tablasının dibine bastırdım. "Lavin nerede?"

"Nereden bileyim ben, Lavin'in çobanı mıyım?" diye sordu Kartal sertçe. Durgun gözlerle kapıya baktım. Öfkesi hâlâ taze olsa gerekti.

"Tersinden kalktın herhâlde?"

"Germe beni. Son durum ne?"

"Olan bir durum yok," dedi Yunus. "Söylediklerini hallettim. Akşam olanlardan dolayı mı bu kadar gerginsin sen?"

"Gergin olduğumu da nereden çıkardın? Götünden element uydurma." Kartal'ın adımlarının koridora düştüğünü duydum.

"Kafandan dumanlar çıkıyor, bu benim uydurmam değil. Bu yanık kokusu düşüncelerinden mi geliyor yoksa?"

"Ne kadar komiksin sabahın köründe. Bu neşeni neye borçlusun?"

"Seni bu hâlde görmek beni keyiflendirdi."

Yavaşça gülümsedim. Yunus, Kartal'a her ne kadar değer verse de onu en kolay öfkelendiren insanlardan birisiydi. Bazen bilinçli bir şekilde bunu yaptığını düşünüyordum, Kartal'ın en saf duygularını duymak istiyormuş, o duygulara erişmenin yolu onu öfkelendirmekten geçiyormuş gibi.

"Ne hâldeymişim ben?" Salona ilerlediklerini fark ettim ve sesler bir anda kesildi. Komodinin üzerindeki telefonum titreyince gözlerim yavaşça telefona kaydı, bildirim panelinde Emir'in adını görünce gözlerimi kıstım.

Emir: *Bugün gelmiyor musunuz?*
Lavin: *Hayır.*
Emir: *Neden, bir sorun mu oldu?*
Lavin: *Hayır.*
Emir: *Kartal'a söyler misin, buluşmamız gerekiyor. Okula gelmelisiniz ya da dışarıda bir yerde de buluşabiliriz.*
Lavin: *Bir durum mu var?*
Emir: *Denilebilir.*
Lavin: *Peki, bir konuşurum.*
Emir: *Bana mı bozuksun?*
Lavin: *Hayır, neden?*
Emir: *Her zaman rüzgâr estirirdin ama şimdi buz üflüyorsun...*
Lavin: *Sana karşı mahcup hissettiğim bazı konular var, biliyorsun.*
Emir: *Karşılıklı güven sağlamanın bir yolunu bulabiliriz. En azından ben, bu konu dışında bana yalan söylemediğini biliyorum.*
Lavin: *Kartal ile konuşur, sana haber veririm.*

Emir, verdiğim cevaptan sonra herhangi bir şey yazmadı. Telefonu parmaklarımın arasında çevirip tekrar komodine koydum. Üzerimi değiştirmek için elbise dolabının önüne geçtim, aynadaki yansımamı görmemek için dolabı hemen açarak ince bir kazağı kafamdan geçirdim, bol bir kazaktı ve üzerime mini bir elbise gibi olmuştu. Kazağın içinde kalan saçlarımı dışarı alarak altımdaki şortu çıkardım. İnce, siyah bir tayt giyerek odadan çıktım. Koridorda ilerlediğim sırada aralarında geçen konuşmayı duymaya başladım. Onları dinlemek istemiyordum ama daha fazla şey duyabilmek için yavaş adımlar atıyordum. Bu hiç doğru bir davranış değildi.

Yunus Emre, "Sen bu kızdan ne istediğini bildiğine emin misin?" diye sorunca adımlarım sekteye uğradı. "Bir öylesin, bir böyle. Bir gün kıza dostunmuş gibi davranıyorsun, bir gün azılı düşmanın. O kız da senin alnına silah dayayarak gelmedi, onu buraya sen getirdin."

"O benim ne dostum ne de düşmanım," dedi Kartal sertçe, gözlerimi zemine indirdim, koridor doğan güneşin aksine kapkaranlıktı, yerde sürünen bir gölgem bile yoktu.

"Ona karşı eskiden de mi böyleydin sen?"

Durdum, anılarımın içinden bana, *"Yabani,"* diye seslenir gibi oldu.

Kartal bastırarak, "O benim ne dostum ne de düşmanım," dedi tekrardan sertçe.

"O senin hiçbir şeyin mi yoksa?"

"Hayır."

Duraksadım.

"O zaman neyin?" Yunus Emre'nin sorgu içeren sesi, benim içimdekileri çıkmaza sürüklüyordu. Kısa süren sessizlik, benim içimde kopmak için büyüyen fırtınanın şiddetli esintilerini duygularıma çarpıyordu.

"Buna senin bile cevabın yok, öyle değil mi, Kartal?"

"Bana böyle salakça şeyler sorma," dediğini duydum, sesi karışık gelmişti kulağıma, sanki kendisi bile bazen kendisini anlamıyormuş gibi. Ya da belki de kendisini en çok o anlamıyordu. "Çok aptalca, gereği yok."

"Buna kim karar veriyor? Sen mi?"

"Sabah sabah kafa sikmeye mi geldin? Ona da böyle saçma sapan şeyler söyleyerek kafasını karıştırmıyorsun, değil mi?"

"Onun kafasını karıştıran sensin," dedi Yunus içimi okuyormuş gibi.

"Ben mi?" Kartal'ın şaşkınlığını hissettim. "Ben ne yapmışım da kafasını karıştırmışım? Ben onun kafasını karıştıracak bir şey yapmadım."

"Seni zeki bir adamken, aptal bir adama dönüştüren şey de bu." Yunus Emre'nin gülüşünü duydum. "Bazı duygular var, seni koca bir salağa dönüştürüyor."

Kalbim, bazen aceleyle çarpardı, bazen sanki göğsümün içi bomboşmuş gibi sessizce, bazense yaşadığımı hissettirecek normal bir hızla... Elimi kalbime bastırdığımda, kalbimden akan seslerin dilim kadar sessiz olduğunu fark ettim. Sanki kalbim yerinde değildi. Sanki kalbimin olması gerektiği yerde durmuş bir saat vardı. Afalladım.

"Neyden bahsediyorsun bilmiyorum ama salak saçma konuşmalar yaparak benim ayarlarımla oynama." Kartal'ın son cümlesi üzerine adımlarımı hızlandırarak salona girdim çünkü daha fazla detaya maruz kalmak istemiyordum, aklım daha da karışsın istemiyordum.

Kartal her zaman önünde olduğu bar tezgâhına içki şişesini bırakırken gözleri hızla bana çevrildi ama benim bakışlarım onda fazla kalmadan Yunus'a döndü. Yunus köşedeki koltukta oturmuş, bir bacağını kırarak ayak bileğini diğer dizinin üzerine yerleştirmişti. Beni görünce

dudakları usulca yukarı kıvrıldı, her zaman şişkin duran göz altlarını saran küçük kırışıkları görünce ben de gülümsedim.

"Günaydın uykucu, uyuyor muydun?" diye sordu Yunus Emre, başımı iki yana salladım. "Gözlerin uykudan yeni uyanmış gibi şiş ya da hiç uyumamış gibi..." Kartal'ın bana baktığını hissettim ama Yunus'un cümlesine karşı ifadesizliğimi korudum.

"Yorgunum biraz. Ama şu an en kısa zamanda tekrar yapboz yapmak isteyecek kadar enerjiğim."

Yunus sırıttı, bu onu tanıdığımdan beri hiç rastlamadığım bir şeydi, insanı şaşkınlığa uğratıyordu.

"Bana uyar, bu beceriksizin isteyeceğini pek sanmıyorum ama."

"Sıkıcısınız," dedi Kartal, ona bakmadım.

"Hafta sonu çiftliğe gidelim mi?" Yunus Emre'nin bu teklifi kaşlarımı kaldırmama neden oldu. "Leyla'nın dedesinin çiftliği. Bursa'da." Onun ismini aniden zikretmesi canımı yaktı, söyleyecek bir şey bulamadığım için onun yara kabuğu rengindeki gözlerine bakakaldım. "Bu sabah dedesinin şoföründen bir telefon aldım, sağlık durumu pek iyi değilmiş, beni görmek istediğini söylemiş. Tek başıma gitmek istemiyorum."

"Zafer amca mı?" Kartal'ın sorusu üzerine Yunus başını salladı.

"Evet, zaten yaşanan birçok olayı taşıyamadı kalbi, birçok kez anjiyo olmuştu. Şoförü Emrullah Bey'in söylediği kadarıyla son günlerde durumu daha da kötüye gitmeye başlamış. Doktoru onun tekrar anjiyo olamayacağını, başka bir işlemi kaldıramayacağını söylemiş."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Demek ki Leyla'nın ailesi Yunus'u çok seviyordu, aralarında bir bağ oluşmuştu. Şimdi Leyla dünyada olmasa bile o bağ hâlâ vardı.

"Gideriz o zaman," dedi Kartal, gözlerimi omzumun üzerinden ona çevirdim, içki şişesinin kapağını usul usul çevirmeye başlamıştı. Bana bilinçli olarak bakmadığını hissettim.

"Lavin'e de fikrini sordum, alkolik," dedi Yunus sertçe. "Sabahın bu saatinde içme bari. Leş gibi kokacaksın."

"Bana karışma, istediğim zaman içerim."

"Benim için sorun değil," dedim. "Çiftlikleri severim." Bakışlarım Kartal'a çevrildi. "Bu arada Emir mesaj attı."

"Ne zamandan beri bana durum güncellemesi veriyorsun?" diye sordu bana bakmadan.

"Sana durum güncellemesi verdiğim yok, seninle buluşmak istediğini söyledi."

Şişenin bir kısmını viski kadehine boşaltıp, viski kadehini eline alırken, "Derdi neymiş?" diye sordu mesafeli bir sesle, gözlerimi boşluğa çevirip omuz silktim.

"Ne bileyim ben, ya akademiye gelin ya da dışarıda buluşalım diyor."

"Akademinin oradaki bilardo salonuna gelsin, iki saat sonra." Viskisinden bir yudum aldı. "Şu salak herifle muhatap olmak zorunda kaldığıma inanamıyorum."

"Aptallık etmeseydin muhatap olmak zorunda kalmazdın, senin de karşındaki heriften bir farkın yok, hatta bence o herif zekiymiş." Yunus Emre oturduğu yerden yavaşça kalktı. "Bu işi en doğru şekilde halletmeye bak, Kartal. Emir sıkıntı çıkaracak birine benzemiyor, sen yine de unutma, sinek de küçüktür ama mide bulandırır."

"Bakacağım bir çaresine," dedi Kartal. "Sen nereye?"

"Yatıya kalmamı mı isterdin?" diye sordu Yunus, bana göz kırpıp ensesini ovdu. "Gidip duş alacağım, sonra da Burakların yanına giderim. Onlara da açayım şu çiftlik meselesini."

"Biz de birazdan çıkarız," dedi Kartal. "Gidip öğreneyim şu veledin derdi neymiş."

"Tamam. Haberleşiriz."

Yunus evden ayrıldığında, Kartal ile aramızdaki mesafe bir uçuruma dönüştü. Benimle konuşmuyordu, ben de onun yüzüne bakmıyordum, aramızda ölümü çağrıştıran bir sessizlik vardı. Emir'e haber verdikten sonra saçlarımı örüp, üzerime crop kazak geçirdim, ardından kot pantolonumu da giydim.

Sporlarımın bağcıklarını bağladığım esnada telefon ile görüşüyordu ama konuştuklarına kulak misafiri olmadım. Araca geçtiğimizde kulağımda kulaklıklar vardı, aynı şarkıyı sürekli tekrara alıp dinleyerek geçirdiğim yolculuk çok uzun sürmemişti. Trafik sandığımın aksine daha açıktı, yağmur bulutları yeniden gökyüzüne yerleşmeye başlayarak güneşin önünü kesmiş, güneşi arkalarına alarak yeryüzünden gizlemişlerdi.

Bilardo salonunun altındaki otoparka giriş yapana kadar şarkıyı kapatmadım. Otoparkta çok oyalanmadık. Omuzlarıma sinmiş bir huzursuzluk hissiyle bilardo salonunun kapısından girdim. İçerisi du-

man altıydı, yoğun bir sigara kokusu vardı. Duvar kenarındaki bilardo masasının önünde Emir'i gördüm. Diğer isimler kadrajıma girmeye başladı. Berra, Ceyda, Suphi, İrem ve Cenk...

"Kuyruklarını da getirmiş," diye söylendi Kartal sadece benim duyabileceğim bir sesle, cevap vermek yerine gözlerimi onlardan ayırmadan yürümeye devam ettim. Beni ilk fark eden Cenk oldu. Suphi'nin kulağına doğru eğilip bir şeyler söyledi, Suphi'nin gözleri usulca bize doğru döndü ve güldü.

"Aa bizimkiler de geldi," dedi İrem elindeki istekayı bilardo masasının üzerine bırakarak. "Derste yoktunuz."

"Selam," dedim, zoraki bir gülümsemeyle sahte arkadaşlarımı selamladım. "Kartal'ın mide problemleri..." dediğimde Kartal'ın bana baktığını hissettim. "Hazım sorunu var, hazmedemiyor. Beni uğraştırdı biraz. Hasta olunca nazlı birisi oluyor."

Kartal'ın kaşlarını kaldırdığını hissetsem de bakmadım. Cenk, "Seninle aynı evde mi kalıyor bu adam?" diye sorunca ona yandan bir bakış attım.

"Evet?"

"Seninle aynı evde yaşayan birisi mutfağın yolunu unutur, yemek yiyemez, iştahtan kesilir, ne yemiş ki neyi hazmedemesin?" Cenk bana sevimsiz bir şekilde gülümsedi. "Ah, alınmıyorsun değil mi?"

"Dakika bir, gol bir," dedi İrem. "Bakma sen ona." İrem bir anda koluma girip beni ileri doğru çekerek, "Akşam olanlardan sonra konuşamadık," diye fısıldadı, Cenk bize kötü kötü bakıyordu. "Sen oradan ayrıldıktan sonra mesaj falan attı mı sana? Aradı mı seni?"

"Hayır," dedim, Kartal'ın gözlerini üzerimde hissettim ama o bakışlara karşılık vermedim.

"İsmi neydi şunun?"

Derin bir nefes alarak "Özay," dedim.

Bir an Cenk, "Özay mı?" diye sordu kaşlarını kaldırarak, sonra bakışlarını Suphi'ye çevirdi, bir süre bakıştılar ve o gözler yeniden bana doğru kaydı. "Sanırım bu kızın şu gıcık yüzünü nereden hatırladığımı anladım," dedi gözlerini kısarak. "Sen bizim Özay'ın eski sevgilisi olmalısın."

Duraksadım, anlam veremeyen gözlerle Cenk'e bakmaya başladığımda gözlerini devirip, "Telefonunda fotoğraflarınızı görmüştüm.

Ninova

Şimdi hatırladım seni," dedi. "Yurt dışında tanışmıştık, farklı kampüslerdeydik ama birlikte takılırdık Suphi, o, ben ve birkaç arkadaş daha."

İşte bu iyi değildi.

Duyduklarım karşısında gerildim, Kartal'ın bumbuz olmuş gözlerinin hedefindeki kişi ise bu kez Cenk'ti. Cenk başını geriye atarak ensesini Suphi'nin omzuna yaslayıp, "Aynı uçakta döndük biz. Antalya'ya senin yanına gideceğini söylemişti bize ama doğrudan Antalya seferi bulamadığı için önce İstanbul'a gelmişti. Karşılaştınız demek?"

Özay bu heriflere benim bir kuzenim olmadığını söyler miydi? İçimdeki huzursuzluk biraz daha büyüdü.

"Garip bir pişti olmuş," dedi İrem. "Hâlâ peşinde sanırım."

"Peşimde olduğu falan yok," dedim ani bir refleksle. "Bizim ilişkimiz uzun zaman önce son buldu. Biz artık sadece arkadaş, birbirini tanıyan iki insanız."

İrem, dudaklarını bükerek, "Seni kaybedecek kadar salakmış," diye homurdandı.

Suphi istekayı bilardo masasının üzerine koydu. "Özay'ın seni arkadaş olarak gördüğünü düşünmüyorum, hâlâ ona karşı hislerin varsa bence ona bir şans daha tanı. Onu tanıdığım günden beri hayatına başka bir kadını almadı."

Kartal'a bakmak istedim ama bakamadım, ne hissettiğini onun ağzından duymak istedim ama soracak cesaretim de yoktu. Özay'ın kalbinde hâlâ yaşıyor olduğum ihtimali bile zihnimde bir fırtınaya sebep oluyorken, bunun gerçek olduğunu görmek beni derinden sarsmıştı. Birbirimizin hatıralarında kalmış olmamız gerekiyordu. Bir şekilde hayatına devam etmiş olmasını dilemiştim ama öyle olmamıştı. Hâlâ fotoğraflarımızı saklıyordu. Benim ise başımdan aşağıya yağan fotoğraflarımız küle dönmüştü.

Bakışlarımı Suphi'den uzaklaştırdım. Suphi bir cevap vermeyeceğimi anladı ve üzerime gelmek yerine sessizliği giyindi.

"Lavin," dedi Emir yavaşça. "Biraz gelsenize, hocanın söylediği bir şeyi anlatacağım. Şu buz dansı ile alakalı."

Onlardan uzaklaşmaya başladık. Masalardan birinin önünde durduk, Kartal gergin bir çeneyle etrafına bakışlar fırlatmaya başladı, Emir ise gözlerini yüzüme dikmiş durumdaydı. Baskı altında hissediyordum.

Kartal'ın sessizliği en büyük gürültüydü, o her ne kadar sussa da sessizliğinin gölgesi öyle ağırdı ki, beni eziyordu.

"Direkt konuya giriyorum," dedi Emir, gözlerim usulca gözlerine çakılıp kaldı. "İşlettiği mekân nedeniyle biliyorum ki Sadık Parlak ilk şüphelinizdi, ofisine girebilmenin bir yolunu biliyorum."

"İstesem ofisine ben de girerim," dedi Kartal. "O adam önemli şeyleri ofisinde bırakacak kadar aptal değil."

"Ama kişisel bilgisayarıyla karşı taraftan yönetebildiği iş bilgisayarını ofisinde bırakabilecek kadar aptal olabilir," dedi Emir. Bir an bakışlarımı Kartal'a çevirdim, bana değil Emir'e bakıyordu ama ona baktığımı hissettiğine emindim. Bu konu ilgisini çekmişe benziyordu.

"Sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Kartal, gözlerini Emir'den ayırmadan. Belli ki bu konu epey ilgisini çekmişti.

"Sadık Parlak'ın ofisine birçok kez gitmişliğim var, İrem'in de yakın arkadaşlarından biriyim, onlara gittiğim zamanlar Sadık amcanın kişisel bilgisayarıyla ofisteki bilgisayarı yöneterek iş yaptığını görüyordum."

"Şimdi dikkatimi çektin işte," dedi Kartal. "Peki o bilgisayara nasıl erişeceğini biliyor musun?"

"Ofise gideceğiz, ofise girdikten sonra bilgisayarı her türlü hallederiz," dedi Emir kendinden emin bir sesle. "Mailleri kesin açık duruyordur, maillerinden de bir şeyler çıkarılabilir."

"Şifreli bilgisayarı açamazsın, üstelik hareketlerini karşıdan gözlemleyebilir," dedi Kartal. "Yakalanmak istiyorsun herhâlde?"

"Gece belli saatlerden sonra Sadık amca ne telefon ne de bilgisayar kullanmaz, o saati bekleyeceğiz," dedi Emir. Kendinden emin duruyordu. "Bilgisayar şifresini kırmak benim için güç değil."

"Bakalım dediğin gibi mi olacak?" Kartal, kaşlarını kaldırıp başını salladı. "Ne zaman yapıyoruz?"

"Bu gece. Ben de görmek istiyorum. O taraklarda bezi var mı yok mu bunu bilmek istiyorum."

Kartal, "Benim için hava hoş," dedi. "Gece bana mesaj atarsın."

"Senin telefonun yok bende. Lavin'e yazarım."

"Bana," telefonunu cebinden çıkardı, "numaranı ver."

Bakışlarımı Emir'den ayıramadım. Emir bir an duraksadı, sonra derin bir nefes alıp telefon numarasını verdi.

"Bu arada," dedi Emir bana dönerek. "Özay konusu ne?"

"Duyduğunu anlama konusunda sorunların var sanırım," dedi Kartal sertçe. "Her neyse, oyuna dönelim. Bir şeyler anlamasınlar."

"Sana sormadım zaten," dedi Emir. "Lavin'e sordum."

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum," diye mırıldandım geri çekilerek. "Dönelim mi?"

Emir, "Öyle diyorsan," dedi ve gözlerini kalabalığa çevirdi. Bizden uzaklaşmaya başladığında ben hâlâ Kartal'la aynı yerde dikiliyordum. Konuşacak bir şeyimiz yokmuş gibi hissediyordum, sanki yıllarca burada, bu şekilde susabilirmişiz gibi... Bir ara Cenk'in bize bakarak telefonla konuştuğunu gördüm, sonra yanlarına gitmemiz gerektiğini anlayıp, "Hadi gidelim," dedim yavaşça.

Bilardo salonuna Toprak'ın girdiğini görünce bir an duraksayıp bakışlarımı onda sabitledim. Dışarıda bozmaya başlayan havaya ve ilik yakan soğuğa rağmen üzerinde bir sporcu atleti vardı, bol bir atletti ve göğsündeki kardelen çiçeği dövmesi görünüyordu. Kulağının arkasına bir dal sigara sıkıştırmış, saçlarını üç numara kestirmişti. Gözleri kalabalıkta gezindi, kalabalıkta gezinen gözler önce İrem'e, sonra da bana çevrildi. Birkaç saniye süren bakışmamızı sonlandıran yine onun kopkoyu, gece gibi bakan gözleri oldu.

"Lavin," dedi Kartal ve birden dikkatim dağıldı. "Hazım sorunu derken ne demek istedin?"

"Bahane uydurdum," dedim ifadesiz bir sesle.

"Öyle olmadığını ikimiz de biliyoruz."

"O zaman ne olduğunu da biliyorsun, ne soruyorsun?" Ona omzumun üzerinden ters bir bakış attım. "Bizi bekliyorlar, yürüsene."

"Hayırdır?" diye sordu Kartal bir anda parlayarak. "Hâlâ fotoğraflarını saklıyor olması seni derinden mi etkiledi yoksa?"

Beni durmadan bununla mı vuracaktı?

"Artık şunu keser misin? Kontrolsüzsün. Kontrolünü kendin kaybediyorsun ve o kontrolü benim kaybettirdiğimi iddia ediyorsun. Kendi isteğinle girdiğin bataklığın seni yutmaya başlamasının bedelini kimseye ödetemezsin."

"Girdiğim bataklığın beni yutmasının suçlusu kimse değil," dedi başını sallayarak. Yüzünü yüzüme yaklaştırmaması gerektiği kadar çok yaklaştırınca, birilerinin bizi görmesi endişesiyle yutkunup onun güneş

gibi üzerime devrilen gözlerine baktım. "Ama ya o bataklık beni çağırıyorsa?"

"Her çağırıldığın yere gitme o zaman," dedim geri çekilerek.

"Benden uzaklaşıyorsun," dedi beklemediğim bir anda.

"Bir düşün bakalım, beni kim uzaklaştırıyor?"

"Onu gördüğün için mi?" Sorusu bir an bana çok ağır geldiğinden ona sadece baktım. İçimde yanan yangınlara rağmen ateşin sıcağını ona hissettirmeyecektim. Beni bir kez itmişti, ikinci kez çekmeye çalıştığında onu bu kez iten benim ellerim olacaktı.

Sessizlik aramızda büyüdüğü sırada, gözlerimiz yeniden bir aradaydı ama aslında apayrıydı. Hislerim beni onun gözlerinden usulca sürüklediğinde, gözlerimi çevirdiğim yerde dikilen kişi Özay'dı ve geçmiş, geleceğin önünde kan revan içinde duruyor, geleceğe meydan okuyordu.

Kartal'ın bende duran gözleri, gökyüzünde kayan bir yıldız gibi Özay'a çevrildi.

Özay'a bakarken içimdeki karmaşa biraz daha büyüdü. Özay'ın gözlerinde bana duyduğu merhameti gördüm; Özay'ın gözlerinde Kartal'a hissettiği nefreti gördüm. Özay'ın gözlerinde bana duyduğu özlemi, Özay'ın gözlerinde Kartal ile ilgili soruları gördüm. Ona açıklamam gereken şeyler vardı. Ona açıklamazsam, belki de her şey mahvolacaktı. Her şeyi geçmiştim, belki de Özay mahvolacaktı.

Tam Özay'a doğru döndüğümde Kartal güçlü parmaklarını bileğime sardı. Özay'ın gözleri yavaşça Kartal'ın bileğimdeki parmaklarına indi, ardından kaşlarının ortasında bir öfke çukuruyla tekrardan bana baktı. Kartal'ın sert nefesi yanağıma çarptı, kalbim yeniden sessizleşti, göğüs kafesimde boşluğun rüzgârı esiyordu. Elimi aniden sertçe çekince, Kartal'ın parmakları bir köprüyü ayakta tutan halatların koptuğu gibi koptu, köprü olan bileğim aramızdan kaydı, adımlarım Özay'a doğru düşmeye başladı.

Ona açıklamam gereken şeyler vardı. Ona söyleyeceklerim... Ona, bir zamanlar olduğu gibi susacaklarım... Beni yine anlar mıydı? Ona attığım her adımda Kartal ile aramızdaki mesafe açılıyor, gelecek arkamda beni izlerken, ben ayaklarımla yaralarımı kuşandığım geçmişime yürüyordum.

Tam önünde durduğumda gözlerinde benden gizleyemediği bir keder belirdi.

"Neden?" diye sordu kısık bir sesle.

Geçmişimizi, geleceğimizi, şu an olduğumuz yeri bile sorgulatan bir soruydu bu. Tek bir kelime. Tek kelimelik bir soru. Ateşe veriyordu ruhumu. Bakışlarım bakışlarına tutunurken, "Zaman ikimizden de çok şey götürmüş, değil mi?" diye sordum buruk bir gülümsemeyle, bu soruyu sormamla bilardo salonunun ses sisteminden Barış Manço'nun bir şarkısının melodisi yayılmaya başladı.

"Benden bir şey götürmedi."

"Götürmüş. Büyümüşsün."

"Seni götürmedi," dedi beklenmedik bir şekilde. Gözlerim gözlerine tutundu, bir şeyler hissetmeyi bekledim, çok ağır şeyler hissediyordum ama hiçbiri önceden hissettiklerimin benzerleri değildi. Derin bir acı hissediyordum, çok derin bir ağrı, içimi yaran, içimi oyan, içimi delim deşik eden bir ağrı... Fakat duygular çok sessizdi, o kadar sessizdiler ki sanki arkamda, Kartal'ın ellerinde kalmışlardı.

"Özay, çok şey değişti," dedim kendime yabancı gelen bir sesle. "Sen yokken öyle çok şey değişti ki. Seninle birlikte gitti..." Gözlerimi yere indirdim, Özay ise gözlerini benden alamıyordu. "Senin gitmeni isteyen bendim, evet ama onun gitmesini ben istememiştim. Yine de gitti."

Özay şaşırdığını gizleyemeden beni izlemeye devam etti ama konuşamadı.

"Lütfen," dedim. "Beni ele verme."

Duraksadı. "Ne?"

Gözlerimi kaldırırken, gözlerim yaşlarla parlıyordu. "Lütfen bu işi deşme."

"Lavin..." Sertçe yutkundu. "Neler oldu?"

Bir an zaman durdu, mekândaki saatin yelkovanı akrebin sırtına devrilip öylece kaldı. İki gözümden de aynı anda kayarak göz boşluğuma akan gözyaşını tutamadım. "Kardelen gitti."

Özay ona tokat atmışım gibi baktı yüzüme. Bir an eli havaya kalktı, geri indi, durup gözlerimin içine bakarken gözlerini bile kırpamadı.

Özay, "Haberi öğrendikten sonra seni aramıştım ama ulaşamadım," dedi, devamını getirecek gücü sanırım o bile kendinde bulamıyordu. Bir elini başına koyup, yüzünü buruşturarak, "Çok üzgünüm," diye fısıldadı.

Başımı önüme eğdim, gözyaşlarımın kaybolmasını bekledim ama gözyaşlarım kaybolsa bile biliyordum ki içimdeki acı kaybolmayacaktı.

"Kartal," dedi başını sallayarak. "Onu gözüm bir yerden ısırıyordu." Zar zor konuştuğunu fark ettim, ağlıyor oluşum onu yıkmıştı. "Neden buradasınız, Lavin?"

"Mecburuz," diyebildim sadece. "Sana hep güvendim, şimdi de güvenmek istiyorum. Yalvarırım kimseye hiçbir şey söyleme."

"Lavin, ne demek oluyor bu?"

"Ona bunu yapan kişiyi bulmamız gerek," dediğimde Özay dehşetle, "Ona bunu biri mi yaptı?" diye sordu.

Başımı önüme eğdim ve konuşmadan bekledim.

"Sana yardım etmek istiyorum," dedi karmaşayla. Elini yanağımda hissedince ürperdim. Parmak uçları yavaş hareketlerle yanağımda asılı duran gözyaşlarını temizledi. "Ama her şeyden önemlisi, ağlamamanı istiyorum."

Elini geri çektiği sırada başımı iki yana sallarken gözlerimden akan yaşları durdurdum ama acı oradaydı, soluğumu keseceği ânı bekliyordu. Bir romanın satırları gibi, sonu görene kadar kendi sayfalarımı çevirmeye devam edecektim. Hayatımdan eksilen her anın içine onun gözlerine son kez baktığım zamanı işleyecektim.

Kafamı kaldırıp Özay'ın kederle parlayan gözlerine baktım. "Bir köşede unutulmasına izin vermeyeceğim, anladın mı?" diye sordum sertçe. "Zamanın onu silmesine asla izin vermeyeceğim. Ona bunu yapanları mahvedeceğim."

Sorular sormak istiyor gibiydi ama hâlim onu derinden etkilemiş olacak ki ağzını bıçak açmıyordu. Yerine oturtamadığı çok fazla şey olduğunu, kafasını allak bullak ettiğimi biliyordum ama yine de üzerime gelmemeye çalıştı.

"Lütfen," dedim bir kez daha. "Kimseye Kartal ile kuzen olmadığımızı söyleme. Lütfen."

"Bana lütfen demene gerek yok," dedi. "Bilmiyor musun? Sen istedin diye gittim. Gözüm, elim, ayaklarım arkada gittim. Kalbim arkada gittim. Sen şimdi bana sus diyeceksin, ben susmayacağım öyle mi?"

"Teşekkür ederim. Sana böyle bir yük bindirdiğim için özür dilerim."

"Benden özür mü diliyorsun?" Gözleri gözlerimden ayrılmadı, acılarımı benimle paylaşıyordu, sanki konuşmasam da beni anlıyordu.

"Ben özür dilerim. Yanında olamadığım her an için, bak gün demiyorum sana, her an, dakika, saniye için. Çok özür dilerim, Lavin." Özay, hiç beklemediğim bir anda beni sertçe kollarının arasına çekince, en savunmasız yerimden vurulmuşum gibi hissederek gömleğinin kumaşını avuçlarımın içine toplayıp sıkarak onun bana sarılışına karşılık verdim. Özay'a sarılmak, geçmişime sarılmak gibiydi; sanki çok eski bir andaydık ve birazdan ayrıldığımızda koşarak Kardelen'in yanına gidecektim. Aynı durakta buluşacaktık, aynı kahvecide iki farklı kahve söyleyecektik, biri sütlü çikolatalı olan kahvenin eşi sade, acı, zifir gibi simsiyah olacaktı.

"Özür dilerim," dediğinde canım daha çok yandı. Yüzünü saçlarıma gömdü, Kartal'ın gözlerinden fırlayan oklar sanki sırtıma saplanıyormuş gibi hissetsem de bir an hatıralarımdan kopmak istemedim, o hatıraların içinde bir yerlerde Kardelen'i bulabileceğime inandırmıştım kendimi.

"Yine susarak anlatıyorsun her şeyi," diye fısıldadı. "Bıraktığım o Lavin'den daha yaralı bir Lavin buldum döndüğümde."

Diğerlerinin bizi izlediğini bilmek bir an hiç umurumda olmadı ama Kartal'ın gözlerini hissetmek, çok ağırdı. Ona Özay'ın geçmişimden bir anı olduğunu, bu sarılmanın özlemden değil, acıdan olduğunu anlatmaya çalışsam beni anlamazdı.

"Susacağım," dedi Özay bana sarılmaya devam ederken. "Ağzımı bile açmayacağım ve ne gerekiyorsa, ne emredersen, benden ne istersen yapacağım."

Ayrıldığımızda ben yeniden bir enkazdım ama dışarıdan bakıldığında dimdik duran bir binaydım, içimdeki tüm çerçeveler yere inmiş, duvarlarım yarılmış, boyalarım kavlamıştı ama hâlâ sapasağlamdım. Kafamı çevirip Kartal'a bakma ihtiyacı duyduğumda, baktığım yerde onun yokluğunu görmek, dudaklarımın aralanıp, gözlerimin silinen gölgesinin olduğu yerde takılı kalmasına neden olmuştu.

Gitmişti.

Özay, "Yanlarına gidelim, yanlış anlamasınlar," dedi.

"Burada olduğumu sana Cenk mi söyledi?"

"Evet, yakınlardaydım, hemen geldim."

Başımı salladım. "Gidelim."

"O nereye gitti?"

"İşi vardı," diye fısıldadım boğazım düğüm düğümken. "Lütfen onlara çaktırma, olur mu?"

"Bana alışık olmadığım şekilde lütfen deyip durma, Lavin."

"Üzgünüm."

"Hepsini tanıyor musun?"

"Evet, bir süredir," diye fısıldayıp yeniden Kartal'ın silindiği yere baktım, onu orada göremeyince yeni bir hayal kırıklığı hissettim. "Hadi, gidelim."

İrem'in önünde durduğum esnada gözlerimin kan çanağı olduğunu biliyordum, sakin bir ifadeyle bakışlarımı Emir'e çevirdim. Cenk, "Barıştınız mı şimdi?" diye sordu ama kimse onu dikkate almadı. Ortama çöken sessizliğin sonunda bir şeyler konuşuldu ama hiçbirine odaklanamadım. Özay da tıpkı benim gibi durgundu, bizim durgunluğumuz diğerlerini de etkilemişti. Kartal hakkında konuşulmadı ve Toprak'ın bize dokunan gözlerinin ağırlığını sık sık hissettim.

Bilardo salonundan çıkmaya karar verdiğimizde neredeyse akşam olmak üzereydi ve yağmur yağıyordu. Bilardo salonunun otoparkına büyük bir kalabalık hâlinde indik. Şimdi nereye gideceğimi, ne yapacağımı hiç bilmiyordum ve Kartal'ın da nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Özay, "Nerede kalıyorsun?" diye sorunca, gözlerim omzumun üzerinden ona doğru kaydı ve tam o sırada otoparktaki arabalardan birinin kapısının açılırken çıkardığı ses derin yankılar uyandırdı.

"Lavin," dedi birisi, bu sesi tanıyordum, anında gözlerimi sesin geldiği yöne çevirince, Yunus Emre'nin kolunu siyah bir spor arabanın kapısına yaslamış bana baktığını gördüm. Elini kaldırıp yavaşça gelmemi ister gibi bir hareket yaptı. "Gidelim mi?"

Başımı hızlıca salladım. "Geliyorum," diye seslendikten sonra Özay'a baktım. "Antalya'ya gidecek misin yoksa burada mı kalacaksın?"

"Antalya'ya gitmem için bir sebep kalmadı," dedi Özay. Bu söylediği bir şekilde rahatsız hissetmeme neden olsa da başımı salladım.

"Şimdi gitmeliyim."

"O adam kim?" diye sordu Özay ama cevap vermeden hızlıca Yunus Emre'ye doğru ilerlemeye başladım.

Yunus Emre bana göz kırptı ama ona gülümseyemedim bile. Hızlıca ön yolcu koltuğuna binip kapıyı kapattım, emniyet kemerini bağladığım sırada Özay da dâhil olmak üzere diğerlerinin beni izlediğini hissedebiliyordum.

"Tamam," dedi Yunus Emre motoru çalıştırıp, direksiyonu yavaşça çevirirken. "Sakin olabilirsin."

"Hemen gidelim," diye fısıldadım.

Yunus Emre'nin şaşırmasını beklemiştim ama aksine yüzünde beliren anlayış beni şaşkına çevirmişti. Aracı otoparktan çıkardı, yoğun yağış altında ilerlemeye başladık. Arabanın içinde yükselen şarkıya kulak verdim. Gökyüzü çok kapalıydı, tüm sokak lambaları yanmıştı ama Yunus'un arabasının tavan lambası yanmıyordu, sokak lambalarının ışıkları aracın içine doluşup geri çekilirken anlık bizi aydınlatıyordu.

"Kartal nerede?"

Yunus Emre, derin bir nefes aldı. "Spor salonunda. Seni almamı istedi."

"Spor salonu mu?"

Gözlerini omzunun üzerinden bana çevirdi. "Bir şeye öfkelendiğinde genelde bir yerleri yumruklama ihtiyacı duyuyor. Mağara insanları böyledir."

Gülmek istedim ama hiç tadım yoktu. "Ne yaparsa yapsın, yeter ki bana sarmasın. Bazen canımı çok sıkıyor."

"Şu an onun yokluğu canını daha çok sıkıyor gibi görünüyor." Ona ters ters baktığımda omuz silkerek gözlerini yola çevirdi. "Bu yalnızca benim düşüncem."

"Bazen Kartal'a çok benziyorsun," diye mırıldanarak önüme döndüm.

"Baktığın herkesi onun gibi görüyor olabilir misin?"

"Ne alaka şimdi?"

"Takılıyorum," dedi gülerek. Gözlerimi Yunus'a çevirdim.

"Onu benim öfkelendirdiğimi mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu düşünmüyorum, güzelim. Öyle olduğunu biliyorum."

"Onu öfkelendirecek bir şey yapmadım."

"Söylediğin çoğu şeye şu an sen de inanmıyorsun bence."

Yunus Emre bu konuda haklıydı, içten içe de olsa onu öfkelendirdiğimi biliyordum.

"Yanına gidelim mi?" diye sordum kısık bir sesle. "Spor salonuna."

"Bu ne kadar iyi bir fikir?" Yunus Emre bir sapağa girdi. "Eğer onunla kavga etmeyi düşünüyorsan..."

"Hayır hayır," dedim hızlıca.

"Peki," dedi, arabayı biraz daha hızlandırınca, yağan yağmur aracın ön camını kıracakmış gibi hızla cama saplanmaya başladı. "Eski sevgilin konusunda soru sormak istemiyorum ama..." diye mırıldandı, sola dönüp omzunun üzerinden bana baktı. "Bu konuyla ilgili ne hissettiğini de merak ediyorum açıkçası."

Derin bir nefes aldım. "Bir şey düşündüğüm yok. Onunla bu şehirde karşılaşmak benim için beklenmedikti. Hepsi bu."

"Sana ne hissettirdi?"

"Karmaşık şeyler," diye itiraf ettim. "Ne sevindim onu gördüğüme ne de üzüldüm ama ona sarıldığımda..."

Yunus'un şaşkınlıkla bana baktığını hissettim. "Ona sarıldın mı?"

"Evet," diye fısıldadım. "Ona sarıldım ve geçmişimi kucaklıyormuşum gibi hissettim. Sanki bir yerlerde hâlâ Kardelen'le birlikteymişiz gibi..." Onun adı dudaklarımdan çıkarken kalbim de göğsümün içini terk ederek dışarı çıkacaktı sanki. O kadar uzun zamandır onun ismini zikretmiyordum ki, artık ne zaman dilime dokunsa, önce dilimi sonra da kelimelerimi yakıyordu ismi. Derin bir nefes alınca soluğumun ağrıdığını hissettim. "Bu his ne zaman geçecek, Yunus?"

Yunus buna verecek bir cevap bulamadı. Profiline baktım, gözleri yolda olsa da zihninde Kardelen'in yüzü belirmiş olmalıydı.

"Kartal'a bu haberi verme görevi bana düşmüştü," dediğinde kalbimin üzerindeki ağırlık biraz daha arttı. "Dünyanın en zor göreviydi." Sesi ifadesiz olsa da duyguları aracın içine sinmişti. "Ölümler her zaman beni susturmuştur. Bu defa konuşmak zorundaydım ve bu, susmaya en ihtiyacım olduğu zamanda olması gerekendi." Yunus Emre direksiyonu sıktı. "O karanlık geceyi hiç unutmayacağım."

Yunus Emre'nin bakışları ilerideki binaya sabitlenince, gözlerimi binaya çevirdim. Spor salonunun olduğu bina büyüktü, duvarlarının bir kısmı camlardan oluşuyordu. Lüks bir yerdi. Bir aylık ücretinin üç, dört ev kirası olduğuna emin olduğum salonun gri, parlak merdivenlerini tırmanmaya başladık.

Üst katlardan birinden bir adamın savurduğu yumrukların sesleri geliyordu, yukarı ulaştığımızda iri, siyahi bir adamın siyah kum torbasını yumrukladığını gördüm. "Şu taraftan," dedi Yunus bana bir koridoru işaret ederek. Başımı sallayıp işaret ettiği koridora girdim, koridor odalara ayrılmıştı ve her bir oda, bir ev büyüklüğünde görünüyordu.

"Doldur!" diye bağırdı bir adam gür sesiyle. Gözlerimi yavaşça sesin geldiği odaya çevirdim, incecik bir camın arkasında, sırtı bana dönük duran adamı anında tanımıştım. Elinde bir silah tutan Kartal'ın kulağında siyah kulaklıklar vardı ve hemen karşısındaki maketin yüzü, bedeni delik deşik olmuştu.

"Atış serbest!" Komut geldiği an, Kartal elindeki silahı ateşledi ve kurşun, zamanı delerek anın içinden geçip maketin tam kalbine saplandı.

"Atış poligonu," dedim düşünceli bir sesle. Bir zamanlar babamın en yakın arkadaşıyla sık sık yaptığı bir şeydi bu, çocukken bir kenara oturur, babamın yaptığı atışları yüreğim ağzımda fakat büyük bir merakla izlerdim.

"Sever," dedi Yunus arkamda dikilirken.

"Babam da her ayın bir günü atış yapmaya giderdi. Bazen beni de alırdı."

"Belki de seni Kartal'a karşı savunmasız kılan budur," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Onda babana dair şeyler görmendir."

"Ben ona karşı savunmasız değilim, bu da nereden çıktı?"

"Bazen ona karşı çok hassas davranıyorsun." Gözlerim Kartal'a çevrildi, silahı doldurduğunu görünce yutkundum, yüzünde soğuk bir ifade vardı ama sanki bu ifadenin altında alevler yükseliyordu. "Canını sıksa bile onu düşündüğünü fark ettim. Bunun sebebini merak ettim sadece."

"Öyle yaptığımı fark etmemiştim."

"Tam olarak öyle yapıyorsun," dedi beni bir gerçekle daha yüzleştirerek. "Bir fikrim var, bu gece hep birlikte masa oyunu oynayalım." Gözlerimi ona çevirip şaşkınlıkla ona baktım. "Kartal masa oyunlarını çok sever. Üniversitenin ilk yıllarında hep oynardık."

"Ben daha önce 101 dışında hiç masa oyunu oynamadım. Hem bu gece başka bir işimiz vardı bizim."

"Emir olayını diyorsan, Kartal'ı bu gece hiçbir yere götüremezsin, gelmez. Öfkeliyken elinin ayarı olmuyor, ofisin içinden geçmesini istemezsiniz." Yunus'a şaşkınlıkla baktım. "Emir ile konuşur büyük ihtimalle. Bu gece çıkacağını sanmıyorum."

"Aslında onun açısından bu gece çıkmaması daha doğru olur gibime geliyor." Bakışlarımı ona çevirdim, adam tekrar komut verdi ve Kartal silahı arka arkaya ateşlemeye başladı. Öfkesi bir yel değirmeni gibiydi, dönüyordu, hızlanıyordu, kendi rüzgârının içinden geçiyordu.

"O zaman bu gece birlikte oyun oynuyoruz," dedi.

Kartal'ın kulaklığını çıkardığını gördüm, ardından bize doğru döndü ve elindeki mat, siyah tabancayla gözlerimin içine baktı. Beni karşısında görmeyi beklemiyor gibi bir hâli vardı, güneşin solgun tenini taşıyan gözlerinde durgun bir ifade belirir gibi oldu ama ardından o ifade duyguları tarafından ateşe verildi ve bana iliklerimi sıcağıyla yakarak donduracak bir bakış fırlattı.

Tabancayı bir kenara bırakıp, üzerindeki deri ceketin fermuarını yukarıya doğru çekti ve bize doğru yürümeye başladı. Zihninde neler saklandığını bilmesem de yaşananların öfkesinin kalbinde bir yaşam atışı gibi atıp durduğunu biliyordum.

"Neden buraya geldiniz?" diye sordu bana bakmadan.

"Lavin buraya gelmek istedi," dedi Yunus Emre topu bana atarak. "Bu gece masa oyunu oynayalım diyorduk."

Kartal bir an durdu, gözleri bana doğru kaydı, sonra bakışları apar topar benden uzaklaşarak arkadaşına çevrildi. "Ne oyunu?"

"Üniversitede hep yapardık," dedi Yunus Emre omuz silkerek. "Eğlenebileceğimizi düşündüm."

"Fark etmez," dedi Kartal. "Zaten bu gece dışarı falan çıkmayacağım."

"O zaman birkaç şişe şarap ve birkaç masa oyunu?"

"Olur," dedi Kartal, şakaklarını ovup gözlerini talimat veren adama çevirdi. "Sağ ol Rıfat, görüşürüz sonra."

"Hoşça kal," dedi Rıfat elini kaldırarak.

Spor salonundan çıkana dek aramızda bir konuşma geçmedi ama Yunus Emre ile konuşmaya devam etmişti. Spor salonunun otoparkına indiğimizde Yunus'tan ayrıldık, cipin kapısını açıp araca binerken yüzümde kaya gibi sert bir ifade olmasına rağmen kalbim çok bulanıktı. Emniyet kemerini bağladığım sırada Kartal aracın kapısını sertçe kapatarak motoru çalıştırdı. Sert bir manevrayla direksiyonu çevirerek aracı olduğu yerden çıkarırken gözlerim dikiz aynasına kaydı, altın tozu serpiştirilmiş gibi parlayan gözlerine baktım. Kaşları kavisli ve siyah olduğu için her daim çatık görünürdü ve onun görüntüsünü daha da kasvetli, sert bir hâle büründürürdü. Uzun, zehirli kara oklar gibi duran kirpikleri ileri doğru dimdik duruyor, dokunsam parmaklarımı kanatacakmış gibi keskin görünüyordu.

"Kartal," dediğimde Kartal'ın gözleri yavaşça bana doğru döndü, bakışları bir garipti. Bakışları kalbimi boğuyordu. Bakışları kalbimi durduruyordu. Bakışları kalbimde duruyordu.

"Söyle," dedi.

Bir an gözlerine takılıp kaldım. Aramızdaki bakışma yangın gibi büyümeye başladı. "Köşedeki benzinlikte durur musun? Sigara alacağım."

"Benim sigaramı kullan," dedi. Tam gözlerini benden çekecekken, elimi omzuna koydum ve bu onun bakışlarının aniden sertçe bana çevrilmesine neden oldu.

Gözleri iki taraftan ışığı kesilmiş karanlık bir tünel gibiydi ama o tünelin içine girip ilerlemeye başladığımda, içine yerleştirilmiş lambalardan yayılan altın rengi ışık tenime dökülüyordu.

"Karnım acıktı," diye fısıldadım. "Bir şeyler de alacağım."

Dilini ağzının içinde gezdirdiğini fark ettim, buz gibi bakan gözleri dudaklarıma dokundu, ardından gözlerime tırmandı ve bakışlarını yavaşça yola çevirdi. Aracı kenara çekerek yavaşlattı, benzinliğin içine girdiğimizde elimi usulca omzundan çektim. Bakışları tekrar bana dokunmamıştı.

Araçtan ineceğim sırada, "Cüzdanımı al," dedi.

Bir an durup, "Param var," dedim

"Bana da sigara alırsın." Gözlerimin içine bakınca, karanlık aracın içinde bir an hareket edemedim ve gözlerinin içinde esir kaldım. "Hem akşam için abur cubur da alırsın."

"O zaman sen de gel," diyerek beyaz bayrağı yukarı çektim, gözlerini gözlerimden çekmeden yüzümü ifadesiz bir şekilde izlemeye devam ediyordu.

Sonunda aracın kapısını açtı, soğuk aniden içeriye döküldü, birlikte benzinlikteki markete girdik. Reyonlara ilerlerken aramızdaki uçurumun gitgide açılmasından dolayı tedirginlik duyuyordum. Bundan sonra bana hep böyle mesafeli davranacak olmasını düşünmek bile tuhaf bir şekilde yüreğimin sıkılmasına neden olmuştu.

Kartal sepete birkaç cips atıp, peynir reyonunda ilerlemeye başladığında, ben hemen arkasında, çikolata rafına bakarak ilerledim ama içimdeki sıkıntı gitgide daha da büyüyordu. Birkaç paket çikolata alıp, oyuncak ayıların olduğu reyona girdim. Kartal peynir reyonundan birkaç peynir aldı, hepsi kokteyl için kullanılan peynirlerdendi. Ayıcıkları

incelemeye başladım, gözlerimi ondan sonunda ayırmıştım ayırmasına ama aklım fikrim ördüğü duvardaydı. Belki de bu duvarın varlığı bizim için en doğru olandı. Belki de bu kadar yakın olmamız, ateşe elimizi uzatmaya olan meylimiz bizi bir çıkmaza sürükleyecekti. Belki de en başından kendimizi geri çekip, ateşi sadece izlemeliydik; ateşin bizi yakmasına izin vermemiz delilik demekti.

Simsiyah kadife tüylü, sapsarı gözleri olan bir pantere uzanacağım sırada, "Oyuncaklarınla oynamaya mı karar verdin, küçük kız?" diye sordu boğuk sesiyle, sesinin bu denli yakından gelmesiyle irkilerek omzumun üzerinden ona baktım.

Çikolata paketlerini elinde tuttuğu sepete bırakıp, "Bu panter sana benziyor," dedim. "Tek fark, onun içi doldurulmuş. Sen bomboşsun."

Bana düz düz baktı.

"Emir'e daha çok benziyor o zaman."

Gözlerimi devirerek bakışlarımı pantere çevirdim. "Gerçekten gözleri senin gözlerine benziyor," dediğimde duraksadığını hissettim, sonra tıpkı benim gibi onun altın rengi gözleri de pantere kaydı.

"Beğendin mi bunu?" diye sordu.

"Şirinmiş."

"Bana benziyor ve şirin, öyle mi?"

"Evet," dedim. "Senin aksine şirin ama sana benziyor."

"Sadece gözleri mi benziyor?"

"Evet," dedim. "Rengi."

"İyi," dedi ve uzanıp panteri aldı, bana uzattı. "Al."

Kaşlarımı hayretle kaldırarak, "Neden?" diye sordum.

"Sana alıyorum bunu."

Gözlerim gözlerine tutundu, altın rengi gözleri marketin tavanından sızan beyaz ışığın parıltısıyla daha da canlı, cam gibi görünüyordu. Güneşe camın arkasından bakıyormuşum gibi hissettiriyordu. Siyah kirpikleri, gözlerinin rengini belirginleştirmek için Tanrı'nın yaptığı bir rötuştu sanki.

"Neden ki?"

"Gözlerimi hiç unutmaman, her baktığında hatırlaman için bunu sana hediye ediyorum."

Zaman, bir küvetin içini dolduran su gibi, içimi onunla doldurmuyordu. Bundan kaçamıyordum, bundan saklanamıyordum, kendimi o

ateşe avucumu uzatma isteğinden alıkoyamıyordum. Öyle büyük bir istekti ki bu... Gözlerine baktığımda... O güneş rengi gözlerine baktığımda, müzik bedenimi sarıyor ve ruhum, kalbimi dansa kaldırıyordu. Yanacağımı biliyordum ama onun gözlerine baktığımda, yanmak istiyordum. Belki de yanıyordum. Bakışlarımı hızlıca gözlerinden ayırıp pantere çiviledim. Onun o güneş gibi yakan bakışları bedenimi yakıyor, ruhumu ise donduruyordu.

"Seni unutmamamı istiyorsun sanırım, Alaşan," dedim panteri kucağıma alırken.

"Hayır," dedi, duraksadım. "Beni unutabilirsin, sadece sana bakan gözlerimi unutma."

"Neden?" Ona bakmadan sormuştum bu soruyu.

Kelimeleri ruhumu ağırlaştırıyordu.

"Gözlerimi hatırladığın sürece, başkasının gözlerine dikkatle bakamayacağın için." Bu cümlesi o kadar çıplaktı ki, bu çıplaklık beni ürkütmüştü. Bu açıklık... Bu yalınlık beni korkutmuştu. Bakışlarım yüzüne tutunmak için havaya kalktığında, gözleri yüzümün üzerine serildi ve ben, her şey bittiğinde, yollarımız ayrıldığında, ondan uzaklaştığımda bile bu gözlerin anılarımda hep yaşayacağını anladım.

Kartal geri çekildi ama sözleri içimde kaldı. Arkasını dönüp benden uzaklaşma, reyonların içine karışıp gözden kaybolmaya başladı. Elimde tuttuğum pantere sarılıp gözlerimi oyuncak ayıların olduğu rafa diktim.

"Sever misin oyuncakları?" Tanıdık sesle irkildim. Bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde Ogün'ü gördüm.

"Merhaba," dedim şaşkınlıkla.

Gözlerini oyuncak ayılara çevirdi. "Tıpkı bir çocuk gibi bakıyordun oyuncaklara." Bakışları beni buldu. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedim. "Teşekkür ederim. Sen?"

"Yorgunum, tüm gün spordaydım," dedi derin bir nefes almadan önce. "Sen ne yapıyorsun burada?"

"Bir şeyler alıyordum."

"Oyuncak mı?" diyerek güldüğünde ona düz düz baktım ama elimde olmadan ben de gülümsedim. Bakışlarımı tekrar ayıcıklara çevirdim. "Seni rahatsız etmeyeyim daha fazla, oyuncak güzeli."

"Oyuncak güzeli mi?" Yüzümü buruşturduğumda kahkaha attı.

"Yalnızsan eve bırakabilirim," dedi. "Geceleri İstanbul sokakları pek tekin olmuyor."

"Tek değilim, teşekkür ederim."

"Kartal ile berabersiniz herhâlde," dedi gülerek. "O hâlde akademide görüşürüz." Ogün benden uzaklaşmaya başladı, dolabın önünde durup birkaç içecek aldı, sepetine ekledi ve bana bakmadan yavaşça kasaya doğru ilerlemeye başladı.

Benzinlikten çıkıp eve gelene dek saat dokuz olmuştu. Kartal pek konuşmuyordu, birlikte mutfağa geçip cipsleri ve mezeleri hazırlamaya başladığımızda bile ağzını bıçak açmamıştı. Buzdolabından yoğurdu çıkarıp, son kullanma tarihini kontrol ettiğim sırada Kartal, yeşil cips paketini açıp, cipsi geniş, cam bir kâseye boşalttı. O sırada telefonu çalmaya başlamıştı.

"Lavin, açsana şunu," dedi dolabın kapağını açarken. Dolaptan bir su bardağı çıkardı ve cips paketini çöpe basket attı.

Telefonu tezgâhta şarj oluyordu, telefonu şarjdan çıkarmadan arama ekranında adı ve fotoğrafı beliren Yunus'a baktım, telefonu açıp kulağıma bastırdım. "Efendim?"

"Lavin?" dedi karşı taraf, aracın içinde olduğunu derin sessizlikten anlamak mümkündü, ardından Sibelay'ın şen kahkahasını duydum. "Geliyoruz biz."

"Tamam."

Kartal, "Pizza sipariş ettim, söyle, almasın boşuna bir şey," dedi bardağın içine buz gibi suyu doldurup kafasına dikmeden hemen önce.

"Duydum söylediğini," dedi Yunus Emre. "Tamamdır o zaman. Şarap getiriyorum."

"Peki. Dikkatli olun."

"Görüşürüz güzelim."

Telefonu kapatıp tezgâhın üzerine bıraktığım anda zil çaldı. Gözlerimi Kartal'a çevirdim. "Pizza," dedi, çenesiyle siyah, deri cüzdanını işaret etti. "Ödesene. Benim biraz daha işim var burada."

"Tamam," dedim sadece. Ödemeyi yapıp pizzaları alarak içeri girerken kapıyı kapattım. Açık duran cüzdanı kapatacağım sırada, cüzdandaki fotoğraf bölmesinde Kardelen'in fotoğrafını görmek, olduğum yerde kazık gibi çakılıp kalmama neden oldu. Bu fotoğraf Kardelen'e ait bir vesikalıktı, bu fotoğrafın çekildiği günü hatırlıyordum. Adanın

Kardelen'e vereceği pozu söyleyişini, Kardelen'in pozu verememeyişini, yaptığı çocuklukları... Adamı sinir edişini, bu pozu yakalayana kadar adamın en az on kez Kardelen'in fotoğrafını çekmiş olmasını...

"Gülüyorum şu an," diyordu Kardelen bir sırtlan edasıyla sırıtarak kameraya bakarken, adam ise sinirden yüzünü ovmaya, söylenmeye başlamıştı.

"Biraz sağa lütfen."

Kardelen adamı taklit ederek, "Biraz sağa lütfen," diyordu ve sağa kayıp daha çok sırıtıyordu.

Pizza kutularını yere bırakıp, gözlerimi vesikalığa dikerek sırtımı duvara yasladım. "Çok güzelsin," diye fısıldadım, parmağımı şeffaf banda sürtüp onun yüzünü okşadığımı hayal ederek. "Gökyüzü kere."

"Yıldızlar kere mi?" diye sordu zihnimde bir ses.

"Yıldızlar kere," diye mırıldandım boğazım düğüm düğümken.

Kardelen'in fotoğrafının altında bir fotoğraf daha olduğunu, fotoğrafın kenarından çıkan diğer bir fotoğrafın ucundan anlamıştım. Kaşlarımı çatarak parmağımı şeffaf yerden içeri soktum, fotoğrafı hafifçe çektiğimde gördüğüm manzara, gözlerimden aniden yaşların akmaya başlamasına neden oldu.

Fotoğraf, Özay ile birlikte olduğum, genişçe gülümsediğim fotoğraftı ama fotoğraf karesinde Özay yoktu, yalnızdım ve fotoğrafın kenarları yakılmıştı.

Fotoğrafın arkasını çevirirken parmaklarım titriyordu.

Fotoğrafın arkasında şöyle yazıyordu:

Kış Dönencesi, bana yıldızlar kadar uzaksın.

5. BÖLÜM

"Yaralı Bulut ve Çoban Yıldızı"

♪ *Billie Eilish, WILDFLOWER*

Kelimeleri var eden duygular, göğsümde intiharın eşiğinde duran bir kadının rüzgârda savrulan saçları gibi savruluyordu.

Bir fotoğraf karesi elbette bir insanı ağlatabilirdi ama nasıl oluyordu da insan fotoğrafta gördüğü kendisiyken de böyle yıkılıp, böyle hislerle dolarak ağlayabiliyordu?

Ellerime bakmak istiyordum. Canım yandığında hep ellerime bakardım. Çaresiz kaldığımda hep ellerime bakardım. Konuşmam gerekirken sustuğum anlarda hep ellerime bakardım. Oysa ellerimde leke gibi taşıdığım kelimeler, içimdeki cinayetin sesimde hiçbir zaman can bulamamış olmasının deliliydiler.

Kendimi bir an evvel toparlamam gerekiyordu. Kendimi toplamam, onun gözlerinden ve cümlelerinden, onun bana vereceği iyi ya da kötü tüm hislerden uzaklaşmam gerekiyordu. O bir zehir gibiyken, benim onu açık yarama sürüp şifa beklemem anlamsızdı. Seni öldüreceğini bildiğin kana susamış aç bir aslanın başını okşamaktan ne farkı vardı ki bunun? Ben onunla uyuyordum. Ben, ruhumu paramparça

edebilecek birinin kollarında uyuyordum. Bu çok saçmaydı. Bana hissettirdikleri çok saçmaydı. Kartal beni mahvedebilecek bir adamdı. Ve ben buna göz yumamazdım. Öylece ruhumu teslim edemezdim ona. Onunla savaşmak zorundaydım, evet, savaşmak zorundaydım. En çok da kendimle...

"Var olan bir duyguyu yok saymaya başladığın zaman, o duygu baktığın her yerde var olabilecek kadar büyür," demişti babam. Babamın sesi, daima kalbimde var olacak bir kalp atışı gibi zihnimde yaşamaya devam edecekti.

Ellerimde büyüyen boşluklarla kendimi kara zorla salona attım. Bedenimi zor taşıyorken pizza kutularını taşımak yüzlerce kilo ağırlığı olan bir yükün altına girmek gibiydi.

Bize bunu yapmak zorunda değildi.

Gözlerimden akan yaşları parmaklarımın uçlarıyla silerken sessizce koltukta oturuyordum. Kirpik diplerimin bile sızladığını hissediyordum. Kartal'ın koridora düşen adımlarının sesini duyduğumda kalbimde bir tedirginlik hissiyle yutkundum. Ağladığımı fark edecek olursa bu felaketim olurdu.

Ondan bunu tıpkı bir sır gibi saklamam gerekiyordu.

Neden? Neden fotoğrafımı cüzdanında saklıyordu? Neden bunu bize yapıyordu?

Tıpkı o fotoğrafın etrafını yaktığı gibi, fark etmese de benim kalbimi de yakmıştı.

Biz diye bir şey olamazdı. Bunu anlaması, sonra bana da anlatması gerekiyordu. Çünkü bazen ben de bu gerçeği yok sayacak hareketler sergiliyor, belki de bu gerçeğin hiç var olmamasını diliyordum.

"Hallettin mi?" diye sorarak salona girince elimdeki cüzdanı hızla masaya bıraktım ve ona bakmadan başımı salladım. Gözlerimin kan çanağı olduğuna emindim. Ve onun bunu görmesini şiddetle istemiyordum.

"Hallettim," diye geçiştirdim ama Kartal'ın bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum. Sanki ağladığımı bile unutmuştum da onun bana baktığını hissedince tekrardan ağladığımın farkına varmıştım.

Onun gözleri bağışıklık kazanamadığım bir hastalık gibiydi.

"Bir sorun mu var?" Sesindeki şüphe içimi daha da ağrıttı.

"Bir şey olmasını mı dilerdin?" diye sordum elimde olmadan sertleşerek. Bana garip garip baktığını hissettim ama bunu önemsemedim. Oturduğum yerden aniden kalkarak ona bakmadan salonun çıkışına yöneldiğimde Kartal arkamdan bakakalmıştı. Bir anda böyle bir değişimi beklemediği kesindi, ben de kendi fotoğrafımı görmeyi beklemiyordum. Ama görmüştüm. Beklemediğim her şey olmuştu.

"Aniden ne diye parlıyorsun, kızım?" diye sordu, garip garip baktığını hissettim ama dönüp ona bakmadım.

Hızlıca odama girip, üzerimdeki kıyafetleri bir çırpıda çıkararak elbise dolabına yöneldim. Kafamda susturamadığım bir ses bana aynı şeyleri fısıldayıp duruyordu. Yolum çok yanlıştı. İlerlediğim yol çok yanlıştı. Mayın tarlasında yürüyordum, bu çok yanlıştı.

Siyah, bol bir kazak giydim, kazak bir elbise kadar boldu ve kalçalarımı da örtüyordu. Altıma siyah, penye şortlarımdan birini giydikten sonra saçlarımı hızlıca topuz yapıp komodinin üzerindeki sigara paketine uzandım ve tam o sırada kapı zili çaldı. İrkilerek karanlık odanın aralık duran kapısına baktım. Koridor hâlâ karanlıktı ama çok geçmeden Kartal'ın adımları koridora düşmeye başladı. Odadan çıktığımda kapının önünde duruyordu, tam kapıyı açacağı sırada gözleri beni buldu ama koridor hâlâ zifir renginde olduğundan yüzümü seçememişti.

Kartal bana bakmaya devam etti ama kapıyı da açtı. Yunus Emre, "Kapıyı açmaya Ankara'dan geliyordunuz herhâlde," dedi. Elindeki poşetleri kapının kenarına koyup, üzerindeki kot ceketi çıkardı ve etrafa bakındı. "Kardeşim neden kapkaranlık burası? Ayin falan mı yapıyorsunuz?"

"Ya söylenip durma, çok üşüdüm!" Bu ses Sahra'ya aitti. Yunus'u iterek içeri girip kollarını ovuştururken, "Cidden, neden bu kadar karanlık burası?" diye sordu.

Kartal, Burak ve Yunus Emre birlikte poşetleri mutfağa taşıdılar. Diğerleri ile salona geçtik ve Sahra sehpanın üzerini boşaltarak bağdaş kurup yere oturdu. Önce çantasından kâğıt parçaları çıkardı, ardından her kâğıt parçasının üzerine farklı rakamlar ve sayılar çizdi, sonra da hepsini tek tek katladı ve ortaya koydu.

"Daha önce hiç bundan oynadın mı?"

Koltuğun kenarına otururken başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Biraz daha zorlayıcı ama kesinlikle çok eğlenceli."

"Nasıl olacak ki?"

"Cezaları kendimiz belirliyoruz, kuralları da biz koyuyoruz." Çantasının içinden büyük bir zarf çıkardı. "Burada da cezalar var. Bir çeşit cesaret oyunu gibi düşün."

Koltuktan kalkıp bağdaş kurarak Sahra'nın yanına oturdum. Kısaca bana oyundan bahsetti, sonra bir şeyler yedik ve sonunda da oyun için sehpanın etrafındaki yerlerimizi aldık. Koltuğun üzerinde ceza için kullanılacak birçok şey vardı. Yumurtaları gördüğümde belki bunları birinin kafasında kırarız diye düşünmüştüm.

Yunus Emre, biraz evvel Sahra'nın yazıp katladığı kâğıtları sehpanın ortasına koyup, "Herkes birer tane seçsin," dedi ve kendisi katlanmış kâğıt parçalarından birini alarak geri çekildi. Herkes birer kâğıt aldı, son kalan iki kâğıttan birine uzandığım sırada parmaklarım Kartal'ın soğuk parmak uçlarına sürtündü. Gözlerimiz birbirine çok kısa dokundu, şimşeğin ışığı pencereden sızarak sehpanın üzerine ve yüzlerimize döküldü. Elimi geri çektiğim anda şimşeğin ağıtlarla dolu bir çığlık gibi dökülen sesini dinledim.

Bana çıkan rakam yediydi, Kartal ise üç numarayı çekmişti. Bazı adımlar ödül niteliğindeydi, bazıları ise ağır cezalardan oluşuyordu. Anlık da olsa olanları unutup kendimi oyuna vermeyi denedim ve bir süre sonra gerçekten bunu başarabildiğimi fark ettim. Düşünceler büyük oranda yerli yerinde dursalar da yeni bir şey keşfetmenin heyecanı beni uyuşturmaya yetmişti. Yunus bir numaraya sahip olduğu için zarı ilk o atacaktı. Zarları attı ve zarlar üç ile beşi gösterdi, ilk düşen zar üç olduğu için üçüncü kâğıttaki beşinci maddeyi yerine getirmek zorundaydı. Sibelay heyecanlı heyecanlı üçüncü kâğıdı açıp beş numaralı maddeyi sesli bir şekilde okudu.

"Geçici sprey boyayla saçlarını yeşile boya!"

Gözlerim iri iri açıldı, Burak resmen yeri göğü inletecek bir kahkaha atmış, Yunus ise şok içinde Sibelay'a bakmaya başlamıştı. Burak kahkahayı öyle bir abarttı ki, Yunus'un gözleri ters bir manevrayla ona doğru çevrildi. "Aç da götüne gül," dedi kaba bir sesle. "İstemiyorum ben yeşil boya falan. Joker miyim ben?"

"Mızıkçılık yok, birader," dedi Burak kahkahalarının arasından. Koltuktaki kozmetik poşetine uzanıp, küçük bir kutunun içindeki sprey boyayı çıkararak salladı. "O saçlar boyanacak..."

"Kardeşim, şimdiden oyunbozanlık yapacaksan oynamamızın bir anlamı yok," dedi Kartal. "Bırak kendini Nesli'nin maharetli parmaklarına, bir güzel boyasın seni..."

Neslihan dudaklarının arasına sigarasını dengeledikten sonra Burak'ın elinden yeşil sprey boyayı alıp salladı, sırıtarak Yunus'un yanına çöktü. "Gel bakalım," dedi ağzında sigara olduğu için boğuk çıkan sesiyle. "Seni vitaminsiz Shrek seni..."

"Bana ne ya, istemiyorum ben." Yunus, omzunun üzerinden Nesli'ye kötü kötü baktı. "Bu kız boyamasın, Kartal. Lavin boyasın..."

Neslihan alayla, "Niye öyle diyorsun ya?" diye sordu. "Gücendim."

"Umurumda değil, otur ağla istersen. Kendi kafasına bunu yapan, bana ne yapar biliyor musunuz siz?" Yunus Emre, Neslihan'ın turuncu, kısa saçlarını işaret etti. "Kuaförüm Sensin mi çekiyoruz? Eğer öyleyse benim kuaförüm bu kadın değil."

"Hadi lan oradan!" diye söylendi Nesli. "Ne varmış saçlarımda benim? Asıl ben seni müşteri olarak kabul etmiyorum, kaba yaratık."

"Bir dakika, bir dakika. Kuaförüm Sensin mi dedi az önce o?" diye sordu Sahra kaşlarını kaldırarak. "Yunus?"

"İzlediğimden değil, televizyonu karıştırırken gördüm," dedi Yunus gergin bir sesle.

"Kısmetse Olur için de öyle diyordun ama sonra Emre ile Ayça fanı olduğun ortaya çıktı," dedi Burak düz bir sesle.

Yunus sakince, "Klasik müzik eşliğinde edilen varoş kavgalarını keyifle izlemediğinizi söyleyebilir misiniz? Söyleyemezsiniz," dedi.

Kartal gülmemek için kaşlarını çatıp dudaklarını birbirine bastırdı. "Hadi, Nesli. Boya şu Kısmetse Olur damat adayı Yunus'u."

"Sen ne biliyorsun peki konuyu? Sende de var bir şeyler," dedi Yunus Emre dik dik bakarak.

Yunus Emre'yi diğerlerinin aksine hep kendi hâlinde, içine kapanık, hatta oldukça karanlık ve sessiz görmeye alışkın olduğumdan son günlerde onu böyle aktif, şakalara gülüp şakalar yapan biri olarak görmek bana kendimi hem iyi hissettiriyordu hem de biraz tuhaftı.

"Boyamıyorum ben bunun saçlarını," dedi Nesli, sinirle Yunus'un saçlarını çekiştirdi, Yunus ise onun eline öfkeyle vurup ona yan yan baktı. "Git Lavin boyasın seni, ben daha dokunmam senin bitli saçlarına. Ermemiş erik seni."

"He he," dedi Yunus Emre, sonra gözlerini bana çevirdi. "Sen yap bari."

İkilemde kalmış bir şekilde, "Sonra bana da düşman olma ama," dediğimde Yunus bana kötü kötü baktı. Yavaşça oturduğum yerden kalkıp, Nesli'nin elindeki sprey boyayı aldıktan sonra birkaç defa çalkaladım, ardından kapağını çıkardım ve Yunus Emre önümde otururken elimle saçlarını geriye yatırıp yeşil boyayı aniden saçlarına sıktım. Yunus panikle sıçradı, boya saçlarından çok alnına yayılırken Nesli yüksek sesli kahkahalar atıyor, Burak da ona eşlik ediyordu.

"Düşmanına sıkar gibi sıktı lan!" dedi Yunus geri çekilip gözlerine kadar bulaşan sprey boyaları avucunun içiyle silerken. "Kızım Shrek dediler diye mi yüzümü boyamaya karar verdin? Saçımı boyayacaksın saçımı! Gözüme girdi!"

Sırıttım. "Pardon."

"Devam et, Lavin. Saçının tamamı boyanacak," dedi Burak sırıtarak.

"Çok boyama," dedi Yunus sessizce.

Omuz silktim. "Sonuçta bu senin cezan, haklılar. Yan çizme."

"Seni iyi biri sanmıştım..."

"Sadece adil biriyim," dediğimde gözlerini devirdi.

"Avukat Hanım, ben senin adil biri olduğunu sanmıyorum," dedi Kartal aniden, gözlerimi ona çevirdim ama diyecek bir şey bulamadım. Yunus Emre yavaşça öksürünce gözlerim onun altın kahverengi gözlerinden ayrılarak Yunus'a kaydı.

"Boya beni." Bunu söylerken kaşları ve alnı, hatta kirpikleri bile yeşile boyalı görünüyordu. Bu manzara beni içten güldürdü, ardından saçlarını geriye yatırıp parmaklarımla taradım ve yeşil boya parmak uçlarıma bulaşırken onun saçlarını daha dikkatli bir şekilde yeşile boyamaya başladım. Boya çok kaliteli bir boya değildi, o yüzden Yunus'un saçları boyandıkça sertleşiyor, dokununca kırılacakmış gibi hissettiriyordu. Tedirgin bir şekilde boyamayı bitirdiğimde Yunus yanaklarının içini şişirerek, "Ben görmek istemiyorum, siz gördünüz, yeterli. Sıradaki," dedi gergin bir sesle.

"Tipe bak," dedi Burak. "Yandan yemiş Joker."

"Hadi, sıradaki. Biriniz bile saçlarım hakkında yorum yaparsa aldığı her cezada benden psikolojik şiddet görür. Ve laflarım, yumruklarımdan daha serttir. Zar atma sırası senin, Sibelay."

Sibelay heyecanlı heyecanlı zarı eline aldı, bir Nesli'ye bir de yeşil saçlı Yunus'a baktı ve zarları avucunun içinde çalkaladı. Nesli, Sibel'in elini havada kapıp yumruğunu öptükten sonra, "Şans getirsin," diye mırıldandı ve aralarında tatlı bir gülüşme yaşandı. Kartal ve Yunus Emre aynı anda gözlerini devirmişti.

Sibelay zarları attı, üçe iki geldi ve Yunus Emre dehşet içinde kâğıda bakarken, "Nesli, maşallah dediğin üç gün yaşıyor," diye mırıldandı.

Sibelay, "Ne oldu ki?" diye sorunca, Yunus kâğıdı Kartal'a uzattı ve Kartal'ın ifadesi bir anda donup kaldı. Bir kâğıda bir Yunus'a bir de Sibelay'a bakıyordu.

"İstersen tekrar zar at, Sibelay," dedi Kartal ciddi bir sesle. "Ve Nesli, lütfen bir daha şans dileme."

"Ne çıkmış olabilir ki? Abartmayın," dedi Nesli gözlerini devirerek, kâğıda uzanıp kâğıdı eline aldı ve bir an donup kaldı. Dilini ağzının içinde gezdirip, gözlerini kaldırarak Kartal'a baktı. "Arı Maya'm, tekrar zar at bence de."

"Ne çıktı ki?" Sibelay kâğıdı Nesli'nin elinden kapıp, "Ayy, en güzeli bana çıkmış!" diye bağırdı heyecanla. "Sizi gidi sizi! Kötü bir şey gelmesini bekliyordunuz, değil mi?"

Kartal, "Daha kötü ne gelebilirdi ki?" diye mırıldanınca kaşlarımı çatarak kâğıda bakmaya çalıştım. Neden bir anda ortam buz kesmişti anlamıyordum.

Sibelay ayağa kalkıp, yumruğuna hafifçe öksürdü. "Şimdi size Azer Bülbül'den Bu Gece Karakolluk Olabilirim'i söyleyeceğim."

Kartal derin bir nefes alarak, "Sen değil ben olacak gibiyim," diye mırıldandı tekrardan.

"Şarkı söylemesi neden bu kadar sorun ki?" diye sordum Yunus'un kulağına eğilerek.

Yunus Emre sadece Sibelay'a bakarak, "Dinle ve kararı sen ver," dedi.

Yavaşça Kartal'ın yanına oturup, kafamı kaldırarak ayakta dikilip heyecanla şarkı söylemeye hazırlanan Sibelay'ı izlemeye başladım. Sibelay olduğu yerde yavaşça sallanmaya başladığında bir an bu görüntü bana komik gelse de ciddiyeti bozmadım. Dizlerimi karnıma çekip, kollarımı dizlerimin etrafına sarıp kaşlarımı kaldırarak onu izlemeye başladım. Herkes diken üstünde görünüyordu.

"Daralır yüreğim, canım çok sıkılıyor!" diye bağırdı bir anda Sibelay, yüreğim ağzıma gelirken hafifçe sıçrayıp iri iri gözlerle ona bakmaya başladım. "Ey gene gergin saatlerim başladı..." Sesi çatlıyordu. Ardından şive ekleyip, çığıra çığıra şarkı söylemeye başladı ve kanım dondu.

Yavaşça Kartal'a sokuldum ve fısıldadım. "Neden?"

Neslihan korkuyla Sibelay'ı izliyordu, herkes put kesilmişti ve yüzlerinde dehşet dolu bir ifade vardı. Neslihan, Sibelay yükselince iri gözlerle hızlıca kafasını sallayıp onunla yükseldi ama daha çok korkudan yapmış gibi duruyordu. Sibelay yerinden kıpırdamadan elinde mikrofon varmış gibi sarsıldı.

Kaşlarını çatıp tekrar sesini çatlatarak çığlık atar gibi şarkı sözlerini tekrarladı. Neslihan'a doğru eğildi. Ve dramatik olduğunu düşündüğü korkunç şiirine başladı. "Yağmurlarda ıslanmak, rüzgârlarda savrulmak, serserice sokaklarda dolaşmak istiyorum..."

Neslihan iri gözlerle sadece başını olumlu anlamda salladı.

Sibelay bir arabesk kraliçesiymiş gibi sağa sola sallanarak şarkı sözlerini bağırarak tekrarladı. Tam yeniden yükselecekken, Kartal aniden, "Ne olursun dur!" diye bağırdı. "Biraz daha devam edersen karakolluk olacağız!"

Sibelay iri iri gözlerle, "O kadar mı hissettirdim?" diye sorunca, Neslihan başını hızlıca salladı ve "Evet, bebeğim. Kesinlikle çok hissettim. Ruhen karakoldayım şu an ben," dedi.

"O zaman bir de Duygularım'ı söyleyeyim mi hazır ayaktayken?"

Aniden panikle, "Hayır!" diye bağırdık hep bir ağızdan.

"Neden ki?"

"Benim duygularım zaten darmadağın şu an Sibelay, hiç yeri ve sırası değil," dedi Yunus Emre.

Sibelay'ın sesi gerçekten korkunçtu.

Zar atma sırası Kartal'a geldiğinde gözlerim yavaşça ona çevrildi. Kartal'ın gözleri de bana dokundu ve dışarıda yağan yağmurun sesini daha net duymaya başladım.

"Umarım bir ödül değil de ceza gelir," dedi Burak. "Keyfimiz yerine gelirdi. Şayet ben hâlâ karakol bahçesinde gibi hissediyorum kendimi."

Kartal, sanki Burak hiç konuşmamış gibi yüzümü izlemeye devam etti. Birilerinin bunu fark etme düşüncesi bile kalbimi rahatsız bir hisle sızlatırken bakışlarımı ondan kaçırıp sehpanın üzerine diktim. O bana

bakarak zarları birkaç kez daha salladı, sonra attı. Merak duygusuyla zarların yukarıda kalan kısımlarına baktım, Kartal umursamıyormuş gibi profilime bakmayı sürdürüyordu ve onun bana baktığını hissetmek bedenimin yay gibi gerilmesine neden oluyordu.

"Altı altı," dedi Sahra gözlerini irileştirerek. "Vay canına, şansa da bakın siz!"

"Artık şans mı yoksa kara baht, kör talih mi bilemeyeceğim," dedi Yunus Emre altıncı kâğıdı eline alarak. "Bakalım altıncı kâğıttaki altıncı maddede ne bekliyor bizi?"

Kartal'ın gözlerinin sonunda benden ayrıldığını fark ettiğimde çaktırmadan ona baktım. Yunus Emre burnundan sert bir nefes vererek güldüğünde Kartal kaşlarını çattı, Yunus'a bakıp olayı kavramaya çalıştığım esnada Sibelay kâğıda doğru eğilerek iri iri gözlerle Yunus'un parmağıyla işaret ettiği maddeyi sessizce okudu.

"Yunus, bunu pas geçmeliyiz. Bizi öldürür," dedi Sibelay iri iri gözlerle bakmaya devam ederken. "Bir single çıkarmadan ölmek istemiyorum!"

Yunus irkilerek dibindeki Sibelay'a, sonra da Kartal'a baktı ve şöyle söyledi: "Öldür bizi, Kartal."

Bu sehpanın etrafındaki grubu anlık güldürdü. Kartal kâğıda uzanmak isteyince, Yunus geri çekilerek, "Yok öyle yağma," dedi hain bir sırıtış eşliğinde. "Önce tahminleri alalım. Sence ne çıktı? Bir ceza mı yoksa ödül mü? Bir izleyici olarak benim için bir ödül..."

Kartal dişlerinin arasından, "Uzatma da ver şu kâğıdı, ne saçmalık karalamışsınız göreceğim," diye söylendi.

"Hiç gerilme, benim bu saçlarım nasıl yeşile boyandıysa," Yunus Emre, Kartal ile sırtımızı verdiğimiz koltuktaki poşetleri işaret etti, "işte sen de öyle çiğ tavuk yiyeceksin!"

Bir an donup kaldım. Sehpanın etrafında oturan herkesle birlikte Kartal da donup kalmıştı. Yunus Emre pis pis gülüyor, Sibelay dudaklarını kemirerek tedirgin gözlerle Kartal'ın vereceği ağır tepkiye hazırlıklı bir şekilde bekliyordu ama Kartal bir süre hiç konuşmadan donuk gözlerini arkadaşına dikerek öylece bekledi. Sessizlik gitgide daha da büyüyordu.

"Ne diyorsun oğlum sen?" Kartal'ın kurduğu ilk sakin soru cümlesi buydu, sonra aniden, "Okuma yazman yoktur inşallah amına koyduğumun sığırı, şakaysa bok gibi bir şaka, değilse sana o boku yediririm," diye çıkıştı.

Yunus, "Şaka falan değil, okulun ilk yıllarından beri kuralına göre oynamıyor muyuz bu oyunu? Bir numarayla öpüş yazsaydı kalkıp benimle öpüşecektin, o yüzden tavuğu da çiğ çiğ yiyeceksin," dedi ciddi ciddi. "Yoksa benimle öpüşmek mi istiyorsun?"

"Seninle öpüşeceğime gider tavuğun götünü öperim."

"Tavuğun götünü öp demiyoruz ki, etini ye diyoruz. Ne meraklısın göte möte," dedi Yunus, Kartal'ı tiye alarak.

"Lan ben onun pişmişini yiyemiyorum, çiğ hâlini nasıl yiyeyim?" Kartal bir bana, bir Yunus'a bakıp gözlerini tekrar bana çevirdi. "Bu seferlik sen yesene, sen seviyordun tavuğu."

"Aa, ne ilgisi var be?" diye carladım. "Çiğ tavuğu nasıl yiyeyim, yamyam mıyım ben?"

"Ben yamyam mıyım?" diye sordu Kartal bana dik dik bakarak.

"Yiyeceksin, kurallar böyle," diyerek elimi geriye atıp poşeti aldım, poşetten paketteki göğüs etini çıkararak sehpanın üzerine koyup ona meydan okuyan gözlerle baktım. "Ya çiğ tavuğu yersin ya da Yunus'u öpersin. Dudaktan."

Kartal, kaşlarını kaldırdı.

Streç filmi koparıp tavuğu açtım, bir an tavuğa bakınca içim kalktı, yüzümü buruşturup öğürerek kafamı geri çektim. Kartal sehpaya doğru eğilip, üzerinde çalıştığı bir deneyi inceliyormuş gibi çiğ tavuğu incelemeye başladı.

"Yersin sen yersin," diye gaz verdi Nesli ama bunu söylerken kusmak üzereymiş gibi bakıyordu. Kartal bir süre tavuğu izledi, başını eğmiş tavuğu izlerken ara sıra gözlerini kaldırarak arkadaşlarına bakıyor, sonra bakışlarını yeniden tavuğa indiriyordu.

"Sadece bir ısırık," diye fısıldadım ona, bir an durup gözlerini bana çevirdi. "Sizin için gelenek gibi bir şeymiş bu oyun. Bence buna değer."

Gözleri loş ortamda çok da aydınlık durmayan yüzümde uzun uzun gezindi, sonra tekrar tavuğa bakıp derin bir nefes alarak, "Bir ısırıktan fazlasını yedirmeye çalışana bu sehpayı yediririm," dedi, ciddi görünüyordu.

Kartal çiğ tavuğu ısırıp ağzında uzatarak çekti ve Yunus Emre'nin gözlerine ölümü anımsatan gözlerle bakarak çiğ tavuğu çiğnemeye başladı. İnanamayan gözlerle Kartal'a bakakaldım. Bunu gerçekten yapmış mıydı? Yüzünde mermer gibi bir ifadesizlikle çiğ tavuğu çiğnemeye

devam etti. Herkesin üzerine yıldırım gibi düşmüş sessizlik, Kartal'ın çiğ tavuğu sertçe sehpanın üzerindeki kabına geri bırakmasıyla daha da çoğaldı. Sanırım bu susmaları gerektiğinin altını çizen bir hareketti, şimdi herkes konudan uzaklaşmış, Kartal ellerini yıkamak için masadan kalktığında konu tamamen kapanmıştı ama ben her aklıma geldiğinde bu olaya gülmeye devam edecektim.

Burak'ın cezası hepimizin keyfini yerine getirmişti. Bir oyun havası açacaktık ve o da kurtlarını dökecekti. Bir an Burak gibi kocaman görünen bir adamın oyun havası eşliğinde göbek atışını hayal bile edememiştim ama Sibelay telefonundan bir roman havası açtığında, düşüncelerim hızla değişti. Aniden elektriklerin kesilmesiyle anlık bir uğultu yaşandı, herkes birbirine baktı ama içerisi tam anlamıyla karanlığa gömülmüş sayılmazdı. İlerideki sokağın ışığı yanıyordu, o yüzden yağmurun gölgeleri o ışığı arkasına alarak zemine düşüyordu.

Burak, karanlıkta göbek atmaya devam etti.

Kobra Murat şarkısında dans eden Anakonda Burak ile tanışmak benim için de beklenmedikti. Ona *Anakonda* ismini koyan Neslihan'ın ta kendisiydi.

"Anakonda Burak gecelerinizi ısıtmak için geliyor," dedi Neslihan alkış eşliğinde. "Darbukada Yunus Emre Dikkaya, DJ kabininde Sibelay Varol, klavyede Kartal Alaşan..."

Sibelay şarkıyı başa sardı, Burak şimdi çok daha kıvrak dans ediyor, Sahra kahkaha atarak sevgilisine bakıyordu.

Sibelay birden elimi tutup beni kaldırmaya çalışınca tedirgin bir şekilde gülerek başımı iki yana salladım. Sibelay bu sefer Kartal'ı kolundan tutarak, "Kalkın göbek atalım ya!" diye bağırdı. O sırada Burak yerde tişörtünü çitiliyordu. Evet, çitiliyordu. Kartal sadece sessizce onları izliyor, birasını yudumluyordu. Yüzü o kadar ifadesizdi ki, bu bana şu an olduğum ortamdan daha komik gelmişti.

Yunus Emre'nin, Burak'ın beline ceket bağladığını gördüm. Daha sonra Burak roman havasını değiştirip bu kez ağır roman oynamaya başladı. Kaşlarımı kaldırırken elimde olmadan güldüm. Ben güldüğümde Kartal'ın bakışları bana çevrildi.

"Burak bugünü bekliyordu galiba," diye fısıldadım Kartal'a sokularak. Kolum koluna sürtününce içimde garip bir his büyüdü ama ona

çaktırmamaya çalıştım. Daha önceleri de bu küçük temaslar hislerle dolmama neden oluyor muydu? Hiç hatırlamıyordum.

"Burak kapı gıcırtısına oynar. Bakma öyle yarma gibi durduğuna, ruhunda bir oryantal star yaşıyor."

O gürültünün ortasında bir anlığına kapının çalarken çıkardığı sesi duyar gibi oldum. Elektrikler hâlâ yoktu, bir zil sesi duymamıştım ama kapıya vurulmuş gibi gelmişti. Kartal da duymuş olacak ki gözlerimin içine baktı. "Kapı mı çalıyor?" diye sordum yüzüne yaklaşarak. Nefesim onun yüzüne dökülünce bedeni gerildi. Başını salladı ama konuşmadı, sadece gözlerimin içine bakıyordu. "Gidip bakayım," dedim. Tam yerimden kalkacağım sırada bileğimi kavrayarak beni tuttu. Geri oturup ona baktım.

"Ben gider bakarım, sen bu delilere mukayyet ol," dedi ve kolu koluma ateş çıkaracak gibi sürtünürken oturduğu yerden kalktı, dans eden arkadaşlarımızın arasından geçip kapıyı açmak için salondan çıktı.

Sibelay bana yaklaştı ve kolumu kavrayıp beni sertçe çekerek ayağa kaldırdı. Dans etmek istemiyordum ama Sibelay'ın gazabına uğrayacakmışım gibi hissediyordum.

"Kartal nereye gitti?" diye sordu Yunus Emre.

"Kapı çaldı!" diye bağırdım beni duyabilmesi için.

"O zaman yürüyün kapıya gidiyoruz!" diye bağırdı Burak, duraksayarak ona baktım. "Kimmiş bu saatte kapımızı çalan görelim!" Matarasındaki içkiden bir yudum daha alıp oynaya oynaya koridora doğru yürümeye başladı. Gerçekten sarhoştu. Diğerleri de onu takip edince elimi alnıma vurup koşarak arkalarından çıktım.

Kartal aralık tuttuğu kapının önünde duruyordu, yüzünde ciddi bir ifade vardı, kapının arkasındaki her kimse o bakışlarla karşılaştığında içeride eğlence değil, cenaze olduğunu düşünürdü. Gözleri omzunun üzerinden ona yaklaşan müziğe ve dans eden çılgın arkadaşlarına kayınca burun delikleri genişledi, hepsini süzen bakışları en son bana saplandı ve bana neden onları tutmadığımı sorgulayan bir bakış gönderdi.

"Hayırdır?" diye sordu Burak kapıya doğru yaklaşıp dans eder gibi kıpırdanarak. "Kimsiniz?"

"Kartal Bey," dedi bir adam, Burak'ı umursamadan. Sibelay müziğin sesini kıstı ama oynamaya devam ediyordu. "Bina sakinlerinden şikâyet geldi efendim, çok gürültü yapıyorsunuz."

Burak yüksek sesle güldü. "Kırk yılda bir eğleniyoruz, canları çektiyse onlar da gelsin."

Adam ciddi bir sesle, "Efendim, biliyorsunuz ki binamızda bu tarz..." diyecekti ki, "Kop, kop, kop! Kop evladım! Kop!" diye bağırdı birden Kartal adamın suratına doğru. Ardından elini Burak'ın omzuna koydu ve birden zıplamaya başladılar. Dehşet içinde ikisine bakıyordum. Aynı anda bağırdılar: "Van tu tiri foro!"

Kartal ayağıyla kapıyı sertçe adamın yüzüne kapattı.

Böyle absürt bir şey görmeyi beklemediğim için donup kaldım.

Burak ve Kartal, koridorun ortasında, "Kop kop kop kop!" diye bağırarak omuz omuza zıplıyorlardı, şimdi herkes durmuştu, sadece onlara bakıyorduk. Birkaç saniye sonra Yunus da Kartal'ın diğer tarafına geçti ve omuz omuza zıplamaya başladılar. Neslihan kahkaha atarak onları anlamış gibi bir şarkı başlattı.

"Bu bendeki aşk değil!" diye bağırıyordu Kartal. Yunus ile Burak devam ettiriyordu: "Cano cano!"

Kartal sonunu getiriyordu: "Söyle bana nere gidem?"

Burak bağırdı. "Ver gazı evladım, ver gazı!"

"Are you ready?" diye bağırdı Yunus beklenmedik bir şekilde İbrahim Tatlıses gibi.

Sibelay aniden, "O zaman benden bir Bu Gece Karakolluk Olabilirim gelsin mi?" diye sordu hevesli hevesli. Yunus, Burak ve Kartal yavaşladı, sonra durdular ve aynı anda, "Gelmesin," dediler ama artık Kartal da diğerleri de içten gülümsüyorlardı.

Bu uzun yıllardır tanıdığım bu yabancıyı ilk kez böyle görüşümdü. Kartal hep sert bir kabuğun arkasından bakardı bana, o kabuğun ardında neler saklandığını hiç bilmezdim. Şimdi kabuğun diğer tarafında onunla birlikteymişim gibi hissediyordum.

İlk kez mutluydu, ilk kez kendini akıp giden eğlencenin kollarına bırakmıştı, ilk kez hem bir çocuk kadar masum hem de bir çocuk kadar yaramazdı. İlerleyen dakikalarda Sahra bir avuç acı biber yemek zorunda kalmış, hüngür hüngür ağlamıştı ve karanlıkta Neslihan'ın da omzundaki dövmelerin arasına komik bir hayalet dövmesi eklenmişti.

Gece, başlangıcın aksine oldukça keyifli ilerliyordu. Ta ki sıra bana gelene dek... Bir ceza değil de ödül gelmesi için içten içe dua ettiğim sırada parmaklarımın arasındaki zarları yuvarladım ve ardından zarları

avucumun içine hapsettim. Biraz tedirgin hissediyordum çünkü her ne kadar cezalar aşırı komik görünse de benim başıma gelirse diğerlerine güldüğüm gibi gülemeyeceğimi biliyordum. Hatta gelebilecek cezaları tahmin ederken epey gerilmiştim. Avucumun içindeki zarı yavaşça sehpaya fırlatmamla eş zamanlı olarak gözlerimi yumdum ve zarların dönerken çıkardıkları takırtıyı dinledim. Sonra zarlar durdu ve oluşan sessizliğin içimde doğurduğu merakla gözlerimi aralayıp zarlara baktım.

"Beş, beş," diye mırıldandım, bakışlarımı kaldırıp Yunus Emre'ye temkinli gözlerle baktığımda sırıtarak kâğıda uzandı ve bana denk gelen maddeyi okumaya başladı.

Yunus yüzünü buruşturup, "Şimdiden senin adına üzgünüm, Lavin," dediğinde beni bekleyenin ağır bir ceza olduğunu fark ettim.

"Uzatma da söyle," dedi Kartal.

Yunus Emre, "Amuda kalkıp en utanç verici anını anlatacaksın," deyince bir an donup kaldım. "Anı bitene kadar aynı pozisyonda kalmak zorundasın."

"Ha?"

"Kızın beynine kan gitmez ayol," dedi Sibelay abartıyla.

"Bir de en utanç duyduğu anıyı anlatacak." Sahra bana üzülmüş gibi baktı. "Geçmiş olsun."

"Duvara yaslanırsın," dedi Kartal ileriyi işaret ederek. "Çok yapamayacak gibi olursan bırakırsın."

Ona iri gözlerle baktım. "Yapacak mıyım yani?"

Altın kahve gözleri gözlerime tutundu, dudakları serseri bir kıvrımla yukarı doğru bükülürken, "Bana çiğ tavuğu yedirdiniz," dedi. "Sen de amuda kalkıp aklına gelince en utanç duyduğun anıyı anlatacaksın."

"Bunu yapmak zorunda mıyım?" Kaşlarımı çatarak Kartal'a bakmaya devam ettim. "Mecbur muyum? Hem bu sizin geleneğiniz, benim değil."

Kartal bana alayla bakarken elindeki şampanya kadehiyle beni işaret etti. "Ne o, anlatacağın o utanç verici anıdan mı korkuyorsun?"

"Ne diye korkacakmışım?"

"Çok utanç verici herhâlde," dedi Kartal alayla.

"Sadece mecbur değilim."

"Oyunun burasına kadar bizleydin, bundan sonrasında kaçabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun, Lavinia. O yüzden yerinde olsam gidip

duvara yaslanarak amuda kalkardım. Yoksa yerine getirmediğin her görev için üç ceza daha alacaksın."

Mızıkçı gibi davranmaktan vazgeçerek ayaklandım. Duvar kenarına ilerlediğim sırada Yunus Emre, "Unutma, en çok utandığın anı olmak zorunda," deyince duraksayıp zihnimde gizlediğim anılara ulaşmaya çalıştım. Çocukluğumdan bu yaşıma kadar çok fazla utanacağım olay yaşanmıştı ama hiçbiri anlatabileceğim kadar büyük değildi. Eğildim, avuçlarımı yere bastırdım ve hiç zorlanmadan bedenimi kaldırıp dimdik tutarak ayaklarımı duvara yasladım. Topuz yaptığım saçlarım aşağı sarkarken kazağım da karnımı açıkta bıraktı ve aniden tüm baskı kafa bölgeme toplandığı için kulaklarım çınladı.

"Neyi anlatacağına karar verdin mi?" diye soran Yunus'a baktım ama görüntüsü tersti. Yunus soruyu sorduğu esnada Sibelay yanıma gelmiş, rahatsız olabileceğim düşüncesiyle kazağımın ucunu şortumun kenarına sıkıştırarak kazağın göğüslerimden aşağı sarkmasını engellemişti. Ona minnetle baktım.

Gözlerim Kartal'a kaydı, onun karşısında böyle durmak beni tedirgin ediyordu. Gözlerinde saf bir dikkatle anlatacağım şeyi bekliyordu, diğerleri de ondan farksızdı ama onun gözlerindeki dikkat beni daha da tedirgin etti.

Yanaklarıma kan gibi oturmaya başlayan utanç duygusuyla birlikte, "Çok küçüktüm," diyerek söze girdim ve tam o an tüm dikkatler bana yoğunlaştı. Anılarımın içinde ilerlemek, her ne kadar mutlu anlardan oluşsalar da mayın tarlasında yürümek gibiydi. "Yedi ya da sekiz yaşlarındaydım ama asla dokuz değil... Uykularım hep çok derin olurdu, uyumayı çok severdim ve bazı geceler çok sıkışsam da uykum daha ağır bastığından uyanıp tuvalete gitmezdim..."

"İyi dinleyin, bir altına işeme hikâyesi geliyor," dedi Burak gülerek, ona aldırış etmedim.

"Tam da öyle denmez," diye mırıldandım, birden bedenimi taşımak güçleşti ve parmak boğumlarımın beyazladığını fark ettim. Yüzüm de muhtemelen baskıdan dolayı damarlarla dolmuş olmalıydı, kızardığıma da emindim. "Bir gün başıma öyle çirkin bir kaza geldi, evet. Ama sonra bu şeyi sevdiğimi fark ettim." Şaşkın bakışları yüzümde hissedince gözlerimi farklı bir noktaya dikerek utancımı bastırmaya çalıştım. "Altıma yaptıktan sonrasındaki sıcaklık geçince hoş bir soğukluk

oluyordu, o soğuğun içinde uyumayı sevdiğimi keşfetmiştim ve artık geceleri bile bile bunu yapmaya başlamıştım..."

Kartal birdenbire, "Ne?" dedi abartılı bir sesle. Ona bakmamak için kendimi tuttum, böyle bir şeyi öğrenmesi benim için çok korkunç bir kâbusun gerçeğe dönmesi gibi bir şeydi. Sibelay'ın gülmemek için kendini sıktığını fark ettim ama onun aksine Sahra ve Neslihan beni umursamadan yüksek sesle gülüyorlardı. Biraz sonra Yunus ve Burak'ın da güldüğünü duydum ama Kartal üzerindeki şaşkınlığı atamamış gibi sessizdi.

"Anlatmaya devam etmelisin," dedi Yunus, bunu sırıtarak söylemesi beni daha da utandırırken yanaklarımın içini dişledim. Artık bedenimi havada tutabilmek daha güçtü, zaman geçtikçe beynim daha çok zonklamaya başlıyordu. Utanç da bunlara eklendiğinde gerçekten rezalet bir hâldeydim.

"Annem bunun bir rahatsızlık olduğunu düşündü ve beni doktora götürmeyi bile düşünüyordu ama sonra babam durumu fark etti. Bir gece ben yatağımdayken odasına gitmek yerine karanlıkta oturup beni izlemiş, gözlerimi açıp duvarı izlediğimi, o esnada da işimi görüp geri uyuduğumu ve bunu huzurla yaptığımı anneme kahkahalar eşliğinde anlatmıştı."

"Çok enteresan bir hobi, Lavin," dedi Burak hayretler içerisinde. "Her gece belli bir saatte kalkıp yatağa işemek... Ve bunu duvarı izleyerek yapmak..."

"Bu kadardı," dedim yüzüm kıpkırmızı hâlde. Tam kendimi serbest bırakacaktım ki aniden herkes yüksek sesle gülmeye başladı ve bu bir an bana da çok komik geldi. Elimde olmadan gülmeye başladım, gülerken dengeyi korumak çok zor olduğundan birkaç kez devrilecek gibi olmuştum ama bir yerimi incitmek istemediğimden dikkatli davranıyordum.

"Duvarı izleyerek yatağa işemeyen de soğuğu seviyorum demesin," dedi Neslihan ciddi bir sesle.

Bu beni daha da güldürürken bir an gerçekten dengemi sağlayamadım ve bedenim tam yere devrilecekken bir elin ayak bileklerimi sıkıca kavrayarak beni havada asılı tuttuğunu fark edip korkuyla küçük bir çığlık kopardım. Panikle kafamı kaldırmaya çalıştım ama başaramadım, Kartal beni ayak bileklerimden tutuyordu. Buraya nasıl bu kadar

hızlı gelmişti anlamamıştım bile. Göz açıp kapayıncaya dek onu dibimde, beni düşmekten son anda kurtarırken bulmuştum.

"Düşüp bir yerlerini incitme, sonra yataklara düşüp yattığın yere yapmak zorunda kalacaksın ve bunun hobin olduğunu değil, zorunluluktan öyle olduğunu savunacaksın," dedi Kartal alaycı bir sesle. "Ama ben asla inanmayacağım tabii..."

"Bırak beni ya!" diye cırladım utanç hissi içimi kasıp kavururken ama bir yandan da deli gibi gülmek istiyordum çünkü etrafımdaki herkes gülüyordu ve gülmek bulaşıcı bir hastalık gibiydi. Tıpkı hüzün gibi.

Gecenin en ıssız saatlerine kadar devam etti oyun. Oyunun devamında Burak, bir haftalığına Yunus'un kölesi olmak zorunda kalmış, yine Burak bu kez Sahra'nın Instagram profiline *'ağda zamanı da geldi çattı'* yazarak kendi tüylü bacaklarının fotoğrafını yüklemişti. Sahra hıçkıra hıçkıra ağlayarak fotoğrafın altına gelen yorumları okurken, Burak onun saçlarını okşayarak, "Seninkiler hiç bu kadar uzamıyor, üzülme," demiş, Sahra daha da sinirlenmiş ve apar topar evden ayrılmıştı. Tabii Burak da onun arkasından çıkmıştı...

Sonunda herkesi bir bir uğurlayıp, hâlâ elektriklerin gelmediği karanlık evde baş başa kaldığımızda, gece boyu süren kahkahalar da sanki arkadaşlarımızla birlikte evin duvarlarından silinerek usulca burayı terk etmişti. Sehpanın üzerindeki çöpleri toplayıp mutfağa taşımaya başladığımda Kartal pencere kenarında sigara içiyordu. Şimdi bu ev yeniden bir mezarın içi kadar sessizdi ve o tek kişilik mezarın içinde iki kişi yatıyorduk.

Yağmur gitgide daha da şiddetleniyor, yıldırımların ışıltısı duvarları anlık da olsa aydınlatıyordu. Koltuğa oturup bağdaş kurdum, ardından hemen önümde dikilen adamın ensesini, saçlarını, sırtını ve parmaklarının ucunda tuttuğu sigarayı izlemeye başladım. Sigarasını bir tablodan fırlamış gibi görünürken içti.

"Bu gece eğlendin mi?" Sorusu birden tüm dikkatimi dağıttı, sanki onu izlediğimi biliyordu. Gözlerimi endişeyle ondan kaçırdım, sustum, bir cevap vermedim çünkü yalnız kalmamız, yeniden aynı görüntünün gözlerimin önünde asılı durmaya başlamasına neden olmuştu. O fotoğrafın... Yalnız olmadığım ama etrafımı ateşe vererek beni yalnızlaştırdığı fotoğrafın...

Tıpkı o fotoğraftaki gibiydik onunla. O etrafımı ateşe vermiş, insanların yanıma gelmesine engel olmuştu ve ben ateşlerin ortasında durmuş onu izliyordum.

Konuşmayacağımı fark edince pencerenin önünden ayrılarak bar tezgâhına doğru ilerledi, mini dolabı açtı ve bir viski şişesi çıkararak tezgâhın üzerine koydu. Kristal kadehini de masaya sertçe bıraktıktan sonra şişeyi tekrar eline alıp bardağı içkiyle doldurdu. Tek dikişte içti. Kadehi tezgâha geri koyup gözlerini kaldırarak bana bakmaya başladı.

Bir süre sessizliği gözlerinden içtim.

Salonun ortasına doğru yürümeye başladı. Her şeye rağmen, ondan kaçmama, kendimi sakınmama, içimdekileri susturmama rağmen kavrulan bakışlarımı ona değdirmeden duramadım ve karanlık, odayı bir canavar gibi yerleşmişken onunla göz göze geldim. Altın kahve gözleri odanın karanlığında doğan bir güneş gibiydi ama teninde kara kışları taşıyordu.

"Sessizliğin de senin gibi bulaşıcı bu gece." Sesi bir fırtına gibiydi, dağıtmak için geldiği yerin sahibi olmuştu. Sustum. Sadece ona bakmaya devam ettim.

Güçlü adımları zihnimin topraklarına gömdüğüm kelimelerin yerini biliyormuş gibi bana doğru düşmeye başladı.

Tam önümde durdu ve kalbim ağzımda atmaya başladı.

"Sen sustuğun kadar gözlerin de susaydı, her şey daha kolay olabilirdi."

Dışarıda güçlü bir şekilde yağan yağmurun sesi salona dolmaya devam ediyordu. Kartal kafasını yavaşça eğdi, kalbim artık göğsümde değil, dudaklarımın arkasına aitti. Bal rengi gözlerim uzun süre gözlerinden kopmadı; karanlık gitgide daha da artıyormuş hissi aramızda nabzı çarpan bir insan gibiydi.

"Konuşmuyorsun," dediğinde sesi sakindi. "Susuyorsun."

"Ne söylememi bekliyorsun?"

"Beklediğim şeyleri söyleyebilecek misin?"

Sustum, konuşursam olacaklardan korkuyordum. Konuşursam yüzleşmek zorunda kalacaklarımdan korkuyordum.

"Söylesene," diyerek yüzüme doğru eğildi, nefesi dudaklarımı okşuyor, dudaklarımda bir yangın biriktiriyordu. Ona ihtiyaç duyuyordum ama bu ihtiyacın özünde neyin gizlendiğini ya bilmiyor ya da görmezden geliyordum.

"Neyi?"

"Bana baktığında gördüğünün ne olduğunu?" Biraz daha yaklaştı. "Bana baktığında ne görüyorsun, Yabani?"

Şimdi yüzü yüzüme gözlerimden daha da yakındı.

Nefesi, ciğerlerimde doğan bir yaşam ıslığı gibiydi; sanki bana aitti ama benim değildi.

"Geri çekil," diye fısıldadım, sesim can çekişiyor gibi çıkmıştı. Bunu yapmadı.

"Nedenini söyle. Sana bu kadar yakın olmam seni neden rahatsız ediyor, Yabani?"

"Sana nedenler vermek zorunda değilim, Kartal."

"Zorundasın." Dizini iki bacak arama, koltuğa bastırınca gözlerim irileşecek sandım ama kendimi sıktım. "Bana bu gözlerle bakmaya devam ettiğin sürece, her şeye mecbursun, Lavinia. Açıklama yapmaya, yanımda durmaya, benimle uyumaya..." Şimdi burnunun ucu burnuma değiyordu. Ne değiştiğini ise asla anlamıyordum. Ne olmuştu da bir anda böyle davranmaya karar vermişti? Düşüncelerle savaştığım sırada o cümleyi kurdu: "Beni öpmeye..."

Saniyeler aktı, aktı ve aktı...

Benimse gözlerim onun gözlerinde çaresizliklerle kaplıydı.

Söylediği ona göre belki kurulması kolay bir cümleydi ama hisseden kişi için, yani benim için hiç kolay değildi. Onu itmek ve benden uzaklaştığı anda kendime geri çekmek istiyordum. Bu durum, hissettiklerimden bile daha saçmaydı.

"Sen dengesizin tekisin, Kartal Alaşan," dediğimde nefesim yüzüne döküldü. Nefesim ona gözlerini yumdurdu. Uzun, simsiyah kirpiklerinin gözlerinin altındaki çukurlara yerleştiği an, kalbimden ılık bir hissin beni mahvederek aktığı andı.

"Kabul ediyorum," dedi, sesinde bir yenilgi vardı. "Öyleyim ama bunun tek sorumlusu ben değilim."

Nefesim sıklaştı, avuç içlerimi onun güçlü göğsüne bastırıp onu yavaşça kendimden uzaklaştırmak istedim ama o, sanki bu felaketi olacakmış gibi, "Yapma," dedi. "Daha fazla uzaklığa benim mevsimlerim yetmez." Yutkundu, yutkundum. "Yapma, Lavinia."

O bana böyleyken, ben nefesimi bir ömre sığdıramıyordum; o bana böyleyken, ben yalnızca kalbimin atış seslerini duyabiliyordum. Du-

dakları dudaklarıma dokunacak diye düşündüm ama o, bu düşünceyi parçalayacak bir masumiyetle yüzünü boynuma soktu.

Kendime verdiğim sözü bir anlık bozdum, bu benim kendime olan yenilgimdi. Elim yavaşça Kartal'ın ruhu kadar dağınık olan saçlarına kaydı, saçlarına dokundum, parmaklarımı saçlarına gömdüm ve saçlarını okşadım. Bu dokunuş onun ruhuna kondurulmuş sadakat yüklü bir buse gibiydi ve Kartal Alaşan, bu dokunuşun altında daha da gevşeyerek bana teslim olmuştu.

Tüm nedenler, bizi bekleyenler, içime sığdıramadığım duyguların sonunda benden kaçıp ona sığınmasıyla artık çok önemsizdiler. Kartal'ın kolları belimi sarınca başta kendimi bir çocuk kadar savunmasız hissettim. Sonra dokunuşu beni gevşetti, kendimi güvende hissettim. Oysa bana sığınan, bana teslim olan o değil miydi? Güvende hisseden neden bendim?

"Ben hep susarak anlattım, Kartal," dediğimde sakince beni dinliyordu. "Sen gözlerime bakarak anla."

Konuşmadı, benim de daha fazla konuşacak gücüm kalmamıştı. Kafamda her şeyi rayına sokmam, sonra da hepsini değerlendirmem gerekiyordu ama Kartal beni çözüme ulaştırmıyordu. Onun ne hissettiğini, ne düşündüğünü, ne istediğini çözmek çok zordu. Birbirimize yakın olduğumuz saniyeler dağ gibi büyüyene dek sustum ama kalbim soru işaretleriyle doluydu.

"Ben uyuyamıyorum," dedi sonunda konuştuğunda. "Deniyorum ama uyutamıyorum kendimi. Eskiden gözlerimi kapatır, düşüncelerimi kapatamazdım ama şimdi sen olmayınca gözlerim de kapanmıyor." İtirafı kalbimi delip geçti. Parmaklarımı saçlarına ona ve cümlelerine güç vermek istiyormuşum gibi bastırdığımda fısıldadı: "Kış Dönencesi, benimle uyusana."

Kış Dönencesi... Ona yıldızlar kadar uzaktım.

"Kış Dönencesi'ne en yakın yıldız hangi yıldız biliyor musun?" diye fısıldadım, kelimelerim ona sıcak bir kucak olmuş gibiydi, tenindeki sakinliği sanki zihninde var olan duygulara borçluydu. Meraklı bir şekilde çenesini omzuma sürtünce gülümsedim. "Çoban Yıldızı." Bir elimi ensesine koyup, diğer elimle saçlarını okşamaya devam ederken, "Seni ona benzetiyorum," dedim yavaşça.

"Çoban Yıldızı," dediğini duydum, başımı salladım ama cevap vermedim. Evet, Çoban Yıldızı. Onu buna benzetiyordum.

Salonda artık neredeyse hiç ışık yoktu. Onun yüzünü görmesem de varlığını hissederek ondan ayrıldım ve hiç konuşmadan elini tuttum. Bunu beklemediği kesindi, bunu ben de beklemiyordum ama olmuştu; düşünmeden, hesapsız ve kitapsız. Parmaklarımız birbirlerine geçtiği anda kalbimden bir kuş yükseliyormuş gibi hissettim.

Onun odasına girdik. Kalın perdelerden içeriye belli belirsiz koyu lacivert bir ışık dökülüyordu ama bu, birbirimizi sadece birer karanlık silüet olarak görmemizi sağlıyordu. Ellerimiz birbirinden ayrıldı ama çok geçmeden aynı yatağın üzerinde, yine bir aradaydık.

Yorganı kaldırdı ve beni yorganın altına aldı. Ona sokuldum, içimi anlamsız bir huzur kaplarken sırtımı onun göğsüne yasladım ve yorganı omzuma kadar örterek kafasını yastığa koydu. Bir süre gözlerim kapıda, sırtım ona yaslı bir şekilde sessizliğin içine yağan yağmuru dinledim. Kartal da ben de sessizdik ama sanki ikimiz de en gürültülü anımızın içindeydik.

Kolunu belime koyunca yutkundum ama tepki vermedim. "Lavin," dediğinde sesi uykulu geliyordu, alt dudağımı dişlerimin arasına alıp sıyırdıktan sonra, "Hım?" diye mırıldandım.

"Yapmazsın, değil mi?"

"Neyi?"

"Yatağa..." Bir an jetonum düşünce kaşlarımı çatıp dirseğimle onun boşluğuna sertçe geçirdim ama bu onu inleteceğine güldürdü.

"Çiğ tavuğun tadı nasıldı?" Pis pis sırıttım ama görmedi. "Çok güzel çiğnedin."

"Demek benimle ilgili her şeyi çok güzel buluyorsun. Bir tavuğu çiğneyişimi bile..."

"Kendini beğenmiş," diye homurdandım. Burnundan sert bir nefes verdi, sonra bana biraz daha sıkı sarıldı. İçinde bulunduğumuz durum dışarıdan bakıldığında nasıl görünüyordu bilmiyordum ama şu an kendimi kötü hissetmem gerekse de ben hissetmemem gerektiği kadar iyi hissediyordum.

Uykum vardı ama biraz daha onunla kalmak istiyordum. Bu yüzden, "Neslihan'ın dövmesi epey komik oldu," diye mırıldandım, birkaç saniye bekledim ama cevap alamayınca yutkundum.

"Çok fazla dövmesi olduğundan o çirkin dövmeyi kafaya takmaz," dedi Kartal, parmaklarının karnımdaki hareketini hissettiğim an algılarım bir anda derinleşti. Tüm dikkatimi karnıma vermeye başladım. "Asıl komik olan Yunus'un saçlarıydı bence. Çakma Joker gibi gezsin şimdi sokaklarda."

"Gittiği gibi saçlarını yıkamıştır," dedim gülerek.

"Yıkasa da çıkaramaz, iki üç yıkamada anca akar o boya."

Gözlerim iri iri açıldı. "Ciddi misin? Bunu o biliyor mu peki?"

"Bilmesine gerek yok," dedi, onu göremesem de yüzünde hain bir sırıtış olduğuna emindim.

"Yönetici başımıza bela olmaz umarım," diye mırıldandım konuyu uzatmak istiyor gibi, parmaklarının karnımdaki varlığı nefesimi sıklaştırıyordu, bunu anlamaması için içten içe dua ediyordum.

"Hiçbir bok yapamaz."

"Senin aniden öyle bir tepki vermeni beklemiyordu bence. Adamın yüzüne mahkeme duvarı gibi bakıyordun, aniden kop kop diye bağırmaya başladın." Yavaşça güldüm, Kartal sessizdi ama içimden bir ses gülüşümü dinlediğini söylüyordu.

"Ne kadar kıl bir herif olsam da onlar benim arkadaşlarım, kırk yılda bir eğleniyorlardı, hiçbir moruğun onların eğlencesinin ortasına incir ağacı dikmesine izin veremezdim," dedi Kartal, sesi ciddiydi, elimde olmadan yavaşça gülümsedim ama o bunu göremedi.

"Yine de senin İbrahim Tatlıses şarkısı eşliğinde öyle çılgınlar gibi dans edeceğin hiç aklıma gelmezdi. Seni ne zaman görsem yüzün sirke satardı," dediğimde yüzünün saçlarıma yakınlığını saç diplerime yayılan sıcak nefesinden anladım. Sertçe yutkundum. "Yani sana göre değil gibiydi."

"Lavin, sen bana hiç dikkatli bakmıyordun ki göresin."

Söylediği şey bir anlığına duraksamama neden oldu.

"Ben size geldiğimde odana geçip kulaklıktan İbrahim Tatlıses mi dinliyordun yani?" diye alay ettim konuyu dağıtmak için.

"Yok ama arabesk dinlediğim oluyor tabii. Bazı geceler Sahra ve Burak kavga ederlerdi, Burak tüm gece arabesk dinleyerek bizi de depresyona sokardı."

"Neden kavga ediyorlardı ki? Gerçi şimdi de sürekli didişiyorlar, saçma bir soru oldu sanırım. Depresyona girmiş Burak'ı görmek isterdim. Göbek atan Burak kadar komiktir kesin."

"Ayı gibi adam depresyon battaniyesinin içine girip arabesk dinleyerek çikolata yiyordu, Lavin," dedi Kartal, sesinden anladığım kadarıyla o da benim gibi gülüyordu. Elimde olmadan sesli bir şekilde güldüğümde karnımda duran parmaklarının kasıldığını hissettim. "Sahra onu kıskanıp ona mesaj atsın diye WhatsApp'ı açık bırakır, telefonu kenara koyardı. O sırada battaniyesinin içinde çikolata yiyor ama..."

"Sahra kıskanıyor muydu?" diye sordum gülerek.

"Hem de ne kıskanmak. Bir gece kaldığımız evi av tüfeğiyle bastı, ciddi ciddi av tüfeği. Böyle boynuna asmış, kızın boyu 1.50 falan, kapıyı bir açtım, biri yüzüme namlu doğrulttu. Düşün, namlu bile Sahra'dan daha çok görünüyordu."

Kıkırdadım. "Sonra ne oldu?"

"O ırz düşmanı kimlerle konuşuyor da hiç çıkmıyor WhatsApp'tan diye bağırarak içeri girdi, o sırada Yunus ve ben elleri havaya kaldırdık, onu takip ediyoruz... İçeri bir girdi, Burak'ın elinde ikisinin ilk çektirdikleri fotoğraf, ağzının etrafı çikolata olmuş, Burak depresyon battaniyesinin içinde..." Kartal, burnundan sert bir nefes vererek güldü. "Barıştılar oracıkta. Ama bizim Yunus'la ellerimiz hâlâ havada..."

"Sizi öyle düşününce..." Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Birlikte çok eğlenmişsiniz."

"Öyle." Kartal bana daha sıkı sarılınca sırtım onun göğsüne gömüldü. "Bildiğim kadarıyla senin çok fazla arkadaşın yoktu. Hatta senden korkuyorlardı biraz."

Gülümsedim, Kardelen'in arkadaşlarının genelde benden çekindiklerini bilirdim. "Benim bir arkadaş grubum yoktu, sen de biliyorsun zaten. Tek bir arkadaşım vardı." Uykum geldiği için esnedim, gözlerim ağırlaşmaya başladı. "Ondan başkası hiçbir zaman olmayacak."

"Ben buradayım, yalnız değilsin," diye fısıldadığını duyduğumda uyku beni çoktan ele geçirmişti.

Elimde olmadan, "Seni hiçbir zaman arkadaş olarak görmeyeceğim," diye fısıldadım ve Kartal'ın arkamda kaskatı kesildiğini hissettim. Ama uyku öyle baskındı ki, söylediğim şeyin utancı bile kıyılarına yaklaşamadan dalgaların arasında boğulup kaybolmuş, ölüp dibi bulmuştu.

Uykumun ortasında bir şey duyar gibi oldum.

"Üzgünüm ama ben de."

Emir, "Benimle konuşmuyor musun?" diye sorduğunda modern dans sınavına girmiş ve koreografisini başarıyla tamamlamış öğrencilerin isimlerini not ediyordum. Bunu benden rica eden hocayı pek tanıdığım söylenemezdi ama benden yardım istediğinde onu reddetmemiştim.

Kaşlarımı çatarak, "Bu da nereden çıktı?" diye sordum.

"Bir saattir kendi kendime konuşuyorum, bana cevap vermiyorsun."

Tek kaşımı kaldırdım. "Hocaya yardım ediyordum. Kötü not alacaksın çünkü koreografiye uymadın, dans ederken aklın başka yerdeydi. Hoca adının yanına çarpı işareti koymamı söyledi."

Emir omuz silkerek, "Hallederim sonra," diye homurdandı. "Sadık Parlak olayını ne yapacağız?"

Gerilerek etrafıma baktım. Adamın ismini bu şekilde zikredip bana bu soruyu yöneltmesi çok tehlikeliydi. Derin bir nefes alarak, "Bunu bana mı soruyorsun? Bu konuyla sen ilgilenecektin," dedim. "Ofis mofis diyordun, ne oldu?"

"Ofise girmenin kesin yolunu biliyorum, Kartal biraz sorumluluk sahibi olup benimle konuşmaya yanaşsa ne zaman gireceğimizi söyleyecektim zaten ona," dedi Emir.

"Bunu sonra konuşalım. Yerin kulağı vardır."

Bağdaş kurarak oturduğum yerden kalkıp kâğıdı ve kalemi hocaya bıraktım, çantamı yerden alarak derslikten çıkıp koridorda ilerlemeye başladım. Kendimi çok yorgun hissettiğim için bir an önce duşa girmek, sonra da saatlerce uzanarak bedenimi dinlendirmek istiyordum ama Emir buna izin verecek gibi değildi. Hızla arkamdan çıkıp, koridorda kayarak beni takip etmeye başladı.

"Neden böylesin?" diye sordu bana yetişerek. "Şu eski sevgilinle mi ilgili?"

"Ne ilgisi var onunla?" diye sordum sertçe.

"Ne bileyim, onun yüzünden Kartal'la birbirinizi yemişsinizdir belki," diye mırıldandı Emir, şimdi yan yana yürüyorduk.

"Niye birbirimizi yiyelim? Kartal ve eski sevgili mevzusunu neden bağdaştırıyorsun?"

"Kartal'ın eski sevgiline matadora bakan boğa gibi baktığını gördüğüm için olabilir mi?"

Duraksadım ama bunu Emir'e çaktırmamak için ekstra çaba sarf ettim. Zihnim yine benim boyumu aşan dalgalar tarafından boğuluyordu.

"Emir bu konu hakkında..." diyecekken bir anda Cenk'in sesi koridoru inletti ve gözlerimi devirip ona doğru döndüm. Cenk üzerindeki kürkle sarı saçlarını savura savura bize doğru yürürken koridorda rastladığı herkese koluyla sertçe vuruyor, bir yandan da, "Ben geldim ben," diyordu. "Işığımla hepinizi kör etmeye geldim!" Tam önümüzde durduğunda yüzünü buruşturarak bana baktı. "Çekil be şuradan, güneşin ışığını kesen kara bulut gibi dikilmişsin şuraya. Kahrolmayasıca." Beni omzuma vurarak itip Emir ile ortamızdan geçerek koridorda bir star edasıyla, podyumdan fırlamış bir mankenden farksız adımlarla ilerlemeye devam etti.

"Bu neydi şimdi?" diye sordum arkasından yüzümü buruşturarak bakarak.

"Bakma sen Cenk'e, biraz delidir ama çok iyi bir adamdır."

"Biraz mı?" Elimi kaldırıp yavaşça salladım. "Bu tam bir kaçık yalnız."

"Tanıdıkça onu seveceğine şüphem yok."

"O beni sevecek gibi durmuyor ama."

"O biriyle uğraşıyorsa o kişiyi sevmeye başlamış demektir. Bunca insan varken neden seninle uğraşıyor sanıyorsun ki? Cenk'i yanlış tanımanı istemem, okul için San Francisco'ya gittikten hemen sonra küçük kız kardeşine kanser teşhisi konmuştu, aslında apar topar dönmesinin tek sebebinin bu olduğunu düşünüyorum. Suphi de onu yalnız bırakmadı tabii." Derin bir nefes aldı. "Yoksa Cenk'in en büyük hayali, hayatına Amerika'da devam etmekti."

İçim bir an çok acıdı. Gözlerimi Cenk'in silinir gibi kaybolduğu boşluğa dikerek güçlükle yutkundum. "Bilmiyordum," diye fısıldadım yavaşça.

"Bilmemen çok normal, İrem'e bile ilk başlarda söylemedi, ben de babamdan öğrenmiştim," dedi Emir, derin bir nefes aldı. "Ceylin, Cenk için çok değerli. Cenk'in annesi onları Ceylin daha birkaç aylıkken terk edip ünlü bir iş adamıyla evlenerek İspanya'ya taşındı. Cenk'in babası da tam bir işkolik, anlayacağın Ceylin'i büyüten Cenk oldu. Cenk onun sadece abisi değil, hem annesi hem de babasıydı. Cenk'in

San Francisco'ya gidişi en çok Ceylin'i yıktı ama abisinin mutluluğu için sesini çıkarmadı ve Cenk gittikten bir süre sonra da acı gerçek ortaya çıktı." Emir gözlerini boşluğa dikti. "Ceylin lösemi."

İçim burkuldu, ne diyeceğimi bilemediğim anlardan birindeydim. Hep böyle olmaz mıydı? Bazı anlar vardı, hiçbir cümle içindeki duyguyu yansıtamazdı; sayfalar bile o duygunun sende yarattığı enkazın yere düşen gölgesi olmaya yetmezdi. İşte o anlardan birindeydim.

"Eğer ona böyle üzüldüğünü görse, saçlarını tek tek yolarak kopartırdı."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ceylin tedavi görüyor mu?"

"Evet, biraz geç kalındığı söyleniyor ama onlar çok zengin, bir çaresini bulacaklardır," dedi Emir, sesi sıkıntısını gizleyemiyordu.

"Sen de çok zenginsin," dedim birden heyecanla. "Eğer Cenklerin parası yetmezse sen de yardım edersin, değil mi?"

Emir bana yavaşça gülümsedi, başını sallayarak, "Tabii ki," diye fısıldadı.

"Ceylin kaç yaşında?"

"Dokuz," dedi Emir. "Cenk'in bir kopyası gibi, saçları ve gözleri aynı renk. Yüzleri de çok benziyor, görsen melek gibi bir kız."

"Abisinin aksine melek gibi demek istedin herhâlde," dedim gülerek.

Emir tam ağzını açacaktı ki, telefonum çalmaya başladı ve Emir'in söyleyeceği her şey ağzına tıkılmış oldu. Cep telefonunu çantanın ön gözünden çıkardım, arayan kişi Yunus'tu. Emir'in bakışları üzerimdeyken yavaşça telefonu açarak kulağıma yasladım.

"Efendim?"

"Neredesin?" diye sordu Yunus, arkadan gelen hafif melodi sesini duyabiliyordum, bir piyano melodisini anımsatıyordu.

"Okuldayım," diye mırıldandım. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi. "Sadece üç gün geçmiş olmasına rağmen kafamdaki yeşil boya çıkmıyor, Lavin. Sokağa çıkamıyorum."

Bir an kahkaha atacağımı sandım ama kendimi durdurdum.

"Birkaç yıkamadan sonra çıkarmış," dediğimde Yunus'un hattın diğer ucunda duraksadığını hissettim.

"Sen böyle olacağını biliyor muydun?"

"Hayır hayır, ben de sen gittikten sonra öğrendim."

"Kartal denen hergele biliyordu, değil mi?" Yunus'un yüzünü göremesem de burnundan soluduğuna emindim, sanki beni görmesi mümkünmüş gibi başımı salladım.

"Yani..."

"Sorarım ben o bira fıçısına," diye homurdandı Yunus, derin bir nefes aldığını işittim. "Bu cumartesi çiftliğe gidiyoruz, unutmayın."

"Bu cumartesi mi?" Kaşlarımı kaldırıp başımı sallayarak, "Olur," diye mırıldandım.

"Nerede o bira fıçısı? Telefonunu açmıyor. Ona söyle, çok güzel sesli mesajlar bıraktım ona, özellikle toplum içinde dinlemesini istiyorum."

"Derste şu an," dedim çantamın sarkan kayışıyla oynayarak.

"Bu yaştan sonra ünlü balet Tan Sağtürk olmayı planlıyor herhâlde," dedi Yunus abartılı bir sesle, gözlerini devirdiğini de hayal edebiliyordum. "Neyse, kapatıyorum ben, şu boya biraz daha çıkmazsa kafamı usturaya vuracağım, başka çarem yok. Dikkatli ol."

"Sen de," dedim gülmemek için kendimi sıkarak.

"Lavin, güleceksen telefonu kapattıktan sonra gül. Balon balığına döndün kesin telefonun diğer ucunda," diye söylendi.

"Yok, ne alakası var..."

"Hadi oradan," diye homurdandı. "Kapatıyorum." Cevabımı beklemeden telefonu kapatınca avucumu ağzıma koyup elimde olmadan gülmeye başladım. Emir, beni gülerken görmeye çok da alışkın olmadığından bana tuhaf tuhaf bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu merakla, kafeteryanın olduğu yere doğru yürümeye devam ediyorduk.

"Bizimkilerle oyun oynadık geçenlerde," dedim. "Onunla ilgili."

"Bu cumartesi işiniz var sanırım. O hâlde şu Sadık Parlak olayını bu gece çözmeye ne dersin?"

Bu teklif beni duraksattı ama çok da mantıklı geldi. Bir an evvel şu Sadık'ın kim olduğunu, arka planda hangi işlerle uğraştığını, bu işin içinde parmağı olup olmadığını öğrenmek istiyordum. Yaşanan onca şeyden sonra eğer gerçekten Sadık Parlak bir uyuşturucu baronu çıkarsa o zaman İrem ile başladığına inandığım arkadaşlığımız ilerleyemeden bitecek, biz Sadık Parlak'ın hayatına bir karanlık gibi çökecektik ve bu karanlığın içinde İrem de babası o adam olduğu için boğulmak zorunda kalacaktı.

Neden İrem'i düşünüyordum ki? Önemli olan suçluyu bulmaktı. Suçlu, şu an arkadaşım olan kızın babası bile olsa, bedelleri fazlasıyla ödeyecekti.

"Aslında iyi olabilir," dedim ona kısa gibi görünen ama bana göre epey sürmüş sessizliğin ardından.

"Çok düşüncelisin," dedi Emir zihnimi okuyormuş gibi, elini omzuma koyunca bir dostun elini omzumda hissetmek bir anlığına beni hafifletti.

Evet, Emir'i bir dost, bir kardeş gibi görüyordum ama içimde her zaman en büyük yeri kaplayacak olan insanın kim olduğunu yalnızca Kartal biliyordu. Hayatıma kimler girerse girsin, tek bir kişi her zaman biriciğim olmaya devam edecekti. O her zaman benim için tek ve eşsiz olacaktı.

Yine de onun yokluğunda yanımda beliren herkesin yüzünde, ruhunda, dokunuşlarında, sesinde ve gözlerinde onu arıyordum.

Onu hep arıyor, hep anıyor, hiç unutamıyordum.

"Sadece daldım," diye mırıldandım.

"Seni tanıdığım günden beri hep dalgaların içindesin, hiç başını daldığın yerden çıkarıp gökyüzüne baktığını görmedim ki," dedi Emir, kurduğu cümle içimde, çok derinlerimde bir yerlerime ağrı bırakmış olsa da yüzüm artık her acıyı aynı ifadeyle karşılamaya alışmıştı.

İçeri giren her acıya aynı ifadeyle bakıp, ona oturacağı yeri gösteriyordum.

Biri kafeteryanın derinliklerinden, "Hey!" diye bağırdı. Kafamı çevirip sesin sahibine baktım. İrem'di. Ogün hemen yanında oturuyordu, yine takım elbisesinin içindeydi ve sanırım artık öğretmenlerimizden biriydi.

"Ogün'ün hocam olmasına hazır değilim," dedi Emir.

"Niye?"

"Bir mazimiz var. Kim sarhoşken öğretmeniyle aynı duvara işeyip şekiller çizer ki?"

Yüzümü buruşturdum. "İğrençsiniz."

"Biliyorum canım, biz erkekler genelde öyleyizdir."

Gözlerimi devirip İrem ve Ogün'e doğru yürümeye başladım. İrem, iki yandan balıksırtı ördüğü sarı saçlarının uçlarını kırmızı lastik tokalarla bağlamıştı, üzerinde siyah bir sporcu atleti, altında da kot pantolonu vardı ve Ogün'ün resmî görüntüsü baz alındığında aynı masada birbirlerinin zıttı iki insan gibi görünüyorlardı. İrem oturduğu yerden

kalkarak kollarını boynuma doladı, onun bu yakınlığına gerçekten akıl sır erdiremiyordum ama eskisi gibi rahatsız olduğum da söylenemezdi.

Beni kısaca kucakladıktan sonra geri çekilip, Ogün'ü işaret etti. "Ne kadar yakışıklı bir hocamız var, değil mi?"

Ogün güldü. "Hayır," dedi, "bu yağcılık, sana ekstra not vermemi sağlamayacak."

"Senin bölümünden bile değilim," dedi İrem dudaklarını bükerek. "Şu öğretmenlik olayını kutlamak için geç kaldık mı çocuklar?" diye sordu sonrasında merakla. "Bizim mekânda cayır cayır yanan bir partiye ne dersiniz?" Gözleri Emir'e ve bana çevrildi, hızlıca bizi süzdü. "Süper olmaz mı? Hep beraber oluruz. Hatta belki de öyle dümdüz bir parti yerine bir kostümlü parti de düzenleyebiliriz. Maskeler de olabilir." İrem avuçlarını birbirine çarptı, çok heyecanlı görünüyordu ama heyecanı ne bana, ne Emir'e ne de Ogün'e bulaşmamıştı. Birden omuzları düştü. "Hey, siz beni duyuyor musunuz?"

Hevesini kursağında bırakmak istemediğimden, "Neden olmasın?" dedim. "Farklı olur." Aslında istediğim falan yoktu, muhtemelen parti günü gelip çattığında hasta numarası yapar, bir bahane uydurur ve asla o partiye katılmazdım.

"Ne dersin, Ogün? Seni Drakula olarak hayal edebiliyorum!" İrem sırıttı. "Ben de vampir olmak istiyorum hem, kavalyem sen olursun."

Ogün gülerek, "Emir Hulk olacaksa neden olmasın?" diye sordu, Emir ona düz düz baktıktan sonra gözlerini devirdi ve bu tepki beni bir anlığına da olsa gülümsetti.

"Ee, ne zaman yapıyoruz?" diye sordu İrem, gerçekten çok hevesli görünüyordu.

Birden omuzlarımın kenarından geçen kolları gördüm ve hemen ardından biri üzerime kapanıp çenesini saç diplerime bastırdı. Ellerini masaya vurarak, "Hemen bu gece," dedi sert sesiyle, nefesinden dökülen sigara kokusunu soluyup dudaklarımı birbirine bastırdım. Ne zamandan beri arkamdaydı? Dahası, insanların önünde yüreğimi ağzıma getirecek yakınlığıyla tam olarak ne yapmaya çalışıyordu? Teninden dökülen o yağmur sonrası toprak kokusu beni anlık gevşetirken gözlerimi masaya bastırdığı ellerine indirdim; parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. Bir şeye öfkeli olduğunu hissettim ve bu öfkenin parmak uçlarına bulaştığı ânı izledim.

İrem, "Bunu Kartal mı söylüyor?" diye sordu kaşlarını kaldırıp, hayretini gizleme gereği duymadan. "Sen parti adamı mıydın?"

"Farklı konseptlerden hoşlanıyorum diyelim şuna," dedi, konuşurken çenesinin hareketini saç diplerimde hissediyordum. Ogün'ün bakışlarının odağında Kartal olduğunu fark ettim, sonra Kartal o odaktan çıktı ve bu defa odağa ben yerleştim. İkimize garip garip baktıktan sonra anlam veremiyormuş gibi bir ifade takınarak zümrüt yeşili gözlerini İrem'e çevirdi.

"Geceye kadar kostüm ayarlayabilir miyiz ki?" diye sordu İrem endişeyle. "Of Kartal ya, şimdi daha da heveslendim işte."

"Henüz sabahın körü," dedi Kartal. "Şimdiden hazırlanmaya başlarsan sıkıntı olmaz, sen babanı nasıl ikna edeceğini düşün."

"Babama parti yapacağımı söylemem yeterli," dedi İrem. "Ama insanlar kostümleri nasıl ayarlayacak? Geceye şunun şurasında ne kadar kaldı ki?"

"Okuldaki herkesi tanımıyormuş gibi konuşuyorsun," diyerek araya girdi Emir. "Onlara parti var de ve adres olarak aya gelmelerini söyle, bir de bakmışsın aya doğru merdiven çakmaya başlamışlar..."

Kartal'ın ne planladığını anlayamasam da bu partinin onun lehine bir işi daha da kolaylaştıracağını söyleyen tarafım epey ağır basıyordu. Kartal benden uzaklaştı, ardından birden kulağıma eğilip, "Hadi gidip sana bir kostüm seçelim, bence seni Arı Maya yapmalıyız, sence?" diye fısıldayınca bedenimden buz gibi bir ürperti geçti ve gerilerek geri çekilip kaşlarımı çattım.

İrem oturduğu yerden aceleyle kalkarak, "O zaman ben gidip kızlarla konuşayım, kılık değiştirip gecenin tadını çıkaralım. Çok eğlenceli olacak çok!" dedi heyecanla, Ogün onun bu neşeli hâlini yüzünde ölçülü bir tebessüm eşliğinde izliyordu ama Emir ve ben hâlâ Kartal'ın aniden ortaya bu gece gerçekleşecek bir parti fikri atmasından dolayı şaşkındık.

Yerimden yavaşça kalkıp, "Ben de şu parti için ne kılığına gireceğimi düşüneyim," diye mırıldandım, gözlerim Kartal'a kaydı. "Sen de benimle gel."

Altın kahve gözleri gözlerimden ayrılmadı, o esnada başını yavaşça salladı. Ben masadan ayrılıp kafeteryanın çıkışına doğru ilerlediğim sırada Kartal da arkamdan yürüyordu. Koridora çıktığımız an bir anda ona doğru döndüm ve ona döndüğüm âna kadar bu kadar yakınımda

olduğunu bilmiyordum. Ellerim ikimizin bedenleri arasında mahsur kaldı, gözlerimi kaldırıp gözlerine zincirledim ve bakışlarımız birbirine düğümlendiği sırada dudaklarım aralık kazandı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordum olduğumuz pozisyonu bozma gereği duymadan. Kartal ellerimi kendi bedeniyle bedenim arasında iyice sıkıştırıp, gözlerini indirerek yüzümü izlemeye başladı. Bakışları beni cehennemin kapısının önünde dikilirken şeytana yaklanmışım hissine doğru sürüklüyordu. Çevremizden gelip geçenlerin şaşkın bakışları da bize dokunuyordu. "Parti de nereden çıktı, Alaşan?" diye fısıldadım, ardından gözlerimi kalabalığa çevirdim. "Aklını mı yitirdin? Bu gece Sadık Parlak'ın ofisine girecektik!"

Bana cevap vermediği için gözlerimi öfkeyle ona çevirdim ve o an dudaklarındaki sinsi kıvrımla karşılaştım. O kıvrıma gözlerimi kısarak bakıp kaşlarımı tamamen çattım.

"Ne sırıtıyorsun?" diye sordum, anlık yaşadığım duraksamayla birlikte resmen zihnimin içinde bir ampul yandı. Gözlerimi iri iri açıp, "Bunun için istiyorsun!" dedim birdenbire. "Partiyi o ofise daha rahat girebilelim diye istiyorsun!"

"Zeki kız," dedi, gözlerindeki parıltıları izledim, hepsi birbirinden çılgın vaatleri içine hapsetmişti ve o vaatler, demir parmaklıkların arkasından beni izliyordu. "Gidelim, geri kalanı arabada konuşacağız." Beni yavaşça kendinden uzaklaştırdı, yanımdan sıyrılıp geçtiğinde birden ne yapacağımı bilemedim. Beni arkasında bırakmış, koridorda hızlı adımlar eşliğinde gözden kaybolmuştu.

Araca binip, akademiden uzaklaşana dek konuşmadık.

Emniyet kemerinin tokasıyla oynarken, "Planın ne?" diye sordum.

Işıklar yandığında araç yavaşladı, sonra durdu ve Kartal yine bana bakmadan yolu izleyerek konuştu. "Kostümlerimizi giyip o partiye karışacağız, alkolün en zirveye oynadığı anlarda kimse yokluğumuzu hissetmeyecek ve kostümleri arabada bırakıp ofise gireceğiz," dedi. "Böylece ofise birinin girdiğini anlasalar bile kimse bizden şüphelenmeyecek çünkü o saatlerde kostümlerimizle bir partide olduğumuzu bilecekler."

"Sen şeytansın," dedim hayretler içerisinde. "O aklın her türlü hinliğe çalışıyor senin."

"İltifat mı yoksa hakaret mi bu?" Bana yandan alaycı bir bakış attı, gözlerimi kaçırıp ön cama baktım ve kaşlarımı çattım. "Ne oldu sana? Alnına çukur açıp duruyorsun."

"Kostüm falan nereden bulacağız?"

"Oturup dikecek değiliz, gidip bir butikten alırız. Hem karnım da aç, bir şeyler yeriz." Işık yanınca araç kükreyerek öne doğru atıldı, "Ve hayır, yiyeceğimiz şey tavuk olmayacak, Lavin."

"Ben tavuk yiyeceğim," dedim inatla.

"Yanımdayken tavuk yemeni yasaklıyorum, Yabani," dedi ciddi bir tavırla.

"Yabani deme bana."

"Yabanisin."

Homurdandım.

İstanbul'un en büyük alışveriş merkezlerinden birinin otoparkına aracı bırakana ve alışveriş merkezine giriş yapana kadar aramızda geçen tek konu gece olacak olan kostümlü partiydi. Emir'i aramış, durumu kısaca özet geçmiştim. Mağazaları dolaşırken bir vitrinin arkasında iki manken dikkatimi çekti, mankenlerden birinin üzerinde Harley Quinn, diğerinin üzerinde de Batman kostümleri vardı.

Mağazadan içeri ayak bastığımız an burnuma ucuz plastiğin kokusu doluştu. Kartal arkamdan ağır adımlarla ilerliyor, hiç ilgilenmiyormuş gibi duruyordu ama ben onun aksine, bana uymayacak bir şekilde heyecanla etrafımdaki kostümleri inceliyordum. Sarışın bir genç kadının bize yaklaştığını fark ettim, elimde tuttuğum turuncu peruğu mankenin kafasına yerleştirdikten sonra kadına doğru döndüm. Yüzünde sahici bir gülümsemeyle, "Merhabalar," dedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim acaba?"

"Kostüm bakıyoruz."

"Nasıl bir şey tam olarak? Çoğu kostümümü elden çıkarmak zorunda kaldım ama size yardımcı olmayı çok isterim."

"Karanlık tema," dedi Kartal kadına bakmadan, kırmızı bir pelerini inceliyordu. Kadının bakışları benden ayrılarak Kartal'a yöneldi.

"Karanlık... Mesela vampirler gibi mi?"

"Hayır," dedi Kartal. "Drakula'yı küçükken de sevmezdim." Gözlerini omzunun üzerinden kaydırarak kadına çevirdi. "Ben daha karanlık, ölümü çağrıştıracak bir şeyler istiyorum."

"Tabut sattıklarını düşünmüyorum," dedim Kartal'a manidar bir bakış atarak.

Gözlerini devirdi ama bana cevap vermedi, kadın narin parmaklarını dudaklarına götürerek yavaşça güldükten sonra, "Peki Joker'i nasıl bulursunuz? Karanlık bir ruha sahip, eğlenceli bir katil," dedi.

"Bir Joker'imiz zaten var," dedi Kartal bıyık altından gülerek.

"O zaman Batman?"

Kartal alayla kadına baktı. Daha sonra, "Mathilda," dedi. "Mathilda ve Leon."

Duraksayarak ona baktım.

Kadın, "Fakat Leon ve Mathilda karanlık temaya hitap eder mi?" diye sordu kadın hayretler içinde.

Başımı iki yana sallayarak, "Ben aşk istiyorum, Leon," diye mırıldandım. "Ya da ölüm."

Kartal'ın dudaklarında bir tebessüm vardı ama bu tebessüm, yalnızca benim görebileceğim ölçüde çehresine yayılmıştı; sanki öyle bir büyüsü vardı ki bu tebessümün, onu yalnızca ben görebilirdim.

"Leon ve Mathilda kostümlerimiz mevcut," dedi kadın. "Ben depodan çıkarttırayım, siz de şöyle oturup bekleyin isterseniz."

Kadın yanımızdan ayrılarak mağazanın derinlerine gidip gözden kayboldu. Perukları incelemeye başladığımda aramızdaki sessizliğin düğümünü ben atmıştım ama ip ona aitti.

"Sevginin Gücü'nü[1] izledin demek," dedim peruklardan birini elime alıp incelerken.

"Evet," dedi sadece. Aramızda ip gibi gerilmiş sessizliğin mimarı bu defa oydu ve ben de bu sessizliğe ihanet etmektense onu besliyordum. Kadın siyah kumaş kaplarla korumaya alınmış kostümleri getirip aynanın önündeki askılığa astı. "Bedenleri standart ama size çok büyük ya da çok küçük geleceğini düşünmüyorum," dedi kadın kibar bir şekilde. "Deneme kabinleri şurada, üzerinize giyip görmeniz her açıdan içinizin rahat etmesini sağlayacaktır."

"Alıyoruz," dedi Kartal direkt.

"Fakat Mathilda'nın meşhur saksısı bizde mevcut değil," dedi kadın. "Sadece kıyafetleri ve aksesuar olan silahları mevcut."

[1] Luc Besson tarafından yazılan ve yönetilen, orijinal adı Léon: The Professional olan 1994 yılı Fransa yapımı bir filmdir.

"Sorun değil," dedi Kartal. "Siz paket yapın."

Mağazadan elimizde büyük poşetlerle ayrılmıştık ama filmde Mathilda'nın en büyük aksesuarı, kesinlikle saksısı ve içinde yetiştirdiği çiçeğiydi. Bunlar kostümüme dahil değildi. Yine de bu durumun üzerinde durmadım.

Yemek katına çıktığımızda Kartal, "Kesin tavuk mu yiyeceksin?" diye sordu. Başımı salladım. O yemek almak için benden uzaklaşırken ben de boş masalardan birine yerleştim ve telefonuma düşen bildirimleri fark ettim. İlk mesaj Emir'dendi, yaklaşık bir saat önce gönderilmişti.

Emir: *Bu gece için her şey hazır, biraz kalabalık bir ortam yaratmak için sizinkileri de getirin. Partiden ayrılırken onları parti alanında bırakırız, böylece onları gören herkes yokluğumuzun farkına varmaz ve oralarda bir yerdeyiz zanneder.*

Haklıydı, hızlıca bir cevap yazıp bunu ona gönderdim.

Lavin: *Doğru söylüyorsun, Kartal'ın arkadaşları da orada olacak, merak etme.*

Mesajı gönderdikten sonra Emir ile olan konuşma balonumdan çıkarak diğer mesaja tıkladım, bu mesaj İrem'den gelmişti, daha doğrusu içerisinde fotoğraf barındıran bir mesajdı bu. Fotoğrafı indirip mesajı okumaya başladım.

İrem: *Sence yeterince seksi bir vampir miyim?*

Başımı iki yana sallayarak fotoğrafın üzerine tıkladım, fotoğrafta İrem'in üzerinde kıpkırmızı deri bir elbise vardı. Uzun, dirseklerini içine alan siyah deriden eldivenleriyle gerçekten çekici görünüyordu. Sarı saçlarını dağıtmıştı, sivri dişleri kırmızıya boyalı dudaklarını araladığı için keskin bir beyazlıkla parlıyordu. İrem benim aksime ne kadar da yaşama sevinciyle doluydu. Toprak'a olan aşkına karşılık bulamasa da ve hatta içinde kimseye gösteremediği yaralar taşıyor olsa da... Benim tam tersim gibiydi. Yaşama dört elle sarılmış, gülümsemeyi alışkanlık hâline getirmişti.

Lavin: *Çok iyi görünüyorsun. Böyle mi geleceksin?*
İrem: *Hayır tabii ki, henüz hazırlıklara başlamadım bile. Bu sadece prova!*
İrem: *Peki sen ne kılığına gireceksin? Güzel bir kurt kadın? Savaşabiliriz...*

Gülümsedim.

Lavin: *Bunu gece görmeni istiyorum, bence farklı...*
İrem: *Uh! Meraklanmaya başladım...*

İrem öpücük attığı bir fotoğrafını gönderdi bana, birkaç saniye fotoğrafını izledikten sonra konuşmadan ayrıldım ve telefonuma gelmiş olan bir diğer mesajı açtım. Bu mesaj telefonuma kayıtlı olmayan bir numaradan gelmişti, mesajı gönderen kişinin ismi olmasa da profilindeki fotoğrafı gördüğüm an onun kim olduğunu anlamıştım. İçime yerleşmiş suçluluk duygusuyla mesajı izlemeye başladım, mesaj Özay'dandı.

053********: *Merhaba Lavin, eski numarana ulaşamadım. Telefon numaranı alması için Cenk'le konuştum, o da Emir'den benim için telefon numaranı rica etmiş. Umarım bu mesaj canını sıkmaz, sadece irtibatımızın kesilmesini istemiyorum. Üstelik bir şeylerin yolunda gittiğinden emin olmak zorundayım. Benim için hâlâ önemlisin, gerek geçmişimi paylaştığım kadın, gerek de arkadaşım olarak. Lütfen numaramı kaydet, sana ulaşmama engel olma. En azından arkadaş kalabileceğimizi umuyorum. Yanında olmak istiyorum. Senden bir geri dönüş bekleyeceğim.*

Bir an sadece durdum, sadece durdum ve bana çok kısa gelen ama aslında epey uzun süren bakışlarım o mesajda takılı kaldı. Özay'ı hayatımın sınırlarına kabul etmek demek, içinde durduğum ateşin onu yakmasına izin vermek demekti. Öte yandan bir de Kartal vardı. Özay'ın yere düşen gölgesini bile nefretle çiğneyebilecek bir adam... Özay'ın sınırlarıma girmesi demek, Kartal'ın yaktığı ateşin daha da şiddetlenmesi demekti; benim için yanmak sorun değildi ama bu ateşe Özay'ı da atmak istemiyordum.

Evet, Özay'ı bir insanı sevebileceğim en büyük duygularla sevmiştim.

Özay'ı çok sevmiştim. Ama ona hiç âşık olmamıştım.

Yaşım büyüdükçe kalbime okuduğum masal değişmişti. Hiç tatmadığım bir duyguyu kalbimin içinde kaybetmiştim.

Özay'ın telefon numarasını kaydetmedim ama gözlerim mesajdan ayrılmadı, durmadım ve mesajı en başından başlayıp en sonuna varana dek birkaç defa tekrar tekrar okudum. Biri aniden masaya bir tepsi koyunca irkilerek gözlerimi telefondan ayırıp, korkuyla karşımda beliren

yüze çevirdim. Kartal elindeki diğer tepsiyi de bırakıp, tam karşıma otururak gözlerini telefona indirdi, kısaca telefonuma bakıp hiçbir şey anlamadığını belirten bakışlarını gözlerime dokundurdu.

"Hamburger seviyordun galiba," dedi umursamaz görünmeye çalışarak. "Sana tavuk, kendime de köfte burger aldım."

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, "Teşekkürler," diye fısıldadım.

"Teşekküre gerek yok Yabani, ye yemeğini."

Dediğini yaptım çünkü gerçekten aç hissediyordum. Yemek boyunca hiç konuşmadık. Alışveriş merkezinden ayrılacağımız sırada ilk kattaki çiçekçiye doğru yürümeye başladığını fark ettiğimde çok yediğim için söylene söylene onu takip ediyordum. Kartal, çiçek dükkânının önünde durdu. İçeriden yaşlı, göbekli bir amca çıktı, aralarında başlayan konuşmayı duyamıyordum ama adam Kartal'a gülümsüyordu.

Adam başını sallayarak dükkâna geri girdi. Kartal'ın yanına dikildim ama Kartal beni görmezlikten gelerek dükkânın önündeki çiçekleri incelemeye devam etti. Yaşlı adam elinde bir saksı ve saksının içinde de bir çiçekle dükkândan çıkıp, "Aradığın tür şu an elimde yok ama bence bu da idare edebilir," dedi sevimli sevimli gülümseyerek. "Senin gibi genç delikanlılar genelde buradan gül buketleri falan alır, sevgilileri için. Saksı çiçekleriyle ilgilenmen çok garip ama bir o kadar da güzeldi geldi bana."

Çiçek tıpkı Mathilda'nın çiçeğine benziyordu. Tamam, biraz daha farklıydı ama bunu elime aldığımda kostümleri de üzerimde düşünürsek kesinlikle Mathilda'ya benzerdim. Belki boy biraz sorun olabilirdi ama Kartal zaten çok uzun bir adam olduğundan onun yanında durduğumda Leon ve Mathilda gibi görünmesek bile onlara benzeyeceğimize emindim.

Kartal ve adam arasında kısa bir sohbet geçmişti, sohbet sonlandığında Kartal saksı ve çiçeğin parasını ödemiş, sonra hiç vakit kaybetmeden alışveriş merkezinden çıkmıştık. Yolda giderken ona Emir'in attığı mesajdan bahsetmiştim ama Kartal yine hazırlıklıydı, Emir'in söyleyeceğini Emir'den daha önce düşünüp zaten arkadaşlarına haber vermişti.

Gece için hazırlanmamız gerekiyordu. O da ben de kendi odalarımıza geçerek gece için hazırlanmaya başladık. Altıma açık renk bir kot şort giymiştim, bu filmde Mathilda'nın giydiği şortun birebir aynısıydı ama benim giydiğim daha ucuz görünüyordu. Yan çizgileri olan siyah

beyaz bir tişört, tişörtün üzerine asker yeşili bir mont giydim. Siyah, küt, kâkülleri olan bir peruk ve kırmızı bereyi de eklediğimizde aynaya baktığımda artık karşımda uzun boylu bir Mathilda vardı. Mathilda'nın postallarına son derece benzeyen postalları ayaklarıma geçirip bağcıkları bağladım. Siyah, yuvarlak gözlükleri ve choker kolyeyi de taktıktan sonra aksesuar silahı alıp, yere bıraktığım saksıyı kollarımla sararak kucakladım.

Odadan çıkarken biraz utangaç hissettim. Kartal'ın nasıl göründüğünü de içten içe merak ediyordum. Diğerleriyle mekânın önünde buluşacaktık ve Kartal hâlâ odasından çıkmamıştı. Odasının kapısının aralık olduğunu fark ettim, her zaman karanlığın mesken bildiği odasından koridora doğru turuncu, loş bir ışık yayılıyordu.

Aralık duran kapıdan içeriye baktım. Onu gördüm. Ağzı açık duran deri bir gitar çantasına silahlarını yerleştiriyordu. Parmaklarımı kapıya bastırıp kapıyı yavaşça ittim, tamamen açtım. Gözleri gitar çantasına yerleştirdiği silahlardan birinin namlusuymuş gibi bana doğrulduğunda, göğsümün içindeki hareketlilik durdu, nabzımın hızlandığını hissettim ama kalp atışlarımı duyamadım. Siyah paltosunun içindeydi, paltonun önünü göğsünün alt kısmından başlayarak bacaklarına kadar iliklemişti. Altındaki yuvarlak yaka, beyaz tişörtü görebiliyordum ve kafasında Leon'un beresinin birebir aynısı vardı.

"Kostümlerin içinde bu kadar silah var mıydı?" diye sordum.

"Yoktu."

Şimdi şeytan, cehennemi bir geceliğine dondurmaya karar vermişti.

"Bunlar gerçek mi?" diye sordum.

Bana baktı ama bir cevap vermedi.

Ben ona ait gökyüzünde yaralı bir buluttum, o bir Çoban Yıldızı'ydı ve bazı geceler onu arkama alır, yeryüzünden saklardım.

Gözleri buzun arkasında doğan güneşin yansımasını izliyormuşum gibi hissettirdi. Dokunsam beni yakacakmış ama şu an sadece üşüyormuşum gibi...

"Bunlar gerçek mi?" diye tekrarladım sorumu.

"Evet."

Tam önünde durup, kafamı kaldırıp onun yüzünün her zerresine baktım. O kadar çok baktım ki, artık kaç kirpiği olduğunu Tanrı bile bilmiyordu ama benim haberim vardı.

"Neden?"

"Çünkü eğer o adamın bu işte bir parmağı varsa, bir şeyler bilmek dışında parmağı da dokunmuşsa, bu gece çok nefes kesilecek," dedi hiç beklemeden, durmadan, düşünmeden. "Her şey belki de bugün biter," dedi Kartal, gözlerini gözlerimden çekmiyordu. "Sen de yoluna gidersin. Hayatını mahvetmeyeceğim."

"Hayatımı mahvetmiyorsun," diye fısıldadım.

"Öyle yapıyorum," dedi. Gözlerimi gözlerinden çekemedim. Gözlerinin gerisinde bir fırtına vardı. Onu kökünden kavrayıp yerinden söken bir fırtına. "Belki de gitmek istiyorsun. O adamla... Mutlu olmak istiyorsun belki. Ben senin hayatının mahvolma nedeni olmak istemiyorum, Yabani."

"O adamla mı?" Kaşlarımın ortasında oluşan çukuru fark etmiş olacak ki oraya baktı. Sertçe yutkununca boğazında bir çakıl taşı gibi duran âdemelması kayarak boynunu turladı. "Neden böyle şeyler düşünüyorsun?"

Kartal, cevap vermedi. Bana sırtını dönüp silahlarla doldurduğu gitar çantasının kapağını kapatıp fermuarı sertçe çekti. Onu izledim. Uzun uzun izledim.

"Kartal," diye fısıldadım, duraksadı, bakışları omzunun üzerinden bana doğru çevrildi. Ona yaklaştım, korkarak elimi omzuna koyup, ona alttan alttan baktım. Dudaklarım yavaşça yukarı kıvrılırken, "Ben aşk istiyorum," diye mırıldandım. "Ya da ölüm."

Duraksadı. Her şey çok ani gelişmişti sanki. Bana doğru döndüğünü hatırlıyorum, sonra beni kucaklayışını ve ayaklarım yerden kesilirken birleşen dudaklarımızı...

Kartal beni öptü, derin derin, tutkuyla öptü.

Her şey bir ölümle başladı. Ölüm, nefreti takip etti. Nefret, intikamı körükledi. Ve aşk, hepsini alaşağı etti.

Bulut, Çoban Yıldızı'nı arkasına sakladı; Çoban Yıldızı, bulutun yarasını ışığıyla kapattı.

Yağmur başladı.

Karanlıkta atılan çığlığın sesiydim, sahipsizdim. Onun karanlıkta attığı çığlıktım, onunlaydım ama onun olup olmadığıma emin değildim.

Emin olduğum bir şey vardı.

Sevdiğim adam Özay değildi.

6. BÖLÜM

Şeytanın Dört Büyük Günahı

♪ *Type O Negative, Die With Me*

Kelimeler, önce onu yazan insanın parmaklarını yakardı.

Sonraysa, onu okuyan insanın kalbini...

Kelimeler, kan dökmeden de yara açabilen silahlardı. Kelimeler, asıl kanı duyguların akıtmasını sağlardı.

Dudaklarının dudaklarımda bıraktığı izler, geçmişin içinde kalmış, hiç yaşanmaması gereken bir an gibiydi ve bu an öyle bir andı ki, tüm geleceği etkiliyordu. Dudaklarıma dudaklarıyla bıraktığı her iz, gelecekte onun bendeki yerinin ne kadar büyük olacağını hissetmeme neden oluyordu. Zaman nasıl ilerleyecek olursa olsun, fark etmiştim, Kartal Alaşan benim bu dünyada aldığım en büyük yaraydı ve izi hiç geçmeyecekti.

Beni mahvetmesine ihtiyacım varmış gibi hissediyordum.

Ama beni mahvetmesinden ölesiye korkuyordum.

Parmaklarım tenine kaydı, yanağına korkuyla dokundum fakat dokunduğum anda güvenin gölgesi üzerime devrilerek içimi huzurla doldurdu. Oysa en huzursuz olduğum anları da onun gözlerinin içine baktığım zamanlar yaşamıştım.

Dudakları ısrarcı bir yağmur gibiydi, aniden bastırmıştı ve hiç durmayacak gibi yağmaya devam ederek şehrimi sel altında bırakmıştı.

Şimdi yüreğim o selin içinde kaybolmuş bir yetim gibiydi, boğulmaya çeyrek kala yüzmeyi öğrenmişti ama artık yüzmeyi bilmesinin bir anlamı yoktu çünkü şehir, ağzına kadar dolduğu suyla taşıp yerkürenin dibine batmıştı.

Kartal'ın dudakları dudaklarımdan ayrıldığında, gözleri gözlerimde kaza süsü verilmiş bir cinayetti.

Direnmekten bir anlığına vazgeçmiştim, ona yenilirim sanmıştım ama kendimi bıraktığım an anlamıştım ki bana yenilen oydu. Kartal'a yana yıkıla çekilmenin cezasını ağır ödeyeceğimin farkındaydım.

Ayaklarım yere bastığında bakışlarım ondan bir dalga misali geri çekildi, onunsa gözleri benim kıyıma atılmış bir çapa gibiydi. Bir şeyler söylemek istedim, konuşmak... Ona kendimi ifade edebilecek kelimeleri yan yana getirerek anlamlar çıkarabileceği cümleler kurmak... Ama bunu yapamadım.

"Bu söylediğini unutma," dedi. "Unuttuğun yerde hatırlatan ben olacağım."

Yutkundum, ağzımı açacak hâlim olmadığından sadece zemine baktım ve Kartal bunu fark etmiş gibi usulca geri çekilip, silahla doldurduğu gitar çantasının ağzını kapatarak odadan çıktı. Arkasından baktığımda kalbimde bir ağırlık vardı, kaç yaşma gelirsem geleyim bu ağırlığa alışamayacakmışım hissi, ensemde duran karanlık bir gölge gibiydi.

Evden ayrıldığımızda aramızda bu konu hakkında herhangi bir konuşma geçmedi. Araca binişimizi, evin olduğu sokaktan ayrılışımızı, belirli aralıklarla sokağın kenarında bekçilik yapmayı sürdüren sokak lambalarının altından geçtiğimiz anları hatırlıyorum. Araç, mekâna yakın bir yerlerde yavaşlamıştı, artık Kartal arabayı daha yavaş sürüyordu, sokak lambalarından dökülen ışık aracın karanlığını anlık bastırsa da araba hareket ettikçe ışık sık sık karanlığı kesip, ardından silinip gidiyordu.

"Çantanın içindeki silahlar gerçek," diye mırıldandığımda, sanki biraz önce yaşanmamış, ben hiçbir şey bilmiyormuşum gibi davranıyordum. "Bir sorun çıkmayacak mı?"

"Çıkmayacak, neden çıksın?" Gözleri yolu takip ederken son derece rahat bir şekilde cevaplamıştı sorumu.

"Peki bugün birine bir şey yapacak mısın?"

Yüzü aniden sertleşti ama bir şekilde bakışlarını yumuşatmayı başardı. "Hayır," dedi, oysa biraz önce cevabı çok daha farklıydı. "Kimseye bir şey yapmayacağım bu gece."

"Neden?"

Dudaklarını yaladı, gözlerini yoldan çekmeden birkaç saniye bekledi, direksiyonu kavrayan güçlü parmaklarının beyazladığını görebiliyordum; buradan yola çıkarak direksiyonu nasıl sıktığını anlamak da mümkündü.

"Bu gece birini öldürecek olursam, ölen o değil, sen olacaksın," dedi. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Böyle bir şeyi kaldıramayacağımı düşünüyordu, bir ölüm daha sırtlanamayacağıma emin olmalıydı. Tüm bunların beni içten içe öldürdüğünü biliyordu.

"Bu gece birini öldürmeyi istiyorsun, değil mi?" Sorum karşısında duraksadı.

Gözlerime baktı, çok uzun süre... Bakışları yüzümden ayrılmadı, gözlerini kırpmadan sadece bana baktı. Konuşmayacak, bir şeyler söylemeyecek, sadece susup bu bakışmayı sürdürecek sanmıştım ama öyle de olmadı.

"Birinin ölmesini çok istiyorum ama ölenin sen olmasını da göze alamam."

"Neden alamazsın?"

Sorum onu bir süre bekletti, karşı şeritte ilerleyen aracın farları yüzünü aydınlattı, gözleri parladığı esnada araç yanımızdan kayıp gitti ve yüzü karanlığa gömüldü. "Eğer nedenler sorulacaksa, öncelik benim hakkım olmalı çünkü benim sormam gereken daha çok şey var," dedi Kartal, sesi gecenin ortasında gümüş gibi parlıyordu. "Bana nedenler sorma Lavin çünkü senden hiç cevap alamadım."

Konuyu değiştirme ihtiyacıyla, "O kadar silahı nereden buldun?" diye sordum. Konuyu değiştirmek istediğimi anladı ama çaktırmadı.

"Koleksiyonum var desem inanır mısın?"

"Atıcılık yaptığına göre, koleksiyonun olduğuna da inanabilirim."

"İçki şişesi koleksiyonum var," dedi. "Eski bir arkadaşım bu silahları beğenebileceğimi düşünmüş."

"Nasıl aldın ki? Hep yanımdasın," diye mırıldandım. "Kargoyla da böyle ölümcül oyuncaklar gönderilebileceğini düşünmüyorum."

"Elden aldım. Arkadaşımın silah barındırdığı bir çiftliği var, İstanbul'un biraz dışında kalıyor."

"Ne ara gittin?"

"Ben ismimi yaşatırım, o yüzden hangi ara nereye doğru uçtuğumu kimse bilmez."

"İşler gitgide daha da kızışıyor," diye mırıldandım, sesimdeki tedirginliği hissetmiş gibi göz ucuyla bana baktı ama şimdi ona değil, önümüzde akıp giden yola bakıyordum. Mekâna çok yakın olsak da bir türlü mekânın olduğu sokağa girmiyor, öylece dolaşıyorduk.

"Nasıl kızışmak?"

"Silahlarla oynamaya başladın. Babana ait olan mülkte yaptıklarından sonra şimdi de silahlar girdi bu oyuna. Sonunu göremiyorum, Kartal. Şu an içinde olduğumuz bu oyunun, bu kuyruklu yalanın sonu çok karanlık. Görünmüyor."

"Şimdi de yeterince karanlıkta değil miyiz, Lavin?" Sorusu beni sarstı. "Sen önüne baktığında bizi bekleyen bir gelecek olmadığını düşünüyor olabilirsin ama ben, ikimizin şimdisi bile olmadığının farkındayım."

Söylediği şeyler doğruydu, bu yüzden ona verecek cevap bulamadım ama bu kadar haklı olması canımı daha da çok yakmıştı. Parmaklarımı saksının kıvrımlarına sürterek, "Peki Emir?" diye sordum. "Ona güveniyor musun?"

"Yaşadıkları doğru," dedi. "Ama yaşadıkları, ona güvenmeme yetmez."

"Peki bu gece bir şeyler yolunda gitmezse?"

"Gitmeli," dedi sadece.

"Peki ya gitmezse?" diye direttim. "Sence Emir o zaman ne yapacak?"

"Bizi ele vermesinden mi korkuyorsun?" Bana yandan bir bakış attı. "O senin arkadaşın, bunu yapıp yapmayacağını benden daha iyi bilmen gerekmez mi? Bana kendinden daha çok güvendiğini düşünmeye başlayacağım, Yabani."

Bir şey söyleyemeden çiçeğe baktım.

"Cevap vermedin."

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Belki de."

"Ne?"

"Belki de..." Gözlerimi ona çevirip, karanlığın esir aldığı altın kahve gözlerine baktım. "Belki de sana kendimden daha çok güvenmeye baş-

lamışımdır." Gözlerinin bebekleri bir anda genişledi, sanki mürekkep gözlerinin harelerinde dağıldı ve karanlığı başlattı. Bakışlarımı ondan ayırıp yola çevirdim. "Bilmiyorum."

Bir şeyler söyleyeceğini düşündüm, dudaklarının aralandığından kesinlikle emindim ama anlık bir sessizlik yaşandı ve Kartal, aniden aracı hızlandırınca bedenim hafifçe öne doğru savruldu. Gaza bastı, bu defa hız beni korkutmadı çünkü kalbim zaten depara kalkmıştı.

Araç, direkt olarak mekânın olduğu sokağa saptı, mekânın önüne doğru yavaşladı ve karanlığa gömülen aracın içinde büyük bir dikkatle sokağı izlemeye başladım. Ara sokakta ilerleyen Batman kostümlü adamı gördüğümde kaşlarım çatıldı, çığlık maskeli adam da onu takip ediyordu. Cadı kostümünün içindeki güzel kadınların attığı kahkahaları duymaya başladım.

"Bu kadar ciddiye alacaklarını düşünmemiştim," dedim.

Kartal bana yandan bir bakış atar gibi oldu ama sonra gözleri ön camdan dışarıya çevrildi. "Bunu Mathilda kılığındaki bir kız mı söylüyor sahiden?"

"Bana bunları sen giydirdin," diye homurdandım.

"Bu kostümün içinde gayet keyfin yerinde görünüyor, Avukat Hanım."

"Savcı," diye düzelttiğimde bu onu sessizce güldürdü.

Araçtan inerken biraz gergin hissediyordum. Kısa telefon görüşmesi yapan Kartal'ın konuşmalarından yola çıkarak bizimkilerin burada olduğunu anlamıştım. Gözlüğümü gözüme taktım, gece olmasına rağmen etrafı net bir şekilde seçebiliyordum. Saksıya sarılıp Kartal'a doğru döndüğümde, o da beresini düzeltmiş, gözlüğünü takmış ve çantalarını eline almıştı.

Bakışlarım mekânın önündeki korumalara takıldı. Kartal ile yan yana girişe doğru ilerlemeye başladığımız anda mekânın kızıl ışıklardan oluşmuş sarmaşıklarının önünde dikilen grubun gözü bize kaydı ve ardından tüm sokak artık bize bakmaya başlamıştı.

Korumaların önünden geçtiğimiz sırada ne kadar kasılmış olsam da bir şekilde toparlamıştım; benim aksime korumalar ise bize bakmamışlardı bile, yanlarından öylece geçip gitmemize izin vermişlerdi. Oysa Kartal'ın elindeki çantalardan biri ağzına kadar silahla doluydu.

Mekânın kapısı geceye kollarını açarak bizi içine aldı, sonra da geceyi arkasında bırakıp kapandı. Yüksek müziğin ritmi göğüs kafesimi ye-

rinden oynatırken dikkatli adımlarla yürümeye devam ediyordum ama saniyeleri sırtına alarak hızla yanıp sönen ışık, başımı ciddi anlamda döndürmeye başlamıştı. Deyim yerindeyse, içmeden sarhoş olmuştum.

Müziğin gürültülü sesi içimde zonkluyordu. Yüksek masaların arasında ilerlemeye başladık. Aramızda bir adımlık bir mesafe vardı, bana bakmadan doğrudan ileriyi gözüne kestirmişti, benimse kalbimin atışları aksıyordu. Localardan birinde ilk tanıdığım, yüz son derece kanlı makyajına rağmen sarı saçları ışıkların altında altın gibi parlayan İrem'di. Çok seksi bir vampir olmuştu, kesinlikle bir bakanın tekrar bakacağı türden bir vampir... Hemen yanında üzerinde pembe panter kostümü olan ama yüzüne maske takmak yerine Pembe Panter makyajı yaptırmış olan Emir'i görünce bir an olduğum yerde donup kaldım. Henüz Kartal onu fark etmemiş olmalıydı ama Emir'i böyle gördüğünde kesinlikle bir ömür bunun dalgasını geçmeye devam edecekti. Emir'in yanında Tinker Bell kılığındaki Berra'yı görmüştüm, gerek minyon yapısı, gerek kostümü, gerekse kanatları ve sarı peruğuna yaptığı topuzla gerçekten Tinker Bell'e benziyordu.

Drakula'yı gördüğüm anda yüzündeki bembeyaz makyaja rağmen bu kişinin Ogün olduğunu anlamıştım. İrem'in yanında dikiliyor, elinde bir şarap kadehi tutuyordu ve kadehi dolduran şarap kan renginde deydi. Dans pistinin ortasından geçtiğimizde çevremizdeki herkesin abartılı makyajlara ve kostümlere sahip olduğunu daha net bir şekilde görebilmiştim.

Kartal'a yaklaşmadan, "Arkadaşlarının burada olması gerekmiyor muydu?" diye sordum yüksek sesle.

"Buradalar," dedi, bir an şaşırdım. "Ve emin ol, ben de Burak'ı Hulk olarak görmeye hazır değildim."

Duraksadım. "Ne?"

Kartal, çenesiyle ileriyi işaret etti, gösterdiği yöne baktım. Karşıda altında yalnızca pantolonuyla dikilen, bedeni yemyeşil olan iri adamı gördüğümde dudaklarım aralandı. Bu kesinlikle Burak'tı ama şu an hiç görsel efekte gerek kalmadan Hulk rolünde oynayabilirdi. Burak'ın yanında duran, onun yarısı kadar bile görünmeyen Sahra ise Black Widow kostümü içindeydi. Saçlarını kızıl, kısa bir peruğun altına gizlemişti. Bir yere daha dönüp Kaptan Amerika ya da Iron Man görmekten korktuğum için uzun süre ikisini izledim.

"Bir insan yanlış zamanda hiç bu kadar doğru bir karar veremezdi," dedi Kartal, sesindeki alayı soludum. Bakışlarım Burak'tan ayrıldı, Burak'ın çaprazında, masanın önünde duran Yunus Emre'nin saçları hâlâ yeşildi ve onu gördüğüm an Joker'in kılığına girdiğini fark ettim. İnce bedeni, kemikli yüzü ve yeşil saçlarıyla o gerçekten Joker için en uygun askılardan bir tanesiydi.

"O kadar da kızmıştı saçlarını yeşil yaptık diye," dedi Kartal.

"Sibelay ve Nesli nerede?" diye sordum. "Bu manzaradan sonra daha büyük bir şoka uğrayamam diye düşünüyorum ama emin olamadım şu an."

"Bence de emin olma," dedi Kartal. "Çünkü biri bal çekecek çiçek arıyor, diğeri de WhatsApp'ta en çok kullandığı emoji kılığında şu an."

Kartal'ın ne söylemeye çalıştığını anlayamadım, sonra gözlerim usulca kalabalığı yararak ilerleyip o iki tanıdık simanın olduğu yerde donup kaldı. Neslihan tıpkı saçlarının renginde koca bir şeftalinin içindeydi, şeftalinin dışında yalnızca kolları, bacakları ve başı vardı; koca bir emoji şeftaliydi. Hemen yanındaki siyahlı sarılı da Sibelay'dı, arkasında koca bir iğne ve popoyla iri bir arıya dönüşmüştü, ne zaman sırtını birine dönse döndüğü kişiyi poposuyla hırpalıyordu.

"Bu kadar ciddiye alacaklarından haberin var mıydı peki?" diye sordum şaşkınlıkla. "Çünkü dans pistinin ortasında bir şeftali ve onu takip eden, poposuyla dağlar deviren bir arı var?"

"Her şeyi ciddiye aldıklarını unutmuşum," dedi Kartal, bakışlarım Neslihan ve Sibelay'dan ayrılmadı ama beni kesen gözlerin varlığını hissettiğimde yavaşça hissin götürdüğü yere döndüm. İrem el sallıyordu, yüzünde şaşkınlık vardı, sanırım o da beni bu kılıkta görmeyi beklemiyordu.

"Bu da senin kanını içeceği ânı falan bekliyor herhâlde," dedi Kartal alayla.

Kartal'a bakmadım, söylediklerine aldırış etmedim ve pistte küçük adımlarla İrem'e doğru ilerlemeye başladım. Tam arkasında Ogün ve Emir vardı. Kartal'ın da beni takip ettiğini fark ettim. İrem ellerini kaldırıp beni işaret ederek, şaşkınlıkla, "Mathilda? Çok iyi görünüyorsun! Çok orijinal bir fikir olmuş," dedi. Bakışları hemen arkamdaki Kartal'a kaydı. "Leon? Bırak şu kızın peşini..."

Kartal cevap vermedi. Bakışlarım Emir'e takıldı ama Kartal benden hızlıydı, dudaklarında alay barındıran bir kıvrımla Emir'i izliyordu.

"Pembe Panter demek," dedi imayla. "Ben doldurulmuş tavşan olursun diye beklemiştim."

Emir, "Sen ise tam da beklediğim gibi seçimini romantik şeylerden yana kullanmışsın," deyince, Kartal'ın bakışları Emir'in gözlerine kilitlendi ve müziğin gürültüsüne rağmen aralarında derin bir sessizlik oluştu.

"Kavga etmeyi kesin, ne zaman yan yana gelseniz didişiyorsunuz," dedi İrem ikisine cins cins bakarak. "Partimde sorun istemiyorum beyler, sorun çıkaranı kapının önüne koyarım, tamam mı? Ve Kartal, kapıya koyulan sen olursan, Lavin seninle gelmez, burada bizimle kalır."

"Hadi ya?" dedi Kartal dalga geçer gibi.

Ogün, "Mathilda ve Leon konseptine bayıldım," dediğinde onu süzdüm.

"Drakula olmak için doğmuş gibisin."

Ogün kaşlarını çatarak güldü, Kartal'ın bakışlarının yüzümde ağırlaştığını hissettim ama o bakışlara karşılık vermedim.

Ogün, "Siyah ve kısa saç sana çok yakışırmış bu arada," dediği anda Kartal'ın bakışlarının ona döndüğünü hissettim ve merakıma yenik düşerek göz ucuyla Kartal'a baktım. Gözlüğü yoktu, Ogün'e diktiği altın rengi gözlerinin içinde çocuğu içine alarak boğacak kadar kuvvetli bir şekilde yanan lavları gördüm.

Hızlıca, "Teşekkürler," dedim. Ogün maruz kaldığı bakışları fark etsin istemiyordum ama Kartal'ın ona cins cins baktığını hissettiğine emindim.

Saksıyı Ogün ile arama koydum ve Kartal'a yandan bir bakış gönderdim. Bana bakmasa da o bakışı gördüğüne emindim. Başımı iki yana sallayarak gözlerimi kalabalığa çevirdiğimde bir an duraksadım. Barni Moloztaş kostümüyle ortada çıplak ayaklarını yere vura vura dans eden Cenk'i görmeyi beklemiyordum. Hemen arkasında da Fred Çakmaktaş kostümü ve çıplak ayaklarıyla duran Suphi vardı. Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi açıldı.

"Barni ve Fred tam onlarlık olmamış mı?" İrem kahkaha atarak konuşuyordu. "Cenk geçen senelerde yaptığımız partilerin birinde de Rapunzel olmuştu, taktığı peruğa basan bir kızla saç başa kavga etmiş-

ti." İrem omzuma dokundu, ardından şarap kadehini bana uzattı. "Bir şeyler içmeye başlasan iyi olur, Mathilda. Bu gece süt yok."

"Önce arkadaşlarımızın yanına uğrasak iyi olacak," dedim gülümseyerek, gülümserken yapmacık değildim, İrem'e cana yakın bir gülümseme bahşetmiştim ve sanırım ruhum onun varlığına alışıyordu. Bu çok kötüydü. Eğer İrem'in babasının bu olayda bir parmağı varsa, ben kimsemin katilinin kanını taşıyan biriyle bağ kurmuş olacaktım. Bunu düşünmesi bile beni bir anda İrem'e karşı buz gibi olmaya itti, birden geri çekilerek kalabalığa karıştım.

Tam Barni kılığındaki Cenk'in yanından geçiyordum ki, "Kız, suikastçi!" diye bağırarak beni ceketimden yakalayıp arkaya doğru çekti. "Hop, dur orada, sen nasıl benim en sevdiğim filmin cosplayini yapabilirsin acaba, yangın?"

"Yangın mı?"

"Ateşli," dedi yüzünü buruşturup bana kötü kötü bakarak. "Farfara."

"Ne diyorsun be?"

"Ben olacaktım Mathilda," dedi bir anda. "Hadi gel köşede değişelim mi kostümleri? Söz, en yakın arkadaşın olurum..."

"Hayır ya," dedim geri çekilmeye çalışarak. "Bırak beni, manyak mısın?"

"Bana bak, bana manyak deme, bir çakarım sana iki saat Kartal Tibet'ten tokat yemiş Hülya Koçyiğit gibi kendi etrafında dönersin." Gözlerini kıstı. "Ölür müsün versen? Mathilda ben olayım, ne olur..."

"Deli mi ne ya? Madem istiyordun, olsaydın," dedim düz düz bakarak.

"Bana yükselip durma, ağzını cart diye yırtarım."

"İşine bak," dedim, tam arkamı dönecekken beni tekrar ceketimden tutarak kendine doğru çekti, dişlerimi gıcırdattım.

"Dur, çirkin şey," diye söylendi. "Bir şey soracağım sana ben, doğruyu söylemezsen yolarım seni."

"Dene, o güzel saçların nasıl elimde kalıyor gör."

"Güzel mi sahiden saçlarım?"

"Git başımdan, Cenk."

"Dur, tamam," dedi birden ciddileşerek. Boncuk gibi görünen gözlerini yüzüme indirdi, sonra etrafa bakındı. "Kuzenin olacak ateşli nerede?"

"Kartal mı?"

"Başka kuzenin mi var, geri zekâlı?"

"Düzgün konuş," dedim ona düz düz bakarak.

"Nerede?"

Bakışlarımı bir anlığına kalabalığa çevirdim, Kartal etrafta görünmüyordu, ben etrafı incelemeyi sürdürürken Cenk aniden gözlüklerimi gözümden çekerek, "Sen neden Özay'ın mesajına cevap vermedin? Ben gittim pezevenklerin elinden aldım o numaranı," dedi birdenbire.

"Telefon numaramı bana sormadan sana verdiği için Emir'e ayrı gıcık oluyorum," dediğimde Cenk bana kibirli gözlerle baktı. "Diğer soruna verecek bir cevabım yok."

"Ne demek yok? Niye cevap vermiyorsun filinta gibi çocuğa?"

"Bizim aramızdaki her şey bitti," dedim üzerine basa basa. "Şimdi hiçbir şey olmamış gibi bir anda onunla konuşamıyorum. Zamanla bunu atlatırım."

"O zaman gelene kadar ateşlilerin çocuğu kapmasından da mı korkmuyorsun? Evladını kartal kapan Fatma Girik gibi bir kayaya Özay diye sarılırsın, gerçi haklısın kayaya sarılma konusunda, ha taş gibi Özay'a sarılmışsın ha kayaya..."

"Özay istediği kişiyle birlikte olabilir," dediğimde Cenk bana öküzün trene baktığı gibi baktı. "Bunu sorun etmem. Bizim ilişkimiz biteli çok uzun zaman oluyor."

Cenk, dehşet içinde bana baktı. "Bebişimle ilişkim bitse ve üzerinden yetmiş dokuz yıl bile geçse, yanında gördüğüm buruşuk herhangi birini bastonuma oturturum ben."

"Bu ona hissettiklerinle alakalı," dediğimde Cenk kısa bir an için durup gözlerimin içine baktı.

"Sen Özay'ı sevmiyorsun," dedi, birden söylediği bu şey bana öylesine ağır, öylesine dehşet verici geldi ki...

"Bir insan olarak seviyorum," dediğimde Cenk sadece gözlerimin içine bakıyor, konuşmuyordu ama yüzüne yayılmış bir anlayış vardı.

Evet, onu sevmiyordum. İçim acıdı. Ben Özay'ı sevmiyordum. Bir zamanlar gözleri gözlerime değdiğinde dünyanın sustuğu, konuşmadan da kelimeleri kirpiklerime dizerek kendimi anlatabildiğim o adama karşı içimdeki ağaçtan tek bir yaprak bile oynamıyordu.

"Başkası mı var?" Cenk'in sorusu beni sarstı. Uzun zaman önce susturduğum duyguların aslında içimde fısıldayarak konuşmaya devam ettiklerini yeni fark ediyordum.

"Bir önemi mi var?" diye sorduğumda Cenk yalnızca sustu. Geri çekilmemle birlikte elinde tuttuğu gözlüğü bana uzattı.

"Haklısın ama Özay bunu bilmek isterdi," dedi Cenk ciddi bir sesle. "Orada olduğu süre boyunca seni hiç unutmadı."

Söylediği şey ağırdı. Bunun doğruluğundan emin olmak ise çok daha ağırdı.

Cenk'ten uzaklaştığım sırada, "O burada," dediğini duydum, kalbimi ağrıtan iki kelimelik cümlesini içime gömdüm ve pistin ortasına doğru yürüdüm.

Kendi etrafımda dönerek her tarafa baktım, bakışlarıma insanlar takıldı, bakışlarımdan insanlar silindi ve onu gördüm. Sanki her yer karanlık bir gökyüzüydü ve o, karanlık gökyüzünde parlayan tek yıldızdı. Oradaydı, bir pusula gibi yönümü belirliyordu. Çoban Yıldızı. Gözlüğünü yeniden takmamıştı, beresi hâlâ kafasmdaydı, silahları doldurduğu çantalarını ayaklarının dibine bırakmıştı, düşünceli gözleri kalabalığa çevrilmiş olsa da düşüncelerinin hiçbiri kalabalıkla ilgili değildi. Biliyordum.

Tam ona doğru bir adım atacağım sırada, boğuk bir ses tüm dikkati üzerine toplayacak bir cümle kurdu: "Remember, remember, the 5th of November."

Duraksadım, Kartal'ın da bakışları tıpkı diğerleri gibi sesin geldiği yöne çevrildi ve müziğin sesi aniden kesildi. Vendetta[1] kılığındaki uzun boylu adam, birebir filmden fırlamış gibi görünüyor, elinde bir tane kırmızı gül tutuyordu. "Gunpowder, treason and plot..."

Adamın yüzünü gözlerine varana kadar örten maske, onun kim olduğunu teyit etmeme engel oluyordu. Adam bana doğru ilerlemeye başlayınca, çevremizdeki insanlar şaşkınlık içerisinde bizi izlemeye başladı. Kartal'ın ismini çağrıştıran bakışları, gergin yüzünün ortasına koyulmuş bir silah gibiydi, beni izlediğini hissedebiliyordum. Sonra masanın önünden çekilerek tıpkı bana doğru ilerleyen yabancı gibi o da bana doğru yürümeye başladı.

[1] Vendetta, 2005 ABD-Almanya ortak yapımı olup 2006'da gösterime giren V for Vendetta filmindeki ana karakterdir.

Adam tam önümde durunca bakışlarım Kartal'dan koptu, adamın maskeyle örtülmüş yüzüne baktım. Küt kesim siyah peruğuyla V'den hiçbir farkı yok gibi duruyordu. O kadar V olmuştu ki, tanıyamayacağım kadar yabancılaşmıştı.

Adam, parmaklarının arasında tuttuğu kırmızı gülü bana uzatınca, olduğum yerde bir adım geri atıp bakışlarımı adama mıhladım. Ona bakıyordum, evet bakıyordum ama görebildiğim gülümseyen bir maskeydi. Maskenin arkasındaki yüzü merak ediyordum. Baktığım yerde hiçbir şey görememek beni afallatıyordu.

"Hatırla," dedi bu defa. "5 Kasım'ı hatırla."

Sesi her ne kadar boğuk gelse de son derece yakınımda olduğundan onun kim olduğunu anında fark ettim. Özay'dı bu, en sevdiğim bir diğer filmin başkarakterine bürünmüştü.

Gülü almadan bekledim, sadece göremediğim gözleri karşımda duruyormuş gibi uzun uzun maskeyi izledim. Kartal'ın nefesi tenime döküldüğünde, elimde olmadan yutkundum.

"Ne oluyor?" Bu soruyu sorarken yüz hatları gergindi. "O gülü sana sokarım."

"Yavaş ol," dedi birdenbire Özay, Kartal sanki maskenin altındakinin o olduğunu biliyormuş gibi birden Özay'ın üzerine yürüyünce irkilerek elimi Kartal'ın koluna koydum, maskenin altındaki yüzün aşağı eğildiğini, maskenin altındaki gözlerin onun koluna dokunan elime baktığını fark ettim.

"Sakin ol," diye fısıldadım Kartal'a. "Tüm gözler üzerimizde."

"O gülü köküne kadar sokmamı istemiyorsan geri adımla," dedi Kartal dişlerinin arasından. "Şov yapacaksan koca alan senin, ona şov yapmana izin vermiyorum."

"Hangi yetkiyle?" diye sordu Özay, sesindeki sorguya dolanmış bariz bir öfke vardı. Ortamın aniden bu kadar çok gerilmesi beni tedirgin ederken, Kartal'ın kolunu daha sıkı kavradım. Birileri söylediklerini duyarsa, artık kimsenin gözünde sıradan kuzenler olarak kalamazdık.

Kartal'ın düşüncelerinin gidişatı hakkında herhangi bir varsayımda bulunamıyordum, yalnızca çok öfkeli olduğunu görebiliyordum. Her detayı inceliyor gibiydi. Maskenin altındaki yüzü görebiliyordu sanki, görebiliyor ve o yüzün aldığı her ifadeyi tartabiliyordu.

"Senin bir daha asla sahip olamayacağın bir yetkiyle," dedi Kartal donuk bir sesle. Özay'ı sarstığını bildiğim bu cevap, büyük bir sessizliği peşinde sürükledi. "Uzak dur ondan," dedi Kartal beni bileğimden yakalayıp yavaşça kendine doğru çekerken.

Kimsenin duyamayacağı bir tonla, "Sen kimsin ki?" diye sordu Özay, sesi boğuktu, karman çorman olmalıydı zihni. Tıpkı benim zihnim gibi. "Sen kim oluyorsun? Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Sen onun geçmişisin," dedi Kartal parmaklarını bileğime kelepçe gibi geçirirken. "Bense şimdisi ve bundan sonrasıyım."

Anlamını çözemediğimi sandığım o his, aynanın karşısında kendimi görüyormuşum gibi önümde dikildiğinde, artık bu hissi tanımaya başladığımı biliyordum. Kartal'ın viski rengini almış gözlerine bakma ihtiyacı duydum ve ona baktım. Kartal, Özay'ın karşısında kaşları çatılmış, gözlerinde büyük bir meydan okumayla dikilirken benim bileğim onun avucunun hapsindeydi. Bana her dokunuşunda, bende çok büyük izler bırakıyordu.

Sadece dokunuşlarıyla sınırlı değildi bu.

Kartal bakışlarının dokunduğu her yere izlerini bırakıyordu.

"Vendetta," dedi Kartal üzerine basa basa. "Karşındakinin Evey[1] değil, Mathilda olduğunun farkına varma zamanın geldi. İkisini de aynı kadın canlandırmış olabilir ama burada yalnızca Leon ve Mathilda var, Evey yok."

Söylediklerinin ağırlığını ben bile ruhumda böylesine derin bir karanlıkta hissetmişsem, kim bilir Özay nasıl hissetmişti? Kırmızı gülü sıkıca kavradığını gördüm, insanlar artık eğlenmeye devam ediyordu ama bizim olduğumuz ortam bir çember içine alınmıştı da içimizden yalnızca mutluluktan çok uzak duygular geçip gidiyordu sanki.

"Evey yok," dedi Özay. "Ama filmin sonunda Leon ölüyor."

"Vendetta gibi," dedi Kartal üzerine basa basa.

"Kartal," diye fısıldadım ama sanki beni duymuyordu, çenesini dikerek Özay'a ölümcül bir bakış gönderdi. Onu yumruklamak istiyor gibi duruyordu. Bakışlarımı Özay'a çevirdim. "Buna son verin, lütfen."

Özay'ın bakışlarının ruhuma indiğini hissettim.

[1] V for Vendetta adlı filmdeki kadın başkarakterdir.

"Sen hep susarak anlatırdın, bu doğru," dediğinde bir adım geri çekildi. "Ama ona o kadar çok konuşmuşsun ki, artık sustuğunda yalnızca sessizliği duyabiliyorum."

Tam dudaklarım aralanacakken, Özay yavaşça sırtını dönerek kalabalığa doğru yürümeye başladı. Kartal'ın bileğimde duran eli elimin içine kaydı, avucum avucuna tutundu ve onun yürümeye başlamasıyla eş zamanlı olarak adımlarım onun peşinden sürüklendi. Özay benim bile anlayamadığım şeyler anlamıştı, benim bile göremediğim şeyler görmüştü ve ben onun neyi anladığından, neyi gördüğünden o kadar korkuyordum ki...

Kabullenmekten korkuyordum.

Kalabalığın içinde onun elini sıkıca tutmak benim için önemli değildi şu an, parmaklarımız birbirine geçtiğinde kimsenin zihnine uğrayacak olan hiçbir düşünceyi umursamıyordum. Sadece elini tuttum ve beni kalabalığın içinden geçerek kendisine sürüklemesine izin verdim. Zihnim bir boşluğa kan gibi sızmaya başlamış, o kan boşluğa gitgide yayılarak boşluğu kaplamıştı sanki. Düşüncelerim bir boşluğa yayılarak o boşluğu kan gibi örtmüştü. İnsanlar dans ediyor, insanlar eğleniyor, insanlar hayatlarına devam ediyordu. Bense bu gürültüye rağmen sanki bir koridorda ilerliyordum, karanlık ve soğuk bir koridorda... Yüksek sesli müziğe rağmen kendi nefesimin sesini duyuyor, kalbimin atışlarını hissediyordum.

Kartal beni mekânın tuvaletlerine doğru kıvrılan araya soktu, ellerimiz karanlığın içinde birbirinden ayrıldı. Şimdi önümden ilerliyor, koridorun derinliklerindeki karanlık, onu gitgide daha da yutarak gözlerimin önünden siliyordu. Arkasından ilerledim, adımlarım sakindi, gözlerim boş bakıyordu ama kalbimin diğer gecelerde attığından çok daha farklı attığını hissedebiliyordum.

Kartal durunca ondan birkaç adım geride durdum. Kollarımı bedenime güçsüzce sarıp onu izlemeye devam ettim. Omuzları aldığı her bir nefesle senkronize bir şekilde yukarı kalkıp iniyordu. "Onu sevmiyorsun," dedi, sesi dalgındı ama yine de zihninin trafiğini tıkayan tek düşüncenin bu olduğunu biliyordum.

Damarlarım, bileklerimi saran kuru dallar gibiydi.

Her an alevler damarlarımda akmaya başlayıp tüm kuru dalları ateşe verebilir, damarlarım alevlerin kollarında, tıpkı benim onun kollarında kuruduğum gibi kuruyabilirdi.

"Doğru," diye mırıldandım. "Bunu söylemiştim."

"5 Kasım'ı anlatan o filmi canlandırma gereği duymasının bir nedeni var mı?" Sorusu beni afallattı ama çaktırmadım. "Filmdeki konuyu bile bilmediğini düşünüyorum onun. 5 Kasım onun için seni hatırlatan bir şeyi temsil ediyor bana kalırsa. Dürüst ol ve söyle, filmdeki olayın aksine o gün yaşanan bir anınız mı var?"

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"5 Kasım'ı seçme nedeni, sizle alakalı bir şey mi?"

"Hayır," diye fısıldadım. "Bu çok aptalca bir düşünce."

Bir süre boyunca sussa da bu düşüncenin kafasında girdap gibi döndüğünü biliyordum. Kartal gözlerini yavaşça kıstığında dudaklarımı birbirine bastırdım. Zaman sanki beni içinde yakan bir cehennemdi ve Kartal, zamanın içindeki alevleri yöneten, zamanın sahibi olan o şeytandı.

"Bu gece buna değil, Sadık Parlak'a odaklanmamız gerek," dedim ona yaklaşarak. Oysa benim de kalbim, göğsümün içinde boynunu bükmüş bir çiçekten farksızdı. Geçmişime meydan okumak zorunda kalmıştım.

Kartal, hiçbir şey söylemedi.

Yelkovan, sayıların üzerindeki dansına başladı. Birkaç saat geçti. Artık herkes ortama tam anlamıyla adapte hâldeydi, hatta bazıları o kadar çok içmişti ki kendini kaybetmiş gibi dans ederek insanlarla olan bağlantılarını kesmişlerdi. Dans pistinin üzerindeki büyük disko topunun altında dans eden bedenleri izlemeye başladım. Gece derinleştikçe, planı devreye sokmak daha da kolay hâle gelecekti ama yine de içimde önlenemez bir tedirginlik çukuru vardı.

Bakışlarımı kendi etrafımda döndürüp insanları izlemeye başladım. İrem ve Ogün pistin ortasında deli gibi dans ediyorlardı, diğerlerinin de onlardan pek bir farkı yoktu. Bir süre sonra o kalabalığın içinde biri ilgimi çekti. Üzeri çıplaktı, altında siyah bir kot vardı ve elinde tuttuğu bir viski kadehiyle pistin tam ortasında öyle ağır, öyle kederli bir şekilde dans edercesine olduğu yerde sallanıyordu ki, bakışlarım ona kilitlenip kaldı. Bu kişi Toprak'tı. İki kolunu da ikiye ayırıp açmış, kafasını kal-

dırıp yüzüne akan ışığı hissetmek ister gibi gözlerini yummuştu. Bu görüntüsü içimi delip geçerken yalnızca yutkundum.

Acı çekiyordu.

İrem, sanki Toprak yokmuş gibi alkolün kollarında mutluydu ama yine de Toprak bir anlığına ilgisini çekse, biliyordum ki İrem'in eğlencesinin nabzı zayıflayacaktı. Artık buradan çıkmamız gerekiyordu, başlamalıydık çünkü yalnızca bir saatimiz vardı, sonra dönüp hiçbir şey olmamış gibi partide görünmeliydik. Bu bir saatlik süre zarfında hiç kimse bizim yokluğumuzu fark etmemeliydi ama zaten fark etmezlerdi, herkesin kafası bir dünyaydı. Toprak'ın beni sarsan hareketlerini izlerken boğazım düğüm düğümdü ve içimdeki intikam ateşi harlanarak boğazıma tırmanıyor, beni yakarak boğuyordu.

İremlerin masasının kenarında duran saksıya çevirdim bakışlarımı. Onun orada kalması daha iyi olacaktı, bakışlarım yavaşça çevreme döndü ve gözlerim Kartal'ı aramaya başladı. Masalardan birinde Vendetta kılığındaki Özay dikkatimi çekmişti, sadece masanın önünde durmuş dikiliyordu, yüzündeki maskeden dolayı nereye baktığını anlayabilmek imkânsız olsa da ben o bakışların ağırlığını aniden yüzümde, gözlerimde hissetmeye başlamıştım.

Kartal parmaklarını sertçe belime bastırdığında dokunuşuyla titredim. Gözlerimi omzumun üzerinden kaydırarak Kartal'a çevirdim. Altın rengi gözleri ışıkların altında kehribar taşı, hatta bir kristal gibi parlıyordu. Beni usulca kendine doğru çekti, bakışlarım yüzüne tutunmaya devam ettiği sırada kulağıma doğru eğildi ve ılık nefesi boynuma dökülürken içimin titrediğini hissettim.

"Zamanı geldi, Ölüm Çiçeği."

Kartal'ın ılık dudakları kulağıma sürtündü. "Burak buradaki çantaları boş çantalarla değiştirdi," dediğinde duraksadım. "Silah dolu çantalar şu an arabamda, güvenlik arka kapıyı tutmuyor. Buradan görünmeden çıkmak için tam yedi dakikamız var, kimseye belli etmeden tuvalete doğru ilerle ama hiç kimse gözden kaybolduğunu anlamasın. Birkaç dakika sonra Emir yanında olacak, yedinci dakika dolmadan ben de çıkmış olacağım. Mekândaki kameralar günlerdir kullanılmıyor, mekânın kamera sistemini şüphe çekmemek için günler öncesinden çökertti Yunus Emre. Sadece kayıt aldıklarını sanıyorlar ama ellerinde

hiçbir şey yok, güvenlik açısından sık sık denetlemedikleri de hâlâ kameraları fark etmemelerinden belli oluyor."

Dudaklarımı yavaşça yaladım. Her şey planlanmıştı. Mükemmel bir şekilde her şeyi kurgulamıştı. "Çökerttiğimiz kameraların aldığı kayıtlar yalnızca Yunus'un bilgisayarına geliyor, günlerdir içeride bir trafik olduğu belli ama daha yakından izlememiz gerek. Şimdi git, arkandan geleceğim. Dikkatli ol."

Dudaklarımın kuruluğunu gidermek için dilimi dudaklarımda gezdirip, "Tamam," dedim. "Çok geç kalma."

"Arka kapıda siyah, sahte plakalı bir Volkswagen var," dedi Kartal. "Onun arkasında bekle."

Yavaşça ondan uzaklaştım, tam yedi dakikam vardı. Görünmeden buradan çıkmam için yedi dakika... Kafamı kaldırıp tavandan dökülen ışıklara baktım, zaman ilerliyordu. Kanımda alkol yoktu. Usulca kalabalığa karıştım, içimdeki tedirginlik bir anda kaybolmuştu ve intikamın nabzının çarpmaya başlarken çıkardığı zayıf sesleri duyuyordum. Karanlık koridorda ilerlemeye başladım. Sık sık omzumun üzerinden arkama bakıyordum, koridor boş ve ıssızdı, kimseler yoktu, sesler koridorda ilerledikçe azalıyor, müziğin nabzı yavaşlıyordu.

Mekânın arka kapısındaki çıkışa doğru ilerledim. Büyük, siyah metal kapıyı sertçe ittim ve geceye doğru açılan kanatlarının arasından çıktım. Rüzgâr bir anda kısa peruğumu dağıtmaya başlayınca anında buz kesen parmaklarımı kaldırıp saçları kulağımın arkasında sıkıştırdım ve bakışlarımı arkası ormanlık alana bakan mekânın çevresinde gezdirdim. İleride, park hâlinde siyah bir Volkswagen vardı. Dışarısı çok soğuktu, bulutlar içlerinde kar tanelerini saklayan büyük, kirden rengini kaybetmiş çuvallar gibi görünüyordu ama buna rağmen gökyüzünde yanan birkaç yıldızı görebiliyordum. Otomobilin arkasına doğru ilerleyip sırtımı arka kaputuna yasladım. Tam şu anda girdiğim stresi giderebilmesi için bir dal sigaraya öyle çok ihtiyaç duyuyordum ki.

"Lavin."

Hislerden uzak bakışlarımı Emir'e çevirdim. Arkasına karanlığı almıştı, ona dikkatle baktığımda yüzündeki makyajı silmiş olduğunu fark ettim ya da o kadar çok dans etmişti ki makyajın büyük bir kısmı ter ile beraber yüzünden silinerek akmıştı. Yavaşça başımı salladım, Emir de başını salladı ve bana doğru yürümeye başladı.

"Bu arabayı nereden buldunuz?" Emir gözlerini araca çevirip bir süre arabayı inceledi. "Benim arabamla da gidilebilirdi."

"Bu çok şüphe çekerdi, muhtemelen ofisin dışında da kameralar vardır."

"Ofisten biraz uzakta, kameraların kadrajına alamadığı bir yerde park edip, karanlık sokaktan dolanarak ofisin olduğu binanın arkasından girecektik." Emir gözlerini arabadan ayırıp bana çevirdi. "Yine de bu daha iyi oldu. Sadık Parlak bir şeylerden şüphelenirse değil o sokağın, tüm İstanbul'un mobese kayıtlarına ulaşabilir."

"Neden bu kadar takıntılı?" Kaşlarım çatıldı. "Bir şey saklıyor gibi."

"Sadık amca hep bir şeyler sakladı, Lavin," dedi Emir, bu içimin bir fırın gibi öfkeyle yanmaya başlamasına neden olsa da yüzümü ifadesiz tuttum. "Bu gece yakalanmayacağız, bana güven."

Sustum, bu sessizlik Emir'in bakışlarının derinleşmesiyle daha da büyüdü ve beni yutmaya başladı. "Özay'la nasıl gitti?"

"Telefon numaramı senden aldığını biliyorum," dedim düz bir sesle.

"Benden alan Cenk'ti, Özay'a vereceğini düşünmemiştim. Sana beyaz bayrak uzatacağını falan düşünmüştüm," dedi Emir, ona inanmadığımı ifade eden bir bakış gönderdiğimde gözlerini devirdi. "Hadi ama... Seni Kartal'la öpüşürken gördükten sonra neden Özay'la aranızı yapmaya çalışayım ki?" Birden donup kalsam da ona çaktırmamaya çalıştım. "Bana hâlâ aranızda olup bitenleri anlatmayacak mısın?"

Onu duymazdan geldim.

"Yedi dakika dolmadan burada olacağını söyledi," dedim, sesim kuruydu. Birdenbire tok bir ses duyuldu, ardından arabanın ışıkları yanıp söndü. Kartal, elinde tuttuğu uzaktan kumandayla arka kapıdan çıktığında bunu onun yaptığını anladım.

"Hızlı olun," dedi Kartal, sesi metal gibiydi. Ön yolcu koltuğuna oturdum ve Kartal da direksiyon başına geçti. Emir arka koltuğa yerleşti, aracın kapıları sıkıca kapatıldı. Kartal motoru çalıştırdı ve el frenini indirip açık duran dikiz aynasından Emir'e kısa bir bakış gönderdi.

Dalgın gözlerimi mekânın kapısına çevirdim. "Ofisteki kameraları ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordum. "Bu kılıkta girersek kim olduğumuz anında tespit edilir. Üzerimizi değiştirmeyecek miydik?"

"Kameralar son yarım saattir aktif değil. Yani gerek yok," dedi Emir, gözlerimi ona çevirdim, Kartal bunu biliyormuş gibi sessizdi. "Yarım

saat içinde orada olmamız gerek, o saatlerde güvenlik görevlileri çorba içmek için binadan ayrılıyor. O kısa süre zarfında binaya sızmamız, ofise girmemiz gerekecek."

"Bir çorbalık vaktimiz var, doğru mu?" diye sorduğumda Emir başını salladı.

"Çok kısa bir süre değil, yaklaşık yarım saat kadar. Gece bekçisi de yok."

"Bu kadar dikkatli bir adamın aynı zamanda bu kadar dikkatsiz olması biraz saçma değil mi?" Bakışlarımı Kartal'a çevirip ondan bir onay bekliyormuş gibi yüzüne baktım. "Belki de kimsenin bilmediği başka bir güvenlik sistemi vardır."

"Güvenlikten sorumlu adamların gece üç civarı gidip çorba içtiğini bilmiyor," dedi Emir.

"İlk işimiz ne olacak?" diye sordum sokak lambalarını seyrederken.

"Emir bizi bilgisayarın olduğu odaya götürecek," dedi Kartal. "Sonra kapıyı tutacak, o sırada ben bilgisayardaki bilgileri kopyalayacağım ve sen de Sadık Parlak'a gelmiş tüm mahkeme tebligatlarının, adli süreçle ilgili her şeyin fotoğrafını çekip onları yerine bırakacaksın."

"En zorunu bana kilitledin, öyle mi?" Ona çatık kaşlarla baktım. "Hepsine ulaşmak yarım saatten fazla sürer."

"Yaparsın, Avukat Hanım," dedi Kartal sadece.

"Ya yapamazsam?"

"Yapamazsan da sorun değil," demesini beklemediğim için susup gözlerimi yola çevirdim.

Yapabilirdim ama yine de bazı şeyleri, sanki hayatının anahtarını bile elime bırakabilirmiş gibi büyük bir güvenle bana teslim etmesi, o şeyi mahvetsem bile o anahtarı benden almayacak olmasını bilmek çok garipti.

Araç, zamanı bile delip geçmiş bir hızla ofisin olduğu sokağa yakın bir sokakta yavaşladı, sokak lambalarının pek de uğrak olmadığı bu karanlık alanda birkaç saniyeyi sessizleşen aracın içinde harcadık. Kartal yavaşça aracın kapısını açtı, o an dışarıdan içeriye sızan soğuğun ne kadar gaddar olduğunu iliklerimde bile hissedebilmiştim. İçimden bir kamyon geçiyormuş, geçerken büyük tekerleklerinin altında ezdiği duygularım ruhumu titretiyormuş gibi hissettim.

Kartal'ın bagajı açtığını duydum, bu sırada çıkarken açtığı kapıyı kapatmamıştı, sanki soğuğun tüm düşüncelerimi diriltmesini istiyor-

du. Fermuarın açılırken çıkardığı sesi duydum, Emir tedirgin gözlerle camdan dışarıyı izlerken derin bir nefes aldı.

Kartal'ın çektiği sürgü sesiyle, elinde bir silah olduğunu, silahın kilidini ayarladığını anladım. Emir bu sesi duyar duymaz hızla bana doğru baktı. "Düşündüğüm şey değil, değil mi?"

"Tam olarak düşündüğün şey," dedim. "Biri bizi burada görürse her şey biter."

"Biri bizi görmemiş olsun diye gören kişiyi öldüreceğimizi mi söylüyorsun bana?" Emir şok içinde konuşuyordu, korkusunu çok bırakmıştı. Ona onu sakinleştirmek ister gibi baksam da aslında benim de sakinleştirilmem gerekiyordu.

"Bu silahı kimseye zarar vermek için kullanmayacak, bir nevi koruma gibi düşün," dedim onu yatıştırmak ister gibi.

"Buna emin misin?"

"Evet. Kimse zarar görmeyecek."

Kartal kafasını aracın içine uzatınca, Emir gergin bir sesle, "O silah neden?" diye sordu, sesi dikenliydi, Kartal'a güvenmediği çok bariz ortadaydı. "Onu görmek istiyorum."

Kartal aniden silahı içeriye doğrultunca Emir gerilerek kafasını silaha doğru uzattı. "Browning Hi-Power," dedi Emir mat siyah görünen silaha bakarak. "9 kalibre mi?"

"Evet," dedi Kartal. "Anlıyor musun?"

"Babamın içi boş bir koleksiyonu var," dedi Emir. "Bununla kimseyi öldürmeyeceksin, değil mi?"

"Duruma göre değişir," dedi Kartal, sesindeki alay Emir'i hafifletmiş gibi duruyordu ama ben onun ne zaman alay eder gibi konuşsa, alay ettiği şeyi yapacağını biliyordum. "On beş mermi kapasitesi var," dedi Kartal silahı beline koyarak. "Tetiği tek hareketle çalışıyor."

"Onun geçmişini yeterince dinledim," dedi Emir araçtan inerek. "Hadi, yapalım şunu."

İçime gölge gibi yerleşen huzursuzluğa rağmen araçtan indim. Gözümde gözlük olmadığı için karanlığa rağmen sokağı daha iyi seçebiliyordum. İleride, yaklaşık yüz metre ötede bir sokak lambası yanıyordu, lambanın altında süzülen sinek ve kelebekleri izleyerek aracın önüne dolaştım. Bakışlarım Kartal'a çevrildi, karanlığa rağmen yüzünü net

bir şekilde görebiliyordum. Emir, ikimizin önüne geçerek binanın arka kısmına ulaşacağı karanlık yola doğru yürümeye başladı.

"O silahı kullanmak yok, Kartal." Kartal'a sokulurken söylediğim bu şey, bana bakmasına neden oldu. Cevap vermeyince sertçe, "Yok, değil mi?" diye direttim.

"Oraya girip neler olacağını görmeden vereceğim her cevap yalan olur," dedi, sesi zihnime zincirlendi.

"Orada herhangi birini öldürecek olursan işler daha da çıkmaza girer," dedim, birini öldürmesi hakkında nasıl oluyordu da böyle rahat cümleler kurabiliyordum? Bir ölümden bahsediyordum, durumun farkında mıydım ben? Ne zamandan beri ölüm üzerinde konuşması basit bir şeye dönüşmüştü? Kalbim karanlığa ait olmaya başlamış, boğularak sönmüş bir güneş gibiydi.

"İşler daha fazla çıkmaza girecek değil, zaten içinden çıkılamayacak kadar büyük bir çıkmazın içindeyiz, daha büyüğü yok." Kartal'ın yüzündeki sert ifadeye baktım ve adımlarımı biraz daha hızlandırdım. Emir tam köşeye sapacakken durup omzunun üzerinden bize baktı.

Bir kuyruğu olması, üzerindeki pembe kostümden daha komik görünüyordu ama bu duruma gülemeyecek kadar ifadesizleşmiştim. Bizi orada bekleyenin ne olduğunu bilmiyordum ve bu belirsizlik, içimdeki endişe denizine cesaret cesetlerini atıyordu.

"Ateş açman demek, ortalığın ayağa kalkması demek. Arkanda bir ceset bırakamazsın," dedim üzerine basa basa. "Sen bir katil değilsin."

"Eğer silahı kullanmam gerekecek olursa, kullandığım kişiyi öldürmem, yalnızca yaralarım," dedi. "Asıl hiçbir şey yapmadan öylece durursam enselenirim. Bunu istemeyiz, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandım, içimdeki sıkıntı bir balon gibi şişip duruyordu, ruhum daralıyordu.

Bir süre sessizce yürüdük. Sonunda konuştu.

"Lavin."

Ona baktım. "Hım?"

Kartal'ın kirpiklerinden anlık bir endişe gölgesi yüzüne doğru devrildi ama çok geçmeden yüzündeki duygular silindi. "Hiç."

Emir, "Hadisenize," dedi telaşlı bir fısıltıyla. "Burası boş. Girebiliriz."

"Sen yürü," dedi Kartal, gözleri hâlâ bendeydi. "Biz arkandan geleceğiz."

"Güvenlik şifresini biliyorum, üç dakika içinde şifreyi tekrar girmeden kapıları açamazsınız." Emir derin bir nefes aldı. "3456345672," dedi rakamları tek tek seslendirerek. "Şifreyi unutursanız bana bir çağrı bırakın, telefonum titreşimde."

Kartal cevap vermedi, Emir inatla o cevabı beklese de sonunda sessizliğin kalıcı olduğunu anlayarak binaya girdi ve gözden kayboldu. Binanın içi bir karanlığa açılıyordu, sanki içerisi geceden bile karanlıktı. Bakışlarımı Kartal'a mıhladım.

"Sorun ne?" diye sordu. Elini kaldırdığını fark ettim, büyük avucu yanağıma kaydı. Dokunuşu, kirpiklerimin duygularımın önünde diz çökmesini sağladı ve üst kirpiklerim usulca aşağıya doğru devrildi. Parmakları buz gibi soğuktu, oysa ellerine Kardelen'i kaybettiğimiz gün sinen kan lekeleri her daim sıcaktı; sanki her saniye aynı insanı öldürüyordu ve avuçları her an yeniden o kişinin kanıyla doluyordu. Bu kişi kendisiydi. Ona baktım, bir ayna gördüm, ayna ortasından çatlamış ve ikiye ayrılarak kırılmıştı; aynanın iki farklı yanından, bir çift gözden akarak yanaklara doğru süzülen gözyaşları gibi görünen iki farklı kan damlası akıyordu.

"Sadece..." Gözlerimi, içine girdap misali çeken o karanlığa çevirdim. Sustum. Kartal'ın avucu kayarak boynuma düştü, birkaç saniye boynuma dokunmaya devam etti ve sonra elini tenimden uzaklaştırdı. O elini tenimden uzaklaştırdığındaysa, parmak uçlarına birikmiş kan lekeleri artık boynumdaymış gibi hissediyordum. Beni hayata bağlayan o damarın üzerine, kendi hayatını bitirdiği kan lekelerini emanet etmiş gibi hissediyordum.

"Sadece ne?"

"Gidelim," dedim, Kartal bir şey söyleyecek gibi olduğunda elim onun kan lekeleri taşıdığını düşündüğüm eline kaydı, parmaklarımız birbirine geçtiğinde Kartal birleşen ellerimize, bense karanlığa bakıyordum.

İçeri girerken tedirginlik bir rüzgâr gibi eserek tenimden ayrıldı, karanlığa doğru uçtu ve o karanlıkta kayboldu. Binanın mermer merdivenleri dönerek yılan gibi kıvrılıyor, üst kata doğru ilerliyordu. Karanlıkta attığım her bir adımda sanki yerde Kardelen'in kanından bir nehir vardı ve ben o nehrin içinde ilerliyordum.

Kilidin sesi duyuldu, zihnimde şifreyi tekrar edip dururken Kartal'ın elini daha sıkı kavradım. Beline koyduğu silahın soğuğu tenini üşütüyor

muydu yoksa yakıyor muydu, işte bunu gerçekten bilmiyordum. Avucuma bastırdığı avucu sanki açık yarama elini koymuş da akan kanı ellerek beni hayata tutunduruyormuş gibi hissettiriyordu. Her hâlükârda bizim ellerimiz birlikteyken kana bulanmaya mahkûmdu.

"Şifreyi girmemiz gerekecek," dedi Kartal. Ona baktım, o da bana baktı ama içerisi çok karanlık olduğundan gözlerimiz buluşamadı.

"Şifreyi hatırlıyorum," diye fısıldadım, bu onu duraksattı ama dudaklarına da zehirli bir kıvrım yaymasına neden oldu. Karanlığa rağmen dudaklarının kıvrıldığını fark etmek yüreğimi yerinden hoplattı.

Merdivenlerin sonu bizi iki farklı kapının önüne çıkardı. Kapılardan birinin kenarındaki kutuda bir zil yerine yerleştirilmiş bir cam vardı, camın içinde nokta şeklinde kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu. Omzumun üzerinden arkamızda kalan karanlık merdivenlere baktım.

"Buraya gireceğiz şifreyi, bu kapının arkası bir koridora çıkıyor," diye fısıldadı. "Emir buralarda bir yerdedir. Zamanımız kısıtlı."

Elini sıktım, gözlerini yüzüme çevirdi, bakışlarımız kırmızı, küçük ışığın yaydığı kadarıyla buluştu. Gözlerinde sakinliği tattım ve bu ruhumu dinginleştirdi.

"Şifreyi gir," dedi bana güç vermek ister gibi elimi sıkarak. Başımı salladım, onun elini bırakmadan kutucuğun önüne yürüdüm. Kutucuğa dokunmamla bir şifre ekranı geldi ve rakamlar sembollerle birleşerek önümde belirdi. Yayılan mavi ışık yalnızca yüzümü aydınlatıyordu. Şifreyi hızlıca ekrana yazdım, giriş butonuna tıkladım ve küçük tık sesi karanlığa doğru yayılarak kilidin açıldığını gösterdi.

"İşte bu," diye fısıldadı Kartal, aniden elimi bırakıp beni belimden kavrayarak kendine çekti ve dudaklarını yanağıma bastırıp beni yanağımdan sertçe öptü. Bu hareketi algılarımın yönünü değiştirerek kalbimi hızlandırsa da ifadesiz kalmayı başarabildim. Kartal kapının koluna uzandı, gümüş kapı tokmağını çevirdi ve sessizce kapıyı aradı. Şimdi bizi bekleyen yeni bir karanlıktı ama koridorun karşı duvarı komple pencerelerle dolu olduğu için içeriye sokak lambalarının kısıtlı ışığı süzülüyordu. Yani burada ilerlemek de Kartal'ı görmek de daha kolay olurdu.

İçeriye önce Kartal sızdı, arkasından ben girdim. Koridor o kadar boştu ki, nefes bile alsam nefesimin sesi başka bir ben varmışım gibi yankılanarak ikiye bölünecekti. Her an koridorun diğer yakasından bir

Lavin'in daha belirecek olması düşüncesiyle Kartal'ın yanında yürümeye başladım.

Kartal paltosundan bir telefon çıkarıp onu bana uzatırken fısıldadı: "Çekebildiğin her şeyin fotoğrafını çek."

"Tamam," diyerek telefonu elime aldım, kot şortumun cebine sokup gözlerimi Kartal'a çevirdim. Yüzü karanlıkların esiriydi, kirpikleri simsiyah savaş okları gibi taarruza geçmeyi bekliyordu. Bir kapıdan hafifçe sızan ışığı görünce, "İşte orada," dedi Kartal yavaşça. "Emir odaya sızmış."

Korku yerini derin bir adrenalin hissine terk ederek vücudumu kavurmaya başlamıştı. Artık hissettiğim tek şey cesaretti. Evet, bu cesaret belki de sırtımda taşıdığım cansız bir cesetti ama yine de benimleydi. Işığın usulca süzüldüğü odaya doğru ilerledim. Kartal'ın eli elime kaydı. İçeriye önce Kartal girdi, sonra elimi çekerek beni içeriye aldı. Emir telefonunun flaşını açmıştı, flaşı aniden bize çevirince gözlerim kamaştı ve elimi yüzüme örterek memnuniyetsiz bir homurtu çıkardım.

"Çek şunu, sikerim yapacağın işi senin," diye hırladı Kartal.

"Yakalandınız sandım," dedi Emir, sesi gergindi. "Bilgisayar şurada."

Kartal elimi yavaşça serbest bırakarak bilgisayar masasına doğru ilerledi. Uzay grisi MacBook'un kapağını açtı, bilgisayarın ışığı yüzüne usulca çarparak onun kemikli suretini gözler önüne serdi. Uzun kirpikleri, kirpik diplerine dikilmiş hançerler gibi duruyordu. Gözlerinin ortasında ışığın yarattığı bir halka oluşmuştu. Yavaşça Emir'in işaret ettiği dosya yığınıyla dolu dolaba doğru ilerledim, her bir kısmında harfler vardı; bir süre kör biriymişim, baktığım yerde hiçbir şey göremiyormuşum gibi öylece dolaptaki harfleri izledim.

"Lavin, acele et," dedi Emir kapıya tedirgin gözlerle bakarak.

"Nereden başlamam gerektiğini bilmiyorum," diyebildim, o kadar çok dosya vardı ki, hangi birinden başlamam gerektiğini bilmiyordum ve sürem çok kısıtlıydı. Algılarım kırmızı alarm veriyordu.

"Herhangi birini çek ve başla," dedi Kartal, omzumun üzerinden ona baktığımda bir an şaşkınlıkla kaşlarım çatıldı. Kartal, demir bir çubuğu MacBook'un muhtemelen girişi olan bir deliğe sokmuş, çubuğu yavaşça çeviriyordu.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Bilgisayarı açılırsa ne olursa olsun ona bir bildirim gidecektir," dedi Kartal. "Bilgileri buna aktarıyorum."

Emir, "O ne lan?" diye sorduğu sırada dosyalardan birini indirmiş, kabuk gibi sert olan dosyanın kapağını açarak sayfaları hızlıca çevirmeye başlamıştım.

"Sadece dünya genelinde namı duyulmuş hackerların çalıştığı bir sistem," dedi Kartal. "Bilgi emilimi sağlıyor."

Geneli işle ilgili olan bu yazılar bir anlık kuşkuyu alevlendirdi ve çekebileceğim her şeyi çekme içgüdüsüyle tüm sayfaların fotoğraflarını çekmeye başladım. Ellerim titremiyordu, çok soğukkanlıydım ve hızlıca hepsini fotoğraflıyordum. İlk harflerin olduğu dosyaları bitirdiğimde omzumun üzerinden Kartal'a baktım, o hâlâ demir çubuğu çeviriyordu.

Diğer harfe geçip hızlandım, artık gelişigüzel çekiyordum fotoğrafları, netliğinden ziyade görünür olması yeterliydi benim için. Saatin kolu her dönüşünü tamamladığında, göğsümden firar eden bir panikle daha da hızlanıyordum.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu Emir. "Hâlâ verileri kopyalayamadın mı?"

"Biraz daha," dedi Kartal. "Sikeceğim şimdi çeneni, sus. Dikkatimi dağıtma."

"Lavin, senin durumun ne?"

"Bu çok fazla," dedim hızlıca sayfaları çevirip fotoğraflarken. "Zamanında bitirmem mümkün değil, bir sürü harf var. Sadece adli şeyleri arayarak vakit kaybedemem, tüm sayfaları çekiyorum."

"Hepsini çekmelisin," dedi Kartal. "Buraya tekrar dönemeyiz."

"Deniyorum," dedim öfkeyle. "İkiniz de sesinizi kesin, en zorunu bana verdiniz ve konuşuyorsunuz. Lanet olsun." Diğer harfe geçtiğimde artık kafam allak bullaktı ama yine de durmuyordum. Artık zamanımız yoktu, buradan bir an evvel çıkmamız gerekiyordu. Bir kilidin açılma sesini duyduğumuz anda Kartal demir çubuğu bilgisayarın girişinden çıkardı ve Emir kapının arkasına saklanarak gözlerini iri iri açtı.

"Geliyorlar," dedi. "Kilit açıldı, şimdi girerler!"

"Siktir!" Kartal, bilgisayarın kapağını sertçe kapattı. Elimdeki dosyayı büyük bir hızla dolaba koydum. Emir gömme dolabı açarak içine girdiğinde orada boş bir dolap olmasını beklemediğimden şaşkınlıkla oraya bakıyordum. Çok geçmeden Kartal beni bileğimden kavrayarak

çekti, daha ne olduğunu anlayamadığım sırada beni masanın altına çekti ve birlikte Sadık Parlak'ın çalışma masasının altına girdik.

Koridora düşen adım seslerini dinlerken gözlerim iri iri açılmıştı, bir fenerin ışığı koridoru yarınca odaya ışığın izleri döküldü. Kartal elini ağzıma bastırıp bana iyice sokularak gözlerini koridora çevirdi. Kokusu içime işliyordu.

"Sesini bile çıkarma," diye fısıldadı Kartal, yalnızca başımı sallayabildim.

"Demiştim oğlum sana, rüzgârdan açılmış dış kapı," dedi gür bir ses, fenerin ışığı içeriyi tırpanlar gibi gezerken Kartal'a biraz daha sokuldum. Gözlerimin içine bakmaya başladı, ben de onun gözlerinin içine bakıyordum. "Ben yine de bir kontrol edeyim, Sadık pezevengi ağzımıza sıçmasın sonra."

"İyi ki parası var pezevengin, havasından geçilmiyor. Şeytan diyor bir kibrit çak, at buraya, tutuştur. Bütün onun parasını var eden bu odayı yak."

"Şerefsiz herif," dedi diğer adam.

"Haysiyetsiz pezevenk."

Adam kapıyı yavaşça kapatınca ortam aniden kararadı. Kartal yüzünü yüzüme yaklaştırıp fısıldadı: "Nerede kalmıştık?"

Sertçe yutkundum.

Elini dudaklarımdan çekti ve sonra dudakları, önü alınamaz bir hızla dudaklarıma çarparak ruhumu dağıtmaya, Kartal'sa tutkuyla beni öpmeye başladı.

Sanki cennetteydim. Cennetin şarıl şarıl akan soğuk derelerinin kenarında yürüyor, binbir renkte açmış çiçeklerin önünden geçerek kokularını içime dolduruyordum. Sonra ağaçların arasında tek gözü kör olan, kanatları yanık şeytan çıkageliyordu ve avucunda tuttuğu elma, bana cennetten bile daha güzel görünüyordu.

Elmaya attığım her bir adımda cennetten uzaklaşıyordum.

Kartal beni öpüyordu.

Ve şeytan fısıldıyordu: *"Benim cehennemimde dört büyük günah var."*

Kartal'ın eli yanağıma kayıyor, dudaklarımız daha şiddetli bir çarpışmayla birbirlerini yıkarken nefesi içime doluyordu.

"Birini öldürmek."

Dişlerini dudaklarıma geçirdiğinde elimi yavaşça sakalların yeşermeye başladığı kemikli yüzüne yerleştirdim.

Şeytan bir adım daha yaklaştı, avucunda tuttuğu elma artık kırmızı değildi, bordo rengini almıştı.

"Birinden nefret etmek."

Kartal'ın dili ağzıma doğru girerek dengemi elimden aldı, tırnaklarımı Kartal'ın elmacık kemiklerine hafifçe sürterek bastırdım. Hızlı nefesi ağzımın içine her doluşunda bedenim istekle yanıyordu.

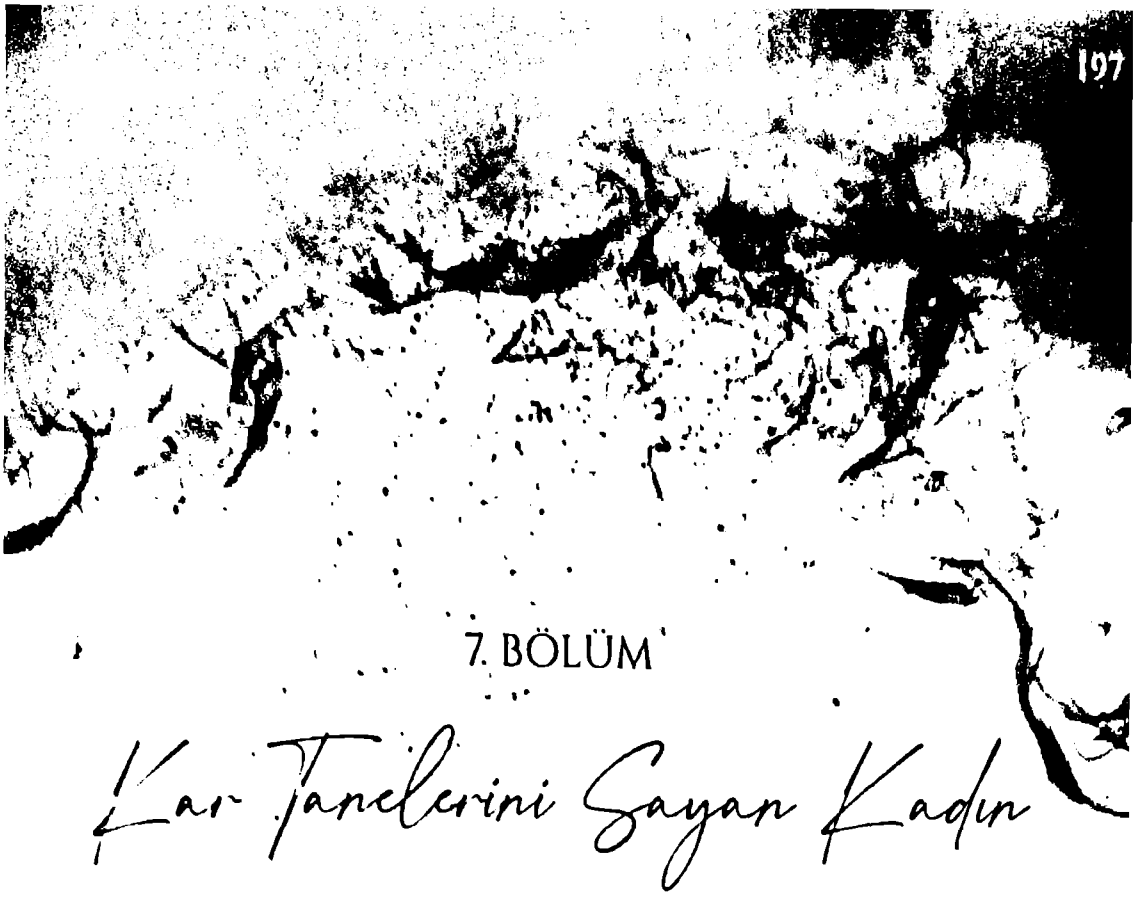
Şeytan bir adım daha attı, kanatları kıvrılarak beni içine aldı. Elma şimdi bordodan daha koyu bir renkteydi; siyahtı.

"Birinden intikam almak."

Kartal'ın dudaklarına dişlerimi geçirmem, Kartal'ın karanlık bir iniltiyi dudaklarının arasından dışarı bırakmasına neden oldu. Bu iniltiyi yalnızca kalbim duydu.

Şeytan artık avucunda kapkara bir kalp tutuyordu.

"Birine âşık olmak."

7. BÖLÜM

Kar Tanelerini Sayan Kadın

♪ *Lady Gaga & Bruno Mars, Die With A Smile*

Şeytanın en büyük günahı, bir meleği öldürmekti.

Şeytanın ikinci en büyük günahı, öldürdüğü melekten nefret etmekti.

Şeytanın üçüncü en büyük günahı, öldürdüğü melekten intikam almaktı.

Şeytanın son ve en şeytani günahı ise öldürdüğü o meleğe âşık olmak olacaktı.

Ve şeytan o günahı, o gece karlar cehenneme döne döne düşerek ateşleri buza çevirdiğinde, cehennem donarken işlemişti.

Öldürdüğü meleğe âşık olmuş, onu yeniden cehenneminde diriltip ondan aldığı kalp yerine karanlık bir kalbi göğüs kafesinde canlandırmıştı. Meleğin ilk kalp atışlarında saf kötülük vardı.

O gece girdikleri günah çukurunda, bir daha aynı kişi olmayacaklardı.

Onu öptüğümde, bir daha aynı kişi olmayacağımı biliyordum.

Onu öptüğümde, artık aynı kişi olmadığını biliyordum.

Dudakları, dudaklarıma olan beklentisini hiç çekinmeden gösterebiliyordu. Bir süre sonra anlamıştım ki, benim de dudaklarımın onunkilerden pek bir farkı yoktu. Dudakları romanlarla dolu bir kütüphane gibiydi, diliyle bana hayatımı değiştirecek olan o romanı uzatıyordu ve

ben onu öptüğümde, romanın sayfalarına bulaşmış beni bekliyor olan hisler, usul usul içime akıyordu.

Tırnaklarım bilincim dışında Kartal'ın çıkıntılı, sert elmacık kemiğine saplanırken onu öpüşüm daha da şehvet kazanmıştı. Tutkuyu ayaklarımızın altına alarak çiğniyorduk, şehvetse kalın, güçlü bir zinciri ikimizin bedenine sararak bizi birbirimize düğümlüyordu.

Biri yavaşça masanın üzerine tıklatınca kalbim panikle çarptı ama Kartal dudaklarımı bırakmadı, bu rahatlığı beni daha da afallattı ama bir süre sonra o rahatlık bana da bulaştı; parmak uçlarımda ona kanamayı bekleyen izler vardı.

"Doktor Bey, bademcik ameliyatınız bittiyse artık buradan çıkabilir miyiz?" Fısıltıyı anımsatan huzursuz sesin sahibi Emir'di. Kartal'ın dudakları sihirli cümleyi duymuş gibi yavaşça dudaklarımın limanını terk etti. Kirpik diplerimde belirmiş koca bir ağrıyla bakışlarımı yüzünde beklettim, onun da bakışları bendeydi.

Ona bakmak, derin bir kuyunun önünde durmaktı. Ona bakmak, o derin kuyunun dibine bakıp orada kendinle karşılaşmaktı. O kuyunun dibine bakmak, aslında hiçbir zaman kuyunun önünde değil, her zaman içinde olduğunu anlamaktı. Yapayalnız olduğum karanlık kuyuda geçmişime sarılarak aldığım her nefes, şimdi onun kollarında usulca dışarı dökülerek benden uzaklaşıyordu.

"Yine birileri geliyor, acele edelim," dedi Emir, sesine karışan duyguları soludum ama bende onunkine benzer duygular doğurmadı. "Çıkalım buradan, gitmemiz gerekiyor. Kartal, Lavin, hadi. Acele edin!"

"Çık," dedi Kartal, gözlerinin gözlerime bir bıçak gibi saplı durduğunu bilmek, içime sızmaya başlayan kanın ruhumdan aktığını kanıtlıyordu. Yavaşça masanın altından çıktım, kalbimdeki durağanlık tüm bedenime yayıldı ve kafamı kaldırıp karanlığa baktım. Belime dokunduğunu hissettiğimde, Emir kapıya yönelmişti, dikkatli bir şekilde kapıyı açtı ve sonra koridorda ilerleyen adım seslerini dinledik. Kartal'ın nefesi tüm bu olup bitenlerin etrafında dönen bir kamera gibiydi ve sadece beni odaklamıştı.

"Koridordalar," diye fısıldadı Emir. "Çok dikkatli olmamız gerekiyor, çıt çıkarmadan buradan çıkmalıyız. Yoksa her şey mahvolur."

"Konuşma da ilerle o zaman," dedi Kartal. "Yavaşça çık, duvara yaslanarak ilerle. Adım seslerinin akış hızına bakılacak olursa diğer koridordalar, onlar tekrar bu tarafa gelene kadar en az otuz saniyemiz var."

"Buraya bir kez daha dönme şansımız yok. Lavin, her şeyin fotoğrafını çekti mi?"

"Son iki dosya kalmıştı," dedim birdenbire. "Hepsini bulanık ya da değil, bir şekilde çekmeyi başardım ama son iki dosyaya giremedim."

"Lanet," dedi Kartal dişlerinin arasından. "Gitmemiz gerek, sorun değil."

"Siz çıkın," dediğimde Emir koridora çıkmıştı, Kartal'ın donup kaldığını, sonra da şaşkın bakışlarının bana çevrildiğini fark ettim.

"Ne?"

"Son iki dosyanın fotoğraflarını çekip geleceğim, siz gidin," dedim üzerine basarak. "Hiçbir şeyi atlayamam."

"Saçmalama," dedi Kartal.

"Acele edin," diye fısıldadı Emir dışarıdan. "İnce ip üzerinde yürüyoruz ve biz cambaz değiliz. Çıkın şu odadan."

Kartal elimi tutup beni çekmek isteyince hızla kendimi geri çekerek onun gözlerinin içine baktım. Aralık duran kapının karşısındaki camlardan içeri sızan sokak ışıkları belli belirsiz yüzünün haritasını belirginleştiriyordu. "Git," dedim üzerine basa basa. "Tekrar şansımız olmayacak. Buraya birilerinin girdiğini anlarlarsa, bir daha giremeyiz."

"Saçmalama, Lavin," dedi Kartal, bana ilk kez böyle endişeyle bakıyordu.

"Git, benim tek başıma buradan çıkmam kolay olur ama sen olursan başaramayız. Kendimi fark ettirmeyeceğim." Birden onun elini tutup bana güvenmesini diler gibi elini sıktım. "Git, arabada beni bekle. Sadece on dakika. On dakika sonra orada olacağım."

"Benden bunu istemen, kanı çekilmiş birini diriltmemi beklemen kadar saçma," dediğinde ciddiyeti ruhuma karışıp beni bozguna uğrattı. Elimi sıkıca tuttu. "Seni yalnız bırakacağıma hepsinin kafasına sıkarım."

Güven. Ona baktığımda inancımı görüyordum, ona baktığımda güveni görüyordum ve hepsinden acısı da ona ne derse desin, ne yaparsa yapsın hep inanıp, güvenmeye devam edeceğimi artık daha iyi biliyordum. Oysa henüz birbirini tanıyan iki yabancıyken, her şey daha

kolaydı. Geçmişte sadece en yakın arkadaşımın abisiyken, benimle alay ederken, o buz gibi gözlerle beni dikkatle izlerken her şey daha kolaydı.

Birbirimize böyle bağlanmamalıydık.

"Sen bana Kardelen'in emanetisin," dedim aniden, Kartal durdu, zaman da sanki onun arkasında durmuş, donup kalmıştı. "Ve her şey bittiğinde seni görmek için bir cezaevinin görüş salonuna değil, bir hastanenin bekleme salonuna geleceğim. Senin görev yaptığın bir hastanenin."

Sadece gözlerimin içine bakıyordu. Yaptığı tek şey buydu ama ruhuma sızıyordu. Ruhuma düşen bir gölgeye benziyordu, ruhumun göğünde ruhuma yol çizen bir yıldıza, çarpmak için yükselen bir dalgaya, yağmak için bulutları koyultan yağmura benziyordu.

"İşte bu yüzden gitmek zorundasın."

"Lavin."

"Bir şansımız olması için," dediğimde bir an irkildi. "Git."

"Bir şansımız olması için," dedi.

"Evet." Derin bir nefes aldım. "Git, Alaşan."

"On dakika içinde dönmezsen, girip hepsinin kafasına sıkacağım," dedi.

Onu kapıya doğru iterken gülümsedim. "On dakika içinde dönersem, bir hastanenin bekleme salonunda."

"Dönmezsen, cezaevinin görüş salonu," dedi ve bu beni cansız bir şekilde gülmeye itti.

"Anlaştık."

"Hadi artık," dedi Emir. "Çıkın şuradan."

Kartal odadan istemeyerek çıkarken beni odanın karanlığına emanet edecek olan kapı kapandı. Elimi cebime atıp telefonu bir kalbi sıkar gibi sıkarken Emir ile Kartal'ın karanlıkta kaybolmaya başlayan adım seslerini dinledim. Odaya tekrar birilerinin dönmesi kuvvetle muhtemeldi. Saniyelerle yarışmak zorundaydım.

Sonra döndüm ve geleceği belirleyecek olan zamanın içine doğru yürümeye başladım.

İçerisi çok karanlık olduğu için telefonun flaşını kullanmak zorundaydım, odadan çakacak her bir ışık, yakalanma ihtimalimin on misli çoğalmasına neden olacaktı. Yine de gözümü karartmıştım. Bu, benim boynumda asılı duran bir idam ipi gibiydi ve eğer başaramazsam, ip boğazımdayken zamanın içine sarkan bacaklarım olacaktı.

Dosyaların olduğu dolabı açtım, kalan son dosyalardan birini çıkardım. Odanın dışa bağlantılı camının önünden birilerinin geçtiğini hissetsem de ellerimi dosyadan çekmeden dosyayı açıp telefonun kilidini kaldırdım. Camdan uzaklaşan gölgeler koridora karışarak uzaklaşmaya başladılar. İlk sayfanın fotoğrafını çekmemle bir ışık patlaması tüm odayı aydınlattı, gözlerimi sıkıca yumup diğer sayfayı çevirdim, hızlıca diğer sayfayı çevirip onu da fotoğrafladım. Her fotoğraf karesi için ofisin içini ışıkla yıkıyordum ve biri bile bu ışığı fark edecek olursa, yakalanırdım. Belki de her şey an meselesiydi.

On dakika, dedim içimden. *Bir şans için, on dakika.*

"On dakika," diye fısıldadım titreyen ellerle dosyanın son sayfasını çevirip fotoğrafını çekerken. "Bir şans için, on dakika."

Parmaklarım titrerken son dosyanın da son sayfasına geldim. Tam flaş patlarken, "O ışığı gördün mü?" diye sordu biri karanlığın derinliklerinden, bir fısıltıyı anımsatan sesiyle. İrkildim.

"Hayır," diye fısıldadım son sayfayı çekip telefonu hızla cebime koyarak. "Bu şansı kaybetmeyeceğim."

"Sadık Bey'in odasından geldiğini düşünmüyorum, belki de hava bozuyordur. Şimşek falandır."

"Yine de bir gidip bakalım, belki herhangi bir cihaz açık kalmıştır."

"Az önce girip baktık, hiçbir şey açık değildi," dedi diğer adam. Yavaşça ilerleyip masanın önünde çöktüm. İçeri girecek olurlarsa masanın altına girerdim, bir şekilde gizlenirdim. Asıl sorun, nasıl dışarı çıkacağımdı. Yalnızca on dakikam vardı.

"Yalnızca on dakika," diye fısıldadığımda, onun da gözlerinin binada, "Yalnızca on dakika," diye fısıldadığını biliyordum.

Adamların mırıltılar eşliğinde uzaklaşan adım seslerini dinlerken kafamda hep aynı düşünce dönüp duruyordu. Ne kadar zamanım kalmıştı? Buradan çıkıp özgürlüğe kavuşmak, onu bir gece daha karanlığa ait kılmamak için ne kadarım vardı? Telefonu çıkarıp göğsüme bastırdım. Kalan dakikaları, saniyeleri saymaya gücüm yoktu. Otuz saniye içerisinde diğer koridordaki volta biter, bu koridora tekrar girerlerdi, gitmem gerekiyordu.

Gitmeliydim.

Kapıya yönelirken ellerim buz tutmuştu. Koridordaki sessizliği birkaç dakikamdan çalarak dinledim, sonra kapıyı yavaşça açtım ve beni

karşılayan sessizliğin harmonisi oldu. Yavaşça dışarı çıktım, koridoru tarayan gözlerim, yere düşmeye başlayan adımlarımın silahı gibiydi. Duvar kenarından, duvara yaslana yaslana, arkama bakmayı ihmal etmeden hızlı adımlarla yürümeye başladım. Zamanla yarışmanın en zor yanı, zamanla oturduğun kumar masasına sahip olduğun tek şeyi yatırmış olmandı.

Binanın merdivenlerine ulaşacağım kapının önüne geldiğim an ellerim titremeye başlamıştı, dışa açılan kapı şifre gerekmese de açılırken küçük bir gürültü çıkaracağı kesindi. Nefesimi tutup kapıyı çekmemle mandalın gerilirken çıkardığı ses metalin sesine karıştı. Gözlerimi yumup dişlerimi sıkarak kapıyı arasından geçebileceğim ölçüde açtım.

Kapı küçük bir gürültüyle kapandığında, bunu duymuş olma ihtimallerinden çok, o şansa ulaşabilme ihtimali içimi kıpır kıpır etti. Merdivenleri hızlı adımlarla, karanlığa aldırış etmeden, düşmeyi önemsemeden inmeye başladım.

Sokak kapısına gelmemle, sokak kapısının açılması bir oldu ve Kartal'la göz göze geldik. On dakika dolmuştu, ben gelmiştim ama o da, benim için gelmişti. Hızla kollarına atıldım, Kartal beni güçlü kollarının arasına alarak bana sarıldı ve bir eli saçlarıma kayarken beni tamamen kendine bastırdı.

"On dakikayı on saniye geçti," dedi bana sıkı sıkı sarılırken.

"Bu sayılmaz," diyebildim. "Gidelim buradan."

Kartal bir süre beni hiç bırakmayacak sandım ama sonunda beni kolumdan kavrayıp hızla binanın arka sokağına doğru çekmeye başladı. Koşar adımlarla içinden geçip gittiğimiz sokak, tüm yaşananların yıllar geçse bile yaşamaya devam eden tek şahidi olacaktı.

Tam aracın önüne geldiğimizde, Emir aracın açık duran kapısından hızlıca çıkarak, "Başardın mı?" diye sordu telaşla.

Telefonu kaldırıp ona gösterdim, Emir gülerek elini havaya kaldırdı, sevinçle bana sırtını döndü, Kartal ise beni belimden yakalayarak kendine bastırıp gözlerini yüzüme indirdi. Bir ses duydum. Bir metal sesi. Kartal'ın kaşlarının çatılmasına neden olan ses, bakışmamızın birbirinden ayrılmasına yetmedi ama sonra tetiğin çekilirken çıkardığı o sesi duyunca Kartal aniden gözlerini benden ayıracak gibi oldu. Tam sesin geldiği yöne dönecekken ıslık sesine benzer bir ses duyuldu ve sırtımdan içeri saplanan bir şeyin varlığını iliklerimde hissettim.

Ninova

Tek bildiğim o ıslık sesinin susturucudan geldiğiydi, hissettiğimse sırtımdan ter gibi boşalmaya başlayan sıcak sıvıydı.

"Lavin?"

Gözlerim bir an boşluğa kaydı, ardından gözlerimi yavaşça Kartal'a doğru çevirdim ve dengemi kaybedecek gibi hissettiğimde beni tutan ellerin sahibi yine Kartal'dı. Birinin karanlığın içinde koşarken yankılanan ayak seslerini duydum; bizden uzaklaşıyordu. Ve şimdi zihnim, filmi çıkmış bir kaset gibiydi. Kartal elinde bir kalemle filmi sarmaya çalışsa da o kasetten çıkacak hiçbir melodi bir daha aynı hissi yaratmayacaktı.

"Lavin!" Bu ses Emir'e aitti. Birden yana doğru yığılarak tüm ağırlığımı Kartal'a verdim ve bedenimin ilk defa tanıştığı bu sarsıntıya alışmaya çalıştım. Çok garipti ama acı yoktu, sanki soğuk tüm acıyı emmişti. Gözlerimi geriye doğru atıp yukarı kaldırdığımda, kan rengini almış bulutlardan döne döne düşmeye başlayan kar tanelerini görmek, Tanrı'yla göz göze gelmek gibiydi.

Belki de Kardelen'le.

"Lavin!" Kartal avucunu aniden sırtıma bastırdı, titrediğini hissetmek beni hissettiğim yoğunluktan anlık uzaklaştırırken birden kelimeleri kaybettiğimi hissettim ve dudaklarım sesimle bütünleşemedi.

"Telefon," diyebildim, Kartal elimi havada yakalarken avucumdaki telefonu Kartal'ın kalbine bastırdım. Gözlerim geriye doğru kayar gibi oluyordu, bacaklarımın üzerinde duran ben değildim sanki, ben ruhumla birlikte bedenimi terk etmiş ve her şeyi uzaktan izlemeye başlamış gibiydim.

"Lavin," diye fısıldadı Kartal, sonra yeri göğü inleten o sesini kalbimin içinde duydum. Kalbim, siyahlar içindeydi ve ben, kalbimin kollarındaydım. "Sikerim, hayır! Hayır, hayır. Lütfen, hayır."

"Siktir, sırtından mı?" Emir, aniden bize doğru yöneldi. "Arabaya taşıyalım. Hadi, ne duruyorsun? Kan kaybediyor. Lavin!"

"Hayır," dedi Kartal, avucunu sırtımdan çekemiyordu. "Direksiyon başına sen geç, elimi buradan çekemem. Hayır." Gözlerini tekrar bana indirince gözlerimi kaldırıp güzel yüzüne baktım. Kar taneleri saçlarına tutunuyor, sanki Kardelen, ağabeyinin saçlarına dokunuyordu.

"Telefon," diyebildim, aniden hırlayarak beni kendine çekti ve avucunu yaraya daha sert bastırdı. Anlık bir acı hissetsem de sonrası yine

ıssız bir histi ve hissedebildiğim tek şey aslında ucu mızrak gibi keskin bir soğuktu.

"Telefon sikimde bile değil. Sadece sen gereksin."

Telefonu bu dünyadaki tek hazinemmiş gibi sıkı sıkı kavrasam da aslında ellerimin gevşek tuttuğunu biliyordum. Soğuğu hissediyordum. Azap gibiydi, dondurucuydu, buzlu suyun içinde yatıyormuşum, gökten döne döne inerek yattığım suyun içine düşüp kristalleşen kar tanelerini izliyormuşum gibiydi.

Tenimden kelimeler gelip geçiyordu. Tenimde bir geçmiş yanıp sönüyor, kırmızı alarm vermiş gibi gelecekten kırıntılar arıyordu; şimdim kayıptı ve şimdimin çantasında gelecek kalmıştı. Arabanın içine ne ara taşındığımı bilmiyordum, bildiğim tek şey avucumda tuttuğum telefonun önemiydi, hissettiğim tek şey kemiklerime kadar donduran soğuktu ve Kartal'dı.

Ruhumun dallarından birinde bir kız çocuğu oturuyordu.

İnsanları izliyordu.

Hisleri izliyordu.

Ölümleri izliyordu.

Tümünü izlerken yüzünde hep aynı ifade vardı: Çok fazla ağladığı için durgunlaşmış bir ifade.

Kartal, "Bunu kim yaptıysa, onun sülalesinde sağlam tek insan bırakmayacağım," dedi, ıslıklı sesi saçlarıma dökülüyordu. "Hastaneye," dedi Kartal. "Hızlı ol. En yakın hastaneye."

"Hastane yok," dedim güç bela konuşurken. "Ben..." Acı bir an dengemi sarstı, sonra geri çekildi ve yerini karanlık bir soğuğa bıraktı. "Ben iyiyim." Sesimin tınısından akan zehir, Kartal'ın kanına karışmış ve onu felç etmeye başlamış gibi bir an kaskatı kesilmesine neden oldu. Gözlerimi güçlükle kapatıp geri araladığımda sanki saatler geçmişti, oysa her şey anlıktı ama hisler birbirinin üzerine binerek benim zihnimdeki zamanla oynamaya başlamıştı.

"Dinleme onu, hastaneye," dedi Kartal kemik gibi bir sesle.

"Bunu ona onlar yapmış olamaz," dedi Emir. "Sokakta kimse yoktu."

"Bunu zaten o heriflerin yapmadığı çok açık," dedi Kartal, sesi titriyordu, bir süre sonra bana dokunan ellerinin bile titrediğini fark etmiştim

Zaman benim için bir karmaşadan ibaretti.

Zaman bir düğümdü ve o düğümü çözebilmem için ellerimin tutması gerekirdi. Benimse ellerim, tuttuğu her elin sonunda kayıp gidişiyle yalnızlığa edilmiş bir yemine dönüşmüş ve sonunda kendi kendini yalnızlığın idamıyla cezalandırmıştı. Bedenimden sızan her kan damlası, içimden kayıp giden bir umut parıltısı gibiyken, aslında uzun zamandır karanlıkta yaşayan birinin, ışıkla ilk temasında böyle yanmaya başlayacağını en başında biliyordum.

Kartal avucunu oraya tamamen bastırınca, görüntüler ve seslerin birbirine karışarak yarattığı heyelan bir anlığına yerini dümdüz olmuş bir deprem alanına bıraktı ve tüm enkazların altında hayallerimi aramaya başladım. Nefesinin sesini duyuyordum, sıcaklığını hissediyordum, nefesi bana ne kadar canlı olduğunu kanıtlamak ister gibi yüzüme, saçlarıma, tenime, kirpiklerime dökülüyordu ve kirpiklerim, onun dudaklarından dökülen nefesin rüzgârında, kimsesiz kalmış bir sonbahar yaprağının kaldırım boyunca sürüklendiği gibi sürükleniyordu. Bir süre sonra bakışlarım onun yüzüne sürüklendi ve kemikli, altında saklanan her duyguyu bir gecede içtiğim yüzündeki telaşı gördüm. Paniği gördüm. Korkuyu...

Kartal Alaşan, korkuyordu.

"Halledilmeyecek bir şey mi değil mi bir bak," dememi beklemediğinden bir an kaskatı kesildi, dudaklarımı yavaşça yaladım. "Çok büyük bir risk yoksa parti alanına dönmek istiyorum, biraz hava alırsam acıyı unuturum. Sadece üşüyorum, çok üşüyorum, hepsi bu."

"Sen ne söylediğini sanıyorsun?" Gözleri gözlerime şaşkınlığını hiç gizleme gereği duymadan duygular çiziyordu.

"Kartal, ciddiyim," dedim kesik bir sesle. "Oraya dönmezsek her şey başlamadan biter."

"Hiçbir şey umurumda değil," dedi Kartal birdenbire öfkeyle. "Ne başlaması ne de bitmesi, hiçbiri umurumda değil." Altın rengi gözlerinin içinde sokak lambalarının ateş rengindeki ışıkları parlıyordu. Alnımda kabaran ter damlalarını hissettim, dudaklarım çok kurumuştu ama dilimi dışarı çıkarıp dudaklarımın üzerini ıslatacak hâlim bile yoktu. Görüntüler ve sesler yeniden birbirine girmeden önce onun gözlerinin içine baktım.

"Kardelen umurunda olmak zorunda," dedim. "Umurumuzda olmak zorunda."

"Sen ne söylediğini bilmiyorsun," dedi Kartal. "Sırtında koca bir delikle, seni nereye götürmemi istiyorsun?" Sesi titriyordu, yine de bakışları güçlüydü, bir an bu bakışları ölümün bile deviremeyeceğini düşündüm. Avucunu sırtıma biraz daha bastırıp gözlerini benden çekmeden, "Hızlan," dedi. "Avucumu oradan çekmiyorum. Daha hızlı sür şu külüstürü."

"Dinle," diye fısıldadım, üşüyordum. Tükürsem, kırmızı bir lekeden başka hiçbir şey göremeyecektim. "Canım acımıyor, anladın mı? Vurulmak hiç de zor değilmiş..." Sesim titriyordu, konuşurken şakaklarımdan kayan terleri görmek onu daha da paniğe sürükledi ve Kartal birden titreyerek bana sokulup susmamı diliyormuş gibi gözlerimin içine bakmaya başladı.

"Lütfen çeneni kapat," dedi. "Lütfen o ağzını bu defa kapat." Gözlerime bir ölüm kadar geç kalmış bir ifadeyle bakıyordu. "Ve lütfen," dediğinde gözleri ilk kez ışıkların altında parçalanmış bir ayna gibi bakıyordu. Her bir parçanın içinde kendi yansımamı görüyordum. Her yansımada farklı görünüyordum. "Lütfen daha fazla konuşabileceğin zamanlar yarat."

Gözleri koyuydu, kopkoyuydu ve ben o parçalarda kapkaranlık odalarda gibiydim. Bir odada aynanın önünde saçlarımı tarıyordum ve rimelim akmış, tüm yüzüme dağılmıştı. Bir diğer odada, karanlıkta öylece dikiliyor, elimi kalbime bastırmış boşluğa bakıyordum, yanağımdan bir damla gözyaşı kirpiklerimden salınarak intihar ediyor, kalbimin ağrısını bu hâlimi izlerken bile derinlerimde hissedebiliyordum. Her parçada başka paramparça bir anım vardı.

Emir, "Ona müdahale edemez misin? Sen doktor değil misin?" diye sorduğunda sesi endişeyle titriyordu.

"Yaranın ne durumda olduğunu bilmiyorum," dedi Kartal dişlerinin arasından. "Amına koyduğumun hastanesi nerede?"

"En yakın hastaneye dakikalar sonra ulaşabileceğiz," dedi Emir, sesinin titrediği gibi elleri de titriyor muydu? "Yaraya bakman gerekiyor, anladın mı? Gözünü karartıp yaranın durumunu gözlemlemelisin. Kurşun tehlikeli bir yere saplandıysa..."

"Kes sesini!" diye bağırdı Kartal, sesi ıslıklıydı, gözlerini bana indirip yüzüme korkuyla bakmaya başladı. "Hastaneye gidene kadar pozisyonunu değiştiremem, bu daha tehlikeli olabilir."

Üşüyordum.

Çok üşüyordum.

"Üşüyorum," diye fısıldadım. "Kartal, çok üşüyorum."

"Biliyorum bebeğim," dediğinde bildiğini iliklerimde hissettim. Sanki o da benim gibi üşüyordu, öyle titriyordu. "Geçecek."

Telefon yüksek sesle çalmaya başladığında yüzüme şeritler çekerek geri çekilen ışıkların karanlığı usulca zihnime dalıyordu. Emir'in telefonu açtığını fark ettim ama sesler ve görüntüler zihnimde bir bütün oluşturmadı. "Burak, şimdi sırası değil," dedi Emir, bir an gözlerimi aralayıp Emir'in görünen saçlarına, gerilmiş koluna baktım. Hepsi buzlu bir camın arkasındaymış gibi puslu görünüyordu. Bulanıktı. Net değildi. "Lavin vuruldu!"

"Sakın," dedim aniden. "Sakın oradan çıkmasınlar. Kimseye söylemesin." Titriyordum, elimi güçlükle kaldırıp Emir'e uzanmaya çalıştığımda ellerimin bembeyaz olduğunu gördüm, titreyen ellerime bakarken bir an başım geriye doğru düştü ve aracın karanlık tavanına bakarken derin nefesler almaya başladım. "Geleceğimizi söyle."

"Kapat çeneni!" Kartal'ın bağırışı bana kalbim kadar yakındı ama zihnimden kilometrelerce uzaktaydı.

"Lavin'i duydun," dedi Emir. "Biz bir hastane bulmaya çalışıyoruz. Lavin'in söylediğini yapın ve yokluğumuzu hissettirmeyin. Her şey düzelecek."

"Ben iyiyim," diye fısıldadım. "Doktor, ben çok iyiyim. Sadece üşüyorum. Dönelim, oraya dönmezsek her şeyi bombok etmiş olurum. Hiçbir şeyi bombok etmeyeceğim, duydun mu beni?" Gözlerimin kenarlarını sarmaya başlayan yaşların sebebi acı değildi, ağladığımı kimse anlayamazdı, içim bile ağladığımı kabullenmeyecek kadar sessizdi. "Lütfen Alaşan, lütfen bunu bombok etmeme izin verme. Lütfen, sen bulursun bir yolunu. Götür beni oraya. Beni oraya götürmenin bir yolunu bulursun, biliyorum. Bili-"

"Lavin!" Kartal birden dudaklarını buz kesmiş terli alnıma bastırdı, sanki alnımda terden buz sarkıtları oluşmuştu.

Dudaklarının varlığı beni sustururken diğer elimdeki telefonu daha sıkı kavrayıp mırıldandım: "Lütfen."

"Sus, benim içimdeki fay hattını kırma," dedi. "Benim içimdeki gücü yıkma. Hiçbir şey bok olmayacak, tamam mı?" Dudaklarını alnımdan çekmeden konuştu: "Bu geceyi bizsiz de toparlarlar."

"Oraya gideceğim," diye mırıldandım, birden bedenim titremeye başladı. "Nasıl tüm camlarını indirdim senin? Kırılmaz dediğin her pencerenin camında benim taşımın deliği var. Bırak bir taş daha atayım, bu taşın kırdığı cam benim pencerem olsun." Nefes nefese konuştum. "Benim bu geceyi bitirmeye ihtiyacım var."

"Yok," dedi dişlerinin arasından. "Konuşma."

"Kartal," dedim üzerine basa basa ama sesim öyle çok titriyordu ki, belki de yalnızca ben üzerine basa basa söylediğimi düşünüyordum. "Benim bu geceyi bitirmeye ihtiyacım var."

"Benim de senin yaşamana ihtiyacım var." Kelimeleri bir kurşundan daha fazla yer etmişti sırtımda. Kelimeleri bir yangın olmuş, her yanımı sarmış, kelimeleri damarımı boşaltan kan olmuş ve asıl soğuğun onsuzluk olacağını bana kanıtlamıştı. "Şimdi sus, daha fazla konuşma."

Süregelen o sessizlik sadece birkaç dakikadan ibaret olsa da ben sanki saatlerdir o sessizliğin kollarında bir oraya, bir buraya savruluyormuşum gibi hissediyordum. İçim, beni mahveden her duyguya rağmen soğumayı başarmış gibiydi ama bu soğukluğun özü, aslında ölümün gölgesinde var olmuştu.

"Şurada nöbetçi bir eczane var," dedi Emir birdenbire, gözlerimi usulca araladığımda aralarındaki boğuk konuşma artık kulağıma uzaklardan gelen bir mırıltı sesi gibi doluyordu; oysa diplerindeydim, sesleriyse bir göğün çığlığı kadar gür, öfkeli ve içindekileri yağdırmak için morarmış bulutlar kadar telaşlıydı.

"Hastaneye kadar bu şekilde onu ne kadar ayık tutabilirim bilmiyorum," dediğini fark ettim Kartal'ın. "Yarayı göremiyorum. O yüzden şuraya park et. Yaraya bakacağım." Sesindeki anlam karmaşalarını dinledim, sonunun ölüme taşındığını bildiğim hüzünlü bir ninniyi anımsatıyordu sesi. Onu hiç bu kadar uç noktada gördüğümü hatırlamıyordum.

Aracın durduğunu fark ettiğimde içimin üşüdüğünü de çok net bir biçimde hissettim. Yaramın olduğunu düşündüğüm yerde bir uyuşukluk, bir karıncalanma hissi vardı ve her nedense bedenim gitgide daha da soğuyordu. Emir aracın ön kapısını açarak dışarı çıkarken birden içeriye dolan soğuk, beni daha da üşüteceğine rahat bir nefes almama yardımcı oldu. Gözlerime ağır gelen kirpiklerin arasından, "Bu iyi," diye fısıldadım. "Üşüyorum ama bu iyi."

"Şimdi seni yavaşça döndüreceğim," diye fısıldadı Kartal. "Kurşunun yerini görmem gerekiyor, Lavin, anlıyor musun? Sadece anlık, çok şiddetli bir acı çekeceksin ama anlık, söz veriyorum anlık." Benim gözlerimin içinde gördükleri onu alaşağı ediyormuş gibi bakıyordu. Bir süre donuk bir yüzle sadece onu izledim. "Olur mu?"

"Burada çıkaramaz mısın?" diye sordum birdenbire. "Ben buna dayanabilirim." Verdiğim yorgun nefesler miydi, yoksa söylediklerim miydi kaşlarının şiddetle çatılmasına neden olan? Bilmiyordum. "Dayanabilirim," diye inledim. "Hastaneye yapabileceğimiz bir açıklama mı var, Kartal?"

"Açıklamasına sokarım, umurumda mı sanıyorsun açıklama yapacak olmak?"

Elini yaramdan çekmeden beni çevirmek istediğinde, güçsüz elimi onun elinin üzerine koyarak, "Umurunda olmak zorunda," diye fısıldadım. "Sırtından vurulmuş birini öylece hastaneye sokup, sonra da hiçbir şey olmamış gibi geri çıkarabileceğini mi sanıyorsun?" Sesim bir iniltiden farksız olsa da kelimelerime sinmiş olan mantık onu duraksattı ama bu duraksama anlıktı, gözlerindeki kararlılık, yaramdan akan kandan daha keskin ve fazlaydı.

Emir, "Almam gerekenler ne?" diye sordu.

"Vücudunu sıcak tutmam gerekiyor, kapıyı kapat," dedi Kartal, sanki kafasındaki hiçbir şey yerli yerine oturmuyordu. Bedenimde koşulsuz ilerleyen bir ağrının ilk nefesini hissettiğimde, üşümem şiddetlendi ama kapının kapanacak olduğunu duymak nefesimi de dengesizleştirmişti.

"Hayır," diyebildim. "Kapatma, lütfen, hayır."

"Kanamayı büyük ölçüde durdurdum," dedi Kartal, sesindeki yıkıntıların altında kalıyormuşum gibi hissediyordum. "Hastaneye gidene dek şoka girmesini önleyebilmem imkânsız. O yüzden kurşunu çıkarmam, sonra da onu götürmemiz gerekiyor. Kurşun bedeninde kaldığı sürece hasar daha da büyüyecek."

"Eczacıya bunu söylesem anlar mı?" Emir duraksadı. "Kurşun çıkarmak için ne gerekiyorsa versin işte, doğru olur mu?"

"Polise haber verebilir. Tıp öğrencisi olduğunu, hocana götürmen gereken malzemeler olduğunu söyle. Bize aldırırlardı bazen, o yüzden inanır." Kartal duraksadı, hızlı düşünmeye çalıştığı aşikârdı. "Kadavradan kurşun çıkarma işlemi yapacağınızı falan söyle, olabildiğince sakin

davran. Bir de yoğun migren tedavisinde kullanılan ağrı kesicilerden iste, reçetesiz veremeyeceğini söylerse Uzman Doktor Rıza Çelebi için istiyorum de, İstanbul'un tanınan doktorlarındandır ve bildim bileli migreniyle başı derttedir."

Emir'in koşar adımlarla uzaklaşmaya başladığını duydum ama gözlerimi açık duran kapıdan dışarı çıkaramadım. Bir süre gözlerim tavanda asılı kaldı, aldığım nefes ciğerlerimi solduruyormuş gibi hissediyordum. "Muhtemelen bir eczanede gerekli her şeyi bulamayabilir," diye fısıldadı Kartal. "Şimdi yaranı görmeme izin ver. Şoka girmemen gerekiyor, bunun için önce durumunu kontrol altına almam lazım."

Yavaşça burnumu çekerken, "Hastane olmaz," diye fısıldadım. "Durumumu kontrol altına al, gidelim." Bedenimin içinden iğneyle kan çekiliyormuş ve kanım usul usul boşalarak bedenimi terk ediyormuş gibi hissediyordum. Berbat bir histi. Ruhum çekiliyormuş gibiydi.

"Lavin," diyebildi Kartal. "Şoka girersen seni kurtaramayabilirim." Duraksadığını hissettim, bir an farkındalık kafamdan aşağı çöken bir dünya gibi üzerime yığıldı. "Şimdi seni yavaşça çevireceğim, yarana bakacağım, kanamanı durduracağım ve eğer düşündüğüm kadar derinde değilse, o sikik şeyi sırtından çıkaracağım." Alnını alnıma bastırdı. "Ve özür dilerim, acıyacak."

"Sorun değil," dedim çatlayan sesimle.

"Benim için ne kadar sorun olduğunu bilseydin, kurşunun sana değil bana saplanmasını dilerdin."

"Dilemezdim," diyebildim. Dudaklarımın kuruluğu, konuşurken canımın iki misli daha çok yanmasına neden oluyordu.

Kartal birdenbire beni çevirip aracın içinde yüzüstü yatırınca peruktaki siyah tellerin yanaklarıma yapıştığını hissettim. Gözlerimi aracın içinde durduğu ara sokağın sonundaki sokak lambasına çevirdim, beyaz parmaklarımın arasında hapsettiğim son güç kırıntısını kullanarak tuttuğum telefona bakarken gözlerimden yaşlar boşaldığının farkında değildim.

Tişörtün sırt kısmının yırtılırken çıkardığı sesi dinledim, ardından Kartal aniden avucunu yaraya bastırdı ve dudaklarımdan kırık bir inilti döküldü. Ruhum, arafın boşluğunda bir salıncağa oturmuş sallanıyordu, cenneti ve cehennemi izliyordu ama ikisini de istemiyordu.

"Onun ölüsünü dirisini sikeceğim." Kartal'ın dudaklarından ıslıklı bir nefes eşliğinde dökülen küfür, bir yağmur gibi tenime yağdı. "Güvenlik değil bunu yapan, silah kullanmayı bilmeyen bir götleğin işi. Mermi takla atarak yalpalamış, yara elips şeklinde." Kartal burnundan sert bir nefes daha bırakırken titreyen ellerini yarama bastırdı. "Hadi artık, Emir."

Gözlerimin önündeki karanlık buğulanıyor, sokak lambası tüm ışığını altına aldığı karanlığın üzerine devirse de benim üzerime yağmadığı için içimdeki karanlığı öldüremiyordu. Damarımdaki kan eksildikçe daha çok üşüyordum, üşüdükçe acım daha da bulanıklaşıyordu ve onu daha az hissediyordum. Belki de kan kaybetmek iyi bir şeydi. Bilmiyordum.

Emir'in sokağa düşen adım seslerini duydum, sonra da onu gördüm; ileriden bana yaklaşan, yüzü olmayan bir beden gibiydi. Eğer onu çocukken görseydim, bu an ben çocukken yaşanıyor olsaydı, onun canımı almak için gelen bir melek olduğunu düşünürdüm ama biliyordum, insan ölürken bile en yalnız olandı.

Poşetin ön koltuğa koyulurken çıkardığı hışırtı sesini duydum, artık Emir'i göremiyordum ama sesini duyabiliyordum. Bir şeyler söylüyordu, sesi panikten bir mayın tarlasının ortasında gibiydi. "Üzerimdeki kostümü gördüğünde bana inanmayacağını düşündüm," dedi Emir panikle. "Sonra partide aniden hocanın istediği şeyleri hatırladığımı, her yerde nöbetçi eczane aradığımı söylediğimde bana inanılmaz bir şekilde daha çok inandı." Nefes nefese poşeti arka koltuğa doğru uzattı. "Yarası ne durumda? Hastaneye mi süreceğim, yoksa sen mi bakacaksın?"

"Arabayı bir santim bile kıpırdatayım deme," dedi Kartal, Emir'in elindeki poşeti çekerek alırken. "Yarasının etrafını temizleyip soktuğumun kurşununu çıkaracağım. Sonra da kanamayı durduracağım ve gideceğiz."

"Gitmeyeceğiz," diyebildim, sesim titriyordu. "Ben iyiy-" Birdenbire hissettiğim inanılmaz bir acıyla gözlerim iri iri açıldı ve o an, Kartal'ın antiseptik bir bezle yaramı sildiğini fark ettim. Bezin üzerindeki her ne ise beni hüngür hüngür ağlamam için tehdit ediyordu.

"Morfin ya da herhangi bir uyuşturucu yok," dedi Kartal, bunu söylerken boğazında bir bıçak varmış gibiydi, yutkunsa o bıçak doğrudan kalbine kadar saplanacaktı ama yutkunmadıkça nefesini kesip onu boğuyordu. "Ama zorundayım. Mecburum. Onun şoka girmesini göze alamam." Yaramda, vücudumdaki soğukluğun on misli fazlasını hissettiğimde birden gözlerimin önünde şimşekler çaktı; sokak lambasının

altında oluşan ışık halesi titredi, gözlerim kısılırken dudaklarımdan bir inilti yükseldi. "Beni öyle bir raddeye getirdin ki Lavin, ben bu raddenin sülalesini sikeyim."

"Yap şunu," diyebildim bilincim karanlık sulara girmek ister gibi canavarın içinde uyuduğu nehrin durgun sularını izlerken.

Her şeyi, ruhum sanki tüm acılarını bedenime vermiş gibi en derinlerimde, tüm benliğimde hissediyordum. Tenimi yırtan bıçağı, bıçağın soğukluğunu, etrafından boşalan kanı, burnuma dolan ölüm kokusunu, sırtımdaki kanatların etrafında gözyaşları gibi hareket eden kan damlalarının çoğaldıkça Kartal'ın dudaklarından dökülen nefesin daha da yoğunlaştığını...

Hissetmek, alev alev yanmaktı.

Hissetmek, buz tutup donmaktı.

Hissetmek, doğum anında boğazına dolanıp canını alan bir kordondu.

İçimi deşen metali hissettim, soğukluğunu, etimin arasındaki hareketini, ilerlerken ruhuma kadar nasıl bir ızdırapla dolduğumun gözlerime verdiklerini yalnızca o an izlediğim sokak lambası görebilirdi. Çığlık atmak istedim ama bunu bile yapamadım. Uyuştum. "Telefonun ışığını şuraya tut," dedi Kartal, ellerinin titrediğini bilsem de kendimi öylece ona emanet etmiştim. Tanrı'nın bir emanetine bakan, yıllar sonra Tanrı tekrar ona güvendiği için eli ayağı birbirine girmiş bir şeytan gibi görünüyor olmalıydı.

"Ah!" Gözlerim geriye doğru kaydı, ruhum içimin sınırlarından içime çarpmış bir dalga gibi beni darmaduman ederek geri çekildi. Buz tutmuş bir elimi koltuğun döşemesine bastırıp, koltuğu paramparça etmek istiyormuş gibi tırnakladım ama bu aslında çok güçsüz bir hareketti, bir diğer elimde tuttuğum telefonu sıkmaya çalıştım ve Kartal'ın savurduğu küfürler, çektiğim acıya karışarak gecenin içinde kayboldu.

"Çok derinde değil," diyebildi Kartal, ilk defa onun böyle bir ses tonuyla konuştuğunu duyuyordum. Ellerinde tuttuğu şey hayatıymış ve o tek bir hatada hayatının ellerinden kayarak yere düşüp bir cam gibi parçalanmasından korkuyormuş gibiydi. "Çıkarabilirim. Bunu sana zarar vermeden yapabilirim. Özür dilerim." Parmaklarının baskısını hissetmeyi beklemediğim için birden gözlerim iri iri açıldı, kafamı dikmeye çalıştım ama tüm bedenimde tek bir dokunuşun uğultusu

yankılanmaya başladığı için öylece ışığa kilitlendim ve dudaklarımdan öyle bir çığlık döküldü ki, bu çığlık, devamında Kartal'ın yalvarır gibi inlemesiyle alçalmaya başladı.

"Özür dilerim." Dudaklarını ensemde hissettim, parmağı yavaşça derinin içine kaykıldı ve dudaklarımdan ağıt gibi iniltiler dökülürken onun gözlerini sıkı sıkı yumduğunu, kirpiklerinin ensemdeki hareketinden anlamıştım. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim." Sesi gittikçe daha da kısılıyordu.

Parmaklarının arasında bir şeyi kavradığını hissettim ama acı artık her yerdeydi. Ayak parmaklarıma kadar acıyordum. Kirpik diplerimde ateşler yanıyordu, gözlerime görüntüler değil alevler sızıyordu sanki. Hissettiğim yoğun acının depremi tüm bedenimi titremeye sevk ettiğinde, Kartal parmaklarının arasında tuttuğu şeyi, canımı olduğu yerden çekip alıyormuş gibi çekerek yavaşça açtığı yerden dışarı çıkardı ve onun bunu çıkarmasıyla birlikte, bedenimdeki tüm kan açık yaraya akın ederek dışarı akmaya başladı.

"Kanıyor," dedi Emir dehşet içinde. "Kartal, o çok kanıyor. Bir şey yap." Emir'in, Kartal'ı sarsmak için arka koltuğa uzandığını fark ettim. "Sana diyorum lan, bir şey yap! Kendine gel, bir şey yap!"

Gözlerimin önünden sayısız kelime uçup gidiyor, kelimeler gökyüzüne ulaşamadan patlayarak duman şeklinde dağılıp kayboluyordu. Kartal'ın arkamda ne hâlde olduğunu bilmiyordum, neden Emir'in onu sarstığını da bilmiyordum. "Bırak şunu, kıza bir şey oluyor! Kartal!"

Birden sokak lambasının altında, elinde bir çift bale pabucuyla dikilen siyah paltolu adamın yüzünü, sanki aracın önünde eğilmiş yüzüme bakıyormuş gibi yakından, net bir şekilde gördüğümü fark ettim. İri, yeşil hareli ela gözlerinde şefkat vardı; dudaklarında her zamanki o gülümseme... Elinde tuttuğu bale pabucuna bulaşmış kan damlalarını gördüm, sonra o adamın dudaklarının aralandığını fark etmemle birlikte, yıllar önce kalbimde yaşayan o ses, sevgisini ninniye kattı, beni ölüm uykusuna çağırdı: *"Uyu bal gözlüm, ninni."*

"Kartal, onu sevmiyor musun? Onu seviyorsan bir şeyler yap!" diye bağırdı birden Emir. "O ölüyor!"

Kartal birden, aniden avuçlarını yaraya bastırdı, nefesim kesilirken gözlerimin önünde duran o adam bir duman gibi dağılarak etrafa yayıldı, kayboldu; babam artık orada değildi.

"Yarayı kapatmam lazım," dedi Kartal birden metalden soğuk, dikkatli bir sesle. "Poşetin içindekileri çıkar. Ağrı kesiciyi dikiş bittikten sonra verebilirim, bu ağrı kesici kanını sulandıracaktır, ona şu an yarasını dikmekten başka hiçbir şey yapamam."

Emir'in poşetleri karıştırdığını duydum, artık bilincim onlardan çok uzaktaydı sanki, akrep ve yelkovanın birbirine kaç kez dokunduklarını sayamamıştım ama zaman, sokak lambasının ışığına takılarak döne döne düşen kar tanelerinin yerde bembeyaz yığıntılar oluşturmasına neden olacak kadar çok akmıştı.

İğnenin derime saplanışını, diri diri içimden geçişini, beni birleştirirken, ruhumu nasıl ikiye ayırdığını, her şeyi bu denli hissetmek midemi bulandırıyordu. Kafamın içinde bir tavan, o tavanda dönen bir vantilatör vardı, vantilatör döndükçe kafamın içindeki kelimeler etrafa savruluyor, düşünceler akmış bir mürekkep gibi şekil değiştirerek asıl anlamlarının altında yitip gidiyordu.

"Az kaldı," dedi Kartal demir gibi sağlam bir sesle. Peki gerçekten demir kadar sağlam mıydı? Yoksa kopmaya hazır bir pamuk ipliği miydi? "Kar tanelerini say. Bitirdiğimde kaç kar tanesi saymış olursan, o kadar çok dediğini yapacağım. Anlaştık mı?" Bir an elleri titrer gibi oldu ama sonra daha dikkatli bir şekilde işine odaklandığını fark ettim. Acının bu denli yoğun olması, soğuğun gitgide çoğalması, midemdeki bulantının da katlanmasıyla artık sadece ağlar gibi kısık iniltiler çıkarabiliyordum.

"Kar tanelerini say," dedi üzerine basa basa. "Sesli."

Mırıldandım ama bir şeyler söyleyemedim, bunu benden neden istiyordu ki? Çektiğim acının, hissettiğim ızdırabın farkında değil miydi? "Say," dedi Kartal üzerine basa basa. "Uyuma, say."

"Uyursam ne olacak?" diye sordum acıyla. "Umurumda değil, çok üşüyorum, midem bulanıyor."

"Uyursan, bir şansımız olmaz, Lavin."

"Bir," diye fısıldadım acıyla, o kar tanesi usulca yere kondu, gözlerimi güçsüzce kaldırdım, diğer kar tanesini odağıma alıp pürüzlü bir sesle tekrarladım. "İki."

"Devam et."

"Üç." Yutkundum, canım bir daha, önümüzdeki hiçbir yüzyılda bu denli yanmayacaktı. Bir daha buzların içinde çırılçıplak uzansam da böyle üşümeyecektim, bir daha damarlarımdaki tüm kan kurusa bile

bu kadar kansız hissetmeyecektim. Damarlarım bomboş kalmış karanlık koridorlar gibiydi. "Dört." Gözlerimden yaşlar kaymaya başlarken telefonu sıktım. "Beş." Yutkundum, kar taneleri düşerken, gözlerim bir türlü onları yakalayamıyordu. "Altı." Burnumu çektim. "Yedi. Doktor, biliyor musun?"

"Hım?" Sertçe yutkundu.

"Kalabalıkta attığım çığlığa kimse dönüp bakmazdı, tenhada fısıldadım." Duraksadığını hisseder gibi oldum. "Sekiz," diye mırıldandım. "Bir tenhaydı ki, aslında orası gerçek bir mahşer yeri. Karanlığı ikiye yarıp beni duydun. Şimdi biliyorum. Dokuz. Kalabalıkta fısıldasam, mahşer yerinin diğer ucunda olsan, kalabalığı ikiye yarıp bana yine sen koşacaksın."

"Sen dokuz tane saydın ama sen dokuza gelene kadar, şehre tam yirmi altı bin kar tanesi düştü, Ölüm Çiçeği," dedi Kartal, eğildiğini hissettim, dudaklarını teri soğumuş enseme bastırdı ve dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi yumdum. "Bu senin ve benim yirmi altı binde bir yakaladığımız bir şans. Seni yandığıma öyle çok inandırmışım ki, artık ne olursa olsun sönmem sanıyorsun. Sen şimdi benim yazdığım bir kitapsın, ben o kitaptaki tek cümle yüzünden tutuklanmış bir yazarım."

"O kitaptaki sayfalardan birinde ne yazıyor, biliyor musun?" diye sordum yavaşça. Acıyla yutkunup fısıldadım: "Ve sonra gidip her şeye rağmen o geceyi kurtarmayı başardık."

"Lavin."

"Ne kadar kar tanesi saymışsam, o kadar dediğimi yapacaktın, Alaşan."

Keyifsiz bir şekilde güldüğünü duydum. "Bana cam çiğniyormuşum gibi hissettiren ilk kadınsın."

Midemdeki bulantıya, içimdeki o uçsuz bucaksız ağrıya rağmen dudaklarım yukarı kıvrıldı ama dudaklarım yukarı kıvrıldığı an yaramdaki ağrının daha da azdığını hissettim. "Üşüyorum," diye fısıldadım. "Ama halledemeyeceğim bir şey değil. Sadece biraz... Kusacak gibi hissediyorum." Konuşurken kelimeler dudaklarımdan savruk harfler gibi tek tek dökülüyordu, kısık bir inilti eşliğinde yutkundum. "Ve hastane kesinlikle yok."

"Bak, hastane..."

"Açıklayamayız, anlamıyor musun?" Gözlerimi kısıp sokak lambasının altına yığılan kar tabakasına baktım. "Nelerle savaştığımı bilmiyorsun, kimse bilemez. Ama hissettiğini biliyorum, sen hissedersin.

Belki fiziksel olarak çok büyük bir acı olabilir ama daha büyüklerini de yaşadım."

Konuşurken sesimdeki titreme onu tedirgin ediyordu, rol yapamıyordum, evet, canım çok fazla yanıyordu. Ayağa kalkabilecek gibi hissetmiyordum, kalksam bile olduğum yere kusacağımı, sonra da yığılıp kalacağımı, belki de bilincimi kaybedeceğimi biliyordum. Ama sırtımda bir deliğe yol açan kişi güvenliklerden biriyse, Sadık Parlak'ın ofisine girdiğimizi biliyorsa, aniden partiden kaybolmamız çok büyük sorunlara yol açardı. Özellikle kostümlerimiz bizi kesinlikle ele verirdi. Kartal'dan onay almak ister gibi güçlükle konuştum. "Bu geceyi atlattıktan sonra yarama ne yapmak istiyorsan yap. Ben o kar tanelerini boşuna saymadım."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Lavin haklı," dedi Emir, bunu söylemeden önce uzun uzun susmuştu, olayın şokunu hâlâ atlatamadığı çok açıktı. "Onu bu hâlde böyle bir şeye sürüklemenin korkunç olduğunu biliyorum, yine de en azından onu uzaktan bile olsa parti alanında görmeliler, Kartal. Şu an hastaneye gitmek demek, okların bize çevrilmesi demek olacak."

Emir'in sesi tedirgindi. Benim çektiğim acının büyüklüğünün yanında bir hiç olarak görünecek bu tedirginlik bile aslında oldukça büyüktü. Yine de çektiğim acıyı belli etmemeye çalışmak konusunda kararlıydım, kendimi sıkıyordum. Emir'in söyledikleri karşısında hiç konuşmadı. Kartal, migren için olduğunu düşündüğüm ağrı kesiciyi bedenimi biraz olsun rahatlatması için yapmıştı. Ağrı kesici etkisini ne zaman gösterirdi bilmiyordum ama uyuşturucu almamanın ne kadar kötü olduğunu, yaramdaki o kör olası ağrının artmasıyla daha net algılamaya başlamıştım. Acı, bilincimi uyanık kılmaya itiyordu ama acım artacak olursa, asıl bilinç kaybına sebep olacak olanın bu olacağını da biliyordum.

Sonunda, "Mathilda'nın ceketini giyerim, sırtımdaki kanları temizleyip sarmanız yeterli," diyebildim, sesim yarı baygındı, gittiğimizde insanların önüne nasıl çıkacağımı gerçekten bilmiyordum. Bırak birinin önüne çıkmayı, ayakta durabilecek miydim, bu bile meçhuldü ama bir yolu olmak zorundaydı.

"Bu acıyla nasıl bilincini kaybetmediğine şaşırıyorum, sen kalkmışsın insanların önüne çıkacağını söylüyorsun, Lavin," dedi Kartal, beni

yavaşça döndürdü, dönerken bile etime binlerce bıçak saplanmış gibi hissediyordum, bu böyleyse, ayağa kalktığımda ne hissederdim? "Ben aklını kaybetmişim, sen bana planlarından bahsediyorsun."

Bir an söylediği cümle, acıyı susturur gibi oldu, sessizce yutkunup gözlerimi yüzüne çevirdim. Kartal'ın gözlerinde deliliği gördüm. Sanki ucundaydı. Aklını yitirmenin ucundaydı ve belki de çoktan aklını yitirmişti. Gözlerim bembeyaz olmuş yüzünden sıyrılarak ellerine kaydı ve ellerinin kan içinde olduğunu görmek beni dehşete düşürdü. Eldivenleri öylece geçirdiği parmaklarına bulaşmış kan lekelerini izlerken birden o görüntüye kilitlendiğimi fark ettim, gözlerimi ayıramıyordum. Oysa bedenimde susmayan bir acı vardı ve biraz önceye dek düşünebildiğim tek şey acıydı.

"Ellerin," diye fısıldadım, sonra ağrı bedenime eşit miktarda dağılmaya başladı ve gözlerimi kaldırıp Kartal'ın altın kahverengi gözlerinin içine baktım, gözleri sessizdi, gözlerim sessizdi; gözlerimiz kelimeleri içine hapsetmiş dilsiz roman sayfalarıydı.

"Buraklar bizi idare eder," dedi. "Yokluğumuzu kimse fark etmemiştir bile."

"Kar tanelerini saydım," dedim üzerine basa basa, ıslıklı nefesler eşliğinde kurduğum cümle onun gözlerini sıkıca yummasına neden oldu. "İstediklerimi yerine getirmek zorundasın."

"Bu soğukkanlılık değil, bu delilik!" diye hırladı ama beni suçladığı şey onun gözlerinde gizliydi. Asıl aklını kaybetmiş gibi görünen oydu.

"Sözünü tut," dediğimde, beni durduramayacağını biliyordu.

"Bunu yapan bir güvenlik görevlisi değildi," dedi kaşlarını çatarak. Aracın içine doluşan soğuk düşüncelerimi diriltiyor, acıya alışan bedenim artık ağrıyı huşuyla karşılıyordu. Belki de ağrı kesici kanıma karışmıştı ve artık hissettiklerim bir tık olsun daha az canımı acıtıyordu.

"Ne olursa olsun, bunu yapan orada olduğumuzu bilen biriydi," dedim. "Partide olmadığımız anlaşılırsa..."

"Dinlenmelisin," dedi Kartal. "Yaranın son durumu ne bilmiyorum, kurşunu çıkarıp dikmekle olacak iş değil bunlar. Nasıl bir gücün var, bu nasıl bir direnç bilmiyorum ama şu an bu hâlde olmaman gerek."

Midemdeki dinmeyen bulantıyla, "Şimdiden yan çizmeye başladın, Alaşan," dedim kuru bir sesle. "Emir, dönüyoruz."

Kartal, "Ağzımı sikeyim," diye hırladı. "Görmüyor musun? Acıyı da mı hissetmiyorsun? Bu şekilde, bu gece olmaz, Lavin, neden anlamak istemiyorsun?"

"Emir," dedim dişlerimin arasından.

Emir, "Lavin, bu iyi bir fikir olmayabilir," derken kan leş içinde kalmış arabanın içini izliyordu. "Az önce diri diri içinden kurşun çıkarıldı, diri diri dikildin, yaran çok taze ve uyuşturulmadın, yaşadığın bu eziyete rağmen nasıl oluyor da oraya dönmeyi düşünüyorsun? Ölüyordun. Sen ölebilirdin."

"Şimdi ondan mı taraf oldun?" diye sordum, betim benzim atmıştı ama Kartal ve Emir'in de benden pek bir farkı yoktu. "Partinin bitmesine çok az kaldı, şafak söktüğü an herkes dağılmaya başlayacak ve oradan ayrılanlardan biri biz olmayacağız. Bu nasıl bir tehlike, biliyor musunuz siz?"

Birdenbire bu kadar çok cümle kurduğum için midem daha da bulandı ve aracın açık duran kapısına doğru devrildim. Kartal bu ani hareketim karşısında dehşete düşerken beni kolumdan tutup çekmeye çalıştıysa da başarılı olamadı. Dışarıya doğru elimde olmadan öğürmeye başladım. Öğürdükçe sırtımdaki yara yine açılıyormuş, etim ikiye ayrılıyormuş ve sırtımdan ter misali kanlar sızıyormuş gibi hissediyordum.

Her ne kadar öğürüyor olsam da bir süre öğürmekten ileri gidemedim, midem o kadar boştu ki, hiçbir şey çıkaramıyordum ama öğürmeye devam ediyordum ve öğürdükçe sırtımdaki ağrı katlanarak çoğalıyordu.

"Yapma, öğürme," dedi. "Dikişlerin çok taze, kes şunu." Kartal, kanlı elleriyle bedenime sarılıp beni kendisine doğru çektiğinde, ani hareketi dudaklarımda bir kıvılcım oldu, o kıvılcım dudaklarımda alevlendi, kelimeler bir yangın gibi dudaklarımdan arka arkaya küfürler şeklinde dökülmeye başladı. "Aptal! Bunu neden kendine yapıyorsun?"

"Arabayı çalıştırmazsa, eğer oraya dönmezsek, beni başlangıç noktasına döndürmezsen..." Birden sustum, Kartal gözlerimin içine öyle derin bakıyordu ki, beni susturanın bu bakış olduğunu çok geçmeden anlamıştım.

"Tamam," dedi dişlerinin arasından. "Kahretsin. Sakinleş, tamam."

Yavaşça öksürdüm, öksürürken içim yerinden sökülüyormuş, tüm organlarım oynuyormuş gibi hissettim. Emir, gözlerini dikiz aynasın-

dan Kartal'a çevirdi, birbirlerine baktıklarını hissetsem de birden Kartal'ın üzerine yığıldığım için bakışlarını takip edip, düşüncelerinin içine sızamadım. Sadece gitmek istiyordum. Benim canımın acısı, orada ölecek bile olsam, uğrunda öleceğim şeyden daha kıymetli değildi.

Ölümün ne olduğunu bir gecede öğrenmemiştim ama elimdeki son şey olduğunu düşündüğüm en büyük şeyin, yine böyle bir gecede elimden kayıp gidişini izlemiştim. Şimdi ölüm benim için uzakta kalan bir tanıdıktı ve bir gün onunla kavuştuğumuzda, beni geri döndürecek hiçbir otobüs seferi olmayacaktı.

"Sadece parti alanından çıktığını düşünecekler," dedi Kartal dişlerinin arasından. "Kapıya kadar gideceksin, içeri girip döneceğimizi söyleyeceğim, kapıdan onlara el sallayacaksın ve direkt arabaya döneceğiz."

Tam karşı çıkacağım sırada, "Lavin," dedi tek seferde. "Karşı çıkarsan silahlardan birini Emir'e veririm ve senin gözlerinin önünde kendimi sırtımdan vurdururum. Bunu yaparım."

Birden donup kaldım, acı sustu ve farkındalık gözlerimin içine dikkatli gözlerle bakmaya başladı; yapardı, biliyordum. Ağzından çıkan bir şeyi yapmak, onun için çocuk oyuncağıydı. "Tamam," dedim kısık sesle, yaramın son durumu neydi bilmiyordum ama bir şekilde halledebileceğimden emindim. İçimdeki gücü taze tutan öfkeydi, intikam ateşiydi ve sırtıma açılmış olan bu delik, o ateşi söndüreceğine daha da harlamıştı; içim hava almaya başlamış ve o hava, alevlerin daha da yükselerek her yana yayılmasına neden olmuştu.

Kanın yoğun kokusu midemi daha da çok allak bullak ediyordu. Gözlerimi nereye çevirsem, aracın içindeki karanlığa rağmen kanın kokusunu alıyor, karanlıktaki parıltısını görüyordum. Emir aracı çalıştırdığı an kuyruk sokumumdan başlayarak ense köküme kadar tırmanan dehşet verici bir ağrı hissettim ama sesimi çıkarmamak için kendimi sıktım. Her ne kadar acıyı göstermemek için kendimi sıksam da içten içe biliyordum ki Kartal çektiğim tüm acıdan haberdardı. Sonuçta o bir doktordu, bir yaraya bakarak bile yaydığı acıyı tahmin edebilirdi. Sanırım çektiğim acının boyutunu bildiği için bu acıyı çekiyor olmak kadar, onun yerinde olmak da zor olmalıydı.

Başım dönüyordu. Bayılmaktan korkuyordum ve irademi son damlasına dek kullanmaya çalışıyordum.

"Yavaş," diye mırıldandı Kartal, beni yavaşça kollarının arasına çekip, çatık kaşlarla önümüzde akıp, giden karla kaplanmaya başlamış yolu izlemeye başladı. "Sarsma. Bu canını daha da yakacak."

"Sorun yok," diyebildim, bu konular hakkında hiç bilgim olmasa da bana göre gerçekten sorun yoktu, kanamadan ölecek duruma gelsem bile benim için sorun olmazmış gibi geliyordu. Bir hedefe öyle emin adımlarla yürüyordum ki, o hedefe yürürken beni alnımdan vursalar, zihnim yine de içine aldığı kurşuna rağmen düşüncesinden vazgeçmezdi.

"Şunu söyleyip durma," dedi Kartal ciddi bir sesle. "Canının yandığını biliyorum, şunu söyleyip durma. Sorun yok deyip durma. Sorun var, hem de büyük bir sorun."

Güçlükle yutkundum, alnımdan boncuk boncuk buz kırağı ter damlaları dökülüyordu. Sırtım da dahil olmak üzere tüm bedenim kanı akan, canlı bir buz kütlesine dönmüştü sanki. Başım bir pervane gibi döndüğünden gözlerimi yoldan ayırdım çünkü yolu izledikçe bulantım ve baş dönmem artıyordu.

"Yarası mikrop kapmaz, değil mi?" diye sordu Emir. "Kurşunu arabada çıkarıp dikiş attın, eldiven kullansan da öylece ellerini daldırdın."

"Bir sıkıntı olmayacak," dedi Kartal, aldığı nefesler ateş gibi tenime dökülüyor, üşümemi biraz olsun dindiriyordu. "Kurşun çok derine gitmemişti."

"Arkadaşlarına haber vermelisin, panik içerisinde olabilirler." Emir aracı yavaşça sola döndürdü, araç yavaşça karanlık sokağı deşip ilerlemeye başladığında yoğunlaşan kar yağışından dolayı yollar bir aracın üzerinde ilerlemesi zor hâle gelmişti. Birkaç araç daha arka arkaya geçecek olursa zemin kesin buzlanırdı. Başımın içinde bir kalp varmış, o kalp bir damara bağlıymış, o damarda bir nabız atıyormuş gibi sert bir şey atıyordu; eskiden olsa bunun bir düşüncenin nabzı olduğunu düşünürdüm ama bu nabız, acının nabzıydı.

"Burak bu konularda profesyoneldir," dedi Kartal dinamit gibi bir sesle. "Diğerlerine haber vermemiş bile olabilir. Bir çaresine bakmanın yolunu arıyordur."

"Onu arayıp yaklaştığımızı, Lavin'in yaralı olduğunu söyleyeceğim," dedi Emir, Kartal'ın parmaklarının siyah peruğumun arasında dolaştığını hissettim. Eldivenleri çıkarıp atmıştı ama parmaklarında

Ninova

kurumuş kanım vardı, kanın o yoğun kokusu zihnimde bir şimşek misali çakmaya başlamıştı. Birden açık bir cam aradı gözlerim, bu koku midemi öyle çok deşiyordu ki, temiz havaya ve donuyor olmama rağmen beni dinçleştirecek bir soğuğa ihtiyaç duyuyordum.

Emir tedirgin bakan gözlerini yoldan ayırmadan telefonunu kulağına götürdü, telefonun çalarken çıkardığı sesi duyuyor gibiydim; bazı sesler yakınındayken silikti ama bazı sesler, bana milyonlarca ışık yılı uzakta bile olsa duyabileceğim kadar gür geliyordu.

"Duymuyor," dedi Emir. "Tekrar deneyeceğim."

Kartal dişlerinin arasından, "Bu haltı yiyen her kimse, bir şeyler öğrenmemizden korkan biri değil, bizi doğru yolda olduğumuza inandırmaya çalışan biri," dedi, birden kurduğu bu cümle deprem anında kendi içine göçen bir ev misali içime göçtü ve beni enkazı altında bıraktı. "Bunu yapan her kimse, Sadık Parlak'ın bu olayda bir parmağının olduğuna inandırmaya çalışıyor bizi."

"Ya gerçekten güvenlik görevlileri oraya sızdığımızı fark ettiyse?" Emir'in sorusu boğazımı kuruttu, cevap vermedim, sadece Emir'in gergin duran koluna baktım.

"Öyle bir şey olsa, olay anından sonra kaçmazdı," dedi Kartal. "Korkak, daha silah kullanmayı bile bilmiyordu. Bu yara tam bir aceminin açabileceği türden." Sesindeki sertlik bir anlığına yumuşadı, kurumuş kan lekeleriyle dolu parmağını yanağıma sürttü, parmakları kanla sarılmış olmasına rağmen soğuktu ama yine de bana dokunması, içimdeki soğuğun üzerine doğan güneş gibiydi.

"O zaman bu kişi her kimse, orada olduğumuzu biliyordu," dedim, bu hâldeyken bile fikir üretmem Kartal'ı rahatsız ediyormuş gibi bir hırıltı çıkarmasına neden oldu.

"Lavin, şu an kafanı yorman gereken bu değil," dedi Emir şaşkınlık içerisinde. "Sadece bir saat önce sırtından vurulmuş biri gibi davranmıyorsun. Ölümle burun buruna geldin, bunu nasıl hafife alırsın? Bu kadar gaddar olma." Emir sertçe yutkundu. "Her yerde sana ait kanlar varken nasıl böyle rahat olabiliyorsun?"

Emir'e cevap vermedim, bir süre sonra Burak'ın telefonu açtığını, Emir'in, "Oraya geliyoruz," demesiyle anlamıştım. Durdu ve Burak'ı dinledi, sonra konuştu. "Lavin'in durumu çok iyi diyemem ama emin ol Kartal'a laf yetiştirebilecek kadar iyi durumda. Orada görünecek,

sonra da oradan ayrılacaklar. Mekânın arka kapısına yaklaşıyoruz, arka kapıdan onu içeri alacağız."

Kartal, "İçeri girmeyecek," deyince ona ters bir bakış atmaya çalıştım. "İçeride görünüp hızla çıkacağım," dedim nefes nefese. "Yani hızla olmasa bile çıkacağım işte."

"Kardeşim, bunu kimin yaptığını bilsek şu an oraya mı geliyor olurduk?" diye sordu Emir telefonun diğer ucundaki Burak'a. "Her kimse susturucu kullanıyordu ve Kartal'ın söylediğine göre tetikçimiz bayağı acemiydi."

Araç, mekânın yakınlarına geldiğinde artık bedenim ağrı kesiciye biraz olsun tepki vermeye, bilincim yarı uyanıklık arasında sallanan bir köprüde ilerlemeye devam etmeye başlamıştı. Gözlerim açıktı ama sanki gördüğüm her şey bir hayaldi, bir rüyadan ibaret gibiydi.

Kartal, "Onu önce lavaboya sokmam gerekecek," dedi huzursuz bir sesle, gözlerini yola dikerek. "Kendi ellerimi de yıkamalıyım."

"Arka kapıdan girdiğinizde karşınıza çıkan koridorda kullanılmayan bir lavabo var, orayı kullanırsınız," dedi Emir, sesindeki panik biraz olsun azalmıştı. Oysa benim ruhum öyle inceydi ki şu an, bir rüzgâr çarpsa kırılırdım. Ruhumun ne kadar inceldiğini, kopmak üzere olduğunu yalnızca Kartal anlayabiliyordu şu an ve bu onun içindeki daima var olacağını sandığım soğukkanlılığı da ateşe veriyordu.

Yanağımı büyük bir yorgunluk belirtisi olduğunu gizleme gereği duymadan Kartal'ın omzuna yasladım. Düşüncelerinin sesini merak ediyordum, kafasının içinde var olan tüm o yıkımın birebir aynısını bedenimde taşımak ne kadar da zordu.

Bana sarılmasını istiyordum, sarılmasını ve geçeceğini söylemesini ama bunu istediğimi ona söylersem, bana sarıldığı zaman hissedeceklerimin bir anlamı kalmazdı; onun bana kendi isteğiyle sarılmasına ihtiyacım vardı benim. Habersiz, bir anda çekip sarılmalıydı. Belki o zaman ölümün eşiğinde gibi hissettiren bu kör acı biraz olsun geçerdi.

Araç mekânın arka tarafında yavaşladı, karanlığın kolları arasında durdu ve zaman birdenbire tersine akmaya başlamış gibi hissettim. Şimdi sırtımda bir yarayla, ruhumdaysa daha büyük yaralarla içeride olmak zorundaydım. Zorla gülümsemek zorundaydım.

Tıpkı Kardelen'i kaybettikten sonra her gün yaptığım gibi zorla gülümsemeye çalışacaktım. Ve dünyadaki en acı şey yaralanmak değildi

Ninova

kesinlikle. Dünyadaki en acı şey, bir insanın zorlu gülümsemeye çalışmasıydı. Ve ben uzun zamandır buna mecburdum.

Kartal kulağıma, "Bana bunu yapmandan nefret ediyorum," dedi, sesi kesik kesik gelmişti kulağıma ama bir şey söylemedim, herhangi bir cevap doğmadı dudaklarımdan çünkü dudaklarım, içimde bastırdığım acı gibi mühürlenmişti. Evet, biliyordum. Ben de bunu kendime yaptığım için bazen kendimden nefret ediyordum. İçimde öyle çok his biriktirmiştim ki, bir gün o hisleri artık içime sığdıramayacağımı ve o hislerin kalbimi patlatarak içimi dağıtmasından korkuyordum.

"Yapabilirsin Canım Bal," dedi zihnimin derinliklerinde saklambaç oynayan gökyüzü tenli kız çocuğu. *"Ben yapamadım ama sen yaparsın. Bu hep böyle değil miydi? Ben ne zaman yağmura yakalansam ıslandığım için ağlarken, sen, seni ıslatan gökyüzüne o bal rengi gözlerini kaldırıp hayran hayran bakmadın mı?"*

Beni ıslatan gökyüzüne hayran hayran bakmak... Bu bana bir şeyi hatırlatıyordu. Bir şeyi de farkına varmamı sağlıyordu. Bazı şeyler bende hiç değişmiyordu.

Güneşe ihtiyacım varmış gibi, bu karanlıkta ışığı söndürmüş gözlerimi onun yağmurun arkasından açan güneş gibi parlayan gözlerine çevirdim. Teninden o yağmurun toprağa verdiği koku yayılıyordu. Ona bakıyordum ve cennette bir kapı açılıyor, ben o kapıdan içeri girip cennetin içinde kayboluyordum.

Bana bakarken gözlerini esir alan tek duygu korkuydu.

Bunu bilmek canımı yakıyordu.

Canım çok yanıyordu.

Mekânın arka kapısının açıldığını fark eden Emir oldu, bu sırada içimdeki acıdan kurtulabilmenin bir yolu var mıdır diye düşünerek, sanki canım hiç yanmıyormuş gibi onun gözlerinin içine bakıyordum. "Yunus Emre geliyor," dedi Emir. Yutkundum, Yunus'un beni bu hâldeyken görmesini istemiyordum. Her şeyi biliyor muydu? Bilmeseydi neden buraya gelsindi ki?

Emir aracın kapısını açıp dışarı çıkınca, araç gecenin soğuğunu içinde ağırladı. Gözlerimi geceyle boyanan camlara çevirdim, Kartal beni izlemeye devam ediyordu, Emir ise Yunus Emre'ye doğru yürüyordu. Yunus Emre'nin temkinli adımlarının araca doğru düştüğünü

görmüştüm. Kartal'ın bakışlarının yoğunluğunu hissetmek, acıyla yutkunuşuma denk gelince birden her zamankinden daha ağır hissettirdi.

"Seni ilk kez korkarken görüyorum." Bu sözleri söylediğim sırada Yunus Emre'nin telaşlı hareketlerini izledim, Emir'i itmişti. Yutkundum. Kartal'ın yüzümde asılı duran bakışları mümkünmüş gibi daha da ağırlaştı, kalbimi tekletiyordu. "Sen benim için benden daha çok korkuyorsun."

"Öyle mi yapıyorum?" Sorusunun cevabını benden daha iyi bildiğini biliyordum, gözlerimi güçlükle kırpıştırdım, bedenimdeki son güç de çekilmişti sanki. Kendimi bedensiz bir hayalet gibi hissediyordum. Yitik, kütlesiz, güçsüz, bomboş... Uyumak istiyordum. Gözlerimi yummak, geceye ve acıya susmak, sadece uyumak. Sanki saatlerce uyusam bile gözlerimi kapatmamla açmam bir olacakmış gibi gelecekti bana. Üzerimdeki yorgunluk, bedenimdeki ağrı ve acı o kadar ağırdı ki...

Ama daha ağırı, onun bana hissettiği duygulardı.

"Öyle," dedim kuru bir sesle.

"Doğru," dedi, sesinin kumaşına bulaşan kan damlaları bana aitti.

"Her yerde kan var," dedim yavaşça. "Tümü benden aktıysa, bedenimde hiç kan kalmış mıdır?" Küçük bir kız çocuğunun sesinden aldıklarımla sorduğum bu soru, Kartal'ın içine dokunmuştu sanki. Her ne kadar beni fazla hareket ettirmek istemese de beni yavaşça kendisine doğru çekti, büyük avucu sırtımın biraz üzerine, omuzlarıma doğru kaydı ve Kartal canımı yakmamak için çabalayarak bana sarıldı. İhtiyacım olan buydu. İşte tam olarak bu...

"Bazen koskoca bir kadın gibisin, olgun, zeki ve dişi," dedi, hazırlıksız yakalandığım itirafı beni bir defa daha sertçe yutkunmakla imtihan etmişti. "Ama bazen... Bazen kırılgan, masum, yardıma ihtiyacı olan küçük bir kız çocuğu olduğun gerçeğiyle öyle sert yüzleştiriyorsun ki beni, bana bir tokat atsan, yanağımı bile içim kadar sızlatamazsın."

O bunu söylediğinde, içim eklem yerinden kırılmış bir kemik gibi sızladı. Bu durum hakkında ne düşündüğünü çok merak ediyordum, bundan sonraki adımının ne olacağını da merak ediyordum ama en çok hissettiğim bu fiziksel acının ne zaman son bulacağını merak ediyordum. Günler sonra sırtımda yalnızca silik bir iz kaldığında, tekrardan bu geceki gibi canımın acımayacağını biliyordum ama yine de bu gece hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu.

Acı hissedilirken, gelecek uçurum kenarında dolaşan kör bir adama dönüşürdü.

Açık duran kapıdan sızan soğuk, Yunus Emre'nin, "Lavin!" diye bağırır gibi yüksek sesle adımı söylemesiyle bir anlığına kesildi. Gözlerimi açık duran kapıya çevirdiğimde içerisi o kadar karanlıktı ki Yunus'un yüzünü göremiyordum. "Siktir, onu buraya getirmek yerine bir hastaneye götürmeliydin. Ne bok yediğini sanıyorsun lan?"

"Bunu ben istedim," diye fısıldadım acıyla, sesimdeki acı tınısı Yunus'un sinirini daha da tetiklerken Yunus birdenbire ön koltuğa vurdu. Öfkeyle küfretti.

"Bu kadar kanaması vardı ve onu dinleyip buraya getirdin, öyle mi? Hemen hastaneye gidiyoruz, duydunuz mu beni? Hemen."

Kartal cevap vermiyor, sadece Yunus'un karanlıkta bir gölge gibi görünen yüzüne bakıyordu. Elimi kaldırmaya çalıştım ama birden acı çoğaldı, yüzümü buruşturup, "Buraya gelmeyi isteyen bendim, hastanedekilere ne diyeceğiz? Aklınızı mı kaçırdınız?" diye sordum, sesim titriyordu. "Bu her şeyi bitirir. Bu şekilde bitmemeli."

"Bu şekilde mi bitmesi gerekiyordu?" Yunus'un sesi artık son derece sertti, önüne geleni kırabilirmiş gibi. "Şu hâline bak, elini kaldıramıyorsun ama girip o siktiğimin piç kurularının eğlencesine mi katılacaksın?" Gözlerini Kartal'a çevirdi. "Peki ya sana ne demeli? Sen bir doktor değil misin? Bu durumun tehlikesinden bahsetmedin mi ona? Ne bok yediğinizi sanıyorsunuz lan siz?"

Cevap vermek yerine boşluğu izlemek istiyordum, sadece susmak ve boşlukta asılı duran duygularımı izlerken uyuşmak. Yunus, "Hastanedekileri bir şekilde sustururuz," dedi üzerine basa basa. "Lavin'i bu şekilde içeri alamayız. Elimi attığım her yerde parmaklarıma kan bulaşıyor. O bu hâldeyken olmaz."

Kartal hâlâ sessizdi.

"Ona bağırma," dedim yavaşça, Yunus bu atağı beklemediği için gözlerini bana çevirdi ama gözlerine yayılan duyguları, artan karanlıktan dolayı seçemedim. "Tüm bunların olacağını bilseydi beni oraya götürmezdi. Onu suçlama." Konuşurken sırtıma bıçaklar saplanıyormuş, yaram deşiliyormuş gibi hissetsem de asla renk vermedim. "Ne o ne başkası," dedim üzerine basmaya çalışarak. "Kimse bu geceyi bitirmeme engel olamaz."

"Sen kendini bitirmek istiyorsun. Bu geceyi değil."

"Bu suyun dibini görmem için boğulmam gerekiyorsa, boğulmayı da kabul ediyorum."

"Sen boğulduğunda..." Yunus Emre'nin dişlerini sıktığını fark ettim. Gözlerini Kartal'a çevirmiş olmalıydı. "Peki sana ne demeli? Sen ne bok yiyeceksin?"

"Ben çoktan boğuldum," dedi Kartal, sesi pimi çekilmiş bir bombaydı ve o bomba benim kalbimde infilak etmişti.

"Çok acı çekiyor," dedi Yunus. "Bunu ona yapamazsın."

"Şu an ondan daha çok acı çektiğimi sana kanıtlayamam ama kanıtlayamamam bu gerçeği değiştirmez," dedi Kartal, sesindeki net itiraf Yunus'a sertçe çarpmıştı; bir süre sadece sustular.

Uzun süren sessizliğin sonunda Yunus birden geri çekilerek, "Ne hâliniz varsa görün," dedi. "Birbirinizin mezarı oluşunuzu izlemeyeceğim."

Yunus bize söz geçirememenin öfkesi ve beni bu hâlde görmenin üzüntüsüyle mekâna doğru ilerlemeye başladığında Emir artık orada değildi. Yavaşça Kartal'a sokulmaya çalışarak, "Yapabilirim," dedim, sonra devam ettim. "Ben senin mezarın olmayacağım."

"Keşke ben de aynı cümleyi şu an sana kurabilsem, Lavin," dedi Kartal, bu cümleyi kurarken canının yandığını söylemesine gerek yoktu, canının yandığını biliyordum. "Keşke senin mezarın olmayacağımı bilebilsem."

Kapıya uzanırken hissettiğim acının tarifi olmasa da içimi uyuşturmanın bir yolu olmak zorundaydı. Kapıyı yavaşça açıp ittim, belim yırtılıyormuş gibi hissederken bir adımımı soğuğun kol gezdiği karanlık geceye doğru attım ve sırtım ona dönükken acımı içime gömerek fısıldadım. "Ben sana söyledim, Kartal," dedim. "Ben aşk istiyorum ya da ölüm." Dudaklarım titrerken gülümseyerek karanlığa baktım, şakaklarımdan buz renginde terler kayarak akıyordu. "Hangisi olursa olsun, sorun değil. İkisini de kabul ediyorum."

Ayakta durduğumda önümde duran cehennem, arkamda kalan cennetti ve içinde durduğum yalnızca araftı.

O ceketi giyecektim ve bitecekti, içeri yürüyecektim ve bitecekti, ellerimdeki kanları temizleyecektim ve bitecekti, sahte gülümsememi takınacaktım ve bitecekti, çok acı çekecektim ama bitecekti. Şu an

hissettiğim bu derin acının o sağlam kökleri ruhuma uzanıyordu ama biliyordum, kökler bu gece kopacak, acı bitecekti.

Kartal'ın hissettiklerini bilmiyordum ama tahmin ediyordum; tahmin etmek, bilmekten çok daha fazla yıkmıştı beni.

Araçtan indi, bana doğru yaklaştı, koluna ceketimi asmıştı ama üzerinde de kan lekeleri olduğu için ceketi üzerinden uzak tutuyordu, ceket koyu renk olduğu için kan lekeleri bulaşmış olsa bile insanlar bunu o loş ortamda fark etmezlerdi, fark etseler de alkol döküldüğünü düşünürlerdi. Bana yaklaştı, soğuğa ısısını yaydı ve beni dikkatlice kendine çekerek kolunu belime sarıp, her bir adımda içime mızrak saplanıyormuş gibi hissettiğim gecenin içinde ilerletmeye başladı. Kar taneleri siyah saç tellerinin arasına takılıyor, orada asılı kalıyorlardı. Mekânın arkasını oluşturan zeminde de tutmaya başlayan kar yığıntıları vardı.

Sanki zihnimde var olan her şeyi biliyormuş gibi yavaşça, "Seninleyken Kartal Alaşan kalabilmek çok zor," dedi. "Ama sensizken de namluyu kendisine doğrultan bir herif olacağımı biliyorum."

Namluyu kendine doğrultan adam.

Gözlerimi yavaşça kaldırıp onun kar tutan güzelliğini izledim. Bana değil, ileriye bakıyordu ve attığı her dikkatli adımda hissettiğim acı onun içine doluyordu.

Bu gece öyle doluyduk ki, bir yerimizden kırılsak, içimizden akan ateşle şehir yanardı.

"Artık eskisi gibi olmadığını mı düşünüyorsun?" Sorum onu durdurmaksatacak gibi olsa da adımlarını korumaya devam etti. Hissettiğim acıdan dolayı iki büklüm yürüdüğümden aramızdaki boy farkı daha da derinleşmişti. "Değiştin mi?"

"Alıştım," dedi. Göz bebeklerimin genişlediğini hissettim, sanki göz bebeklerim onu içeriye davet etmek istiyordu; o kocaman olmuş siyah kapıdan içeri girecek ve belki de izlemek istediği tüm düşüncelerimle zihnimdeki karanlık odada baş başa kalacaktı. Burnundan içeri derin bir nefes çekti, uzun, kıvrımlı kirpiklerine kar taneleri düşmeye başladı. "Ve sana alışmak, benim kendime ettiğim en büyük ihanet."

"İhanet ben miyim?"

"İhanet sen değilsin. İhanet, benim senin için kendime bunu yapıyor olmam. İhanet eden benim." Gözlerini yüzüme indirince birden içimdeki ağrı volkan gibi çağladı, dudaklarımı birbirime bastırdım, gü-

neş gibi aydınlık duran gözleri şefkatle kısıldı. "Ama sen ihanet olsaydın da edilmeye değerdin."

Kuruyan dudaklarımı yalayıp pürüzlü bir sesle, "Garip konuşuyorsun," diye fısıldadım. Gözlerine bakarken garip ama acım bir çekilmeyecek kadar çoğalıyor, bir hissedilmeyecek kadar azalıyordu.

"Çünkü garip hissediyorum," dedi. "Garip hissettiriyorsun. Ve bu yeni bir şey değil."

Bir şey söyleyemedim. Bedenimde hiç acı olmasaydı ya da dut gibi sarhoş olmuş olsaydım da bir şey söyleyemezmişim gibi geliyordu. Gözlerimi gözlerinden ayırıp mekânın demir kapısına çevirdim, yere düşen her adımımız olabildiğince yavaş ve kısıtlı olduğundan hâlâ kapıya ulaşamamıştık.

Göz temasını kestim çünkü biraz daha söyleyeceği şeyleri duymaya gücüm yoktu. Deli gibi merak ettiğim, duymayı istediğim o şeylerden ayaklarımı yerde sürü sürüye kaçıyordum şimdi. Oysa bir göz mesafesi vardı kelimelere. Tek bir göz mesafesi. Kartal konuşacaktı, acım ya susacak ya da çoğalacaktı.

Demir kapıdan içeri girmemizle bizi kör bir karanlık karşıladı. İçerisi, dışarıyı sarmış kar soğuğunun aksine daha ılık sayılabilirdi ama aslında içerisi de epey soğuktu ve alkolün kokusu öyle yoğundu ki, dans pistinde kendinden geçmiş her bedenin en az bir şişe devirdiğine şimdi daha emindim.

Kartal beni bir an olsun bırakmadan, dikkatli bir şekilde koridorda yürütmeye devam etti. Kullanılmayan lavabonun nerede olduğunu bilmiyordum, çevremde olup biten hiçbir şeyi gözlemleyecek hâlde de değildim. Bir an evvel içeride görünmeli, sonra da gitmeliydim çünkü daha fazla katlanabilmemin imkânı yoktu. Yanıma kesinlikle birileri yaklaşmamalıydı, bu her açıdan bizim için son olurdu. Kurtarmaya çalıştığım geceyi tamamen kana bulayabilirdim ve bu ihtimal, enseme nefes veren bir Azrail gibiydi.

"İşte burası," dedi, sesi buz gibiydi.

Gözlerimi usulca bahsettiği yöne çevirmemle beni yavaşça oraya doğru çekmesi bir oldu. Her ne kadar yavaşça çekmiş olsa da bu baskı tüm bedenimde koca bir iniltiye dönüştü. Şimdi midem yine allak bullaktı, bir köşeye sinmek ve acım geçene dek orada boşluğu izlemek istiyordum.

Lavabo, daha önce burada girdiğim lavabonun aksine beyaz değil, kıpkırmızı fayanslarla döşeliydi. Musluğun olduğu tezgâhın içi yumurta şeklindeydi ve koca lavabodaki tek beyaz yer, muslukların bağlı olduğu yumurta tezgâhların iç kısımlarıydı. Acıyan yaramdaki nabız hissi gitgide çoğalırken Kartal lavabonun kapısını kapattı, içeride loş bir ışık yanıyordu ve içerisi klor kokuyordu. İlk kez kokuları bu denli yoğun alabiliyordum; algılarım, kokular ve acı üzerine yoğunlaşmış gibiydi. Bu his son derece yabancı olduğum bir histi.

Kartal lavabonun kapısının önüne kapı açılmasın diye bir sopa yerleştirdi, o sırada tezgâhın kenarına tutunarak ayakta kalabilme savaşını vermeye devam ediyordum. "Üzerimizi temizleyebilecek miyiz?" diye sordum.

Bir şey söylemeden gözlerimin içine baktı. Göz bebeklerinin ne kadar genişlemiş olduğunu, şimdi altında durduğumuz loş lambanın ışığı sayesinde daha net görebiliyordum. Gözlerinin rengi, her zaman içtiği o viski şişesinin içindeki alkolle aynı renkteydi ve gözlerine baktığımda, o alkol kanıma karışmış gibi uyuşmaya başlıyordum.

"Benim üzerimdekiler koyu renk, biraz ıslatıp kanın kokusunu dağıtmam yeterli olacaktır," dedi Kartal, ceketi yavaşça tezgâhın kenarına koyup bana yöneldi. Ayakta durmak konusunda epey güçlük çekiyordum ve bunun farkındaydı. Yine de dik durmaya çalışıyor, olduğum durumu gururuma yediremiyordum.

Beni bu hâlde gören Kartal diye mi bu kadar gurur yapıyordum, yoksa bu benim genel hâlim miydi, hiç bilmiyordum.

"Seninkileri de halledeceğim." Paltosunun cebinden Emir'in poşette getirdiği beyaz sargı bezlerinden birini çıkardı, bez olabildiğince azdı ama sanırım bunu yaramın üzerine bir kat daha dolaması gerekiyordu.

Kartal, sargı bezini de ceketin üzerine bırakıp lavabonun önüne geldi. Elini musluğun altına tuttu, musluk deliğinin üzerinde duran beyaz naftalinlerin üzerine ellerinden dökülmeye başlayan kanlar sızdığında, bir süre gözlerim kanın rengiyle koyulaşan naftalinlerde takılıp kaldı. Sonra bakışlarımı uzun, kemikli parmaklarına çevirdim ve kuruyan kanı suyun altında bastıra bastıra yıkayıp ellerini temizleyişini izlemeye başladım. Oysa o kan sanki derisinin altına sinip, ruhuna bile sızmıştı.

Gözlerimi yavaşça yüzüne çevirdim, gözlerini ellerine indirmiş, kandan arındırmak için bastıra bastıra sürttüğü parmaklarına bakıyordu. Uzun kirpikleri aşağıya doğru dimdik duruyordu, bir bedeni nişan

alan oklara benziyordu. Dudakları kafasını aşağıya eğdiği için dışar doğru kavis kazanmıştı, yanaklarının içini ısırdığını zaten kemikli olar yüzünün daha da sertleşmesinden anlamıştım.

"Beni affetmeni istemiyorum," dedi, ellerine bakmaya devam edi yordu.

Şaşkınlıkla, "Ne?" diye sordum.

"Beni affetme," dedi, sesi demir gibiydi, parmaklarını daha sert sürtmeye başladı. "Seni içeride tek başına bırakmam koca bir aptallıktı. Beni affedersen seni mahvederim."

"Ne diyorsun?" Yaramdaki sızıyla güç bela yutkundum. "Sadece saçmalıyorsun."

Gözlerini sımsıkı yumdu, kirpikleri gözlerinin altındaki çukurlara cesetler gibi yayıldı, sonra gözlerini yeniden açıp karşısında duran izler le dolu kirli aynaya baktı. "Beni affetme," dedi. "En büyük aptallığımı bu gece yaptım."

"Kendini suçlama," dedim kaşlarım çatılmıştı, elimi tezgâha bastırıp ayakta kalmak için çabaladığım sırada bana baktı, gözlerinde öfkeyi gördüm; pişmanlığı, korkuyu, endişeyi, adlandıramadığım onlarca duyguyu. Hepsi aynı çukurda boğuluyordu.

"Bana merhamet gösterme, Lavin," dedi. "Benim senden istediğim merhamet değil." Bana yaklaştı, ıslak avuçlarını yanaklarıma bastırdığında musluktan su akmaya devam ediyordu, gözlerim kapandı ve su bir anda kesildi. Kartal'ın gözlerinin yüzümde olduğunu bilmek, gözlerimi açmamam için büyük bir sebepti.

"Temizleyelim seni," dedi, sesi çaresizliklerle sarılıydı, bu beni mahvetti. Bedenimdeki ağrının tansiyonu gitgide yükselirken o benim ellerimi yıkadı, bedenimin belli noktalarına yayılmış kan lekelerinden arınmam için yardımcı oldu, en son üzerimdeki sırtı yırtık tişörtü yukarı çekerek tekrardan hafif hafif kan sızmaya başlayan yaramı bir kat daha sarmaya başladı.

Nefes aldığımda göğüs kafesimin kalbime battığını hissediyordum, bunu ona söylemedim, ağrının ne kadar büyük olduğunu ondan saklamanın bir yolu olsaydı keşke. Keşke o, ağrının çıkış noktasını da şiddetini de boyutunu da bilmeyen bir adam olsaydı. Onun bir doktor olması, ondan saklayacağım her şeyin görünmezliğini kaybetmesini sağlıyordu.

İçim şeffafmış gibi her şeyi görmesi beni çok yaralıyordu.

"Sadece İrem'in ve diğerlerinin seni görmesini sağla, onlara uzaktan el salla ve mekândan çıkalım," dedi Kartal yırtık tişörtümü yavaşça indirirken. "Fazlası yok, Lavin. Fazlası seni de yakar, beni de."

"Kan lekeleri," dedim yavaşça, üzerimizdeki her şey koyu renk olduğundan neredeyse hiç seçilmiyorlardı, sadece tişörtüm biraz lekeliydi ama Kartal ceketi giymemi sağladığı an, tişört de büyük oranda örtülmüştü. Üzerimde kan kokusu vardı ama kalabalıkta alkolün kokusu daha baskın olduğu için kimse bu kokuyu alamazdı.

"Kan lekeleri sorun değil," dedi, onun için sorundu. Elini cebine attı, bir şeyi sıktığını fark ettim, elini geri çıkardığındaysa avucunun içinde yine kan lekeleri oluşmuştu. Eline baktığımı gördüğü anda ellerini benden saklayarak bakışlarını yüzüme sabitledi. "Bana yaslan. Sarhoş olduğunu düşünürler, sarhoşmuş gibi davran," dedi. "Birileri sana çarpacak olursa acı eşiğin ne kadar kuvvetli olursa olsun, yıkılırsın. O yüzden bana yaslan, seni onlardan koruyacağım."

Gözlerim kısılırken, "Zaten bunu hep yapıyorsun," dediğimde duraksadı.

"Neyi?"

"Beni koruyorsun," dedim açıkça, ondan bir şeyler saklamama gerek yoktu. "İhtiyacım olmadığı zamanlarda bile."

Cevap verecek gibi oldu, sonra vazgeçti ve sustu. Beni lavabodan çıkaracağı sırada birden durdurdu. Attığım adımların ne kadar güçsüz olduğunu fark etmiş olmalıydı, bu gözlerindeki öfkenin bir anlığına alev almasına neden oldu. Kartal beni yavaşça hâlâ kapalı olan kapıya doğru yasladı ama sırtımın kapıya yaslanmasına engel oldu.

Gözlerini yüzüme indirirken parmaklarını yanağıma yapışan siyah saç tellerine hareket ettirdi, siyah saçları kulağımın arkasına itti. Kaşları çatık duruyordu, bakışları yoğun bir kar yağışını anımsatıyordu ama gözleri güneş ile aynı renkteydi; sanki beyaz kar taneleri yüzüme dökülürken güneş aynı anda saçlarımı ve yüzümü aydınlatıyordu. Çok güzeldi. Yüzü yüzüme ecelim gibi yaklaşmaya başladığında her şeye rağmen nefesimi tuttum.

Alt dudağını iki dudağımın arasına yerleştirdi, dudağının dudaklarıma uyguladığı baskı, tenimdeki acının yerini alevlere terk etmesine neden oldu. Israrcı değildi, yavaş ve derindi, dokunuşları kıyamıyor-

muş gibi hassasken, dudakları ateşimle yanıyormuş gibi arzusunu prangalamaya çalışıyordu. Beni yavaşça öpmeye başladı.

Ellerim usulca paltosuna kaydı, paltosunun kumaşını avucumun içine almaya çalıştım ama bileklerimdeki tüm gücü kaybettiğim için bunu yapamadım. Parmaklarım paltosunda öylece asılı kaldı. Dudakları dudaklarımdan ayrılacağı sırada dudaklarının arasından huzursuz bir inilti firar etti. Bu inilti daha çok bir feryadı, bir vaveylayı hatırlattı bana ama bir sır kadar sessizdi. Gözlerime bulaşmış duygulardan arınmadan onun gözlerinin içine, göz bebeklerinin derinliklerine gizlenmiş sırlara baktım. Kartal bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra geri çekildi ve sertçe yutkundu.

"Bundan nefret ediyorum," diye itiraf etti. "Bana verdiklerinden, benden aldıklarından. Tüm bunlardan."

Yutkundum, sadece sustum.

Oradan çıktığımızda müziğin kalbinin olduğu yere yaklaşmamız, artan basınçla göğsümün zonklamaya başlamasına neden oldu. Geçmiş bizi takip eden bir hayalet gibi koridor boyunca izimizi sürdü.

"Bana yaslan," dedi Kartal koridorun sonuna geldiğimizde. "Tüm ağırlığını ver. Bana yığıl."

Yüzüm hâlâ ıslakken yutkundum, dediğini yapmak için kendimi ona doğru bıraktım ve o da gücünün bir göstergesi olan sağlamlığıyla beni karşıladı. Yüzüm ıslak olduğu için görenler Kartal'ın fazla alkol etkisinde olduğumu fark edip beni lavaboya taşıdığını düşünürdü, bu bir bakıma iyi bir kaçış yoluydu ama Kartal'ın tüm malzemeleri kanlar içindeki arabada kalmıştı. Birinin arabaya yaklaşıp camlarına ışık tutması demek, her şeyin açığa çıkması ve ortalığın yangın yerine dönmesi demekti.

"Siktir," diye fısıldadım attığım her adımda çoğalan acımı sonunda dışa vurarak. Kartal bir an duracak sandım, paltosunu daha sıkı kavrayıp ona ciddi gözlerle baktım. "Hemen çıkarız," diye garanti verdim.

Gözlerini sabırla yumarken burun delikleri genişledi. Bu iş bittiğinde çenesi hiç durmayacakmış gibi hissediyordum. Ya da belki de öyle çok susardı ki, bu gece hakkında hiç konuşamazdı. Bilmiyordum. Onu ne zaman tanısam, aslında biraz daha yabancı olduğumuz gerçeğiyle yüzleşiyordum. Çünkü her seferinde bana başka bir Kartal Alaşan gösteriyordu.

Dans pistinin ışıkları yüzüme vurduğu an kendime güçlü olmak zorunda olduğumu hatırlattım. İlk gördüğüm kişi masalardan birinde, yarı çıplak boşluğu izleyen Toprak'tı. Herkes dans ettiği için ilgimi çeken tek kişi o olmuştu, önünde duran dibini gördüğü kadehi izliyordu. Bakışlarım usulca dans eden bedenlere kayarken zihnimdeki gemi enkazında kalan batıklardan biri de Toprak olmuştu.

İrem, ileride Ogün ile dans etmeye devam ediyordu. Emir de aralarına girmişti, yüzünü ıslak mendille silip duruyor, Berra'ya makyajını neden sildiğini açıklamaya çalışır gibi bir şeyler anlatırken tedirgin görünüyordu. Gözleri usulca bize doğru döndü, bir an donup kaldı ama sonra hızla gözlerini Berra'ya çevirip gülerek kıza bizi işaret etti. Berra tam yanımıza geleceği sırada da Emir, Berra'yı ensesinden tutup onu sinir edecek şeyler söylemeye başlamış olacak ki, Berra homurdanarak onu itmeye çalışıyordu.

"Berra gördü," dedi kulağıma doğru. "O burada olduğumuzu biliyor, diğerlerinin görmesine gerek bile yok."

"En önemlisi İrem," diye fısıldadım. "Asıl onun bizi fark etmesi lazım. Sonra da gideriz."

Boğazıma bir şeyler doluştu, nedeni ya alkolün yakıcı kokusuydu ya da gerçekten artık bu acıya katlanamıyordum. Zayıf düşmeye başlamıştım. "Buna gerek yok," dedi Kartal ama onu duymazdan geldim, gözlerim dans eden İrem ve Ogün'deydi.

Burak'ın kalabalığı yararak bize doğru ilerlediğini gördüm, göz kapaklarım düşmüş, görüş alanım puslanmıştı. Burak'ın yüzündeki endişeli ifadeyi izledim, tenini saran yeşil boyalara rağmen çok ciddi görünüyordu.

"Sadece Yunus'a söyledim," dedi Kartal'ın bakışlarından Kartal'ın zihninde var olan her şeyi anlamış gibi. "Kızlara söylemedim. Siz delirdiniz mi? Onu bu hâldeyken buraya getirmen, canlıyken bir tabuta yerleştirip gömmen gibi. Hiçbir farkı yok."

"Yunus'u sustur," dedi Kartal üzerine basarak. "Sadece sustur."

Burak derin bir nefes alarak gözlerini bana indirdi. "Siktir, kül rengindesin." Gözlerini tekrar Kartal'a çevirdi. "Yarası mikrop kaparsa?"

"Ben varım," dedi Kartal. "Şimdi onu buradan çıkaracağım. Arabaya yerleştirip diğer araca döneceğim, malzemeleri alıp arkadan dolanır, yanına dönerim. O sırada sen yanında dursana."

"Henüz İrem bizi fark etmedi," dedim sıklaşan nefesimle kasılırken.

"O görsün, öyle."

"Saçmalama," dedi Burak, gözlerime bana inanamıyor gibi bakıyordu. "Seni birçok kişi gördü. Bu yeterli. Hadi, arabaya gidelim."

"Hayır," diye direttiğimde Burak duraksadı, Kartal sessiz küfürler savuruyordu. İçimdeki acı artık onu bağladığım tüm zincirleri zorlamaya başlamıştı. Özgür kaldığı anda beni yıkacaktı.

İrem'in gözlerinin yavaşça bana çevrildiğini fark edince gözlerimi Burak'tan ayırdım. İrem bir an genişçe gülümsedi, Kartal'a doğru yığılmış olduğumu fark edince kaşları çatıldı, onun da alkollü olduğu her hâlinden belli gibi duruyordu. Kafasını sağa sola yatırıp ne olduğunu sorgularcasına bana baktı. Sahte bir gülümseme eşliğinde elimi yavaşça kaldırıp, "Çok içtim," dedim dudaklarımı oynatarak.

Kahkaha atmamak için kendini sıkarken bana öpücük attı, Ogün de gülümseyerek bana doğru bakıyordu, sahte gülümsemem onun da yüzüne dokundu ama uzun sürmedi. Bakışlarımı Kartal'a çevirdim. "Gidebiliriz."

"Sonunda," dedi dişlerinin arasından. "Burak, sen bizimle gel."

"Tamam." Burak derin bir nefes alarak kalabalığa baktı. "Sahra görmeden çıkalım. Lavin'in yaralandığını öğrenirse bu geceyi başımıza yıkar. Şu an öğrenmemesi daha iyi."

"Evet," dedi sadece Kartal.

Birlikte dışarı çıktığımız anda temiz havayı solumak bulantımı biraz olsun bastırdı. Kartal beni cipe kadar taşıdı, cipin kapısını açtı ve arka koltuğa rahat bir şekilde oturmamı sağladı. Burak'a dönüp, "İki dakikaya dönerim, onun yanında dur," dedi, sonra da geceye karışarak bizden uzaklaşmaya başladı.

Burak dirseğini araca yaslarken, "Çok mu acıyor?" diye sordu, tenine düşen küçük kar taneleri teninin sıcaklığıyla anında erirken bir süre sadece onu izledim, konuşacak hâlim yoktu.

Uzun süre sustuk ve sonunda konuştuğumda sesim çok güçsüzdü.

"Sana baktıkça ben üşüyorum."

"Üşümen normal, çok kan kaybetmişsin sanırım," dedi, sesi çekinserdi. "Böyle olmamalıydı, Lavin. Bu şekilde olmamalıydı."

"Evet," dedim. "Ama oldu."

"Oldu ve buna mâni olmak için hiç çabalamadın." Bir an onu anlayamadım. Derin bir nefes aldı. "Kendini öylece ölümün kollarına atamazsın, bunu yapamazsın. Kardelen'in istediği bu değildi."

Gözlerimden yaşlar akmaya başlamasına sebep olan cümle buydu.

Kardelen'in istediği bu değildi.

Burak, "Hayır," dedi. "Yapma, ağlama." Gözlerini kısıp, arkada kalan mekânın kapısına baktı, sonra bakışlarını bana çevirdi. "Kendini ve Kartal'ı koru. Sadece Kartal'ı koruyamazsın. Kendini de koru."

Burak'ın telefonun melodisi sokağı inletmeye başladı. Elimi kaldıracak hâlim olmadığı için gözyaşlarımı silemiyordum. Burak telefonunu açıp kulağına götürdü ve o anda gözleri iri iri açıldı. "Gelme," dedi direkt endişeyle. "Lavin ve Kartal'ı geçiriyorum sadece, sen gelme." Durdu. "Ne telaşlanması?"

"Yanına git," diye fısıldadım. "Gelir şimdi. Sahra'yı telaşlandırma."

Burak, "Dur," dedi, beni eliyle durdurup mekânın kapısına doğru yürümeye başladı. "İçeri girer misin, Sahra? Bir şey sakladığım falan yok benim."

Burak, muhtemelen kapıya kadar gelmiş olan Sahra'yı durdurmak için mekânın kapısından içeriye apar topar daldığında, gözlerimden akan yaşlar kafamı aracın koltuğuna yasladığım için şakaklarıma doğru kaymaya başlamıştı. Bir süre sadece öylece durup boşluğu izledim. Karın soğuğu bedenime vuran bir dalga gibiydi, sanki o soğukta buz gibi ıslanıyordum. Yaklaşan adım seslerini duyduğumda kafamı yavaşça çevirdim ve kapıdan dışarıya baktım. Ogün, elinde saksıyla bana doğru ilerliyordu.

"Siktir," diye fısıldadım. "Hayır."

"Mathilda," dedi neşeyle gülerek. "Çiçeğini unutmuşsun."

Ayağımı yüksek cipin dışına attığım an sırtımdan aşağıya şarıl şarıl akmaya başlayan kanı hissettim. Öyle bir acı saplandı ki, çığlığı basmak üzereydim ama ayağa kalkmayı başardım ve dudaklarım titrerken, gözlerimden hâlâ akan yaşların varlığını bir anlığına unutup gülümsedim. Ogün, ağladığımı gördüğü an bir an donup kaldı. Elindeki saksıyı yavaşça bana uzatırken, "Lavin," dedi, sesinde endişe vardı. "İyi misin? Kartal nerede?"

"İyiyim," dedim, gözlerimden şiddetle boşalan gözyaşları şimdi durmuştu ama yanaklarım ıslaktı. Bacaklarım titriyordu. Bana uzattığı sak-

sıya beni öldürecek silaha bakıyormuş gibi korkuyla bakıyordum. Onu alamazdım. Aldığım an, zaten titreyen dizlerim artık beni taşımazdı.

"Git," dedim fısıldayarak. *Lütfen git. Lütfen.*

"Ne?" Ogün, karmakarışık bir ifadeyle bana bakakaldı. "Lavin, İrem'i çağırmamı ister misin?" Eğilip yavaşça saksıyı yere bırakırken bana doğru bir adım attı. "Kartal nerede? Gidip çağırayım. Sizi çıkarken görmüştük."

"Hayır, Ogün," diye fısıldadım. "Sarhoşken hep duygusal olurum." Dizlerim, onlar artık çok titriyordu. Duramıyordum. Başım dönüyordu. Gözlerimin önünde siyah benekler uçuşmaya başlamıştı.

"İrem'i çağırabilirim, o seni anlar," dedi Ogün beni yatıştırmak istercesine.

"Hayır," diyebildim, birden dengem boşluğa kaydı ve elimi geriye uzatıp aracın kapısına tutundum. "Ogün, yalnız kalmak istiyorum. Gider misin?"

"Lavin, sen..." Ogün, korkuyla bana doğru yaklaştı. "Hey, dikkat et düşeceksin!" Eli belime kaydı, birden hissettiğim o güçlü acıyla dudaklarımdan bir inilti döküldü ve Ogün'ün gözleri iri iri açıldı. "Lavin..."

"Git," diyebildim.

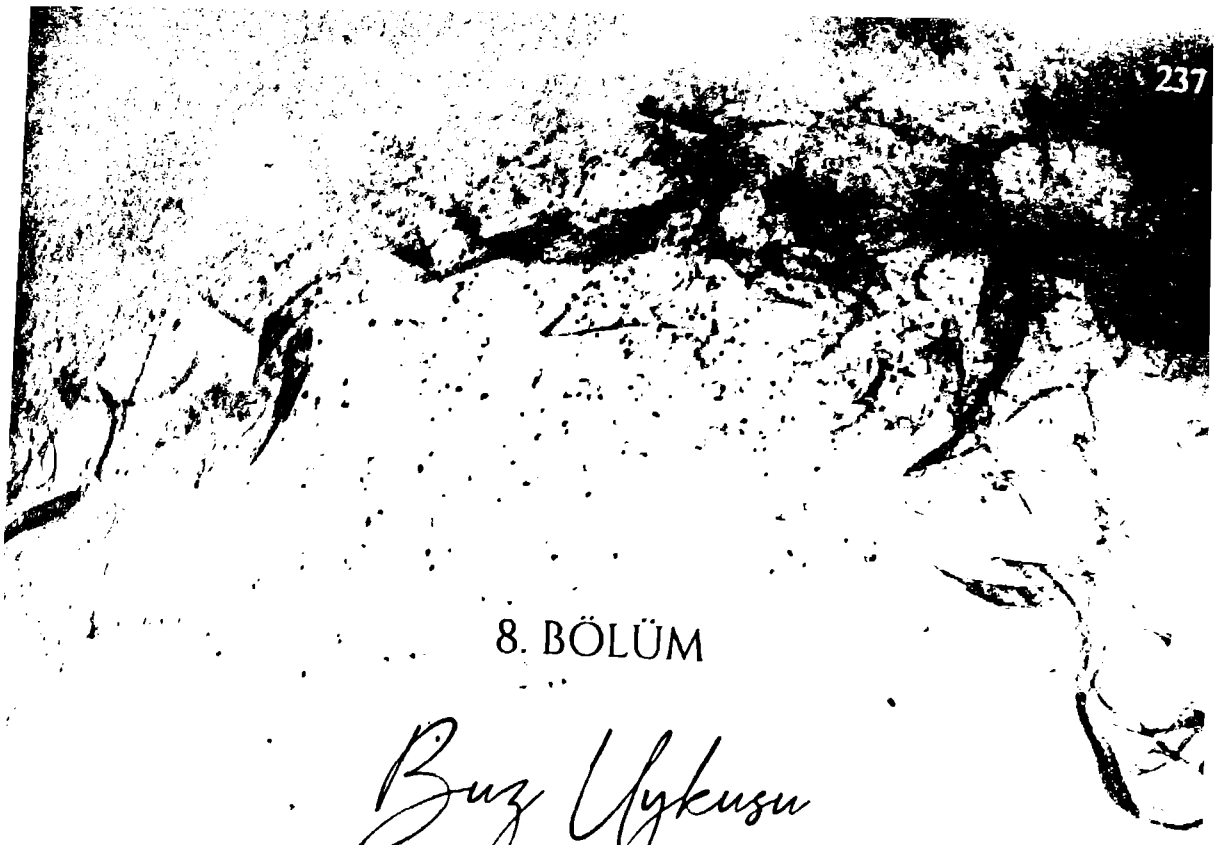
Ogün avucunu belime sürttü, diğer elini düşmemem için bedenime sarıp, bana dokunduğu eli aramıza bir silah gibi doğrulttuğunda bakışlarım parmaklarına kaydı ve parmak uçlarına yayılmış kanı gördüm.

Ogün dehşet içinde bana bakıyordu.

Bense onun parmaklarına bulaşmış kanıma.

"Lavin," dedi çatlayan sesiyle. "Sen yaralanmışsın."

Bilincim birdenbire yerle bir oldu. Kafam yana doğru düşmeden son hatırladığım Ogün'ün düşmemem için beni daha sıkı kavrayışıydı ve gözlerimin son gördüğüyse, korkuyla bana doğru koşmaya başlayan Kartal Alaşan'dı.

8. BÖLÜM

Buz Uykusu

♪ *Gökhan Kırdar, Üstüme Basıp Geçme*

Buz gibi.

Soğuk.

Bana babamın kollarına tutunarak buzların üzerinde ilerlemeye başladığım o ilk günü hatırlatacak kadar soğuktu bedenim. Çok soğuktu, hissettiğim tek şey soğuktu, var olan tek şey soğuktu. İçimdeki tüm duygular soğuktu.

Kalbimin içindeki hislerin tamamı birbirine geçmiş kemikler gibiydi, bana verdiği tek şey acıydı, tek istediğim hislerden kurtulmak ve soğuğun teslim aldığı ruhumu zihnimde yaktığım yangının önüne taşıyarak çözülmesini sağlamaktı.

Babam kollarını kaldırmış, avuçlarının içini duvara bastırmış ve başını ellerinin dış kısmına yaslayıp gözlerini sıkıca yummuştu. Koltuğunda her çalışma sonrası uyuyakaldığım salonun içindeydim. Tavandan aşağı sarkan kristal avizeden yayılan beyaz ışık, tenime kar taneleri gibi yağıyordu ve ben öylece dikilirken titriyordum. Babam her defasında yirmi altıya kadar sayıyor, sonra susup bekliyor ve kafasını kaldırmadan yeniden yirmi altıya kadar saymaya başlıyordu. Bunu tam yirmi altı kez tekrarlamıştı.

Annem, bembeyaz bir elbiseyle salona giriyordu, çıplak ayakları ne zaman yere değse annemin etekleri öne doğru havalanıyor, ayakları bileklerine kadar açılıyordu; annem beni görmüyordu.

Annemin uçları diplerinden daha açık renk saçları dalga dalgaydı, elbisesinin göğüs kısmındaki taşlara takılmışlardı, yüzü bembeyaz ve dudakları çatlamıştı. Yorgun gözlerle salonun duvarlarını seyrediyor, babam her yirmi altıya ulaştığında saklanacak bir yer bulamadığı için yüzündeki sakinlik, yerini telaşa terk etmeye başlıyordu.

"Anne," diye fısıldadım ama beni duymadı. Çıplak ayaklarının yere düşürdüğü adımları izlemeye başladım, eteği tıpkı bir bayrak misali dalgalanıyordu. Salondaki büyük vitrinin önünde durdu, vitrinin içindeki kristal kadehlere yansıması düşüyordu. O kristal takımları görmek içimi dağladı, babam onlara çok değer verir ve asla kullanmazdı; o yüzden her zaman temiz, çiziksiz ve parlak görünürlerdi. "Anne."

"Lavin, saklanmalısın," diye fısıldadı annem, sesimi duyması beni şaşırttı. Başımı omzuma doğru yatırıp neden saklanmam gerektiğini sorgulayan bir bakış takındığımda annem beni görmezden gelmeye devam etti. "Baban beni sobeleyecek, senin bu oyunda olmanı istemiyor. Oyunda olduğunu öğrenirse üzülecek, saklan ve oyunda olduğunu ona belli etme."

Anneme doğru bir adım daha yaklaştım, sırtımdan sızan ıslaklığı hissediyordum. İçerisi çok soğuk olduğundan yavaşça yutkunup, "Anne, çok soğuk," diye fısıldadım.

"Biliyorum," dedi annem. "Bu yüzden saklanmalısın."

"Anne..."

"Lavin, git."

Bir adım geri çekildim, bakışlarım hâlâ duvarın önünde duran babama çevrildi ve o an nefesim bedenimin içinde sıkıştı. Dudaklarım aralandı, göğsüm büyük bir acıyla dövüldü ve dudaklarımdan bir haykırış dışarı serildi. Babamın sırtından dışarı çıkan kanlar içindeki kalın çubuğu bulurken artık haykırarak ağlıyordum.

Biri yavaşça omzuma dokundu. Gözyaşlarımın şiddeti bulutları taşırsaydı, dünya akan yaşların altında kalmış bir okyanusa dönerdi. "Baba!" diye bağırdım korkuyla, ona ulaşmak tek isteğimdi, o çubuğu çekip çıkarmak tek isteğimdi, avucumu yarasına bastırıp kanı durdurmak tek istediğimdi, yaşaması tek istediğimdi.

"Canım Bal," diye fısıldadı yumuşak, bir meleğin kadife kanatlarına dokunmuşum da parmaklarıma o saten his bulaşmış gibi hissettiren büyülü ses. "Henüz zamanı değil. Geri dön."

"Kardelen," dedim gözlerimdeki yaşlar görüş alanımı puslandırırken. Yavaşça bana dokunan elin sahibine dönmeye çalıştım ama o kişi omzumu öyle sert kavrıyordu ki dönüp ona bakamıyordum. Sadece bana dokunan kişinin, o sesin sahibi olduğunu biliyordum. "Kardelen!"

"Gözlerini yum," diye fısıldadı bana, kalbim müthiş bir acıyla göğsüme doğru yığılıp duruyordu ama bir türlü atışları kesilmiyordu, bu canlılık beni mahvediyordu. "Uyu bal gözlüm, ninni..."

"Kardelen," diye fısıldadığımda dudaklarımın kuruluğu canımı öyle çok yaktı ki, bu ismin arkası ağıt dolu bir çığlığın yarasından akan kana dönüştü. Gözlerimi açmaya çalıştım, bunun için gerçekten çabaladım ama zamanın çemberi dardı ve akan her saniye, sırtıma yeni bir hançer dikti. Kirpiklerim, gözlerimi dikmek için gözlerime saplanmış ahşap kazıklar gibiydi, kupkuruydu ve kesinlikle aşılması güç bir bariyerdi. "Kardelen!"

"Her şey yolunda," diye fısıldadı ve bu sesi tanımak, kalbimi tanımak gibiydi. "Daha kötüsü olmayacak, her şey yolunda."

"Kartal," diyebildim, bu isim dudaklarımdan döküldüğü an sırtım yırtılıyormuş gibi hissetmek beni şiddetle inletti. Kirpiklerim güçlükle birbirinden ayrıldı ve beni karşılayan önce yoğun bir karanlık oldu, sonra da üzerime bir gölge gibi devrilmiş adamın varlığıyla hissettiğim panik duygusu ehlileşti.

"Buradayım," dediğinde sesindeki yorgunluğu fark etmek, samanlıkta aradığım iğnenin avucuma saplanması gibiydi. "Evet, her şey yolunda."

"Ben..." Kelimeler ağzıma bir ok gibi saplanıp zehirlerini boğazıma akıtmaya başladığında yapabileceğim tek şeyin acıyla inlemek olduğunu fark ettim. Kartal, büyük avucunu alnıma koydu, alnım ter damlalarıyla doluydu.

"Şş, sadece sus." Kendi yutkunuşumun gürültüsünü duydum. "Biraz dinlenmen gerekiyor. İyi olabilmen için."

"Her şeyi mahvettim," diye fısıldadım. "Lanet olsun."

"Her şey yolunda," dedi beni bastırmak istiyor gibi. "Daha kötüsü olmayacak."

"Bundan daha kötüsü ölüm olurdu," dedi tanıdık bir ses. Kirpik diplerimdeki acıya rağmen bakışlarımı karanlığa çevirdim ve aralık duran kapıdan içeri sızmaya başlayan ışıkla karşılaştım. Bu ışığın özü koridorda olmalıydı, hoş bir ahenkle içinde olduğum odaya yayılmış

ve etrafı belli oranda aydınlatmayı başarmıştı. Önüme devrilen gölgeyi gördüğümde sesin kime ait olduğunu hâlâ net olarak anlayabildiğim söylenemezdi, yalnızca tanıdığım birine ait olduğunu biliyordum.

Bakışlarım yeniden Kartal'a çevrildi, yerde dizleri üzerinde olduğunu fark ettim. Elleri üzerinde olduğum yatağın kenarında duruyordu, bakışları doğrudan yüzüme mıhlı olduğu kesindi ama yüzünü seçemiyordum. Keskin kokusu, kanın kokusuyla karışmıştı ve bu bana ölümle yaşamın ne kadar benzediğini kanıtlayan bir tılsımdan farksızdı.

Kartal, uzun süren sessizliğin ardından, "Sana birkaç yudum su vermek isterdim ama şu an veremem, su içersen sana verdiğim ilaçlar yüzünden miden bulanacaktır ve şu an kusmaman gerek," dedi, sesi gerçekten günlerdir uyumuyormuş gibi yorgun, pürüzlü ve de dağınıktı.

"Dikişlerini patlattın, yarana mikrop kaptırdın, mikrobun bir zehre dönüşmesine yol açtın," dedi gergin bir ses, işte şimdi o sesi daha iyi kavrayabiliyordum, bu sesin sahibi Yunus Emre'ydi. "Hepsi birbirinden farklı intihar yöntemleriydi ama üzgünüm, başaramadın." Bana karşı öfkeli miydi, yoksa bu sesinde düğümlü duran şey endişe miydi? Başımı dolduran ağrıyla yavaşça inledim.

"Kes şunu," dedi Kartal dişlerinin arasından. "Birini ne zaman kaybetmenin eşiğine gelsen göt ağızlının tekine dönüşüyorsun."

"Onu sadece ben değil, sen de kaybetmenin eşiğindeydin. O eşikte yalnız olduğumu söyleyebilir misin?" Yunus Emre burnundan sert bir nefesi ciğerlerine davet etti. "Uyanamamandan korktum, anlıyor musun dikkafalı?" Yunus Emre'nin yatağa doğru eğildiğini fark edince gözlerimi kaldırıp ona baktım. "Atlatamamandan, bir kişi daha eksilmekten korktum."

"Özür dilerim," diye fısıldadım, konuştuğum an dikiş yerlerime ateş tutulmuş gibi bedenimi bir yangın ve bir acı sardı ama bu defa kendimi sıktım, inlemeden bu acıyı atlatmanın bir yolunu bulabildim. "Ben... Her şeyi mahvettim, değil mi?"

"Hayır," dedi Kartal üzerine basarak. "Unut bunları."

Hatırladığım son an, zihnimin ortasında duran, düşüncelerimin yansımalarını izlediğim aynanın kırılmasına neden oldu. O kırık sesi tüm benliğime yayılarak içimde yankılanırken, ayrıldığı parçalar ruhumun üzerine yağmur gibi yağmaya başladı.

"Ogün," dedim yavaşça. "Siktir, kahretsin. Ogün oradaydı."

"Sakinleş," dedi Kartal paniğimi fark etmiş gibi.

"Görmüştü," diye sızlandım. "Allah kahretsin, görmüştü."

"Sakinleş diyorum!" diye bağırdı Kartal anlık var olmuş bir öfkenin kamçısını anın sırtına indirerek. "O burada, her şey yolunda."

"Ne?" Gözlerim korkuyla açıldı ama bedenimi kıpırdatamadım bile.

"Ogün üç gündür burada," dedi Kartal, bunu söylerken gergindi, bense o bunu söylediği an dehşetle başımı iki yana salladım ve bedenimdeki ağrının fitilini çekmiş oldum. "Üç gündür uyuyorsun, Lavin. Üç gündür hayati tek belirtin nefes alıp veriyor olmandı."

Gözlerim yaşlara bulanmadan saniyeler önce, "Aman Allah'ım," diye fısıldadım. "Üç gündür buradaysa..." Dudaklarım titriyordu.

Yunus elini elimin üzerine bastırıp beni sakinleştirmek ister gibi, "Sakinleş," dedi. "Kimse bilmiyor. Ogün dışında."

"Bu ciddi bir şey," diyebildim. "Herkese söyleyebilir."

"Bunları düşünme, Lavin," dedi Kartal. "Sadece... Sadece uyandın, tamam mı?"

"Ogün olayın şokunu atlatamadı, sen uyanmadan da gitmeyeceğini kendisi söyledi ama eğer gitmeyi isteseydi de onu bir yere göndermezdik," dedi Yunus soğukkanlılıkla.

"Ona ne söylediniz?"

"Yaralandığının farkında değilmişiz gibi yaptık," dedi Yunus, dehşetle yüzümü buruşturdum ve Yunus Emre, derin bir nefes alarak sabır dilenir gibi başını iki yana salladı. "Bak, şimdi düşünmen gerekmiyor, anladın mı? Ogün düşünmen gereken son adam. Neden yatıp daha hızlı iyileşmeye çalışmıyorsun? Bunları düşünme."

"Siz çıldırdınız mı?" Gözlerim yaşlarla dolu bir bulut gibiydi. "Ogün'ün bir cevaba ihtiyacı olacak. O İrem'in en yakın arkadaşı ve bunu İrem'e anlatır."

"Beni seni yeniden uyutmak zorunda bırakma," dedi Kartal, sesi acı verici şekilde sertti. "Nasıl büyük bir şeyin altından kalktın tahmin bile edemezsin, ihtiyacın olan düşünmek değil, dinlenmek."

"Neler olduğunu bilmek istiyorum," diye fısıldadım. "En azından nerede olduğumuzu söyleyin."

"Burakların kaldığı evdeyiz," dedi Kartal sertçe yutkunarak. "Şimdi sadece gözlerini yum. Biraz ateşin var, onu düşürmem gerek."

"Kartal," dedim kafamı ona çevirip, sonunda belirginleşen yorgun, kemikli yüzüne bakarak.

"Lavin," diye fısıldadığında gücü tükeniyormuş gibi bitkin görünüyordu. "Lütfen."

Zaten çok uykum vardı. Bedenimde bir kuyu gibi açılmış olan o bulanık ağrının geçmesi için uzun uzun uyumam, bedenimi buz uykularına yatırmam gerektiğini biliyordum. Şimdi ruhum, bedenimde tutsak kalmış bir şarlatandı ve hislerim, o şarlatanın gerdiği ipte yürümek için birbirini iterek hayatta kalmaya çalışan cambazlardı.

Yunus Emre'nin odadan çıktığı ânı hatırlıyordum, odanın kapısını kapatmadığı için koridordan dökülen o sarımtırak ışık, içinde olduğum odanın zeminine ateş gibi düşüp oda bir ormanmış gibi odanın içine yayılmaya başlamıştı. Kartal'ın kollarını yatağa koyup kafasını kollarının üzerine yerleştirişini izlemiştim, sonra beni izlemeye başlamıştı ve onun gözleri üzerimi bir ninni gibi örterken ben yine uykuya dalmıştım.

Uykumdan var olan sancım yüzünden sık sık uyanıyordum ve ne zaman gözlerimi açsam, Kartal'ı uyumadan önce bıraktığım yerde buluyordum.

"Uyanman gerekiyor bebeğim," dedi kesik kesik gelen bir ses. Öyle çok üşüyordum ki ellerimi boşluğa doğru uzatıp tutup çekebileceğim bir yorgan aramaya başladım ama bilincim, gömülü olduğu okyanusun dibinden sıyrılıp yüzeye doğru yüzemiyordu bir türlü.

"Üşüyorum," diyebildim.

"Ateşin var, üzerini örtemem," dedi anlayışlı bir sesle. "Sahra, Tylenol'u versene."

"Peki," dedi Sahra. "Kartal, o iyi olacak mı?"

"Daha kötü olmayacak," dedi Kartal, cümlesi içime bir ilaç gibi yerleşti ama hem dozajı fazlaydı hem de yanlış teşhisti.

"Bundan daha kötüsü ne olabilir ki zaten, Kartal? Eğer ben Burak'ı o kadar merak etmeseydim tüm bunlar olmayacaktı. En azından bu hâlde olmayacaktı. Çektiği tüm bu acının sorumlusu benim."

Kartal'ın, "Evet," demesini beklemiyordum, kalbim acıyla kavrul-
du. "Eğer sadece bir defalığına Burak'a güvenmeyi deneyip sana dur
dediğinde durabilseydin, işler bu raddeye gelmeyecekti, doğru." Kar-
tal'ın eline bir şeyi aldığını fark ettim ama gözlerimi aralayamadım.
Başım içinden dışarı doğru dikenler çıkacakmış gibi sızlıyordu.

"Ne söylesen haklısın," diye fısıldadı Sahra, sesinden anladığım ka-
darıyla yaşanan her şeyin yükünü kalbine bindirmişti ama hayır, suçlu
olan o değildi. En başından başıma tüm bunların gelme sebebi Sahra
değildi, seçimlerimdi. Seçimlerimden pişman değildim. Birden gözle-
rim hızla aralandı ve telefonu hatırlamak kalbimin freni tutmayan bir
bisiklet gibi yokuş aşağı savrulmaya başlamasına neden oldu.

"Telefon," dedim tüm ağrıyı, tüm tükenmişliği, soğuğu, ruhumu
köşeye iterek. "Telefon nerede?"

"Şükürler olsun, iyisin," diyebildi Sahra, gözlerinden akan yaşlarla
karşılaştım ama bakışlarım tekrardan hızla Kartal'a çarptı. Kartal'ın bir
elinde iğne, bir elinde telefon vardı ve sessizce bana bakıyor olması
boğazıma kazık saplanmış gibi hissetmeme neden oldu.

"Telefon güvende," dedi Kartal çökmüş gözlerinin altındaki yor-
gunluğu benden gizleme gereği duymadan. "Şimdi sakinleş."

Derin nefesler aldığımı, o bana sakinleşmemi söyleyene dek anla-
yamadım bile.

"O ne?" diye sorabildim.

"Ağrı kesici, ateş düşürücü bir karışım." Kartal telefonu köşeye bı-
rakıp arındırdığı iğneyi açık damar yolumun bağlı olduğu boruya sap-
ladı. İlacın usul usul şırınganın içini terk edişini seyrettiğim süre zarfı
boyunca tek kelime etmedik; o da, ben de...

Gözlerini kaldırıp gözlerime baktığı sırada yutkunup, boğazımdan
akıp giden bombok tadın geçmesini bekledim. Bok gibi göründüğüme
emindim, dağılmıştım, ağrılar içerisindeydim ve kurumuş kanların yara
kabuğu gibi sardığı bedenimin içinde son derece kirli hissediyordum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım Kartal'a. Sahra'nın başını önüne
eğip odanın çıkışına yöneldiğini fark etmek beni durdurmadı. "Tüm
bu olanlar, başına açtığım bu dertler için..."

Kartal, parmaklarını dudaklarıma bastırıp kelimelerin kalanını ruhu-
ma hapsetti. "Sadece sussan olmaz mı?" diye sordu. "Sadece sussan ve
gözlerimin içine baksan. Yaşadığım gözlerinden görmeye ihtiyacım var."

"Yaşıyorum," diyebildim, konuşmak eskiden de bu kadar zordu ama bu kadar acılı değildi en azından.

"Ölebilirdin."

"Bu umurumda bile değil," diye fısıldadım.

Yüzünü buruşturup, "Ben de mi umurunda değilim aptal?" diye sordu. Sesinin kemikleri olsaydı, hepsinin kırık olduğuna emin olurdum. Sorusu altı boş bir soru değildi, hatta o kadar doluydu ki kalbimde bir okyanus varmış gibi hissettirmişti. Kelimeler, dilsiz küçük çocuklar gibi kalbime sığındılar.

"Bunu kimin yaptığını..."

"Lavin, içimdeki caniyi uyandırma," diyerek lafımı böldü Kartal. "Şu an ona ihtiyacım yok, zamanı geldiğinde açığa çıkaracağım."

"Peki ya Ogün'ü ne yapacağız?"

Kartal avucunu saçlarıma bastırıp, gözlerini gözlerimden çekerek alnıma bir namlu misali doğrulttu. Saçlarıma, dağılmasından korktuğu bir kum yığınına dokunuyormuş gibi dokunmaya başladı. "Çok karanlıktı, bir araba gördün, siyah bir araba, bir adam mekânın kapısını gözlüyordu, sonra da bir susturucunun ıslık gibi çıkan sesini duydun. Mekânın kapısındaydın ve Burak içeri girmişti, hedefin Burak olduğunu düşünmüştün. Benim yanımda silah olduğu için korktun, kimseye duyurmadan arabaya binmeye çalıştın ve Ogün'ü gördüğünde de benim silahımın olduğunu hatırlayıp panik yaparak Ogün'ü uzaklaştırmaya çalıştın. Benim başımın belaya girmesinden korkuyordun ve canın çok acıyordu ama durumu kontrol altında tutmaya çalışıyordun." Gözlerini gözlerime indirdi. "Ben iflah olmaz bir adamdım ve sen sevgili ailemizin silah taşıdığımı öğrenmesinden korktuğun için bunu saklayabildiğin yere kadar saklamaya çalıştın. Tıpkı kendini feda eden küçük bir kız kardeş gibi."

Boğazımdan hırıltılı bir nefes döküldü. "Neden silah taşıdığını, birinin beni susturucuyla neden vurduğunu, bunları sorgulamaz mı sanıyorsun? Ya bunu yapan Sadık Parlak'ın ofisindeki güvenliklerden biriyse ve İrem buna benzer bir hikâyeyi Ogün'e anlatacak olursa?"

"Bunu yapan bir güvenlik görevlisi değildi, Lavin." Parmaklarını saçlarıma hafifçe bastırıp, dişlerini sıkarak yüzündeki mezar çukurlarını derinleştirdi. Bakışları yavaşça yatağın diğer ucuna kaydı. "Bunu yapan, hedef şaşırtmaya çalışan bir götün tekiydi."

"Neden silah taşıdığını sorgulayacak," dedim sertçe, "ve beni susturucuyla vuran kişinin amacını da öyle."

"Evet," dedi Kartal başını aşağı yukarı sallayarak. "Ama benim dengesiz biri olduğumu, güvenilmez ve kurnaz olduğumu o da diğerleri gibi biliyor. Üstelik Emir'in anlattığı kadarıyla bir dönem Sadık Parlak'ın mekânıyla başka bir adamın mekânının korumaları arasında bir husumet çıkmış. Bu tarz susturucu kullanılan silahlarla birbirlerine saldırmış bu magandalar. Susturucudan bahsettiğimiz an bence Ogün'ün de aklına önce bu ayrıntı gelecek. Sen sadece yanlış kurbandın."

"Yapma," dedim, yüzümü acıyla buruşturdum. "Bu olayı tekrar gündeme getirmek Ogün'ü daha da panikletmez mi? Orada benim yerime İrem de olabilirdi, bu yüzden çıldırıp her şeyi Sadık Parlak'a anlatarak korumaları sorguya çektirebilir."

"Yapamaz," dedi Kartal kendinden emin bir sesle. "Sadık Parlak bu durumdan zaten haberdardı. Güvenliğin arttırılmasının sebebini de buna bağlıyorum. Yani kimseyi sorguya çekmez ama şu bizim sızdığımız kameraların donanımını arttırıp, her yeri gözlemeye başlayabilir. Bu da benim için bir şeyi değiştirmez. O mekânda işimiz bitti."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Adamımız Sadık Parlak değil demek oluyor."

Kaldıramadığım, baş döndüren bu gerçek karşısında kekeleyerek, "Ne?" diyebildim.

"Ama tabii şu fotoğrafını çektiğin dosyalarda gerçek adamımıza ulaşmamızın yolu olmadığını söyleyemem. Hem Sadık Parlak'ı suçlayalım istiyor hem de bunun Sadık Parlak'ın suçlanması için yapılmış bir kumpas olduğunu düşünmemizi. O hâlde her hâlükârda bu adam Sadık Parlak'ı tanıyor. Yani dosyalardan birinde onun da ismi var. Sırada dosyadaki tüm isimlere, açılmış tüm davalara ve sonuçlara bakmak var. Ama önce iyileşmen gerekiyor. İyileş ve maharetlerini göster, Savcı Hanım."

"İyileşmek..." Dudaklarım umutsuzca yukarı kıvrıldı. "Biliyor musun, iyileşmek artık ikimiz için çok uzak bir şeymiş gibi geliyor bana."

Kartal o kadar uzun süre sustu ki, bana hak verdiğini anladım. Bu canımı daha da acıttı.

"Ogün nerede?" diye sordum sonunda.

"Burak'la birlikte hava almaya çıktılar, buradan hiç ayrılmadı," dedi Kartal, yüzü ifadesizdi, bakışları yüzümdeki bomboş çorak araziye yıldırım gibi düştü. "Seni önemsiyor."

"Beni neden önemsesin?" diye sordum Kartal'a. "Beni tanımıyor bile."

"Sanırım herkesin üzerinde büyük bir etkin var," demesini beklemiyordum, bunu söylerken yüzündeki ifadesizlik sarmalı beni sebepsiz yere incitti aslında. "Birilerine bir şeyler söyleyecek bir tip değil. Sadece yalan söylerken bu yalana kendini de inandır çünkü Ogün pek de aptal bir adama benzemiyor."

"İnanmayacak. Gözlerimdeki tedirginliği görmüştü, onu gördüğüm anda yaşadığım paniği gördü, bu onun kafasını karıştıracak."

Kartal, buz kestiğini düşündüğüm ama muhtemelen yüksek ateşten dolayı sımsıcak olan elime dokunup, "Emir iyi bir oyuncu," dedi alakasızca, gözlerimi kaldırıp onun gözlerine baktım. "Öyle güzel magandalara inanmış gibi oynuyordu ki Ogün'ü bile kandırdı bence."

"Emir'in bildiğini de mi biliyor? Emir burada mı?"

"Ogün olayın şokundaydı, Emir'in de olayı benim gibi o seni tutarken gördüğünü düşündü, sorun yok."

"Boğazımıza kadar yalana battık," diye mırıldandım, bu gerçekten bizim lanetimiz olmaya başlamıştı.

"İnsan yalanların içinde yüzmeyi öğrendiği zaman, gerçeği daha net görüyor," dedi Kartal, parmakları parmaklarımın üzerinde kaydı, parmaklarımız birbirine kenetlendi ve dokunuşu damarlarımın içinde yüksek dozda sakinleştirici dolaşıyormuş gibi gevşememi sağladı. "Sana gerçekleri gösterebilmem için yalanları öğretmem gerek."

Kuruyan dudaklarımı yaladım. "Karnım aç," diyebildim sonunda. Kartal parmaklarımı okşamaya devam ediyordu, gözleri gözlerime bir pençe gibi geçti.

"Sıvı bir şeyler tüketebilirsin," dedi. "Sahra çorba yapmıştı. Gidip biraz ısıtabilirim."

Boğazımı temizleyerek, "Saat kaç?" diye mırıldandım.

"Sabaha karşı üç," demesi beni şaşkına döndürdü. "Kızlar uyuyor, Yunus mutfakta sigara içiyor, Burak ve Ogün'ü de söyledim zaten."

"Üç gündür aç mıyım?"

"Hayır, verdiğim ilaçlar ve yenilediğim serumlar, vücudunun ihtiyacını karşılıyor."

"Üç gündür uyumuyor musun?"

"Dört oldu," dedi Kartal. "Günleri şaşırman normal."

"Bir şeyler yemekten vazgeçtim." Parmaklarımı parmaklarına sürtüp yatağa doğru vurdum. "Yanıma uzanmak ister misin?"

Altın rengi gözler birden ağzına kadar hislerle doldurduğum o bataklığa saplandı. Kararsızlık... Güneşin yere düşen gölgesi gibi bakan gözlerinde gördüğüm duygunun adı buydu. Israrcı bakışlarım bir ok gibi onun gözlerine batarak onu delik deşik etmeye başladığında, aslında onun da tek ihtiyacının tıpkı benim gibi bu olduğunu biliyordum.

"Bu iyi bir fikir değil," dese de içinin sesi buradan bile duyuluyordu.

"Gel buraya," dedim yalnızca.

Gelmesi gerekiyordu çünkü yaramın, derimin içine bir bina gibi göçmesi, dışarıda kalan harabenin toplanması gerekiyordu.

Gelmesi gerekiyordu çünkü ona ihtiyacım vardı. Gelmesi gerekiyordu çünkü ben her zaman kollarına sığınabilecek bir kadın değildim ama şimdi o kollar tek ihtiyacımdı. Gelmesi gerekiyordu çünkü gelmezse iyi olmayacaktım.

Kartal, derin bir nefes aldı. Uzun, güçlü parmaklarıyla kaşının üzerini kaşıdı, gözlerini yumup kendine birkaç saniye zaman tanıdı ve sonunda o da asıl ihtiyacının kör bir hançer olup göğsünü deşmesiyle kendini tutamadı. Gözlerini araladığında yalnızca birbirine muhtaç olan iki insan gibi birbirimize baktık.

Yatağın kenarına otururken, "Asla uslanmayacaksın değil mi, Yabani?" diye sordu fısıltıyla. Başını iki yana salladı. "Ne o sivri dilinden kurtulabileceğim ne de çocuksu inadından, öyle değil mi?"

"Kurtulmayı mı istiyorsun?"

"Hayır, asla. Kabul ettim bunu. İçim yana yana kabul ettim ben bunu."

Beni kollarının arasına çekerken canımın acımaması için çok dikkatliydi. Kollarının arasına girmek, bana yıllardır bunu yapmıyormuşum gibi özlem dolu hissettirdi. Sanki ruhumun tek istediği buydu. Duygularım bir okyanusun dibinde bileklerinden prangalı bir şekilde boğuluyorlardı ama ruhum öyle huzurluydu ki, duygularımın boğulurken ki çırpmışlarını, kalbimin atışlarının hızlanmasına bağlıyordu.

Avucumu yavaşça onun göğsüne kaydırıp bedenimdeki geçmiş kadar ağır olan o ağrıyı arkamızda bırakmaya çabalıyordum ama ne yaparsam yapayım, o ağrı azalarak ya da artarak bir şekilde bedenimde kalmaya devam ediyordu. Bir eli saçlarımın arasına daldı, parmaklarını saç diplerime bastırıp, zihnimdeki telaşı dindirip acının yerini kaybetmemi sağlamayı diler gibi başımı okşamaya başladı. Parmaklarına sardığı saç telleriyle oynuyordu. O bana dokunuyordu, zihnim çözülüyordu; o zihnime dokunuyordu ve kaybolan kelimelerin yerini bulmamı sağlıyordu.

Güçsüz bir şekilde parmaklarımı göğsüne bastırdım.

"Kafanın içi bedeninden daha yorgun," diye fısıldadı. "Ama sen hep böyleydin, değil mi?"

Bunu fark etmesine şaşırarak parmaklarımı göğsünde dolaştırmaya devam ettim.

"Hayatın içindeki savaşına devam edebilmek adına bedenine ağır gelen her işi yapıyordun ama yorulan zarif bedeninden çok, her zaman kafanın içi oluyordu," diye mırıldandı. Beni her zaman bu kadar görüyor olduğunu fark etmek kalbimin atışlarını yavaşlattı.

"Bunu hep fark ediyor muydun?"

"Senin fark etmediğin zamanlarda bile, ben bunu her zaman fark ediyordum."

Şaşırsam da tepki veremedim. Daha fazla konuşsun istedim. Geçmiş zamanın içinde tanıdığı Lavin hakkında ne düşünüyordu? O Lavin'de benim göremediğim neleri görüyordu?

"Sadece bir kez yardım çığlığı atsan, çığlık değil, yardım için bir nefes versen, orada senin için olacak insanlardan biri de bendim," dediğinde donup kaldım. "Belki ilk koşan ben olamazdım, ilk koşan kişinin kim olacağını ikimiz de biliyoruz. O yüzden yalan söylememe gerek yok. Ama kafanı çevirdiğinde, ikinci gelenin kim olduğunu görecektin. O kişi ben olacaktım. Yine de o dudakların bir kez olsun yardım çağrısı için aralanmadı." Sesi kadife gibiydi ama söyledikleri tuhaf bir şekilde yüzüme vurulan gerçeklerden oluştuğundan mıdır bilinmez canımı acıtmıştı.

"Sen pek... Yani şey... Sen sanki beni hiç görmüyordun," dediğimde burnundan sert bir nefes vererek güldü; alaycı ve belki de biraz öfkeliydi.

"Kartal Alaşan taklidi mi yapıyorsun şu an?" diye sorduğunda kafam karıştı.

"Anlamadım?"

"Siktir et. Hiçbir zaman anlamadın," dedi ve kalbim, kaçtığım ama yakalanmaktan kurtulamadığım bir farkındalıkla titredi.

"Anlamak isteseydim şayet, tam şu an, anlatır mıydın bana?"

Sorduğum soru havada asılı kaldı ve kendimi toprağın altına gömmek istedim. Hangi cesaretle böyle bir soru sorabilmiştim? Bedeninin kasıldığını hissettim. Sorum onu rahatsız mı etmişti? Bana kızmış mıydı? Kafamın içinde binlerce ihtimal dönmeye başladı.

Kartal aniden parmaklarını şakağıma bastırdı ve konuyu değiştirme çabasıyla öksürdü. "Burası," diyerek şakağımı okşadı. "O kadar dolu ki, parmaklarımı şuraya ne zaman bastırsam parmaklarıma zihnine ait yaralı bir düşüncenin kanı bulaşıyor." Gözlerini görme isteğiyle kafamı yavaşça kaldırdım, her zaman altın renginde parlayan gözleri şimdi kan havuzuna benziyordu. "Keşke kafanın içini susturabilmemin bir yolu olsaydı."

"Kendi kafanın içini susturabiliyor musun da bunu istiyorsun?"

"Önceliğime dönüştüğünü ben de bilmiyordum."

İtirafı boğazımdan aşağı saplanmış bir bıçak etkisi yaratırken sadece susup gözlerimi yüzünden ayırmadan öylece bekledim. Neden bu konumda, neden bu hâlde, neden bu hislerle dolu olduğumu sorgulayan tarafım, zayıf düşen bedenimin içinde derin bir uykuya dalmış gibiydi; sorgulamıyordum, düşünmüyordum, kendimi yormuyordum çünkü zaten yorgundum. Daha fazla yorulabilmemin imkânı var mıydı hiç bilmiyordum ama sonu görmek için kanımın son damlasına kadar akıtmam gerekiyorsa, evet, ben buna da vardım.

Sonu görmeliydim ama yanımda bu adam varken görmek istiyordum. Onu bizden koparanlara karşı biz iki kişiydik ama bir bütündük; karşımızdakiler kimdi, kaç kişiydiler bilmiyorduk, belki de çok güçlüydüler ama sorun değildi, biz gücümüzü öfkemiz ve acımızdan alıyorduk. Kartal ise her zaman olduğundan daha öfkeli görünüyordu. Ben ise acılarla doluydum. Yani bütünleştiğimizde, mahvetmemiz kaçınılmazdı.

Zaman bana şunu öğretmişti: *Bir insanı güçsüzleştirmek için indirdiğin her darbe, onun daha güçlü bir şekilde önünde dikilmesine neden olur.*

"Yanımda yavaşça tükeniyorsun," dediğinde kaşlarım çatıldı. Belki de bunu bana değil, kendisine söylüyordu. Beni usul usul tükettiğini hissediyordu.

"Bunu kendinle ilişkilendirme. Ben zaten tükenmiştim."

"Öyle mi?" diye sordu ama söylediğim şeye inanmadığını biliyordum.

"Evet, tükendim," diye itiraf ettim, Kartal'ın kirpikleri kelimelerin rüzgârıyla titredi. "Benim gibi biri için bu itiraf, ölmekten korkan birinin intihar etmesinden daha zor ama evet, o korkak sonunda intihar etti ve ölmedi. İtiraf ettim ve hâlâ kendimim. Yorgunum ve tükendim ama bu tekrar parlamayacağım anlamına gelmez. O kadar tüketildim ki yeniden parlamaya başladığımda hepsini kör edeceğim."

"Şu an parlıyorsun," dedi, söylediği şey, beni uzandığım ölüm döşeğinde yeniden dirilten sözcükler gibiydi. "Ve daha fazla parlamaya başladığında, güneş gerdanında intihar etmiş bir yıldız olmaktan öteye gidemeyecek."

"Şiir gibi konuşuyorsun."

"Boş zamanlarımda şiir yazıyorum ben," diye takıldı.

"Hadi canım," dedim kara zorla gülerek.

"Elbet bu söylediğime inandığın gün de gelecek."

Duraksadım, sırıttı ve konuyu değiştirmek ister gibi parmağını tekrar saç tellerime doladı. Yanağımı zorlanarak da olsa Kartal'ın göğsüne yasladım. Her şeyin susmasını sağlayabileceğimiz kısıtlı anlardan birindeydik. Bizi bekleyen daha ağır şeyler olacaktı, belki yepyeni ölümlerle burun buruna gelecektik, yeni kayıplar verecektik, belki kaybolan biz olacaktık ama şimdi var olan sessizliği bölmek, tüm bu olacakları durdurmaya yetmeyecekti. O yüzden anın tadını çıkarmak istiyordum. Acıya rağmen ihtiyacım olan buydu. Öfkeye, intikam arzusuna, kaybın getirdiği çaresizliğe ve hatta ruhumdaki taşıdığım hırçınlığa rağmen ihtiyacım olan buydu.

Çok uzun süre sustuk. Sessizlik, gerçekleri tekrar önümüze serdi.

"Lavin, ölebilirdin," dediğinde artık ikimiz de birbirimizi göremiyorduk. "Ölebilirdin ve bu güneşi buz uykusuna yatırabilirdi."

"Ama ölmedim." Kirpiklerim gözlerime ağır gelince bakışlarım belli bir noktada son bulup karanlıkla kavuştu. Yutkundum, boğazımdan aşağıya kanın ve ilacın acı tadı karışarak bir bütün oluşturup kayarak gitti.

"Olebilirdin," diye fısıldadı uyku dolu yastığıma, yani göğsüne sıkışan sesiyle. Şimdi uyuyakaldığımı sanıyordu. "Ve bu kalbimi durdurabilirdi."

"Ne zaman kendine gelecek? Hastaneye götürmeliyiz belki de," dedi telaşlı ses.

Kafam karman çormandı, her yer her yerdeydi ve kelimeler birbirinin üzerine yığılmış sarhoş insan topluluğu gibiydi. Birinin içeride yürüdüğünü fark ettim, sonra ılık tatlı bir koku, ilaç kokusunu bastırdı ve bu kokunun pahalı bir kadın parfümü olduğunu anladım. Ama konuşan, güzel kokunun aksine sert sesli bir erkekti.

"Aile doktorumuz ilgilendi," diyen kişi Kartal'dı. Ah, sesi... Sahiden, ne zamandan beri uyumaya devam ediyordum? Onunla ilgili son hatırladığım, onun kollarında daldığım ağrılardan arınmış uykuydu ama sonrası araf gibiydi, kayıptı. Geçen zamanın miktarını bilmediğimden gözlerimi aralayıp içinde olduğum anın renklerini görme ihtiyacı duydum.

"Onun hastanelerden korktuğunu kırk kez anlattın, bunu anladım," dedi Ogün, evet, bu ses ona aitti ve sesi şaşkınlıkla çarpışmış bir kızgınlığın portresi gibiydi. "Ama hiçbir şey onun canından önemli olamaz şu an, korkuları bile."

İnsanların benim için endişelenmesi, bana hep uzak kaldığım bir şehirde bana ait bir ev varmış gibi hissettiriyordu.

"Ona değer vermediğimi mi düşünüyorsun?" Kartal'ın sorduğu soru değil de bir namludan fırlayan kurşundu sanki. "Gözlerimin içine bak, ona değer vermediğimi mi söylüyorsun? Gözlerimin içine baktığında gördüğün bu mu?"

"Onun için endişelendiğini biliyorum ama burada, bu şekilde..." Ogün bir çıkış yolu arıyormuş gibi susup bekledi. "Ona bunu kim, neden yapar? Üstelik silah sesi bile duyulmadı."

"Ben de bunu anlamaya çalışıyorum. O anlatmadan anlamayacağız," dedi Kartal, soğukkanlılığı bana ölümün eşiğindeyken hissettiğim o buz soğuğunu hatırlatmıştı. Yutkunma ihtiyacı duydum, kirpiklerim ise bir türlü gözlerimi özgürlüğe bırakmıyordu.

"Bak, bu durumdayken soru sormaktan nefret ediyorum ama bunu ona yapanın kim olduğunu biliyorsan söyle, emniyette tanıdıklarım var tamam mı? Gerekirse onun için birilerini ayarlarız," dedi Ogün, sesine sinmiş anlayış canımı yaktı ama o, benim onu duyduğumdan bile bihaberdi.

Gözlerimi açtığımda Ogün'e yalan söylemek zorunda kalacaktım. Bu ağır geldi.

"Bunu yapabilecek biri yok," dedi Kartal. "Biz gördüğün en normal ailelerden biriyiz, eminim sosyetede tanıdığın daha karanlık tipler vardır." Derin bir nefes aldığını duydum. "Oraya çok yakındım, Burak'ın arabasından bir şey almaya gitmiştim, eğer biri silah kullansaydı bunu hepinizden önce ben duyardım. Çıt sesi bile duymadım."

Çok iyi palavra sıkıyordu. *Seni düzenbaz yalancı,* diye mırıldandım içimden kendi kendime. Gözünü bile kırpmadan, beni bile bu senaryoya inandırarak oynayabilmesi ona verilmiş bir yetenek olmalıydı ama bence çok tehlikeliydi. Onun karanlık yanlarından birisi de çok iyi yalan söyleyebiliyor olmasıydı. Evet, kesinlikle.

"Lavin bir şeyleri biliyor gibiydi, Kartal," dedi Ogün, onu göremesem de avucunu kemikli yanağında gezdirdiğini hissettim, tenine gömülmüş kısa sakalların hışırtısını dinledim, hislerim beni yanıltmamıştı. "Beni gördüğünde bembeyaz oldu, durmadan kovdu, bir şeylerin yolunda gitmediği barizdi ama sanki oralarda saklanan biri vardı ve o kişiyi görmemi istemiyordu. Biri onu tehdit ediyor olabilir mi?"

"Olsaydı bilirdim. Bunu o uyandığı zaman öğreneceğiz, birkaç kez ayıldı ama ağrısından dolayı benimle konuşmadı. Ben de onu korkutmak istemediğimden bu tür sorular sormadım. Uyandığında birden böyle sorular sorup onu ürkütme, bir şeyler biliyorsa bile korktuğu için anlatmayabilir." Gözlerini bana çevirdiğini hissettim. "Lavin bir kuyu gibidir, dibi çığlıklarla doludur ama karanlıkta kimse o kuyunun yerini bulamaz."

"Kar yolları kapattığı için trafiğe çıkamadığımı düşünüyor, İrem," dedi Ogün, sesi düşünceli gibiydi. "Günlerdir hepimiz kayıpları oynuyoruz, sonunda bir şeylerden şüpheleneceği kesindi. Lavin'e tonlarca mesaj bırakmış, seni de aradı, beni zaten hiç rahat bırakmıyordu. Bu yalanı uydurman iyi oldu ama şimdi buraya gelmek için elinden geleni yapacak."

"Lavin'in nerede olduğunu bilmezse gelemez," dedi Kartal umursamaz bir tavırla. "Olayın iç yüzünü öğrenmeden kızları telaşa sürüklemek istemiyorum. Sonuçta olay İrem'in babasının mekânının önünde yaşandı gibi görünüyor, İrem korkabilir."

"Doğru ama... Peki ya korkması gerekiyorsa? O gece kulübü her gece açık, İrem her gece orada, diğerleri de öyle. Ya başlarına bir şey gelirse?"

"Kimsenin başına bir şey gelmeyecek," diye fısıldadım pürüzlü bir sesle, gözlerimi bile açmadan konuşmuştum ama biliyordum, ikisinin de bakışları hızla bana çevrilmişti.

Kirpiklerimdeki sızıyla gözlerimi aralayıp, bir süre önümde buzlu cam varmış gibi bulanık gördüğüm yüzleri incelemeye başladım. Sonunda yüzleri netliğe kavuştu ama renkler tam olarak gözlerimdeki yerlerini almadı. İkisinin de yüzünü gri görüyordum. Ogün hemen çaprazımdaki deri koltukta oturuyordu, dirsekleri dizlerinin üzerinde, bakışları bendeydi, Kartal ise ayaktaydı, tam önümde durmuş beni inceliyordu.

"Şöyle bakmayı keser misiniz?" Doğrulmak istedim ama bunun nasıl bir acıyla sonuçlanacağını hatırlayıp bu istekten vazgeçerek, "Siktir ya," diye homurdandım. "Ağrıtıyor."

"Sırtına koca bir delik açıldığı için olabilir mi?" Ogün'ün gözlerini devirerek sorduğu soru bakışlarımın kan gibi onda toplanmasına neden oldu. "Koca ağızlılık yaptığımı biliyorum ama beni korkuttun." Zümrüt yeşili gözlerini kısıp başını iki yana salladı. "Korkunç bir andı."

"İyiyim ben," diye mırıldanıp gözlerimi Kartal'a çevirdim. "Bana bunu kimin yaptığını biliyorum, Kartal." Altın tozu bulaşmış bakışlar yüzüme toparlandı, derin bir nefes aldım. "Bir araba vardı," diye mırıldandım. "Siyah bir araba. Camı indirdiği anı hatırlıyorum, o sırada Burak kapıdan içeri giriyordu ve sanırım hedef Burak'tı. Çünkü adam onu izliyordu, adamın yüzünde gölgeler vardı sanki ama iri bir adamdı, iri, evet. Top sakallı." Kafamdaki koruma tipini anlattığım esnada Kartal beni pürdikkat izliyor, sanki yanlış yapmayacağımı, her şeyin yolunda olduğunu bana hissettirmek istiyormuş gibi tam gözlerimin içine bakıyordu. "Başta adamların Burak'a seslenecekleri sandım, sonra adamın bana baktığını hissettim, arabanın tam önündeydim, seni bek-

liyordum ama huzursuz hissettim. Burak'a doğru yürümek için atak yapacağım sırada da o ıslık sesini duydum."

"Islık mı?" Ogün, irileşen gözleriyle bana bakıyordu.

"Evet," dedim. "Islık gibi, nefesli bir ses gibi. Sonra da o acıyı hissettim."

"Susturucu," dedi Kartal başını anlıyormuş gibi sallayarak. "Adam, Burak'ın peşinde miydi? Nasıl?"

"Bilmiyorum, ona baktığını gördüm ve tek değildi, birileri daha vardı, eminim."

Ogün bir süre kaşları çatık, olayı anlamlandırmaya çalışıyormuş gibi bizi izledi, sonra çenesini kaşıyıp, "İyi de hedef Burak ise bu adam neden seni..." Duraksadı, gözlerini kaldırıp bana baktı. "Mafya tipli bir adam mıydı?"

"Korkutucuydu," dedim. "Sonra sen geldin, çok garipti, acı çekiyordum ama çok sarhoştum, uyuşmuştum ve içimde bir korku oluşmuştu. Kartal o gece yanında silah getirdi, buna zaafı var ama kimseye zarar vereceğinden değil, silaha âşık. Onu arabaya bindirip oradan uzaklaştırana kadar ona çaktırmamaya çalışacaktım aklımca. Cidden ne düşünüyordum ben?" Kafamı iki yana sallayarak Kartal'a baktım. "Ölebilirdim. Senin yüzünden. Salak."

Kartal bir an duraksadı, sadece Ogün'ü kandırmak için söylediğim son sözler onu sarsmış gibi duruyordu ama çok geçmeden toparlayıp, "İçki yaramıyorsa kullanma," dedi sertçe. "Sana bir şey olsaydı babama nasıl hesap verirdim?"

"Götünü kurtarmaya çalışıyordum, Kartal, elinde bir silah vardı ve benim kadar sarhoştun. O adamlar seni öldürebilirdi."

"Kafanda kuruyorsun, Netflix[1] şifresini değiştireceğim, sana yaramıyor şu diziler."

"Beni mi suçluyorsun şimdi de?"

Ogün, "Gençler," dedi ellerini havaya kaldırarak. "Sen yaralısın ve sen de yanında silah taşıyan, Lavin'in de söylediği gibi sarhoş bir tipsin. İkinizin de hatası çok büyük, tamam mı? Ama sanırım bu olay Burak'la ilgili değil. Eğer tahminlerim doğruysa o geceden sonrası da olacak çünkü bu Taksim'deki bir mekânla Sadık amcanın mekânı arasında

[1] 1997 yılında Reed Hastings ve Marc Randolph tarafından Kaliforniya'da kurulan, Amerikan teknoloji/medya hizmetleri sağlayıcısı ve yapım şirketidir.

birkaç yıldır var olan ciddi bir husumet. Daha doğrusu korumaların arasında oluşmuş bir husumet. Geçen yıl ben okul için yurt dışında olduğum dönem birkaç silahlı saldırı daha olmuştu. Emin değilim ama bu konuyu Sadık amcaya taşımak zorundayım. O mekâna her gece tonlarca insan girip çıkıyor."

"Bu olayı Emir anlatmıştı bana," dedi Kartal sanki ilk kez duyuyormuş gibi aptalı oynayarak. "İyi de neden Burak'ı hedef alsınlar o zaman?"

"Burak dağ gibi olduğu için olabilir mi?" diye sorduk Ogün ile aynı anda.

"Onu koruma sanmış olabilirler," dedi Ogün korodan ayrılarak.

Biraz sonra aynı koku yeniden odaya yayıldı ve gelenin bir kadın olduğunu anlayıp gözlerimi gri görünen odanın aralık duran kapısına çevirdim. Sibelay, üzerinde ona bol bir eşofman takımıyla içeri girdi. Avucunda birkaç ilaç kutusu tutuyordu, yüzü solgun ve mutsuzdu. Bakışları bana dokunduğu an dudakları yukarı kıvrıldı ama gözleri bana kederle bakmaya devam etti.

"Hey," dedi gülümsemesinden bir şey kaybetmeden. "Sana günaydın mı demeliyim?"

"Birkaç gün daha uyuyabilirmişim gibi hissediyorum," diye fısıldadım.

"Bölmek istemem ama polise gitmeliyiz," dedi Ogün. "Eğer bunu yapan o şehir eşkıyalarıysa onlara gereken ceza verilmeli."

Sibelay, "Konu nedir?" diye sordu kısık sesle.

"Konu, sanırım renksiz hayatıma renk getiren kin tutmuş bir magandaydı," dedim gülerek. "Burak'a söyleyin, daha az ağırlık kaldırsın."

"Dalga geçme," dedi Sibelay. "Şehir magandası kurbanı mı yani?" Gözlerini Kartal'a çevirdi. "Polise gitmeliyiz."

"Sonra bizi bulup hepimizi vursunlar diye herhâlde?" Kartal, Sibelay'a düz düz baktı ama ikisi de şu an Ogün'ün önünde oynuyorlardı. "Böyle herifler belalı tipler olur, mafya tipli heriflerden şikâyetçi olalım da sonra anamızı ağlatsınlar, değil mi?"

"Sen hep böyle korkaktın, küçükken de," dedim dalga geçerek. Ogün saf saf bizi izlerken nasıl bir tiyatro döndüğünden habersizdi ama mecburduk, daha fazla sırdaş edinemezdik. Emir ilk ve son sırdaştı. Bir sonraki kişi olmayacaktı.

"Ama genelde yaralanan ben olurdum, sen değil," dedi Kartal bana takılarak. "Ayrıca bok gibi görünüyorsun."

"Yani senin her an göründüğün gibi görünüyorum, öyle mi?"

"Ben yakışıklıyım."

"Sevimsizsin," diye homurdandım.

"Biti kanlanmış bunun, daha fazla büyütmeyin," dedi Kartal sırıtarak. "Dili yine palyaço pabucu gibi çıkmış dışarıya."

"Bu konuyu öylece rafa kaldıracak değilsinizdir umarım," diyen Ogün'ün sesi çok netti, bu işin peşini bırakmak istemediği kesindi. "Lavin'e olmasaydı Burak'a olacaktı, her an başkasına da olabilir. Hem senin nasıl acılar içinde olduğunu gözlerimle gördüm, bunu öylece unutacak değilsiniz, değil mi? Bu çok saçma." Ogün, bizim aksimize aslında en doğal tepkileri veriyordu, haklıydı, işin içindekiler başka isimler olsaydı belki de korkup soluğu polisin yanında almıştı ama bizim için işler pek de öyle yürümüyordu.

"Ben ailemi kaybettim," dediğimde Ogün'ün bakışları yavaşça bana kaydı ama bu söylediğim onun içine oturmuş gibi bakıyordu. "Tek ailem Kartal ve onun annesiyle babası. Beni onlar büyüttü. Hem Kartal'ın silah taşıdığını bilmek istemezler hem de benim bu hâlde olduğumu. Bizi geri çağırabilirler ve ben dans etmek istiyorum."

"Ama..."

"Anlıyorum, beni düşünüyorsun, hatta beni değil tüm arkadaşlarını düşünüyorsun ama yaraladığı kişinin ben olduğumu görmüştür, bu korku onlara yetecektir, bir daha aynı yerde aynı terörü estirebileceklerini zannetmiyorum. Çünkü bu artık bir sazan avı olur."

"Mantıklı konuşmasından nefret ediyorum ama haklı," dedi Kartal. "İrem ve diğerlerinin onun sarhoşken dengesini kaybedip düştüğünü, sırtına mermer saplandığını bilmesi daha iyi olacak. Düştü, dikiş atıldı ciddi bir yaralanmaydı ama bitti, hepsi bu."

Ogün, "Diğerlerine hiç yalan söylemedim," dediğinde birden benim durmadan onlara yalan söylediğimi hatırlamak ağzımda acı bir tat bıraktı. "Bu ciddi bir durum ve bunu saklamak bana kendimi suçlu hissettirecek."

"Lavin'in daha fazla strese girmemesi için doğru olan bu gibi duruyor," diye mırıldandı Sibelay, ilaç kutularını Kartal'a uzatıp derin bir nefes aldı. "Evet, böyle bir şeyi örtbas etmek pek doğru gelmiyor ama

bu tipleri iyi bilirim, Antalya'nın eğlence kokan sokaklarında her zaman barutun ve kanın da kokusu olurdu. Onlara güven olmaz. Sessizlik korkakların işi değil, sessizlik asıl zeki olan insanların işi."

"Yine de bu..."

"Durumu Sadık Parlak'a anlat, güvenliği iki üç katına çıkarsın ama bizimkilere yansıtma bence," dedi Kartal, omuz silkip parmaklarını saçlarımda gezdirirken bakışları Ogün'deydi. "Gençlik dizisi çekmiyoruz, entrikalar aksiyonlar falan, bunlara gerek yok."

"Doğru diyorsun..." Ogün ikilemde kalmış gibiydi, bir yanım ona asla güvenmiyordu çünkü beni o hâlde gördüğündeki yaşadığı şok çok büyüktü, diğerleri için endişeli olmalıydı. Bir yanım ise ona güveniyordu çünkü tek ailemin Kartal olduğunun o da farkındaydı. "Sadece onlara bu durumu sen anlat çünkü İrem, Lavin'in nerede olduğunu öğrendiği an ışık hızıyla gelecektir. Çok endişeli."

Biri kapıyı ayağıyla itti. Pelüş terliklerin sardığı beyaz ayaklardaki turuncu ojeler dikkatimi dağıttı. Ardından bol bir kot kadrajıma girdi ve o kolu bir sporcu atletinden sarkan kollardaki rengârenk dövmeler kapladı. Bu Neslihan'ın ta kendisiydi. Elinde tuttuğu tepside iki fincan vardı, fincanlardan yükselen dumanları izlerken huzursuz bir yutkunuş daha boğazımdan aşağıya doğru aktı.

"Bu kadar yas yeter, size kahve yaptım," dedi Neslihan, saçları onu ilk gördüğüm andakinden çok daha uzundu, hatta neredeyse omuzlarındaydı.

Ogün avucunu şakaklarına sürterek, "Bu gerçekten iyi bir fikir. Kahveye hayır diyemeyeceğim. Kafamın içi durmuş bir saatten farksız," diye söylendi.

Nesli, fincanlardan birini Ogün'e verdi, Kartal diğer fincanı almayınca fincanı Sibelay'a uzattı ve Sibelay bu teklifi reddetmeden fincanı alarak karşıdaki boş koltuğun üzerine tünedi. "Bir şeyler duydum," dedi Neslihan, sonra da Sibelay'ın yanına oturdu. "Magandadır, mafyadır falan. Umarım bu işe bulaşmayı düşünmüyorsunuzdur?"

Bir sürü yalancının içindeydim, ben de bir yalancıydım.

Ogün, "Korkak olunmamalı aslında bu gibi durumlarda," derken zihnindeki düşünce sarmalı sesine zehirli bir sarmaşık gibi dolanmıştı. "Ya Lavin'in onları gördüğünü fark ettilerse, peşine falan düşerlerse?"

"Karanlıktı ve Lavin kendi gibi görünmüyordu, Mathilda falan..." dedi Kartal.

"Doğru söylüyorsun." Başını aşağı yukarı sallayıp kahveden bir yudum içti. "İrem'e buranın adresini verebilir miyim peki? Lavin'i görmek için çıldırıyordur."

"Yarın akşam gelebilir aslında," dedi Sibelay. "Hem şu evi adam akıllı temizlemiş olurum hem de Lavin biraz daha toparlar."

Ogün, kahveden büyük yudumlar aldı. "Ben de artık gideyim."

Diğerlerinin de kulağına gideceği kesin olan yalanımızın gitgide büyüyor olması beni huzursuz ediyordu. Ogün evden ayrıldığında eve yeniden o ağır hava çöktü. Tedirginlik diyemezdim ama endişenin gölgesi sanki üzerime devrilmiş duruyordu; tek sorun bana ait olmamasıydı. Sibelay'ın pencereden Ogün'ün gidişini izlediğini fark ettiğimde damarlarıma salınan ilacın yakıcı etkisi bedenimde bir yangın çıkarmıştı. Rahatsızlıkla yüzümü buruşturdum, ilacın damarlarımda dolanışını böyle net hissetmek beni huzursuz ediyordu.

"Ogün çok zeki bir adam," dedi Neslihan derin bir nefes alarak. "Şu husumet olayının geçmişe kadar dayanıyor olması bizim için bir şansın ama bu adam ikinci bir hatayı asla kabul etmez, her şeyi anlar, benden söylemesi."

"İnan benim kadar zeki değil," dedi Kartal, ağır adımlarla içinde olduğum odanın çıkış kapının arkasında duran dolaba ilerledi, mini bir buz dolabıydı bu. Kartal dolabı açtı, dolaptan çıkardığı şarap şişesine çatık kaşlarla baktım. "Vay be, 1972'denmiş," diye mırıldandı.

"Alkol almadan önce midene yiyecek bir şeyler indirmeye ne dersin kardeşim?" Neslihan avucunu Kartal'ın omzuna vurdu. "Günlerdir ağzına bir damla koymaman takdire şayan ama aç karnında ilk saldırdığının şarap olması pek hoş değil."

"Buna ben karar veririm, sen ya da bir başkası değil," dedi Kartal. gümüş rengi tirbuşonu şarap şişesinin mantar tıpasına yerleştirdi, yavaşça çevirmeye başladı. Neslihan gözlerini devirerek kafasını iki yana salladı.

"Ne kadar zamandır yemek yemiyor?" diye sordum, bu soruyu onu değil Neslihan'a sormuştum çünkü biliyordum, Kartal'dan alacağım doğru cevap olmayacaktı.

"Sen bu hâle geldiğinden beri sadece sigarayla besleniyor," dedi Sibelay perdeyi sertçe kapatarak. "Ne yalan söyleyeyim, o kadar uzun zamandır onu ayık görmüyordum ki, sigarayla beslenmesine bile razıydım."

Gözlerimi Kartal'a çevirdim, inatla bana bakmıyordu. Yutkundum. "Peki ya Sadık Parlak'ın bilgisayarı? Bir şey çıktı mı?" Kaşlarımı çattım. "Ona daha bakmadın bile, değil mi?"

"Baktım," dedi, şarap şişesini dudaklarından uzaklaştırıp bakışlarını yere indirdi, düşünceli görünüyordu. "Sadece büyük hackerların ulaşım sağlayabileceği bir cihaza ulaşım sağladım ve o bilgisayardaki tüm bilgileri emdiğimi düşündüm ama Sadık Parlak bazı dosyaları kırılması güç bir şekilde şifrelemiş, erişim sağlayamadığım dosyalar var. Eriştiklerim ise çok da elle tutulur şeyler değil."

"Peki ya çektiğim fotoğraflar?"

"Onları seninle incelemek istedim çünkü o fotoğraflarda daha fazla şey olduğuna eminim. Hem avukat olan sensin, değil mi?" diye takıldı bana. Şişeyi avucunda sıkı sıkı kavrayarak bana doğru yürüdü. "Ama şimdi soluklanma zamanı. Ağırdan alacağız çünkü hem senin gücünü toplaman gerek hem de ikinci kez atağa geçtiğimizde karşımızdaki ya da karşımızdakiler de atağa geçecek. Birileri neyin peşinde olduğumuzu biliyor gibi."

"Anlamıyorum, adamımız Sadık Parlak mı yoksa değil mi?" Bu soru Sibelay'a aitti.

"Adamımız Sadık Parlak değil," dedi Kartal, yavaşça elini kaldırıp, işaret parmağını yukarı dikerek başını sola doğru yatırıp düşünüyor gibi yaptı. "Sadık Parlak'ı tanıyan biri. Ve bizi. Biz onu tanımıyor bile olsak o bizim farkımızda."

Neslihan, "Bu herkesi şüpheli konumuna getirmez mi?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Hatta şu küçük iş birlikçin Emir'i bile."

"İnan bana, Neslihan," dedi Kartal başını sertçe sallayarak. "Ben ne yaptığımı iyi biliyorum."

"Ne yaptığını uzun zamandır bilmiyorsun Kartal ama sorun değil," dedi Neslihan, gözlerinde arkadaşının düştüğü hâle acıyan, hatta acımaktan öte bu hâl yüzünden paramparça hissettiğini açığa çıkaran bir ifade vardı. "Yanında Lavin varken en azından kontrol altında olduğunu daha iyi biliyorum artık. Ve inan bana dostum," diye mırıldandı

anaç bir tavırla, "senin hayatta olmanı, iyi olmandan daha çok önemsiyorum. Gırtlağına kadar acıya bile saplansan, iyi ki hayattasın, Kartal Alaşan." Bakışları bana döndü. "Ve sen de öyle, bebeğim. Şimdi ne bok yerseniz yiyin, sadece yanınızdayım, tamam mı? Başka çarem yok. Sen benim dostumsun. Sana inanmaktan başka çarem yok."

"Yanınızdayız," dedi Sibelay. "Seni gördüm Kartal, mahvolmuştun. Üçüncü kez mahvolmana izin vermeyeceğim." Sibelay'ın bu söyledikleri içimi sızlattı ama altında yatan anlamları kör olup görmemeyi diledim. "Seni, sizi hayatta tutabilmek için hayatımızı mahvetmemiz gerekiyorsa, biz hazırız."

Kartal, yel değirmenlerinin döndüğü bomboş bir arazide, simsiyah bir atın beyaz yularını tutuyordu. Bal rengi saçlarım rüzgârın asi dokunuşlarına yenik düşmüştü, zaman bir roman sayfasına dizilmiş kelimeler gibi zihnime aktığı sırada Kartal ile aramdaki mesafenin ortasında bir kum fırtınası çıkmıştı. Saçlarım, yüzümü işlediğim bir günahın kalbimi örttüğü gibi örttüğü sırada, yine saçlarımın oluşturduğu parmaklıkların arasından onu izliyordum. Hareket etmiyordu, rüzgâr onun alttan üç düğmesi açık kalmış olan siyah gömleğinin eteğini uçuşturuyordu. Kartal gözlerini bile kırpmıyor, yel değirmenleri durmaksızın dönüyordu.

Birden kapıdan biri daha girdi ve o sessizlik, şeytanın kuyuya dökülen son nefesi gibi odaya dökülerek sessizliği kanlı kılıcıyla ikiye böldü. Giren kişi Sahra'ydı. Elinde tuttuğu tepsideki beyaz kâseden yayılan duman ve kokuya bakılacak olursa bana çorba getirmişti.

Sahra çekingen duruyordu, içeri girerken zihninde sadece suçluluk duygusu olduğunu, bu duygunun ruhunu usul usul zehirlemeye başladığını görebiliyordum. Panikli bir sesle, "Aa, şey... Ben sana yiyecek bir şeyler getirdim. Çorba. Sıvı bir şeyler yiyebilirmişsin ve baharatsız," dedi, hızlı konuşması beni nedensizce üzdüğünden sessizce ona bakmaya devam ettim. Sahra elindeki tepsiyi deri koltuğun çaprazında duran komodinin üzerine bırakarak, "Belki... Yani belki içmek istersin diye. Bu iyi gelebilir. Sana yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

"Ben hallederim," dedi Sibelay anlayışla, yerinden kalkıp Sahra'nın yanına giderek ona destek olmak ister gibi omzuna elini koydu. "Sen biraz dinlen. Uyuyamıyorsun."

Sahra, Sibelay'ın gözlerinin içine ifadesizce baktı, sonra bakışları bana uğradı ama bana bakarken gözlerine pişmanlık, utanç ve suçluluk duygusu bulaştığı belliydi. "Ben özür dilerim," diye fısıldadı, gözleri aniden dolarken titreyen sesiyle tekrarladı: "Çok üzgünüm. Özür dilerim."

"Kes şunu," dedi Kartal, sesi sertti ama yüksek çıkmamıştı. "O zaten perişan hâlde ve bir de karşısında zırlayıp onu duygusal olarak zayıflatmaya mı çalışıyorsun?" Kartal bir adım atıp elindeki şişeyi kaldırarak Sahra'yı işaret etti. "Sen nesin biliyor musun? Her istediğini ağlayarak almaya alışmış bir veletsin. Gözyaşlarınla istediğini yaptırabileceğin tek kişi Burak."

Öfkeyle Kartal'a baktım.

Sahra bu sözler karşısında tokat yemiş gibi sarsıldı. Birden dudaklarım aralık kazandı, bu acımasızca söylemleri kesinlikle hak etmiyordu. Sahra, Sibelay'a yaklaştı, gözlerinden yaşlar akmaya devam ediyordu ve bu durum Sibelay'ın kaşlarını çatıp Kartal'a kötü kötü bakmasına neden oldu.

"Asıl sen kes şunu," dedi Sibelay. "Ne kadar üzgün, görmüyor musun gerçekten? Böyle olmasını istemezdi."

"İstemezdi ama oldu." Kartal'ın sesi beni bile dehşete düşürmüştü.

"Yapma," dedim. "Onun ne suçu var ki? Beni o vurmuş gibi davranıyorsun."

"İnan bana Lavin, sana bunu yapan kişiye karşı bile bu kadar öfkeli hissetmezdim," dediğinde şaşkına döndüm, ortam birden buz kesmişti. "Asıl sorun, senin acının iki katına çıkmasıydı ve bunun sebebinin benim dostum olmasıydı." Gözlerini Sahra'ya çevirdi. "İnsanlara, en başta da sevdiğin adama güvenmeyi öğrenmediğin sürece, Sahra," dedi adının üzerine basarak, "daima ağlamaya mahkûm kalacaksın. Çünkü neden biliyor musun? Ağlamayı kestiğin an herkesi kaybedeceğini sen de biliyorsun."

"Kartal, kes şunu. Onunla nasıl böyle konuşursun? Bu kadar acımasız olma!" dedim öfkeyle. "Ona ne yaptığına bak. Üstelik yaptığı bu şeyin doğuracağı sonuçlardan bile bihaberdi."

Sahra cevap bile veremiyordu. Kartal'ı haklı bulduğunu fark etmek canımı daha da acıttı.

"Artık insanlara güvenmeyi öğrenmesi gerek. Onun aptal komplekslerinin başımıza açtıklarına bak." Kartal ateş misali yanan gözlerini bana çevirdiğinde o öfke ateşinin içime döküldüğünü ve ruhumun eteklerini tutuşturduğunu hissettim. "Şımarık bir çocuk gibi her istediğini yaptırmanın yolunun gözyaşlarından geçtiğini düşünüyor, sevdiği adamla uyurken sırtını bile dönemediğini, Burak'a uyurken sırtını dönecek kadar bile güvenmediğini biliyorum. Kendine dahi güveni yok."

"Kes şunu!" diye bağırdım son gücümle ama Kartal beni duymazdan geldi.

"Özür dilerim," diyebildi Sahra, şimdi gerçekten şiddetli bir şekilde ağlıyordu işte. Yattığım yerden kalkmamak için kendimi tutuyordum ama bileğimdeki serum borusunu parçalara ayırıp ayaklanmak ve Kartal'a esaslı bir yumruk indirmek istiyordum.

"Aptal!" diye bağırdım. "Bana olanların öfkesini insanlardan çıkaramazsın, Sahra'nın tek suçu bizim boktan oyunumuza rağmen hâlâ arkamızda olması. Ağlıyor olması onu güçsüz biri yapmaz, güvenemiyor olması da sizi haklı çıkarmaz, ne zaman sırtını birine dönsen ihanete uğrama korkusunun ne demek olduğunu en iyi senin bilmen gerekmiyor mu, Kartal?"

"Sana sırtımı dönüp uykuya dalabiliyorum!" diye bağırdı Kartal birden, sesi gök gürültüsü gibi evin içini çınlatınca Sahra ürkerek Sibelay'ın kollarının arasına girdi. Gözlerim iri iri açılırken, Kartal birden harlanmış olan alevlerin arasında sönmüş gibi dinginleşti. Derin bir nefes alarak bakışlarını ağlama krizine giren arkadaşına çevirdi. Bakışlarındaki buzların çözüldüğüne şahit oldum. "Sahra," dedi yavaşça. "Siktir, tamam." Elindeki şişeyi bırakmadan Sahra'ya yönelip Sahra'yı kollarının arasına çekti. "Tamam, bu fazlaydı. Tamam."

Sahra, "Önemli değil," diye fısıldadı gözyaşlarının arasından. Zayıf kollarını Kartal'ın beline sarıp burnunu çekti. Güçlükle konuştu. "Haklısın, önemli değil."

Kartal dişlerini sıkarak Sahra'ya sıkı sıkı sarıldı, bu onları ilk kez böyle yakın gördüğüm andı. Kartal her şeyini kaybetmeden önce arkadaşlarıyla daha yakındı. Şimdiyse onun ördüğü buzdan duvarlar, arkadaşlarını o duvarın gerisinde bırakmıştı ve duvarların içinde dev yangınlar onun için yanıyordu.

"Tamam süt kuzusu, abarttım. Öfkeliyim, beni biliyorsun, beni tanıyorsun, Sahra." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Öyle söylemek istemediğimi biliyorsun."

"Biliyorum," diye fısıldadı Sahra. "Güvenmeyi öğrenmem gerek, biliyorum."

"Ağlayarak bir şeyleri çözmek iyi bir fikir bence, bak çözdü şu an," dedi Neslihan neşelenerek. "Geri zekâlılar." Bana baktı. "Okuldayken de böyleydik işte. Kartal, Sahra'yı ağlatacak laflar ederdi ve Sahra ağlayınca da mutlu son, sarılırlardı, Kartal onu teselli ederdi. Eskisi gibi."

Sibelay burukça gülümseyip, "Neredeyse eskisi gibi," diye mırıldandı.

Sahra, "Bu kez aptallık benimdi, suçlu benim," diye fısıldadı, Kartal'ın kollarından yavaşça çıkarken Kartal gözlerini devirdi.

"En azından artık suçunu kabulleniyor," dedi iğneli bir alayla.

"Şey, bölmek istemiyorum ama," diye fısıldadım dudaklarımı bükerek. "Benim çorba ne oldu?"

Bu, hepsini güldürmüştü.

Abartılı bir sevgiydi bu.

Hissettiği, başlı başına abartılı bir sevgiydi ama kalbi bununla yetinemiyordu. Daha fazla sevebileceğini bilseydi, kalbini patlatmak pahasına bunu denerdi.

Dalgalı saçları göğsünün neredeyse altına kadar geliyordu, düzleştirdiği zamanlarda daha uzundu, beline kadar uzanır ve düzleşmiş olmasına rağmen hâlâ gür görünmeye devam ederdi. İnce, etrafı Tanrı'nın ona armağan ettiği cennet lekeleri gibi görünen benlerle sarılı kollarını kaldırıp, gür saçlarının üzerinden geçirdiği gümüş kolyenin ucunu takmaya çalışıyordu. Yüzünü var eden parçalar, cennetten bir senfoniydi ve asıl konser, onun opera rengi gözlerinde başlar, o gözlerde biterdi. Kolyenin ucundaki Çoban Yıldızı, gümüş parıltıları tenine güneşin aya ışığını bıraktığı gibi bırakarak göğsünün arasına kadar sarktı. Saçlarını yavaşça kolyenin içinden çıkarıp sırtına doğru serdi ve yüzüne düşen saçını kulağının arkasına sıkıştırarak çekmeceden bir kâğıt çıkardı.

Abartılı bir sevgiydi bu.

Adımlarını yönelttiği masa, her gece başında oturup en yakın arkadaşıyla chat yaptığı bilgisayarının olduğu masaydı; aynı zamanda sınavlara da bu masaya yatırdığı gecelerin içinde çalışırdı. Masanın önündeki sandalyeyi geriye doğru çekti ve sandalyenin bacakları ahşap parkelerde sürüklenerek rahatsız edici bir ses çıkardı. Bu, genç kızın kaşlarını çatıp güzel yüzündeki renklerin dağılmasına neden oldu; şimdi yüzünde rahatsızlığın portresi vardı.

Kafasını kaldırıp perdeleri açık duran pencereye baktı, camda yansıması gri bir şekilde düşüyordu çünkü Antalya, yağdıracağı gözyaşlarını bulutların içinde saklıyordu. Gözlerini ufuktan silinerek griye dönen deniz manzarasına yerleştirip bir süre ayakta dikildi, sonunda alt dudağını ağzının içine doğru yuvarlayıp kâğıdı masanın üzerine bıraktı ve sandalyeye oturdu. Dirseklerini masanın kenarlarına yasladı, açık avuçlarını yüzüne bastırıp yüzünü sıvazladı.

Abartılı bir sevgiydi bu.

Derin, içli bir nefes aldı ve sonra da fırtınanın ıslıklarını anımsatan bir ahenkle o nefesi dudaklarından dışarı özgür bıraktı. Bakışları masasının ucunda duran beyaz alçıdan bir çerçevenin içindeki fotoğrafa kaydı. Fotoğrafta kafa kafaya veren iki genç kızın saçlarının zıt renkleri, güneşi ve ayı anımsatıyordu. Koyu renk dalgalı saçlar, açık renk düz saçlarını karışmıştı ve ikisinin de gözlerinde umut vardı. Dudakları yukarı kıvrılırken uzun süre bal rengi saçların sahibini izledi.

"Canım Bal, senin artık sana ait kanatların var." Gözlerini kâğıdı indirdi, elini yavaşça kalemliğine uzattı ve ağabeyinin yurt dışından onun için getirdiği kuş tüyünden ince uçlu kalemi parmaklarının arasına aldı. "Bense uçurumun dibindeki toprağa sapladığım koltuk değneklerime tutunarak uçtuğuma inanmaya çalışıyorum."

Beyaz kâğıda bir damla gözyaşı düştü, şeffaf bir mürekkep gibi onu da asılı kaldı ama aslında her şeyi kâğıda o gözyaşı anlattı.

Kâğıda işlenen ilk cümle şuydu: Canım Bal, ben uçamıyorum.

Abartılı bir sevgiydi bu.

Gözlerinden bir daha tek bir damla yaş dahi düşmedi, düzgün el yazısı usul usul beyaz kâğıdı doldurmaya başladığında, yağmur da toprağa düşmeye başlamıştı. Son cümleyi kâğıdın en sonuna italik bir el yazısıyla işledi, sağ köşeye imzasını attı ve kafasını kaldırıp pencerenin dışında yağan yağmura baktı.

Abartılı bir sevgiydi bu.

Artık ayakta, dişlerimi sıkmadan ya da ayak parmağımı sehpanın kenarına vurmuşum gibi inlemeden durabiliyordum. Bu acı çekmediğim anlamına gelmiyordu ama acının yavaşça bedenimi terk etmeye başladığını hissedebiliyordum.

Sibelay ve Sahra tüm gün evi temizlemişlerdi, Burak ya da Yunus'u hiç görmemiştim, Neslihan'ın epey böbürlendiği bir İtalyan yemeğini yapmak için mutfakta olduğunu biliyordum. Ve kendimi son derece kirli hissediyordum. Başımda trajik bir ağrı vardı. Karanlık koridorun sonunda, binaya açılan kapının çaprazındaki aynalı vestiyerin önünde dikiliyordum, vestiyerdeki ortası çatlak cama devrilen yansımamdan gördüğüm kadarıyla bok benden daha temizdi.

Sibelay bir kovayla banyodan çıkıp, "Dinlenmeye ne dersin?" diye sordu. Her zaman şık görmeye alışkın olduğum Sibelay, şu an tam bir ev kadını modundaydı ve gerçekten salaş görünüyordu. Havayı koklayıp gözlerini kıstı. "Benim sulu şeftalim mutfağa cenneti getiriyor, kokuyu alıyor musun? Akşam parmaklarını yiyeceksin." Güldü. "Ben de tatlı olarak şeftali kompostosu yiyeceğim."

Gülümsedim, gözünü ovarak diğer odaya girip kapıyı kapattı ve şimdi tekrar yalnızdım. Akşam İrem'in, hatta konuyu muhtemelen öğrenen birkaç kişinin daha geleceğinden haberim vardı, o kadar berbat hâldeydim ki kendime bir çekidüzen vermem gerekiyordu. Duş almalı, hayalete dönmüş kireç rengi suratıma biraz renk vermeliydim. Bedenimi kokladım, eğer kuru kanın yoğun kokusunu saymazsak çok da kötü kokmuyordum.

Salonun kapısı açılınca yağan karın bembeyaza çevirdiği gökyüzünün rengi koridora doldu. Omzumun üzerinden açık duran kapıya baktım, Kartal uykulu gözlerini ovuşturuyor, bir yandan da homurdanıyordu. "Sikeyim, saat kaç ya?" diye sordu pürüzlü, erkeksi bir sesle. "Ve sen neden ayaktasın?"

"Leş gibi olduğum için," dedim derin bir nefesin ardından. "Saçlarımı ateşe tutarsak üzerinde patates kızartabiliriz ve stajımı kasapta yapıyormuşum gibi kokuyorum."

"Kendi kokuna alıştığını düşünmüştüm," dediğinde birden yanaklarının ısındığını hissettim. Ah, kokuyu o da alıyordu... Utanç bir ateş çemberi gibi her yanımı sarıp beni içine aldığında çaresizce dudak büktüm. "İğrenç koktuğum için mi dibimde uyuyorsun?"

"Sana iğrenç kokuyorsun demedim ki ben," diye mırıldandı, ensesini ovarken bakışları koridoru turladı. "Sadece en son buna benzer bir kokuyu bayramda babam arkadaşlarıyla mangal partisi yapmaya karar verdiğinde almıştım. Arkadaşları yeni kesilmiş et getirmişti, kanlı..."

"Yani iğrenç kokuyorum," dedim omuzlarımı düşürerek. Bedenimde ufaktan sızlama vardı, yine de suyun altına girmek, kurumuş kan vücudumu terk ederken öylece ılık suyun altında durarak düşünmek ve arınmak istiyordum. "Duş almalıyım."

"Bu yaran için pek de iyi bir fikir değil, ben onu sık sık dezenfekte ediyorum ama sen mikrobun eline zil takıp onu oynatabilirsin." Ona meydan okur gibi baktığım anda, "Sakın," dedi parmağını kaldırarak. "Karşı koymaya çalışma, şu an her zaman olduğundan on misli daha zayıfsın ve benim dediğim olacak."

"Hayır," dedim kendimden emin sesimle. "Benim istediğim olacak. İnsanların önüne kokuşmuş bir şekilde, yürüyen bok emojisi olarak çıkmak istemiyorum."

"Bu gözler yürüyen bir şeftali emojisi gördü, bok emojisini yadırgayacağımı sanıyorsan yanılıyorsun, Lavinia," dedi ve içeriyi işaret etti. "Şimdi biraz uzanmaya ne dersin? Bir düşüneyim bakayım?" Düşünür gibi yaptı. "Hayır dersin, o hâlde oraya gelip zor kullanmam gerekiyor." Bana doğru yürümeye başladı. "Evet."

"Gel de sana kurşun yedim sol yanımdan yumruğu atayım," dedim Sibelay'ı hatırlatmak ister gibi sesimi bilerek detone ettirerek. "Bak, eğer duş almama izin vermezsen bütün gece Sibelay'a sesinin harika olduğunu söyler, onu buna inandırır ve Azer Bülbül şarkısı söylemesi için tezahürat yaparım."

"Bunu yapmazsın, bütün gece onu dinlemektense yaranı parmaklayıp ağlamayı tercih edersin."

"Sizi duyuyorum!" diye seslendi Sibelay diğer odadan.

"Duymana sevindim, umarım artık şarkı söylemezsin," diye söylendi Kartal.

"Akşam misafirlerimiz için güzel bir program hazırladım, ya kızı duşa sokup köpürterek yıkar ve evin içinde pamuk tıkamayı unuttukları için etrafa sala sala gezen bir mevta gibi gezmesini engellersin ya da bütün gece, bak bütün gece diyorum, sana Azer Bülbül şarkıları söylerim!"

"Öyle mi kokuyorum?" diye sordum gözlerimi büyüterek.

"Abartıyor," dedi Kartal gözlerini devirerek.

"Kartal için öyle kokmadığını sen de biliyorsun ama bu soruyu bana sorarsan, sana her zaman dürüst davranırım, Lavin!" Sibelay'ın güldüğünü duydum, sonra elektrikli süpürgenin çalışmasıyla gülme sesleri kesildi.

"Duş alacağım," dedim kafamı kaldırıp altın rengi gözlere dik dik bakarak. "Şimdi."

"Öyle mi?"

"Evet," diye direttim.

"Öyle yani?" Kafasını aşağı yukarı sallayıp banyoyu işaret etti. "Geç."

"Gerçekten mi?"

"Evet, tabii."

"Oh be," diyerek yavaş adımlarla banyoya ilerlemeye başladım ama hızım kesinlikle bir kaplumbağanınkine eş değerdi. Kartal sabırla olduğu yerde durup banyoya ulaşacağım anın gelmesini bekledi. Kapıyı açmamla arkamda bitmesi bir oldu ve ben içeriye girdiğim anda o da banyoya girip kapıyı üzerimize kapattı. Gözlerim yerinden fırlayacak gibi açılırken dehşet dolu bir yüzle ona bakakaldım.

"Çık," dedim.

"Hayır."

"Duş alabilirsin demiştin."

"Evet ama bunu yalnız yapacağını söylememiştim," dediğinde birden bedenim ürpertiyle doldu, gözlerimde ciddi bir bakış belirse de kalbim panikle teklemişti.

"Hadi ya?" Ona düz düz baktım. "Çık."

"Üzerindekilerden yaklaşık yedi saat içinde kurtulsan, suyu açman ve ayarlaman iki saat sürse, bir dokuz saat falan da temizlenmeye çalışsan, çıkmandı kurulanıp giyinmendi falan derken yarın bu saatlerde gelip seni buradan alırım," dedi alayla.

"Ne saçmalıyorsun?"

"Eğer büyük büyük babaannem mezarından bir iskelet olarak çıksaydı, bak kansız, çürümüş, sadece iskelet olarak diyorum, senden daha hızlı hareket ederdi." Bana bakmaya devam ederken yavaşça eğilip vanayı yana doğru çevirdi. "O yüzden Yabani, ya seni temizlerim ya da İrem senden gelen koku yüzünden bilincini kaybedip soru sormaz ve geceyi kolayca atlatmış oluruz."

"Ha kokuyorum yani ben?"

Yüzünü yüzüme yaklaştırıp iyice eğildi, eli hâlâ vanadaydı, birden su akmaya başladı ve akıp yere düşen su damlaları sıçrayarak bedenime çarptı. "Seni çırılçıplak soyup ellerimle temizleyecek olmama değil, kokuyor olmana takıldın yani?"

Kan, damarlarımda değil de zihnimde çağlıyormuş gibi hissetmeyi beklemiyordum ama yine de uzun kirpiklerin esir aldığı altın kahve gözlerinin içine bakmaktan vazgeçmedim. Onun gözlerinin içine bu denli dikkatli ve korkusuz gözlerle bakıyor olmam ona ne hissettiriyordu bilmiyordum ama benim hislerim, tam şu an allak bullak ve intihara meyilliydi.

"Eminim Sahra bana yardım edecektir," dedim kendimden emin bir sesle. Kartal'ın gözleri dudaklarıma kaydı, sonra yeniden yavaşça kaldırdığı gözlerini gözlerime sabitledi. Dudağının kenarı yukarı doğru çekilirken oluşan kıvrım, kalbimi delice çarptırdı.

"Sahra sana benim kadar iyi hissettiremez, Lavin," diye fısıldadı, nefesi yüzüme çarptı ve kanım sanki yanardağa ait bir volkanmış, damarlarımda ilerleyen lavlarmış gibi fokurdayarak yanmaya başladı.

"Sahra'yı çağır," dedim üzerine basa basa. "Şimdi."

"Gidip onu ağlatmamı mı söyledin?" Gözlerini suya kaydırıp düşünüyor gibi yaptı. "İyi fikir."

"Hayır, bunu yapmayacaksın," dedim başımı iki yana sallayarak.

"Kim demiş?"

"Biliyorum, hem onu ağlatman için hiçbir sebep yok şu an. Gerçi o gece de yoktu ama sen adilik etmeyi seçtin."

"Seni..." Susup bakışlarını v yaka tişörtümün dekoltesine doğru indirdi. "Ateşli vücudunu görecek olması onu ağlatmam için yeterince büyük bir sebep."

Kalbim depar atar gibi göğsümü yumruklarken, "Ne yazık, ateşli vücudumu görecek olan sen de değilsin," dedim sertçe.

Dudakları yukarı kıvrıldı, bana biraz daha yaklaştı ve kirpikleri gözlerinin belli ölçüde yok olmasını sağlayacak kadar kısılarak gözlerini gizlemeye çalıştı. "Eğer bu kadar kötü kokuyor olmasaydın, neredeyse çok seksi olduğunu düşünmeye başlayabilirdim."

Avucumu sertçe göğsüne vurdum, güçsüz olduğum için bu onu yerinden bile oynatmadı. "Siktir git," diye homurdandım.

Dilini şaklatarak kınayıcı bir ses çıkardı. "Aa, oldu mu hiç? Sana yardım için burada olan bir doktorla bu şekilde konuşmak... Ne yabani bir kız."

"Doktor, çıksan iyi edersin çünkü bugünlük sabrımın sonuna ulaştın."

Asla anlayamadığım bir anda beni canımı yakmayacak şekilde duvara yasladı, sırtım duvara değmemişti. Hissettiğim yoğunluk beni şaşkına çevirdi. Su, büyük bir gürültüyle yerdeki mermer zemine çarpmaya devam ediyordu ve bu ses, kalbimden yükselen yakarışlara uyum sağlar gibi zihnimde uğuldamaya başlamıştı.

"Şimdi seni soyacağım, Lavin," dedi gözlerini tek bir an olsun gözlerimden ayırmadan. Bedenimde bir uğuldama hissettim, anlam veremediğim, çok deli edici bir uğuldamaydı bu. "Örtülü tek bir zerren kalmayana dek."

"Beni öfkelendirmeye çalışıyorsun," diye fısıldadım, nefesim titreyerek onun yüzüne döküldü. Kartal'ın gözlerime dokundurduğu bakışlar biraz olsun sönmedi, hatta daha da harlandı ve yangın yüzüne yayılmaya başladı.

"Eğer sana bir şey yapıyor olsaydım, bu öfkelendirmek olmazdı."

Anlık deli cesaretiyle, "Ne olurdu?" diye sordum ve bu, parmaklarının kalçama yerleşmesine neden olan soru olmuştu. Cam gibi keskin ve şeffaftım şimdi.

"İstemeni sağlardım," dedi sıcak nefesini yüzüme estirerek. "İstemeni sağlardım ve bu benim için hiç zor olmazdı."

Bunun zaten farkındaydım.

Tam dudaklarım aralanacakken, o içime hapsettiği tüm hislerin beni ateşe vermesini istiyormuş gibi birdenbire geri çekilip, dudaklarına yerleştirdiği şeytani gülümsemeyle gözlerimin içine baktı. "Ya da belki kim bilir, çoktan sağlamışımdır." Arkasını dönüp banyodan çıktı-

ğı an, benim soluk soluğa arkasından bakakaldığım andı ve sesimi bile çıkaramamıştım.

Arkasından mal gibi bakakaldım.

Sahra bana yardım etmek için banyoya girdiğinde üzerimde ölü toprakları değil, yanardağın eteklerine sızan lavlar vardı. Bir kadın bile olsa başka birinin karşısında çıplak kalmak çok hoşuma giden bir durum değildi ama mecburdum, arınmaya ihtiyacım vardı ve bunu tek başıma yapabilecek kadar güç toplayabilmiş sayılmazdım. Duştan çıktığımda tazelendiğim söylenemezdi ama temizdim, en azından kirli hissetmiyordum ve tenimin üzerinde kurumuş olan kan lekelerinden arınmıştım. O kan lekelerini kurudukları yerden soyarak, kazıyarak çıkartmak canımı ciddi miktarda yakmıştı.

Kan kuruduğu yerde tene dönüşüyordu.

Ve kuruyan bir kanı bulaştığı yerden çıkarmak, derini soymak gibiydi.

Salonda yatırıldığım yatak toplanmış, yenilenmesine rağmen kan bulaşan çarşaflar yıkanmıştı. Kartal sırtımdaki yarayı temizlemiş, korunması için sarmıştı ve bunu yaparken parmakları ne zaman çıplak tenime dokunsa, banyodaki o kısa konuşma aklıma geliyor, gözlerimin önünde beni ürperten görüntüler oynamaya başlıyordu. Bu düşünceden kaçmak, şehri ele geçirmiş fırtınadan kaçmaya çalışmak gibiydi; üstelik o fırtına, evimin çatısını çoktan söküp almıştı.

Üzerimde siyah, kolları bol, kısa bir tişört vardı. Dışarıda devamlılığını koruyan kar yağışının aksine içerisi sıcak olduğundan üşümüyordum. İçimde Sibelay'a ait iç çamaşırları vardı ama Sibelay her ne kadar ince belli olsa da baseni ve göğüsleri benimkinden çok daha kadınsı hatlarla şekillenmiş olduğundan iç çamaşırları bana biraz büyük geliyordu. Giydiğim siyah, ayak bileklerimin üzerinde biten ince taytın sahibi Sahra'ydı, muhtemelen Sahra bu taytı giydiğinde boyu ona tam oluyordu ama tayt bana biraz kısa gelmişti. Sahra dağınık açık renk saçlarımı gevşek bir topuzla şekillendirdi.

Yemek masası hazırlanırken yardım edememek bana kendimi kötü hissettirdi. Onları çok yoruyormuşum gibi hissetmeden edemedim. Sibelay, Neslihan ve Sahra el birliğiyle gerçekten göz alıcı bir sofra kurmuşlardı. Çok geçmeden Burak ve Yunus Emre de eve dönmüşlerdi. Yunus Emre'nin öfkesi sonunda sönmüş olacak ki bana elinde tuttuğu

çilekli sütü uzatmıştı, bu sütün barış bayrağı olduğunu bildiğimden ona yorgun bir gülümseme bahşetmiştim. Burak ise sessizdi, kendini suçluyordu, bu su katılmaz bir gerçekti, Kartal da Burak'la pek konuşmuyordu ama aralarındaki sessizlik rahatsız edici boyutta olmadığından diğerlerinin ilgisini pek de çekmiyordu.

Ben çilekli süte pipete verdiğim nefesle eziyet ederken Yunus poşetlerden çıkardığı viski ve votka şişelerini mini buzdolabının üzerine diziyordu. Sonunda çıkardığım fokurdama sesleri onun rahatsız etti ve "Şu sütü normal bir şekilde içemiyor musun sen?" diye sordu. Omuz silkip onun ensesine bakmaya başladım ve tekrar sütü fokurdattım, bu defa gözlerini devirerek bana doğru döndü. "Çilekli süt sevmiyorum demen yeterli. Ben içerdim."

"Çilekli süt mü seviyorsun?"

"Ne? Sevemem mi?"

Omuz silktim. "Seversin."

"Çilekli sütü nasıl sevmezsin?" Bana doğru döndü, kalçasını dolaba yaslayıp kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. Her zamanki gibi farklı giyinmişti, onun tarzını seviyordum. "Neyli süt seversin?"

"Ballı süt," dedim dürüstçe. "Ballı sütü çok severim."

"Çikolatalı süt varken ballı ve çilekli süt içmeniz bana neden et varken tavuk yediğinizi anlatıyor aslında," diyerek içeri girdi Kartal. "Ve Lavin, sana kötü bir haberim var."

"Ne oldu?"

"Suphi ve Cenk de eve doğru yola koyulmuş kafilenin içinde."

Gözlerim iri iri açıldı.

"Çikolatalı süt mü?" Burak elindeki çikolatalı sütü Kartal'a uzattı, bu barışmak için salladığı beyaz bayrak olmalıydı. "Muzlu süt varken, çikolatalı mı yani?"

Kartal gözlerini kısarak çikolatalı süte baktı, derin bir nefes alarak süt kutusunu Burak'ın elinden aldı ve, "Senin kaslarını şişirmek için muzlu Cicibebe yediğini neredeyse unutuyordum," diye söylenerek odadan çıktı.

Burak, Kartal'ın arkasından bir süre bakakaldı, sonra bize doğru döndü ve kafasını iki yana salladı. "Muzlu Cicibebe falan yemedim, uyduruyor," dedi, buna inanmamıştım.

"Kartal'ın çikolatalı süt içmesinden daha garip gelmedi bana senin muzlu Cicibebe yiyor olman," diye mırıldandım.

"Buna şaşırıyorsan arabanın torpido gözüne bakmalısın, her zaman orada bir paket Damak bulabilirsin. Çikolata markası olan Damak'tan bahsediyorum." Burak göz kırparak şişelere doğru yöneldi, bana karşı ılımlı konuşuyordu ama yine de içindeki suçluluk duygusunun onu kahrettiğini hissedebiliyordum.

Yunus elimdeki çilekli süt kutusunu aldı. "Her zaman böyleler işte," dedi ve pipeti içinden çıkarıp ters döndürerek pipetin diğer ucunu üste getirdi. Sütten bir yudum aldı, ona garip garip bakıyordum. "Ne var? Çilekli süt bu."

"İçine üflerken ya tükürüğüm gittiyse?" diye sorduğumda bir an durup yüzünü buruşturdu.

"Mikrop," dedi bana içten bir şekilde. "Neyse ki bir kız kardeşim olsaydı ondan asla iğrenmeyeceğimi düşünürdüm, o yüzden sorun yok." Bu cümlesi içime bir diken gibi batıp hislerime şifasını akıtmaya başladı. Sütten bir yudum daha alıp bana yamuk bir gülümseme gönderdi. "Yeniden ayaklanmana sevindim." Bakışlarını Burak'a çevirdi. "Şu Cenk sarışın olandı, değil mi? Bana bak, o tam bir baş belası gibi duruyor."

"Çünkü tam bir baş belası," diye homurdandı Burak sırtı bize dönükken. Kendine bir kadeh viski doldurup bize doğru döndü, bana bakmamaya özen gösteriyor gibi bir hâli vardı. "Bu gece biraz zorlu geçecek. Hem sorgu açısından hem de şu Cenk kaosu seviyor gibi biraz."

"Şu an elinde kadehi tutan kişinin Kartal olması gerekmiyor muydu?" Yunus kaşlarını sorguyla çattı. "Rolleri değişme kararı mı aldınız?"

Burak iki kaşının ortasındaki yarığı saklama gereği duymadan, "Sadece gevşiyorum," dedi, yutkunup ona baktım ama bana değil, Yunus'a bakıyordu. "Çünkü Kartal'ı daha önce hiç bana öyle bakarken görmemiştim."

"Lavin'i orada öylece bırakıp gitmen büyük sorumsuzluktu, özellikle de kız yaralıyken," dedi Yunus yaralı olduğumun altını çizer gibi o kelimeleri vurgulu bir biçimde seslendirerek. Bu ayrıntı Burak'ın canını daha çok yakıyormuş gibi kaşlarını çatıp gözlerini yere indirmesine neden oldu. Yarıya kadar viskiyle doldurulmuş kristal kadehi tutan parmakları gevşek duruyordu ve kadeh biraz yamuk durduğundan içki bir tarafa yığılmıştı, dökülecek gibi duruyordu. Yunus ise onun aksine

soğukkanlıydı, pürdikkat arkadaşını izlerken yüzünde tek bir kas zerresi bile titremiyordu.

"Ona gitmesini ben söyledim, Yunus," dedim.

"Onu kovsan bile gitmemesi gerekiyordu, yalnız kalabilecek bir konumda da hâlde de değildin, Lavin," dedi Yunus her zamanki buz soğuğu sesiyle. "Sahra'yla aranızdaki ilişki çok uzun zamandır devam ediyor, artık onunla ciddi bir şekilde konuşup sana duyduğu güvensizliği yok etmelisin, Burak. Bu güvensizlik duygusu sadece seni değil, bizi bile etkilemeye başladı."

"Denemediğimi falan mı sanıyorsun? Ona hiç yalan söylemedim, aramızda hiç üçüncü kişiler olmadı, ona hiç ihanet etmedim ama yıllar geçmiş olmasına rağmen güven duygusu hiç gelişmedi." Burak sertçe yutkundu, bakışları yerden kalkarak Yunus'a dokundu, sonra viski kadehinin içindeki içkiye baktı. "Lavin'e daha kötü şeyler olabilirdi, bunu biliyordum ama buna rağmen aptallık yaptım. Sahra'nın kazanamadığım güveninden de kendimden de çok yoruldum."

"Kendini suçlamaktan vazgeç," diyerek araya girdim. Alt dudağımı yaladım. Düşüncelerim birbirine çarpıyordu, doğru bulduğum her kelime aslında yanlıştı. "O gecenin bir suçlusu varsa o sen değilsin."

"Seni korumam gerekirdi," dedi Burak, bana bakmadan konuşuyordu. "Seni orada öylece bırakıp gittim. Yunus haklı, beni kovsan bile gitmemem gerekirdi. Ama Sahra o hâlini görseydi..."

"Görseydi asıl o zaman her şey mahvolacaktı," dedim onu onaylamak ister gibi. "Sen doğru olanı yaptın. O gece yalnızca Ogün'e yakalandık, Sahra beni o hâlde görseydi yaşayacağı panik yüzünden yakalanacağımız kişi sayısı artabilirdi."

Burak, "Bunlar yeterli gerekçeler değil," dedi.

"Gayet yeterli gerekçeler. Kendini ve Sahra'yı suçlama lütfen, sizin bu konuda suçlu olduğunuz tek bir nokta bile yok. Kartal çok öfkeli, işler istediği gibi gitmiyor, her şey boka sarmaya başladı. Etrafındaki insanlara saldırması sence de çok doğal değil mi?"

"Kartal'ın neden saldırganlaştığını sen daha iyi biliyorsun," dedi Yunus Emre bana. "Anlamayacak kadar aptal olamazsın."

Kapıyı aralayan Neslihan, kapı aralığından kafasını uzatarak, "Daha sessiz tartışmaya ne dersiniz? Kartal her şeyi duyuyor da şu an," diye

fısıldadı. "Misafirlerimiz geldi, otoparktalar. Konuyu kapatsanız iyi edersiniz."

Kapının zili çalmaya başladığında oturduğum yerde rahatsızca kıpırdanmam bir oldu. Kendimi diken üzerinde hissediyordum, hem sırtımdaki acıyla böyle oturuyor olmak biraz güç geliyordu hem de İrem ve onunla gelenlere karşı nasıl davranacağımı tam olarak kafamda oturtabilmiş sayılmazdım. Kartal içeri girer girmez gözlerimi ona çevirip, ne yapacağımı bilmediğimi gözlerimle ona anlatmaya çalıştım gibi gözlerinin içine baktım. Birkaç saat önce yaşanan olayın izleri hâlâ kıyılarımda olduğundan ona bakmak, yanaklarımın içini kan nehrine çevirmişti ama çarem yoktu.

Ya o gözlere bakacaktım ya da yenilginin buzdan kılıcının, kalbimi göğüs kafesimin içindeyken ikiye bölüşünü hissedecektim.

"Sarhoştun, düştün, gerisini bana bırak," dedi dudaklarını oynatarak. Bu sadece ikimizin duyabildiği cümlesi, içimdeki hisleri dengeye sokarken başımı aşağı yukarı salladım ve Cenk'in abartılı sesi kulaklarımı doldurdu.

"Çok geçmiş olsun canım ya!"

Yere düşen adım seslerini dinledim, Yunus gözlerini devirerek kapıdan girecek olan ilk kişiyi beklemeye başlamıştı. Kapıdan içeri ilk giren İrem oldu, kucağında koca bir çiçek demetiyle bana doğru gelirken onun buz mavisi gözlerinde gerçek korkuyu görmüştüm.

"Lavin!" Dolgun dudakları yan yatmış bir hilâl gibi büküldü. "Nasılsın?"

Hemen arkasından içeriye deri montu ve soğuk yüzüyle Suphi, Suphi'nin arkasından da gri kürkü ve dalgalı sarı saçlarıyla Cenk girdi. İrem ikilemde kalmış gibi bana yaklaşırken gerçekçi olması için kendimi paraladığım gülücüğümü hiç soldurmamıştım.

"İyiyim," diye fısıldadım. "Sadece bir daha o kadar içmeyeceğim."

"Alkolik seni," dedi dudaklarını tamamen büzerek. "Ya kafanı vursaydın? Sırtına giren mermerden bahsettiler, daha kötü şeyler olabilirdi seni ahmak." Bana sarılmak için eğilecekti ki, Kartal birden, "Hayır," dedi sertçe. "Sarılma. Ters bir hareket hem canını yakar hem de dikişlerini kanatabilir."

"Dikişleri hâlâ taze mi yoksa?" İrem neşesiz mavi gözleriyle yüzüme bakarken gerçekten üzgün görünüyordu. "Bana çok geç anlattılar,

endişelenmemi istememişsin. Böyle bir şeyi nasıl saklarsın? Seni çok merak ettim."

"Kız iyi işte aaa, anıma darladın ha," dedi Cenk gözlerini kaydırarak. "Aşkım, geçmiş olsun, ucuz atlatmışsın duyduğum kadarıyla. Kafanı patlatmadın Allah'tan valla."

Bu kez samimi görünüyordu. Parlak gözlerinde endişeyi görünce şaşırdım.

"Sağ ol, Cenk," diye mırıldandım.

"Bak bak," diye fısıldadı Suphi'ye doğru yaklaşıp fısıldayarak. "Görüyor musun mıymıntıyı? Ben ona aşkım diyorum, şefkatimi veriyorum, içimdeki duyguları gösteriyorum, o bana sağ ol diyor. Bu camışa bir şey olmaz, Suphi."

"Aman Cenk, çekişmeye başlamayın, şimdi ne yeri ne de sırası," dedi İrem gergin bir sesle, sonra ellerimi avuçlarının arasına aldı. "Şey, çok mu kötü hâlde sırtın?"

"Sanırım," diye fısıldadım. "Ne yaramı gördüm ne de düştüğüm anı hatırlıyorum. Son hatırladığım dengemi kaybedişim ama ayıldıktan sonra canım cidden yandı." Ellerimi okşayan bakımlı ellerine bakarken içimde bir vicdan azabı kalp gibi çarpıyordu, belki de bu suçluluk hissiydi... Babasının ofisine girdiğimden, ona yalanlar söylediğimden, aslında olduğum kişiden bihaberdi. Bir gün bunu öğrendiğinde ellerimi yine böyle okşayabilir miydi? Bilmiyordum. Bu düşünce uzun uzun ellerini izlememe neden oldu.

İrem'in benim için endişelenmesi eskiden olsa bana çok garip gelebilirdi ama artık bunu yadırgamadığımı fark etmiştim. Bir insan tarafından önemsenmek garipti, annem ve babamın hayatımdan çıkıp gittikleri günden sonra kalbim bir daha içeri kimseyi davet etmez sanıyordum ama boşlukta asılı kaldığım o dönemde kalbimin kapılarını araladığı iki isim olmuştu. Biri Kardelen'di, yokluğu kalbimi delendi. Diğeri ise Özay'dı, ışığıyla karanlığımı aydınlatmıştı ama sonra öyle çok karanlık olduğumu anlamıştı ki, o da ışıklarını benim için söndürmüştü.

Benim için, benimle karanlıkla kalmayı seçmişti.

Şimdi Özay, geçmişte var olmuş güzel bir anıydı ama kalbim onu bir zamanlar tanıyor olmasına rağmen kilitlerini değiştirdiği için artık

Özay'ı içeriye almıyordu. Kardelen ise o kadar içimde kalmıştı ki, değiştirilen hiçbir kilit onu dışarıda bırakmaya yetmezdi.

İrem'in ellerini izlediğim süre boyunca düşüncelerimin geçtiği yer beynim değil, kalbim gibiydi. Bazen kafamın içinde bir kalp taşıdığımı düşünürdüm.

"Sana bir şey olmadığı için mutluyum," dedi İrem, sesi buruk geliyordu. "Diğerleri de gelecekti ama kalabalık hâlinde gelip seni yormak istemedik. Aslında Cenk'i de getirmeyecektim ama..."

"Bana laf mı dokunduruluyor şu an, Suphi?" diye sordu Cenk, İrem'e ters ters bakarak.

Suphi, "Geçmiş olsun, Lavin," dedi sakince, o sırada Cenk onun yanında dikilmiş etrafı hoşnutsuz gözlerle izliyor, bakışları her bana çevrildiğinde bana yapmacık bir gülümsemeyle bakıyordu. Yine de o gözlerde benim için endişelendiğini görebiliyordum. Delinin tekiydi.

"Teşekkür ederim gençler, sizi görmek iyi geldi," diye mırıldandım. Bu Cenk'i sesli bir şekilde güldürünce bir an herkesin gözleri Cenk'e çevrildi.

"Ay yalanını seveyim, yalan sıkmayı da beceremiyor sevimsiz," diye fısıldadı Cenk, yaptığım tek şey ona boş boş bakmak oldu ama anlamayacağına da emindim, kafasına estiği gibi bir insandı ve bir süre sonra ona bile alışabiliyordu insan.

"Cenk, hasta ziyaretine geldik," diye uyarıda bulundu Suphi. "Lütfen."

Cenk, abartılı bir şekilde geri çekilip ellerini kalbinin üzerine koydu ve "Bana lütfen dedin, hem de bu maskülen giyinen uçan süpürge için?" dedi dehşete düşmüş gibi. "Farkında mısın, iyi bir insan olduğum için buralara kadar geldim, şu kızın suratına da sadece sağ tarafımdaki melek bu kendimi feda edişimi Allahcığıma güzel betimlesin diye yaptım. Kahrolsun sol tarafımdaki melek, kalbimdeki tüm iyilikler yüzünden şeytanı zincirlere vuruyorum. Bir şişe votkayı önüme koyup şeytanı kandırıyorum, içecek gibi yapıp yapıp içmiyorum, ağlatıyorum o kör şeytanı!"

Cenk'in sergilediği abartılı drama, Burak ve Yunus cephesinde derin bir sessizlik ve şaşkınlığın çit çektiği garip bakışları doğurmuştu. Elimde olmadan kıkırdadım. Cenk, yamuk bir gülümsemeyle bana bakınca, beni güldürmeye çalıştığını anladım.

"Bu çiçekler senin için," dedi İrem, Cenk'in tüm dramalarını bir kenara koyup, koltuğa bıraktığı çiçekleri tekrar kucaklayıp dizlerimin üzerine sererek. "Cenk'in de sana küçük bir geçmiş olsun hediyesi var." İrem, gözlerini Cenk'e çevirdi. "Değil mi, Cenk?"

"Ay evet, var ama evde unuttum, en son bıraktığımda Adını Feriha Koydum'daki kötü karakter Hande'yken bir anda iyi tarafı seçip ponçikleşen, geçmişi epey sinsiliklerle dolu, Hande," dedi Cenk, İrem'e. "Suphi," diye fısıldadı Suphi'ye yaklaşarak. "Eve döndüğümüz gibi Rosalinda'dan birkaç bölüm izleyip kendimi iyileştirmem gerek, ay ben bir tabutun içindeymişim gibi hissettim, Allah'ım güzel Rabbim korusun beni kazacık belacıklardan. Değil mi, Suphi? Korusun, değil mi?"

"Evet evet," dedi Suphi gülmemek için dudaklarını birbirine bastırarak. "Şimdi sakinleş, hasta ziyaretindeyiz, tamam mı?"

"Tamam falan değil, ya düşüp tepesi delinen ben olsaydım, ya ben şu an bir hastanenin yoğun bakımında beyin tramvayları geçiriyor olsaydım, Suphi? Ben mi Lavin mi? Seçimini yap, hemen."

"Cenk..." Suphi derin bir nefes aldı. "Hadi ama..."

"Ne hadi ama ya? Ya benim tepem delinseydi şu an, şarıl şarıl kanlar olsaydı her yerler?"

Burak ve Yunus'un birbirlerine garip garip baktıklarını fark edince gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Cenk gerçekten insanların moralini yukarı çekebilecek bir karakterdi ama aynı zamanda dili zehirliydi. Cazibeli, yakışıklı bir adamdı ama konuşmaya başladığında gerçek bir çatlak olduğu gerçeğini ortaya seriyordu. Yine de güzel yüzünün altında gizlediği şeytani bir yanı olduğu da belliydi, sanırım zaman ona böyle bir duvar ördürmüştü.

"Bunlarda da hiç misafirperverlik yok bu arada," dedi Cenk avucuyla ağzını örtüp Suphi'nin kulağına doğru eğilerek. Ama her ne kadar ağzını örtmüş olsa da odadaki herkes onu duyabiliyordu. "Geldik geleli yalı kazığı gibi dikiliyoruz şurada, geçin oturun, alın şu püsküğütü pastayı, zıkkımlanın diyen yok, görüyor musun, Suphi? Ne günlere kaldık şu an. Haklı mıyım?" *Püsküğüt...* İçimde küçük bir kızın neşeli kahkahasını duyar gibi olmak gözlerimi çiçeklere indirmeme neden oldu.

"Kısır, börek falan da istiyor musun, Cenk?" diye sordu İrem gülerek.

"Varoşlarla çay saati programları falan mı izliyorsun hayatım?" Cenk, her hayatım dediğinde a harflerini öyle çok uzatıyordu ki artık ne zaman biri hayatım dese, onun sesi kulağıma çalınacaktı, emindim. "Ay aman, biz ayakta kaldık, oturalım bari şöyle," dedi Cenk sarı saçlarını savurarak. "Suphi, otur lütfen." Cenk, koltuğa oturup saçlarını eliyle arkaya itti ve boncuk gibi parlayan gözlerini tekrar etrafta gezdirdi.

İçeriye ilk giren Sibelay olmuştu, elinde bir servis tabağı tutuyordu, tabağın içine yerleştirilmiş atıştırmalıkları gören Cenk, birden kafasını komik bir şekilde kaldırarak oturduğu yerden tabağın içini görmeye çalıştı. Suphi sakince bir Cenk'e bir de Sibelay'a bakıyordu.

"Hoş geldiniz tekrardan," dedi Sibelay gülümseyerek ama bu gülümseme sahteydi.

"Hoş bulduk hayatım." Cenk kafasını iyice kaldırıp tabağın içini görmek için âdeta çırpınmaya başlamıştı. "Kız kavruk, ver şunu, vallahi de billahi de karnım sırtıma değil enseme yapıştı enseme." Cenk birdenbire Sibelay'ın elindeki servis tabağını kapınca Sibelay şaşkına döndü.

Cenk, servis tabağının içindeki bisküviye benzer uzun rulolardan birini alıp koca bir ısırık kopardıktan sonra lokmasını yanağının içine yuvarladı ve yanağı şişti, bakışlarını bana çevirip ağzı doluyken boğulur gibi sesler çıkararak konuşmaya başladı. "Endişelendim, iyi kalpli biri olduğumdan dolayı." Çiğnerken gözlerini kapattı. "Oyyy, oh my god. Yani bizi bir telaş aldı tabii." Ağzı doluyken konuşmaya devam etti. "Acaba mevta oldu kendisi de bizi yemeğe değil mevlidine mi çağırıyorlar, kavrulmuş fıstıklı helvasını falan mı yedirecekler diye düşündük, korktuk. Ben hele, iyi bir insan olduğumdan ve cennete gideceğimden dolayı çok korktum, endişelendim, üzgün biriyim her zaman zaten." Bir lokma daha ısırdı. Kafasını kaldırıp gözlerini Sibelay'a çevirdi. "Sen niye Azrail gibi duruyorsun başımın üstünde be?"

Sibelay, "Şey, belki tabağı verirsin diye," dedi.

"Çüş oradan. Misafirin elinden tabak mı alınır? Çek git başımdan, sofrayı kurun kız, içimdeki ayı müthiş coştu."

"Ha?"

"Açım ben hayatım."

"Şey, sofra hazır aslında."

"Kız girerken ilk iş masaya bakmak oldu zaten, tırlatmak üzereyim açlıktan. Yetmez bana bunlar hayatım." Suphi'ye döndü. "Suphi, kan şekerim düşüyor şu an farkında mısın?"

"Suphi, Allah sabır versin," diye mırıldandığım anda birden Cenk bana Terminatör gibi gözlerinden kızıl ışınlar yayarak bakmaya başladı.

"Ne demek istedin tam olarak acaba?" diye sordu kaşlarını kaldırarak, bir elinde hâlâ servis tabağı vardı, ağzının kenarıysa bisküvinin kırıntılarıyla doluydu. Elinin tersiyle ağzını silip gözlerini kıstı. "Ben bu ilişki için saçlarımı süpürge ettim. Bak, sen hiç böyle bakımlı süpürge gördün mü?" Saçlarını savurdu. "Bu iyi bu arada. Arabanın içinde boşuna tabuta soktuk karıyı."

Sibelay, tuhaf bakışlarını önce bana, sonra da Yunus ile Burak'a çevirip başını yavaşça salladı ama bunu yaparken kafasının karman çorman olduğuna emindim. "Şey, masaya geçelim gençler," dedi, yavaşça Cenk'e çevirdi bakışlarını. "Nesli'min mükemmel İtalyan yemekleri yaptığını söylemiş miydim? Kesinlikle tıka basa doyacaksın."

"Kız senin Nesli'n dünya haritasında İtalya'nın olduğu yeri gösteremez ayol, İtalyan yemeği mi yapacakmış?" Cenk aşağılayıcı bir bakış attı. "Eve girdiğimden beri yalaza yalaza kuru fasulye kokuyor, ne İtalyan yemeği?"

Tuhaf bir şekilde sesi hem erkeksiydi hem de feminen bir havası vardı Cenk'in. Ayol derken bile aslında sert bir kabuğu olduğu sesinin renginden okunuyordu. Onu izlerken dalıp gittiğimi fark ettim. Suphi ile iki farklı insanlar oldukları koca bir gerçek olarak ortamızda duruyordu ama birbirlerini tamamladıkları da bir o kadar açık ve netti.

"Yalnız benim Nesli'm mükemmel İtalyan yemeği yapar," dedi Sibelay yapmacık bir gülümsemeyle. Cenk de başını alayla sallayıp aynı yapmacıkla Sibelay'a gülümsedi.

"Sen nerelerdensin? Los Angeles çingenesi falan mısın yoksa?"

Sibelay başını omzuna düşürüp, dudaklarını yalayarak kaşlarını kaldırıp güçlükle gülümsedi. "Çanakkaleliyim ben," dedi sabırla.

"Çanakkale'nin İtalyan yemekleri meşhur herhâlde, pek bilgilisin İtalyan yemekleri konusunda," dedi Cenk, dudakları bir zafer kazanmış gibi yukarı kıvrılmıştı.

"Sen nerelisin?"

"Amerika'da doğdum ben hayatım, coğrafya kaderdir."

"Buradan bakınca Sulukule'den gelmişsin gibi bir hisse kapıldım," dedi Sibelay, işte şimdi asıl düşmanını kazanmıştı Cenk. Sibelay kesinlikle Kartal'ın arkadaş grubundaki en tehlikeli isimdi ve geri dönülemez bir şekilde Cenk'e cephe alacaktı.

Cenk, Sibelay'ın ona kafa tutmasını beklemiyormuş gibi bir anlığına duraksadı. Kurak düşünceler zihnimde yarıklar oluştururken her şeye rağmen gözlerimde bir ışıltıyla onları izliyordum. İzleyen tek kişi de ben değildim üstelik. Kimse konuşmuyordu, Cenk ile Sibelay'ın birbirlerine açtıkları savaşın ilerleyen günlerde nasıl sonuçlanacağını hayal dahi edemiyordum.

"Söyleyecek bir şeyin kalmadıysa, sofraya." Sibelay gülümsedi, Cenk'in yanından kayarak geçip gitti. Cenk ise Sibelay'ın arkasından Sibelay kocasını elinden almış gibi bakıyordu.

"Hiç savunma zaten beni," dedi sonunda dirseğiyle Suphi'ye sertçe geçirip oturduğu yerden kalkarak. "Kuru fasulye bulgur fark etmez, yiyeceğim valla Allah ne verdiyse. Sen üç sandalye uzağıma otur, Suphi, üç buçuk dakika boyunca söylediğin hiçbir şeyi duymayacağım. Şu an kendini yağmurlu havada sinyali gitmiş bir kanal gibi düşün hayatım."

"Suphi," dedim oturduğum yerden güçlükle doğrulup kalkmadan hemen öncesinde. İri, koyu renk gözler bana çevrildi. "Senin saçlar orijinal siyah mı yoksa boya mı?"

"Anlamadım?"

"İmalı imalı konuşma arkamdan," dedi Cenk. "Ben burada iyiliğimin bir nişanesi olarak sana kendimi hediye getirmişim, sana tüm benliğimle kendimi sunmuşum, güzelliğimle seni iyileştirmeye gelmişim, sen Suphi'me beni mi kötülüyorsun? Kobra seni. Koca ağızlı anakonda."

"Cenk," dedi Kartal sandalyelerden birini çekip, çenesiyle sandalyeyi göstererek. "Otur lütfen."

"Aa, Suphi'min önünde, deli mi ne?" dedi Cenk, bir yandan da Kartal'ı süzüyordu. Kartal'ın işaret ettiği sandalyeye oturdu. "Mersi Romeo."

"Ne demek, keyfine bak."

"Suphi, götürülüyorum şu an farkında mısın?"

"Sabrımı sınıyorsun, Cenk," dedi Suphi sakince.

"Aaa, yakışıklı bir arı mı vızıldadı şu an burada? Arı mı var burada acaba?" Cenk etrafına bakındı. "Üç buçuk dakika daha dolmadı. Eğer oralarda bir yerde Suphi'm olacak beni savunmayan, ben götürülürken

öylece izleyen rögar kapağı varsa, benimle boşuna konuşmaya çalışmasın çünkü sinyal çekmiyor."

Yunus'un sadece dudaklarını kıpırdatarak, "Çekeceğimiz var bu gece anasını satayım," diye söylendiğini fark ettim, sonra hep beraber yemek masasına geçtik.

İrem yanıma otururken, "Bazen çenesi düşüyor böyle, kusuruna bakma," diye fısıldadı.

"Bazen mi?"

"Sizi duyuyorum, kafalarınızı yan yana direksiyonumun önünde sallanırken görmek ne hoş olurdu," dedi Cenk bize bakmadan.

Yemek boyunca Neslihan, gerçekten lezzetli bulduğum yemeği hakkında Cenk tarafından eleştirilere maruz kalmıştı. Cenk her fırsatta, "Siz evde kuru fasulye pilav yerken ben İtalya'yı geziyordum," deyip durmuştu. Masadaki herkes alkol alırken ben kullandığım ilaçlar yüzünden yalnızca su içebilmiştim, muhabbet benim geçirdiğimi düşündükleri kazadan biraz olsun uzaklaşmıştı. Bu iyiydi. Aslında soracakları birçok soru olduğunu biliyordum ama kibarlık edip konuyu kurcalamıyorlardı.

Masayı toparladıktan sonra herkes kendine sinebileceği bir yer edinmiş, içkiler içilmeye devam ederken ortamda koyu bir sohbet dönmeye başlamıştı. Kartal'ın kehribar gibi parlayan, güneş saçan gözleri sık sık bana takılıyor, her göz göze gelişimizde yüreğim yerinden oynuyordu ve banyodaki o kısa an onun gözlerinde tekrar canlanıyordu; ben onun gözlerinde o anı yeniden izliyordum.

Cenk, elindeki şampanya kadehiyle beni işaret ederken, "Her şeyi geçtim, neden Özay'a bir şans daha tanımadın?" diye sorunca birdenbire oluşan o sıcak ortam buz kesti. Sibelay bu soruya öfkelenmiş gibi dudaklarını araladığı anda Kartal ona öyle bir bakış attı ki ben bile korktum. Sibelay'ı olduğu yere sindiren bakış, benim felaketimdi. Kartal'ın gözlerindeki ateş çemberleri, içinde yandığım cehennem gibiydi ama ben o cehennemi cennet bilmiştim.

"Bu sorunun ne yeri ne de zamanı." Bu ses İrem'e aitti. "Lavin düştü, daha kötüsü de olabilirdi, şu an eski sevgilisinden bahsetmek o kadar gereksiz ki."

Sessizlik, yüreğimin etrafına doladığım gazap zincirleriydi. Bir tren, zihnimdeki perondan ayrılmış, düşüncelerimden rayların üzerinde büyük bir hızla geleceğe doğru hareket ediyordu ama içinde taşıdığı yol-

culann hepsi geçmiştendi, her koltukta geçmişten bir anı oturuyordu, her biletin üzerinde geçmişten bir tarih kazılıydı.

Bakışlarım Kartal'a çevrildi, gözleri bir şehri altında bırakmış karlar gibiydi; şehri tutmuş, dondurmuş, beyaza boyamıştı. Bakışlarını bendeyken yakalamak, içimdeki çiviyi biraz daha derine itti, sanki Kartal'ın gözleri, benim içimdeki çiviyi daha derine saplayan o çekiçti.

Burak hafif bir müzik açmıştı, arka fonda çalan müziğin melodisi beni daha da durgunlaştırırken yavaşça oturduğum yerden kalkıp salonun çıkışına ilerlemeye başladım. Sohbet yeniden koyu kıvam kazandığı için insanlar uzaklaştığımı belli bir süre için asla anlamayacaklardı. Kartal'ın ağır bakışları ve kalbim, beni buradan uzağa gitmeye zorluyordu.

Koridoru aşıp mutfağa girdim. Mutfak karanlıktı, pencereler içeri sinen yemeklerin kokularını itmek ister gibi açık duruyordu ve kar soğuğu mutfağın duvarlarına bir hayaletin farklı açıdan çekilmiş fotoğrafları gibi asılmıştı. Cam balkon kapısına doğru ilerledim. Balkon kapısını açıp karanlığın üzerine yığılmış bembeyaz karları izlemeye başladım.

Bir dal sigaraya muhtaç hissediyordum kendimi.

Bir parça yalnızlığı leke gibi göğsüme sürüp, Kartal'dan kurtarmak istiyordum kalbimi.

Bir melodi duydum, avuçlarımı soğuk tırabzanlara yerleştirip şehre düşen kar tanelerini izlemeye başladığımda, artık o kar taneleri saçlarıma da tutunuyorlardı. Şarkının sözleri, sesin sahibi bu şarkıyı karların arasında söylüyormuş gibi geliyordu.

"Bıraksan da elimi, sevgin bana yeter.
Susarım öpüşüne, avunur da söylemem.

Belki yalandır, oyundur derim ya, yine de korku basar.

Yazık ki ağır ağır çökmüş yüreğine, nefret değil mi bu?

Yalan sevişmeler.

Sen değilsin sanki yarısı yatağımın, üşürüm sarılsan bile..."[1]

[1] Sözler, Gökhan Kırdar'ın 1995 yılında çıkan Tutunamadım adlı albümündeki Üstüme Basıp Geçme şarkısına aittir.

Bir el karnıma kaydığı an gözlerim kapandı, avuçlarımı kar dolu tırabzanlara daha sert bastırdım ve yutkundum. Melodi her yerdeydi. Kanının akışı her yerdeydi. Kokusu her yerdeydi. Öyle bir kokusu vardı ki, karın kokusunu bastırıyordu. Soğuğu göğsünden yaralıyordu.

Aynı anda fısıldadık: "İsyanım yanışıma, ölüm bile susuyor."

Sadece o fısıldadı: "Ardına dönüp giden, sen misin a kadın?"

Sertçe yutkundum, o susmadı, tekrar mırıldandı: "Gururum yere düşer, yeter ki bak yüzüme."

Aynı anda fısıldadık: "Üstüme basıp geçme yâr..."

Başımı yavaşça geriye atıp, onun daha yukarıda duran omzuna yaslayıp yeryüzüne düşen karları izlemeye başladım. Sessizlik, karın şehri örttüğü gibi üzerimizi kelimelerle örtüyordu.

"Keşke," diye fısıldadım şarkı tüm şehre karların içine hapsolmuş gibi yağmaya devam ederken. "Keşke sana zarar veren ben olmasam."

"Bu da nereden çıktı?" Sesi kısıktı, sanki sesinde bir yara vardı, o yarayı benden saklıyordu.

"Belki ben olmasam, her şey daha kolay olurdu senin için. Olmazdı deme, bazen sana ayak bağıymışım gibi hissediyorum. Sırtıma bir yara açtılar, o yara senin içindeki yaranın yanında nokta kadar bile değil belki ama kendi yaranı susturup o yarayı iyileştirmeye çalışıyorsun. Mahvediyorsun beni." Dişlerimi sıkarak yutkundum. "Üstelik sen çoktan mahvolmuşsun."

"Öyle bir konuşuyorsun ki, sanki gideceksin," derken sesi düşünceliydi. Dudaklarını saç diplerimde hissettim, gözlerimi yumup bu anın sonsuza dek burada, kar yağarken, gece sessizce bizi beslerken, o şarkı yüreğimize çökerken devam etmesini istiyordum. Duraksadı. "Gidecek misin?"

"Hayır," diye fısıldadım ağrıyla. "Bunu yapamam."

"Neden?"

"Önceden sadece verdiğim bir söz içindi," dedim açık olmaktan bir an olsun korkmadan.

"Önceden? Peki şimdi ne değişti?"

"Ben," dedim. "Sen." Sertçe yutkundum. "Olanaklarım değişti."

"Hım?"

"Önceliklerim değişti."

Parmaklarını daha fazlasını duymak istiyormuş gibi karnıma bastırınca gözlerimi yumdum, kar tanelerinin kirpiklerime tutunduğunu hissettim. "Farkında mısın Kartal, içime işliyorsun."

"Biliyorum," diye fısıldadığında ürperdim. "Ama bunu senden duymak, bilmekten daha güzelmiş."

"Sana zarar vermemem için gitmem gerek," dedim başımı yavaşça sallayıp, gözlerimi açamadan.

"Bu bana yalnızca zarar verir."

"Gidemiyorum zaten."

Kartal beni yavaşça kendine doğru çevirince, gözlerim onu görme telaşına kapıldı. Kirpiklerim yavaşça aralandı, kar tanelerinin beyazlığı arasında onun yüzünü gördüm. İki elini açıp, büyük avuçlarını soğuğun mıh gibi kazındığı tenime bastırıp yanaklarımı avucunun içine gömdü. Kirpiklerime tutunan kar taneleriyle ona, umutlarımı bir kazan dairesinde yakmış, bir yangının içinden çıkmışım gibi baktım.

Nefesi yüzüme çarptı. "Seni benim içime boncuk gibi dizdi Tanrı ama sen, seni benim içime dizdikleri kurşun sanıyorsun," diye fısıldadı.

Yüzümü duyduklarımı kaldıramıyormuş gibi buruşturduğumda, avucunu yanaklarıma daha sert bastırıp kafamı kaldırmamı sağladı. "Sen yanımdayken, içimdeki ölümü susturururum," dedi. "Bunu yaptım, seninleyken duymak istediğim kanın akış sesi değil, kalbinin atış sesleri oldu. Anladım." Kafasını ağır ağır salladı. "Sen yaşammışsın, ben tek başıma ölümmüşüm. Sen kalp atışlarının sesiymişsin, ben tek başımayken kanın sesi. Sen gündüzmüşsün, ben sen yokken sadece gece." Bir elini cebine sokunca bakışlarım gözlerinden kopacak sandım ama bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Bir zincir sesi duydum, sonra Kartal tam ortamızdan aşağıya sarkıttığı iki kolyeyi yüzüme yaklaştırdı. Kolyelerden birinin ucunda bir güneş, diğerinin ucundaysa ay vardı. "Işığım olmaktan vazgeçme."

Buz uykusundaki kalbim, onun nehrinde çözüle çözüle yüzüyordu. "Yolumu kaybediyorum. Olmazsan bulamam. Kaybetmekten korktuğum ne varsa kaybettim sanıyordum, artık kaybetmekten korktuğum bir şey daha var." Soğuktan titriyor gibiydi ama bunun nedeni sadece kasılmış olmasıydı. "Seni kaybetmekten korkuyorum. Bunu istemiyorum. Tek başımayken yapamam, sana ihtiyaç duyuyorum."

"Kartal," dedim başımı omzuma yatırıp ondan merhamet dilenir gibi.

"Sus," dedi üzerine basa basa. "Işığına ihtiyacım var, anlasana."

Gözlerimi ondan uzaklaştırdım. "Ne duruyorsun Alyeska, tak şunu."

Kartal'ın dudaklarının titreyerek yukarı kıvrıldığını fark ettim. Buz gibi parmaklarının arasından aşağı sarkmış kolyelerden ucunda ay olanı avucumun içine bıraktı, güneş kolyesini dikkatli bir şekilde açtı, boynuma idam ipi gibi doladığı an ise kokusunu içime doldurduğum andı. Sonra o kolyeyi boynuma, ona borçlu olduğum bir hayat gibi astı. Tişörtümden aşağı sarkan güneşe bakıp, avucuma bıraktığı ay kolyesini sıkı sıkı kavradım. Yumruğumun içinde tuttuğum bir kolye değildi de kalbimdi sanki; belki de kalbiydi.

"Eğil," diye fısıldadım gözlerimi kaldırıp altın kahve gözlere hapsolurken. Başını yavaşça eğerek yüzünü yüzümün hizasına getirdiğinde, ay kolyesinin ikiye açtığım kollarını onun boynunda tekrar kapatmış, o kolyenin bir kucak gibi onu sarmasını sağlamıştım. Nefesi yüzüme çarpıyordu, yüzlerimiz çok yakındı ve bu sanki ettiğimiz bir yemindi; içinde seslendirmediğimiz kelimelerin kanı vardı.

Dudaklarının dudaklarıma değeceğine neredeyse emin olduğum o an, onun soğuğa kapılarak titreme eşliğinde dudaklarıma doğru gülümsediği andı. Avucum kemikli yüzüne kaydı, teninin soğuğu avucuma, geçmişin içinde akıttığım kan gibi bulaştı. Elimde olmadan ona uyum sağlayan dudaklarımın döktüğü gülüşler, onun gülüşlerine karıştı; bütün oldu, bir oldu, tek oldu.

"Hatırlıyor musun?" diye fısıldayarak sorduğunda ona baktım. "Bir atkıyla başladı, bir kolyeye dönüştü."

Ve bunu söylediği an, anıları içinde saklayan kapı açıldı.

Eski bir anı, saklandığı yerden kafasını çıkardı ve o anıyla göz göze geldim. Bir yılbaşı gecesiydi. Hava o kadar soğuktu ki, eğer Antalya'da olmasaydık, kar yağacağına bile inanabilirdim. Dudaklarımın arasından sızan nefesim, soğuğun ne kadar şiddetli olduğunu kanıtlarcasına kar beyazına dönüyordu. Sırtımı binanın duvarına yaslamış, Kardelen'i bekliyordum. Canlı müziğin olduğu bir kafede bir şeyler yemiştik ve saatin on iki olmasına az bir vakit kala oradan ayrılmaya karar vermiştik ama aniden çok sıkıştığı için lavaboya gitmişti. Ben de mekânın dışındaki binaya sırtımı yaslamış, onu bekliyordum. Geçen ay biriken tüm faturaları ödemek zorunda kaldığım için kendime o çok beğendiğim atkıyı satın alamamıştım ama en azından kabanım yeniydi ve

vücudum, bu kör edici soğuğa karşı direnç gösterebiliyordu. Yine de kulaklarım ve boynum çok üşüyordu. Yeni yıl ışıkları az ileride parlıyordu, tam karşımdaki kafenin cam duvarının arkasındaki büyük yılbaşı ağacına asılmış altın sarısı süsleri izliyordum. Boynumu kabanımın yakalarının içine doğru gömdüm ve Kardelen'in bir an önce gelmesi için içten içe dua etmeye başladım.

Gözlerim bileğimdeki saate kaydı. Yeni yıla sadece beş dakika kalmıştı. Geri sayımı Kardelen ile yapmak istediğim için sabırsızdım ve bir an önce daha sıcak bir ortama geçmek istiyordum. Tekrar kafeye giremezdim, içeride kampüsten tanıdıklarım vardı ve yeniden içeri girdiğimi görecek olurlarsa sohbet etmeye çalışırlardı. Açıkçası, Kardelen dışında kimseyle sohbet etmekten hoşlanmıyordum. Uzakta bir yerlerde, bir kafede ya da bir barda, Hotel California'nın[1] melodisinin başladığını duydum. Çok geçmeden zemine düşen sert adımlar, melodiye eşlik ederek kulaklarıma doldu. Kafamı çevirip sesin geldiği yöne baktığımda, onu gördüm. Kartal Alaşan, bana doğru geliyordu.

Siyah pantolonu, siyah boğazlı kazağı, siyah montu ve tüm o siyahlığın içinde boynuna doladığı farklı renkteki atkısıyla her bir adımda bana daha da yaklaşıyordu. Krem rengi atkısının bir ucu sırtından aşağı, bir ucu göğsünden aşağı sarkıyor, atkı boynunu tamamen örtüyordu.

Sırtımı tamamen duvara yasladım ve gözlerimi ondan ayırarak kafenin cam duvarına çevirdim. Yılbaşı ağacının dallarına takılı altın sarısı süslere bakarken, onun gözlerine bakıyormuş gibi hissettiğim ilk an, o andı. Oysa az evvel bu süslere bakarken, bu süslerin onun gözlerine benzediğini düşünmemiştim bile. Sanırım Kardelen'i almak için gelmişti.

"Küçük avukat da buradaymış," dediğinde sesinde anlam veremediğim bir derinlik vardı. Genelde ya buz gibi soğuk ya da mesafeli ama alaycı olurdu. Bu defa ses tonu, duymaya alışkın olduğumdan çok daha farklıydı. Gözlerimi ona çevirmeden, "Savcı," diye düzelttim ama çok üşüdüğüm için sesim fısıltıdan ibaret duyulmuş olmalıydı.

"Tabii, doğru ya, savcı," diyerek hemen yanımda durdu ve tıpkı benim gibi o da sırtını duvara yasladı. Şimdi ikimiz de karşımızdaki kafenin cam duvarına bakıyorduk ve camdaki yansımamız zar zor da olsa seçiliyordu.

[1] Hotel California, Amerikalı rock müzik grubu Eagles'ın 1976 yılında çıkardığı şarkıyla aynı isme sahip olan albümde yer alan ilk şarkıdır.

"Kardelen lavaboda," dedim sessizce. Yılbaşı ağacının dallarına donanmış altın rengi ışık, yansımamızın üzerinde yanıp sönüyordu.

"Biliyorum."

"Konuştunuz o zaman."

Bu söylediğime bir cevap vermedi.

Gözlerim tekrar bileğimdeki saate kaydı. Geri sayıma sadece üç dakika kalmıştı. Derin bir nefes alarak bakışlarımı kafenin camına çevirdim ve o sırada Kartal boynunu esnetti. Boynundan gelen çıtlama sesini duyunca göz ucuyla ona doğru baktım.

"Boynunda kireçlenme falan mı var senin?" Bu soruyu neden sorduğumu bile bilmiyordum. Kartal, onunla diyaloğu başlatan kişi olmama şaşırmış gibi tek kaşını kaldırarak omzunun üzerinden bana baktı. "Az önce boynunu kırdın sandım da," diye devam ettim.

Altın gibi parlayan gözleri bir süre yüzümde dolaştı. Geri zekâlı olduğumu düşünüyor olmalıydı. Tam gözlerimi ondan ayıracaktım ki, "Çalışırken boynum tutulmuş," dedi.

"Hım?"

"Hastanedeydim, staj işleri."

"Yeni yılda eğlenmeye gitmeme nedenin bu sanırım?"

"Partileyen birine mi benziyorum?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Benzemiyorsun, öylesin."

Dudağının kenarı hafifçe yukarı doğru kalkıp indi, alaycı bir tebessümdü ve başlamasıyla bitmesi bir olmuştu. Söylediğim şeye cevap vermek yerine, "Yeni yılı bir kafede canlı müzik dinleyip hamburger yiyerek değil de özel biriyle geçirirsin diye düşünmüştüm." Ses tonunda anlayamadığım bir bariyer, soğuk bir duvar vardı.

Omzumun üzerinden ona baktım. "Özel biriyle geçiriyorum zaten." Bir an duraksadı, ben de bir an duraksadım ve hızlıca düzelttim: "Kardelen'le."

İkimiz de aynı anda kafamızı farklı yönlere çevirdik, bununla beraber tuhaf bir sessizlik bize eşlik etti. O sessizliği bölen tek şey, Hotel California'nın melodisi ve sözleriydi.

"Ben gidip bir Kardelen'e bakayım," diyerek duvardan ayrılıp öne doğru bir adım attım.

Tam onu arkamda bırakıyordum ki, "Yabani," dedi ve olduğum yerde durdum.

Ona doğru dönerken, "Bana yabani demeyi keser misin?" diye sordum ve bedenim ona doğru dönerken havada uçuşan kumaşı gördüm, çok geçmeden o kumaş önce saçlarımın üzerinden geçti, ardından ensemi içine aldı. Atkı. Atkının iki ucu da onun avuçlarının arasında duruyordu. Gözlerimiz birbirine kenetlendi.

Uzaklarda birileri, *"On!"* diye bağırdı.

Hâlâ göz gözeydik.

Atkının uçlarını tutarak beni yavaşça kendine çektiğinde, ona doğru bir adım atmak zorunda kaldım.

"Dokuz!" diye bağırdı uzaklardaki topluluk.

"Boynun ve kulakların kıpkırmızı olmuş," diye fısıldadı Kartal.

"Sekiz!"

"Ben üşümüyorum," diye yalan söylediğimde gözlerinin kenarlarında çizgiler oluşmasına neden olacak bir tebessümün dudaklarını şekillendirdiğini gördüm.

"Yedi!"

"İyi yalan söyleyemezsen, iyi bir avukat olamazsın," dedi sessizce.

"Altı!"

"Ben savcı olacağım zaten!"

"Beş!"

Kartal, atkının uçlarını kullanarak beni biraz daha kendine çekti.

"Dört!"

Botlarımın burun kısmı, onun botlarının burun kısmına değdi.

"Üç!"

"Yeni yılda insanlar tanıdıklarına hediye verirler," diye fısıldadığında ne söylemeye çalıştığını anladım ve birden yüzüm utançla yandı.

"İki!"

"Mutlu yıllar, Yabani," diye fısıldadı gözlerimin içine bakarken.

"Bir! Mutlu yıllar!"

Anı bir sis gibi dağıldığında, şimdiki zamanın içinde birbirimizin gözlerine bakıyorduk.

Gülümsedim.

Gülümsedi.

Gülümsedik.

Bakışları buzun üzerindeki yarık gibiydi.

Aynı saatler içinde...

Titreyen ellerini lavabonun beyaz mermerine yerleştirip, ikiye katlanmış gibi duran vücudunu dik tutmaya çalıştı. Damarlarının içinde ilerleyen o yoksunluğu hissediyordu, kalbinin atışlarına korkunun nefesi yayılmıştı; kalbi ne zaman çarpsa, yelkovan bir adım daha aşağıya doğru düşüyordu. Musluktan devamlı olarak damlayan suyun sesi bir süre sonra onun için katlanılması imkânsız bir gürültüye dönüştü.

Elinin tersiyle lavabonun üzerindeki bütün ilaç kutularını devirerek yere düşürdüğü an, bir küreğin suyu yardığı anın neredeyse aynısıydı; küreğin ileriye götürmeye çalıştığı sandalın altındaysa bir canavar vardı. Bu canavarı ruhuna benzetiyordu.

İki elini de mermer tezgâha bastırınca kürek kemikleri geriye doğru kavis kazandı, sırtında bir çukur oluştu ve bu çukur, söktüğü ruhun uzandığı cansız bedeni taşıdığı tabutun dibi gibi karanlıktı. Aldığı her nefes, içine zehirli oklar gibi saplanmaya başladı. Yavaşça eğildi, genç kızın düzgün el yazısıyla işlediği kâğıdı açtı, kâğıdın içi bembeyaz tozlarla kaplıydı ama bu tozlar, dışarıda yağan karın renginde olsa da o kar kadar saf değildi; o kar ile tek ortak noktası, ölümü hatırlatıyor olması ve beyazlığıydı.

Eğildi, burun deliğinin birini parmağıyla tıkadı, diğer deliğin içine kabul edeceği miktarı göz kararıyla ayarlamıştı ama bilinci bir kuyunun içinde boğulduğu için dozajı kaçırdığının farkında bile değildi. Ölümün kokusunu içine çekti ve burun deliklerinin etrafı beyaza boyanırken gözleri geriye doğru kaydı. Sırtındaki kanatlara benzeyen kemikler, derisini parçalayacak gibi dışarı doğru kavislendi. Beyaz tozun silinerek altında sakladığı yazının ortaya çıkmasıyla bakışları kâğıttaki mürekkep darbelerine çevrildi.

Kâğıdın ölüm tozundan ayrıldığı anda berraklaşan ilk cümlesi şuydu: Canım Bal, ben uçamıyorum.

Dişlerini sıkıp kan çanağına dönmüş gözlerini usul usul havaya kaldırdı, damarlarının kabardığını hissetti ve avuçlarını mermere daha sert bastırarak kafasını tamamen kaldırdı; aynadaki katille göz göze geldi.

Bu katilin kendisiyle tanıştığı ilk andı.

Gözlerini onu izleyen katilden çekmeden fısıldadı: "Abartılı bir sevgiydi bu."

9. BÖLÜM

Kardan Adamın Kordan Kalbi

♪ *Virgin Black, Weep For Me*

Kalbinde enkaz olanın, dilinde keşke bitmez.

Öyle bir keşkemsin ki, kalbimi yıkıp yeniden yapsalar bile göğüs kafesim daima bir gecekondu mahallesi.

Ve o mahallenin sokaklarında önce kimsesiz çocukları vururlar.

Kimsesizim sevgilim, biraz affet, sonra da vur beni.

Genç adamın saati devamlı olarak aynı rakamlara ulaştığında duruyor, piller bitiyor, bileğindeki saatlerin kayışları eskiyor, yeni saatler bileğine dolanıyordu ama bu düzen bir türlü değişmiyordu. Saati her akşam 23:29'da yeniden duruyordu.

O akşam, Toprak'ın bileğini saran siyah kayışlı saat, sanki zamanı o günde mühürlü kılıp saniyeleri dondurmak istiyormuş gibi yeniden durdu.

İki dudağı arasındaki mesafeye hiç yalan sığdırmaz, çayı dudak payı bırakmayacak kadar çok doldururdu ince belliye. Saçlarını daima kısa kestirirdi, serçe parmağındaki tırnağı anlam yüklemeden uzatır, televizyonda hiç izlemediği bir kanalın konusunu bilmediği bir dizisi oynarken koltukta uyuyakalırdı genelde. Toprak, nereden baksan yalnız bir adamdı; etrafında kalabalık bir çember olan...

Parmakları arasında çevirip durduğu dolma kalemin ucundaki siyah mürekkep, beyaz sayfanın üzerinde gitgide genişleyen siyah bir delik

oluşturmuştu. Siyah delik bir girdap gibiydi, o kalemi çevirdikçe büyüyor, Toprak gözlerini çekmeden önüne çektiği beyaz kâğıda açtığı mürekkep izini izliyordu. Bir kelimeye ihtiyacı vardı, kelimeyi kâğıda kondurmalı ve içindeki tüm duygular çözülmeliydi; çünkü ona göre bu, kâğıdı kelimelerle yaralamaktı. Üstelik biliyordu ki insanın kalbi, kâğıdı doldurun kelimeler kadar yaralıydı. Bir insan ne kadar yazarsa, kalbindeki yara o kadar büyüyordu. Bu yüzden geceleri babasından yadigâr kalan kristal kadehe konyak doldurur, kelimelerden yara izleri çizerdi kalbine.

Son yazdığı yazıda saklanan her duygu, hatırında kalan bir çift kahverengi gözün yüreğine indirdiği tedavi buseleri gibiydi.

Biliyordu, bir gün ruhu tedaviyi kabul ederse, kollarını açıp koşacağı tek ilaç, o kız olacaktı.

Kolunda duran saatin sessizliğine kulak verdi, kalemi bir kez daha çevirdi ve kelimeleri bulmaya çalıştı. Bakışlarını kaldırıp duvardaki yuvarlak, öne doğru göbekli saate baktığında iki dudağı arasında bir yalan boşluğu oluşmuştu; ama o boşlukta yine yalnızca doğrular vardı. Duvardaki saatin de durduğunu görmek, kalbinde amansız bir patırtının eli ayağı gibi olmuştu. Şimdi o patırtı yürüyordu, onun ruhuna dokunuyor, zihninde süzülüyordu.

"Toprak," dedi kendi kendine, pürüzlü sesi kelimelere bıraktığı duygular yüzünden donuktu; bazı insanlar onun hislerinin olmadığını düşünürdü, oysa o tüm hislerini kâğıda bırakır, kalem ile paylaşırdı. "Eğer bu tedaviye yanıt verirsen, kurtulan ruhun, acıyan yine kalbin olacak."

"Sığınak."

Dudaklarımın esaretinden kurtularak onun zihnindeki özgürlüğe doğru yola koyulan kelime buydu.

Sustu.

Kar taneleri, yeryüzünün kirli tenine dokunmak için dökülürken, bu görüntü bana, kar tanesi kadar duru bir kadının ruhu kirli bir adama dokunmak için gösterdiği çabayı hatırlatıyordu. Kartal'ın sessizliği bir ninni gibi kafamın içinde, yakamı bir türlü bırakmayan o gürültünün üzerine kül misali yağıyordu. Parmakları, buzun yüzeyi kadar soğuyan sert yanağımda dolaşınca kirpiklerimin kirpiklerine dokunma

arzusu, içimde fırtınalara gebe kaldı ve gözlerimden gözlerine akan her duygu, onun kalbinde yangın gibi büyüyerek yanmaya başladı.

Boynumdan sarkarak gerdanımda intihar edip, ardından bir Anka kuşu misali yeniden doğan güneşin eşi, karanlığın gümüş rengi temsilcisi olan ay da onun boynunda yeniden doğmuştu. Soğuk parmakları, soğuğun lekelediği cildimde bir bıçak hissi yaratsa da dokunduğu her noktadan oluk oluk kan akacak türden yarıklar bile açsa geri çekilemezdim.

Bana dokunduğu noktada ay ve güneş birbirine dokunuyor, şafak gökyüzünde Zühre Yıldızı'na dönüşüyordu.

Bir süre sonra zihni kaldırdığı kelimenin ağırlığına dayanamayıp çökmüş olacak ki, "Sığınak?" diye fısıldadı sorar gibi, fısıltısından akan duygu bana sorduğu sorunun derinliğini hissettiriyordu. Alnımı alnına sürterek geri çekildim. Tanrı'nın parmaklarında ufalanan bulut parçaları gibi dökülmeye devam eden kar tanelerine bakıp sertçe yutkundum.

"Hissettirdiğin bu." Nefesimin oluşturduğu buharı izlemeye başladığım sırada yeniden bana yaklaştı. Yakınlığı, kalp atışlarım gibiydi. Sanki göğsümün içindeydi ve kalbim gibi atarak büyüyor, yaşamımı kalın halatlarla kendisine bağlamış, sırtında taşıyordu.

"Ama bana sığındığın söylenemez," dedi, bu bir yakarıştan çok, bana verdiği bir mesaj gibiydi.

Ona sığınmamı mı istiyordu? O zaman tüm yükler onda olurdu. Ben kimsenin yükü olmak istemiyordum. Elimden gelseydi, onun da yükünü sırtıma alırdım ama yeterince güçlü olmadığım da su katılamaz bir gerçekti.

"Bazen bana o kadar yakınsın ki, kalbimin atışları senin sesinmiş gibi hissediyorum," dedi ruhumu bir bulmaca gibi çözerek benim kelimelerimi bilmeden bana sunarken. "Ama bazen öyle uzaksın ki, parmaklarımı nabzıma bastırıp, yaşayıp yaşamadığımı sorguluyorum. Sanki bir hayaletim ve sen içimden geçip giderken, her yeri dağıtıyorsun ama bu seni sarsmıyor bile."

Kelimeleri bana yabancı geliyordu. Bağışıklığımın hiç deneyimlemediği kuvvetli bir ilaç gibi... Bana iyi geleceğini biliyordum ama beni iyileştirmeden önce ölümün kıyısına sürüklediği de bir gerçekti. Beni korkutuyordu. Kartal Alaşan, beni korkutuyordu. Hissedebileceğim tüm duygular beni korkutuyordu.

Ninova

"Bu kadar açık konuşmana gerek yok," dediğimde kirpikleri gözlerinin üzerine devrilerek bakışlarını gölgeledi. "Ben seni zaten anlıyorum. Bir adım sonrası felaketimiz olur."

"Felaketin sınırlarında dolaşmak cezbediyor seni," dedi, duraksayıp kafamı kaldırdım ve hislerini bir türlü kamçılayamayan çıplak gözlerle öylece ona baktım. Bana doğru bir adım daha atıp kişisel alanımı tamamen işgal etti. Kafasını indirip, görkemli kirpiklerinin altında geceyi hissettiren ay parlaklığındaki gözlerini gözlerime iliştirdi. "Hem felaketin ortasındasın, hem felaketten kaçıyorsun hem de felaketi istiyorsun. Uçurumu çok sevmek ama uçurumdan düşmekten korkmak gibi. Dibime kadar geliyorsun, ayağının altından kayıp uçurumdan yuvarlanan taşları görüyorsun ve bu seni heyecanlanıyor. Ama bir adım daha atmaya cesaretin yok."

Yalanlamak anlamsızdı ama bunu ona söylersem de kalbim, gururlu bir direnişin yenilen ilk askeri olacaktı.

"Çok cesursun, Yabani," derken kirpikleri bir ok gibi içime saplanıyordu. "Ama iş o bir adımı atmaya gelince, uçurumdan aşağıya sarkan gölgenden bile korkuyorsun."

Avucumu kaldırıp onun karnına koyduğumda, koyulaşan gözleri gözlerimin içine sızarak zihnime doğru ilerledi ama bu kez bu çıplaklık beni ürkütmedi. Avucumdaki tüm sıcaklığı karnında hissetmesini istiyormuşum da bunu ruhuma itiraf edemiyormuşum gibi avucumu karnına tamamen bastırınca, Kartal'ın zaten kemikli olan yüzü, sıktığı dişlerinin gösterisine yenik düşerek daha da sertleşti.

Parmak uçlarımda onun için hissetmesini bekleyen dokunuşlar vardı.

Onu kaleme alan kadının parmak uçlarında, onun için bekleyen kelimeler vardı.

"Kartal?" Neslihan'ın sesi karanlık mutfaktan balkona doğru sızdığında avucumu sert bir hamleyle geri çekip, Kartal'ın altın kahve gözlerine dikkatle baktım. O da gözlerini indirmiş, tüm algıları bana saplı duran bir bıçakmış gibi beni izliyordu. "Hey, orada mısınız?"

"Evet," dedim yavaşça geri çekilerek. Bakışlarımı omzumun üzerinden karanlık mutfağa çevirdim, cam kapının arkasında Neslihan'ın gölgesi görünüyordu ama yüzü karanlık bir çerçevenin içine hapsolmuş uğursuz bir fotoğraftan farksızdı.

"İçeri girmeyecek misiniz yahu? Dışarısı buz gibi." Kapıyı aralayıp kafasını dışarıya uzattı, turuncu saçları uzadığı için aşağıya doğru sarkarak yüzünü çevreledi. "Hem şu Cem midir Cenk midir nedir, söylenip duruyor ortadan kaybolduğunuz için. Birazdan çıkıp didik didik sizi aramasından korktuk."

"Yapar o deli," dedim başımı sallayarak. "Geliyoruz."

"Üşüyeceksin o soğukta," diye söylendi Neslihan. "Yarana iyi bakmamız gerek." Geri çekilip karanlıkta kaybolana dek arkasından baktım. Sonunda tam içeriye doğru bir adım atacaktım ki, Kartal dikkatli bir şekilde bileğimi kavrayıp beni durdurdu. Bir süredir ayakta durduğum için bedenim hâlsizleşmişti, bir de üzerine soğuk, henüz taze olan dikişlerimi sızım sızım sızlatıyordu.

Bakışlarımı ona bir namlu gibi doğrulttum. "Hım?"

"Kolyeyi içeriye doğru at," dedi diğer elini güneş kolyesine uzatıp, parmaklarındaki tüm soğuğu tenime yedirerek kolyeyi iki göğsümün arasına sarkıtırken. "Görmesinler." Bakışları gerdanımdan sıyrılıp gözlerime saplandı, kalp atışlarımın ağırlaştığını hissettim; sanki kalbim durmuştu. Dokunduğu yerler tüm soğuğa rağmen nasıl olurdu da böyle tutuşurdu?

Yavaşça başımı salladım. "Cenk'in etrafı birbirine katmasını istemeyiz," diye mırıldandım, sesime birden çektiğim duvar onu afallatır sanmıştım ama bakışları çok sakindi. Bu duruma alışmış gibi bir hâli vardı. Sanırım onu buna ben alıştırmıştım. Tuhaf karşılamıyordu artık.

"Sen istemezsin. Ben onu ensesinden tutup balkondan aşağı halı gibi çırparsam zaten istemediğim hiçbir şeyi bir daha asla yapmaz."

"Ona ne şüphe?" Dudaklarım yukarı kıvrılır gibi oldu, silik gülümsemem yüzümü aydınlatmaya yetmemişti ama anın büyüsü bozulduğu için bedenim biraz daha gevşemişti. Bileğimi tutan eli gevşedi, geri çekilip ona sırtımı döndüm ve balkondan kalbimdeki atışlar yeniden düzene girmeye başlarken yavaşça ayrıldım.

Bazen bana öyle şeyler yapıyordu ki, onun içindeki iyiyi de kötüyü de aynı anda görüp afallıyordum. Bazen bana öyle şeyler yapıyordu ki, düşünmem gereken her şeyi sakladığım yerde sadece onunla ilgili şeyler buluyordum. Karanlık koridora çıkıp, nefesimden dökülen buharın yok oluşunu izleyerek salona doğru ilerlemeye başladığımda, o bir süre daha mutfakta, belki de balkonda kalmıştı.

Ninova

İçeriye girdiğimde Sibelay ve Cenk'i bilek güreşi yaparken bulmayı beklemiyordum. Birden yaşadığım şaşkınlık yüzünden olduğum yerde donup kaldım. Suphi, sakin gözlerle Cenk'i izliyor olsa da Neslihan durmadan, "Bastır Kara Arı, kır onun bileğini!" diye bir holigan misali naralar atarak Sibelay'ı gazlıyordu. Cenk, kürkünü çıkarmamış, bileklerini yukarı sıyırmıştı ve bileğinde gümüş, şaşalı bir bileklik vardı.

"Suphi, Allah'ın belası!" diye haykırdı Sibelay'ın gücüne kıpkırmızı bir suratla meydan okurken. "Sen de bana şu partiye muşmula kılığında gelen kadın hanımefendinin yaptığı gibi tezahürat yapsana, aptal adam!"

Suphi derin bir nefes alarak ellerini birbirine çarpıp, "Haydi Cenk haydi, tam zamanı tam zamanı şimdi!" diye isteksiz bir tezahürat savurunca, Cenk birden Sibelay'ın elini sertçe itip, Suphi'ye doğru döndü.

"Sen beni sarı kanarya mı sandın geri zekâlı?" diye bağırdı. "Futbol takımı mıyım ben, Suphi? Sen bana on bir erkeğin, hatta yirmi iki erkeğin altında yuvarlanan top mu demeye çalışıyorsun? Neler diyorsun sen bana, Suphi?"

"Ne alakası var hayatım?" diye sordu Suphi, sesi öyle sakindi ki, bazen ruhunun Harry Potter'daki ruh emiciler tarafından emilmiş olduğunu düşünüyordum. Belki de ruhunu emen Cenk'ti...

"Ver lan şu elini, hıyar," dedi Sibelay sertçe Cenk'in elini kavrayarak. Cenk ona dehşet içinde baktı. "Bitmedi bu güreş!"

"Ay hoşt be! Lan dedi bana..." Bileğini geri çekmeye çalıştı. "Bırak kız, kolumu kopartacak, karıya bak! Bırak dedim sana aptal kadın, canımı acıtıyorsun..."

"Seni yenemem demiyorsun da..."

"Diyorum hayatım," dedi Cenk gözlerini iri iri açarak. "Geri ver kolumu lütfen, değerli bir kol o. Koptuğu yerden yenisi de çıkmıyor onun... Saç mı bu kız?" Duraksadı. "Bana hıyar mı dendi az önce, Suphi?"

"Evet," dedi Sibelay, Cenk'in kolunu koparacak gibi sıkarken. "Hıyar dedim, şimdi de o hıyarı ortadan ikiye böleceğim."

"Tuz ile güzel giderim ben," dedi Cenk korkmuş gözlerle Sibelay'a bakarak. "Amazon kadını seni, kara şeytan, Luciferiye."

"Kolunu kopardın çocuğun," dedi İrem korkulu gözlerle Sibelay'a bakarken. "Ne kadar güçlüsün öyle, korkunç..." İri, mavi gözlerine dağılmış derin bir şaşkınlıkla öylece Sibelay'a bakıyordu. Sibelay ilk bakışta da insana narin bir kız gibi görünmüyordu, yırtıcı olduğu göz-

Inkinova

lerine çizilmiş ifadeden bile belliydi ama gücü gerçekten sınırsız görünüyordu.

"Tam bir Kara Arı, değil mi?" Neslihan, göz ucuyla İrem'e baktı. "Beni deli ediyor..."

İrem kıkırdadı, tam da o anda Kartal salona girdi ve koltuğa oturdu. Onun varlığı beni anlık tedirgin hissettirse de aslında gölgesinin üzerime devrilmiş olması beni gevşetiyordu. Gölgesi üzerimdeyken, en kızgın güneşin alevden kolları bile beni yakamazmış gibi hissediyordum. Ağır adımlarla Kartal'ın yanına ilerleyip, üzerinde oturduğu kanepenin kenarındaki boşluğa yerleştirdim yorgun düşmüş sancılı bedenimi.

"Şu doğruluk ve cesaret oyunundan mı oynasak?" Fikri ortaya savuran isim Sibelay'dı, salondaki herkesin dikkatini çekmişe benziyordu. "Bir şişe kimin soracağını, kimin seçip ondan isteneni yapacağını belirler. Hemen bir tane getiriyorum."

"Lavin bu hâldeyken seçebileceği tek şey doğruyu söylemek olacak," dedi Kartal bana yan yan bakarak.

"Biraz daha konuşursan sen de sayemde sakat kalacaksın ve sen de benim gibi sadece doğruları söylemek zorunda kalacaksın," diye homurdandım. Kartal bana tek kaşını kaldırarak yandan bir bakış attı ama bu bakışa karşılık olarak hiçbir şey yapmadan önüme döndüm.

"Sen bir şişe kap, ben de içecekleri ayarlayayım," dedi Yunus, bakışları kısaca bana çevrildi. "Sen meyve suyu içeceksin..."

Benim için hava hoştu. Sigarama karışılmadığı sürece, alkol olmasa da olurdu, şart değildi. Sibelay, şişe bulmak için odadan ayrıldı, Yunus Emre de içecekleri ayarlıyordu. Burak'ın koca cüssesi yemek masasını hiç zorlanmadan salonun ortasına taşıyacak kadar heybetli ve güçlüydü. Bu oyunu kalabalık oynamanın daha eğlenceli olacağını düşünüyorduk, hem diğerlerinin de beni görmek istedikleri kesindi. İrem herkese telefon etmiş, herkesi bizimkilerin evine çağırmış ve adresi her birine mesaj olarak yollamıştı. Hep birlikte masaya geçene dek herhangi bir konu üzerinde kafa patlatılmamıştı. Çok uzun sürmemişti, gecenin getirdiği sakinlikten midir bilinmez İstanbul trafiğine çok takılmayan grup, birkaç dakika aralıklarla eve gelmişlerdi. Ceyda, Berra, Emir ve hatta Ogün bile şimdi buradaydı.

Masaya oturduğumuzdaysa oyunu benim başlatmamı istediler. Alkol alamadığım için gözlerinde en az eğlenecek kişi ben gibi görünüyor

olmalıydım, bu yüzden de bir şekilde önceliği benim almamı sağlıyorlardı. Büyük, içi boş şarap şişesinin mantar tıpayla kapatılmış ağzı sorunun sorulacağı kişi olacaktı, arka kısmıysa soruyu soracak olan kişiyi işaret edecekti; tıpkı tehlikeli bir pusula gibi...

Sırtımdaki ağrı çok hissedilir değildi, o yüzden hafifçe eğilmek için sandalyemi masaya yaklaştırdığımda canım acımamıştı ama Kartal'ın gözlerindeki temkinli ifade hemen orada, onun gözlerinin içinde bir asker gibi dikilmiş beni izliyordu. Herkesin önünde bir kısmı içilmiş içkilerle dolu şarap kadehleri vardı. Ogün o kadar üşümüştü ki bir süre hiç montunu çıkarmamıştı, tıpkı bir Eskimo gibi görünüyordu. Montunun şapkasında da hâlâ erimemiş, buza dönmüş kar taneleri vardı, burnunun ucu o kadar kırmızıydı ki İrem'in alay etmesi kaçınılmaz olmuştu.

Şişeyi çevirmemle birlikte tüm nefesler tutuldu ve şarap şişesi masanın üzerinde takırtılar çıkararak dönmeye başladı. Döndü, döndü ve yavaşladı. Sonunda durduğundaysa soruyu soracak olan kişi Neslihan, cevap verecek olan kişiyse Cenk'ti. Cenk doğruluktan yana olduğu için Neslihan hiç geciktirmeden, "Suphi'yle ne zaman bu kadar yakın olabilecek seviyeye geldiniz?" diye sordu.

Cenk, sarı saçlarını savurup dirseğini masaya yasladı, şarabından bir yudum alıp, "En zor zamanımda yanımdaydı," dedi. En zor zamanını merak ettim. Cenk birden sessizleşmiş, ıssızlaşmış göründü gözüme.

Şişeyi tekrar çevirmek için uzanacaktım ki Kartal da benimle aynı anda uzanınca parmaklarım onun parmaklarına temas etti ve güçlü bir his akımı bedenimi yararak ruhumu ateşe verdi. Parmaklarımı geri çekmedim, o da çekmedi, gözlerini bana çevirdiğinde saniyeler kar taneleri misali göğsüme düşüp kalbime yığılıyordu. Bakışları karların esir aldığı bir okyanus gibiydi; derindi, içinde hazineler gizliydi ama üzerini kaplayan buz tabakası, o hazineleri herkesten gizleyen acımasız bir muhafıza benziyordu.

"Hareket edip durmak sadece canını yakacak," dedi kaya gibi sert bir sesle, bakışlarım anlık uzun, kıvrımlı kirpiklerinde asılı kalsa da sonunda gözlerine devrilmeyi başardım. Altın kahverengi gözlerinden gözlerime tutunan bakış her saniye daha da derinleşerek içimi kuşatma altına alıyordu. Parmaklarımı onun parmaklarının üzerinden çekmedim, herkesin bizi beklediğini bilmek bile beni o dokunuştan alıkoyamamıştı ve bu garipti. Benim için gerçekten garipti.

"Sorun değil, üç günlük ömrüm kalmış gibi davranmana gerek yok," diyerek meydan okudum ona. "Bırak da şişeyi çevireyim, bizi bekliyorlar."

"İnadı bir köşeye bırakıp eğlenmene bak," diyerek parmaklarıma bastırdı, gözlerimi ellerimize indirdim.

"Eğlenmek istediğim için şişeyi ben çevireceğim, şimdi bırak da şişeyi çevireyim," dedim, gözlerim bir bıçak gibi ona uzandı ve ona dik dik bakmaya başladım.

"Şu an seni yatırmadığım için şükretmen gerek, hâlâ dikkafalılık ediyorsun," diye mırıldandı.

"Bacaklarına sarılıp teşekkür etmem mi gerekiyor?" diye sordum sertçe, beklemediği tepkim iki kaşının arasına bir bilinmezlik çukuru oydu. Gözlerimi ondan alarak şişeye diktim. "Ben çeviriyorum."

"Aman Allah kahretsin sizi ya, verin ben çeviririm," dedi Cenk, gözlerini devirdi ve şişeyi sertçe ellerimizin altından kaptı. "Durmuşuz çocuk gibi birbirlerini didikleyişlerini izliyoruz."

Şişe durduğunda soruya maruz kalacak kişi benken, soruyu soracak kişi İrem'di.

İrem gözlerini yüzüme dart tahtasının tam ortasına saplanmış ok gibi sapladığında, gözlerimde sakin bir ifadeyle onu izleyerek bana yönelteceği soruyu bekliyordum. Cesareti seçemezdim, bunu biliyordu, o yüzden doğrudan gerçekleri isteyecekti benden. "Özay ile nasıl tanıştınız?" Sorusu bir ateş gibi masanın üzerine düşerek masaya yayılmaya ve şarap kadehlerini içine alarak yakmaya başladı.

Bu sorunun verebileceğim binlerce farklı, uydurma şekli olabilirdi ve hepsini de basite indirgeyebilirdim ama masada Cenk ve Suphi vardı, bu da demek oluyordu ki, yalan söylemek anlamsız olacaktı. Muhtemelen Özay bir şekilde onlara nasıl tanıştığımızdan da bahsetmiş olmalıydı. Tam karşımda, İrem'in sandalyesinin yanındaki sandalyede oturan Kartal'ın bakışları, bir katilin avucundaki bıçağın saplanacağı bedenden vazgeçerek diğer bedeni seçip, ona çevrildiği gibi yüzüme çevrildiğinde, ona bakacak gücü yüreğimde bulamadım. Neden böyleydi bilmiyordum ama duysun istemiyordum. Özay'dan bahsetmek, Kartal'dan bir şeyler almak gibiydi. Sanki ikisi aynı parkta oynayan iki farklı çocuktu, birbirlerini tanımıyorlardı, tek ortak noktaları bendim. İkisi de oyunlarını benimle paylaşmak istiyordu ve ne zaman Özay'dan

bahsedilse, Kartal elinde kalan son oyunuyla beni izlerken ondan uzaklaştığım ânı, sırtımdan bir an olsun çekemediği altın kahve gözleriyle izliyordu.

"Lisedeyken kulüp toplantıları olurdu, o benim üst sınıflarımdandı, onu hiç görmemiştim ama katıldığım kulübün toplantısı, onun okuduğu sınıfta oluyordu," diye mırıldandım, sesim dalgındı, kelimeler kaçışarak benden uzağa gitme niyetindeydiler; onlara ulaşabileyim, dokunabileyim, onları sarf edebileyim istemiyorlardı. Kartal'ın sessizliği, beni dinleyen herkesin üzerine sinmiş sessizlikten daha da derindi. Bir çığlık gibiydi... Kimselerin duyamayacağı kadar uzakta atılmış, kayalıklara çarparak ulumaya dönüşmüş acı dolu bir çığlık gibi. İsyan dolu bir çığlık...

"Şans eseri her seferinde onun oturduğu sırada otururdum, sonra bir gün sıranın üzerine bir şeyler yazarak konuşmaya başladık, yani ne zaman kulüp toplantısı olsa o sıraya giderdim ve bana yazdığı bir şeyi görür, hemen altına cevabı kazırdım. Sırası tamamen bizim konuşmalarımızla dolmuştu. Artık yazacak hiçbir yer kalmadığında bir gün sıraya sevdiğim bir yazarın bir kitabını bıraktı, kitabın içinde bir not vardı ve ismi yazıyordu. Kitabı okuyup bitirdikten sonra sırasına geri bıraktım, geri bıraktığım anda sınıfa girdi ve o an karşılaşmış olduk."

"Aman Allah'ım!" Berra iri iri gözlerle bakıyordu, yutkunup sadece yüzüne baktım. "Bu tıpkı romanlarda olduğu gibi, değil mi, Ceyda?" Dirseğiyle Ceyda'yı dürttü. "Böyle roman gibi başlayan bir aşkın bitmesi kalbimi kırmadı desem yalan olur."

Ceyda, "Gerçekten güzel bir hikâyeniz varmış," dedi başını sallayarak.

Kartal'a bakmıyordum, belki de bakamıyordum ama onun gözlerinin bana saplı bir bıçak olduğunu, acıyan ruhumdan, sızlayan kalbimden anlayabiliyordum. Öyle yoğun bakıyordu ki, ruhum kanıyordu. Ne hissetmişti? Ya da ne hissetmemişti? Onun da kalbinin atışları benimki kadar yavaş mıydı yoksa benim tam aksime, onun kalbi yerinden çıkacakmışçasına hoyrat mı çarpıyordu? Kalp atışlarımın yavaşlığı ölümü değil, bir adamı hatırlatıyordu bana. Ve bu adam, Kartal Alaşan'dı.

Özay, bir zamanlar hızlanan kalbim, sıklaşan nefesimdi. Kartal ise daha başkaydı, farklıydı, aynı değildi, anlam veremiyordum. Yeryüzündeki hiçbir erkeğe hissetmediğim bir şey hissediyordum; adı yoktu,

rengi yoktu, kimliği yoktu, yere düşecek bir gölgesi bile yoktu ama öyle ağırdı ki, ağırlığı kalbimi ağrıtıyordu.

Kartal, benim yavaşlayan kalp atışlarım, sızlayan damarlarım, almazsam ölecekmişim gibi hissettiğim derin nefeslerimdi.

Kelimeler sahiplerinin dillerinde parçalanan yalanlar gibiydi. Kısa süren sessizlik, yeni cümlelere gebe kalmak üzereyken Kartal, birden şişeyi sertçe çevirdi ve tüm sorular, şişenin çıkardığı sesin itmesiyle birlikte derin bir kuyunun dibine düşüp eskimeye koyuldular. Şişe durduğunda, şimdi soru sahibi Kartal, cevap sahibi bendim. Şimdi kafamı kaldırıp o suçlayıcı bakan gözlere nasıl bakacaktım? Anlamadığım, beni suçlaması için bir sebep olmadığı hâlde beni suçlamasıydı.

Gerdanıma sürtünen güneş kolyesinin soğukluğunu hissettiğimde içimde bir duygu kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Bana bakışı karanlık bir gece gibiydi, o gecenin içinde kar yağıyordu ama yer alev alev yandığı için kar bir türlü tutmuyor, alevler bir türlü gökyüzüne ulaşamıyordu. İkilemde kaldığını o an anlamıştım. Beni suçlamak ve beni aklamak arasında öyle çok kalmıştı ki, ortada yanan da donan da o oluyordu. Asıl işkenceyi kendi kendine yapıyordu.

"Eğer gitmeseydi," dediğinde kelimelerini oluşturan her bir harf farklı bir ölüm şekli gibi gelmişti bana, "yani o adam hep seninle kalsaydı, şu an bile onu seviyor olmaya devam eder miydin?"

Bunu yapar mıydım? Eğer gitmeseydi, tüm diretmelerime rağmen onu göndermeyi başaramasaydım, şu an ne konumda olurduk? Özay ile bir gelecek hiç düşünmemiştim. Bizim için hep yaşanan an vardı, o an ne yaşıyorsak oydu, fazlası hiç olmamıştı. Farklı şehirler, ülkeler, kültürler için birlikte yola düşmeyi hiç hayal etmemiştik mesela. Aynı okulda okuma hayalimiz hiç olmamıştı, bir gün içinde yaşayacağımız bir evin hayali de yoktu, birlikte uyuyacağımız bir yatağın hayaliyse zihnime ben yalnızken bile uğramamıştı. Özay benim için hep yaşanan anın insanıydı. Benim de onun için öyle olduğumu düşündüğüm olsa da genel olarak o benden daha duygusal bir yapıya sahipti, içten içe bu tür hayalleri olmuş olabilirdi ama bana hiç söylememişti.

"Bir sorunun cevabı bu kadar uzun olmamalı, Lavin," dedi Kartal, sesi kimse anlayamasın diye etrafı dikenli tellerle örülmüş bir sürü anlam içeriyordu. "Evet ya da hayır diyeceksin."

Ninova

"O benim için hep o an yaşananların insanıydı. Yarın yoktu, ondan sonraki gün yoktu, dün bile yoktu," dediğimde birden tüm bakışlar üzerime devrildi. "O şu an dün. Bugünümde yok ve bugün olmayan birinin bana ne hissettireceğini asla bilemem."

"Uzun bir cevap," dedi Kartal şişeyi parmaklarıyla masanın üzerinde yuvarlarken. Gözleri bende değil, şişedeydi. Hislerini tüm insanların aksine böyle net görüyor olmak boğazımı yumrularla doldurdu. "Ama kesin bir cevap değil." Şişeyi sertçe çevirerek cevap vermemi önledi. Dudaklarım aralanır gibi olup geri kapandığında, bakışlarım yeniden dönmeye başlayan şişeye inmişti.

Şişe Yunus ile Berra'nın karşısında durdu, soruyu soracak olan kişi Berra, cevabını verecek olan kişi ise Yunus'tu. Cesareti baştan elemişti Yunus, saçını soktukları son hâlden sonra cesareti kesinlikle seçmeyeceği açıktı. Yüreğime oturmuş sıkıntılıyla dirseklerimi masaya yaslayıp yüzümü avuçlarımın içine aldım ve gelecek soruyu beklemeye başladım. Oysa bir önceki soru hâlâ ortada yanan ateşi beslemeye devam eden dev, yaşlı bir ağaç gibiydi.

Berra, "Sorması ne kadar doğru olur bilmiyorum ama..." dediğinde, devamında gelecek kelimelerin bir yıkım yaratmasından korkarak bakışlarımı Berra'ya çivi misali çaktım. "Eğer bir sakıncası yoksa bilmek istiyorum, hiç terk edildin mi?"

"Edildim," dedi Yunus Emre, yüzü bir metal kadar soğuk, ifadesizdi. "Ama terk eden kişi bunu istediği için değil, mecbur olduğu için yapmıştı. O da gitmek istemiyordu."

"Aa..." Berra birden üzüntüyle dudaklarını büktü. "Severek ayrılmak çok zor olsa gerek."

"Severek ayrılmak, terk edilmekten daha zor." Yunus Emre'nin cümlesi iç ağrıtan bir şarkının son sözü gibiydi, melodisini gözlerinde taşıyordu. İçime çökmüş bir yorgunlukla Yunus'a baktım. Omzuna dokunmak, geçmeyeceğini bildiğimden susup sadece yanında olduğumu hissettirmek istedim. Belki bu dışarıdan çok basit bir hareket gibi durabilirdi ama bir insanın omzuna avucunu koymak, aslında çok büyük bir şeydi.

Biri bana geçeceğini söylemek yerine avucunu omzuma koysa, bu bana kendimi daha iyi hissettirirdi.

Severek ayrılmak... Bu benim yaşadığım bir şey miydi? Belki babam için, belki annem için, belki Kardelen için evet, bu yaşadığım bir şeydi

ama Özay için değildi. Özay'dan ayrılmak bir arkadaştan ayrılmak gibiydi, bir daha görüşeceğin günün geleceğini bilerek otobüsün camından seni izleyen o insana elini sallamak gibiydi... Ama ne Kardelen ne annem ne de babam bir daha geri dönmeyeceklerdi ve işte bu, benim lügatimde severek ayrılmak demekti.

"Belki bir gün yeniden bir araya gelirsiniz," dedi Berra ışıltılı bir gülümsemeyle. "Her zaman bir şans vardır."

"Şans hâlâ hayatta olanlar için olan bir şey," dedi Yunus birden, herkes dehşetle sarsılırken, Cenk'in dudakları aralanmış, Suphi'nin kaşları havaya kalkmıştı. Yunus Emre hiçbir şey söylemeden şişeye uzandı, şişeyi tek seferde çevirdi ve şişenin çıkardığı ses üzerimize dışarıda yağan kar taneleri gibi dökülmeye başladığında, tüm bakışlar bir karanlığın ardına gizlendi. O karanlığın ardından izlenen isim Yunus Emre'ydi.

Soran kişi Emir, cevabı verecek kişi Kartal olacağından birden bir gerginlik yaşanır gibi oldu. Emir, "Doğrular mı yoksa cesaret mi?" diye sorunca oluşan sessizlik, içinden kurşun geçse bile yerinden kırılmayacak buz tutmuş bir ayna gibiydi. Kartal cesaret derse, Emir sırf inadına ondan herkesin içinde yapacak olursa çoğu şeyi riske atacak bir şey isteyebilirdi, fakat doğrulardan yana olursa, alacağı soru da hayatımızı olduğu yerden kökleyerek başka bir yöne savurabilirdi.

"Doğrular," dedi Kartal. Herkesin önünde duran şarap kadehlerinin aksine önünde duran viski matarasından büyük bir yudum içti.

"Hayatında biri var mı?" diye pattadak sorulan soru, kafamı hızla kaldırıp Kartal'ın yüzüne bakakalmama neden oldu. Kartal'ın yüzünde kas oynamıyordu. Güçlü, uzun parmaklarını matarasının gümüş gövdesine doladı ve bakışları Emir'den ayrılarak bana çevrildi.

"Bunu ona hiç sormadım," dedi.

"Vay, o geçenlerde bana bahsettiğin kız mı?" İrem'in sorusu, Kartal ile aramızda uzanan bakışmayı bölmeye yetmedi. Duraksadım.

"Evet," dedi Kartal sadece, bakışlarını benden çekmiyordu. "O."

Bakışlarımı ondan kurtaran taraf ben oldum. Biraz daha onun gözlerine baksam, sanki kalbim sesini tamamen kesecek, göğsümdeki cansızlığa rağmen kaburgalarımda çiçekler açacaktı. "Şu kızla tanışmayı deli gibi istiyorum," dedi İrem. "Senin gibi birini bile muma çevirebiliyorsa, kesin mükemmel bir kadındır."

Dinova

Masada Kartal'ın tüm arkadaşları sessizdi. Sibelay ve Nesli'nin gözleri sık sık bana dokunuyor, ardından birbirlerine bakarak sessizliklerine sessizlik katıyorlardı. Bu durum beni olduğumdan daha da gergin bir ruh hâline büründürmüştü.

"Beni muma çevirdiğini mi düşünüyorsun?" Kartal bu soruyu sorarken çoktan şişeyi çevirmişti bile.

İrem başım salladı, mavi gözleri kısaca Kartal'ın yüzünü karışladı.

"Evet," dediğinde dudaklarındaki kıvrım, gülümseyişine bekçilik ediyordu. "Uzun zamandır olmasa da seni tanıyorum, dizginlenmesi zor bir karakter olduğun attığın adımlardan bile belli oluyor. Bana kalırsa seni dizginleyebilen tek kişi o kadın. Eğer o olmasaydı, muhtemelen şu an doludizgin koşuyor olurdun ve o şekilde pusulasız koşmak seni ya yorar ya da sonunda düşürür, bir daha koşamaman için bacağını kırar. Bana kalırsa o kadın senin rotan, pusulan, dümenin, haritan, Zühre'n."

İrem'e tam olarak ne anlattığını tam da bu cevaptan sonra merak ettim.

Kartal bir süre konuşmadan İrem'i izledi, yüzünde düşünceli bir ifade vardı, sonra yavaşça bakışlarını İrem'den koparıp matarasına indirdi. Sessizliği, dudaklarını mühürlemiş bir duygunun susmuş kalp atışları gibiydi. Gözlerine baktığımda kelimeleri görmeyi dilemek belki saçmalıktı, önceden istemediğim bir şeydi üstelik ama şu an zihnine sızmayı, aklından geçen her düşünceyi bir kitabın sayfasını okur gibi okumayı öyle çok isterdim ki... Saçma bir istekti, içimde yer edinmemesi gerekiyordu ama onu kalbimde misafir etmekten alıkoyamıyordum kendimi.

O kadın senin rotan, pusulan, dümenin, haritan, Zühre'n...

Kalbim acıdı. Kelimeler çok ağır geliyordu.

Şişe durdu. İrem soran kişiydi, Ogün ise cevap verecek olan kişi. İçim birden adrenalinle doldu. Ogün vurulduğumu bilen kişiydi, gelecek herhangi bir soru, onun bizi ele vermesine neden olabilir miydi? İrem ona neden bizle ilgili bir soru sorsundu ki? Kuruyan dudaklarımı yalarken kafamı kaldırıp zümrüt yeşili gözlerin sahibine tedirginliğimi gizlemeden baktım.

"Cesareti seçersen sana neler yaptıracağımı tahmin bile edemezsin, Ogün Sergüzer," dedi İrem tehditkâr ama seksi bir gülümsemeyle Ogün'e bakarken. "O yüzden seçimini doğru yap derim. Doğruluk mu yoksa çok hoşlandığın şey olan cesaret mi?"

Ogün gülümsedi ve "Beni ne kadar köşeye sıkıştırabilirsin ki?" diye sorarak burnunun ucunu kaşıdı. "Seçimim her ikisinden yana olacak."

"Hem cesaret hem de doğruluk," dedi İrem kaşlarını kaldırarak. "O hâlde şimdi şu şişenin," diyerek masanın ucunda duran, ağzına kadar dolu viski şişesini havaya kaldırdı, "dibini görene kadar fondip yapacaksın. Sonra da sorduğum soruya hiç beklemeden cevap vereceksin."

Kaşlarım havaya dikildi. Ogün'ün gözlerinde herhangi tereddüt görmedim, aksine dudakları alayla yukarı kıvrılmıştı. Şişeye uzandı, şişeyi aldı ve açıp birdenbire kana kana içmeye başladı. Saniyeler hızla akıp geçti ve nihayet Ogün viskinin son yudumunu içip nefes nefese viski şişesini masaya koydu. Gözlerini kaldırıp, yüzünde ekşi bir ifadeyle İrem'e baktı.

"Hiç yanıtlamadığın o sorunun cevabını istiyorum senden," dedi İrem ve hiç beklemeden sorusunu oluşturdu. "Neden hayatına bir kadın almaktan ölesiye korkuyorsun?"

Ogün hiç düşünmedi, birkaç saniye bile beklemedi. "Çünkü tanıdığım her kadın, yalnızca kendini düşünüyordu, hiç fedakâr ve cesur bir kadınla tanışmadım."

İrem duraksadı, Ogün'e yönelttiği bakışlar yumuşarken, "Öylesine seks yapmak için takıldığın kadınlarla arana bir çit örsen, bence gerçek aşkı bulursun," dedi. "Dişileri çiftleşmek için gördüğünüz için doğru kadınların hiçbiri size güvenmiyor."

"Belki," dedi Ogün dudak büzüp omuz silkerek. "Umurumda değil."

"Yalnızlıktan ölüyorsun," diye söylendi İrem. "Benim umurumda. Yatağını değil, kalbini ısıtacak birini bul yoksa oğluna kız bakan anneler gibi sokağa çıkıp senin için uygun bir kadın arayışına gireceğim." Gülerek bana baktı. "O koca şişeyi nasıl içtiğini gördünüz, değil mi? Onu arabama taşımak zorunda kalacaksınız çünkü öyle çok sarhoş olacak ki, trafiğe çıkarsa ya ölür ya da ehliyetine el konulur."

"İrem yine bir anne edasıyla beni evlendirmeye çalışıyor," dedi Ogün dalga geçerek.

Gülümsedim. Ve sonra birden dondum. Siktir, o benim vurulduğumu biliyordu ve sarhoşken ağzını açacak olursa, herkes bu gerçeği öğrenmiş olurdu.

"Şişeyi çeviriyorum!" diye bağırdı Cenk neşeyle. Şişe dönmeye başladı ve gözlerimi zümrüt yeşili gözlerden ayırıp şişeye indirdim. İçim-

de bir duygu daha saklandığı koruluktan çıkıp karşıma dikilmişti. Bu duygunun ismi korkuydu.

Şişe durduğunda, soracak olan kişi Ceyda, yanıtlayacak olan kişi Yunus Emre'ydi. Bakışlarım usulca Yunus'a kaydı, Ceyda'nın Yunus'a bakıyor olması bir şeyi değiştirmiyordu, Yunus'un gözleri durmuş şişeden ayrılmamıştı çünkü.

"Doğruluk mu yoksa cesaret mi?"

Yunus şişeye bakarak boş boş güldü, ellerini saçlarının arasına geçirip uzun, ince parmaklarıyla saçlarını taradıktan sonra, "En son cesaret uğruna yaptığım şeyi görüyor musun?" diye sordu. Gözleri hâlâ şişedeydi, Ceyda ise başını sallayıp anlayışla onu dinliyordu. "Saçlarımı hâlâ bu sikik yeşil boyadan tam olarak kurtarabilmiş sayılmam. Yeniden böyle bir şey yaşansın da istemiyorum. Sonuçta beni masanın üzerine çıkartıp dansöz gibi dans ettirebilirsin. O yüzden doğruluk."

"Öyle bir şey yapmayacaktım!" Ceyda gülerek ellerini masanın üzerine koydu. "Sorum seni rahatsız eder mi bilmiyorum ama bir gün yeniden birini sevebileceğine inanıyor musun?"

Yutkundum, neden ona böyle sorular soruyorlardı ki? Yunus'un gözleri şişede takılıp kaldı, birleştirerek yumruk şeklini verdiği elleri masanın üzerinde hareketsiz duruyordu. Kafasını hafifçe aşağıya eğmişti, kirpikleri gözlerini gizliyordu ama bakışlarının şişede olduğu aşikârdı.

"Hayır," dediğinde sesindeki keskinlik kalbimi ikiye bölen bir duygu gibiydi. Sanki Yunus'un söyleyecek başka şeyleri de vardı ama sustu. O kadar sustu ki, hiç kimse onun kadar susamazdı.

Ceyda sessizce başını salladı. Yunus Emre kafamda acısıyla öyle bütünleşmiş bir adamdı ki, bir daha kalbinin kapılarını bir kadına aralayamayacağını biliyordum. Bu acıydı ama gerçekti, onun tek ve gerçek aşkı artık nefes almıyordu; o yüzden bundan böyle alacağı her nefesin biri kendisi, diğeri Leyla için olacaktı. Sormak anlamsızdı, ondan birini sevmesini beklemek anlamsızdı, onun iyileşmesini istemek anlamsızdı. Ondan beklenen her şey bencillik olacaktı çünkü o, kimseden bir şey beklemeden her şeyi içinde halletmeye çalışan yaralı bir adamdı.

Cenk, "O kadar çok mu seviyorsun?" diye sorana kadar, masanın üzerindeki şişe hiç dönmemişti. Şişeyi yavaşça çevirdim, şişe dönmeye başladı, sessizlik dinmedi, Yunus'un bakışları saplı olduğu noktadan

ayrılmadı, kelimeler birleşip acıyı anlatan satırlara dönüşmedi. Oysa acı onun öyle bir içindeydi ki, dışarı sızacak tek bir cümle, binlerce sayfalık bir kitaba bedel olabilirdi.

"Üzerini toprak örten birini, bir süre sonra üzerinde uyuduğu yatak bile toprağı görmediği hâlde beklemeyi bırakır, soğur. Ben toprağı üzerine attıktan sonra bile onu seviyordum." Yunus, gözlerini kaldırıp Cenk'e baktı. "Evladını kaybeden bir annenin kalbinde bile kırk bir ateşin kırkı söner, biri yanar. Benim içimde her gün bir kırk bir ateş daha yanmaya başlıyor."

Söylenebilecek her cümle, Yunus'un kalbinde yanan ateşte kül olana kadar yanabilirdi.

"Neden suspus oldunuz?" Yunus, gülerek kafasını kaldırdı. "En nefret ettiğim olayı yapıyorsunuz şu an, sordunuz, söyledim, uzatıp dramatize etmeyin." Şarap kadehine baktı, derin bir nefes aldı. "Şarap kesmiyor, gidip çilekli süt alacağım..."

Kartal'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Ben de alırım bir çikolatalı sütünü," dedi alayla.

"Ben de ballı süt alırım," dediğimde Yunus gülümsüyordu.

"Muzlu sütüm masaya gelmezse olay çıkar," dedi Burak.

"Ben ağır bir adamım," dedi Ogün, duraksayıp ona baktım. "Alırım sek sütünüzü."

Gülümsemem derinleşti, Yunus başını iki yana sallayarak salondan çıkarken üzerimize çökmüş sakinliğe rağmen aslında hepimiz buruk bir şekilde bile olsa gülümsüyorduk. Yunus'un çıkıp hava alması onun kârına olacaktı bence. Biraz yalnız kalmak için sütün arkasına sığındığı o kadar açıktı ki... İnsanların ona acıyan, üzülen, anlayışlı gözlerle bakması kesinlikle onun canını sıkıyordu, bu apaçık ortadaydı. Onun hiçbir zaman biriyle acısını paylaşmak isteyen biri olduğuna inanmazdım. Çünkü uzun zamandır herkesin acısına ortak olsa da özünde var olan acıyı yalnız başına omuzluyordu.

Ceyda, Yunus'un çıkmasıyla, "İntihara meyilli biri gibi görünüyor," dedi, bu birden masaya yıldırım gibi düştüğünden, Sibelay öfkeyle Ceyda'ya döndü.

"Ne diyorsun sen ya?" diye sordu sert bir sesle. "Yunus bu dünyada intihar edecek son insan bile değil. Etseydi en başında ederdi. Aptal

romantik düşüncelerine ihtiyacımız yok, salak salak varsayımlarınıza sakın ama sakın Yunus'u dahil etmeyin."

Nesli, Sibel'in omzunu okşayarak, "Sakinleş," diye fısıldadı, ardından yırtıcı gözleri Ceyda'ya çarptı. "İyileştirmek için bir adam arıyor olabilirsin ama o Yunus olmayacak," dedi birden tokat gibi, bu cümle beni şoka uğratırken, Ceyda da şaşkına dönmüş gibi görünüyordu. "Benim bir kadın olduğumu unutma, bir erkek değilim," diye devam etti Neslihan sözüne. "Yunus da senin tedavicilik oynayabileceğin bir adam değil."

"Ben kimseyle..." Ceyda susup yutkundu, masadaki sessizlik bir anlığına büyüse de anında ikiye bölünmüştü.

"Doktorculuk oyunu oynayacaksan doğru kişi Yunus değil," dedi Sahra başını sallayarak. "Ona nasıl baktığını gördüm, unut bunu."

"Bunu da nereden çıkarıyorsunuz?" Ceyda kulaklarına kadar kızarmıştı. "Amacım bu değildi."

"Ona nasıl baktığını ben de gördüm," dedi Sibelay, sesi hâlâ saldırgandı. "Onu beğenmiş olabilirsin ama sakın ona yaklaşmak için doktorculuk oynamaya kalkma."

"Sakin olsanıza," dedi Emir araya girme ihtiyacıyla, bunu yapması gerekiyordu çünkü Sibel ile Nesli gerçekten Ceyda'ya karşı birden cephe almışlardı. "Böyle bir tepkiye gerek yok, Ceyda'nın kötü niyeti olmadığına emin olabilirsiniz."

"Arkadaşının arkadaşımızdan hoşlandığı açık ve net," dedi Sibelay tek seferde, kendinden emin duruşu, bu düşüncenin doğruluğunu onaylar cinstendi. Aslında Ceyda'nın Yunus'a olan bakışları bu gecenin en net görünen yapboz parçalarından biriydi ama yine de kötü bir niyeti olduğunu düşünmüyordum. Sadece Yunus'a yaklaşmak istemesi, fırtınaya yaklaşmak istemesi gibiydi ve hortuma kapılırsa, o hortumu yok edemezdi ama hortum onu istemediği noktalara sürükleyebilirdi. Ceyda'nın tedavi etmeyi düşündüğü bir şey var mıydı bilmiyordum ama eğer varsa, tedavi edeceği şeyin bir insan değil, bir fırtına olduğunu fark etmesi gerekiyordu.

"Öyle bir şey söylemedim bile," diye savunmaya geçti Ceyda. Ortam çok ani bir şekilde alevler içinde kalmıştı. Kartal ile ikimiz olan biteni şaşkınlık ve sessizlikle izliyorduk. "Ona karşı kötü bir niyetim yok, neden böyle bir şey olsun?"

"Kötü niyetin var demedik, ondan hoşlanıyorsun dedik, neden buna bir cevap vermiyorsun?" Sibelay, Ceyda'ya dik dik baktı. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Ceyda, gözlerini Sibelay'ın gözlerine dikti, birbirlerine ateşler saçarak bakıyorlardı. Sibelay'ın tehditkâr bakışları kesinlikle Ceyda'nın öfkeli gibi görünen bakışlarının yanında cehennem ateşi gibiydi; Ceyda ise yanmış bir fidan gibi görünüyordu.

"Onun intihara meyilli olduğunu onu iyi etmek istediğim için söylemedim, gördüğümü söyledim ben," dedi Ceyda sonunda konuştuğunda. "Onun boğazındaki dövmeyi görmeyecek kadar kör müsünüz?"

"O bıçak neyi temsil ediyor, biliyor musun?" Sibelay yavaşça masaya doğru eğildi. "Leyla'yı."

Ceyda sertçe yutkundu.

"Ve ömür boyu da onu temsil edecek."

"Olabilir," dedi Ceyda, bozulduğunu fark etmek Sibelay'ın sözlerinin doğruluğunu onaylıyordu. Bakışlarım Kartal'a kaydı, ardından yeniden Sibelay'a baktım.

"İntihar sanıyorsun ya, ondan söyleyeyim dedim," dedi Sibelay. "O her nefesinin birini Leyla için alıyor, o yüzden o nefeslere asla ihanet etmez. İntiharmış. Her şey okuduğunuz kitaplarda, izlediğiniz dizilerdeki gibi işliyor sanıyorsunuz. Kıza bak ya... Arkadaşım için düşündüğü şeye bak." Öfkeyle başını iki yana salladı. Sibelay'ın haklı olduğu bir yanı kesinlikle vardı, evet, tepkisi ağırdı ama neticede arkadaşından söz ediliyordu. Yunus'un intihara meyilli olduğunu böyle açıkça söylemesi, Ceyda'yı herkesin gözünde suçlu konuma çekiyordu. Niyeti ne olursa olsun, söylediği yersizdi. Kimse arkadaşımn intihar etme ihtimalinden hoşlanmaz, bunu düşünmek istemezdi. Bu kadar yükselmelerinin nedenin de bu olduğunu düşünüyordum.

"Üzgünüm," dedi sadece Ceyda. "Yanlış anlaşıldım. Üstelik o bıçak dövmesinin neyi temsil ettiğini de bilmiyordum. Sadece gözüme çok umutsuz göründü." Sessizliğe gömülmeden önce utançla Sibelay'ın gözlerine bakınca, Sibelay öfkesini durdurmak istiyormuş gibi derin bir nefes aldı.

"Ondan hoşlanman sorun değil, Ceyda," dedi net bir sesle. "Asıl sorun, ondan hoşlandığın için onu iyileştirilmesi gereken bir adam gibi görüyor olman."

"Sibelay, büyütüyorsun," dedim yavaşça. "Tamam, yanlış bir cümleydi ama sadece boşta bulunup söyledi."

"O benim en yakın arkadaşlarımdan biri," dedi Sibelay. "O benim için dünyalara bedel. Kalkmış, sırf hayatını bağladığı bir damar kopuk olduğu için onun kendini öldüreceğini söylüyor. Onu tanımıyor bile. Yunus Emre'yi tanımıyor."

"Tanımak istiyorum," dedi Ceyda bir anda açıkça. "Onu tanımak istiyorum, tamam mı?"

"O zaman onu tam, ondan sonra onunla ilgili fikirlerini çat diye söylersin." Sibelay sırtını sandalyeye yasladı. "Kusura bakma, bunu söyleyen en yakın arkadaşım olsaydı, yüzüne şarap kadehini çarpmıştım. Yakınım olmadığın için şanslısın." Kollarını göğsünün üzerinde topladı. Yunus söz konusu olduğunda, bu gruptaki herkesin ne kadar saldırganlaşabileceğini gözlerimle görüyordum.

"Barışın," dedi Ogün, gözleri alkolün etkisiyle kızarmıştı, ona bakınca birden yumuşayıp gülecekmişim gibi hissettim. Kesinlikle olaydan son derece kopuk görünüyordu.

"Başlarda Ceyda gibi düşünüyordum," dedi Sibelay birden dalgın bir sesle. Bir elini uzatıp şarap kadehini yakaladı, kadehin dibinde birikinti gibi görünen kızıl renkteki içkiyi izlerken derin bir nefes alıp sertçe yutkundu. "Leyla öylece elimizden kayıp gittiğinde, her Allah'ın günü, telefonum ne zaman çalsa, Yunus ne zaman gözlerimin önünden kaybolsa, ona bir şey olabileceği düşüncesi benim için ölümdü. Öyle ağır günlerdi ki." Dişlerini sıkınca yanakları içeri göçtü. "Leyla gitti, Yunus o günden sonra bitti. Bir sebebi yoktu, yaşamak için bir gayesi olduğunu düşünmüyordum. Her Allah'ın günü Ceyda gibi düşünmek benim için eziyetti, anlıyor musunuz? Her telefonunuz çaldığında, karşı tarafın kötü haberi eveleyip geveleyerek söylemeye çalışmasını düşünmek kalbimi nasıl acıtıyordu, biliyor musunuz? Onu tanıyor olmama rağmen, öyle çok sevdiği bir şeyin elinden kayıp gitmesinin onu mahvedeceğini bilmek, ona yabancıymışım gibi hissettiriyordu. Ama bakın, Yunus hayatta, şimdi onunla ilgili böyle bir düşünce içimde bir yerlerde hiç var olmamış gibi hissediyorum ve böyle hissettirecek her şeyi yok ederim." Gözlerini kaldırıp Ceyda'ya baktı. "O çok güçlü, eğer biri iyileştirilecekse bu biziz ve bizi yalnızca Yunus iyileştirebilir."

Ceyda duraksadı, Sibelay'ın her kelimesi içine ateş gibi düşmüş olacak ki, gözlerini ellerine indirmiş, Sibelay'dan kaçırmıştı. Sibelay tekrar şarap kadehinin içine çevirdi buğulu bakışlarını. Tekrar konuştu: "Yunus her acısına rağmen, canımız acıdığında bizim için orada olan ilk kişi oldu. O ne kadar güçlü, bunu hiçbiriniz tahmin bile edemezsiniz. Ben de edemem. Fark etmediniz mi biraz önce olanı? O bir şey söyledi, canı yanan oydu ama bizim paramparça olduğumuzu görünce, canı acıyan o olmasına rağmen yine ortalığı toparlayan o oldu. Çünkü Yunus böyledir."

Nesli, "Yunus, Sibel için çok önemli," dedi. "Bizim için de öyle. Anlık öfkelenebiliyoruz, kusura bakma. Herkes herkesten hoşlanabilir, bu doğal. Sadece boşa kürek çekmeni istemem."

Ceyda sadece sustu. Konuşmadı, bir şeyler söylemedi ama bana kalırsa o da durumun farkındaydı. Yunus'un duvarları taştan değil, aşktandı ve bu duvarları bir başka duygu aşamazdı. O zaten en büyük duyguyla örmüştü bunları, benzerine ihtiyacı yoktu, aşılmaya ihtiyacı yoktu, hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Uzun süren anlayışlı sessizlik, Yunus'un ellerinde sütlerle gelmesiyle yerini biraz önce hiçbir şey yaşanmamış gibi neşeli bir ortama terk etti.

Neredeyse sabaha karşı üçe kadar oturmuştuk, Ogün gerçekten sarhoştu ve her hareketi, karizmatik havasını dağıtacak kadar komik olduğundan keyfimizi yerine getirmişti. Herkes evden ayrıldığında Emir, Ogün'ü kendi arabasına almıştı çünkü Ogün kabul etmese de sarhoştu ve o gece olanlarla ilgili konuşarak tüm okları üzerimize çevirebilirdi. Bu yüzden Emir, işimizi garantilemek için Ogün'ün sorumluluğunu üzerine almıştı. Gece boyu hiç dinlenme şansım olmadığından sırtımda bir ağrı baş göstermişti, başımın ağrısını saymıyordum bile. Aklım fikrim kesinlikle o gece çektiğim fotoğraflardaydı.

Ballı süt kutusunu koltuğun kenarındaki komodinin üzerine bırakıp, koltuğa bir yatağa serilir gibi serilmiş çarşafların üzerine oturdum. İçeride lamba yanmıyordu, sokak lambasının ışıkları pencereden sızarak zemine bir ölü gibi uzanmıştı. Salonun kapısı yavaşça aralandığında kafamı çevirip gelenin kim olduğuna baktım. Sahra, iki avucunun arasında tuttuğu beyaz bir kupayla içeriye girip, ağır adımlarla bana yaklaştı ve elindeki kupayı bana uzattı.

"Kartal sıcak bir şeyler içebileceğini söyledi," dedi. Açık tonlardaki düz saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdığı sırada ben çoktan elindeki kupayı almıştım bile. Ona yorgun bir gülümseme bahşettiğimde bana uzun uzun baktı.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu.

"Hayır," dedim, başımı iki yana sallayıp elimle koltuğun üzerine vurdum. "Otursana."

Çekimser davranıyordu. Oturup oturmamak konusunda ikilemde gibi duruyordu ama sonunda benimle konuşmadan sakinleşemeyeceğini kavramış gibi yelkenleri suya indirerek yanımdaki boşluğa oturdu. İnce telli saçları yeniden yanağına doğru düştüğünde parmaklarıyla saç tellerini sertçe kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Burak, psikolojik açıdan rahatlamam için yumruklayabileceğim bir kum torbası değil," dediğinde sesindeki kırgınlık beni anlık bozguna uğrattı. Omzumun üzerinden çatık kaşlarımın altına yerleştirilmiş bir çift şaşkın gözle ona baktım. "Güvensizlik sorunumdan bahsediyorum. Psikolojik açıdan bir sorun olduğunun farkındayım ve bunu gidermek için durmadan Burak'a yüklenemem. O benim sevdiğim adam, ona güvenmem gerek, biliyorum."

"Daha önce seni aldattı mı?" diye sordum açıkça.

Başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. "Hayatında ben varken tek bir an bile başka bir kadının gölgesi üzerine düşmedi. Benim üzerime de başka bir kadının gölgesini düşürmedi."

"O zaman neden ona karşı güvensizsin?"

"Ona karşı değil, Lavin," gözleri birden bana çevrilince yutkundum, "ben hiç kimseye güvenmiyorum."

"Bunun bir nedeni olmalı, değil mi?"

Başını salladı. "Evet. Bir nedeni var."

Sormak doğru olmayabilirdi, bunun yerine Sahra'nın anlatmasını beklemek daha doğru olacağından kafamı sallamak dışında verdiğim herhangi başka bir tepki olmadı.

"Babam annemi başka bir kadın için bırakıp gitti," dedi hiç beklenmedik bir anda. "Üstelik annemi o kadar çok seviyordu ki, başka bir kadının olduğuna inanmamız çok uzun sürdü." Derin bir nefes alınca narin omuzları inip kalktılar. "Annem için babam her şey demekti, sevgi demekti, iyilik demekti, güven demekti. Benim için de öyle. Babam

bu hayatta güvendiğim tek erkekti, onu delice seviyor, onun her dediğini tek doğrum kabul ediyordum." Kaşlarını çatarak sık sık oynadığı parmaklarına baktı. Elleri terliydi. "Sonra onu benim yaşımda bir kızın kolunda gördüm, o gün bizi neden bırakıp gittiğini anladım, ihaneti gördüm, tanıdım. Deliler gibi seven bir adamın ihanetini gördüm, herkesin özendiği bir ilişkinin nasıl mahvolabileceğini, nasıl bitebileceğini gördüm. Gördüm."

"Ağır," dedim yavaşça.

"Buna rağmen geri döndüğünde onu affetmiştik," dediğinde şaşkınlıktan küçük dilimi yutacağımı düşündüm. Buruk bir gülümsemeyle bana baktı. "Ama insanlar ikinci bir şansı hak etmez, Lavin. İhanet eden kişinin sadakati, yeniden ihanet etmek için bir sebep buluncaya kadardır."

"Yine mi gitti?"

"Hayır," dedi Sahra. "Keşke gitseydi."

"Ne oldu?"

"Onu annemle uyudukları yatakta yine benim yaşlarımda başka bir kadınla yakaladım," dedi Sahra. "Ama annem buna hiç inanmadı. Benim güven problemim olduğunu, babamı affedemediğimi söyledi ve beni öylece okulun yurdunun kapısının önüne bırakıverdi."

Boğazım düğüm düğüm olmuş hâlde, "Şaka yapıyorsun," dedim. Yüzümü buruşturdum, bu yaşananlar ağır şeylerdi, hem de çok ağır şeylerdi.

"Evet."

"Şimdi birlikteler mi?"

"Hayır," dedi Sahra gülerek. "Beni evden kapı dışarı ettiler ve aradan bir yıl geçmeden babam yine kayıplara karıştı, başka bir kadınla."

"Annen ne yaptı?"

"Beni arayıp ağladı sızladı, eve dönmemi istedi."

"Sen?"

"Döndüm, bana ihtiyacı vardı ama sonra gizlice babamla görüştüğünü öğrendim, babam onunla barışmak istiyordu ve annemin de bunu kabul edeceğini fark etmiştim. Sonra babam birdenbire benim yaşlarımdaki başka biriyle evlendi, annem yine güvendiğiyle kaldı ve bir sayfa böylece kapanmış oldu."

"Bunlar ağır şeyler," dedim. "Burak sana anlayış göstermeli."

"Konuyu tam olarak bilmiyor ki." Omuz silkti. "Bildiği tek şey babamın annemi aldattığı, hepsi bu. Ayrıntılar önemsizdir."

"Hayır," diye çıkıştım. "Ayrıntılar önemlidir. Bir katile bile mahkemede bunu neden yaptığını sorarlar."

"Bilmiyorum, sadece Burak böyle acınası şeyler yaşadığımı bilsin istemiyorum," dediğinde birden bir tarafım ona delicesine hak verdi. Gururu, tüm gerçeklerin üzerine çökmüş karanlık bir gölge gibi olmalıydı. "Bir insanın yaşadığı şeylerden utanması normal mi sence?"

"Utanması gereken sen değilsin, biliyorsun."

"Biliyorum ama yaşayan benim."

Sessizce yüzüne baktım.

"Benim yüzümden her şey boka sarabilirdi," dedi Sahra, sertçe yutkundu. "Ogün senin vurulduğunu herkese söyleyebilirdi, her şeyi mahvetmiş olabilirdim. Gidip İrem'e anlatıp anlatmayacağı bile kesin değil. Üstelik öyle acılar içindeyken benim aptalca tavırlarım yüzünden..."

"Kes şunu, lütfen," dedim üzerine basarak. "Ben zaten vurulmuştum, bunu değiştiremezdin. Evet, Ogün'ün orada olması sorundu ama bir şekilde onu kandırdık."

"Bu benim sorumsuz bir kaltak olduğum gerçeğini değiştirmiyor ne yazık ki."

"Kendine haksızlık ediyorsun," dedim. "Bir daha kendine kaltak diyeyim deme sakın."

"Etmiyorum, doğrular bu, Lavin. Ne söylersen söyle, Burak da diğerleri de haklılar. Kimseye güvenmeyen ahmak bir kaltağım. Herkesi babam gibi sanıyorum ve bu kıyametim olacak. Burak'ı kaybetmek istemiyorum." Gözlerimin içine içtenlikle baktı. "Onu kaybedersem, yolumu da kaybederim."

Avucumu onun omzuna koyduğumda gözlerinin yaşlarla parladığını fark ettim. Yeşil gözlerinin etrafını inci gibi saran gözyaşları akmıyordu ama kendini ne kadar sıkarsa sıksın, elbet akacak gibi görünüyordu.

"Onu kaybetmeyeceksin. Seni seviyor."

"Birini sevmek, ondan vazgeçmemek için yeterli bir sebep değil."

Cümlesi, üzerinde uzun uzun düşünülmesi gereken cümlelerden biriydi. Haklıydı. Ama her ne olursa olsun, Burak onu sevmekten vazgeçmez, onu hiç terk etmez gibi geliyordu bana.

"Burak'tan özür dileyip ona bunları anlatmalısın," dedim, ona destek olabilecek cümleler kurmak istesem de ne diyeceğimi bileme-

diğimden her kelime, sonu görmek için dudaklarımdan hızla atlayıp kayıplara karışıyordu.

"Ondan özür dilesem bile bir sonraki adımım yine aynı olacak sanıyor, belki de haklı," dedi. "İçimden bu hissi söküp atamıyorum. İhanet benim kâbusum."

"Bunu yalnızca birlikte aşabilirsiniz, biliyorsun değil mi?"

"Evet," dedi sadece.

"O zaman bırak sana yardım etsin."

"Bilmiyorum." Bakışlarını bana çevirdi. "Beni boş ver, bir şekilde halletmeye çalışacağım. Sen nasılsın? Ağrıların var mı?"

"Evet," diye mırıldandım. "Ama altından kalkamayacağım kadar kötü değil. Halledebilirim."

"Kartal çok endişeliydi, biliyor musun?" Uzanıp yanağıma süzülmüş saç telini kulağımın arkasına itti. "Onu Kardelen'den sonra bir daha hiç kimse için endişeli görmem sanıyordum."

Kelimeleri bir ok olup kalbimi nişan aldığında yapabildiğim tek şey, susup onun gözlerinin içine bakmak oldu. Benim için endişeleniyordu, benim için öfkeleniyordu, benim için ismi suya yazıldığı için okunmayan duygular hissediyordu.

"Eskiden senin için bu kadar endişeleniyor muydu? Yani... Sen henüz sadece onun kız kardeşinin arkadaşı olduğun zamanlar?" Sorusu beni sarstı.

"Hayır," dedim hızlıca.

"Hım," diye mırıldandı ama nedense sustuğu başka şeyler de varmış gibi hissettim.

Gözlerimi pencereye çevirdim, dışarıda yanan sokak lambasının yeryüzüne akıttığı ışığın içinden yıldız tozları gibi dökülen kar tanelerini görebiliyordum. Bazıları hoyrattı, döne döne düşüyorlardı ve onları Kartal'a benzetmiştim. Bazıları ise öyle duru, öyle masumiyeti resmedercesine düşüyorlardı ki, onlar benim için Kardelen'di.

"Söz konusu Kartal olduğunda, tıpkı söz konusu senken susan o gibi, sen de sessizliğe gömülüyorsun."

Haklıydı. Bu benim elimde değildi ki. Konu o olduğu zaman dilim kelimelerin celladı oluyordu; kelimeler, dilimin darağacında kendilerini ölü buluyordu.

"Peki ya Özay?" diye sordu Sahra. "Söz konusu o olduğunda da susuyor musun?"

Yutkundum. "Onunlayken susarak anlatırdım derdimi ama onu sorduklarında hiç susmadım," dedim, Sahra'nın dudakları yukarı kıvrıldı. "Ama Kartal..." Kaşlarım çatıldı. "Onun karşısındayken çığlık atabiliyorum ama biri bana onu sorduğunda, yapabildiğim tek şey susmak."

"Bunun nedenini hiç düşündün mü?"

"Düşünmek istemiyorum," dedim açıkça. Beni anladığını biliyordum, ben de kendimi anlıyordum ama sonuna kadar kendime yalan söyleyebilirdim; ondan istediğim, onun da bana yalan söylemesiydi.

"Neden korkuyorsun?" Sahra'nın gözleri doğrudan üzerimdeydi. "Hissettiklerinden mi?"

"Sahra, yapma," dedim başımı iki yana sallayarak. "Gerçekten."

"Kartal için hissettiklerin mi korkutuyor seni, Lavin?" Sorusu öyle açık bir şekilde kalbime bıçağı saplamıştı ki, birden beni hayata bağlayan o damardan kanlar fışkırdığını hisseder gibi oldum. Damarlarım anında uyuşmuştu.

"Yoksa artık Özay için hissetmediklerin mi seni korkutan?"

Sorusu canımı acıttı. Göstermesem de söylemesem de bu böyleydi. Hissettirmesem de gerçek tam olarak buydu.

"Bunları konuşmak bana bir şey kazandırmayacak," dedim. "Ama çok şey kaybettirebilir."

"Neyi?"

Karanlığın içinde usulca havaya kalkan elimi takip eden gözleri parlıyordu. Parmaklarımı kalbimin üzerine bastırıp, hiçbir şey söylemeden onun gözlerinin içine baktım. Dudaklarına çizdiği gülümseme, bir mezarın önündeyken, o mezarın içinde uyuyan biriyle yaşanmış güzel bir anı hatırlamak ve ardından dudakların yukarı kıvrılmasıyla tıpatıp aynıydı.

"Özay'ı seviyordun, değil mi?"

Sorusu içime ateş gibi düştü, mazi alev aldı. "Evet. Onu seviyordum."

"Peki ya Kartal'ı? Onu seviyor musun?"

Birden bu soruyu sormasını beklemesem de sakinliğimi korudum. Sustum. Yapabileceğim tek şey buydu. Sahra'nın dudaklarındaki gülümseme genişledi ama gözleri artık daha kederli bakıyordu.

Boğazıma kül gibi dolan sigara dumanını hissettiğimde gözlerimi araladım. Karanlık kafamın üzerindeki tavanda, karanlık içinde olduğum odada, karanlık zihnimi tüketen düşüncelerin ortasındaydı.

Dudaklarımın kuruluğu öyle fazlaydı ki, avuç avuç kum yutmuşum gibi hissediyordum. Dışarıda kopan fırtınanın uğultusu evin içindeydi, her yer karanlık olsa da gözlerimin karanlığa alışması uzun sürmediğinden şanslıydım. Üzerimi yarım bir şekilde örten yorganı ayaklarımla itip, uzandığım yataktan yavaşça doğrularak kalktım.

Onunla kaldığımız evdeydim. Dönmüştük, diğerlerinin evinde geçirdiğimiz süre biraz uzamıştı ve tüm o süreyi yatakta geçirdiğim için bana bir asır gibi gelmişti. Öyle çok uyuyordum ki, üzerime karlar yağmıştı da sonunda farkında olmadan ölüm uykusuna dalmıştım sanki. Bir an uyandığıma inanmak bile istemedim.

Sonuna kadar kapalı perdenin arkasında yanan sokak lambasının ışığı yok denecek kadar azdı, hatta dönüp perdeye dikkatle bakmasam, sokak lambasının yanıyor olduğuna bile inanmazdım. Yavaşça doğrulup kalktım, üzerimde yalnızca siyah bir sütyen vardı, sırtımdaki yara sargıyla örtülmüştü ve artık acısını neredeyse hiç hissetmiyordum.

Tekli deri koltuğun sırtına serilmiş siyah tişörtü alıp kafamdan geçirdiğimde tişörtün soğukluğu tenimi ürpertti. Tişörtü bu sabah onun üzerinde gördüğümü hayal meyal hatırlıyordum. Tişörte sigara, içki ve onun kokusu sinmişti. Sanki yağmurun altında bir gece geçirmiş gibi kokuyordu, üstelik öyle soğuktu ki bir an gerçekten öyle olabileceğini düşünmüştüm. Tişörtü mini bir elbise gibi kalçalarıma doğru sarkarak beni örttüğünde ağır adımlarla pencereye ilerledim. Ayağımın altındaki yer kayıyormuş gibi hissediyordum.

Kalın perdeyi avucumun içine alıp sertçe çekerek açtığımda, turuncu sokak lambasının ışığı birden gözlerimi kör edecekmiş gibi hissettim. Sanki güneşe bakıyormuşum hissine kapılarak gözlerimi kıstım. Işık akıntısının içinden kar taneleri geçiyordu. Kar hiç durmamış olmalıydı.

Dişlerim nikotinsizlikten kamaşıp duruyordu. Yavaşça eğilip önümde duran cama rağmen aşağıya bakmaya çalıştığımda, sarkan kolyenin soğuk ucu iki göğsümün arasına sürtündü ve güneş kolyesinin varlığını hatırlayıp irkilerek doğruldum. Kolyenin varlığının yangınını tenimde

hissederken dönerek düşen kar tanelerini izlemeye başladım. Sigaranın ağır kokusu her yerdeydi.

Çıplak ayaklarımı yere sürterek odanın çıkışına yöneldiğimde, odanın kapısı aralık durduğu için salondan gelen sesleri duyabiliyordum. Biri sık sık elindeki şişeyi ya da kadehi masanın üzerine bırakıyor, sigarasından derin bir nefes çekiyordu. Ev öyle sessizdi ki, onun dudaklarının emdiği sigaranın çatırtısı kalbimin atış sesi kadar yakından geliyordu.

Koridora çıkıp etrafıma bakındım, evin her noktasında sigara içmiş olmalıydı, bu kokunun başka bir açıklaması kesinlikle olamazdı. Salona girdiğim an onu koltukta, önünde dizüstü bilgisayarı açık bir şekilde bulmayı beklemiyordum. Yanılmamıştım, viski şişesi dizüstü bilgisayarını üzerine koyduğu sehpanın üzerindeydi, yarıya kadar içilmişti, hemen şişenin çaprazında da ağzına kadar ölü izmaritle dolu siyah, taş bir kül tablası vardı. Kül tablasında henüz yarısına kadar içilmiş bir sigara daha yanıyordu. Onun biçimli ensesine baktım. Ekrana pürdikkat bakıyor olmalıydı.

Boğazımı yavaşça temizleyeceğim sırada, buna ihtiyacı yokmuş gibi, "Günaydın, Ölüm Çiçeği," dedi. "Yıllardır uyuyamadığın tüm uykuların acısını çıkartmış olmalısın." Uzun, güçlü parmakları sigarayı kavradı, dudaklarının arasına yerleştirdiğini fark ettim, salona doğru bir adım attığımda sigarayı dudaklarından uzaklaştırıp kül tablasına geri bıraktı.

"Fotoğrafları mı inceliyorsun?" diye sordum uykunun henüz çok da uzaklarda olmadığını kanıtlayan sesimle. Başını salladı, sigaranın dumanı kafasının iki yanından uçuşarak havaya kalkığında dudaklarının aralık durduğunu fark ettim. "Bir şeyler çıktı mı?" Ona biraz daha yaklaştım, gözlerim hâlâ ondaydı, şimdi profilini görebiliyordum. Kemikli yüzünü aydınlatan bilgisayar ışığı, kirpiklerinin gölgelerini gözlerinin altındaki çukurlara çiziyordu. Hiç uyumuş gibi bir hâli yoktu, uykusuzluk bir insan olsaydı kesinlikle Kartal Alaşan olurdu.

Başını iki yana salladı. "Şu âna kadar senin sırtına koca bir delik açılmasına değecek hiçbir şeye rastlamadım," dedi, birden cümlesi ağır geldi ve sertçe yutkunup ona biraz daha yaklaştım. Hemen diğer yanındaki beyaz kâğıdı görünce duraksadım, kâğıdın üzerinde bir kalem du-

ruyordu ve kâğıt yarısına kadar yazılarla doldurulmuştu. Kartal gözlerini yüzüme çevirince bakışlarımı hızla kâğıttan çekerek ona çevirdim.

"Bir şeyler bulmuşsun," dedim.

"Bulmadım demedim, sana olanlara değecek hiçbir şey bulamadım dedim," dedi sert bir sesle. "Ziyaret listemiz epey uzun olacak, Sönmez."

Bacaklarımın neredeyse tamamen ortada olmasına aldırış etmeden onun yanına ilerleyip, koltuğun koluna yaslandım. Gözleri kısaca üzerimde dolaştı, ardından yeniden bilgisayara baktı.

"Cahit Sıtkıtepe," dedi düşünceli bir sesle. "İsmine kulak aşinalığım vardı ama onu bu listede gördüğümde kim olduğunu hatırladım. Büyük uyuşturucu baronlarından biri."

"Bir ilgisi olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Belki," dedi Kartal. "O gece o kulübe sokulan malın kimden temin edildiğini bulmak bizi sonuca yaklaştırır."

"Cahit denen adamın Sadık Parlak ile alakası ne?" Kaşlarım çatıldı. "Yani hangi dosyada adı vardı?"

"2008 yılında Sadık Parlak, Cahit Sıtkıtepe'ye dava açıyor," dedi ve ardından bir klasöre girip, çektiğim fotoğraflardan birini görüntüledi. Fotoğrafı yaklaştırdı. Bu bir mahkeme celbiydi. "Davanın konusu belli, Cahit'in mekânına torba tutması için birilerini yollaması. Yani bir nevi Sadık'ın mekânı, Cahit'in torbacıları tarafından alışveriş yeri olarak kullanılıyor. Sadık da bunu fark edince Cahit'i dava ediyor ama dava düşüyor, dosyaya takipsizlik kararı çıkıyor."

"Emir'in adam hakkında bildiği bir şeyler var mıdır?" diye sordum.

"Sanmam, bu Emir'in ulaşamayacağı türden taşaklı bir adam," dedi Kartal. "Cahit Sıtkıtepe'nin uyuşturucu ile alakası olduğunu bilen insan sayısı bir elin parmağını geçmez. Temiz işlerin adamıymış aldığım duyumlara göre. Üstelik Sadık Parlak dışında adama bu konuyla ilgili dava açan kimse olmamış. Şikâyetçi bile olunmamış. Burak'a hepsini araştırttım."

"O zaman ne yapmamız gerek?"

"Cahit denen deyyusla değil, önce en alt tabakada çalışan itlerinden biriyle karşılaşacağız," dedi Kartal. "İsa Öztürk. Sabıkalı, sicili kapkara bir herif."

"Bunu nereden öğrendin?"

"Yunus Emre öğrendi," dedi sakince. "Asıl olay, İsa iki yıl önce, iki ay boyunca Sadık'ın mekânında barmenlik yapıyor, sonra birden işi bırakıyor."

"Sadık Parlak onun kimin adamı olduğunu bilmiyor?" dedim sorar gibi.

"Aynen. Ama şimdi İsa ile ilgili bilgi almak için İrem'e ya da Sadık denen herife yaklaşamayız. Şu an İsa Öztürk ile ilgili bilgileri sadece Ogün'den alabiliriz. Çünkü Ogün, o yıl oranın müdavimliğini yapıyordu. İsa'yı işe o almamış ama tanıdığı kesin. İsa'yı bulmak konusunda ondan yardım isteyeceğiz."

"Ogün onu neden aradığımızı merak eder," dedim.

"Laf arasında sana askıntı olduğunu, daha önce Sadık'ın mekânında çalıştığını söylediğini, numaranı almaya çalıştığını inandırıcı bir şekilde anlatırsan, eminim Ogün onu hatırlıyorsa bir şeyler diyecektir."

"Ya hatırlamıyorsa?"

"O zaman konuyu Sadık'a açacağız bir şekilde. O adam hiçbir çalışanının adını unutmaz."

"Ogün'ün bizden şüphelenmesi demek, İrem'in her şeyi öğrenmesi demek," dedim yavaşça. "Emir'den yardım istesek? O sorsa Ogün'e ya da İrem'e."

"Emir bir çuval inciri berbat eder," dedi Kartal ısrarla. "Başarabilirsen sadece sen başarabilirsin."

Bana olan güveni içimi yakıyordu. Sessizce başımı salladım. Gözlerim çıplak göğsüne sarkan ucu ay şeklindeki kolyeye kayınca birden içimi garip bir duygu doldurdu. Bakışlarımı hızla yukarı kaldırdığımda, gözleri gözlerimde asılı duruyordu.

"Bu arada eğer iyiysen, artık çiftliğe gidelim," dedi Kartal bilgisayarın kapağını aniden kapatarak. Bir an ona anlamayan gözlerle baktım. "Yunus'un bahsettiği çiftlik. Hem senin için de iyi olur değişiklik."

Omuz silktim. "Fark etmez."

Gözleri yavaşça dudaklarıma dokununca birden gerildiğimi hissettim. Aramızdaki çekimi hissediyordum ve bunu hissetmek göğsümü delip geçiyordu. Yavaşça doğrulup kalktım, beni izlemeye devam ediyordu. Bir şey söylemeden odadan çıktım. Ağır adımlarla odama girdim, komodinin üzerindeki telefonumun ekranı sık sık yanıp sönüyordu ama sesi çıkmıyordu. Bataryanın boşaldığını düşünüp telefona

yaklaştığımda, sessize alınmış telefonumun çaldığını fark ettim. Bakışlarım tanımadığım numarada uzun süre kaldı, sonra karanlık odanın içine sinip telefonu açarak kulağıma yasladım.

"Yeni öğreniyorum," dediğinde sesi başta tanımadığım için kaşlarım çatılmıştı. "Cenk söyledi, geç öğrendiğim için kızgınım ama kendimi burada buluverdim işte."

Özay.

"Aşağıdayım," dedi. "Ya sen in ya da ben yukarıya geliyorum, Lavin."

"Özay," diye fısıldadım birden gerginlikle. "Ne diyorsun?"

"Düşmüşsün," dedi sertçe. "Yeni öğreniyorum. Eğer yürüyemeyecek hâldeysen yukarıya geliyorum."

"Çıldırdın mı?" Gözlerim iri iri açılmıştı. "Hem burayı nasıl buldun sen?"

"Cenk'ten adresini öğrenmesini istedim," dediğinde derin bir nefes alıp gözlerimi yumdum, Cenk'in koca ağzını dikmek istiyordum. "Seni görmeden gitmeyeceğim, anladın mı?"

"İyiyim, gitmelisin," dedim yavaşça. "Seninle gidip gitmeyeceğini tartışmak istemiyorum. Sadece gitmelisin."

"Gitmeyeceğim," dedi. "Seni görmeden gitmeyeceğim."

"Sadece bekle," dedim telefonu kapatarak. Ne halt ettiğini sanıyordu? Ona kızmamam gerekirken neden kalbim bu denli kızgın hissediyordu? Elbise dolabından bir tayt çıkarıp hızla bacaklarıma geçirdim, Kartal'ın tişörtünü çıkarmadım, onun yerine üzerime bir mont aldıktan sonra çoraplarımı ve spor ayakkabılarımı giyerek yavaşça karanlık koridora çıktım. Özay yeniden aradığı için telefonun ışığı bir yanıp bir sönüyordu. Bakışlarım karanlık koridorun diğer ucuna kaydı, Kartal hemen içerideydi, çıktığımı duymamasının imkânı yoktu ama şimdi aşağıya inmezsem, Özay'ın yukarı geleceğine emindim. Özay'ı kapıda görmek, Kartal'ın kavga çıkartması için gayet yeterli bir sebep olurdu.

Kapıya yavaşça yaklaştım, nefesimi tutup kapıyı açtığımda, çıkan sesin Kartal tarafından duyulmamış olması için içten içe dua ediyordum. Montun cebine attığım yedek anahtarı sıkıca kavrayarak araladığım kapıdan dışarıya çıkıp, kapıyı büyük bir ağırlıkla kapattım. Asansöre doğru attığım her bir adımda içimdeki tedirginlik büyüyordu.

Binanın çıkış kapısına yöneldiğim an, birazdan olabilecek her şeyin ihtimali kafamdaki sinema perdesinin ucunu tutuşturmuş, alevlerin or-

tasında oynuyordu. Otomatik kapının açılmasıyla hemen ileride, bahçenin arkasındaki sokak lambasının altında dikilen Özay'ı görmem bir oldu. Ağzından dökülen soğuğun buharıydı, ellerini şişme montunun cebine koymuştu. Zaten açık renk olan saçları sokak lambasının aşağıya dökülen ışıklarıyla birleştiği için şimdi daha da açık renk görünüyordu. Benim çıktığımı fark ettiği an bana doğru döndü ve bakışlarının yüzümde bıraktığı ağırlık kalbimi sızlattı.

Neden beni özgür bırakmıyordu?

Karların içinde attığım her adım temkinliydi, gözlerim olabilecek her şeye karşı tetikte bir şekilde etrafı gözlüyordu. Bahçeden çıkıp sokak lambasının önünde dikilen Özay'a doğru ilerlemeye başladım. Ellerini montunun cebinden çıkardı, burnunu çekip bana bakmaya devam etti.

"Merhaba," diyebildim aramızda az bir mesafe kaldığında.

Özay bana doğru bir adım atınca kafamı kaldırıp geçmişimde ayak izleri olan adama baktım.

"İyisin?" dedi ama bunu daha çok sorar gibi söylemişti.

"Evet ama burada olmaman gerekiyordu. Bu şekilde olmamalıydı."

"Ne şekilde, Lavin?" Özay bana duydukları ona ağır geliyormuş gibi baktı. "Senin için geldim ve düşündüğün hiçbir şey umurumda değil. Umurumda olan sensin." Bana doğru bir adım atınca, tamamen yok olan mesafe içimi ağrıttı. "Bana yabancı gözlerle bakma, ben senin tek tanıdığınım."

"Öylesin," diyerek kabullendim. Sonra düzelttim. "Öyleydin."

Özay duraksadı, gökyüzünden dönerek düşen kar taneleri açık renk saçlarının arasına tutunuyordu. Kirpiklerime düşen kar tanelerinin soğuğunu zihnimde hissediyordum.

Özay, "Seni görmeye hakkım yok mu?" diye sordu.

"Var," dedim içimde büyüyen o his beni dağıtmaya hazırlanırken. "Saçmalama, Özay, elbette buna hakkın var."

Bana tüm bu olanların onun nasıl canını yaktığını göstermek ister gibi bakıyordu. Bir an elini kaldırdı, elimi tutmak istiyor gibiydi ama sonra elini geri indirip gözlerini yerde birikmiş kar tabakasına indirdi. İfadesini göremedim, belki de bu benim için iyi oldu. Gördüğüm her şey ruhumda kendisine ait bir fotoğraf bırakıyordu.

"Yok," dedi birden bir ses.

İçim düğüm düğüm olurken, Özay gözlerini hemen arkamdaki bir yere çevirdi. Sertçe yutkundum. Buradaydı, arkamdaydı, her şeyi duymuştu. Bakışlarımı omzumun üzerinden ona çevirdiğimde, karların çıplak bedenine, simsiyah saçlarına tutunduğunu görmüştüm. Altında yalnızca siyah bir kot vardı, dövmelerin sardığı kolları soğuktan dipdiri olmuştu ve boynundan aşağı sarkan ay kolyesi, teni gibi ışıldıyordu.

"Sen neden karışıyorsun? Neden her şeye burnunu sokuyorsun?" diye sordu Özay sertçe. "Onu görmek benim hakkım."

"Sana bunun cevabını vermiştim," dedi Kartal ölüm gibi bir sesle. "Lavin'den uzak dur."

"Benim için onun ne anlama geldiğini tahmin bile edemezsin sen," dedi Özay sertçe, çenesi kasılmıştı. "Benim için onun kim olduğunu, bendeki yerini, ona hissettiğim hiçbir şeyi bilemezsin sen."

"Eğer onu gerçekten seviyor olsaydın, cümlen benim için diyerek değil, onun için olarak başlardı," dedi Kartal alevlere esir olmuş sesiyle.

"Peki sen? Sen kim için kuruyorsun bu cümleleri? Kendin için, değil mi?" Özay'ın sesinde sorgu vardı.

Kartal, yamuk bir şekilde gülümsedi. "Onun için," dedi.

Kalbime yumruk yemişim gibi sarsılsam da nefesimi tutmaktan ileri gidemedim. Özay tam ağzını açacakken sırtımı dönüp, "Burada bekle," dedim Özay'a. "Geleceğim."

Adımlarım Kartal'a doğru düşmeye başladı. Hiç beklemediği bir anda buz kesmiş elini tutup onu çekerek bahçeye soktum. Onu bez bir bebek gibi sürükleyen ben olsam da eğer buna müsaade etmeseydi kesinlikle bunu yapamazdım. Kartal'ı binanın içine soktuğum anda, "Bana bak," diyerek ona doğru döndüm.

Boş bakışları yüzüme çevrili duruyordu.

"Özay'a son söylediğin şey," dedim ve anlık duraksamanın ardından, "ne demek istedin?" diye sordum.

Altın kahve bakışları şimdi zift siyahıydı. "Anlamayacak kadar aptal olmadığımı, bendeki şeyleri benim bile anlamadığım kadar iyi anladığını biliyorum," dedi, sesi bir alev gibi yüzüme yayılıp bedenimi ateşe vermişti. "Sesli söylememi mi istiyorsun? Direkt söyleyeyim mi istiyorsun? Öyle daha kolay olacak diyorsan, söylerim."

Kalbimin atışlarını duyamayacak hâle geldiğimde, "Söyleme," diye fısıldadım.

Kartal dişlerini sıkarak yüzüme bakıyordu. Konuşmuyordu, sadece bakıyordu ve kalbim, cehennemin alevlere göğüs geren kayaları gibi cayır cayır yansa da sağlam bir şekilde göğsümün altında asılı durmaya devam ediyordu.

"Sakın," dedim. "Sakın onunla kavga etme. Geleceğim. Yukarı çıkıp beni bekle."

Cevap vermedi.

"Bekle," dediğimde sadece gözlerimin içine bakıyordu. Bir şey söylemeden yavaşça binadan çıkıp, arkamda bıraktığım duygu yoğunluğu sırtımı izleyerek çığlıklar atarken Özay'a doğru ilerlemeye başladım. Tam karşısında durduğumda, allak bullak bakışları yüzümdeydi.

"Neden karışıyor sana?" diye sordu benim konuşmama izin bile vermeden. "Neden sen karşımdayken arkanda beliriyor ve bir gölge gibi seni içine alıyor?"

"Özay..."

"Kim bu adam, Lavin? Bu adam senin için kim?" Özay bunu haykırır gibi sormuştu. İçimdeki o adını bilmediğim duygu yine benim yüzümle karşımda belirip aynı soruyu fısıldadı: *Kim bu adam, Lavin? Bu adam senin için kim?*

Cevap vermeden yalnızca gözlerinin içine baktım.

Gözlerini yumup birkaç saniye bekledi. Elimi yavaşça boynuma attım, güneş kolyesini çıkarıp tişörtün üzerine bıraktığımda, Özay'ın gözleri açıktı ve bakışları kolyedeydi. Burnumu çekip kafamı kaldırdım ve onun ela gözlerine bakmaya başladım. Bakışları kolyeden kopup bana dokundu.

"Lavin," diye fısıldadı. "Onu seviyor musun?"

Başımı yavaşça salladığımda gözümden bir damla yaş yavaşça yanağımdan süzüldü ve diğer yanağıma bir kar tanesi düştü. "Evet," diye fısıldadım. "Felaketim olacak, biliyorum ama onu seviyorum."

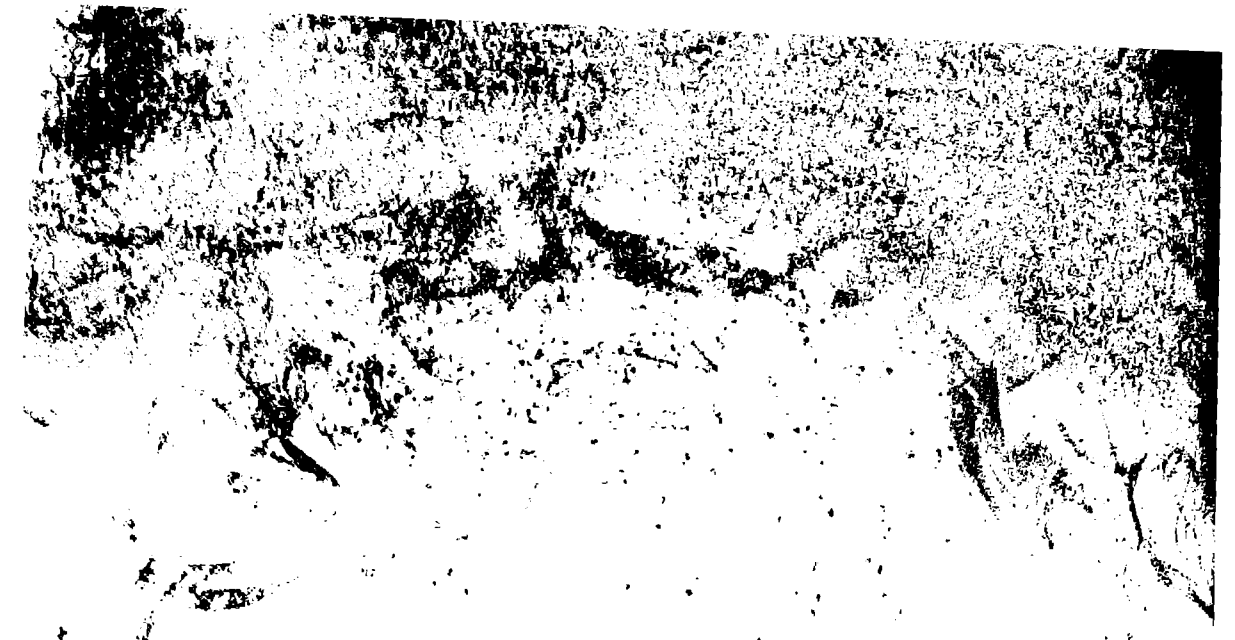
Özay sadece başını sallayıp tam arkama baktı, o an kalbimin atışlarının sustuğu andı.

Arkama baktım.

Oradaydı.

Bana bakıyordu.

Kardan adamın kordan kalbi, tam göğsünün ortasında yalnızca benim için yanıyordu.

10. BÖLÜM

Adamın Kalbindeki Uyku Apsesi

♪ *Massive Attack, Angel*

Önünde durduğu kurşunlardan kaçma mesafesi bile yokken, elini tutup bir nefesi içine çeker gibi onu arkana çekmekmiş sevmek.

Kurşunların seni deleceğini bile bileymiş sevmek.

Bile bileymiş sevmek.

Sevmek, her cümlenin önüne gelen bile bile demekmiş.

Bile bile yanmak, bile bile sönmek, bile bile kalmak, bile bile gitmek, bile bile susmak, bile bile inanmakmış. Bile bile elini ateşe uzatmak, yanacağını bile bile o cayır cayır yanan kahverengi sobaya dokunmakmış sevmek.

Sonunda var olabilecek tüm ihtimalleri bile bile kendimi onu severken bulacağımı biliyordum ben.

Altında durduğum beyaz bir gökyüzü, o gökyüzünün teninde kahverengi lekeler vardı. Bir adam tanımıştım, beyaz bir teni, o tenin üzerine serilmiş kahverengi lekeleri vardı. Gözlerimi kaldırıp baktığımda gördüğüm sınırsız beyaz bir gökyüzüydü, gözlerimi kaldırıp baktığımda gördüğüm beyaz gökyüzünün tenine gömülmüş kahverengi lekelerdi. Üzerinde beyaz bir elbiseyle saatin kadranından sarkmış, düştüğüm dakika bir atın sırtında beni takip etmeye başlamıştı. Çıplak ayaklarım her kara saplanışında kalbimde bir düğüm daha çözülüyordu, yanımda ilerleyen bembeyaz atın tüylerinin çukurlarına gömülmüş kahverengi lekeleri gördüğümde, atın yularının da elimde olduğunu fark etmiştim.

Tanrı etrafımda dönüyormuş gibi hissediyordum, bir kameranın merceğinde yaşayan bir görüntüymüşüm gibi hissediyordum, her açıdan farklı bir görsel sunarken hissettiklerimin tüm farklı görünen noktalarımda bile aynı olduğunu biliyordum. Kahverengi lekeleri olan gökyüzünden düşen her bir kar parçası, açık renk saçlarıma tutunuyor, lakin saçlarım öyle soğuk olacak ki bir türlü erimeden bir gelinin saçlarını süsleyen çiçekler gibi saçlarımda asılı kalıyorlardı. Atın tüylerini okşuyordum, atın beyaz tüylerine dokunan kar tanelerinin atın beyazlığından dolayı kaybolan varlıklarını izliyordum. Atın iri kahverengi gözleri beni izliyordu, gözlerinin aynasında kendi yansımamı görüyordum. Kar parçaları rüzgâra tutunuyor, döne döne düşmeye başlıyordu.

Onu özlüyordum.

Parmaklarım atın tüyleri boyunca kayıyor, tüylerinin arasına giriyordu, at birdenbire kafasını kaldırıyor ve gözlerime içinde çatlayan bir acıyla bakıyordu. Kar fırtınası benim saçlarımı, onunsa kar beyazı yelelerini uçuşturuyordu.

Ondan bir parçayı içimin limanına asla kopmayacak, içinde yaşam akan damarlarla bağlıyordum.

Onu özlüyordum.

Kar beyazı tüylerinin arasında kahverengi lekeleri olan o at birdenbire geri çekiliyor, bir rüzgâr yeniden saçlarımı uçuşturuyordu, kar parçaları artık gökyüzünden yeryüzüne dökülmeyi kesmiş olsa da soğuğu avuçlarımı çatlatırcasına ağrıtıyordu. İleride, karanlık ağaçların yükseldiği ormandan yükselen adım seslerini duyuyordum. Ağaçların arasından fırlayarak çıkan oydu, onu seviyordum.

Ona doğru döndüğümde o sesi duyuyordum, bir kurşunun sesi içimi delip geçse de geçerken kanattığı ben olmuyordum.

Kafamı çevirip arkama baktığımda, kalbimdeki o tanıdık korku hayallerimde bile içimde yaşamaya devam ediyordu.

Kar beyazı atım yerde yatıyor, kanları bembeyaz karlara, sayfaya yayılan mürekkebe düşen bir damla gözyaşının mürekkebi etrafa yaydığı gibi yayılıyordu. Atın kahverengi gözleri açıktı, beni izliyordu ama artık yaşamıyordu.

Ona dönüp bakarken, belki de o tetiğin çekileceğini, gözlerimi atımdan son kez ayırıp ona baktığımı biliyordum. Bile bile ona bakmayı seçtiğim için onu sevdiğimi her şeyi bildiğimden daha iyi biliyordum.

İçinden sıyrıldığım zaman beni ileriye iterek o karlı geceye gitmeye zorladığında, bakışları gözlerimin ortasında bir çöl fırtınasıydı ama çölün tüm kumları karların altında kalmıştı. Benden uzaklaşan adımların sesini dinlerken gözlerim Kartal'dan ayrılmadı, onun yangın yeri gözleri de benim gözlerimin ormanına doğru ilerlemeye devam ediyordu. Özay'ın benden uzaklaşan her bir adımı, geçmişin içinden silinen bir anıya bedeldi ve zihnim yavaş yavaş bomboş kalmaya başladığında, o zihni yeniden dolduran Kartal'ın içinde olduğu görüntülerdi.

Yüreğimi kan torbaları gibi dolduran suçluluk hissine rağmen, yine yüreğimi ağzına kadar onunla dolduran bu duyguya ne zaman alışacağımı bilmiyordum. Özay'ın benden uzağa giden her bir adımı içimdeki ağlama hissini tetiklese de gözlerim bu isteği onun gözlerine bakarken reddetmeyi seçmişti. İçimde büyüyen korku, zincirlerini kırıp ona koşma isteğiyle yanan duyguyu boğazından kavramıştı ve nefesini kesmek istiyormuş gibi sıkmaya başlamıştı.

Kar parçaları döne döne saçlarıma tutunurken bir adım geri atmak, belki de tüm adımlarımı kullanıp ondan uzaklaşmak istedim. Onun gözlerinin bana verdiği ağırlık, kalbimi boş bir mezar gibi cesetlerle doldurmaktı. Onun gözlerinin bana verdiği ağırlık, kalbimin onu taşıdığını düşündüğüm bir tabut gibi hissettirmesiydi.

"En başından beri felaketimsin," dediğinde yutkunamama hissi öyle büyüktü ki, sadece ona baktım. "En başından beri sırtımı dönemiyorum sana."

"Artık felaketimsin, biliyorum," dedim ve bunu duymak onun gözlerinde yangınlar, benim gözlerimde küllerdi. "Bu gece daha iyi biliyorum."

Bir an zaman durmuş ve dünyadaki tüm sesler susmuştu sanki, belki o susan seslerin sahiplerinin kalpleri bile durmuştu ama onun kalbi öyle çok atıyordu ki, atışı benim kalbimi bile durdururdu. Çıplak tenine düşen her bir kar parçası, öfkenin ondan kopardığı masumiyetin ona geri dönme çabası gibiydi. Elini kaldırdığında, bana uzattığı elinin cennetten geldiğine öyle çok inanmıştım ki, yolun sonu cehenneme çıksa bile, bunu bile bile o eli tutardım.

Aramızdaki mesafe aşılmayacak kadar çok değildi ama o mesafe gözümde öyle büyümüştü ki, sanki cennetle cehennem gibiydik. Birbirine el uzatan cennet ve cehennem. Birbirini izleyen cennet ve cehen-

nem. Karışırlarsa kıyamet kopacaktı. Kıyametin kopacağını bile bile karışsınlar istiyordum.

Ona doğru bir adım attığımda, beni uyarmak ister gibi, "Bu eli tutarsan felaketin değil, kıyametin olurum," dedi, duraksayıp kafamı kaldırdım ve ellerinden ayırdığım gözlerimi yangın gibi parlayan kahverengi gözlerine çevirdim. "Ama bu eli tutmazsan, bu gece burada yolumu kaybederim, tekrar bu kez senin için kaybolurum."

"Kıyametim olacak, biliyorum," dedim hiç düşünmeden büyük adımlar atarak. Eline uzattığım elim eline dokunduğu an gözlerimizi saran bakışlar derinleşti. "Ama bu eli tutuyorum."

Gözleri öyle çok parlamıştı ki, eğer gökyüzünden düşen kar parçaları olmasaydı gökyüzündeki tüm yıldızların yansımasının onun gözlerine düştüğüne inanırdım. Oysa onun gözlerindeki gökyüzünde var olan tüm yıldızlar, ona aitti. Tek bir kirpiğiyle geceyi silebilir, tek bir kirpiğiyle karanlığın her yeri sarmasını sağlayabilirdi.

Onu seviyordum ve kahretsin, bu benim felaketimdi. Onu seviyordum ve umurumda değil, bu benim kıyametim olabilirdi.

Bir eli elimi içine almış olmasına rağmen gözlerini gözlerimden çekmeden diğer elini boynuma uzattı, kolyeyi bir çırpıda tekrar kıyafetimin üzerine çıkararak dışarı salınmasını sağlarken bakışlarım kesintisiz yıldızlarındaydı. "Saklamana gerek yok," dedi. "Çünkü ben hiç saklamadım. Artık sen de bırak, özgür kalsın."

"Hiç bu kadar özgür kalmamıştı." Elim öyle hızlı bir şekilde ensesine kaydı ki, yaklaşan yıkımı fark etmiş gibi eğildi ve tutkulu öpüşmemiz, kar parçalarının altında asla sönmeyen bir ateş gibi gökyüzüne yükselmeye başladı.

Başta şaşkınlığını iliklerimde öyle çok hissettim ki, geri çekilmem için kalbimin verdiği hiçbir uyarıya aldırmadan onu öpmeye devam ettim. Çok kısa süre içinde onun yükselen alevleri, benim alevlerimden daha yükseğe çıkmıştı. Bir eli belime kaydığında bile diğer eli hâlâ elimi içinde tutuyordu. Dilini yavaşça dudaklarımın arasından içeri saldı ve tüm bedenim hissettiklerinin ağırlığından mıdır bilinmez titremeye başladı.

Bana dokunan dudaklarından cehennemi içiyordum ama o cehennemde gökyüzü, altında yanan tüm ateşlere rağmen beyazdı; kahverengi lekeleri ise gökyüzünü yakan alevlerin gerisinde bıraktığı yanık izleriydi.

Belimde duran elinin yavaşça sırtıma tırmandığını hissettim, yarama bastırmadan dokunduğunda, aslında dokunarak iyileştiremeyeceği tek bir yara bile olmadığını anlamıştım çünkü sanki sırtımda hissettiğim tek ağırlık kanatlarımdı. Sanki orada hiç yara açılmamıştı. Başını bir sağa bir sola çeviriyor, öpüşmenin büyüsü ayaklarımı yerden kesen kanatlara dönüşerek bedenimi yukarı itiyordu. Sıcak ve ıslak dudaklarının tadına baktığım her saniye kafamdan aşağı yağan kar parçaları değil de gökyüzünde yanan cehennemin külleriydi sanki.

Öyle bir an geldi ki bu öpüşme hiç sonlanmayacak, bu an hiç bitmeyecek gibi hissetmiştim ve bu içime bir umut gibi dikilerek büyüyüp ruhuma dallarını uzatmıştı. Bunu istiyordum. Bu anın bitmemesine ihtiyaç duyuyordum. Sonsuza dek kar yağsa, karın altında dudaklarım onun dudaklarında tüm kabullenmişliğimle, olacak her şeyi göze alıp, ihtimalleri bile bile ona teslim olsaydım.

Dudakları dudaklarımdan ayrıldığında dudaklarımın kan rengi olduğuna emindim çünkü onun dudakları şimdi kendi kanını yalamış gibi kıpkırmızıydı. Kirpiklerinin gölgelediği gözleri gözlerime öyle bir baktı ki, süregelen öpüşmemiz ona yetmemiş gibi birdenbire yüzümü avuçlayacak ve beni sokak lambasına kadar öperek sürükleyip sırtımı sertçe sokak lambasına yaslayacak sandım. Bunu yapmamış olmasına rağmen bakışlarından bunu istediği açık ve netti. Birkaç saniye sessizliği dindiren, kirpiklerinin birbirine tutunarak gözlerini gizlediği o küçücük zaman diliminde kalbimin artan atış sesleri olmuştu.

Elimi tutan eli, sokağı mesken tutmuş soğuğa rağmen çok sıcak ve terliydi ama çıplak vücuduna dokunduğumda buzun yüzeyine dokunmuşum gibi hissedeceğimi biliyordum.

"Siktir ya," diye söylendi kendi kendine, gözlerini açtığında gözlerinde cehennemin kapısı aralık duruyordu ve ben cehennemin tüm alevlerini kirpiklerinin kapısından görünen gözlerinde izliyordum. Birden beklediğim oldu ve dudakları dudaklarıma şiddetli bir dalga gibi çarparak beni inletti. Kartal bir elini saçlarımın arasına daldırdı, açık renk saçlarımı cansız bir beden gibi parmaklarının arasına hapsedip beni öperek geri adımlar attırmaya zorladı.

İnleyerek dudaklarına daha derinden tutundum ve bu onu dudakları dudaklarımın üzerindeyken gülümsetti. Boşta duran elimi, karın soğuğuyla gerginleşen kaslı koluna yerleştirdim, beni geri geri yürütür-

ken düşmekten korkmuyordum. Düşsem bile sorun değildi. Düşeceğimi bilsem, bile bile yine bunu yapmasına izin verir, onunla yürürdüm.

Birden beni sokak lambasına yasladı, sırtımı bastırmasa da tüm bedeninin bedenime yaslanması, dilimin damağımın ağzım onun ağzındayken kurumasına neden olmuştu. Parmaklarım buz gibi hissettiren sert teninden ayrılarak saçlarına taşındı ve soğuk, siyah saçlarını avuçlarımın arasına hapsederek ağzına doğru içli içli inledim. Bu onu nasıl deliye döndürmüşse kendini bana daha sert bastırdı ve ağzı ağzımdayken erkeksi bir hırıltıyla ağzımın içine doğru inledi.

Beni öyle derin öpüyordu ki, sanki tüm kıyafetlerimi parçalayacak ve burada, bu sokak lambasının altında bir bütün olacaktık. Bu düşünce öpüşmenin arasında zihnime sızdığı için ilkel bir şekilde tırnaklarımı saç derisine saplamama neden oldu ve Kartal, dilini ağzıma iterek bu hareketime daha vahşi bir şekilde cevap verdi.

"Sen varken sadece sen varsın," dediğinde anlayamadığım için ağzının içine derin bir nefes verdim. "Sen varken öyle çok sensin ki, diğer hiçbir şey umurumda olmuyor. Ama sana arkamı döndüğüm an, ben yine aynı adamım. Sana aynı olamıyorum, sana çok başkayım ve her ne kadar bu senin felaketin sansan da bu aslında benim cehennemim."

İnleyerek saçlarını daha sert kavradım, bu benim ona verdiğim cevabım gibiydi. "Bu benim cehennemim," dedi hırıltılı bir sesle. "Ama cennetteymişim gibi hissettiriyor."

"Bu benim felaketim," diye fısıldadım. "Ama aynı zamanda tek mutlu hissetme nedenim."

Dudaklarımı son kez içimdeki alevlere benzin döküyormuş gibi sertçe öptü, sonra alnını alnıma bastırdı ve tenini ele geçiren soğuğa rağmen terleyen alnını alnımda hissettim. "Özür dilerim," dedi, bunu kavrayamadım. "Beni affet." Beni yeniden soluksuz öptü, uzun uzun öptü ve tekrar fısıldadı: "Umurumda değil. Beni asla affetme."

"Bencil herif," diye sitem ettim.

"Öyleyim."

Umurumda değildi. Bencil olabilirdi. Gözlerim gözlerine uğradı ve konuştum: "Bencilliğin benim ellerim."

Dudakları dudaklarımın üzerinde yavaşça yukarı kıvrıldı ve konuştu: "Cesaretin benim ellerim."

Bedenini bedenimden çekerken nefeslerim hâlâ düzensizdi. Kartal bir süre yüzümü izledi, ardından sertçe yutkundu. Kar parçaları, altında durduğumuz sokak lambasının ışığına tutunduğundan daha net görünüyordu. Bir eli hâlâ elimdeydi, ellerimizin ayrılmamış olması beni derinden etkiliyordu ama gözlerime çizdiğim her ifade, ondan heyecanımı ve girdiğim etkiyi gizliyordu. Çenemi sertçe kavrayıp kafamı kaldırarak ışığın yüzüme dökülmesini sağladı, şimdi beni daha net görüyor olmalıydı. Sanki beni daha net görmeye ihtiyacı varmış gibi bakıyordu.

"Ben bu geceyi hiç unutmayacağım," dedi, bakışlarım dudaklarına uğrasa da çok geçmeden yeniden gözlerindeydi. Gözleri sarı sokak lambasının ışığıyla şimdi gerçekten altın rengindeydi. "Ve senin de unutmana hiç izin vermeyeceğim."

Sertçe yutkunmaktan bir ilerisi yoktu benim için. Bunun farkındaymış gibi bakıyordu, benden alacağı her cevabı almıştı da artık sessizliğime de razıymış gibi bakıyordu.

"Üşümedin mi?" Sorum birdenbire bana çok aptalca geldi. Gözlerime öyle derin bakıyordu ki aklımı karman çorman ediyordu. Yine de ben bendim işte, onu sevsem de ondan nefret etsem de tanıdığı ilk andan itibaren hangi kızsam, şimdi de o kızdım. Onun bende değiştirebileceği şeyler kalbimin atışları, sadece ona yönelttiğim bakışlarım olurdu. Ruhum bir çıpa gibi bedenime hapsedilmişti, içine karışan hangi duygu olursa olsun ruhum hep aynı kalırdı.

"Sadece bir anlığına ben olsaydın, şu an cehennemin nasıl bir yer olduğunu biliyor olurdun, Lavin," dedi adımın üzerine ekstra bir baskı uygulayarak. Kalbim göğsümün altında cansız gibi yatıyor olsa da göğüs kafesim sanki ardı arkası kesilmeyen tekmeler yiyormuş gibi ağrıyordu.

Yavaşça geri çekilince ruhumun üzerini örten ruhunun gölgesi üzerimden kalkmış gibi hissedip kavruldum. Elim hâlâ avucundayken beni yavaşça çekip yürütmeye başladı. Binaya girene dek birbirimize bakmasak da avucundaki elim öyle çok terlemişti ki, sanki kalbim avucumu bir mesaj iletici gibi kullanarak onunla iletişime giriyordu.

Eve girdiğimizde bizi karşılayan sıcak bir karanlık oldu. Bedenimi kaplayan soğuk dağılmış, bedenim de tıpkı ruhum gibi ılık bir hisle sarılmıştı. Elini elimden ayırmadan beni karanlık koridorda ilerletti, adımlarım onun adımlarına takılıp ruhuna düşmüş gibi hissediyordum. Odasının kapısının önüne geldiğimizde adımları anlık bir bıçak

Ninova

darbesiyle kesintiye uğradı. Karanlıkta görebildiğim tek şey biçimli ensesi, geniş omuzları ve zarif bedeniydi. Karanlık bir gölgeden ibaretken bile gökyüzünü ateşe veren bir Çoban Yıldızı'na benziyordu.

"Neden duruyorsun?" Sorum dudaklarımdan bir duyguyu bırakmışım gibi ona çarptığında, bakışları omzunun üzerinden bana çevrildi, gözlerini göremesem de bakışları yüzümün ortasına çakılı duruyor olmalıydı. Bunu hissedebiliyordum.

"Durmamı istemezdin, değil mi?" diye sordu, aniden çarpan sorusu bakışlarımın yüzünde donup kalmasına neden olsa da bozuntuya vermedim. Zaten o kadar karanlıktı ki, ifadem darmaduman bile olsa bunu göremezdi. "Saatlerce biç durmazdım."

Kalbim sanki suskunluğunu bozmuş, pranga vurduğum yerden ayaklarındaki zincirleri sürükleyerek kurtulmuştu. Ne demek istediğini anlamak öyle ağır geldi ki, *keşke onu anlamasaydım* diye düşündüm. Anlamak bazı şeylerin gözlerimin önünde daha net şekil bulmasına neden oluyordu. Kafamda durmaksızın canlandırabiliyordum.

Sessizliğim onu çok kısa bir anlığına da olsa gülümsetmiş gibi hissettim. Bakışları karanlığa tutunan ışığını kaybetmiş bir yıldız olsa, hatta ben o yıldızı göremiyor olsam da parıltısının içimde olduğunu biliyordum. Bakışlarım karanlık silüetinden çok uzun süre ayrılmadı, elini uzatıp kapının kulpunu kavradığını fark ettiğimde ifadesiz tutmaya çalıştığım yüzümün kızarmış olma ihtimali oldukça yüksekti. Kapı tok bir ses çıkararak açıldığında içeriden gelecek herhangi bir ışık hüzmesinin yüzüne çarparak onun kemikli suratını şekillendireceğini düşünmüştüm ama bu olmamıştı. Odası da tıpkı koridor kadar karanlıktı ama yine de kalın perdesinin arkasında yanan sokak lambasının ışığı güçlükle de olsa içeriyi tamamen siyaha boyanmaktan bir nebze olsun kurtarıyordu. Avucunda duran elimi ölü bir kelebeğin kanatlarının dağılmasından korkuyormuş gibi tutuyordu.

Beni yavaşça içeri çektiğinde, çektiği yer bir oda değil, bir mahşer yeri bile olsa buna hazırmışım gibi hissediyordum. Bir adam bir kadının kalbini hızla çarptırabilirdi, evet ama bir adam nasıl olurdu da bir kadının durduracak kadar ağır attırabilirdi?

Şu an her şey olabilirdi. Kartal Alaşan beni belimden kavrayarak duvara yaslayabilir, bedeni bedenime örtülmüş bir tabut kapağından daha karanlık kapanırken beni öpmekten daha ilerisini de yapabile-

ceğini bana gösterebilirdi. Bunu düşünmek bile bedenimden karanlık bir ürpertinin geçmesine neden olmuştu. Bir okyanusun önünde küçücüktüm, okyanusun dalgaları ayaklarıma kadar gelip ayaklarımın önünde küçücük dağılarak geri çekiliyordu; sırf bu yüzden kendimi okyanustan büyük sanabilir miydim?

Kartal elimi bırakmadan beni belimden kavrayarak kendine çektiğinde kalbimin sorgusu susmuş, mantığımın ağzı sıkıca bağlanmıştı. Bir elimi kaldırıp omzunun üzerine koydum, avuçlarımı omzunun baş kısmına yerleştirerek ona dokundum. Odada birbirine çok yakın duran iki gölgeydik. Dudakları dudaklarıma yaklaşınca kalbim birdenbire sessizliğini bozarak boğazıma tırmandı ama atmıyordu, sadece uğulduyordu. Kalbin uğuldayabildiğini ilk defa onun dudakları dudaklarıma bu denli yakınken öğreniyordum. Dudakları dudaklarıma dokundu, beni hafif, ısrardan uzak ve serin bir öpücükle buluşturmuştu. Üst dudağı, iki dudağımın arasına bir istiridyenin kabukları arasında sakladığı değerli incisi gibi yerleşmiş, dudaklarıma aitmiş gibi orada asılı duruyordu. Parmaklarını belime gömdü, beni yavaş ama derin bir biçimde öptü.

Nefesi içimdeki her şey için yeterliydi ama nefesim içim için yetersizdi. Omzunun başında duran parmaklarım teninde kayarak boynuna tırmandı, oradan da kemikli çenesine ve içeri göçmüş derin kuyu hissi barındıran yanaklarına... Ağzımın içine dağılan nefesi, beraberinde karanlık bir iniltiyi de içime akıttı. Geri çekilen ilk o olsa da alnını alnıma yaslamış ve mesafemizin daha fazla artmasına engel olan da yine o olmuştu. Kalbim uyuşuk bir ritimle atarken bedenimin bu kadar düşük seviyedeki bir ritimle nasıl ayakta kalabildiğine şaşırıyordum.

"Benimle yatacaksın," dediğinde birden gözlerim aralandı, kirpiklerim kirpiklerine çok yakındı ama birbirine dokunmadılar. "Uyuyacaksın ve uyanacaksın. Sonra yeniden. Yeniden ve yeniden... Bir yastığa, bir çarşafa, bir yorgana ihtiyaç duyduğun gibi yatağında bana da ihtiyaç duyacaksın." Sesi esrarengizdi, sırlarını bana açıyormuş gibi hissettirse de bahsettiği her şeyin mızrağının diğer ucunda ben vardım. Sadece ben... "Sabahın dördünde seni uyandıran, dişlerini kamaştıran nikotin ihtiyacı gibi, sabahın dördünde yine seni uyandıran, yanında olup olmadığımı kontrol etme arzusu olacak."

Konuşmadım.

Durmadı, konuştu: "Çünkü bana öyle olmuştu."

Bana karşı her zaman açıktı ama şu an bu kadar açık olması yine de tokat yemişim gibi hissettiriyordu. "Ben sabahın dördünde değil, üçünde uyanıyorum," diye fısıldadım yavaşça, bedeni bu itirafa kasılarak tepki verdi ve gözlerimi karanlığın esaretindeki altın kahve gözlerine çevirdim. "Bir sigara yakıyorum ve pencerenin önünde dikilip neden arkamda duran yatakta olmadığını düşünüyorum."

Söylediklerimin derinliği bana göre çok fazlaydı, onun için ne ifade ederdi bilmiyordum ama ben söylediklerimin oyduğu uçurumdan her gece düşüyordum ve her sabah, hiçbir şey olmamış gibi yine o uçurumdan tek parça çıkmaya çalışıyordum. Kartal'ın karanlığa sarılmış göz bebeklerinin genişlediğini fark ettiğimde şimdi gözleri geceden de siyahtı. Dudakları dudaklarıma çarpar ve beni yerle bir eden sanmıştım ama sanırım benim söylediklerim bana hissettirdiklerinden daha fazlasını ona hissettirmişti. Sessizliği bir kasırga olarak üzerime ilerliyordu. Alnını yavaşça alnıma vurunca dudaklarım yukarı kıvrıldı. Belimde duran eli yavaşça yukarı kayıp iki kanadımın arasında sabit durdu.

"Her zaman benden bir adım daha öndesin ama bu ben istediğim için böyle. Çünkü cesaretin..." Cümlesini yarıda bölmek istiyormuş gibi dudaklarımı kemikli çenesine bastırdım, bir anda sustu, bu sessizlik beni gülümsetti.

"Cesaretim senin ellerin," dedim.

"Sadece ellerim değil," diye fısıldadı gece yangını sesiyle. "Cesaretin benim sesim, sessizliğim."

İşte buradaydı, tam kalbimde, kalbimin derinliklerinde. Ağzımı açacak olursam harfler dilimi kanatacaktı ama buna rağmen benim kelimelerime ihtiyacı vardı. Geçen saniyeler ondan ayrılmamı daha imkânsız kılan koca bir duvar örüyordu önüme ve ben, o duvarın arkasında onunla birlikteydim. Alnımı çenesine yaslayıp karanlıkta bile beni kıskıvrak kavrayan bakışlarından kendimi saklamaya çalıştım. Hissettiklerim çok ağırdı. Onun için hissettiklerim bir kalbe sığmazdı. Her organım kalbimmiş gibi hissediyordum. Nefesini içime çektiğimde ciğerlerim onunla doluyordu ve böyle anlarda ciğerlerim bile kalbim kadar ağır hissediyordu.

"Konuşamıyorsun," dedi, bu beni yutkundurmuştu.

Evet, haklıydı. Konuşamıyordum. Çünkü tüm kelimelerimi ona harcamıştım.

"Evet," diye kabullendim. "Hiç ben olmadın. Şu an ne hissettiğimi bilsen..." Durdum, biliyordu. Kafamı kaldırıp gözlerine baktığımda şimdi gördüğüm karanlık değil, parlayan altın kahve gözlerdi. Ne hissettiğimi bilse... Ama zaten biliyordu. Kanatlarımın arasında duran elinin tutuşu güçlendi ama canımı acıtmadı, ihtiyacım olan tam da buymuş gibi hissettiriyordu.

"Ama zaten biliyorsun, öyle değil mi?" Sorum onun bakışlarındaki derinliğin artmasını sağladı. Gözlerimin içine bakmaya devam edince yavaşça yutkundum ve gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Edeceği tek bir kelime, belki de her şeyi değiştirebilecek güçteydi ve o da ne yönden değişeceğini bilmediğinden sessizliğiyle beni kasıp kavuruyordu.

"Uyu benimle," dedi, işte beklediğim tam olarak buydu.

Onun kollarının arasında deliksiz bir uyku çekmeye ihtiyacım vardı. Bu gece olanların belli bir kısmını belleğimden silip yok etmek istiyordum. Özay'ı incitmiştim, bu su katılamaz bir gerçekti ve kalbim öyle suçlu hissediyordu ki göğsüm bir deprem bölgesi gibiydi. Öte yandan Kartal... Kartal'ın her şeyi duyduğunu gözlerine baktığımda bile anlamam mümkündü. Arkamı döndüğüm anda oradaydı, kelimeler daha dudaklarımın namlusundan dışarı yeni fırlamış ve sıcaklardı üstelik. Söylediklerimi duymamış olması, kulağının dibinde patlayan bir silahın sesini duymamak gibi olurdu. Ki üzerine ruhunu serdiği kelimeleri de her şeyi duyduğunun büyük bir ispatıydı.

Beni yavaşça kendine bastırınca dünyamın tersine döndüğünü hissettim. "Uyumazsam, içimdeki bu isteği uyutamam," dedi. Bir duygu dalgası öyle sert bedenime çarptı ki, hissettiklerim göz bebeklerimin önce daralıp bir nokta boyutunda küçülmesine, ardından da genişleyerek bal rengi gözlerimi tamamen kaplamasına neden oldu.

Kartal beni yavaşça tutup yatağa oturttu, birleşik olan ellerimiz o kadar bütündü ki artık yadırgamıyordum. Sanki doğduğum günden beri aslında el eleydik. Kafamı kaldırıp benden epey yüksek olan adama baktım, gözlerini yüzüme indirmişti ve yüzü şimdi daha netti. Birleşen ellerimize bakarak onun gözlerinden bir yara gibi sıyrıldım. Bir süre, bana yıllar gibi gelen kısa bir süre zarfı boyunca onunla öylece durduk. Yatağa girdiğimizde de ellerimiz ayrılmamıştı, sırtımı geniş göğsüne yaslamıştım ve tüm duygularım su gibi kalbime doğru akarken birleşik

duran ellerimiz karnımın üzerinden aşağıya doğru sarkıyordu. Bu anın kesinlikle bir ruhu vardı.

"Bazı geceler uyku bana ışık yılı kadar uzaktı," dediğinde sessizliğin üzerine örttüğümüz örtü açıldı. "İnsan bir defa kaybettiğinde, artık kazandığı her şeyin değerini daha iyi bilmeli bence. Benim gibi kendini kazanabileceği her şeye kapatmamalı. Ama ben öylesine bir şeyi kaybetmemiştim, Lavin." Sesindeki hüznü hissetmek, elini daha sıkı kavramama neden oldu. "Benim kaybettiğim her şeyimdi ve insan her şeyini kaybettiğinde, bir daha kazanabileceği şeyler bile olsa o şeyler uğruna savaşmaz." Kaşlarım çatıldı. Şu an konuşması ruhumu hem acıtıyor hem de iyileştiriyordu. "Sen hayatıma hep gördüğüm, bildiğim, izlediğim bir yabancı olarak değil, sen olarak girdiğinde, önce kaybettiğim uykuyu geri kazandım, üstelik onun için savaşmıyordum bile. Elinde bir valizle içeri girdin, valizin içinden çıkardığın ilk şey uykularım oldu. Bazen uykuyu alıp valize geri koyuyordun, o zamanlar bu yatakta yine yalnız oluyordum ama bazen de valizin fermuar sesini duyuyordum, uykuyu çıkarıp yatağa bırakıyordun ve sen de bu yatağa uykuyla birlikte giriyordun. Şimdi bana karışmaya başladın. Artık içeri girerken cesaretim olan ellerinde taşıdığın valizden çıkardığın tek şeyin uyku olmadığını biliyorum. Biliyorum çünkü yanındayken savaştığımı hissediyorum. Seninleyken savaşıyorum, Lavin. Dünyayla, seninle... En çok da kendimle."

Onu ruhumda, kimsenin ayak basamayacağı kadar derinlerde hissediyordum ve bu derinlik artık beni eskisi kadar korkutmuyordu.

Hissediyordum ve hissetmek, yanmak demekti. Kartal'ı hissetmek, çok başka bir şeydi.

Benimleyken savaşıyordu, tıpkı benim onunlayken savaştığım gibi. Konuşmamı belki bekliyor, belki de yalnızca susmamı istiyordu. Karar sızlık denizi yükselmeye başladığında parmaklarımı parmaklarına sürttüm ve o da elimi daha sıkı kavradı.

"İnsanın kendisiyle savaşmasının nasıl olduğunu bilirim," dedim, sesim yorgun ve pürüzlüydü. "Önceden de biliyordum ama seni tanıdıktan sonra daha fazla anlama şansım oldu. Seninleyken savaşıyorum, seninle, kendimle ve her şeyle... İnsan savaşmaktan vazgeçtiği gün ölür, ben seninleyken yaşıyorum."

Kullandığım her harf onun içinde bir kasırgaya dönüşmüş olacak ki o kasırgayı hissetmem için kendini bana yasladı. Elimi bırakmadı. Sahiden, elimi bırakmıyordu. Sessizlik bir süre daha misafirimiz oldu. Gökyüzünden yeryüzüne yağan külü kar sanmak gibiydi bu duygu. Belki de kar parçaları, bulutların yanıp söndükten sonra soğuyan külleriydi.

Uyku bir delik olup beni içine çekmeye başladığında artık kaçmanın bir manası olmadığını biliyordum. Uyuyacaktım ve bu gece tıpkı bir mühür gibi üzerimize örtülerek bundan sonraki tüm geceleri de biz içindeyken birbirine bağlayacaktı. Hisler, raflarda eskiyen roman sayfaları gibiydi. Eskidikçe değer kazanacağını onun yanındayken öğrenmiştim. Her gün, bir diğer günden daha yaşlı bir hâl alıyordu hislerim. Ve her aldıkları gün, onların eskiyerek değerini arttırıyordu içimde. Kartal çok farklıydı. O, şu âna dek içimle tanıştırdığım her duygunun bana bir yabancıya dönüşmesi gibiydi.

Uykuya daldığımda gözlerimi yeniden açtığım an onu yanımda bulacağımı bilmek, içimdeki kilitli kalmış, zincirlere vurulmuş bir yanımı özgürleştiriyor, huzura ermesini sağlıyordu. Mutsuzken bile onun yanında huzurlu hissediyordum.

Onun bakışları yüzümün dağlarına yağmış kar gibiydi.

Sonra güneş, gözlerinin vadisinde büyük, altın bir madalyon gibi doğdu.

Kirpik diplerimdeki baskı, yerini sızıya bırakınca gözlerimi kara zorla da olsa araladım. Kartal'ın sıcak nefesi yüzüme çarpıyor, iki dağın arasında altın bir madalyon gibi duran, güneşe benzeyen gözleri beni izliyordu. İçimdeki o tuhaf hissin büyüdüğünü fark ettim. Dün geceyi hatırlamak kalbimi hızlandırdı. Ellerimizin tam ortamızda, hâlâ birbirlerine bağlı durduğunu fark edince yutkundum.

Uzun süre bakıştık ve sonunda, "Günaydın," dedim.

Yanağını yastığa tamamen bastırınca, kemikli yüzüne rağmen ezilen yanağı beni gülümsetti. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve onu izlemeye devam ettim. Konuşmasa da gözleri dökülmeyi bekleyen tüm o kelimelerden daha gürültülüydü.

"Sanırım henüz uyanamadın, Doktor," diye mırıldandığımda yutkundu ve gözlerimin içine daha yoğun gözlerle baktı. Sonra dudağının kenarı yavaşça yukarı kalkarak kalbimi gümleten bir tebessümü ortaya serdi.

"Günaydın," dediğinde sesi boğuk geliyordu, bir o kadar da kalın ve derindi. "O atkıyı saklıyor musun?"

Bir an duraksadım. "Evet."

Cevap vermedi ama gülümsemesi daha da derinleşti. Çıplak, kaslı göğsünün arasında ezilmiş kolyeye baktım. Ay kolyesinin sivri kenarları tenine batacakmış gibi duruyordu. Bir an kolyeye dokunmak, düzeltmek ve tenine batmasına engel olmak istedim ama tekrar gözlerine baktığımda, bakışlarındaki derinlik yüzünden bunu yapamadım. Sanki bunu yapacak olursam, ruhumu bedenimden, aklımı da başımdan alacakmış gibi öpecekti beni.

Çok uzun süre sessizce, pozisyonumuzu koruyarak birbirimizi izledik. Sessizliği bölen, Kartal'ın telefonunun melodi sesi oldu. Kartal, burnundan sert bir nefes vererek gözlerini benden ayırdı. Komodinin üzerinde duran telefonu açtı ve kulağına koyarken derin bir nefes aldı.

"Söyle."

Karşı taraf bir müddet konuştu. Kartal tepkisiz bir şekilde karşı tarafı dinlerken bana bakıyordu.

Gözleri yüzümde gezinirken, "İyi görünüyor," dedi. Gözlerini kıstı. "O yüzden olabilir, neden olmasın?" Karşı tarafın sesini yeniden duydum. Ses büyük ihtimalle Yunus'a aitti. "Tamam, akşam haber veririm." Telefonu kapatıp komodinin üzerine bıraktı. Yavaşça doğrulup sırtını yatak başlığına yasladı ama gözleri hâlâ gözlerimde sabit duruyordu. "Yunus," diye açıkladı. "Şu çiftlik meselesi. Yarın gidelim diyorlar."

"İyi hissediyorum. Gidelim."

"Bugün de dinlen, yarın daha iyi hissedersin."

"Öyle." Yavaşça doğrulup kalkacağım esnada bileğimi tutarak beni ısıttığı yatağın içine geri çekti. Büyük, güçlü kollarını bedenime sardı. Ben de kollarımı ince beline sararak kafamı göğsüne yasladım ve kalbinin tutarsız atışlarını dinlemeye başladım.

Bir gün bu kalbin atmadığını düşünmek, bir anlığına kalbime bir kazık saplanmış gibi hissetmeme neden oldu.

Babamın tabutunu musalla taşına koyduklarında yağan yağmuru, gözlerimi saran o bakışları, içimde bir kıta kadar büyüyen acı hissini

hatırlıyordum. Şimdi kalbim bir tabutun içindeydi, musalla taşı onun göğüs kafesiydi ve içinde kalbimi saklayan tabutu ellerimle onun göğüs kafesine yerleştirmiştim.

Ona bu denli sığınırken bile onun karşısında en çok duran yine ben oluyordum.

Parmakları tenime kaydı ve dokunuşları içimde kalan son huzursuzluğu da boğup öldürdü. Dudaklarını saç diplerime sürttüğünde gözlerimi kaldırdım ve onun yüzüne cesur ama ona yenilmiş bir savaşçı gibi baktım; onun gözlerine korkak ama onu yenmeyi başarmış bir savaşçı gibi baktım.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Bir şeyi hatırladım, ondan."

Tek kaşını kaldırdı. "Neymiş o?"

"Söylemem."

Muzip bakan gözlerini kıstı ve "Söylemezsen seni gıdıklarım, sen bayılana kadar yaparım bunu," diye tehdit etti beni.

"Yapamazsın. Yapamazsın değil, yapmazsın. Dikişlerime zarar vermekten korkarsın."

"Nasıl da biliyor karşısında hiç şansım olmadığını," diye homurdandı ama bunu daha çok kendisine söylüyor gibi bir hâli vardı. "Hadi, anlat bana."

"Hatırlar mısın bilmiyorum ama..." diyecektim ki beni böldü.

"Seninle alakalı bir şeyse, unutmamışımdır."

Duraksayarak gözlerinin içine bakakaldım. Yakalanmış gibi gözlerini kaçırdığında kalbim tekledi.

"Anlat hadi da, ne nazlandın he," dedi.

"Hadi da mı?"

"He," diye söylendi. "Anlatmayacak mısın? Belki gıdıklama riskini göze alamam ama daha farklı şeyler yapabilirim."

Gözlerim iri iri açılınca sırıttı.

"Anlatıyor musun yoksa yapayım mı?"

"Şantaj mı yapıyorsun?"

"Yoo, istemeyeceğin bir şey değil neticede."

Gözlerimi devirdim. Anılar yavaşça saklandıkları yerden çıktı. Meryem teyzenin sesi, tıpkı o gün olduğu gibi kulaklarıma çalındı.

Meryem teyze, "Lavin, hoş geldin güzelciğim. İçeri geçsene," dedi bana sıcak gülümsemesiyle. Alaşanların evinin kapı girişinde durmuş, soğuktan kızarmış burnumu çekerek Meryem teyzeye bakıyordum.

"Kardelen'i almaya gelmiştim, Meryem teyze. Burada beklerim ben."

"Olur mu öyle şey, Lavin?" diye sordu çatık kaşlarıyla. "Dışarısı buz kesiyor. Gir içeri çocuğum." Kapıyı ardına tek açınca utangaç bir gülümsemeyle başımı salladım. Tam içeri girecektim ki Kardelen'in çığlığını duydum ve tetikte bir şekilde kafamı kaldırıp panikle içeri doğru baktım. Meryem teyze, "Yine kudurdu bunlar," diye söylendi. "Bir araya geldikleri vakit biri üç, diğeri beş yaşında velede dönüyor, vallahi bıktım."

Soru işaretleriyle Meryem teyzeye baktığımda, "Gel hadi içeri," diyerek beni eve aldı. Kardelen'in yeniden çığlık attığını duydum ve koridorun ortasında dikildiğim esnada bana doğru koşan Kardelen'i gördüm. Kardelen önce bana çarptı, sonra da arkama saklanarak kollarını belime sardı. Ben daha ne olduğunu idrak edememişken, Kartal hızla odalardan birinden fırlayıp çıktı. Yüzündeki sinsi sırıtış, beni gördüğü anda yerini büyük bir donukluğa bıraktı. Kısa bir an şokla, sonrasında da rahatsız edici bir şeye bakıyormuş gibi donuk bir ifadeyle yüzüme bakakaldı.

Kardelen, "Koru beni, Lavin!" diye çığlık atarak belime daha sıkı sarıldığında, Kartal'ın yüzümün ortasında toplanan donuk bakışları bir anlığına da olsa dağıldı. Yüzüne tekrar sadist bir gülümseme yerleştirdi ve bana doğru yürümeye başladı. Her bir adımında, aramızdaki fark kapanıyor, Kardelen ise arkamda çocuksu çığlıklar atarak beni sarsıyordu.

"Benden kaçabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu Kartal. Lakin bu soruyu Kardelen'e sormuş olsa da sanki bana soruyormuş gibi hissetmeme neden olan bir şey var ise, o da tam da gözlerimin içine bakarak konuşuyor olmasıydı.

Kardelen, "Uzak dur benden!" diye ciyakladı ve bana daha sıkı sarıldı. Hareketsiz, ne yapacağımı bilmez hâlde Kartal'a bakmaya devam ediyordum.

"Senden uzak durmamı istiyor olabilirsin ama benim senden uzak durmaya hiç niyetim yok," dedi Kartal, hâlâ gözlerime bakıyordu. Verilen cevabın sahibi ben olmasam da gerildiğimi hissettim.

Kardelen'in arkamda kıkırdadığını duyunca kaşlarım çatıldı. Tam ona doğru dönecektim ki, Kardelen belimi sıkıca kavrayarak bunu engelledi ve bakışlarım tekrar Kartal'ınkilerle buluştu. Kartal tam önümde

durduğunda, kafamı kaldırmak zorunda kaldım çünkü o benden oldukça uzundu. Gözlerini indirdi, gözlerimin içine bakarken, "Benden kaçamazsın," dedi, sesi derindi, tehditkâr değildi ama altında uyuyan binlerce karanlık anlam var gibiydi.

Kardelen bir çığlık daha attığında irkildim. Kartal aniden elini bana doğru uzattı, belimin kenarından geçen eli kısa süreliğine de olsa belime temas edince donup kaldım. Kardelen'in bileğini kavradığı anda gözlerimiz bir kez daha buluştu ve yüzünün yüzüme tehlikeli denilebilecek seviyede yakın durduğunu fark ettim.

"Yakaladım seni," dedi gözlerimin içine bakarak ve sonra Kardelen'i öne doğru çekerek yanımdan kayıp geçmesini sağladı.

"Bırak sana!" diye çemkirdi Kardelen, ardından beni kavradı ve tekrar arkama geçmeye çalıştı ama Kartal onu öyle sıkı tutuyordu ki kaçamıyordu. "Lavin, kurtar beni!"

Ne yapacağımı bilmiyordum, sadece Kardelen'in yüzüne baktım ve tam da o an, Kardelen ile Kartal birbirlerini çekiştirip durdukları için kolları bana çarptı; bedenim yana doğru devrilecek gibi olduğunda Kardelen beklenmedik bir atakla beni öne doğru itip düşmeme engel olmaya çalıştı. Düşmeme engel olamadı. Sadece düşeceğim yeri değiştirmiş oldu. Alnım şiddetle Kartal Alaşan'ın çıplak, benli göğsüne çarptı ve ikimiz de tam o anda buz kesmiş gibi donup kaldık. Az önce dışarıda olduğum, vücudum hâlâ buz gibi olduğu için olsa gerek ürperdi, kaslı göğsünün alnımın altında kasıldığını hissettim.

"Affedersin, pardon," diyerek geri çekilecektim ki, Kardelen sırtımdaki ellerini biraz daha bastırarak beni tamamen abisinin göğsüne bastırdı ve "Fırsat bu fırsat!" diye çığlık atarak kaçmaya başladı.

Kartal, "Küçük fare," diye homurdandı ama hareket edemiyordu.

Hızlıca geri çekilip, dağılan saçlarımı düzeltirken, "Pardon," dedim tekrardan.

Bir an için sadece gözlerimin içine baktı. Daha sonra, "Tenin sadece kar kadar beyaz değilmiş, aynı zamanda kar kadar soğukmuş," dedi, ses tonunda alay mı vardı yoksa sadece düşmanca bir tını mıydı anlam verememiştim ama o an, sadece gözlerinin içine bakıp kalmıştım. Verecek bir cevabım yoktu, belki de cevap aramış ama bulamamıştım.

Tam ağzımı açacaktım ki beklemediğim bir şekilde bana sırtını döndü. Sırtındaki benlere bakmadan edemedim. Ağır adımlarla koridorun

diğer ucuna doğru ilerledi, bir odaya girdi ve kapıyı arkasından şiddetle kapattı. Çatık kaşlarla boşluğa baktım.

Anıyı ona sessizce anlattığım sırada gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmamıştı. Güldüm. "Yani o an, belki onunla konuşuyordun ama gözlerime öyle bir bakıyordun ki, sanki seslendiğin kişi bendim."

"Sanki ulaşmaya çalıştığım kişi sendin, değil mi?" diye sorunca tek kaşımı kaldırdım.

"Tuhaf bir andı," dedim.

"Aklını güzel karıştırmışım. Aferin bana."

Ona dik dik baktım. "Çok uyuzsun. Gerçi evet, sen akıl karıştırmayı seviyorsun ve karıştırmadığını söyleyemem."

Gözlerini kıstı. "Neden birdenbire aklına geldi bu anı?"

"Sanki hep..." Sustum, susmama aldırış etmedi, belki de susmam işine geldi, bilmiyordum. İrdelemedi.

Eli yanağıma kaydı, avucunun içindeki çizgileri tenimde hissettim ve gözlerinin içine baktım. "Bana kendimi bir adım sonraya bıraktırıyorsun." Derin bir nefes aldı, sonra o nefesi burnundan sertçe verdi ve sıcak nefesi yüzümü okşadı. "Sen bir adım öncesin."

Yanağımı göğsüne yavaşça yaslayıp var ettiği hislerin biraz olsun dinmesini beklemeye başladım.

Kısa bir süre sonra, "Açım," diye mırıldandım.

"Bir şeyler yiyelim o zaman," dedi. Birden bu bana eskileri daha da derinden hatırlattı. Sanki her şey yerli yerindeydi. İçerideki odadan Kardelen gülümseyerek çıkıp bize seslenecek, Kayhan amcanın izlediği belgeselin sesi koridora yayılacak ve Meryem teyzenin mutfakta bir bardak daha kırıp söylendiğini duyacaktık.

O gözlerde benimle aynı şeyi düşündüğünü ifade eden bir gölge vardı ve o gölgenin altında onunla yalnızdık. Yapayalnızdık... O ve ben, sadece bizdik.

"Pizza ya da hazır bir şeyler yemek istemiyorum," dediğimde avucunu belime bastırarak güldü ama gülümseyişi eskisi kadar soğuk ve ulaşılmaz değildi. Parmaklarımı uzatsam, dudaklarının kıvrımı parmak uçlarımı yakardı.

"Hiç benim yaptığım menemeni yememiştin, doğru," dedi böbürlenir gibi. Bir an gözlerim ışıldadı, bunu fark etmiş gibi burnundan

sert bir nefes vererek yeniden güldü. "Madem öyle, seni bu zevkten mahrum bırakmayayım."

"Zehirlenmeyelim sonra, Alaşan?" dedim alay eder gibi. Bana tuhaf tuhaf bakıp alayla gözlerini kıstı.

"Soğanları bile sana doğratmayacağım için zehirlenme ihtimalimiz de olmayacak," dedi sivri diliyle. Ona körü kötü baktım ama bunu umursamadı ve beni serbest bırakıp yataktan doğrularak kalktı. Ben sıcağa ihtiyaç duyan bir kedi yavrusu gibi yatağa sindiğimde omzunun üzerinden bana kötü kötü bakıp, "Lavin," dedi. "Bu bulaşıkları senin yıkamayacağın anlamına gelmez. Hadi güzelim."

"Ne bulaşığı ya?" Kaşlarım anında çatıldı. "Yemeği yapmadan ne bulaşığı? Her şey temiz mutfaktaki..."

"Hijyenik çalışırım, yemek yapmadan önce tavaları tencereleri ve kullanacağım tüm araç gereçleri yıkarım ben." Çenesiyle kalkmamı işaret ederek, "Hadi," dedi.

Gözlerimi kıstım ve birden, "Ah," dedim acıyla. "Ameliyatlı yerim..."

"Lavin, kalk."

Tek gözümü kapatıp diğer gözümle de ona bakmaya başladım. "Aman Allah'ım, ne acılar..."

"Lavin..."

"Of of of, aman aman..."

"Lavin, ben doktorum..."

"Ay ay ay," diyerek yatakta kendi etrafımda dönüp birden yorganın altına girdim. "Aman aman aman..."

"Romatizma ilaçlarını da getireyim mi teyze?"

Ona yan yan baktım. "Bulaşık makinesini aksesuar olarak mı aldın ya? Vurulmuşum şurada... Ağız tadıyla vurulmama da izin verilmiyor."

"Lavin, hareketsiz kalmaman gerekiyor, yatarak iyileşirsin diye bir şey yok. Evet, belli oranda yatıp dinlenmen gerekir ama tamamen göt büyütmek için yatmak saçma. Doktorların hastalara anlatamadığı şey de bu. Hareketsiz kalmamalısın." Parmağıyla işaret yaptı. "Kalk şimdi, numaralara bak..."

"Ne numarası ya?" Ayaklarımla yorganı itip yatağın içinde bir fok balığı gibi tepindim. "Of ya! Tamam, acıkmadım ben. Vazgeçtim."

"Bu üşengeçliğin yüzünden mi bir deri kemik kaldın sen? Kesin evdeyken de böyle yapıp yemek yemekten vazgeçiyordun." Haklı tezi

karşısında dudaklarımı büzüp gözlerimi etrafta gezdirdiğimde bu onu güldürdü. "Kalk hadi."

"Bulaşık falan yıkamam," dedim. "Obsesif misin? Neden zaten temiz olan şeyleri yıkıyoruz ya?"

"Yabani," dedi birden sertçe. "Kalk."

Dişlerimi öne doğru uzatıp komik bir ifadeyle ona baktığımda başını geriye atarak yüksek sesle güldü, gözlerimi kısıp gülüşünü yüzümde pek de iç açıcı olmayan bir ifadeyle izlemeye başladım. "İyi," dedim keyifsiz keyifsiz. "Sen git, ben geliyorum..."

"İnandırıcı değilsin," dediğinde derin bir nefes aldım, gözlerimi yüzüne çevirip uzun uzun benlerin sardığı yüzünü izledim. Sonunda beni kaldıramayacağını anlayıp sabır dilenir gibi gözlerini tavana dikti ve iç çekerek odadan çıktı. Onun kokusunun dolandığı yorgana sarılarak bir süre öylece odanın içine sinen karanlığı izledim. Saat kaçtı bilmiyordum ama gecenin uzakta olduğunu biliyordum, yine de oda karanlıktı ve içeri sinen ışık, yalnızca duvarlarda gri gölgeler oluşturuyordu. Dışarıda kar yağmaya devam ediyor olmalıydı. İçinde olduğumuz an biraz garip bir andı, kendimi bu yatağın üzerinde uzanırken ilk kez bir cenaze değil de yeni doğmuş bir bebek gibi hissediyordum.

Sonunda onu görmeği isteği bir anlığına çok daha baskın geldi ve yattığım yerden doğrulup odasından ayrıldım. Önce gidip üzerimi değiştirmem gerekiyordu. Odama girip üzerimdekilerden kurtulurken bakışlarım bir ara boy aynasına kaydı. Bedenime tutunan yalnızca çıplaklığımın bir kısmını gizleyen iç çamaşırımdı, göğüslerim tamamen çıplaktı ama açık renk saçlarım göğüslerimin uçlarını örtüyordu. Aynanın önüne doğru ilerlerken gözlerim bedenimi takip etti. Belim her zamankinden daha ince göründüğüne göre kilo vermiş olmalıydım. Göğüslerim diriydi ve belli ölçüde dolgun bile sayılabilirlerdi ama uzun, ince bacaklarımın arasındaki boşluk daha da çoğalmıştı; bu da demek oluyordu ki yaklaşık beş, altı kilo kadar kaybetmiş olmalıydım. Aynanın önünde durduğumda saçlarımın uçlarını örttüğü göğüslerime takılan bakışlarım birdenbire durgunlaştı.

Sırtımdaki yaradan dolayı sütyen takamıyordum, bunun hem canımı yakacağını hem de yaranın iyileşme hızını etkileyeceğini biliyordum ve yaraya temas eden kumaş, bir süre sonra yaranın mikrop kapmasına bile neden olabilirdi. Üstelik yardım almadan giyinebilmem biraz zor

olurdu. Sütyenin kopçasını takmak için kollarımı geriye atamazdım, belki kopçasını önüme alarak takar ve sütyeni bedenimde çevirirdim ama bu da yarama ciddi zararlar verebilirdi, bunu istemiyordum.

Aynanın önünde yavaşça yan dönüp belimi kıvırarak omzumu geriye doğru attığımda göreceğim görüntünün beni sarsacağını elbette biliyordum ama yaranın son durumunu görmek de istiyordum. Ne hâlde olduğunu bilmem gerekiyordu. Parmaklarımı omuzlarımda gezdirerek biraz daha döndüm, artık saçlarım göğüs uçlarımı örten bir örtü görevini görmüyordu ve yara hemen orada, sırtımda duruyordu. Etrafı sürülen ilaçlardan olduğunu düşündüğüm lekelerle doluydu, kurumuş merhem izleriydi bunlar ve tenime gömülüp benden bir parçaya dönüşmüş gibi duruyordu. Kolumu göğüslerimin altından bedenime sararak parmaklarımı sırtımdaki yaranın etrafına sürttüm. Dikiş izi tüm tazeliğiyle oradaydı, biraz engebeliydi, hatta eridiğinde bile orada mühür gibi durmaya devam edeceğinden neredeyse yüzde yüz emindim.

Sırtımdaki kanat dövmesinin etrafında da aynı izler vardı. Biraz merhem ve belki de biraz kurumuş kan... Bedenimi yıkamış olmama rağmen kuruyan kanı çıkartmam için sırtımı sürtmem gerekirdi, bu ise neredeyse imkânsızdı. Şekli bozuk, baktığım anda sızısını yeniden ruhumun derinliklerinde hissettiğim yarayı bir müddet boyunca izledim. Kapının aniden açılmasıyla panik, bedenime bir silahtan dökülen saçmalar gibi dağıldı. Kolumu bedenime daha sert bastırıp göğüslerimi kolumun altında ezdim. Kartal'ın görüntüsü gözlerimin önünde bir tablo gibi asılı duruyordu. Sırtım ona dönük olduğu için beni çıplakken göremezdi ama iç çamaşırımın belirli ölçüde içine hapsettiği kalçalarımı da büyük oranda görebildiğini biliyordum. Bir şaşkınlık iniltisi dudaklarımdan dökülecekken dilim o iniltiyi kavradı ve ağzımın içinde sakladı. Altın kahve gözlere yayılan şaşkınlık, beyaz sayfaya yayılan siyah mürekkepten daha koyuydu.

Anlık bir sessizlik, sadece gözlerimizde çağlayan o şelalenin uğultusunu dinlememize neden oldu. Bakışları gözlerime bir mermi gibi saplanmış olsa da çok geçmeden o bakışlar çıplak sırtıma aktı, yaramda duraksadı, kalçalarıma inip bacaklarımda sonlandı. Bu kez bacaklarımdan başlayarak sırtıma doğru tırmanmaya başlayan bakışları yeniden gözlerimi bulana kadar yeni bir yaş daha almışım gibi hissettim. Çok uzun, başımı döndüren bir andı ama nihayet gözlerimde sonlanmıştı.

Sanki o gözler bir çengeldi, ben çenemden bir idamlık gibi o çengele takılıp gözlerinde asılmıştım.

"Kaytardığın yetmezmiş gibi bu şekilde durmuş aynadaki yansımanı mı izliyorsun?" diye sordu, sesi genizden geliyordu, biraz pusluydu.

"Öylece odama dalma," dedim aceleyle.

Kartal omzunu kapının pervazına yaslayınca kafamı tamamen ona doğru çevirip, kolumun altında ezilen göğüslerimi saklamaya devam ederek ona baktım. Düz saçlarımın uçları lüle lüle olmuş bir şekilde omuzlarım ile sırtım arasında bir balıkçı ağı gibi duruyordu. Bu görüntünün onda yarattığı hisler nasıl karanlıksa, bu karanlığı benden gizlemek ister gibi gözlerimin içine daha yoğun gözlerle bakmaya başladı ama bilmediği şey, yoğunlaşan bakışlarının karanlığı tüm tenimi sarmıştı.

"Pat diye odama girmemelisin," diyerek yeniden konuşan ben oldum.

"Sen nereye girmemi isterdin?" Bu soru, kalbimi durduracak sandım.

Bakışlarındaki çukur büyüdü. Hissettiklerim göğsümde öyle alev alevdi ki, duygular içimden ayaklarıma doğru kül gibi yağmaya başlayacak sandım. Bedenim bana doğrulttuğu gözlerinde gördüğüm şeyin vahşi bir tutku olduğunu çığlık ata ata söylemese, ben bu gözlerin sırtıma saplanmış bir bıçak olduğuna inanırdım.

Dudaklarımı birbirine bastırdıktan hemen sonra, "Nereye girmek istediğine bağlı," diye açık uçlu ama son derece cesur bir cevabı, bir bıçağın kabzasına koyarak ona uzattım. Ya bu cevabı o kabzanın içinden çıkarıp kendi göğsüne ya da bu cevabı bir bıçağın sapını avucunun içinde ısıtır gibi ısıtıp benim boğazıma saplayacaktı.

Kartal'ın dudaklarına yayılan ölümcül gülümsemenin arkasına gizlenmiş şehvet bir an bana öyle yabancı geldi ki, kolumun altında ezerek örttüğüm göğüslerimi saklama dürtüsü birden daha da güçlendi ama bunu yapıp korkak görünmek istemedim. Kartal odaya doğru bir adım atınca, nefesim boğazımın altında dalgalar şiddetlendikçe su almaya başlayan bir kayığa döndü. Bakışlarımı hemen önünde yan durduğum aynaya çevirip, omzumun üzerinden kendi yüzüme baktım ama çok geçmeden artık yansımamın yanında bir yüz daha duruyordu.

Kartal'ın yüzü...

O da tıpkı benim gibi omzunun üzerinden aynaya doğru baktı.

Bir eli yavaşça karnıma kayınca irkildim ama bunu ona göstermemek için dişlerimi birbirine bastırdım. Avucu sıcak, büyük ve çizgilerin

yarattığı göçüklerden dolayı kavisliydi. Bakışlarım yansımamıza takıldı ve o an gözleri gözlerime bir kilit gibi geçerek bizi esir aldı. Parmaklarını göbek deliğimin biraz altında, kasıklarımın hemen üst hizasında hissediyordum. Dokunuşları sıcak, şefkatli, baş döndürücü, tutkulu, nahif, zarif, hırçın ve yabaniydi. Hepsi bir arada nasıl olurdu bilmiyordum ama tam olarak böyleydi işte.

Parmaklarını göbek deliğimde hissedince nefesim dizgini bırakılmış bir at gibi içimde koşturmaya başladı. Parmakları karnımda, gözleri gözlerimdeyken hiçbir şey yapmıyor olmamıza rağmen ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Varlığı, ruhumu tehdit eden, beni değiştirmeye içilmiş bir yemin gibiydi.

Yüzünü yüzümün sınırlarına sokarak nefesini yavaşça yanağıma vermesiyle gözlerimizin teması kesildi ve sıcak nefesi tüm bedenimin kasılmasına neden oldu. Parmakları göbek deliğimin etrafında dolaştı, bu sırada dudakları yanağıma sürtündü ve dudağıma doğru yola koyuldu. Şimdi onu tam arkamda hissediyordum.

"Bu kadar sakin karşılayacak olursan, ben daha da şiddetlenirim," diye fısıldadı kulak boşluğuma doğru, sesinden yola çıkarak hissettiklerime bakılacak olursa bunu bana değil de kendine söylüyor olmalıydı. "Belki de şiddetlenmeliyim."

Sıcak nefesi yanağıma yayılıp oradan boynuma doğru aktı. Dudağımın kenarını öptü. Dudakları yavaşça dudaklarıma kaydı ve dudaklarımız buluştuğunda beni öpüşü şiddetliydi. Bir elini yanağıma koyup kafamı tamamen çevirmemi sağladı, bu sırada sırtım hâlâ onun göğsüne yaslıydı. Kafamı biraz daha çevirip yüzümü avucuyla kavrayarak beni kendi omzuma yasladı ve sertçe öpmeye başladı.

Dudakları dudaklarıma mühürlendiğinde bu beni inletti, iniltim onu daha da şiddetlendirdi ve parmak uçlarındaki kan akışını hissetmemi ister gibi parmaklarını karnıma bastırdı.

"Öp beni," dedi ağzımın içine doğru.

Başını hafifçe eğdi, şimdi öpüşü daha derindi. Mümkünmüş gibi daha da derin... Onun dudaklarını dudaklarımda, parmaklarını tenimde hissediyordum. Bir elim saçlarının arasından kayarak sakalların kabuk gibi bağlanmaya başladığı yüzüne kaydı, avucumu yanağına bas-

ırdığım anda kemikli dokunun avucumun içinde kasıldığını hissedip inledim.

Parmaklarımı dokusu sakallarla örülmeye başlamış yüzüne bastırdım ve sakallarını hissettim; dokunuşum her ne kadar hafif olsa da Kartal'ın şehveti, bedenime hiç hafif hissettirmiyordu. Dili iki dudağımın arasından sızarak ağzımın içine salındığında başta duraksadım ama parmaklarım yüzünden çekilmedi, dokunuşumu derinleştirmeden bekledim ve dilinin hareketleri gözlerimi kısmama neden oldu. Parmaklarını yavaşça göbek deliğimin küçük halkasında gezdirdi, bu omuriliğimden yukarı tırmanan hissin asıl çıkış noktası olmalıydı. Onun varlığından varlığıma sızan özü ilk defa bu denli içimde, derinlerimde hissediyordum.

Parmaklarını göbek deliğimin halkasında sertçe dolaştırıp içimin ürpermesine neden oldu, ben ise dürtülerime yenik düşerek onun dilini damağım ile dilim arasma yaslayıp güçsüzce emmeye başladım. Bu, Kartal'ın kafayı yemiş gibi inlemesine neden olan hareketti ve akabinde parmaklarım sakallı yüzünden kayarak soluk boşluğuna doğru indi. Âdemelmasına dokunup o çıkıntıyı parmaklarımın altında bilinçsizce ezmeye başladım. Üzerime bir gölge gibi eğildi. Altında ufacık kalmışım gibi hissedip kafamı kaldırmaya çalıştım ama hareketlerim kısıtlıydı.

Gözlerim usulca kapandı.

"Seni istiyorum," dedi ateş gibi bir sesle.

"Biliyorum, uzun zamandır bu böyle," diye fısıldadım.

"Nereden biliyorsun?" Sesi hırıltılıydı, her an zincirlerini kıracaktı o canavar, her an ruhuma pençelerini indirecekti, her an beni avuçları arasına alacak ve kendine hapsedecekti.

Gözlerimi açtım ve ona baktım.

"Kendimden biliyorum."

Durdu, parmakları karnıma basılı duran bir bıçak gibiyken o sadece öylece kalakaldı.

Kartal, gözleri gözlerimdeyken dudaklarıma doğru fısıldadı: "Biliyorsun, evet. Ama seni değerli kılan, seni bu kadar çok istiyor oluşum değil. İki kişinin ikisi de cehennemse, orada bir cennet bulunamaz sanıyordum. Ama sen aslında cennetmişsin, sadece seni ateşe vermişler."

Sözleri zihnime bir akrebin iğnesinden akan zehir gibi aktı ve dudakları yavaşça dudaklarıma yaslandı. Beni tekrar öpmeye başladığında

bunun bir adım sonrasının ne olacağını kestirmek güç değildi. Her dokunuşunda yeni bir his doğup emekleyerek içime doğru ilerliyordu; parmakları ateşi taşıyordu ve bu ateş ruhumu körüklüyordu.

Birden ona doğru döndüm, bunu yaparken parmakları karnımdan kayarak belime yerleşmişti. Kollarımı kaldırıp onun ensesine sardığımda dudaklarımız akılalmaz bir çarpışmayla birbirlerine tutundu. Onu kana kana öpmeye başladım. Kafamı öyle çok kaldırmış, parmaklarımın ucuna öyle çok abanmıştım ki kafam geriye yatmış, uçları lüle lüle olan açık renk saçlarım kalçamın biraz üzerine sürtünmeye başlamıştı. Başımız dönüyormuş gibi sallanarak öpüşüyorduk.

Ona güvendiğimi, onda hissettiklerimin güvenden de ötesi olduğunu o hoyrat bir rüzgâr gibi tenime esip bana dokunurken, hâlâ ona teslim olmuş, hatta onu esir etmek tek amacımmış gibi onu öperken anlıyordum. Ona inanıyordum. Bu güvenmekten daha hastalıklıydı. Bir gün parmağını kaldırıp güneşi işaret ederek, onun güneş değil, ay olduğunu söylese bile buna inanabilirdim ve bundan böyle gün ne zaman batsa, güneş karanlıkta gümüş renginde doğardı. Yine bildiğim bir şey vardı ki, ona gecenin tavanına dikilen ayın bir güneş olduğunu söylesem, o da buna inanırdı. Aramızda tek taraflı değil, aramızda birbirine yaslı duran, yıkılırsa da birlikte yıkılacak olan güçlü bir inanç duygusu vardı.

"Şu an ne istediğimi biliyorsun, değil mi?" Ağzıma doğru inlemesi, olayın çığırından çıkmasına neden oldu. Parmaklarımı ensesine bastırarak başımı salladım ve dudaklarımız bir defa daha birbirine çarptı. Beni soluk soluğa öperken parmakları belimin kenarlarından bir pencereden kayan su damlaları gibi kayarak kalçalarımda durdu. Kalçalarımın çıplak kısımlarını avucunun altına alarak ezdiği an, benim onun ağzına doğru bıraktığım kışkırtıcı iniltinin tüm bedenini kaskatı ettiği andı.

"Biliyorsun," diye hırladı. "Ve tam şu anda sen de benim istediğim şeyi istiyorsun."

Birden beni çevirip aynaya yaslayınca ayaklarımın üzerine basıp kafamı kaldırdım ve arzudan siyaha dönmüş gözlerin içindeki yansımama baktım. Bedenimde dolaşan sızı dilsizdi ama o bana her dokunduğunda sanki o sızının kelimeleri zihnime doluyordu.

Sırtımda aynanın soğukluğunu hissettim. Kartal durmayacak gibiydi, bir kasırga, bir kıyamet, bir tayfun, bir tufandı. Cehennemin

mahşerine dönmüş gözlerinde yakılacak ilk günahkâr bendim. Ruhumu bulandıran dokunuşları, kalp atışlarımın sessizliğe gömülmesine neden oldu.

"Her an yapabilirim," diye tısladı, sırtıma soğukluğu iyi gelen aynaya biraz daha yaslandım. Bir bacağımı kaldırıp onun kalçasına sardım ama diğer ayağım yerdeydi, şimdi bacak aramda onun baskısını hissediyordum. Bakıştığımız o kısa an, omuriliğimden aşağı cehennem ateşlerinin lav gibi aktığı andı; kendimi bir yanardağ gibi hissediyordum. "Her an, her yerde, sertçe." Nefesi dudaklarıma döküldü, dudaklarımı sertçe öpüp mesafeyi çok açmadan geri çekilerek gözlerimin içine baktı. "Öyle hızlı, öyle sert, öyle fazla yaparım ki iki dizin bir daha bir araya gelmez."

Soluk soluğa ve kısık sesiyle kurduğu her cümle, iki bacak arama saplanan bir ağrı gibiydi. O ağrıya o dokunmazsa, o ağrı hiç geçmezmiş gibi hissediyordum. Topuğumu sertçe kalçasına bastırıp bedenimdeki sızıyı dindirmesini diliyor gibi gözlerinin içine baktım. Kartal sert bir küfür eşliğinde inlediğinde kasıklarımın sızlamasına anlam veremedim ama bu kelimesi beni ağzına doğru inletti. Birden elleri aynaya yaslı kalçalarıma indi ve kalçalarımı kavramasıyla ayağım yerden kesildi. Kalçalarımı sıkarak bunu yapması içimde bir yeri darmaduman ederken artık tüm duvarlar biz içindeyken üzerimize yıkılmıştı.

Gözlerimin kararmasına engel olamadan tam, "Neden duruyorsun ki?" diye soracaktım ki bacak arama yaslı duran bedeninin zonklaması dilimi tutulmaya hapsetti. Göğüslerim göğüslerine yaşlanmış hâldeydi. Bir telefon sesi ikimizin de nefes seslerine karışarak duvarda yankı uyandırmaya başladığında aralık dudaklarla soluk soluğa onun gözlerinin içine baktım. Umursamayacağı her hâlinden belliydi, kalçalarımı kavrayan avuçlarından bile belliydi.

Avucumu yavaşça âdemelmasının üzerine kapatarak, "Önemli bir şey olabilir," diye fısıldadım, sesim titriyordu.

Dudaklarıma doğru hırıltılı bir nefes vererek, "Söyleyeceğin şey bu değildi," dedi zihnimi okumuş gibi. Hissettiğim duygular, ben onları içimde var etmeyi sürdürdükçe büyüyor, zihnime çöken onun bedenine dokunma arzusu gibi ruhuma çöküyordu. Evet, söyleyeceğim bu değildi. Telefonun melodisi birden atmayı bırakan bir kalp gibi durdu. Bakışlarımız birbirine mıhlandı. Tam dudaklarını dudaklarıma kapatacaktı

ki telefonun sesi bir defa daha duvarlarda yankılanmaya başladı. Kartal kirpikleri kirpiklerime değiyorken birden gözlerini kapatınca dudakları dudaklarıma sürtündü; burnundan verdiği sert nefesi hissettim.

"Soktuğumun telefonları," diye fısıldadı, dudaklarım yukarı kıvrılacak sansam da bu olmadı çünkü bedenim girdiği yokluk krizine açtığı savaşın yeniğiydi. Dudakları dudaklarımdan uzaklaşırken, nefesi bir şehre çöken sis gibi tenime yayılmaya devam ediyordu. Ellerini üzerimden çektiği an, boşluğa düşüyormuş gibi hissederek aynanın kenarlarına tutundum. Siyah kotunun cebinden telefonu çıkardı, ben saçlarımın altına gizlediğim göğüslerimi ondan saklayarak etrafa bakınırken o telefonu açtı ve sonra da kulağına yasladı. "Tabut için mi arıyorsun kardeşim?"

Duraksadım ama ona bakamadım. Avucunu birden önünde durduğum aynaya yaslayınca şişen pazusu yüzüme çok yakın bir yere geldi. Kolu hemen yanımdan uzanmıştı ve damarlarla kaplı görünüyordu. Bakışlarını yüzümde hissedip kafamı kaldırdım, gözlerini indirmiş bana bakarken karşı tarafı dinliyordu; yüzü ifadesizdi ama verdiği her nefes bedenimi sarmaşık gibi sarıyordu.

"Sana o her bir metrekaresini siktiğimin çiftliğine gideceğimizi söyledim," dedi tane tane, öfkeyle konuşarak. Sertçe yutkundum, gözleri boğazıma kaydı, yavaşça aşağı aktı ve saçlarımın altında kalan göğüslerime dokundu. Bakışlarını orada hissetmek, yanaklarıma tırmanan kanın tenimin rengini değiştirmesine neden oldu. "Siktir, çok iyi görünüyor. Böyleyken bile." Duraksadım, duraksayıp gözlerini yumarak dişlerini sıktı. "Sana demedim lan."

Karşı taraf her ne diyorsa kaşları çatıldı. "Sana ne?" Gözlerini açtı, şimdi gözleri bedenimi ateşe verecek bir yerde değil, gözlerimdeydi; belki de asıl ateşe vereceği yerdeydi. Âdemelmasında duran elimi yavaşça uzaklaştırıp dudaklarına baktım, bu lanet olası kızarmış dudaklara bakmamam gerekiyordu.

"Her neyse, kapat, vara yoğa arama beni." Karşı tarafı dinlemeden telefonu kapattı ama ben çoktan aynadan uzaklaşıp odanın diğer ucuna ilerlemiştim bile. Bana baktığını hissettim.

Yatağın ucunda duran sarı tişörtü üzerime dikkatlice geçirip kalçalarıma kadar indirdim. Tişört oldukça genişti, kalçalarımı kapatmış ve mini bir elbise gibi durmuştu. Tişörtün içindeki saçlarımı dışarı çıkar-

madan ona doğru döndüğümde, elinde tuttuğu telefonu diğer elinin avucuna ritmik hareketlerle vurarak beni izlediğini görmüştüm.

"Bir şeyler yiyelim," diye mırıldandım.

Odanın çıkışına yönelmemle, "Seni bir leopara benzetiyorum," demesi bir oldu. Bakışlarım omzumun üzerinden ona doğru su gibi aktı. Bir adım attı, telefonu avucuna yavaşça vurdu. "Saçlarının rengini, gözlerinin rengini, tenini, kıvrımlarını." Bana doğru bir adım daha attı ve telefonu yeniden avucuna vurdu, bu defa hareketi sertti. "Bana geçirmeyi beklediğin dişlerin kamaşıyor, değil mi? Derinin altındaki damarlarda dalgalanan kan bile o yırtıcıya aitmiş gibi."

Kuruyan dudaklarımı yalayıp, "Leoparlar hakkında bildiğim pek bir şey yok," dedim.

Kuruyan dudaklarımın dilimle ıslak dansını izlediğini fark ettim, sonra bakışları yeniden gözlerime çevrildi. "Eminim kendinle ilgili de bilmediğin bazı şeyler var." Başını omzuna doğru düşürdü. "Ve senin bilmediklerini benim görüyor oluşum, bazen seni korkutuyor. Şimdi olduğu gibi."

Bu doğruydu. Lanet olsun ki haklıydı. Benim bilmediğim, bir kuyuyu ağzına dek dolduracak kadar çok şey varken, o benim hiç bilmediğim bu şeyleri en çıplak hâliyle bende gören kişiydi. Evet, bu beni korkutuyordu. Beni bu kadar görmesi, beni bu kadar anlaması, ruhunun ruhuma bu kadar derin dokunması beni korkutuyordu.

Kelimeleri bir enkazdan yükselen yardım çığlıkları gibiydi. Orada hâlâ atan kalpler olduğuna inandırsa da yıkım oraya çoktan uğramıştı ve o kalpler ne kadar atıyorsa atsın, acıyı tekrardan derinlerinde tadacaktı. Enkazdan çıkan her insan bilirdi, çıktığında onu bekleyen başka bir enkaz olurdu. Deprem ânı yıkım gibi görünebilirdi ama asıl yıkım, deprem bittikten ve kalpler korkuyla çarptığı sırada birbirini ararken yaşanmaya başlardı. Kartal, beni içine koyup üzerime kapıları kapattığı düşünceleri üzerime yıkılmasına aldırış etmeden yanımdan geçerek odadan çıktı. Arkasından öylece baktım. Söyleyecek bir şeyim yoktu. Karşı çıkacak gücüm vardı ama bunu yapacak isteği içimde koyduğum yerde bulamıyordum. Kabullenmiştim ve asıl yıkım, işte o kabullenme ânıydı.

Arkasından çıkarken sakindim. Koridorda kaybolduğu ânı görmedim ama mutfakta olduğunu biliyordum. Düşüncelerimi toplamak için birkaç dakikayı loş koridorun zeminine yatırıp sonunda mutfağa

girdim. Onu sebzeleri ve yumurtaları yıkarken görmüştüm ve nasıl söylesem, ilk kez yumurta yıkayan birini gördüğüm için biraz şaşkındım. Bakışlarım tezgâha yaydığı yıkanmış sebzelere takıldı. Soyduğu soğanı zarından ayrılana kadar suyun altında yıkadı ve ince zarı çöplerini doldurmak için açtığı beyaz market poşetinin içine attı. Omzumu mutfağın kapısına yasladım ve yıkadığı yumurtaların yanına eklemek için suyun altına soktuğu yumurtayı ovduğu ânı izlemeye başladım. Kendini öyle çok kaptırmıştı ki, parmakları yumurtaya küçük baskılar uygularken, bedenini saran kas kütlesi dalgalanıyordu.

Dikkatimi ona verdiğimi fark ettiği an suyun altında duran ellerini geri çekmeden omzunun üzerinden bana kısa bir bakış attı. Altın kahve gözlerinin rengi mutfağı saran kar aydınlığından mıdır bilinmez viski renginde görünüyordu. Ağır adımlar atarak mutfağa girip farkında olmadan göğsümün üzerine topladığım kollarımı serbest bıraktım.

"Gerçekten yumurtaları yıkıyorsun, Alaşan," dedim hayretler içerisinde. Tek kaşını kaldırarak omzunun üzerinden bana bakmayı sürdürdü ama cevap vermedi. Çift kanatlı gri buzdolabının önünde durup, omzumu buzdolabına yaslayarak derin bir nefes aldım. "O yumurtaları zaten kıracaksın, kabuklarından ayrılacak. Ne diye kabuklarını yıkıyorsun ki?"

"Hatırlatmak istemem ama bu yumurtalar tavuğun götünden çıkıyor," dedi, duraksayarak aval aval yüzüne baktığımda gözlerini avucunun içinde duran yumurtaya indirdi. "Kendimi bildim bileli böyleyim sayılır, garipsiyor musun?"

"Hayır," dedim. "Daha tuhaf yanlarını da gördüm."

Göz ucuyla bana baktı. "Doğru," dedi sadece.

Yumurtaları tezgâhın üzerine dizdikten sonra ellerini hızlıca sabunlayıp ahşap doğrama tahtasını ve bıçağı aldı. Suyun altında köpüğe bulayarak yıkamaya başladığı bıçak ve tahtayı sakinlikle izledim. Doğrama tahtasının üzerinde beş eşit parçaya böldüğü soğanları yan çevirdi, alttan bir kesik attı ve usta bir aşçı gibi bıçağı tahtaya vura vura doğramaya başladı.

"Senden bir hayır yok," dediğinde çıplak kolunun tersiyle yüzünü silip, elinde bıçakla kızarmış gözlerini bana çevirdi. "Bu soğanı diken kişi iyi osurmuş, Lavin."

"Ne?"

"Acı," dedi kızaran gözlerini benden gizleme gereği duymadan. "Dedem öyle derdi hep. Soğan acıysa, onu tarlaya diken kişi diktikten sonra çok osurmuş demekmiş."

"Deden bayağı garip bir adammış," dedim gülmemek için dudaklarımı kemirerek. "İnanıyor musun yoksa buna?"

"Ne bileyim, hiç soğan dikmedim," dedi alayla.

Yüzümü buruşturdum. Kartal doğradığı soğan ve sivri biberleri tavanın içine koyup tavaya biraz yağ döktü ve altını açtığı ocağın üzerine bırakıp domatesin üzerindeki yeşil kökü bıçakla ustaca ayırdı. Domateslerin kabuklarını soymasını beklemiştim ama bunun yerine domatesleri küp küp doğramaya başladı.

"Kabuklarını soymayacak mısın?"

"Besin değeri kabuğunda," dedi sadece. "Kabuk sevmiyor musun?"

"Benim için fark etmez."

"Bazıları menemeni soğansız yer," dedi göz ucuyla bana bakarak. "Takıntıların yok, değil mi?"

"Bu evde takıntısı olan tek kişi senmişsin gibi duruyor," diyerek genişçe gülümsediğimde gözleri dudaklarımdaki kıvrıma takılıp kaldı ama çok geçmeden bıçağın tahtaya vuran sesi yeniden mutfağın duvarlarına yayılmaya başladı. Şimdi gözleri bende olsa da ustaca kullandığı bıçak, domatesleri küp şeklinde kesmeye devam ediyordu. "Parmaklarını doğramak istemezsin," dediğimde dudağının kenarında serseri bir kıvrım büyüdü.

"Bıçaklar uzmanlık alanımdır."

"Ne zamandan beri?"

"Ne önemi var?" Gözlerini benden ayırdı. "Neden yumurtaları kırıp çırpmıyorsun? Ama önce ellerini yıka."

Sorular sormak istedim ama bunun yerine onun söylediğini yaptım ve birlikte onun tarifinden pek anlamasam da koca tavayı dolduran, lezzetli bir menemen yaptık. Kartal her şeyde olduğu gibi mutfakta da iyiydi. Yemek yaparken olduğu kadar yerken de titiz olduğu söylenemezdi, gayet rahat yemek yiyordu, ekmeğini her menemene daldırışında bu beni gülümsetecek kadar sıcak bir görüntüyü gözler önüne seriyordu.

Karnımı doyurmanın rahatlığıyla ılık bir duş almıştım ama sırtımdaki kurumuş merhem ve kan izlerini sürtemediğim için çıkaramamıştım. Yine de beden temizliğimi tamamlayıp, dişlerimi fırçaladığım için

kendimi daha temiz hissediyordum. Sırtımdaki kurumuş lekeler biraz olsun düşüncelerimi işgal etmeyi bırakmışlardı.

İçerisi, dışarıda yağan kar ve soğuğa rağmen sıcaktı. Bu yüzden kısa bir şort, yaramı çok da dürtmeyecek askılı bir tişört giymiştim. Saçlarım hafif nemliydi ama ıslak sayılmazdı, tepemde bir kuş yuvası şeklini verdiğimde sonrasında onları taramanın ne kadar zor olacağını aslında ben de biliyordum ama üşengeç hissediyordum. Bir köşeye yığılmak, tüm günümü o köşede dinlenirken geçirmek istiyordum. Bir de Kartal ile aynı evde, yalnız olmak, sabahki yaşananların da üzerime yığılmasıyla gerçekten çok ağır bir yüke dönüşmüştü. Belki onun için çok basit bir şeydi, bana kalırsa o tecrübeli bir adamdı. Belki o da her saniye olmasa bile birkaç dakikada bir o anı hatırlıyordu; bu da mümkündü çünkü o kesilmesi güç bir kumaştı.

Salona girdiğim an burnuma çarpacak olan şeyin alkol kokusu olmasını bekliyordum ama beklediğim olmamıştı. Kartal, televizyonun karşısındaki koltukta oturuyordu, sırtı bana dönük duruyordu ve televizyonda bir çocuk kanalı açıktı. Henüz bir program olmasa da çıkan reklamlardan açık olanın bir çocuk kanalı olduğunu anlamıştım. Temiz olduğundan mıdır bilinmez daha da ürperdiğini hissettiğim bedenim gergindi.

Beni fark edince omzunun üzerinden bana baktı. Gözleri şimdi koyu bir kahverengiydi, bakışları yüzümü yavaşça sıyırdı ve ifadeler sessizleşti. "Gel," dedi eliyle yanındaki boşluğa vurarak. Alkol almadığı için şaşkındım, normalde sabahtan başlardı içmeye ve kanı uyuşana dek devam ederdi. Yavaşça ona doğru ilerledim, benim için açtığı boşluğa oturacakken bakışlarım sehpanın üzerindeki çikolatalı süt ve ballı süt paketine takıldı. Şaşkınlıkla ona bakacaktım ki bileğimi tutarak beni çekip yanına oturttu. "Ballı süt seviyordun, değil mi?"

"Ballı süt, evet," diyebildim, şaşkındım. Dudaklarıma baktı, ardından gözlerimin içine ve sonra ballı süt kutusunu bana uzattı.

"O zaman benimle içebilirsin."

Dudaklarımı yavaşça yaladım. "Olur." Süt kutusunu elinden alıp pipeti küçük poşeti delerek çıkardım ve kutuya sapladım. Pipeti dudaklarımın arasına alarak sütü içime çektiğimde gözleri hâlâ bendeydi. O da çikolatalı süt kutusunu aldı, pipetle kutuyu deldikten sonra sır-

tını koltuğa yasladı ve gözlerini televizyona çevirmeden hemen önce kutusunu kutuma doğru uzattı. "Za zdarovye!"

Gülümsedim ve süt kutumu kutusuna yavaşça vurdum. "Şerefe."

Geçmişimden gelen bir ses gibi tanıdık bir şekilde zihnimi eşeleyen ses, eskiden izlediğim bir çizgi filmin jenerik müziğine aitti. Gözlerimi televizyona çevirdiğim an Tom ve Jerry'yi görmek beni şaşırtmış ve genişçe gülümsetmişti. Sütlerimizi içtiğimiz süre boyunca Tom ve Jerry'nin hareketli jeneriğini izlemeye devam ettik. Sütünü ilk bitiren Kartal olmuştu, süt kutusunu sehpanın üzerine bıraktıktan sonra hiç beklemediğim bir şey yapıp koltukta yavaşça uzandı ve kafasını dizlerimin üzerine yerleştirdi.

"Çocukken severdim," dedi, gözlerimi indirip yan yattığı için yalnızca görebildiğim güzel yan profilini izlemeye başladım. Bakışları doğrudan televizyon ekranındaydı. "Birden yine izleyesim geldi. Seninle. Birlikte izlesek olur mu? Komik olur." Bana bakmadan konuşuyor olmasına rağmen ifadesini görebildiğimden içime doluşan hisse engel olamadım. Parmaklarımı saçlarına koyup, siyah saç tellerini yavaşça karıştırdım. Alıp verdiği sıcak nefes, bacaklarıma bir örtü gibi seriliyor, ardından geri çekiliyor ve tekrar, tekrar durmadan geri seriliyordu.

"Komik olur," diye mırıldandım. "İzleyelim."

"Evet," dedi kısık sesle, bir çocuk gibiydi ama aslında koca bir adamdı. "İzleyelim."

O, yılların yükünü sırtından geriye bırakarak salonun ortasına sermiş de duru bir çocuk yüreğiyle dizlerime uzanmıştı sanki. Parmaklarımı saçlarına bastırdığımda ve Kartal Alaşan dizlerimde uzanmış saçlarını okşatırken, sırtındaki ok yaralarından sızan kanlar kurumuştu. Dudaklarımdan silinmeyen tebessüm, keder yüklüydü; dudaklarıma ektiği tebessümler, biçtiği gün ellerinde kardelenlere dönüşecekti.

Ballı sütten bir yudum daha çektiğimde damağıma yayılan tat bile onu izlerken hissettiklerim kadar yoğun değildi. Sonunda süt kutusunu koltuğun kenarına bıraktım, bir elim saçlarında dolaşırken, Kartal Alaşan ona ters düşecek bir şekilde tüm dikkatini vermiş çizgi film izliyordu. Gözlerini kaldırıp yüzüme baktığında, kalbimin bu kadar ağrıması normal miydi bilmiyordum. Bir süre öylece beni izledi. Kafasını yavaşça karnıma bastırıp kollarını belimin etrafına sardı ve gözlerini çizgi filme çevirdi.

"Ama sen çizgi filmi değil, beni izliyorsun, Lavin," diye mırıldanınca, gözlerim yavaşça kısıldı, güçsüz bir şekilde yutkunup saçlarına dokunmaya devam ettim ama ona cevap vermedim. "Beni izlediğinde, yanağımı karnına dünyayı sığdırabileceğini bilmenin şaşkınlığıyla yaslayıp çizgi film izlerken hissettiğim kadar iyi mi hissediyorsun?"

Duraksadım, parmaklarım saç diplerinde asılı kaldı. "Anlamadım?"

"Karnın," dedi düşünceli bir sesle. Yanağını karnıma daha sert bastırdı ve onu hissetmemi sağladı. "Bir hikâye burada yeniden başlayıp, burada son sayfasına bir tebessüm sığdırabilir."

"Babam bulmaca çözerken hep böyle cümleler kurardı," dediğimde bu onu duraksattı ama geri çekilmeden gözlerini kısarak ekranı izlemeye devam etti. Parmaklarımı saçlarının arasında kaydırdım, yumuşak ve simsiyah saçlarını okşarken buruk buruk gülümsedim. "Ben hiç anlamazdım ama tüm anlamlar onun cümlelerindeydi."

"Beni de mi anlamıyorsun?"

"Anlamıyorum," diye mırıldandım. "Ama tüm anlamlar senin cümlelerinde."

"Ama ben anlamanı istiyorum," dedi. "Sen anlamazsan, anlamlar sikimde olmaz ki."

"Kartal, seni anlarsam ne kadar zor olur, biliyor musun?" Yutkunduğumda boğazımdan aşağı onun cümlelerinin anlamları aktı. Parmaklarımı saç diplerinde biriken ter tabakasına sürttüm. "Sen istersen bana korkak de, sana verdiğim her şey benim cesaretime saplanmış bir bıçaktı." Kafasını kaldırıp bana bakacağını hissedince avucumu kafasına bastırıp buna engel oldum. "Bakma," dedim.

"Bana ne," dedi bir çocuk gibi, bu beni şaşırttı ama kalbim bu normal bir şeymiş gibi göğsümde sakince sürdürdüğü bekleyişine sıkıca sarıldı. Elimi bileğimden kavrayarak tutup kafasını sabitlememe engel oldu. "Sana bakmak istediğim kadar, yaşamayı bile istememiştim." Durdu. "Hayır. Sana bakmak istediğim kadar, ölmeyi bile istememiştim."

Gözlerim gözlerinde takılıp kaldı.

Gözleri gözlerimde bir felaket gibi kaldı.

"Ayıkken, sarhoşken olduğundan daha patavatsızsın," diye fısıldadım.

"Hayır," dedi. "Sen hiçbir içkinin veremeyeceği o sarhoşluksun."

Parmaklarımı gözlerinin altındaki çukurlara sürttüğümde gözleri kısıldı, uzun kirpikleri parmaklarımın uçlarına doğru devrilip parmak uçlarımı gözlerine dikilmiş çıralar gibi tutuşturdu.

"Duymaman gereken bir şeyi duydun ve şimdi ateşin ortasında olduğumuz yetmezmiş gibi, çaktığın tüm kibritleri başımızdan aşağı bırakacaksın." Parmaklarımı kapanan göz kapaklarının üzerine sürttüm, göz kapaklarının üzerini saran mavi damarlar, incecik ucuyla sayfaya çizik bırakan, mavi mürekkep akıtan bir kalemin izleri gibiydi. "Sana da bana da haksızlık bu. Ben senin ateşinde hiç yanmadım ama seni kendi ateşinde yanarken izledim. O ateşin nasıl olduğunu tatmadan biliyorum, şimdi o ateşe çağırılıyorum ve asıl kötü olan..." Gözlerini aralayacaktı ama bunu parmaklarımı göz kapaklarına sürterek durdurdum. "Asıl kötü olan, sen çağırmadan önce de sana fark ettirmeden parmaklarımı o ateşe uzatıyordum."

"Sen sana dokunmayan ateşte kavruluyorsun," diye fısıldadı gözleri kapalıyken. "Ben dün gece o ateşin içinden geçtim ama çıkamadım."

O, önümde yanan bir orman yangınıydı. Ben ise bir kibrit çöpüydüm ve yanan ormanın ortasında, tepemde titreyen bir alevle onu izliyordum.

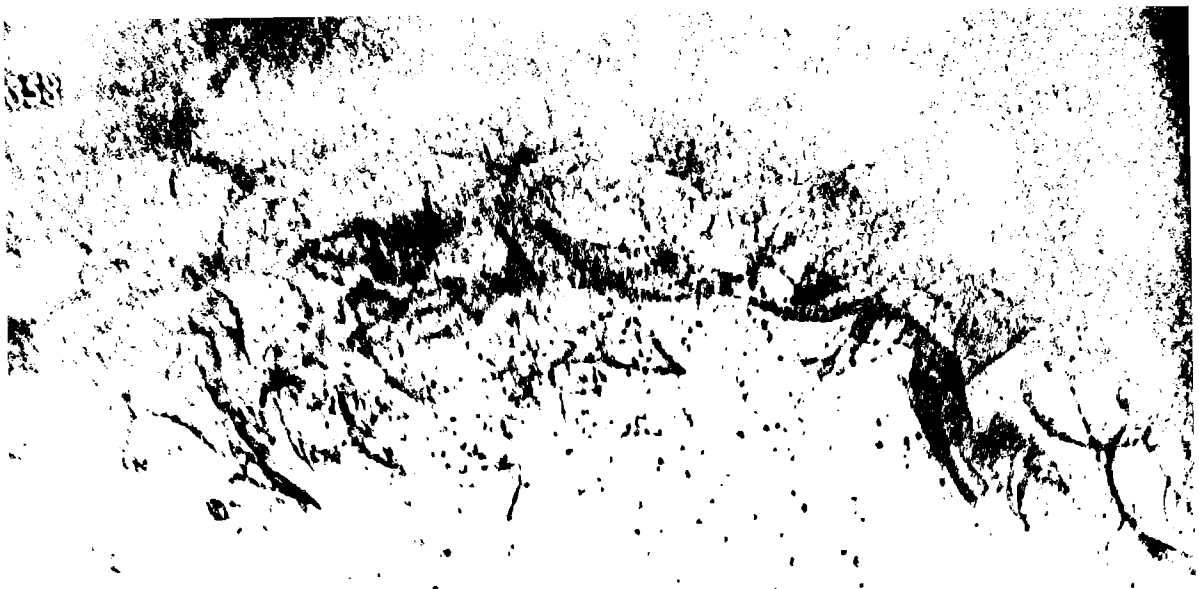
"Susacaksan sus, Lavin. Kimseye konuşamadığın kadar bir bana konuştun zaten. Bu bana yeter." Gözlerini açmadı, açması da gerekmezdi. Kelimeleri ilk kez gözleri kapalıyken bile gözleri beni izliyormuş gibi derin bir yeri acıtıyordu.

"Doğru," dedim yavaşça. "Ben hep sessizdim ama sana konuştuğum kadar hiç kimseye susmadım."

Dudaklarının kenarında büyüyen kıvrımı izledim. Gözleri kapalı öylece durdu. Bir süre konuşmadık, sonrası tamamen sessizlikti. Tom kovalarken Jerry hep kaçtı ama her bölümün sonunda yine bir aradaydılar. Bizim gibi.

Kartal kucağımda dudağındaki gülümseme silinmeden uyuyakaldığında da bir sayfanın sonundaymışız gibi hissediyordum. Gözlerimi pencereye çevirdim, döne döne düşen kar parçalarını gördüğümde parmaklarım onun yüzünde dolaşıyordu.

"Felaketim olacaksın," diye fısıldadım uyuyan yüzünün haritasına parmak uçlarımdaki şehirleri çizerken, "biliyorum ama seni seviyorum."

11. BÖLÜM

Beyaz Gökyüzünün Tenindeki Kahverengi Lekeler

♪ *STEELHEART, I'll Never Let You Go*

Ruhum, bedenimden daha yorgundu ve yorgun ruhum, onun sesinden sonu kaybolmuş masalları dinlerken, göğsünde bir uyku apsesi olduğum adamın, tenindeki beyaz gökyüzünün üzerindeki kahverengi lekelere dokunuyordum.

Aynanın önünde durmuş kendimi izlerken birden gözlerimi kendimden ayırıp ellerime indirdim. Ellerimi öne doğru uzatıp deriyi yırtacak gibi belirginleşen kemikleri izlemeye başladım. Kartal'ın çektiği fermuarın sesi odaya yayıldı ve ardından fermuarını çektiği çantayı yavaşça yataktan aldığını fark edip gözlerimi aynadaki yansımasına çevirdim. Dudaklarının arasında eğreti duran sigarasının külü uzamıştı. Atkuyruğu yaptığım saçımdan firar eden saç telleri yüzüme yapışmıştı. Saç tellerini kulağımın arkasına itip ona doğru döndüm ve dudaklarının arasında duran sigarayı parmaklarımın arasına alıp onun dudaklarından kurtardım. Artık onun dudaklarındaki sigara, benim dudaklarımdaydı.

"Sigara hırsızı," diye mırıldanıp çantayı yavaşça salladı. "Kar fırtınası yolları felç etmeden gitsek iyi olacak, Yabani."

Dudaklarımda oyunbaz bir gülümseme belirirken sigarasını dudaklarının arasına geri yerleştirerek, "Lavin," dedim ve sırtımı ona dönüp makyaj masasının üzerindeki cep telefonumu elime aldım. Beni izlediğini biliyordum. Telefonumun kilidini açtığım an Emir ve İrem'den gelen mesajların bildirimleri telefonumun ana ekranına birer birer dökülüvermişti. Kaşlarımı kaldırarak telefonu kilitledim ve siyah montumun cebine koyup omzumun üzerinden Kartal'a baktım. "Yılbaşı için ne yapacağımızı sorup duruyorlar," dedim. "Emir, ilgi çekmemek için bir arada olmamızın daha doğru olacağını söyleyip duruyor."

"O doldurulmuş tavşanın tek amacı yeni yıla bizimle girmek, yoksa herkesin kendine özel bir programı olabilir ve bunun ilgi çekmekle yakından uzaktan alakası yok," dedi Kartal. "Çiftlikte gireriz büyük ihtimalle. Leyla'nın dedesi bizi bırakmaz." Sigarayı dudaklarından ayırıp beni baştan aşağı süzdü. "O yılbaşı gecesinde, partileyen biri olduğumu ima etmiştin, hatırlıyor musun?"

Bana atkısını verdiği o geceyi yeniden hatırlayınca gözlerimi kaçırdım.

"Bana karşı her zaman tuhaf bir ön yargın vardı bence," diye devam etti. "Belki de içten içe beni kıskanıyordun."

Kaşlarımı alayla kaldırdım. "Seni kıskandığımı mı sanıyorsun?"

"Bebeğim, sanmıyorum," dedi başını iki yana sallayarak, "bunu zaten biliyorum."

"Kendini beğenmiş," diye homurdanarak odanın çıkışına doğru ilerledim. "Bildiğin her şey doğru olmayabilir."

"Nasıl yani?" diye sordu şaşırmış gibi yaparak. "Yoksa beni sevd-"

"Kartal," diyerek aniden onu susturdum. "Kar fırtınası yolların anasını bellemeden yürü."

Sırıttığını biliyordum.

Evden çıktığımızda kafam epey allak bullaktı aslında. Özay ile ilgili zihnime batmış bir gemi enkazı gibi oturan düşünceler vardı. Onu kırmış, bir şekilde incitmiş olmanın düşüncesi bile moralimi bozmaya yetiyorken, onu gerçekten bir enkaza çevirmiş olduğum gerçeği içimde kesinlik kazanmıştı. Cipin ön koltuğuna oturup emniyet kemerimi bağladığım sırada Kartal telefonla konuşuyordu. Tüm sokak karlar altındaydı ve uğultu eşliğinde yağan kar da gitgide çoğalarak daha büyük parçalar hâlinde yeryüzüne düşmeye başlamıştı.

Kartal telefonu kapatıp siyah paltosunun geniş cebine koyduktan sonra aracın kapısını sertçe kapattı ve sokaktan aracın içine doluşan soğuk, az da olsa kırılmış oldu. Aracı çalıştırıp kullanmaya başlayana kadar konuşmadık ama uzun sürecek bu yolculuğu tamamen sessizliğe gömülerek geçirmemizin imkânı yoktu. Elbet bir şeylerden konuşmamız gerekecekti.

Torpidoda duran kitap dikkatimi çekince kitaba uzanıp onu elime aldım. Bu sırada radyoda hafif bir şarkı çalıyordu. Kitabın sararmış, eski sayfalarını karıştırdığım esnada Kartal'ın bakışlarının bende olduğunu bilmek, dilimi damağımı kurutmuştu ama profesyonel bir şekilde renk vermemeyi başarabiliyordum.

"İlgini çekti galiba," demesiyle kafamı çevirip ona bakmam bir oldu. "Yüzbaşının Kızı[1]," diye açıkladı. "İlk baskısı. Değerli, bulunması imkânsız olmasa da günümüz şartlarında biraz zordur. Sahaflarda bulunabilir tabii." Kitabın sararmış sayfalarını incelemeye döndüğümde de onu dinlemeye devam ediyordum. Sık sık yolu takip etmek için benden kopan gözleri, bir yaranın yolunmuş kabuğu gibiydi ve çok geçmeden yaranın üzerini tekrar sarıyor, gözleri beni yeniden kafesliyordu.

"Kitapların eskiliği seni cezbediyor bence," dediğimde onu göremesem de başını salladığını hissedebildim. Aracı belli ölçüde hızlandırmaya çalışsa da yolu sarmış kar taneleri her seferinde çoğaldığından istediği hıza erişemiyordu. Lastiklerde zincir olduğunu biliyordum ama sadece bizim değil, yoldan geçen herhangi bir aracın ya da yayanın da hayatını riske atmak istemediğinden aracı dikkatli kullanıyordu.

"İlk baskıları elde etmek gibi bir takıntım var," dedi ciddiyetle. Gözlerimi yüzünde dolaştırdım, tekrar sararmış kitap sayfasına indirdim. "Garip gelebilir ama asıl ruhun, ilk baskıda saklandığını düşünürüm. Bir kitabın dünya üzerindeki ilk kopyasına sahip olmak harika hissettirir. Önceleri buna daha meraklıydım, büyüdükçe bu körelse de o istek hiç tamamen yok olmadı. Hâlâ bir kitap alacağım zaman o kitabın ilk baskısını bulabilmek için uğraşırım ve bir şekilde de bulurum."

"Kitapların ilk baskıları, özellikle kitap eskiyse daha da pahalı oluyordur," dedim.

[1] Aleksandr Puşkin'in 1833-1836 yılları arasında yazdığı, Yemelyan Pugaçov Ayaklanması sırasında Rus bir subay ile görev yaptığı kale komutanı yüzbaşının kızının arasındaki duygusal ilişkiyi konu alan romanıdır.

"Sahaftan sahafa değişir ama evet, öyle. Yıllandıkça güzelleşen şarap gibi, kitaplar da yıllandıkça değer kazanır." Bir sayfa daha çevirdiğimde o sayfanın içinde bir not kâğıdı buldum. Dörde katlanmış, çizgili bir deftere ait bir kâğıttı bu. Bir an merak etsem de bu merakın doğru olmadığını düşünerek bir diğer sayfaya geçtim. "Eski bozuk paralar bile değerlidir," dedi düşünceli bir sesle. "O yıllarda onlarla pek bir şey yapılamıyor olsa da yaşları büyüyüp, onlar eskidikçe değerinin arttığını ve sergilerde kullanıldıklarını görürsün. Müzeleri gezmeyi sever misin?" Son sorusunu gözleri bendeyken sormuştu.

"En son on altı yaşındayken falan gezmiştim," dedim.

"Sever misin?"

Gözlerinin içine baktım. "Evet," dedim.

"Bir ara birlikte müzeleri gezmeliyiz o zaman." Bakışlarını yola çevirdi. "Zafer amca yaşananları biliyor ama merak etme, sormayacaktır." Neyden bahsettiğini anlayamadığım için kaşlarımı kaldırdım. "Yani Leyla'yı kaybettikten sonra kimseyle kayıplar hakkında konuşmadı. Bundan hoşlanmaz." Neyden bahsettiğini anlamak, kalbimin yerine taş koyulmuş gibi göğsümü ağırlaştırsa da bir şey söylemedim.

"Zafer amca, çiftlikte yalnız mı yaşıyor?"

"Evet," dedi Kartal yolu izlemeye devam ederken. "Leyla'yı kaybettikten sonra bırak İstanbul'a gelmeyi, Bursa'nın merkezine bile çıkmadığını duydum. Yani günlerini hep çiftlikte geçiriyor. Kahyası onun için alışveriş yapıyor, çiftliğin ince işleriyle ilgileniyor falan."

"Onu rahatsız etmez miyiz?"

"Hayır. O Leyla ile ilgisi olan insanları hep sevmiştir."

"Benim Leyla ile sizin gibi anılarım yok, onun için bir yabancıyım."

"Ama benim için değilsin." Göz ucuyla bana bakarken konuşmayı sürdürdü. "Yunus için de öyle. Leyla'yı tanıyan herkes için öyle. Bu zaten seni onunla ilgisi olan biri yapmaz mı?"

"Yine de kötü hissettim," dediğimde anlayamadığını belli edercesine gözlerime baktı. "Aranızdaki tek yabancı benim, Doktor."

"Yabancı mı?" Dudakları keyifle yukarı kıvrıldı. "Yabancılarla öpüşmem."

Bir an söyledikleri yanaklarımda bir alev topu dolaşıyormuş gibi hissettirdi. Yine de meydan okuyan Lavin buradaydı, onu hâlâ kaybetmemiştim. Kaybedersem işte o zaman ne yapardım bunu ben de

bilmiyordum. Ona meydan okuduğumu göstermek ister gibi, "Yabancılarla öpüşüp öpüşmediğini bilemem," dediğimde kaşlarını hayretle kaldırdığını fark ettim. "Sonuçta başlarda da İrem'in ağzına giriyordun ve o bir yabancıydı."

"Ağzına mı giriyordum?" Dalga geçer gibi güldü ama buna aldırış etmedim. "O benim için sadece bir görevdi. Hem onunla bir kez bile yakınlaşmadım ben."

Onu başka biriyle düşünmek bile acının lav misali ruhuma doğru akmaya başlamasına neden oluyordu. Bir kadın için en korkunç şeylerden biri, kesinlikle duygularını düğümlediği adamın yanında başka bir kadını görmekti. Kartal'ı hayallerimde bile başka bir kadının yanına koyamazken, geçmişte bile olsa onun yanında başka bir kadının olmuş ihtimalini düşünmek kalbimi sancıtıyordu. Acaba Özay söz konusu olduğunda Kartal'ın hissettikleri de bunlar mı oluyordu? Çok daha ağırı mıydı?

"Kızı giriş bileti olarak görüyordun, onu etkilemeye çalışmadığını söyleyemezsin."

"Bu bir amaç uğrunaydı ve amaç için bile olsa, bunu yapmaktan vazgeçtim. Denemedim. Denesem yapabileceğimi gayet iyi biliyorsun," dedi sertçe. Bu kalbimi acıttı. Bir cevap vermedim, o da uzun süre sustu.

Sonunda dayanamayıp, "Hiç denemedin mi? Yalnız kaldığınızda falan?" diye sordum.

"Denemedim. Sapık mıyım ben?" Kitabın kapağını kapattığımda başparmağım kitabın en son sayfasının arasında duruyordu. Gözlerimi ona çevirdim ve altın kahve gözlerdeki şaşkınlığın pençeleri yüzüme sertçe saplandı.

"Sana sapıksın demedim."

"İyi," dedi sertçe.

"Tamam."

Uzun uzun sustuk.

Şimdi ne diye bu konuyu açıp kendi kalbimi kendime kırdırmıştım ki? Oysa onun için geçmiş, şimdiden çok uzakta duran ölmüş bir akraba gibiydi ve kalbinde geçmiş için çarpan bir atış sesi yoktu. Ama benim kalbim, geçmişi de şimdiyi de geleceği de içine almış çırpınıyordu.

Çiftliğe uzandığını düşündüğüm yol, orman ve dağ arasındaydı. Dar bir yol gibi görünse de sonunun lüks bir yere çıktığını yola bakınca bile hissetmek mümkündü. İki yandan oldukça yaşlı ağaçların yola kadar dallarını uzatmasıyla yol tamamen kapanmasa da iyiden iyiye daralmıştı. Kartal, dar yoldan geçerek yavaşça ilerledi, aracın hız seviyesi büyük ölçüde düşmüştü.

Kartal aracı yeniden hızlandırdığında artık önümüzdeki alan tekrardan genişlemişti. Sağ tarafımıza doğru bir patika yükseliyordu ve sol tarafımızda da ağaçların örttüğü bir uçurum vardı ama her ne kadar ağaçlar o uçurumdan yükseliyor olsa da manzara ürkütücü bir güzelliği gözler önüne seriyordu. Çiftliğin sınırlarında olduğumuzu fark ettiğim anda bakışlarım ön camdan dışarı çevrildi ve hemen ileride, patika yolun döne döne yükseldiği ağaçlık kesimdeki o inanılmaz büyük yapı dikkatimi çekti.

Tek katlı olan bu yapının ucu bucağı yokmuş gibi duruyordu ve duvarları algılayabildiğim kadarıyla taştandı. Etrafı ağaçlarla örtülü olan yapının önündeki ağaçlık alan, sırtını verdiği dağlık alandaki ağaçlardan daha yüksek olmasa da gözle görülür derecede yer kaplıyordu. Bakışlarımı omzumun üzerinden yavaşça Kartal'a çevirdim. "Ne kadar büyükmüş," diye mırıldandım.

"Evet," dedi direksiyonu sıkıca kavrayarak. "Öyledir."

"Yunuslar gelmiş midir?" Bakışlarımı yapıya çevirdim, patika yolları döne döne tırmanmaya başlamıştık. Yol gitgide daha da taşlık bir alana çevrilse de Kartal'ın cipi bu hatları bozuk yolda hiç zorlanmadan öne doğru atılıyor, hızından bir şey kaybetmiyordu.

"Evet," dedi Kartal yeniden. "Bizden daha önce çıktılar yola. Daha çabuk varmışlardır." Bakışlarını yavaşça bana çevirdiğini fark edince ben de ona baktım. Altın kahve gözleri bir süre yüzümde dolaştı. Artık onun yarattığı fırtınadan kaçmak anlamsız geliyordu. Çünkü zaten beni yakalamıştı ve kaçsam da gittiğim her yerde başıma yağmaya devam eden şiddetli yağmurları vardı. Onun bana verdiği hislerin ne olduğunu, herkesin şu âna dek içimde bıraktığı hislerle kıyaslayarak öğrenmiştim.

"Gergin misin?"

Gerginliğimi gizleyemediğimi fark etmenin telaşıyla kaşlarımı çatıp başımı iki yana salladım ama Kartal, buna inanmadı ve bir elini bana doğru uzatıp yavaşça yanağımı okşadı.

"Benim yanımdayken buna gerek yok," diye fısıldadı, sesindeki anlayış beni afallatsa da cevap vermedim. "Endişelenmene."

"Endişeli değilim," konuşmaya devam ederken yanağımı avucuna bastırıp gözlerinin içine bakmayı sürdürdüm, "sadece hiç tanımadığım bir insanın yanına gidiyoruz, anladığım kadarıyla kalabalıktan da hoşlanmıyor."

"Ben onun yanına bir bütün olarak gidiyorum," demesini beklemediğim için kirpiklerim gözlerimin üzerine bir bedenin içine uzanan ruh gibi serildi. "Bir yabancıyla ya da kalabalıkla değil."

Bir şey söylememi beklemediği belliydi. Benim söyleyeceğim kelimeler de karanlıkta ellerimi bıraktıkları için kaybolmuşlardı. Hissettiğim duygular öyle yoğundu ki, kelimelerim bu duyguların altından kalkabilecek kadar güçlü değildi.

Cip, çiftliğin yüksek, demir kapısının önünde yavaşladığında, siyah kapı arkasında bir kaleyi muhafaza ediyormuş gibi sağlam duruyordu. Kartal kornaya basınca demir kapının arkasında bir adamın koştuğunu fark ettim. Aracın içinde olsam bile adamın adım seslerini duyabiliyordum. Ön camdan kapıyı izlemeyi sürdürdüm. Bir gürültü duyuldu, ardından demir kapının tekerlekleri sürüklenmeye, kapı açılmaya ve çiftliğin bir tabloya ait gibi duran görüntüsünü gözlerimin önüne sermeye başladı. Kapıyı açan orta boylarda, zayıf ve yaşlı bir adamdı. Adam bize gülümseyerek el sallayıp eliyle gelmemizi işaret ederek açtığı kapının dibine sindi. Kartal bir kere daha kornaya bastıktan sonra aracı çiftliğin içine doğru sürmeye başladı. Şimdi her an olduğumdan daha da diken üzerinde hissediyordum kendimi.

"Bu kez kuzenim olarak tanıştırmayacağım seni," dedi Kartal bana bakmadan, doğruca önümüzde akan yolu izlerken. Omzumun üzerinden ona baksam da bu bakışlara ondan bir karşılık koparamadım.

"Peki ya kim olarak tanıştıracaksın?" diye sordum lafı hiç geveleme-den, bir şeyleri ondan bekleyip duracak bir kadın değildim.

Aslında en cesur olduğum anlar, en çok korktuğum anlardı.

Dudaklarının kenarına yavaşça oturan o tebessümü gördüm. Cevap vermedi.

İleride Yunus'un ve Burak'ın araçlarının park hâlinde durduğu süs havuzunu gördüğümde, parmaklarım bedenimin önünü örten emniyet kemerinin kayışında dolaştı ve Yüzbaşının Kızı'nı torpidonun üzerine

bıraktım. Süs havuzunda ince, uzun bir kadının heykeli vardı. Havuzun içindeki suda yüzen beyaz gül yapraklarını fark edince yutkundum.

İleride tıpkı ev gibi ahşaptan yapılma büyük çardaklar vardı. Bahçenin sağ tarafı gül ağaçlarıyla doluydu, sol tarafıysa uzun çam ağaçlarıyla kaplı sık ormanlık bir alandan oluşuyordu. Çiftlik evinin girişinde iki ahşap kolon yan yanaydı, sanki girişin olduğu katı ayakta tutan o kolonlarmış gibi duruyordu. Verandanın korkulukları da tıpkı kolonlar gibi ahşaptandı. Çiftlik evi ise tüm ahşap ayrıntıların aksine taştandı. Kartal emniyet kemerini çözerken çıkan kayış sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve verandanın arkasında duran ihtişamlı kahverengi kapı açıldı.

Dışarı çıkan ilk kişi tanımadığım biriydi. Zafer amca olmalıydı. Beyaz gömleği, siyah deri yeleği, siyah pantolonunun paçalarını içine soktuğu uzun botlarıyla her an efe oynayacak bir at seyisi gibi görünüyordu. Kır saçları ve sakalları, hafif göbeği olan ama bakıldığında yaşının asaletine karışmış bir karizma taşıyan türden adamlardandı.

Zafer amca kollarını kaldırarak arabaya doğru yamuk bir gülümseme eşliğinde bakınca, Kartal aracın kapısını açtı ve çiftliğin çetin soğuğu, peşinde dağın ferah kokusunu da taşıyarak aracın içine doluştu. Araçtan inecekken birden elim onun eline kayınca durup omzunun üzerinden bana baktı. Dudaklarındaki kıvrımı gördüğüme yemin edebilirdim ama buna dikkat kesilemedim bile. "Sen korkuyor musun?" Dudaklarında şefkatle bükülen o gülümseme genişledi, bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Aşırı gergindim, bunu anlaması gerekti. "Her şey yolunda. Otur yerinde ve beni bekle."

Elini yavaşça bıraktım çünkü söylediklerine güveniyordum. Kartal araçtan inip kapıyı sertçe kapatınca içinde oturduğum araba sarsıldı ve aşılması güç duygular, göğsümden yukarı tırmanmaya başladı. Bakışlarımı ön cama çevirip onu beklemeye başladığımda, büyük adımlarla Zafer amcaya doğru ilerlediğini görmüştüm.

Zafer amca, verandanın ahşap merdivenlerini inmedi, Kartal merdivenleri tek adımda tırmandı ve Zafer amca ile kucaklaştılar. Zafer amcanın Kartal'ı bırakmasıyla gözleri araca kaydı ve o an Kartal'ın ona bir şeyler söylediğini anladım.

Zafer amca bakışlarını cipten uzaklaştırıp Kartal'a çevirdiğinde, Kartal'ın bakışları içinde beklediğim ama son birkaç dakikadır için-

de değil de mezardaymışım gibi hissettiren araca çevrildi. Sonra sırtını adama döndü ve bana doğru gelmeye başladı.

Olduğum yerde küçüldüğümü hissettim, emniyet kemerimi yavaşça çözerken ellerim kan ter içinde kalmıştı. Kartal yavaşça kapıyı açınca soğuk rüzgâr saçlarıma karışarak onları dağıttı, siyah ve kalın taytıma rağmen tenime sinen soğuğu hissettim ama bu soğuk bile hislerimin üzerini buzdan bir tabaka altına alarak dondurmayı başaramadı. Kartal elini bana uzatınca kafamı kaldırıp ona algılayamıyormuş gibi baktım. Elini tutup parmaklarımızı birbirimize mühürlediğimizde yavaşça araçtan çıktım.

Gözlerini yüzümde hissettiğim anda sudan çıkmış bir balıktan farksız hâlde ona baktım ve bu hâlim onu gülümsetti. Kaşlarımı çatarak ona baktığımdaysa, gülümsemesi daha da genişlemiş, uzun dişlerini ortaya sermişti. Elini sıkarak yutkunup gözlerimi Zafer amcaya çevirdim. Kayıplar vermiş ve kendini insanlardan uzaklaştırmış birinin evine bir yabancı olarak gelmek çok zordu, çekimser hissediyordum ve bence hissetmeliydim de. Doğru olan bu olurdu.

"Yürüyebilecek misin, Lavinia?" diye sordu alayla, bunu sadece ikimiz duyabilelim diye kulağıma eğilerek söylemişti. "Yoksa seni yeni bir gelini kucaklar gibi kucaklayayım mı?"

"Dalga geçme," diye fısıldadım elini daha sıkı kavrayarak. "Adama ne söyledin? Bir şey söylediğini gördüm. Sonra da bana baktı."

"Şu anda da sana bakıyor, yürümeye ne dersin?"

Dudaklarımı kemirerek gözlerimi adama çevirdim. Gerçekten de kahverengi gözleri altına alan, yukarı doğru taranmış beyaz çatık kaşlarla bizi izliyordu. Kartal'ın parmaklarını mümkünmüş gibi daha sıkı kavrayıp bizi yürütmesini bekledim çünkü eğer Kartal yürümeseydi, diğer günün sabahına kadar burada bu şekilde dikilebilirdim, sorun değildi. Sonunda Kartal, karnı ağrıyan bir kuzu gibi göründüğümü fark etmiş olacak ki beni adama doğru yürütmeye başladı. Ayağımın altında ezilen otların üzerini kaplayan kar kristallerinin çıkardığı sesler, attığım her bir adımda zihnimde büyüyerek endişemi tavana değdiren seslerdi.

Adamın önüne geldiğimiz an, adam, "Merhaba," dedi bana, sesi gerçekten de gür ve beklediğim bir şekilde ürkütücüydü. Sağlam bir ifadeyle adama baksam da kalbimde havai fişek gösterisi vardı. Zafer amca elini bana doğru uzatınca başta ne yapacağımı bilemeyerek eline

baktım, sonra elimi uzatarak onun elini yavaşça sıktım ve bu hareketim onun hoşuna gitmiş gibi genişçe gülümsedi. "Sonunda elimi öpmeye çalışmayan biri," dedi rahatlamış gibi. "Hoş geldin yuvama."

"Hoş buldum efendim," dedim ölçülü bir sesle. Kartal'ın elindeki elim terliydi. Adamın elini bırakarak gözlerinin içine bakmaya devam ettim. "Beni de kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Adamın gözleri ikimizin ellerine kaydı, bakışlarını yeniden bana çevirip kısık gözlerle gülümsedi. "Siz burada tek kişi olarak ağırlanacaksınız." Anlayamadığımdan öylece adama baktım, adam gözlerini Kartal'a çevirdi ve dudaklarından o cümle döküldü: "Sana da yuvama hoş geldin derdim ama sen zaten yuvanla gelmişsin."

Duyduklarım, göğsümde bir kıyamet gibi büyürken, Zafer amca bizi eve buyur etmişti. Koca bir şöminenin üzerindeki uzun boynuzlar ve diğer aksesuarlar göz alıcıydı. Evin neredeyse tamamı kahverengi ve krem renklerinden oluşuyordu, genel olarak deri ve eski eşyaların süslediği salondaki bazı vazoların tarihi bir değeri olduğu çok açıktı. Ahizeli bir telefon sehpanın üzerinde duruyordu, hemen yanında onu şapkasının altına alan geniş, eski bir abajur vardı. Gözüm abajurun altında duran bir diğer ayrıntıya kaydığında salonda Kartal, ben ve Zafer amcadan başka kimse yoktu. Bakışlarımın dokunduğu ayrıntıdaki cam, etrafı gümüş renginde bir çerçeveydi ve çerçevenin ortasından bir yarık geçiyordu; cam ikiye çatlamıştı.

Kısa, kulaklarının altında kesilmiş küt, siyah saçları, dümdüz ve gece kadar karanlıktı. Gözlerinin üzerine ve altına çektiği siyah göz kalemi, mavi gözlerinin daha da belirginleşmesine neden olmuştu. Karların içinde, simsiyah binici kıyafetlerinin içinde olduğu bir fotoğraftı bu. Hemen arkasında bembeyaz bir at duruyordu. Küçük, kalkık burnu soğuktan kızarmış, dolgun dudaklarında da kan çatlakları belirmişti. Kollarını göğsünün üzerinde toplayışı bana kendini insanlardan soyutlayan biri olduğu hissini vermişti. Leyla. Onu görmek, bana karşılaştığımız o kısacık ânı ve Kardelen'in kollarımda ağlayışını hatırlattı.

"Leyla," dedi birden arkamda o tanıdık, yaşlı ama güçlü ses. "Onu ilk görüşün mü?"

"Hayır, bir kez karşılaşmıştık," diye mırıldanıp yavaşça ayırdım gözlerimi fotoğraftan. Kimsenin yarasına bıçak sokmaya gelmemiştim ben. Leyla'ya bakmamaya çalışarak gözlerimi salonda gezdirdim, he-

Ninova

men ilerisi boydan boya camdı, çamlara tutunmuş kar tanelerini görmek mümkündü. Bizimkiler neredeydi? Bu konuyu dağıtmam gerektiğini düşünüyordum.

Zafer amca, "Emre'ye bir fotoğrafım sorsan," dediğinde Yunus'tan bahsettiğini biliyordum. "Boğazından karnına kadar bir yarık açıp kalbini göstermeni istesen gösterir ama onun fotoğrafını göstermez." Bir adım atınca ayağındaki çizmelerin altında kavrulan parke gıcırdadı. "Ama ben Emre değilim işte, kalbimi çatlamış bir çerçevede sergiliyorum."

Yunus'u düşündüm, Zafer amcayı ve Leyla'yı... Leyla için onları arkada bırakmak zor olmuş muydu? Olmuş olmalıydı. Zafer amca kalbini çatlamış bir çerçevede de olsa sergileyebiliyordu. Peki ya Yunus? Şimdi onun kalbi, denizin üzerinde ilerlerken alevlere yenik düşen bir gemiydi ve en acısı da bu ateş sadece dibe batarsa sönecekti.

"Şimdi diyorsundur, bu yaşlı, geveze adam ne zırvalıyor, çok mu Nazım Hikmet okuyor? Çok mu Süreya dizelerinde nefes almış? Neden böyle konuşuyor?" Kendi kendine gülüp koltuklardan birine oturdu, Kartal arkamdaydı. "Önceleri şiirleri pek sevmezdim. Şair adam boş adamdır derdim, şairlik boş insan mesleğidir. Öyleymiş. Bu adamların, kadınların içlerini boşaltıp sadece aşkı ve acıyı koymuşlar. Sadece aşkı ve acıyı. Yani şairlik hâlâ boş insan mesleği. O kadar boş ki, acıdan başka bir şeye yer yok orada. Bomboş o yüzden. Bir acı, bir de onun annesi aşk var." Hayretle Zafer amcaya baktım. Yeleğini düzeltti. "Önceleri kitaplığım okunmamış kitaplarla doluydu, az okur, az konuşur, çok iş yapardım. Sonra o gitti..." Elini kaldırıp fotoğrafı gösterdi. "Çok okudum, çok konuştum, yine çok iş yaptım. İnsan durmadan düşününce, durmadan üretiyor biliyor musun? Durmadan üreten insana bak, kızım. Durmadan konuşana, gülene, okuyana bak. İçlerindeki suskunluğu böyle bastırırlar. Bana Nazımları, Süreyaları, Nilgünleri bir emanet gibi bıraktı gitti." Parmağını indirip pantolonunun üzerine koydu ellerini. "Bana şiirler bıraktı, kendi şiir oldu gitti."

İçinden çıkamadığım cümleleri vardı. İnsanı bir kez kıstırırsa, en derin sulara götürüp boğabilirdi de en ızdırap verici ateşlere atıp kavurabilirdi de. Kartal, onun bu hâline alışkınmış gibi elimi tutup beni Zafer amcanın karşısındaki koltuğa oturttu. "Gelmeden önce tedirgin olmuşsundur," dediğinde içimi okumuş olması beni irkiltti. "Hatta seni istemeyeceğimi bile düşünmüşsündür. Evet, bu ev yabancıya hayalet,

tanıdığa yuvadır. Yanında yuvasını getirenin başına da dikilmiş çatıdır." Kartal'a bakıp gülümsedi. "Kasılma hiç, evinde gibi ol. Hoş, sen de alıp gelmişsin yuvam. Nereye gidersen git, yabancılık çekmezsin artık. Leyla'nın arkadaşıymışsın, değilmişsin, önemli değil. Onun olduğu zamana denk gelseydin, zaten çok yakının olurdu. Leyla'nın kalbi gayya kuyusu gibiydi. Giren bir daha çıkamazdı. Çok soğuk dururdu ama içi sıcacıktı." Kollarını iki yana açarak koltuğun kenarlarına yaslayıp derin bir nefes aldı. "Sibel ve Han yukarıdalar," dedi, başta Neslihan'a Han demesini yadırgasam da önemsemedim. "Yerleştirdik onları. Burak ile Sahra da atlara bakmaya gittiler."

"Yunus?" dedim sorar gibi.

"Yüreğini dökmeye gitti."

"Ne?"

"Göle," diye fısıldadı Kartal, Zafer amcanın söylemeye çalıştığını dillendirerek. "Göle gitti."

"Neyse," dedi Zafer amca bir elini sertçe dizine vurarak. "Sizi nereye yerleştireyim? Ormana bakan tarafı seversiniz, değil mi?" Öksürüp gözlerini kapıya çevirdi. "Murtaza, gençler için yer hazırlamalarını söyle Mukaddes ve Naciye'ye."

Kartal'ın avucunun içindeki elimi yavaşça hareket ettirdiğimde Kartal bana baktı ama ben Zafer amcaya bakıyordum. Murtaza ismiyle seslendiği, bize demir kapıyı açan adam, boyalı siyah saçlarının üzerini örttüğü şapkayı çıkararak karnının üzerine bastırıp, "Hemen söylerim, hangi odayı hazırlatayım, Zafer Bey'im?" diye sordu.

"Ormana bakan oda," dedi Zafer amca. Murtaza başını sallayarak salondan çıktı, işte şimdi yeniden yalnızdık. "Ne yer, ne içersiniz? Kaç saattir yoldasınız, söyleyin bakalım?" diye sordu Zafer amca.

Kartal, gözlerini Zafer amcaya çevirerek, "Çok uzun sürmedi," dedi. "Kar fırtınası çıkacağından yollar biraz bozuktu ama sorunsuz geldik." Gözleri beni buldu. "Karnın aç mı?"

Bu da soru muydu şimdi? Elbette kurtlardan daha aç hissediyordum kendimi. Yine de ayıp olmasın diye, "Hayır," diye mırıldandım ama Kartal buna inanmışa benzemiyordu.

"Yahu bu kızın ağzı yok mu? Kendisi cevap veremiyor mu?" Zafer amca genişçe sırıtarak bana baktı. "Mutfak senindir, ne istersen ye, iç."

Ninova

"Zafer amca haklı," diyerek ters ters baktım Kartal'a. "Benim ağzım var, konuşurum ben..."

Kartal'ın kaşları alayla yukarı dikildi. "Buyur, konuş hadi..."

Birden söyleyecek bir şey bulamadım ama elimi onun elinden kurtarıp ona kötü kötü baktım. Beni sıkıştırmaya, benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynamaya bayılıyordu. Kısa süren sessizlik sonunda, "Efendim," diyerek içeri giren kadına çevirdim bakışlarımı. Başında yazma olan, orta yaşlarda, etine dolgun ve kısa boylu bir kadındı bu.

"Söyle Mukaddes, ne oldu?" diye sordu Zafer amca.

"Odayı hazırladık," dedi Mukaddes Hanım. Bakışları kısaca beni buldu, bana sıcak bir gülümseme gönderdikten sonra, "Efendim, Yunus Emre Bey geldi, oturma odasında, haber vereyim dedim," dedi.

Bakışlarımı Zafer amcaya çevirdim. Yunus neden buraya gelmiyordu ki? Kartal'ın elini dizimde hissedince gözlerim dizimde duran eline kaydı, sanırım bu çiftlik evinde her şeye yabancı olan tek kişi bendim ama benim dışımdaki herkes, her şeyi en ince ayrıntısına kadar biliyordu. "Yine girmiyor salona," dedi Zafer amca gülümseyip ellerini dizlerine bastırarak ayağa kalkarken. "Gideyim de şu oğlana bakayım ben. Siz istirahate çıkın, dinlenin isterseniz, akşam yemeğinden önce bir şeyler de yiyin, aç karnında durulmaz."

Zafer amca salondan çıktığında yine Kartal ile baş başa kaldım. Dizimi yavaşça kırarak koltuğa bastırıp gözlerimi ona çevirdim, bakışları bendeydi. "Yunus neden salona girmiyor?" diye sordum, alacağım cevaptan ben de korkuyordum ama madem buradaydım, herkesin bildiği şeyleri sanırım benim de biraz olsun bilmem gerekirdi.

Kartal'ın altın kahve gözleri yüzümde dikkatle dolaştı. "Yunus, Leyla'nın fotoğrafının olduğu odalara girmez. Kendisi de onun fotoğraflarını hâlâ olduğu yerden kaldıramadı ama yüzüstü çevirdi görmesin diye."

Sakince başımı salladım, söyleyecek bir şeyim yoktu.

"Odaya gidelim," dedi. "Biraz dinlen. Yaran hâlâ sızlıyor olmalı."

"Hissetmiyorum," diye mırıldandım dalgın gözlerle yüzünü izlerken. Buna bir şey demedi ama aksini düşündüğünü söylemesine gerek yoktu, bunu gözlerinden zaten görebiliyordum. Kartal ile bizim için hazırlanan odaya çıktığımızda zihnimin limanına demir atan düşünce çok daha farklıydı. Diğerleri benim içime bir bomba gibi yerleşen duygudan bihaberlerdi ve şimdi onunla bu odada yalnızdık. Belki buraya Kartal'ın

sevgilisi rolünü oynayarak geldiğimi düşünebilirlerdi ama yine de artık ikimiz yan yanayken etrafımızda kırmızı bir ışığın yanıp yanıp söndüğünü görebilirlerdi. Ne kadar saklasam da o ışık beni kör etmişti.

Odada ortaya koyulmuş, sırtı duvara yaslı koca bir yatak vardı, yatak şaşırmayacağım şekilde ahşap bir başlıktan oluşuyordu ve üzeri ipek nevresimlerle süslüydü. Epey kabarık, yüksek duran bir yataktı. Bu yatağın içine girip, yorganı üzerine çeken biri hiçbir şeyi düşünmeden günlerce uyuyabilirmiş gibi gelmişti bana. Yatağın hemen karşısındaki duvar, tıpkı salonda olduğu gibi tamamen camdan oluşuyordu. Derinliği gitgide artan ağaçlarla donatılmış bir orman hemen gözlerimizin önündeydi ve çiftlik evi biraz tepede kaldığından sanki orman ayaklarımızın altında başlıyor gibi duruyordu. Yine de ağaçlar öyle yüksekti ki, bizim tepede durmamız çok da bir şey değiştirmiyordu.

"En iyi odayı bize ayırmış," dedi Kartal yatağın ucuna oturup üzerindeki paltonun düğmelerini çözerken. Yatağın çaprazındaki büyük elbise dolabının önüne ilerledim. Elbise dolabı tamamen aynalardan oluşan kapaklarla örtülüydü. Dışarıda hava kapalı olduğu için görüntüm mavimsi gri tonlarda yansıyordu. Kollarımı göğsümün üzerine sarıp bakışlarımı bedenimde, ardından da arkamdaki yatakta oturan Kartal'da gezdirdim. Bir an aynanın önünde yaşananları hatırlayınca yanaklarımda ani bir ısı artışı yaşansa da bakışlarım hâlâ aynı sabitlikteydi.

Kartal üzerindeki paltoyu çıkarınca bedenini sıkıca saran boğazlı, siyah bir kazakla kaldı. İnce ama kaslı bedeni, bu kazağın içinde gerçekten estetik bir görüntü sergiliyordu. Bakışlarımı yeniden kendime çevirdim, üzerimdeki montu çıkarıp yavaşça ona doğru döndüm ve yatağa ilerledim. Çizmelerimin kısa topukları ahşap parkeye temas ettikçe bana annemi hatırlatan bir sesin etrafa yayılmasına neden oluyordu.

Kartal'ın yanına oturup derin bir nefes alarak, "Yunus Emre'nin burada olması onun için çok zor olmalı," dedim yavaşça. "Yeni yıla burada girmek istediğine emin mi?"

Kartal kolunu kaldırıp beni kolunun altına alarak sarınca birden kendimi çok savunmasız hissettim ama geri çekilmek yerine avucumu göğsüne koyup başımı omzuna yasladım. Bu yakınlık, her zaman kurduğumuz yakınlıktan biraz daha farklı gelmişti bana. Ama iyi de hissettiriyordu. Her ne olursa olsun, bana kötü hissettiremezmiş gibi geldiği zamanlar olsa da aslında o bana iyi gelirken bile bir tarafımı çok yaralıyordu.

"Yunus için doğru zaman, doğru yer," dedi Kartal, bu cümlenin derinlerine inemedim ama bir anlamı olduğunu biliyordum. "Çok uzun süre kaçtı, kaçmaya devam ediyor ama bu sürdürdüğü kaçışın ilk nefes alma molası. Molayı burada vermesi iyi çünkü eğer vazgeçerse, kaçmaktan yine burada vazgeçecek."

"Leyla'nın fotoğrafının olduğu odaya giremiyor bile," dedim. "Bu şekilde nasıl vazgeçebilir ki?"

"Biz ona Leyla'dan vazgeçmesini söylemiyoruz, kaçmaktan vazgeçmesini söylüyoruz. Leyla'dan istese de vazgeçemez." Gözlerim yüzünde bir noktada daldı, Kartal'ın bakışlarının yoğunlaştığını hissettim ama o bakışlara karşılık veremedim. Yunus'un hissettiklerinin ağırlığını düşünüyordum, nasıl olmuştu da aklını kaybetmeden bu işin içinden çıkabilmişti? Benim aklım hâlâ kaybettiklerimleydi, ben aklımı çoktan onlarda kaybetmiştim.

"Şimdi," dedi Kartal. "Bir duş al, sonra çıkıp bir şeyler yiyelim. Belli ki burada rahat değilsin. Bursa'yı biraz gezdiririm sana. Sen duşa gir, ben de arabadan çantaları alayım."

Başımı salladım. Odada bir banyo vardı, üzerimdekilerden kurtulup küvetin çaprazındaki duş kabinine girerken kendimi yeni bir yerde olduğum için tedirgin hissediyordum ama ılık su, düşüncelerimi zihnimden süpürmek ister gibi saçlarıma akmaya başladığı anda bedenim gevşedi. Elimi uzatıp karşımdaki fayans duvara tutundum ve suyun başımdan aşağı akarak tüm bedenimi gezmeye başlamasına izin verdim. Saniyeler içinde banyo, sis altında bir şehir gibi buharlar altında kalmıştı. Odanın kapısının açılıp kapandığını duyduğumda Kartal'ın çantaları getirdiğine emindim. Tamamen temizlendikten sonra misafirler için çıkarılmış temiz havlulardan birine sardığım bedenimle aynanın önüne geçtim. Saçlarımdaki suları sıkmış olmama rağmen devamlı olarak göğsümün arasına akmaya devam eden su damlaları, göğsümün akıttığı gözyaşları gibi duruyordu.

Kartal yavaşça kapıyı tıklattı. Kapıyı tamamen açmasa da araladı ve, "Bir şey lazım mı?" diye sordu.

"Diş fırçam ve diş macunum makyaj çantasının yanındaki küçük çantada olmalı. Çantanın en üst gözünde," diye seslendim saçlarımı tekrar elimin etrafına sararak lavaboya sıkarken. "Ve parfümüm de orada."

«Vereyim," dedi sakince, banyonun kapısından uzaklaştığını fark edip omzumun üzerinden hâlâ aralık duran kapıya baktım. İçerideki buhar süzülerek odaya doğru kayıp gitmeye başlamıştı. Yine de bir bulutun içinde gibiydim ve içerisi hâlâ son derece ılıktı.

Sadece elini içeri uzattığında, diş fırçası ve diş macunu bir elinin içinde duruyordu. Yaklaşıp onları almamla bileğimi kavrayıp beni çekmesi bir oldu ve ıslak saçlarım sertçe omuzlarıma çarparak yapıştı. Üzerimdeki havlu neredeyse kayıp düşecekti. Kartal birden kapıyı ardına kadar açarak içeri girip beni sıkıştırdı, bir eli belime akarken diğer elinde tuttuğu parfümü havaya kaldırıp yavaşça yüzüme sıktı. Parfümün acı tadı, aralık duran dudaklarımdan içeri girerek ağzımın tadını bozarken ellerimi aramıza sokmaya çalıştım. Gözlerim yanmasın diye gözlerimi sıkı sıkı yummuştum. Dudaklarını burnuma bastırıp, gülerek, "Kokun beni içeri davet ediyordu," diye fısıldadı. "Engel olamadım."

Söyledikleri, ondan duymaya alışkın olduğum şeyler olmasa da aslında onun kelimeleri en baştan beri üzerime dökülen, beni altına alan bir gölgeydi ve şimdi o gölgenin gitgide daha da genişleyerek etrafıma yayılıp beni tamamen kapladığını hissediyordum. Kartal, gözlerimi açtığımda gözlerini gözlerime sapladı ve erkeksi bir gülümseme yüzüne gökyüzüne bulaşmaya başlayan karanlık gibi yayıldı. İçimde, ona dair kuluçkaya yatırdığım her duygu, yumurtalarını kırıp dışarı çıkmıştı.

Teni bir gökyüzü gibiydi ve o gökyüzündeki kahverengi lekeler benleriydi.

Kalbimi değiştiriyordu.

"Beni bıraksan iyi edersin, Alaşan," diye kısık sesli bir tehdidi ortaya bırakmam onun gülümsemesinin alayla şekillenmesine neden oldu. Parmaklarını bel boşluğuma sertçe bastırdı, bu baskı bir an için bana havlunun tenimden kayarak ayaklarımın dibine düşeceğini düşündürttü. Bırakmaya niyeti yoktu, bunu gözlerinde görüyordum.

"Bırakmazsam?"

"Bırak," dedim, gözlerine bakan gözlerimde gördüğü neydi bilmiyordum ama kılıçlarım çıplakken tenimin içine gömülü olurdu, parmaklarımı tenime bastırsam bir bıçağı kınından çıkarır gibi o kılıcı içimden çıkararak ona saplayabilirdim.

"Bırakmazsam ne yapacağını söylemedin, Ölüm Çiçeği," dedi, beni sinir etmek istediğini anladığım anda dudaklarım yukarı kıvrıldı

ve Kartal'ın gözleri, bir uçuruma düşer gibi gülüşüme düştü. Elindeki parfümü yakalayıp birden onun yüzüne sıkınca, o iri iri açılmış beni izleyen altın kahve gözler birden sıkıca yumuldu. Parmaklarını tenime daha sert bastırıp, içimdeki fırtınayı büyütse de dudaklarımı birbirine bastırarak ona bakarken bu fırtına yüzüme bir renk katmamıştı. "Sıktır," diye fısıldadı, boşta duran avucunu gözüne bastırarak tısladı. "Gözüme sıktın..."

"Gözlerinden pis pis kokular alıyordum," diye dalga geçtim. "İyi oldu."

"İftira," diye söylendi, hâlâ gözlerini açamıyordu. "Acıttın kızım ya."

"Hadi ama Alaşan," diyerek kollarından kurtuldum, "canın amma da tatlıymış..."

Burnundan sert bir nefes vererek güldü. Diş fırçası, parfümüm ve diş macunuyla lavaboya doğru ilerlemeye başladım. Gözlerini açıp beni izlemeye başladığını biliyordum ama ona bakmadım.

"Neden parfüm sıkıyorsun ki?" Sorusu, omzumun üzerinden ona bakmama neden oldu. "Tenine gömülmüş olan o koku, tüm parfümlerden daha güzel."

"Şu lafları nereden buluyorsun?" Gözlerimi kaçırdığımı belli etmemek için aynaya bakıyormuş gibi yapıp suyu açtım.

"Boş zamanlarımda sana şiirler yazıyorum ben, bilmiyor musun?" Sırıttığını hissettim ama ona bakmadım. Aynadaki görüntümü izlerken, ne ara bu hâle geldiğimizi sorguluyordum. Dişlerimi fırçaladığım süre zarfında kapıda öylece dikilip beni izledi ama konuşmadı. Her hareketimde bir anlam arıyormuş, hatta aramıyor, anlamları içime gömüyormuş gibi beni izliyordu. Dudaklarımı havluyla kuruladığım sırada sırtını kapıya yasladığını fark edip ona baktım. Kollarını göğsünün üzerinde toplamış beni izliyordu, gözlerinde sakinliğin renklerinden oluşan bir gökkuşağı olsa da sanki yine gözlerinde fırtınanın bulutlarını toparlayan karanlık bir gökyüzü vardı.

"Ee?" Ona yaklaşıp, havluyu bir kenara bırakarak kaşlarımı çatıp kafamı kaldırdım. "Bana yazdığın şiirleri okumanın zamanı gelmedi mi?"

Bu onu bir anlığına duraksattı. Dalga geçiyor gibi gülerek tekrar lavaboya döndüm, parfümü elime aldığım anda söylediklerini hatırlamak beni duraksattı. Bu sırada odanın içinden telefonunun melodisi yükseliyor, dalgalanarak duvarlara çarpıp daha da güçleniyordu. Bu melodiden hoşlanmıyordum. Kötü haberleri de bu melodi bir rüzgâr

gibi onun gökyüzüne taşıyor, sonra da yağmur başlıyordu. Parfümün tenime püskürüşünü hissettim, koku tenime, damarlarımda ilerleyen kanın tüm vücudumda dolaştığı gibi dolaşarak yayıldı. Banyodan çıktığımda kendimi daha ferah hissediyordum; artık yaramın acısı da sırtımda bir yara yokmuş gibi kaybolmuştu ama soğuğa maruz kaldığımda dikişlerimdeki sızıyı çok net hissediyordum. Bu epey kötü bir histi.

Kartal, cam duvarın önünde telefonla konuşurken çantadan temiz iç çamaşırları çıkarıp, güçlükle de olsa alt üst takım olan siyah iç çamaşırlarını çıplak bedenime geçirebildim. Islak saçlarımı omzumun üzerine aldım ve giyebileceğim bir şeyler arayışına giriştim. Siyah, önünde yakasından sonuna kadar küçük düğmeleri olan, beli açıkta bırakacak bir kazak çıkardım, koyu mavi bir kot pantolon da ona eşlik etti. Üzerime uzun, kalçalarımı altında bırakarak neredeyse bacaklarıma kadar inen gri bir hırka çıkardım, hırka depresyon hırkasından çok, spor bir şıklık vadeden türdendi. Kazağı üzerime geçirirken, Kartal, "Cahit ile ilgili ne olursa artık," deyince, bu isim hafızamı başa sardı ve bakışlarım usulca Kartal'ın ensesine tutundu. Eli, siyah kotunun cebindeydi, cam duvarın önünde düşünceli bir şekilde ormanı izliyordu sanırım. Yansıması az da olsa görünüyordu, şeffaf bir gölge gibiydi.

Şu Cahit denen adamın bizi sokacağı yolu merak ediyordum.

Bu işin sonunda girdiğimiz sokak ya bizi içine alıp kendi kendini ateşe verecekti ya da biz o sokaktan çıkarken o sokağın içine kibriti atan kişiler olacaktık.

Kot pantolonu yavaşça eğilerek bacaklarımdan geçirmemle, Kartal'ın derin bir nefes alması bir oldu. Saçlarımdaki hoş koku, tüm odaya yayılarak her yeri kaplamıştı. Bir an yüzümü saçlarıma gömmek, kokuyu doya doya içime çekmek istedim çünkü her ne çiçeği özündense, inanılmaz güzel kokan bir şampuandı. "Onun dirisi yetmez, ölüsünü de sikeceğim," dedi Kartal birden hiddetlenerek.

İrkilerek pantolonunun fermuarını yukarı çektim, yüksek bel pantolon giymiş olmama rağmen kazak belimi örtmeye yetmiyordu. Kimle konuştuğunu merak etsem de ona sormadım ama konuşma gittikçe daha da hararetli olmaya başlamıştı. Küfürlerin dozunu arttırdığı konuşmaya kulak misafiri olmamak için kolları epey geniş olan hırkayı üzerime geçirip, küçük cüzdanımı cebime sıkıştırdım ve çıkışa yöneldim. Çıkmadan deodorantımı da sıktığım için kendimi ekstra ferah-

Ninova

lamış hissediyordum. Saçlarımı parmaklarımla taramış olsam da zaten yumuşak ve düz oldukları için onları şekle sokmak zor olmamıştı. Koridora çıktığımda telefonum elimdeydi, gökyüzünün kasvetini içine gömmüş koridor epey loş olduğundan etrafı incelerken bir şeyleri seçmekte güçlük çekiyordum. Koridorda bir çift iri gözle karşılaşınca duraksadım, odalardan birinden çıkan kişi Sibelay'dı, saçları tıpkı benim saçlarım gibi ıslaktı.

"Saçlarını kurutmadan çıkan tek kişi ben değilmişim," diye seslendi içinden çıktığı odaya doğru. "Selam," diyerek bana döndü, yüzünde temiz bir gülümseme vardı. "Zafer amca akşam yemeğini biraz geç yer genelde. Düzenini bozmak istemedik. Mutfağa gelsene, bir şeyler atıştırırız."

"Kartal ile dışarı çıkacağız sanırım," dedim ikilemde kalmış gibi. Sibelay'ın üzerinde gri, kısa, yünden bir elbise vardı. Siyah saçları, beyaz sayfaya atılmış siyah mürekkep darbeleri gibi omuzlarının üzerini süslüyordu. Bana sıcak bir şekilde gülümsemeye devam etti, gözlerindeki anlamlardan kaçınmak ister gibi, "Yunus'u gördün mü?" diye sordum yavaşça.

"Salondan ve Leyla'nın odasından kaçıyor," dedi düşünceli düşünceli. "Yani buralarda bir yerlerdedir."

"Leyla'yı hatırlatacak şeylerden yani," dediğimde başını iki yana sallayarak bu söylediğimi reddetti.

"Hayır," dedi gözlerimin içine bakarak. "Bu çiftlik zaten onu hatırlatıyor. Yunus sadece onun yüzünden ve kokusundan kaçıyor. Bir de Bulut'tan kaçıyor."

"Bulut mu?"

"Evet. Leyla'nın atı."

Fotoğraftaki atı hatırlayınca duraksadım ve yutkundum, kelimeler dudaklarıma iğne gibi batarken yapabildiğim tek şey susmak olmuştu. Sibelay gülümseyerek avucunu omzuma sürttü ve, "Onun yanında bu kadar sessizleşme," dedi. "Yunus birilerini üzmektense, sonsuza dek yalnız kalmayı seçer. Her neyse, size iyi eğlenceler ama bence akşam yemeğinden önce evde olun. Çünkü Zafer amcanın sohbetine doyum olmaz, çok eğlendirir insanı."

"Gecikmeyiz herhâlde," diye mırıldandım sadece. Pek keyfim yoktu, bir an önce çıkıp hava almak istiyordum. Aslında beni bir başıma

bıraksalar çiftliğin her köşesini dolaşır, her yere göz atardım ama olduğum konum buna engel oluyordu.

Kartal, "Beni beklemeden çıkmışsın," diyerek kafama bir bereyi aniden geçirmesiyle, Sibelay yüksek sesle güldü.

"Çocuk gibisiniz," dedi gülmeye devam ederken. "Her neyse, gözümün önünde oynaşmayın, şu sevgili rolünüze alışmaya çalışıyorum şu an." Birden duruldum, kafama geçirdiği şapkayı düzeltmeye çalışırken Sibelay'a dikkatle baktım. "Ne? Bana hiç öyle bakma, Zafer amca anlattı. Kuzenlikten sevgililiğe atlamışsınız." Tabii ya, haklıydı, şu âna dek kuzen gibi, sevgili gibi, iki yabancı gibi olmaktan ne kadar ileri gidebilmiştik ki? Onu tanıdığımdan beri, hayatımızda birbirimizin *gibi*siydik.

Kartal cevap vermedi, sanki cevabı benim vermem gerekiyormuş gibi sustu ama benim de dilimin denizlerinin dibinden çıkaracağım istiridyelerin içi, susulması gereken kelimelerle doluydu. Sibelay gülerek odasına geri döndü. Kartal öylece arkamda dururken şapkayı düzeltip yutkundum. Onun da yutkunduğunu hissettim ama ona bakmadım. Ellerimden kayıp düşen her kelime bir yıldız gibiydi, sanki konuşmadığım her saniye ayaklarımın ucunda biriken kelimeler çoğalıyor, gökyüzüm karanlıkla boğuluyordu.

Sonunda, "Gidelim," dediğimde bu kelime onu silkelemiş gibi kendine getirdi. Ondan ayrılarak çıkışa yöneldim. Aslında nereye gitmem gerektiğini tam olarak bilmiyordum, çiftlik evi epey büyüktü, ucu bucağı yokmuş gibi görünüyordu. Yine de hislerime dayanarak koridoru takip ettim, sonuçta Kartal beni takip ediyordu, yanlış bir yolda olsam bunu bana söylerdi. Söyler miydi?

Birden ona söyleyecek bir şeylerim olduğunu düşündüm. Kelimeler, kalbime ağırlık yapıyordu. Bakışlarımı ona doğru çevirecekken kendimi durdurdum, uçurumlar zihnimde başlayıp kalbinde derinleştiğinden, kalbime dolduramayacağı kadar derin bir çukur açmak istemiyordum. Sessizce yürümeye devam ettim. Sonunda içeriye ilk girdiğimiz yeri bulunca durup gözlerimi ona çevirdim, sakince beni izleyerek hemen yanımda duruyordu. Çizmelerimin içindeki parmaklarımı yavaşça içeri doğru çekip tedirginliğimi ayaklarıma gömmeye çalıştım. Çünkü eğer yüzüme duygularım bir renk gibi bulaşacak olsaydı, kaçış bu kez daha çetrefilli olurdu.

Kartal'ın altın kahve gözleri yüzümde dolandı, tıpkı kelimelerin kalbime dolandığı gibi...

"Çıktığımızı söylememize gerek var mı?" Sorum anlık olarak beni de şaşırttı, kimseye bir konuda bilgi vermemize gerek yoktu, evet ama sonuçta bu evde misafirdik, bir şekilde nezaketen ne yaptığımızı söylememiz gerekliydi.

"Gerek yok," dedi sakinliğini sesine bulaştırarak. Acaba o da benim gibi sakinlik maskesini takmış, beni mi kandırmaya çalışıyordu?

"Tamam o zaman," diyerek kapıya uzanıp, çift kanatlı ahşap kapıyı açtım. Kapının gümüşten bir halkası vardı, halkasının ucunda da bir kaplan sembolü. Bunu yeni fark ediyordum, göz alıcıydı, içinde olduğumuz yerin gerçekten değerli bir mülk olduğunu hissettiriyordu.

Çiftliğin havası yüzüme çarpar çarpmaz, zaten ıslak olan saçlarımdan yukarı tırmanan soğuğu hissettim. Başımda bir şapka olduğu için şanslıydım, aksi takdirde amansız bir baş ağrısı çekmek zorunda kalabilirdim ve bunu istemiyordum. Bedenim bir süredir maruz kalması gerektiğinden beş, on misli fazla acıya maruz kalmıştı. Hiç makyaj yapmadığım için yüzümde bir ağırlık yoktu ama soğuk çok kuruydu, cildimi anında germişti ve yüzümde maske varmış gibi hissettirmişti. Verandaya çıkıp, ayağımın altında ezilen ahşap zeminin gıcırtısını dinleyerek korkuluklara doğru ilerledim. Bir sigara molasına ihtiyacım olsa da geç kalmamamız için aceleci davranmamız gerekiyordu.

Yunus'un sesi zihnime dokundu. "Geldiğinizi söylemişlerdi," dedi, tanıdık sesi zihnime yerleşirken omzumun üzerinden sesin merkezine baktım. Çiftliğin Arnavut kaldırımlarıyla döşenmiş bahçesindeydi, iki yanındaki yeşilliğe rağmen taşın üzerinde duruşu bana onun ruhunun zaten bu olduğunu, ruhunun bunu çektiğini hissettirmişti. "Bir yere mi gidiyorsunuz?" Kulağındaki sigara dalını alıp dudaklarının arasına yerleştirdi, siyah paltosunun iç ceplerini yoklarken onun bir çakmak aradığını biliyordum. Kartal'ın fırlattığı çakmak omzumun üzerinden geçerken Yunus ellerini aniden kaldırdı ve çakmağı hızla havada yakalayarak arkadaşına baktı. Ateş, fırlayarak dudaklarının arasında duran sigaranın ucunu tutuşturduğunda, esen rüzgârın uğultusu aramızda olan tek sesti.

"Bursa'ya ineceğiz," dedi Kartal. "Hem bir şeyler yiyeceğiz hem de vakit öldürmüş oluruz."

Yunus, çakmağı Kartal'a geri fırlatıp sigarayı iki parmağının arasına alarak dudaklarından ayırdığı anda, iki dudak boşluğundan dışarı süzülen duman kıvrılarak etrafa yayıldı ve yüzünü arkasında bırakarak kısa süreliğine örttü. Duman dağıldığında Yunus'un gözleri yüzümdeydi, bakışlarındaki durgunluk fark edilmeyecek kadar gizli değildi ama ilk bakışta görülemeyecek kadar da şeffaftı. "Ben de geleyim," dedi, işte bu iyiydi çünkü şimdilik Kartal ile baş başa olma düşüncesi belli miktarda içimi yontuyordu. Geçen birkaç günü öyle yan yana geçirmiştik ki, biraz uzağında durmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Her ne kadar kalbim tam aksini istediğini beyan etse de mantığım doğru kararı verdiğimi zihnime fısıldayıp durarak sırtımı sıvazlıyordu.

"Keyfin bilir," dedi Kartal, belli ki o da Yunus'un gelmesini istiyordu. Her ne kadar belli etmemek için yüzümüze buzdan duvarlar örsek de Sibelay'ın söylediği öylesine bir şey değildi. Sibelay, hiçbir şey bilmeden, çok doğru bir noktaya parmağını bastırmıştı ama biliyordum ki, eğer durumu bilseydi parmağını noktanın civarında bile dolandırmazdı.

Direksiyon başında yine Kartal vardı, onun aracındaydık, Yunus arka koltuğa oturmayı kendi seçmişti ve camı açmış, sigarasını içerken soğuk rüzgârın tenine düşen darbelerini hissediyor olmalıydı. Ne zaman aracın yan taraftaki dikiz aynasından ona baksam, hep aynı şeyi görüyordum; elini dışarı çıkarıyor ve parmaklarının arasında düşecek gibi duran sigarayı döndürerek sıkıyor, uzayan külü rüzgâra emanet ederken dalgın gözlerle yolu izliyordu.

"Nereye gitmek istediğini bilmeyen biri, nerede kalmak istediğini de bilemez, değil mi?" Yunus'un sorusu, son hızla yolu gerisinde bırakan aracın içine is lekesi gibi yayıldığında, kafamı koltuğa bastırıp önümde akıp giden yola düşünceli gözlerle baktım.

"Madem bu kadar acı çekiyorsun, neden şu an buradasın?" Dudaklarımdan dökülen soru, Kartal'ın yolu takip eden bakışlarının donmasına neden olsa da Yunus sadece dudaklarının arasındaki dumanı geri bıraktı. Bu soru, Kartal'ı şaşırttığı kadar onu şaşırtmamıştı.

"Çünkü acı çekmeye de ihtiyacım var."

Derin bir nefes aldım. "Sen zaten her an acı çekiyorsun," dedim yavaşça, "Senin nefes almaya ihtiyacın var."

"Acı çekmeden, nefes alamaz insan." Cümlesi beni duraksattı ama o durmadı. Anlaşılan o ki, onun kelimeleri insanlara çok ağır geliyordu

ama o, kelimelerinin hamalı olduğu için bu ağırlığa alışmıştı. "Bir kadın doğum yaparken ona sık sık nefes almasını söylerler, derin nefesler. O an, kadın için nefes demek, acı demektir ama kadın nefesi alır çünkü acının bu nefesle yiteceğini sanır. Yine aynı şekilde, bilmem hiç duydun mu ama karnın ağrıdığında, başın ağrıdığında, en ufak bir yerin ağrıdığında derin derin nefes almanın acıyı kestiğini söylerler. Nefesini otuz saniye tutarsan, ciğerlerin acımaya başlar. Nefes alırsın, acı dağılır. Acı çekmeden, nefes almaz insan." Derin bir nefes aldı. "Nefes ne kadar derinleşirse, acı o kadar büyümüş demektir. İnsanların nefeslerini takip et, Lavin. Sıklaşan her nefes, bir hikâyenin ilk cümlesi gibidir."

"Ve sen buraya nefes almaya geldin," diye fısıldadım. İçimdeki ses konuştu: Çünkü canın çok acıyor.

"Evet," dedi Yunus içimdeki sesi duymuş gibi. "Ben nefes almaya geldim."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı ama aslında bu acının sessizce çizdiği bir resimdi, renkleri olmayan, ortasından yırtılmış bir tuvale resmettiği tek bir çizgiydi. Araç şehrin içinde ilerlerken saçlarım açık duran cama rağmen kurumaya başlamıştı ama yine de ağır olduklarını hissediyordum. Araç caddelerden birinde yavaşlamaya başladığında, yeni yıl kutlamalarının yaklaştığını çağrıştıran ışıltılı vitrin süsleri dikkatimi çekmişti.

İçim birden kaldırmakta zorlandığım bir ağırlıkla doldu ve vitrinde yanıp sönen küçük ışıkları izlerken sertçe yutkundum. Eskiden, babam ve annemin romanımın sayfalarında birer cümle oldukları zamanlarda, yeni yılın ilk sabahı birbirimize hediyeler verir, akşam için güzel bir yemek organize ederdik. Genelde yemek organizasyonunu yapan kişi annem olurdu çünkü babam iyi restorandan, iyi yemeklerden pek de anlamazdı ama annem bir organizasyon kraliçesi gibiydi, her şeyi zamanında, doğru şekilde planlar ve her yılı en iyi şekilde geçirmemizi sağlardı. Yeni yılın ilk yemeğini dışarıda yerdik ki kalan tüm yıl, evimizde bir arada yiyebilelim. Bunu alışkanlık hâline getirmiştik ama çok uzun sürmemişti. Bir gün romanımın sayfalarından biri yırtıldı ve o sayfada, annem ile babamın olduğu cümleler gizliydi.

Birden içimde çocuksu bir heyecan belirdi ama bu çocuksu heyecanın yatağının altında, gözyaşlarıyla beslenen karanlık bir canavar vardı. Kartal'a bir hediye alma fikri zihnime umut gibi ekildiğinde, heyecanın büyüyerek bir şenlik ateşi gibi kalbimi tutuşturup yakmaya başladığını

hissettim. Tepkisi ne olurdu bilmiyordum. İşin özüne inecek olursak, onun neyden hoşlanacağını da bildiğim söylenemezdi ama küçük bile olsa, her baktığında gördüğü şeyde beni bulacağı bir hediye hiç de fena olmazdı. Yeni yıl, bizim gibi insanların umudu değildi belki ama birçok insanın kalbindeki umut kırıntılarıydı, en azından benim de anlık yaşadığım bir mutluluk olarak hafızamda yer edinebilirdi.

Kartal ile Yunus aralarında bir şeyler konuşuyorlardı ama düşüncelerimin öyle derinlerine inmiştim ki onları duyamıyordum bile. Birden elim kot pantolonumdaki küçük cüzdana kaydı ve gözlerimden bir parıltı geçtiğini hissettim. Uzun zamandır babamın maaşının yatırıldığı kartı kullanmıyordum, içinde kullanabilmem için epey para birikmiş olmalıydı, ki bu şu an tam da ihtiyacım olan şeydi. Parmaklarımı cüzdana bastırarak gözlerimi kıstım, tek gereken yaratılacak kısa bir zaman dilimiydi, sonra da gidip onun için bir şeyler seçebilirdim. Evet, bu harika olurdu.

Kartal aracı yağın üzerinde kaydırıyormuş gibi kolayca park etti, aracın motorunun dinen sesi yeni bir sessizlik doğurdu ve düşüncelerim daha da derinleşip, kalbime kök salarak orada bir bağ yarattı. Kalbimde hissettiğim bir hediye olmalıydı alacağım şey. Pahalı olmasına gerek yoktu ama derinliği, en az onun gözleri kadar olmalıydı.

"Hey," dedi birden Kartal, ona şaşkınlık içerisinde baktığımı görünce kaşlarını kaldırdı. "İnsene," diye mırıldandı, gözlerimdeki dalgınlığın sebebini bilmek istiyor gibi bakıyordu.

Emniyet kemerimi çözüp, yavaşça aracın kapısını açmamla yoldaki ezilmiş kar birikintilerini görmem bir oldu. Dikkatle araçtan indim, Yunus ile etrafımızı izlemeye başladık ama Kartal sanki nereye gitmemiz gerektiğini biliyormuş gibi kaldırıma çıkmış, bizi geride bırakarak yürümeye başlamıştı bile.

"Yine dediğim dedik, çaldığım düdük yapıyor," dedi Yunus bezmiş gibi saçlarını karıştırarak. Saçlarının rengi eski hâline dönmüştü, yeşil saçtan kurtulduğu için şanslıydı ama ben o hâlini de sevmedim desem yalan olurdu. "Takip edelim şunu, kaybetsek bile sorun değil, et kokusu yayılan herhangi bir restoranda bulacağımız kesin."

Gülerek hırkama sarılıp, buz tutmaya başladığından kayganlaşmış yolda dikkatle yürümeye devam ettim. Dışarısı epey kalabalıktı, herkes

yeni yıl için alışveriş yapıyor olmalıydı çünkü caddeye sıralanmış tüm mağazalar, ağzına kadar insanlarla doluydu.

Ben de attığım her adımın sonunda önünden geçtiğim mağazalara meraklı meraklı bakıyordum. Alışveriş yapmayı sevdiğim söylenemezdi, pek gerekli bulmazdım, internet sitesine girip bana uygun bedende bir şeyler almak daha eğlenceli olabilirdi çünkü saatlerimi mağazalarda harcamayı sevmiyordum. Şu an bu inceleme operasyonunun tek nedeni, ona uygun bir hediye bulmaya çalışmaktı. Etraf öyle kalabalıktı ki, saniyeler içinde Kartal'ı kaybetmiştim ama yanımda Yunus olduğundan kendimi tedirgin hissetmiyordum.

"Aradığın şeyi bulamıyor musun?" diye sordu Yunus, beni izlediğini fark edip omzumun üzerinden ona baktım.

"Evet," dedim lafı gevelemeden.

"Ona bir hediye," dedi içimi okumuş gibi başını aşağı yukarı sallayıp gözlerini ileriye doğru çevirerek. "Zor bir adamdır ama senden gelecek tel bir toka bile olsa, onu kısa saçının önüne takar..."

Bu beni gülümsetti ama Yunus'un böyle düşünmesi kalbimi sızlatmıştı. Gerçekten de öyleydi. Kartal'ın bana hissettiklerini görmeyecek kadar kör değildim. Çok kitap okumuş, çok film izlemiş, çok insan tanımış, çok insan izlemiştim ve bir adamın bir kadına öylesine böyle davranmayacağını gayet iyi biliyordum. Lafı çevirmeye gerek yoktu, Kartal Alaşan bana, benim ona beslediğim türden tehlikeli duygular besliyordu işte.

"Neyden hoşlanır bilmiyorum. Hoşlandığı tek şey içki şişeleri gibi geliyor."

"Bir de sen," deyince yanaklarım ısındı ama bir şey söylemedim. "Hadi ama Lavin, biliyorsun zaten."

"Biliyorum," diye itiraf ettim, bu Yunus'u bana bakmadan da olsa gülümsetmişti. Ellerini paltosunun geniş ceplerine sokarak gözden kaybetti ve söyleyeceklerimin dahası varmış gibi beni dinlemeye devam etti. Durum böyle olunca kendimi konuşmak zorunda hissettim. "Kör değilim, görüyorum."

"Bu zamana kadar kör taklidini gayet güzel idare ettin öyleyse," diye dalga geçti ve sonra birden ciddileşti. "Bak, o her şeyden hoşlanabilir ama her şeyi sevmez." Gözlerini bana çevirdi. "Senden sadece hoşlanmıyor yani." Tekrar önüne bakıp kalabalığı taradı, Kartal görünürlerde

değildi. "O yüzden ona sana duyduğu kadar olmasa da sevgi duyacağı bir şey al. Aslında almasan bile olur, söylediğim gibi, senin alacağın dünyada en nefret ettiği şey bile olsa o bunu sever. Tek bir tavsiyem var, bir sürü Damak çikolata alıp kutuya doldurmaya falan kalkma... Tiktok videosu tadında bir yılbaşı gecesi geçirmek istemiyorum."

"Damak seviyordu, değil mi?" Başımı salladım. "Merak etme, bunu yapmam." Kartal'ın torpidoda sakladığı çikolatalardan haberim vardı. Ama tüketeceği değil, sonuna dek onunla kalabilecek bir hediye olsun istiyordum ben. Beni hissedebileceği, bizi hissedebileceği bir hediye... Zamanım çok kısıtlıydı. "Bana bir önerin var mı?"

Yunus aniden ellerini havaya kaldırıp, bu işten sıyrılmak istiyor gibi, "Bak bal porsuğu, beni kullanma," dedi. "Bu senin hediyen, yani senin seçmen gerekiyor. Kimseden akıl almadan. Hisset ve al."

"Ya gidip ona bir bal kabağı alırsam?"

"Tatlısını yaparız, yeriz, ne diyeyim..."

"Yardımcı olmayacaksın," diye homurdandım umutsuz gözlerle mağazalara bakarak. "Her neyse, o yemeğini yerken ben de tuvalete diye kaçıp bir şeyler bakarım o zaman."

"O kadar süre tuvalette kaldığını düşünmesi senin için biraz utanç verici olmaz mı, Lavin?"

"Öf," diye söylendim gözlerimi devirerek. "O et yerken dakika mı tutar sence?"

"Konu sensen," dedi ve sırıtarak bana baktı, "tutar."

Bakışlarımı yere indirip ayaklarımın altında ezilen buz tutmuş karları izlerken, "Ne zamandan beri bunun böyle olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum Yunus'a.

"Bir süredir." Derin bir nefes aldı. "Uzun bir süredir."

Bu süreyi merak ediyordum, ona sormak da istiyordum ama öğrenirsem, kalbime bir yük daha almış olurdum. Hem bunu Kartal'ın sesinden duymak isteyen bir tarafım da vardı, işte o tarafım cehennemlikti. Adımlarımı hızlandırdım, Yunus da bana ayak uydurdu ve kalabalığa girerek gözden kaybolan Kartal'a yetişmeye çalıştık. Yunus haklıydı, onu bir et restoranında bulmuştuk. Restoranın kapısında dikilmiş, kalabalığı yarıp onu bulmamızı bekliyordu. Bir sigara yakmıştı, biraz yorgun gibi görünse de diğer günleri önüme alıp düşündüğümde, daha sağlıklı olduğu aşikârdı.

"Nerede kaldınız?" diye söylenerek elindeki sigarayı fırlatıp restorandan içeri girdiği an Yunus'un bakışları bana dokundu, dudaklarının kıvrıldığını gördüm ve gözlerimi kaçırıp restorandan içeri girdim.

Kırmızı deri koltuklar ve siyah, demirden masalardan oluşan bir dekorasyona sahip olan restoranın duvarları koyu griydi, hemen tepeden sarkan sarı lambalar gösterişli birer avizenin içindeydiler. İçerisinin pahalı olduğunu, garsonların bile smokine benzer kıyafetler giymesinden anlamıştım. Ortam biraz kasıntı olsa da burnuma doluşan kokular, karnımın gurultusunu azdırmıştı. Duvar kenarındaki masalardan birine oturduk, Kartal siparişleri vermişti ve karışmamıştım çünkü sadece yemek yemek istiyordum. Ne olursa yerdim, önemli değildi.

"Yılbaşı partisi hakkında konuştunuz mu?" diye sordu Yunus, sarışın garson siparişini önüne bırakıp, temiz bir gülümseme eşliğinde masadan ayrılmadan hemen öncesinde. Yunus, genç garsona içtenlikle teşekkür etmiş ve bakışlarını Kartal'a mıhlamıştı. Bakışlarımı Kartal'a çevirdim, gümüş rengi bıçağı etin yüzeyinde gezdirmeye başlamıştı bile.

"Hayır, vaktimiz olmadı ki," dedi Kartal, vaktimiz olmamış mıydı gerçekten?

"Ne partisi?" diye sordum, tam o sırada kızıl saçlı, saçlarını sıkı bir atkuyruğu şeklinde toplamış genç kız, siparişimi önüme yerleştirdi ve bana gülümsedi, ona yavaşça gülümseyip tekrar sorguyla Kartal'a baktım.

"Çiftliğin olduğu ormanda bir parti var, yeni yıl partisi," dedi Kartal, etini kesti, çatalını sapladı ve bakışları beni buldu. Lokmasını ağzına yerleştirmeden önce, "Katılmayı düşünmüyordum ama buraya gelince, aslında bu partinin pek de fena olmayacağını düşündüm," diye mırıldandı.

"Çiftliğin etrafında yaşayan başka insanlar da var öyleyse?" Kaşlarımı kaldırdım. "Tanımadığımız insanlardan mı bahsediyoruz?"

"Kısmen," dedi Kartal eti çiğnerken. Çatalıyla havayı yavaşça döverek, "Çoğu arkadaşımız. Liseden, üniversiteden... Burada gençler genelde kulüplerde değil, sokakta, açık yerlerde eğlenmeyi sever. Ateş yakarsın, sınırsız biran olur, fıçıdan bira içersin ve dans edersin. Sarhoş olursun falan," diye açıkladı. "Tanımadığımız insanlar varsa da bir elin parmakları kadardır."

"Güzel gibi," dedim sadece. Açıkçası partilerden çok hoşlanmıyordum. Zaten peşinde olduğumuz şey yüzünden sık sık partilere katıl-

mak zorundaydık, şimdi bir arada yalansız geçireceğimiz bir gecenin de partiyle heba olması düşüncesi beni biraz irrite etmişti. Gözlerim restoranın gri duvarındaki siyah duvar saatine kayınca, yelkovanın beni koşturmak isteyen bir at gibi zamanın üzerinde dörtnala koştuğunu gördüm. Yemeği, zamanla yarışır gibi yedim. Sürem aşırı kısıtlıydı, hızlı olmak zorundaydım ama Allah'tan Kartal bir şeyle yarışır gibi hızla yemek yediğimi fark etmemişti.

Sonunda Yunus Emre, "Lavin," dedi beni kurtarmak istiyor gibi. "Zafer dede bugün elime bir liste sıkıştırdı. Birkaç çeşit kahve almam gerek, Kartal zıkkımlanmaya devam ederken benimle gelsene."

Kartal'ın kaşları birden sertçe çatıldı. "O ne alaka şimdi? Kendin gidip alamıyor musun?"

"Bana söyledi, sana değil," diye sertçe çıkışıp Yunus'a minnet duygusuyla baktım. "Olur, hem ben de hava almış olurum. Çok yedim."

"İyi, bekleyin, ben de geleceğim."

"Hayır," dedim birden ona dönerek. Benlerin birer yıldız gibi serpiştirildiği yüzünde bir şaşkınlık dalgasının kabardığını görüp yutkundum. "Otur yemeğini ye işte, önündekini bitirmemişsin bile."

"Ben neden gelmiyormuşum?"

"Çünkü önündekini bitirmeden kalktığın için günü bize zehredeceğini biliyoruz," dedi Yunus takılır gibi. "Hemen şu sokakta kahveci, birkaç çeşit kahve alacağım. Sen de o sırada yemeğini ye işte."

"Ee, Lavin niye seninle geliyor? O da otursun benimle."

"Lavin'le siyam ikizi olmadığınızı düşünüyorum," dedi Yunus alayla. "Her neyse, gelmek istiyorsan beni takip et, Lavin. Ve evet, hesabı sana kitliyoruz kardeşim."

"Geliyorum," dedim, belki buna bozulabilirdi ama şu an beni özgür bırakması gerekiyordu. Zamanım kısıtlıydı, şu an çaldığı benim zamanımdı. Restorandan çıktık ama Kartal her ne kadar arkada kalsa da bir şeylerden kıllanıp bizi takip edebilirdi, bu da kötü olurdu. Hissettiklerim hakkında ona renk vermemek için çok uğraşmıştım ama o sonuçta Kartal Alaşan'dı, attığım her adımdan bir anlam çıkarabilecek kadar zekiydi.

Caddede telaşla yürümeye başladığımızda Yunus'un da benim kadar heyecanlı olduğunu görmek, içimdeki hissin daha da büyüyerek ruhuma kadar yayılmasına neden olmuştu. Caddedeki mağazaların

Ninova

önünden geçerken, bir yandan da, "Para çekebileceğim bir ATM bulmam gerekiyor," diye hızlı hızlı konuşuyordum.

"Eğer kartın varsa ödemeyi kartla yapsana, vakit tasarrufu yapmış oluruz."

"Bu bir maaş kartı," dedim. "Hem yanımda nakit de olsun istiyorum. Kendi paramın olması farklı bir duygu ve ben o duyguyu özledim."

"Maaş kartıyla da alışveriş yapabilirsin."

"Dedim ya, nakit param da olsun istiyorum."

"Anlıyorum..."

Büyük, camdan duvarları olan lüks bir saatçinin önünde durduk, bakışlarım vitrinde dolaşırken, "Kolunda hep saat taşıyor," dedim düşünceli düşünceli ama içime sinmeyen bir şeyler vardı. Hediyesi saat olmalı mıydı yoksa olmamalı mıydı bilmiyordum. Daha derin düşünmek istiyordum. Belki de ben, onun hayatında zamanı temsil eden kişi olmak istiyordum. Zamanı ben olacaksam, bir saate ihtiyacı olmazdı ki. "Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Saat olmayacak."

"Gecikirsek bizi aramak için restorandan ayrılacaktır, biliyorsun."

"Evet." Yeniden hızla yürümeye başladık, şimdi caddenin neredeyse diğer ucundaydık. Sağıma döndüğüm an dar bir sokağın önüme uzanmasıyla gözlerimi kıstım. Bu sokakta antika eşyaları sergileyen mağazalar olduğunu anlamak mümkündü çünkü mağazaların, küçük dükkânların önüne koyulmuş tezgâhlarda bu gibi şeyler vardı. Yunus'u kolundan tutup çekiştire çekiştire sokakta yürümeye başladım.

"Sen ATM aramıyor muydun?" diye sorsa da cevap vermedim, şu an amacıma kilitlenmiş bir hâldeydim. Rüzgâr çanlarının şangırdadığı sokaktaki her dükkân, az önce geçtiğimiz lüks mağazaların aksine yaşanmışlık kokuyordu. Kafamı kaldırıp iki katlı binalardan birine baktım. Binanın içinden kısık bir şekilde dışarı doğru yayılan caz müzik, anında algılarıma saplanmıştı. Cam kapı açık duruyordu, içerisi loş bir turuncu ışığın çemberi altında romantik görünüyordu. Duvarlarda plaklar, kasetler, çok eski olduğu her hâlinden belli olan aşınmış posterler vardı. İçeriden yayılan kitap sayfasına karışmış tütsü kokusunu soluyabiliyordum.

"Aradığım şey burada," diye fısıldadım. "Biliyorum."

"Burası sandığından daha pahalıdır," dedi Yunus, iyiliğimi düşündüğü belliydi. "Abartmaya gerek var mı ki?"

Gözlerimi binadan ayırmadan, "Sadece bir ATM bulalım," diye mırıldandım.

"Anlaşılan biri parayı elden vererek hediye almak istiyor, pekâlâ," dedi Yunus bileğimi kavrarken, "şurada bir tane var. İşine yarayabilir."

Binanın karşısına geçip biraz ilerledik, yan yana dizilmiş üç tane bankamatik vardı. Aralık ayında olduğumuza göre yatırılan son üç maaşı almamıştım, en son eylül ayında kartı kullanmıştım. Kartta yüklü bir meblağının beni beklediğini biliyordum ama yine de o kadar yüklü parayı bir arada görmeye alışkın olmadığımdan şaşırmıştım. Paranın neredeyse yarısı kadarını çekip cüzdanıma yerleştirmiş, kartı avucumun içinde ısıtarak yerine geri koymuştum. Evet, belki bu parayı kazanan ben değildim, babamdı ama yine de Kartal'a kendime ait olduğuna inandığım parayla hediye alacak olmam bana kendimi daha iyi hissettiriyordu.

İçeriye girdiğimiz an koku daha da yoğunlaşmıştı. İleride, iki basamak inince sizi bekleyen büyük raflar vardı. "Burası epey eski bir sahaf," dedi Yunus bana biraz daha yaklaşarak. "Çoğu plak ve kitabın ilk baskıları, ilk piyasaya sürülüş hâlleri vardır burada."

Gözlerimi kısarak, "Doğru," diye mırıldandım. Arabada yaşanan kısa kesit zihnime tavandan damlayan bir kan gibi aktığında gözlerimi kıstım. Kitapların ilk baskılarını seviyor, asıl ruhun onlarda gizlendiğini düşünüyordu. O hâlde ona bir kitabın ilk baskısını vermek, bir ruh daha sunmaktı. Parmaklarım boynumdaki güneş kolyesine kaydı, kimsenin bana bakmadığı o kısa süre zarfında kolyeyi avucumun içine alıp yavaşça sıkarak serbest bıraktım. "Ona bir kitap almak istiyorum ama kitaplığında olan bir kitabı değil."

"Bana kitaplarını soruyorsan, inan bana o kadar çok kitabı var ki, iki gecemizi kitaplığının önünde geçirsek, yine de tamamını sayamayız." Raftaki eski kitaplardan birini aldı, sayfalar su gibi hızlı hızlı akmaya başladığında derin bir nefes aldı. "Neden ona en sevdiğin kitaplardan birini hediye etmiyorsun?"

"Özay ile de hikâyem bir kitap sayesinde başlamıştı, bu onu sinirlendirir mi?" Bu soru dudaklarımdan çıktığı an, zihnimdeki aynaya düşen yansımamla yüzleştim. Ne zamandan beri düşüncelerimin aktığı yol buna dönüşmüştü?

Yunus'un gözleri bir ok gibi bana dönünce, gözlerimi elinde tuttuğu eski kitaba indirdim. "Aksine, bunu yaparsan, artık onu önemsemediğini hisseder," dedi, anlamayarak ona baktım. "Ciddiyim."

"Öyle mi?" Parmaklarımı raflara sürtüp bakışlarımı raftaki kitaplarda dolaştırırken düşünceliydim. "Emin misin?"

"Evet, onu tanıyorum."

"Doğru hediyenin bir kitap olduğunu düşünüyorum," dedim. "Ama öfkelenmesini ya da farklı duygulara kapılmasını da istemiyorum."

"Güven bana."

"Peki..." Bakışlarım birden bir camın arkasında duran, okuduğum ilk kitaba dokundu. İsmi aynı olsa da kapağı tamamen bambaşka olan bu kitap, Kürk Mantolu Madonna[1]'nın ta kendisiydi. Hızlı adımlarla camekânın önüne ilerleyerek parmaklarımı cama yaklaştırıyordum ki, bir adam yavaşça öksürdü ve irkilerek omzumun üzerinden sesin geldiği yöne baktım. Uzun boylu, zayıf, uzun ve kır saçlı bir adam bana doğru yürüyordu. Dışarıdaki soğuğa rağmen üzerinde mavi, kısa kollu bir tişört, tişörtün üzerinden giydiği siyah, kolsuz yeleği vardı. Sakalını örmüş, ucunu renkli bir tokayla bağlamıştı.

"O biraz değerlidir," dedi gülümsemesi yüzünü sararken. "Dokunmaman daha iyi olabilir."

"O eski bir baskı mı?"

"O ilk baskı," dedi adam alayla kaşlarını kaldırarak. "İlgi duyar mısın?"

Bakışlarımı anında kitaba çevirdim. Mavi bir kapaktı, rengi biraz soluk olsa da mavinin hoş bir tonuydu. Güzel, şekilli bir yazıyla kitabın ismini üzerine yazmışlardı. Kapağın alt kısmına baktığım an jetonum anında düştü. Remzi Kitabevi 1943 yazıyordu.

"Ben değil," diye mırıldanarak kitabı incelemeye devam ettim. "Almak istediğim kişi duyuyor."

"O hâlde bayağı zevkli birine almak istiyorsun." Kollarını göğsünün üzerinde düğümleyip bana baktı. Bakışları karmaşıktı. "Muhtemelen üniversite öğrencisisin. Umarım bütçeni çok zorlamaz." Bir an adama öfkelensem de gözlerinde kötü niyet ışıltısı olmadığından duruldum.

"Fiyatı nedir?"

"Üç bin," dedi adam sakince. Evet, epey pahalı olduğu doğruydu ama aşağısını beklemediğim de bir gerçekti. Yunus'un müdahale ede-

[1] Sabahattin Ali'nin 1943 yılında yayımladığı ünlü romanının adıdır.

ceğini hissettiğim an, "Alıyorum," dedim direkt adama, Yunus bana bakakalmıştı.

"Tamamdır. Onu senin için paketleyeyim." Adam kibar bir gülümsemeyle kitabı camekândan çıkarıp sırtını bize döndü ve yürümeye başladı. Yunus kolumu tutup çekerek bana gözlerine inanamıyormuş gibi baktı.

"Sence de bu abartılı değil mi?"

"Değil."

"Bunu duyduğunda kafanı küçük bir ceviz gibi ezmek isteyecek..."

"Duymayacak," dedim adi adi sırıtarak.

Kitabı paketletip sahaftan çıktığımızda, kalabalık yavaşça kırılmaya başlamıştı. Telefonumun melodisini güçlükle de olsa duymamın sebebi, belli aralıklarla cebimde titriyor olmasından kaynaklıydı. Arayanın Kartal olduğunu gördüğüm an nefesimi tutarak adımlarımı yavaşlattım. Yunus önden ilerliyordu, arkasında kalmıştım ama onu görebiliyordum. Telefonu açıp kulağıma koyduğum an, "Sikerim ama ha!" diye bağırarak beni irkiltti. Telefonu kulağıma iyice bastırıp etrafıma kısa bakışlar attıktan sonra kaşlarımı çattım. "Nerede kaldınız siz ya? O göte söyle, onu da sikerim."

"Küfredip durma, geliyoruz işte," diye söylendim.

"Gözümün önünde olmadığın her saniye, sana dokunan her gözü yerinden çıkarmak istiyorum," dedi sertçe. "Hemen yanıma gelsen iyi edersin, Bal Leoparı."

Elimdeki pakete bakarken, "Ne leoparı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Bal, şaka yapmıyorum. Beş dakika içinde yanımda olmazsan çırılçıplak soyunarak seni bekleyeceğim ve inan, beni çırılçıplak görmek istedikleri bakışlarından bile belli olan yüz tane kız falan var şu an burada."

"Zerre komik değilsin, git soyun," diye söylendim. "Ama soyunabilen tek kişi sen değilsin, bunu unutma."

"Beni seninle sınama," diye tısladı.

"Sen de beni seninle sınama o zaman," dedim birden çat diye. Anlık sessizliği, telefonuma düşen bir bildirim sesiyle buluşunca telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. Hoparlöre alıp, ekrana düşen mesaja tıkladım ve yelkovan, huzursuz bir adım atarak akrebin üzerine devrildi.

Gelen mesaj İrem'dendi. Şöyle yazıyordu.

İrem: *Her şeyi biliyorum.*

12. BÖLÜM

Kar Küresi Mezarlığı Sakinleri

♪ *Teoman, Kupa Kızı ve Sinek Valesi*

Odanın camından içeri devrilen beyaz bir far ışığının, yolu aşındıran tekerleklerin ilerlemesiyle odanın içinden silinmeden hemen önce yere serdiği ışıkta, gölgesini kaybetmişti.

Işık silindi, gölge ışık ile gitti ve karanlık hiç susmadı.

Parmaklarını son kez beyaz elbisesinin üzerinde gezdirdi, parmak uçları elektrik saçıyormuş gibi huylanarak aynadaki görüntüsünü izledi. Koyu renk saçları dalga dalga aşağı sarkıyor, beyaz elbisenin kumaşının sardığı göğüslerinin üzerinden akarken âdeta parlıyordu. Bir süredir dilinden hiç düşürmediği şarkının sözlerini mırıldanırken, gözlerinden kayan bir damla gözyaşının farkında bile değildi ama şarkıyı bitirip ellerini makyaj masasına bastırarak aynaya yaklaştığında, gözyaşı damlası çenesinden aşağı akıp boynuna dokunmadan göğsüne düşmüştü.

Bugün yılın son günüydü.

Yarın onunla olacağı son yılın, ilk günü olacaktı, bunu bilmiyordu.

"Canım Bal," diye fısıldadı sessizce. "Keşke bir kar küresinde saklasam bizi."

Zaman, içimden geçerken zehrini ruhumun kuluçkasına yatırıyormuş gibi hissederdim.

İrem'in kelimeleri zihnime dolduğunda, zihnimin algıladığı kelimeler depremi çağrıştırıyordu. Bir an neyi bilebileceğini sorgulayarak donup kaldım. Kartal, "Lavin," dedi onu duymadığımın farkındaymış gibi. Ne zamandan beri konuştuğunu bile bilmiyordum, sadece mesaja bakıyordum. "Beni duyuyor musun?"

"Bekle," dedim afallamış bir hâlde.

"Sorun ne?"

"Dur bir saniye." Hızla İrem'e bir mesaj yazmaya başlıyordum ki yukarıda İrem'in hâlâ bana bir şeyler yazıyor olduğunu görüp durakladım. "Siktir."

"Yalan söyleyemeyeceğim, siktir deyişin feci çekiciydi," dedi Kartal hattın diğer ucundan, kaşlarım bir süreliğine çatılsa da İrem'in mesajı önüme dökülür dökülmez çatık kaşlarımın ortasında oluşan yarık, yavaşça ifadelerimle dolmaya başladı.

İrem: Şu eski sevgilin dün gece kulüpteydi, Emir sana anlattı mı bilmiyorum ama epey alkollüydü ve çok da öfkeliydi. Cenk'le konuşmalarını duydum, çocuk kapına kadar gelmiş ve onun yüzüne bakarak başkasını sevdiğini söylemişsin... Ne yalan söyleyeyim, içimin yağları eridi çünkü bunu sonuna kadar hak ediyordu o sümsük, seni bırakıp giderken düşünecekti. Şimdi de otursun ağlasın. Ama... KİM BU SEVDİĞİN KİŞİ YA?

"Oh be," diye fısıldadım, Kartal hattın diğer ucunda derin bir nefes aldı. "İrem bir mesaj yolladı, her şeyi bildiğini yazan," Kartal'ın şaşırmasına bile fırsat vermeden lafımı tamamladım, "ama başka bir konuymuş. Rahatladım."

"Seni rahatlatan kişinin İrem olması ne acı..."

Yanaklarımın içini dişleyerek, "Telefonu kapatır mısın?" diye sordum ters ters. "Kandırmam gereken gayet zeki bir sarışın var."

"Zeki olduğu konusunda hemfikir değiliz," diye homurdandı. "Her neyse, her neredeysen bir an önce yanıma dön. Döndüğünde ne olduğunu anlatırsın."

"Emir verir gibi konuştuğun sürece hiçbir şeyi bilmeyeceksin," dedim ve hiçbir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu kapatıp mesaj yazmaya başladım.

Lavin: Püskürtmek için yaptığım bir şeydi, kimse yok hayatımda...
İrem: Yok yani...
Lavin: Evet, neden?
İrem: Ne bileyim, çocuk öyle yıkık bir hâldeydi ki bir an üzülecek gibi oldum ama sonra kalpsiz kraliçe tarafım dedi ki, git ve onun kıçını tekmele. Sen de amma iyi oyuncuymuşsun.

Bu durumun Özay'ı bu denli sarsacağını bilmiyordum. Sonuçta uzun zaman olmuştu. Zaman, üzerindeki tüm kiri biz ayrıldıktan sonra yağan yağmurlara emanet ederek arınmıştı. Onunla ayrıldığımız zaman yeniden o ve ben diye bir şey olmayacağının farkındaydım, onu gönderen bendim ve buna rağmen giden de oydu. Kalmayı istese bile ben bunu istemezdim, her zaman iyi bir geleceği olmasını istemiştim ve önünde bir duvar gibi dursaydım, geleceğinin akıp varacağı yolu kesmiş olurdum. O, durmaksızın akan bir su gibiydi ve ben, o suyun yönünü değiştirebilecek olan önüne dikilmiş bir duvardım. Eğer kendimi onun önünden yıkıp bir aralık açarak geçip gitmesine izin vermeseydim, o su önümde birikecekti ve bir gün o suyun altında boğulan ben olacaktım.

Yunus Emre, "Bastonunu getirmemi ister misin, babaanne?" diye sorunca kafamı kaldırıp boş bakışlarını yüzüme sabitlemiş arkadaşıma baktım. Parmağını burnuma vurdu. "Arkamı bir döndüm, yoktun. Az daha seni kaybediyordum ve bu olsaydı, Kartal yeni yıl için portakallı Yunus yapardı."

Zihnime vuran dalganın duvarımı aşındırarak önümde yükselmeye başladığını fark ettiğimde, bu dalganın geçmişten geldiğini, içinde Özay'ı taşıdığını biliyordum. Onu düşünmek istemiyordum ama bir tarafım, onun için acıyordu. Onun gözlerine sinmiş o ifadeyi unutabileceğimi zannetmiyordum. Yunus'a güçlükle gülümsediğimde, Yunus bir terslik olduğunu anlamış gibi kaşlarını çattı.

"İki dakika arkamı döndüm, yine bir şey mi oldu?" Sorusu beni daha geniş gülümsemem için tetiklemişti. "Ne bu suratının hâli? Yoksa az önce 3000 lira kadar kazıklandığın için mi yüzün düştü?" Genişçe gülümsedi, bu beni daha içten ve sesli bir şekilde gülmeye itmişti.

"İrem'i kandırıyordum," dediğimde Yunus durup gözlerimin içine baktı. Sıkıntıyla nefes aldım. "Birini kandırmak o kadar kötü hissettiriyor ki."

"Biliyorum," dedi. "Ama emin ol, hiç kimseyi kandırman, kendini kandırdığın kadar canını yakmaz." Ne demeye çalıştığını anlayamadan ona baktığımda omuz silkerek önüne dönüp, "Hadi," dedi. "Şu kitabı bana ver de yeni yıl gecesine kadar senin için saklayayım."

Yunus kitabı benden alıp, paltosunun iç cebine koydu. Caddenin kenarından birkaç paket kahve alıp Kartal'ı bıraktığımız restorana doğru ilerlemeye başladık ama biz henüz yürümeye başlamıştı ki, kalabalığı yararak bize doğru yürüyen Kartal'ı gördük.

"Geliyor," dedi Yunus bana doğru yaklaşarak. "Umarım İrem'i kandırma konusundaki başarını, Kartal'ı kandırma konusunda da gösterebilirsin."

Bir an arsızca, *umarım,* demek istedim ama bunun yerine Yunus'un yanında sessizliğimi dilime bağlayarak yürümeye devam ettim. Bize attığı her adımda, kalabalığı yürüdükleri kaldırımdan savuran bir fırtınaya benzediği düşüncesi zihnime kalın düğümler atıyordu. Sadece birkaç büyük adımda dibimizde bitti, gözlerine yayılan endişeyi fark ettiğimde bakışlarımı kalabalığa çevirmeye çalıştım ama o bakışlarını bana mıhlamıştı.

"Nerede kaldınız?" diye sordu sertçe.

"Geldik işte," dedim homurdanarak. "Hadi gidelim."

Kartal'ın şüpheci bakışları yüzümde dolandıktan sonra su gibi akarak Yunus'a çevrildi. Yunus'tan da beklediği cevabı alamayınca derin bir nefes alarak, "Şu İrem mevzusu ne?" diye sordu.

"Bunu arabada konuşalım," dedim, Özay'ı içine alarak anlamlarına katmış bir konuyu ona çat diye söylemek zorunda kalacaktım ve içimden bir ses, onun içinde Özay'ın geçtiği hiçbir şeyi duymak istemediğini söylüyordu. Yine de merakını gidermek zorundaydım, sonuçta bu konu yalnızca beni ilgilendirmiyor, onu da ilgilendiriyordu.

Araca bindiğimizde bir süre sessizlik tüm kelimelerin üzerini örterek onları sakladı. Emniyet kemerinin tokasıyla oynarken, anlatmaya başlamazsam konuyu açan tarafın o olacağını biliyordum. Yunus aracın arka camını yarıya kadar açıp bir sigara yaktığında, Kartal gazı yavaşça kökledi ve rüzgâr aracın içine dolarak saçlarımı uçuşturdu. Bakışlarımı usulca Kartal'a çevirdim, benden bir cevap beklediği net olsa da ifadesi sakin, gözleri yoldaydı.

"Seninle telefonda konuştuğumuz sırada İrem'den bir mesaj geldi," dedim sonunda sessizliğime bir son verip. "Mesajda her şeyi bildiğini yazmıştı." Kartal bir an duraksar gibi olup omzunun üzerinden bana bakınca bakışlarımı yumuşattım ve gözlerimde gördüğü güven onu sakinleştirmiş gibi sakince konuşmamı bekledi. "Telaşlandım ama arkasından bir mesaj daha geldi. Konu bendim, yani Özay falan." Bir an Kartal'ın gözlerinde iki büyük ölüm çukurunun oluştuğunu gördüm. Bakışlarım bir fırtınanın yerinden söküp götürdüğü ağaç gibi kenara devrildi. Yunus olayları bilmiyordu, bu yüzden net olarak kurmam gereken cümlenin üzerini karanlık bir örtüyle örtmek zorundaydım. "O gece, Özay'ın geldiği gece olanları biliyor ama tamamını değil."

"Bunu ona o sik ağızlı mı anlatmış?" Öfkenin kıvrım kıvrım sardığı sesine sığdırdığı kelimeler beni duraksattı. Özay'ın hakareti hak eden bir adam olduğuna inanmıyordum; onu tanıyan bendim. O her zaman iyi kalpliydi, her zaman anlayışlı olan taraftı, her zaman kendinden bir şeyler verir ama yine de karşısındakinden bir karşılık, herhangi bir şeyler beklemezdi. Bir an ona olan öfkesi beni incitti ve bakışlarım ön camdan dışarı salındı. Kartal'ın gözlerini profilimde gayet net, ucu zehir dolu bir okun iğnesi tenime batmış gibi acıyla hissediyordum.

"Kulüpteymiş sanırım, İrem bir şeyler söyledi ama hatırlamıyorum." Sesim stabil yükselse de bakışlarım renklerini kaybetmişti. "Cenk ondan öğrenmiş, İrem de Cenk'ten."

"Şu Cenk denen sarışının ağzında bakla ıslanmıyor," dedi Yunus konuyu dağıtmak istiyormuş gibi. "Bu arada konu ne?" Sigarasından bir fırt çekince ateşin çatır çatır ezdiği tütünün alevi zihnimde renklendi.

"İrem ne diye sana yetiştiriyor? Kulüpteyse kulüpteymiş, senin neden umurunda olduğunu düşündü ki?" diye sordu Kartal birdenbire, sesi normal bir şeyden bahsediyormuş gibi sakinlikle örülü gibi dursa da öyle olmadığı bariz ortadaydı.

"Çünkü bana bir soru sordu ve ben de onu püskürtmek için yalan söylediğimi söyledim," dedim sertçe. "Neden böyle sorular soruyorsun?"

Kartal burnundan sert bir nefes vererek, "Nasıl sorular soruyormuşum?" diye sordu aynaymışım da kendi sertliğimi bana yansıtıyormuş gibi. "Soru falan sormuyorum."

Yunus'un arkada gözlerini kısmış, kaşları çatık, garip bir ifadeyle bizi izlediğini dikiz aynasından görünce, "Her neyse ya," diye söylendim sakince.

"Aynen," dedi Kartal.

"Ne aynen ya?"

"Her neyse," diye söylendi.

"Tamam işte, ben her neyse dedim ve kapandı konu, sen neden aynı şeyi söylüyorsun? Sus işte, kapandı konu," dedim birden öfkelenerek.

"Sen sus, ne bağırıyorsun? Her neysene her neyse," dedi bir anda bana doğru dönerek.

"Benim her neyseme her neyse diyen senin her neysene her neyse!" Gözlerimi yüzüne diktim, tıpkı onun gözlerini benim yüzüme diktiği gibi.

"100 metre sonra sağa dönünüz," dedi Yunus mekanik bir sesle.

"Ne diyorsun sen de amma koyayım ya?" diye sordu Kartal homurdanır gibi.

"Yola bakmıyorsun ya, ondan haber vereyim dedim. Bakışmanızı bölmeyin siz, ben söylerim ne tarafa döneceğimizi, kaç metre gideceğimizi."

"Benim ona baktığım falan yok," dedim kafamı çevirip önümde akıp giden, bir tarafı karlarla kaplı dağ yolunu izlemeye başlayarak. "Kendi kendine konuşup, kendi kendine baksın. Her zaman yaptığı şeyler sonuçta."

"Duvara konuşuyormuşum gibi hissettiğimi söylemiştim, duvar olduğunu da kabul ettin şu an," diye karşılık verdi ama ona aldırış etmeden yolu izlemeye devam ettim. "Hem ben de sana bakmıyordum zaten."

"Yalan tamamen, bal gibi de gözlerini dikmiş bana bakıyordun," dedim ona bakmadan.

"Bak bakayım, bakıyor muyum sana ben?"

"Ne bakacakmışım sana ben, belediye baksın sana."

"Sana baksın belediye."

"3/B sınıfından Kartal ve Lavin, artık şunu keser misiniz?" Yunus derin bir nefes aldı. "Genelde ilkokulda erkekler, hoşlandığı kızlarla böyle laf yarışına girerlerdi, Kartal. Lafı açılmışken söyleyeyim, kazık kadar adamsın, farklı taktikler kullan. Bir saniye, ne zamandan beri sevgilisiniz lan siz?"

Öyle miydik? Sanırım durum buydu.

Bir an sustum, Kartal da susmuştu. Aramızda bir şey olduğunu biliyordum ama ne olduğunu en azından Yunus Emre söyleyene dek, ben de bilmiyordum.

Evet, tam ortamızda dimdik duran bir şeydi bu; uzun, sırtından aşağı pelerin gibi uzanan kanatları olan, teni elmaslarla kaplı bir yaratık gibi tam ortamızdaydı. Bazen o yaratığın gözlerini yüzümde, düşüncelerimde hissediyordum, bazense yaratık sadece Kartal'ı izliyordu ama öyle bir an geliyordu ki, gözleri yan yana duran bizde, birbirimize sustuğumuz cümlelerimizdeydi.

İşte o zaman, o yaratığın bizde gördüklerini de bizden istediklerini de iyi biliyordum.

O an, yaratığın ne olduğunu biliyordum.

"Bir süredir," dedi Kartal, bu cevap beni duraksattı ama ona bakamadım. Her ne kadar yüzüne çizdiği her mimiği merak ediyor olsam da duygular beni kıyıya gömen şiddetli bir dalgaya dönüşmüştü.

"Sonunda kabullendiniz yani, durum bu mudur?" Yunus, benim aksime çok sakindi. Beklediğinin bu olduğunu fark edince, şaşkınlık biraz daha yoğun bir şekilde içime sızıp kanıma karıştı. Sessizce yutkunduğumda bana baktığını hissettim. "Anlayan ilk kişi olabilirim ama son kişi olmayacağım, biliyorsunuz, değil mi?"

"Biliyoruz," dedi Kartal. "Bir şeyleri önce birbirimizden saklamayı başaramadık, şimdi de başkalarından saklayamayacağız, bunu zaten biliyorum."

"Sorun bizimkilerin bilmesi değil," dedi Yunus Emre anlayışla. "Sizi kuzen sananların bilmemesi gerek, hepsi bu. Yoksa isterseniz şimdi gidip evlenin. Açıkçası biliyor musunuz, bana ne?"

"Sağ ol," dedi Kartal. "Çok rahatlattın içimi."

"İçin epey rahatlamış görünüyor," dedi Yunus aramıza girip yanağımdan makas alarak.

"Ya git," diyerek omzuma koyduğu elini ittim. "Uğraşma benimle ya."

Birden Kartal'a döndü ve "Lavin, ben kimsenin elini tutmam, tuttuğum şeyler başka şeyler olur," diyerek Kartal'ı taklit etti.

"Siktir lan, göt," dedi Kartal birden, Yunus'a kurularak.

"Biz birbirimizin hiçbir şeyiyiz," diye yeniden Kartal'ı taklit etti.

"Geç dalganı," diye homurdandı Kartal.

"Lavin senin onun arkasından bana söylediklerini biliyor mu?" Bir an duraksayarak Yunus'a döndüm. Kartal'ın bumbuz kesildiğini hissetmiştim. "Güzelliği on para etmez, bendeki bu aşk olmasa dedi, Lavin..."

"At yalanı sikeyim inananı..."

"Ne dedi?" diye sordum ciddi bir ifadeyle Yunus'a bakarak.

"Dedi ki: Gözlerin, dudakların alev alev, çağırıyor yangınlara[1]... Öyle bir şey var ki sende çözemediğim, insanı çılgınlıklara sürüklüyor..." Şiirsel sesine kattığı alay beni güldürdü.

"Bunu bu şekilde sana söylüyorsa, sıkıntı büyük, Behlül Haznedar."

"Iy," dedi Yunus arka koltuğa geçerek. "Behlül o, ben Peyker, sen de Bihter..." Yunus neşeyle güldü. "Bu gece bunu hayal ederek uyuyacağım..."

"Neden böyle şeyler hayal ediyorsun lan sen benimle ilgili?" Kartal, Yunus'a yandan bir bakış attı.

"Demek sevgilisiniz," dedi Yunus sırıtışı genişlerken. Birden ikimiz de sessizliğe gömüldük. "Ha yani şimdi sevgilisiniz siz..."

Bir süre araç sessizce ilerledi.

Sonra Yunus o sessizlikte yine konuştu. "Bayağı bayağı sevgilisiniz yani şimdi siz..."

"Kes sesini," dedi Kartal. "Atarım seni arabadan."

"Beni arabadan atarken bile sevgilisiniz..."

"Sus artık ya," diye çemkirdim.

"Sevgilin çemkiriyor, Kartal, sevgilisiniz diye söyleme gereği hissettim..."

Aynı anda, "Yunus," dediğimizde güldü.

"Efendim sevgililer?"

"Hay senin kafanı götünü..."

"Lavin, sevgilin götüme başıma küfrediyor, sevgilisisin ya, bilip uyar istedim."

"Kartal yap ya," dediğimde araba yolda ilerliyor, sesimiz yola karışıyordu. "Cidden bunu yap."

"Kartal demeyeceksin, sevgilim diyeceksin. Yap sevgilim diyeceksin. Sevgilisi, yap beni!" diye alayla güldü, bu bizi de güldürmüştü.

[1] 4 Eylül 2008 ile 24 Haziran 2010 tarihleri arasında Kanal D'de yayımlanan, yapımını ise Ay Yapım'ın üstlendiği romantik ve drama türündeki Aşk-ı Memnu adlı Türk televizyon dizisindeki bir repliktir.

Çiftliğe döndüğümüzde Yunus ile aramızdaki bakışmalar Kartal'ın dikkatinin çapasıyla yarılmamıştı. Kitabı o gece gelene dek Yunus'un saklaması gerekiyordu. Böylelikle bir anlık boşluğuma gelip ona yakalanmazdım. Çiftliğe döndüğümüzde Zafer amca ortalarda yoktu, Yunus Emre dışındaki herkes salondaydı ama Yunus onun için hazırlatılan odaya gitmeyi tercih etmişti. Bu onun seçimiydi, onu zorlayamaz, onun yarasına merhem süreceğiz diye o yarayı daha da yakamazdık. Allah'tan Kartal kahveleri sormamıştı, o sırada aklı neredeydi bilmiyordum ama bu benim yararıma olmuştu; Zafer amcanın kahve istediğini düşünmüyordum.

Karnım her ne kadar tok olsa da Zafer amcanın bizim için hazırlattığı masaya oturmuştum. Masa salonda değil, oturma odasını anımsatan, antika eşyaların daha az olduğu, daha modern bir yemek odasındaydı. Büyük, dallara benzeyen kollarından ışıklar sızan avize, masanın tam ortasında duracak şekilde aşağı sarkmıştı. Zafer amca masanın başköşesinde otururken, Kartal benim yanımdaydı ve herkes çift olarak oturmuştu; yalnız olan Yunus Emre ve Zafer amcaydı. Ama zaten buna alışmış gibiydiler.

"Yeni yıl için bir planınız var mı, çocuklar?" Zafer amca gümüş rengi parlak çatalını servis tabağının kenarına koyup, dirseklerini masaya bastırdı ve birleştirdiği parmak uçlarının üzerine çenesini yerleştirdi. "Sibel bir şeylerden bahsetti ama..."

"Ormandaki partiye katılacağız," diyerek onayladı Sibelay. "Sen kutlamayı hiç sevmezsin, Zafer amca. Biz de seni rahatsız etmek istemiyoruz."

Zafer amca gülerek, "Başımın tacısınız çocuklar, sadece kutlamaları sevmem, bilirsiniz. Ama partiden önce bir şeyler içeriz, değil mi?"

"Tabii ki," dedi Sibelay neşeyle.

"Şu parti, geçen yıllarda sık sık yaptığınız partiden sanırım?" Zafer amcanın bu sorusu bir an herkesi duraksattı. Nedenini anlamasam da sakin gözlerle üzerlerine oturan sessizliğin renklerini izledim. "Sessizleşmeyin yahu, biliyorum, Leyla'nın en sevdiği partilerden biri olduğunu."

Yunus Emre elindeki çatalı yavaşça servis tabağının kenarına bıraktı. Bir sessizlik doğdu ve kelimeler, o doğumda giden bir terslik gibi doğan bebeğin boğazına kordon misali dolandı. Ormanda yeni yılı kutladıkları

zamanları hatırlamış olmalıydı, belki de en acısı şuydu ki, hatırladığı sadece parti değildi. Hatırladığı, hiç unutmadığı bir kadındı.

Yunus Emre çok geç kalmıştı, sevdiği kadına bir ömür kadar geç kalmıştı; üstelik bu olurken onun yanındaydı. Sessizliğin kınından kelimelerin kılıcını çıkaran yeniden Zafer amca oldu. "Toprağına küsmesin, şu an sizi burada görse kesin tohum dikilmeden çiçek büyüten ilk toprak olurdu." Derin bir nefes aldı, gözleri yavaşça Yunus'a dokundu. "Buraya gelmeyi kabul etme nedenin sadece seni çağırmış olmamdan değil, değil mi?"

"Evet," dedi Yunus. "Değil." Zafer amcaya değil, önündeki dokunulmamış servis tabağına bakıyordu. "Hiç olmadı."

"Geleceğin günü bekliyordum," dedi Zafer amca, kadehine doldurulmuş sudan bir yudum içip, çölde kuruyup kavlamış gibi çatlayan kelimeleri ıslattı. "Ama o günün geleceğinden şüpheliydim."

Bir an aralarında sır gibi büyüyen sessizlik, omuzlarıma bir ağrı gibi yerleşti. Kartal'ın sakin bakışları Yunus'taydı, hatta masada Zafer amca dışındaki herkes ona bakıyordu. Bakışlarının merkezine yerleştirdiği servis tabağını çıkarmaya karar verdiğinde gözlerinin dokunacağı ilk yeri merak ediyordum. Ölüm kadar zor gelen o birkaç saniyenin sonunda Yunus gözlerini kaldırdı ve tutunduğu en sağlam dala bakıyormuş gibi Kartal'a baktı.

"Bunları mı konuşacağız?" Bu soruyu sorarken Kartal'ın gözlerinin içine bakmaya devam ediyordu.

Zafer amca ellerini yeniden birleştirip çenesini parmak uçlarına yerleştirerek, "Evet," dedi. "Yıllarca kaçtığın ne varsa, şimdi bunları konuşacağız. Çünkü seni tekrar görecek miyim, bunu bilmiyorum."

"Seni görmek için tekrar geleceğim," dedi Yunus, bakışlarını Kartal'dan çekerek masanın üzerine uzandırdı. "Başta gelmek benim için yaşamak kadar zordu, biliyor musun? Ama bak, geldim. Yine gelirim."

"Ya geldiğinde burada olmazsam?"

Duymak istemediği bir şeyi duymuş gibi irkildi. Biri omzuna sertçe vurup onun dengesini kaybetmesini sağlamış gibi afallamış bakıyordu. Elinde yularını tuttuğu bir atın tekmesi kalbine gelmiş gibi kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Leyla bile öldü, sen beni hiç ölmem sanıyorsun."

Leyla bile öldü, sen beni hiç ölmem sanıyorsun. Bu cümle bana ağır geldi. Bu cümle bana, bir dağ kadar, bir şehir kadar, bir uçurum kadar, bir ölüm kadar ağır geldi.

"Niye bu kadar kolay?" Yunus Emre'nin sesi titrerken kurduğu cümle, yüzüne hiçbir ifade çizmemişti. Sanki hiçbir şey hissetmiyordu. İçi akmaktan kuruyan bir damar gibiydi; rengi vardı ama artık içinde çağlayan kan yoktu. "Senin için," dedi gözlerini Zafer amcaya doğrulturken, "bunu söylemek niye bu kadar kolay?"

"Neyi Emre? Söylesene. Benim söylediğim gibi, açıkça söyle ama." Zafer amcanın buruk tebessümü yüzüne dağıldı, sesindeki ince sızı içime doldu. "Sen daha olanları duymaktan korkuyorsun, olacaklara nasıl göğüs gereceksin?"

"Neden gelmediğimi şimdi anladın mı?" Yunus, pürdikkat baktı Zafer amcaya. "Sen yaşamışsın, belki bitirmişsin, belki bitiremediğin için güçlenmişsin, yazmışsın, silmişsin ama bir şekilde yazabilmişsin. Ben yazamıyorum, biliyor musun? Senin yazıp yazıp sildiklerin var, benim her cümlem yarım." Çatalı aldı, ete sertçe saplayıp eti ağzına attı, öyle sert çiğnemeye başladı ki, eğer o eti çiğniyor olmasaydı, ağlamamak için dişlerini sıktığını düşünürdüm.

"Yazmaya çalıştın mı da sanki?"

Yunus birdenbire elindeki çatalı sertçe servis tabağına vurarak, son nefesini alıyormuş gibi can havliyle derin bir nefes alıp üşüyormuş gibi titreyerek dişlerini sıktı. "Yapma," diye tısladı. "Ben unutmadım onun aseton kokan parmaklarını, yapma. Unutmadım ben onun her atın saçına ördüğü tek meliği, ucuna taktığı kırmızı iplikleri unutmadım, boncuk taktığını sırf intiharı hatırlatmasın diye urganlara, ben bunları unutmadım. Yapma." Gözlerini kaldırıp Zafer amcanın gözlerinin içine baktı. "Yakma. Onu ateşe tutup kavurup benim içime basma."

"Gittin kırk araba dayak yedin, sırf daha fazla acır mı gör bak diye. Bayram sabahı giydiği kırmızı elbiseye silmedin mi yüzündeki kanı? Sırf elbise kırmızı, gittiği yerde bile onu kanamadığına, onu iyi olduğuna inandırabilirsin diye." Zafer amca acı acı gülünce birden içim parçalara ayrılan bir buz kütlesi gibi dağılmaya, ruhum ızdırapla dolmaya başladı. "Leyla öldü, ben de bir zalim değilim."

"Yaptığın zalimlik değil mi dede?" diye sordu Yunus Emre, sesi şimdi adamakıllı titriyordu, titreyen ellerinin avuçlarını açıp masaya bastırırken bedeni de üşüyor gibi zangırdıyordu.

"Hangi raddedesin, gördün mü, bak."

"Hangi raddedeyim, öyle mi? Gördün mü? Rahatla. Ben de şu geldiğim raddenin anasını sikeyim."

"Ne oldu, Emre?" Zafer amca birden ciddileşerek masaya doğru eğildi. "Bak yüzüme. Söyle. Ne oldu?"

"Leyla öldü," dediğinde birdenbire sakinleşmişti. "Sen beni yaşıyor sanıyorsun."

Zafer amcanın gözleri birden yaşlarla parlamaya başlasa da ağlamadı. "Tekrarla," dedi. "Tekrarla, Emre."

"Leyla öldü," dedi Yunus ona bakmadan. "Sen beni yaşıyor sanıyorsun."

"Tekrarla!" Zafer amca birden masaya vurdu. "Tekrarla, Emre."

"Leyla öldü." Yunus'un başı titriyordu ama gözlerini hiç yummadan masaya bakmaya devam etti. "Sen beni yaşıyor sanıyorsun."

"Tekrarla," dedi Zafer amca, gözlerinden sicimle yaşlar akıyordu. "Tekrarla oğlum."

"Leyla öldü," dedi Yunus birden kafasını kaldırıp Zafer amcanın gözlerinin içine bakarak. "Ben yaşıyorum. Ben bu gerçeğin anasını sikeyim."

"Salona git." Zafer amca birden ellerini masaya yaslayarak doğrulup kalktı, dimdik durarak masanın diğer ucuna baktı. "Salona git."

"Gitmeyeceğim."

"Emre."

"Dede," dedi birden kafasını dik bir şekilde kaldırarak. "Öleyim mi istiyorsun?"

"Artık yaşa istiyorum oğlum."

Bu cümle öyle büyük bir cümleydi ki, öyle büyüktü ki... Yunus öyle çok yanmıştı ki, herkes onu sönmez sanmıştı ama sönmüş bir ateşin önünde durmuş, külleri yakmaya çalışırken zemheriden tir tir titriyordu.

Yunus birden sandalyeyi geriye doğru attı, yere sürtünürken çıkardığı ses zihnime oturdu ve Yunus kalkıp kaskatı olmuş bedenini odanın dışına taşımaya başladı. Üzerinde durduğu ayaklar, bir cesedin üzerine yerleştirilen tahtalar gibiydi.

Sibelay'ın gözlerinin kenarlarını parmak uçlarıyla sildiğini fark ettim, herkes sessizdi; Yunus odadan çıkana dek, Zafer amca masanın önünde öylece dikilerek bekledi.

"Artık yaşa istiyorum," dedi sessizce tekrar sandalyesine otururken. "Artık yaşa istiyorum oğlum." Gözlerini servis tabağına indirip yutkundu. "Sanki cennete gidebilecekmişiz gibi, cehennemini burada yaşama istiyorum oğlum."

Gözlerinden hâlâ yaşlar süzülüyordu ama çizgilerin esir aldığı yüzü, hiçbir duyguyu ele vermiyordu.

"Kartal," diye fısıldadı Zafer amca, sessizliğimize tepki vermeden. "Sen git."

Kartal başını sallayarak sandalyesini geriye doğru itince gözlerimi yüzüne çevirip, benlerin sardığı boynuna ve kanı çekilmiş gibi bembeyaz duran yüzüne baktım. Gözleri gözlerime kısaca dokundu, sonra benden ayrıldı ve burnundan içeri çektiği nefes burun deliklerini genişletirken dudaklarını yaladı. Sandalyeden kalkarken dizlerimin üzerinde duran elimi yavaşça avucunun içine almasını beklemiyordum, şaşırmaya fırsat bile bulamadan parmaklarımı onun parmaklarına geçirip elini sıkıca tuttum ve beni kaldırdı. Kimseye bakmadan, üzerime çökmüş hislerin ağırlığıyla ayaklarımın üzerinde durmak çok zor bir hâl almışken Kartal ile birlikte yemek odasından ayrıldık.

Adımlarımız çiftliğin karanlıkla boğulmaya başlamış koridoruna düşmeye başladığında, konuşmadım çünkü kuracağım hiçbir cümle, biraz evvel yaşananların üzerini örtmeye yetmeyecekti. Aynı zamanda, soracağım hiçbir soru da içimi rahatlatmaya yetmezdi çünkü biliyordum ki zaten acı dolu olan bu soruların cevapları, kendilerinden bile acıydı.

Kartal beni yavaşça verandaya çıkarınca, burada olmayı beklemediğimden kafamı kaldırıp karanlık ormana baktım. Gece, tüm silahlarını bize doğrultmuştu. Dışarısı ölüm kadar soğuktu. Avucuna hapsettiği elimi daha sıkı kavrayıp verandanın merdivenlerini indi, sonra koruluğa doğru yürümeye başladık. Yunus'un nerede olduğunu bilmesi beni yaşananlar kadar etkiliyordu şu an. Yunus'un, Kartal'ın gözlerinin içine baktığı anı hatırlayınca, aralarındaki bağın tek bir şeyle sınırlı olmadığı gerçeğini yeniden yudumlamıştım.

İleride ışıldayan, soğuğu yüzüme vuran bir göl vardı. Gölü henüz ağaçların arasında ilerlerken fark etmiştim; üzerinde sim gibi parlayan

yıldızlar, göle rengini veren gökyüzünden daha fazlasını vadediyordu. Gölün kıyısından belli bir uzaklığa kadar giden ahşap bir iskele vardı, iskelenin ucunda dikilen kişinin kim olduğunu anlaması güç değildi. Kartal'ın elini daha sıkı tuttuğumda, burnundan sert bir nefes vererek, "Zafer amca kötü biri değildir," dedi, bunu açıklamasına gerek yoktu, bunu zaten biliyordum. "Söylediklerinde haklıydı. Yaşamasını istiyor. Ama çok saçma, değil mi? Bir ölüden yaşamasını beklemek." Duraksayarak omzumun üzerinden Kartal'a baktım, yüzü karanlıklar tarafından esir alınmıştı ama yine de gözlerinde parlayan yıldız yansımaları vardı. "Damarları kurumuş birinin bileğinde nabız arayamazsın."

Gözlerimi Kartal'dan ayırıp, iskelede duran Yunus'a çevirdim. İskelenin sonunda karşılıklı duran iki korkuluk vardı, korkuluklar boyları kısa, kalın kütüklerden oluşuyordu. Yunus, kütüklerden birinin ucuna oturup derin bir nefes alarak göğün karanlığına rağmen mavi renkte duran gölü izlemeye devam etti. Şu an yüzüne çizdiği idamı görmek istemiyordum.

"Buraya bilerek geldi." Bu cümleyi beklemediğimden kaşlarımı çattım. "Hissedeceği her şeyi bilerek geldi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sibelay'ın kabul etmediği şeyi Ceyda görmüştü ama yanlış görmüştü," dedi yavaşça Kartal. Bir an adımlarım durdu, Kartal yürümek istese de el ele olduğumuz için kollarımız ikimizin arasında bir köprünün ipleri gibi gerildi. Omzunun üzerinden bana bakarken içimdeki yara kabuklarını soyarak kalbimin etrafına bir duvar örmeye başlamıştı. "İntihar etmez ama Leyla'yı kandırabilmek için etmez. Kendini öldürtür, Leyla'nın kulağına yaşayacakken öldürdüklerini söyler. Bilir çünkü, Leyla ona hep inanır. Yunus intihar etmez, onu kandırabilmek için kendini öldürtür."

Gözlerimi Yunus'a çevirdim. Başını önüne eğmiş olduğunu fark etim, gölü izliyor olmalıydı. Kolları aşağı düşmüştü, bedeni askılığa kotyulmuş, senelerdir giyilmemiş eski yün bir hırka gibiydi; hırkaya sinen son kokunun sahibinin mezarındaki toprak kurumuştu.

İskeleye düşmeye başlayan adımlarımız, onu gerçeğe döndürmüş gibi kafasını kaldırıp gökyüzüne bakmasını sağladı.

"Biliyor musun?" diye fısıldadı. "Yapamam, Kartal." Bu cümlenin üzerinden çok geçmemişti ki tekrar fısıldadı. "Onu rüyamda görme-

Ninova

yeyim diye uyumadığım gecelerin tümünü bir gecede yaşayayım istiyor, yapamam. Onun fotoğrafına bakamam, bakarsam öksüz kaldığımı anlarım; ben kendimi yetimim diye kandırdım. Çok şeyimi verdim, bir şeyim kaldı; onu da verirsem her şeyimi kaybetmiş olurum. Öksüz kalırım. Yapamam. Yetimken bile çok zor, öksüz kalırsam yapamam."

Birden bu bana çok ağır geldi. Bu bana o kadar ağır geldi ki sanki bir aynanın önünde dikiliyor, aynaya düşen yansımamda kimsesiz kaldığım gün olduğum hâlimi görüyordum. Aynaya düşen yansımanın ellerinde kanlı bale pabuçları, gözlerinde kaybın gözyaşları vardı. Kalbim delinmiş gibi hissederken yalnızca Yunus'a baktım.

"Leyla'yı geçiremiyorum," dedi. "Onu geçiremiyorum. Onu o kadar geçiremiyorum ki, o bir hastalık olsa, bir beni öldürmezdi ama bir de beni hiç terk etmezdi. Herkes iyileşirdi biliyor musun? Herkes iyileşirdi, ölense ölürdü. Ama ben ne iyileşebilirdim ne de ölebilirdim. O bende böyleydi. Onu geçiremiyorum."

Sanırım kaldırdığı her şeyin altında kalıp o kadar çok ezilmişti ki, tükürdüğü her kelime kan kokuyordu.

Ellerini bükülmüş dizlerinin üzerine bastırıp burnunu çekerek, "Kovuyorum gitmiyor, çağırıyorum gelmiyor," dedi. "Ben onu nasıl içimden atarım, bana bunu hiç göstermedi ki." İlk kez böyle net anlatıyordu duygularını. Kırık, su alan bir sandal gibi okyanusun ortasında batmadan bugüne kadar gelmeyi başarmıştı ama karaya gidecek hâli de yoktu; batmamış olması, su aldığı gerçeğini değiştirmiyordu, değiştirmezdi.

Birden Kartal içimi okumuş gibi, "Batmamış olması su aldığı gerçeğini değiştirmez," deyince gözlerimi kısıp yutkundum. "Ama buraya geldiysen, sonunda ya batacaksın ya da biri bir halat bağlayıp seni karaya sürükleyecek. Bunu kabul etmesen gelmezdin."

Kendini nasıl bir dipte hissediyorsa, dişlerinden intiharlar dökülüyormuş gibi güldü. "Anlamıyorsun, Kartal. İkimiz de kaybettik ama aynı şeyleri değil."

"Doğru," dedi Kartal. "Seni kalbinden, beni canımdan eksiltttiler. Bir değil." Anlayışla Yunus'a baktı. "Artık bu göle bırakabileceğin hiçbir şeyin kalmadı, Yunus. Kabullen."

Yunus'un intihar gülümsemesi yerini kül gibi bir surata bıraktı. "Kartal," dedi. "Hiçbir zaman Lavin'in fotoğrafını yüzüstü koymak zorunda kalma, tamam mı?"

Gözlerimdeki ifadeler donup kaldı, bakışlarım Yunus'tan çekilmese de duygular gözlerimden birdenbire çekilmişlerdi. Kartal'ın gözlerine yayılan hiçbir şeyi göremedim ama elimi tutan eli, birden bir uçurumdan düşmek üzereymişim, sıkıca tutmazsa ellerinden kayıp gidermişim gibi sıkılaştı.

"Yunus," dedi Kartal yavaşça. Arkamızda büyüyerek bizi yutmak için sokulmaya başlayan tsunaminin gölgesi ruhuma düştüğünde, bakışlarım Kartal'a çevrildi. "Ben Lavin'in fotoğrafını hiç yüzüstü çevirmezdim." Diğer elini Yunus'a uzattı. "Leyla'nın yüzünü sana çevir artık."

Yunus duraksadı, kalbimin atışları yavaşladı. Aslında onun seçimi ne olursa olsun, içinde kanamaya devam eden yara, bastırılan tüm pamukları da yara bantlarını da kan leşe çevirmeye devam edecekti. Ama artık bir seçim yapması gerekiyordu. Ya kaçmayacak, Leyla'nın yüzünü kendisine çevirecekti ya da kaçmaya devam edecek ve bir gün sobelendiğinde hiç ayağa kalkamayacağı bir yerden adımlarına ateş edilecekti.

Ona uzatılan eli tutmadı, Yunus. Bunu neden yapmadığını sorgulamadım ve içimdeki ses, dalgaların altında kalmış bir taş gibi dibe çöküp sustu.

"Bana," dedi Yunus güçlükle, "biraz müsaade et. Nefes almam gerek."

"Tamam, kardeşim." Kartal elimi yavaşça sıkarak başını salladı. "Sen ne diyorsan, hepsine tamam."

Kartal ile iskeleden ayrılırken içimde susturduğum sesin zayıf nabzını duyuyordum ama kelimeler dilime yaklaşmadı. Kartal'a bu konu ile ilgili sorular soramadım. Koruluğa doğru ilerlerken Yunus'u arkamızda o hâlde bırakmak, gözyaşları içinde atlattığım bir gecede hissettiğim yalnızlığı hatırlatmıştı bana. Çok yerinden yara almış insanların ortak olurdu bakışları, düşünceleri; hatta öyle bir ortak olurdu ki, çoğu zaman o insanlar aynı yerde aynı cümleyi kurarlardı. Bir yerlerde belki de aynı anda, aynı durumda, aynı cümleleri kurmuştuk onunla.

"Sessizsin," dedi Kartal, karanlığa düşen adımlarımız durmadı.

"Ne denir bilemedim," diye mırıldandım.

"Haklısın." Gözlerini üzerimde hissedince omzumun üzerinden kafamı kaldırarak ona baktım. Altın kahve gözleri, karanlığa devrilmiş bir ateş gibi yanıyordu. "Yunus'un da imtihanı Leyla'ymış."

"Ne acı," diye fısıldadığımda bakışları derinleşti, "imtihanını verebilmesinin bir yolu bile yok."

Bakışlarında bir duygu görür gibi olsam da sakince, "Öyle," demekle yetindi.

"Yunus Emre konusunda..."

"Lavin," diyerek lafımı böldü. "Ne kadar az endişelenirsen, korktukların o kadar az gerçek olur."

"Haklısın," dedim sadece.

"Biraz nefes alması gerek," dedi Kartal. "Üzerine düşülmesi onu daha çok kapana kısılmış hissettirecektir. Bu arada şu Cahit meselesiyle ilgili sana anlatacaklarım var."

Kaşlarım havaya dikilirken, "Nedir?" diye sordum.

"Bugün aslında o herifle ilgili bazı şeyler öğrendim, bazı garip şeyler." Merak içimde bir kuyu yaratmaya başlayınca ona daha dikkatli baktım. "Adam her şeyden elini ayağını çektiğini kanıtlamak için mi yoksa başka işler peşinde koşmak için mi bilinmez, bir hastaneye ortak olmuş. Özel bir hastaneye."

Duyduklarıma inanamıyormuş gibi gözlerimi kırpıştırıp, "Nasıl?" diye sordum.

"Hastanenin yarısını almış işte. Yönetimi kurulundaymış." Gözlerim fal taşı gibi kocaman olmuştu. "Ama bu onu, amacımıza bir adım daha yaklaşmamız konusundaki basamak yapıyor olabilir."

"Bir hastaneye ortak olması garip," dedim kabul ederek. "Bazı şeyleri yerinde görmek istiyor olabilir mi?"

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Kafamın içinde dolaşmaya o kadar çok başladın ki, düşüncelerine bulaştım sanırım," dedi, anlayamadığım için ona bakakalmıştım. Devam etti: "Bana öyle gibi geldi. Bu bahsedilen özel hastanenin tüm kırmızı reçeteli ilaçları bünyesinde bulundurduğunu biliyorum. 2012 yılında da bu hastanenin ilaç deposundan ciddi sayıda morfin kaybolmuş. O dönem herkes yargılanmış ama bir sonuca ulaşılamamış. 2014 yılının ocak ayında hastaneyi mühürlemişler ancak bu mühür sadece üç ay kadar hastanenin kapısında kalmış. Sonrasında da hastane el değiştirmiş ve kadro yenilenmiş. Yeni kadroda Cahit'in de adının olması garip değil mi? Özellikle de mimli bir hastanede."

"Cahit, evet, önemli bir ayrıntı. Uyuşturucu ile bağlantısı olduğu belli," dedim ama durmadım çünkü kafamda oturmayan taşlar vardı. "Ama aradığımız kişiyi çok yanlış yerlerde arıyorsak ya? Tüm uyuşturucu sorununu ikimiz çözemeyiz."

"Aradığımız şey ya asla kontrol etmeyeceğimiz bir yerdeyse?" Kartal'ın bu sorusu beni birden dut yemiş bülbüle çevirdi. "O yüzden elimi her taşın altına sokup, gerekirse her yılanın başını okşamalıyım."

"Bu konuda ne olursa olsun arkanda durduğumu zaten söyledim, o yüzden pek yorum yapmayacağım," diye fısıldadım içtenlikle.

Bana onu anladığımın farkında bir ifadeyle baktı. Elimi bırakmasını beklemiyordum ama elimi bırakmasıyla beni kolunun altına çekmesi bir oldu ve birbirine yaslanan vücutlarımız, soğuğun içinden bir ateş oku gibi geçerek o soğuğu kırdı. "Cahit konusu için yeni bir plan yaptım," dedi, dudaklarından düşen kelimelerin gölgesi başımın üzerine gerilmiş bir tavan gibiydi. "Ama bu konuyu şimdi konuşmayacağız."

"Ama merak ediyorum."

"Canını yeterince sıkan bir akşam oldu," demesini beklemediğimden kaşlarımı çattım. Beni anlıyordu, benim onu anladığım gibi. Her ne kadar önümüzdeki yolu o çiziyor olsa da bazen duruyor ve yolu benim devam ettirmemi sağlıyordu. Bu yüzden şu âna dek tanıdığım kimseye benzemiyordu. "Şu partiden bahsetmemiştim sana, kusura bakma." Bu beklenmedik cümlesi beni tamamen afallattı. Tamam, her ne kadar aramızdaki eşitliği bir şekilde sağlasak da genelde hesap verme aşamasına gelene kadar bin dereden su getirmesi gerekirdi. Şaşkınlık içerisinde aralanan ela gözlerimi kaldırıp onun yüzüne baktığımda yüzündeki ifade çok durağandı. "Genelde ailemle kutlarım derken ciddiydim bu arada. Ama bazen bizimkilerle de kutluyordum. Biz gece kulüplerini, fazla gürültülü ve her an yaşanacak bir tatsızlığın gölgesini taşıyan yerleri sevmeyiz. Yunus, Leyla'yı böyle bir orman partisinde, bir yılbaşı gecesi görmüş. Ara sıra orman partisi için kaçardık, yine öyle bir geceydi işte. Bizim için geleneksel olmasa da kök salmış bir aktivite gibi oldu."

Yunus'un Leyla'yı buradaki bir orman partisinde, yılbaşı gecesi gördüğünü duymak boğazımı düğüm düğüm etmişti. Binlerce soru, karaya oturan büyük gemilerin uzanan burunları gibi zihnime oturup burnunu kelimelere uzattıklarında derin bir nefes alma ihtiyacı duydum. Ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum ama şimdi yeniden buradaydı, yine o partiye katılacaktı, yine Leyla'yı gördüğü gecenin aynısını bu kez büyük eksiklerle yaşayacaktı; bunu nasıl kabul ediyordu? Aklında bir şey mi vardı? Birden kalbim endişe bataklığına batmaya başlayınca,

Kartal hissetmiş gibi, "Yapmaz," dedi. "O Leyla'nın izlediğine inanıyor, kandıramayacağını bilir, yapmaz."

"Şu partide hep sizi tanıyan insanlar mı var?"

"Genelde," dedi Kartal, şimdi adımlarımız daha da yavaştı. "Zaten bir kulübü dolduracak kadar büyük bir kalabalık olmuyor. Ama boş da olmuyor."

"Umarım boş sorular soran insanlar olmaz," dedim, endişemi görmesini istiyordum çünkü hakkımda sorular soran insanlar beni gerçekten geriyordu. Onların sorularını yanıtlayacak enerjim de yoktu üstelik. Yılbaşı gecesinde de o enerjiyi bulacağımı sanmıyordum.

"Boş soru soranlara dolu bir bakış atar, onları susturursun." Ona garip garip baktım. "Ne? Bunu hep yaparsın."

"Öyle yaptığımı bilmiyordum."

"Artık biliyorsun."

"Uyumak istiyorum," dedim açıkça. Kendimi yorgun hissediyordum. Bu yorgunluğu fiziksel olarak değil, ruhsal olarak çok derinde hissettiğimden dinlenmeye ihtiyacım vardı. Kar taneleri, tıpkı yağmur damlaları gibi çiselemeye başlamıştı ama o kadar ufak parçalardan oluşuyorlardı ki, eğer kafamı kaldırıp göğe yayılan beyaz bulutlardan düşüşlerini görmesem karın başladığını anlamazdım bile.

Beni sertçe kendine çekti. "Uyuruz o zaman."

Kollarımı onun ince beline sararken içime doldurduğu huzur kırıntılarını saklamadan gülümsedim. "Uyuyalım o zaman."

Telefonun melodisi odaya yayılmaya başladığında, kirpiklerim gözlerimin üzerinden doğrulup kalkamayacak kadar ağır gelen yüklerden ibaretti. Titreşim de melodiye eklendiğinde ağzımın içine yayılan acı tatla yutkunup gözlerimi güçlükle de olsa araladım. Hemen karşımda bembeyaz bir manzara bulmayı beklemiyordum; yüksek çam ağaçlarının her bir dalında lapa lapa kar vardı. Uykulu gözlerimi cam duvardaki manzaradan çekemesem de ısrarla çalan telefonuma bakmam gerektiğini anlayıp bakışlarımı telefona indirdim. Görüntülü bir arama geldiğini görünce panikle hemen yan tarafıma baktım. Kartal yanımda

değildi, uyuduğu taraf dağınıktı ve sıcaklığı hâlâ yataktaydı ama kendisi ise yoktu.

Görüntülü arayan kişi İrem'di. Kızların arasındaki muhabbetlere çok dahil olmadığımdan ne yapacağımı pek bilmiyordum ama eğer görüntülü aramaya yanıt vermezsem garip kaçabilirmiş gibi geliyordu. Kız kıza konuşmalarda bu çok normal bir şeydi sanırım, benim de normal davranmam gerekiyordu. Dağılmış saçlarıma ve uykulu suratıma aldırış etmeden aramayı cevapladığımda ekrana düşen ilk yüz benim yüzümdü, biraz sonrasında İrem'in yüzü tüm ekranı kapladı ve görüntüm küçük bir çerçeve şeklinde kenara indi.

"Uyuyor muydun?" diye bağırarak sorup güldü. O benim aksime sağlıklı görünüyordu. İyi bir uyku çekmiş, tüm cilt bakımlarını yapmış ve makyajıyla yüzünü renklendirmiş gibiydi. Sarı, özenle düzleştirilmiş saçlarını kulağının arkasına iterek, "Saatin kaç olduğundan haberin var mı senin?" diye sordu.

"Sen arayana dek derin bir uykudaydım, bakmadım," dedim huysuz huysuz. Gözlerimi ovuşturarak, "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Gerçekten berbat görünüyorsun." Kıkırdadı. "Yılbaşı için dönmeyecek misiniz gerçekten? Hiçbir plana dahil olmadım, hâlâ bir umut dönersiniz diye bekliyorum."

"Bursa'dayız," dedim. "Akraba ziyareti. Burada geçireceğiz, biliyorsun. Kaçamayız."

"Kayak mevsimi de geldi aslında," diyerek yarım bir gülücük sergiledi. Arkadan başka sesler de geliyordu ama görüntüde yalnızca İrem vardı. "Bu arada şu mesajlaştığımız konuyu daha ayrıntılı konuşmamız gerek, tabii yüz yüzeyken! Şu Özay falan filan..." Gözlerini devirdi. "Aptal, nasıl sarhoştu bir görsen, bir ara DJ kabinine çıkıp İbrahim Tatlıses'ten Bir Ayrılık Şarkısı falan isteyecekti. Aşırı iğrenç."

İçime sinen küçük bir his birden büyüyüp tüm ruhumun üzerini kara bulutlar gibi sardı. Özay'a verdiğim duyguların ağırlığı altında kaldığımı hissettim ama renk vermemeye çalışarak, "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," dedim, sesim inanılmaz pürüzlüydü. "Ee biz gelmiyoruz, senin de yapacak bir şey bulman gerek yılbaşında. Belki Ogünlerle falan olursun, Emirler falan, yine parti yaparsınız."

"Konudan kaçıp duruyorsun, bence Özay'a söylediğin gibi birl var senin hayatında..." Kaşlarını indirip kaldırarak güldü. "Ogün'e kalsa

Nihova

evde parti yapmak istiyor, şimdiden bunalmış beyefendi. Emir yine içelim, dans edelim, zıplayalım modunda, her zamanki Emir yani." Kaşlarını kaldırıp alayla güldü. "Berra katılamıyor, annesiyle bir davete katılacaklar, sanat falan. Ceyda ve ben kaldık grupta, sen de yoksun, ne yapacağız hiç bilmiyoruz. Ya Emir'e uyup kulübe geçeceğiz ya da Emir'i bize uydurup evde partileyeceğiz."

"Cenk ve Suphi sizinle olmayacak mı?"

"Yok," dedi İrem keyifsizce. "Özay'la olacakmış onlar. Planları konusunda konuşmadık."

"Beni mi soruyor o kaknem?" diye bir ses duyuldu telefonun diğer ucundan. "Durmuşlar orada, canım arkadaşımı, kas kütlesi bebeğimi çekiştiriyorlar. İbrahim Tatlıses'miş, benim arkadaşımın varoş acısı çekeceğini mi sandınız? Doldurur bir kadeh viskisini, denizi izleyerek içer en yüksek plazalarda." İrem gülüyordu ki sesin sahibi telefonu İrem'in elinden aldı. Cenk, dalgalı uzun saçlarıyla tam karşımda belirdiğinde gözlerini kısarak ekrana baktı ve birden korkuyla gözlerini iri iri açtı. "Euzu billahi mineşşeytanirracim, bismillahirrahmanirrahim!"

"Ne diyorsun be?"

"Ay Suphi," dedi i harflerini uzatıp bir elini kalbine koyarak. "Nas suresinin sadece başını biliyorum ben ama ne bileyim, hiç canlı canlı cin görürüm diye düşünmemiştim ki, bilsem ezberlerdim ben hayatım."

"Ya of, git be!" dedim birden çirkefleşerek. "İrem, al şunun elinden telefonu ya."

İrem telefona uzanıyordu ki Cenk, dirseğinin tersiyle İrem'e bir tane patlatıp, "El kol yapma, el kol yapma!" diye cırlayarak bana döndü. "Kız bitli, bakayım arkandaki yastığa, pahalı da görünüyor. Güzelim yataklara bit mi döküyorsun sen? Pis!"

"Ya git, git!"

"Belertme gözlerini bana, bir çarparım ağzına, kapağı açılmış baraj gibi kan akar. Kız, o yastığın üzerindeki kılıfın markasını gördüm ben." Telefonunu burnuna kadar soktu. "Vallahi de gördüm, billahi de gördüm. Sen o markaya bit sirke döküyorsun. Elim ayağım titriyor, alın şu telefonu elimden."

İrem telefonu alana kadar Cenk aptal aptal konuşmaya devam etti. Sonunda İrem'i gördüğümde rahat bir nefes aldım. "Bakma şuna sen," dedi İrem gülerek. "Özay'a laf kondurmuyor. Ondan bu hâlleri..."

"Onun bana genel durumu bu," dedim umursamazca.

Odanın kapısı hafifçe tıklatılınca birden panikle kapıya baktım. Bakışlarım yavaşça ekrana dönerken, "Beni çağırıyorlar," diye mırıldandım. "Sonra yine konuşalım mı?"

"Olur," dedi İrem. "Dikkat et kendine, eğer konuşma zamanımız olmazsa şimdiden musmutlu yıllar diliyorum."

"Ben de sana," dedim yavaşça gülümseyerek. Telefonu kapatmamla, kapının aralanması bir oldu. Sibelay, üzerinde binici kıyafetlerini anımsatan giysisiyle içeri girdi. Üzerindeki pelüş yeleğin ortasında duran kemeri düzelterek, "Müsait misin?" diye sordu, dudaklarında hafif bir tebessüm demlenmişti.

"Evet, tabii." Yataktan kalkıp açık hâlde yerde duran valizime doğru ilerledim. Arkamdan geldiğini hissetmiştim.

"Atlara bakmaya gideceğiz, gelmek ister misin?"

"Kıyafetlerinden anlamıştım," dedim kaşlarımı kaldırarak. Açık duran valizin içine bakmak için eğildiğimde güldüğünü duydum. "Kartal nerede? Biliyor musun?"

"Hayır," dedi. "Sabah erken saatlerde çiftlikten ayrılmışlar Yunus'la."

Başımı aşağı yukarı sallayarak kırmızı bir kazağı valizden çıkarıp Sibelay'a doğru döndüm. Birden onu bu kadar yakınımda bulmayı beklemediğimden irkilmiştim ama renk vermemeyi başararak, "Olur," dedim. "Atları severim."

"Hiç bindin mi?"

"Hayır ama babam çok iyi binerdi." Dudaklarım kurduğum cümleye leke gibi bir gülümseme de ekleyince, Sibelay gözlerime hüzünlü gözlerle bakıp anlayışla gülümsedi. "Öyle bakma," diye ekledim. "Gerçekten Sibelay, öyle bakman için babamdan bahsetmedim." Elimdeki kazağı yatağın üzerine atıp tekrar valize döndüm ve eğilip altıma giyebileceğim bir şeyler bakmaya başladım. Saçlarım yüzümün kenarlarından sarkarak yüzümü avuçları arasına almıştı. "Eskiden babamın sık sık ziyaret ettiği bir çiftlik vardı, orada da bir atı vardı. Sık sık o at ile gezerdi ve aralarında bir bağ olduğuna inanırdım. Atın ismi Pusula'ydı."

Sibelay'a bakmasam da gülümsediğini hissettim. "Pusula'ya bindin mi hiç?"

"Hayır, ben hiç ata binmedim," dedim. "Balerin olduğum için bacaklarıma ekstra özen gösteriyorduk. Bir de korkuyordum." Dudak-

larımı yalayıp siyah kot pantolonu girdiği çamaşır yığınının içinden çıkardım. "Bacaklarıma zarar vermekten korkup buz pateni yapmam tam bir ironi gibi, değil mi? Buz pateninde düşmeyeceğime beni inandıran kişi babamdı. Biliyorum, eğer ata binseydim, o zaman da beni düşmeyeceğime inandıran yine babam olurdu."

Sibelay'a dönüp, yüzüme düşen saçları kulaklarımın arkasına sıkıştırdığımda, kollarını göğsünün üzerinde bağlamış, gözlerine oturan derin bir hayranlıkla beni izlediğini fark etmiştim. İri, siyaha yakın koyuluktaki zifir gözlerini kısarak, "Babanla olan anılarını saatlerce dinleyebilirmişim gibi hissediyorum, garip," diye mırıldandı. "İçimi ısıttı bu kısacık anı bile."

"Teşekkürler," dedim çünkü başka ne denirdi gerçekten bilmiyordum.

"Peki Pusula'ya ne oldu? Yani hiç gördün mü babandan sonra?"

Başımı iki yana salladım. İçime ekilen duyguları göstermekten kaçınarak, "Onu hiç görmedim," diye fısıldadım. "Sadece sakatlandığını duymuştum, bir ayağının üzerine basamadığını. Babamı kaybettikten birkaç ay sonrasıydı, babamın arkadaşları vurulacağı hakkında konuşuyorlardı kendi aralarında."

"Ah... Bu kalbimi kırdı."

"Umarım vurmamışlardır, umarım Pusula iyileşmiştir," dedim yavaşça.

Birden aralık kapıdan Kartal girince, konuşmalarımızı duymuş olma ihtimalini göz önünde bulundurarak irkilip bakışlarımı yatağa çevirdim. Hangi ara geldiğini bile anlamamıştım aslında. Yunus ile olan işleri bitmiş olmalıydı ama ne yaptıklarını bilmiyordum. Sibelay, Kartal'ı fark edince irkilerek, "Gelmişsin," dedi. "Ben de Lavin'i atlara bakmak için kaçırmaya gelmiştim."

"Ya, geldim geldim, Sibelay," dedi Kartal hızlı hızlı. "Hadi çık şimdi odamdan."

"Ayı," dedi Sibelay yüzünü buruşturarak. "Ben Lavin'i almaya geldim, hem burası sadece senin değil, Lavin'in de odası."

"Evet." Kartal, başını salladı. "Bizim odamız. Ve sen odadan çıkıyorsun. Şimdi."

"Ayı yönünden uyandığını bilmiyordum canım arkadaşım," diye söylendi Sibelay gözlerini devirerek. Bana omzunun üzerinden baygın bir bakış gönderdi. "Aşağıdayım, gelmek istersen."

"Gelir gelir," dedi Kartal tekrar hızlıca. "Hadi, gidip şeftalinle oyun oyna sen. Deh dıgıdık deh diye bin ona, salının ormana doğru. Hadi."

Sibelay dişlerini öne uzatarak, "Ha ha," diye homurdandı. "Sevimsiz, seviyesiz." Arkasını dönüp odadan çıkana dek çöken sessizlik, Sibelay'ın gidişiyle yerini imalı bakışlara bıraktı ama bakışlar uzun sürmedi.

Gözlerimi çıkardığım kıyafetlere indirip, "Giyineceğim," dedim. "Siz neredeydiniz?"

"Giyinirken bana mı haber veriyorsun? Buyur, giyin. İşimiz vardı."

Ona düz düz baktım. "İyi bari, arkanı dön."

"Niye? Görmediğim bir şey var da ben mi kaçırdım?"

"Görmediğin çok şey var, Alaşan," dedim imalardan uzak, oklarını yüzüne saplamış bakışlarımı ona yönelterek.

"Keşke şimdi gösterip aklımı alsan," derken altın kahve gözlerine düşen yansımamdaki bedenim yanıyordu.

"Aklını zaten almıştım diye hatırlıyorum." Ona sırtımı dönüp üzerimde salaş bir şekilde salınan kazağı bedenimden bir deri misali sıyırıp yatağın üzerine attım. Sadece iç çamaşırlarımla kaldığımda, bedenimde bir bıçağın yanan ucu gibi dolaşan gözlerini hissedebiliyordum. Bir an için, vücudumdaki tüm damarların kasıldığını hissettim. Kırmızı kazağa uzanıp onu üzerime geçirene dek konuşmadım, o da konuşmadı ve bu sessizlik bir yangın olup odanın içini sarmaya başladığında, ateş en çok karnımda yanıyordu. Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. "Yanlış mı hatırlıyorum?"

"Doğru," dedi boğuk bir sesle. "Akıl mı bıraktın bende?"

Kaşlarımı kaldırarak kazağı bedenimden aşağı indirip yatağın ucuna oturdum. Pantolonun paçalarını ayaklarımdan geçirdiğim anlarda saçlarım yine yanaklarımın kenarlarından bir avuç gibi akarak yüzümü içine almış, ondan saklamıştı. Kartal'ın bana doğru düşen adımlarını hissettim, göğsümün altındaki kalbim bir çaresizlik iniltisi çıkarır gibi hızlanıp dalgalandı ama sonra o atışlar, bir sessizlik çukurunda son buldu. Bir elini uzatıp büyük avucunun içine toparladığı bal rengi saçlarımı omzumun gerisine doğru atınca, sadece gözlerimi kaldırarak ona baktım ve bana üstten salındırdığı bakışlarının verdiği hislerin kalbimi çiğnediğini hissettim.

"Şu saçların insanda akıl mı bırakırmış?" Açıkça kurduğu soru cümlesi, sorudan uzak bir gerçek olarak içime ılık ılık akmaya başladığında,

kirpiklerimin altına gizlenen gözlerimi ona sundum. Bakışlarımız birbirine tutunmuş uçurum ve dal gibiydi; birimizin sonu yok etmekken diğerimiz hâlâ onun içinde bir yere yaşam bırakmayı düşünüyordu. Saçlarımı usulca, ağır ağır, bir balıkçının ağını denizden çekerken sardığı gibi avucuna sarmaya başladığında, sustuğunu sandığım kalbimin atışları, birden ağzına kadar adrenalin depolu bir iğne göğsüme saplanmış gibi doludizgin yükselmeye, savrulmaya başladı.

Saçlarımı sardığı elindeki parmaklarının uçlarını elmacık kemiklerime doğru sürtüp, yavaşça konuştu. "Şu tenin, insanda akıl mı bırakırmış?" İşaret parmağını avucundaki saç birikintisinden ayırarak gözlerimin altına sürtüp, "Şu gözlerin," dedi kısık bir sesle. "Şu bakışların." Parmağını gözümün altındaki çukura koydu. "Şu anlamların." Gözlerini yüzümden çekmeden konuştu: "İnsanda sabır mı bırakırmış?"

"Neden böyle konuşuyorsun?" diye sordum kalbimden kopup gelen sesi dinleyerek. "Daha çok benim sabrım sınanıyormuş gibi hissediyorum sen böyle konuştuğunda."

"Sen de benim gibi sabrediyorsun, öyle mi?" Yavaşça eğilince yüzlerimiz arasındaki yakınlık, nefeslerimizin birbirine çarpmasıyla alev aldı. "Lavin," dedi gözleri gözlerime bir ömürden kopan bir gün kadar yakınken. "Çok sabret, olur mu? Bendeki sabır, sendeki sabır ne zaman biterse, o zaman biter çünkü."

"Ya benim sabrım bitiş çizgisine çok yakınsa?"

"O zaman bitiş çizgisinin diğer ucunda seni bekliyorum."

Sertçe yutkunup onun kan rengini almış dudaklarına baktım, dudaklarının şekli hep dikkatimi çeken belirgin bir ayrıntıydı. Bakışlarım gözlerine tırmandığında, nefesi dudaklarımın üzerine kapandı ve içimin ne kadar onunla dolu olduğunu fark ettim. Bana kendini öyle bir sürmüştü ki, çıkarmaya çalışırsa onunla dolu lekelerim olurdu. "Neredeydiniz?" diye tekrar sordum konuyu dağıtmak istiyormuş gibi. Nefesim onun dudaklarına onu susturmak isteyen bir dalga gibi vurduğunda, durulacağını sandığım o kayalık sanki daha fazla dalga arzuluyormuş gibi bana biraz daha yaklaştı.

"Merak mı ettin?" İmalı sesi, dudaklarının yakınlığıyla birleşince bir an afalladım ama çaktırmadım, gözlerinin içine baktım.

"Merak etmesem sormazdım."

"Hadi ya?" diye fısıldadı sorar gibi. "Biraz daha meraklan o zaman."

"Niyeymiş?"

"Bu beni kesmedi." Burnunu burnuma sürterek konuştu: "Ben leopar pençelerini tenimde hissetmek istiyorum."

Dudaklarım anlık yukarı kıvrıldı, alt dudağımı yalayarak kaşlarımı kaldırıp, alayla, "Kötek de istiyor olabilirsin," dedim. "O gözlerinden yine pis pis kokular geliyor, gözüne mi sıksam ne yapsam?"

"Gözüme mermi sıkacak gibi konuştun, gerçi bir parfümü silah gibi kullanman beni gerçekten etkiledi..."

"Seni değil de başka bir şeyleri etkilemiş gibi duruyor, Kartal," dedim ciddiyetimi takınarak. "Her neyse, ben atları görmek istiyorum." Pantolonumu yukarı çekmek için ayağa kalkmamla, kafamın Kartal'ın çenesine sertçe çarpması bir oldu. Kısık bir inilti eşliğinde geri çekildi, pantolonumun düğmesini geçirip, "Pardon," diye mırıldandım. Çenesini avucunun içinde ezer gibi tutup sağa sola çevirirken bana kötü kötü baktı.

"Beni imha etmeye programlı bir silah gibisin anasını satayım," dedi. "Dahası, çekiliyorum da sana."

"Acıdı mı çok?" Söylediklerinin etkisi bedenimi alevden bir hale içine almıştı ama yine de canını yaktığım düşüncesi içime oturunca derin bir nefes alarak elimi çenesine doğru uzattım. "Bakayım."

"Şimdi numaradan ağlamaya başlasam, susmam için meme verir miydin acaba?"

"Domuz," diyerek omzuna sertçe vurdum. "Bir şeyin yok senin, sapasağlamsın."

"O nasıl bir vurmaktır lan? Güreşçi gibi indirdi," dedi Kartal şok içinde.

"Bileğim sağlamdır."

Tam odanın çıkışına yöneldiğim sırada, "Şu Pusula," diyerek adımlarımı sekteye uğrattı. "Onun için üzüldüm."

Kapının önünde dururken yavaşça omuz silkerek, "Ben de öyle," diye mırıldandım.

"Antalya'daki bir çiftlikte miydi? Zamanında babamla çiftliklerin çoğuna gitmişliğimiz vardır."

"Evet," dedim kırık bir sesle. "Muhtemelen şu an hayatta olmayabilir."

Kartal'ın üzüldüğünü hissettim, bunu hiç göstermez, hatta belli etmezdi ama şu an üzüldüğünü biliyordum. Onu, bana kendini gös-

termediği zamanlarda da görebilecek kadar iyi tanıyordum. İçime yığılan duyguları bir köşeye itmem gerekiyordu. Bu aralar o kadar duygulardan ibarettim ki, eğer bir pusula olsaydım, yönüm acı olurdu ve gösterdiğim her yere varabilmek için gözyaşı denizini aşmak gerekirdi. Sibelay'ın yanına indiğimde üzerime ufaktan ufalanmış olan yorgunluk hafiflemişti ama bedenimde genel olarak bir hâlsizlik tıpkı ağrı misali dolaşıyordu.

Koruluktan geçip toprak araziye varana dek yürüdük, dışarıda kuru bir soğuk vardı ve arazideki toprağın üzerinde her noktasında olmasa da buzlaşmış kar birikintileri vardı.

"At ahırları şurada," dedi Sibelay parmağıyla ilerideki ahşap yapıyı işaret ederek. Yapının önünde üst üste koyulmuş saman desteleri vardı. Ahşap, uzun ve dar bir yalak da hemen orada, saman destelerinin önünde duruyordu. Hafif bir koku genzimi yakmaya başladığında bir an zamanın içinde geçmişime ait bir kapı belirdi ve o kapının arkasında beni bekleyenin babam olduğuna inandım.

Neslihan, "Belki Bulut'u da görürüz," dediğinde Sibelay'ın durgun bakışları ona çevrildi. Bulut, Leyla'nın atı olan Bulut olmalıydı. Sakince ahıra doğru ilerlerken şu an aralarında olduğum bu insanlarla ne kadar ortak acılara ev sahipliği yaptığımızı bir kez daha anlama şansına sahip olmuştum.

"Bulut diğer atlarla anlaşamıyor," dedi Sibelay, ahırın tahta kapısını itti ve kesik kapı açılınca zemine yayılmış saman birikintisinin içinde yürümeye başladık. Odalara ayrılmış gibi duran barınakların her birinde bir at olmalıydı. Ayak seslerimizi duyan bazı atlar tepki gösterir gibi nallarını yere vurarak yürüdüler ama bir tanesi kafasını ona ayrılan bölmeden dışarı çıkarana dek onları hiç görmeyeceğimi düşünmüştüm. Kahverengi bir at, iri, siyah gözlerini yüzüme dikerek beni izlemeye başladığında birbirine bağladığım kollarım çözüldü ve bilinçsiz bir istekle elimi kahverengi ata doğru uzattım.

"Nedim biraz huysuz bir attır," dedi Nesli gülerek.

Kahverengi ata tam dokunacakken duraksayarak omzumun üzerinden Nesli'ye baktım. "İsmi Nedim mi?"

"Evet," dedi Nesli, uzun, beyaz dişlerini göstererek sırıttı. "Zafer amca kadar olmasa da epey yaşlı. Zafer amcanın gençliğini bildiğini söylerler."

Nedim, yani kahverengi at, siyah gözlerine yansımam düşmüş bir şekilde sadece beni izlerken ne düşünüyordu bilmiyordum ama ona dokunma isteği bir fırtınaya dönüştüğünde kendimi durduramayıp onun beyaz lekeli alnına dokundum. At, bir an ona bıraktığım dokunuş tüm hücrelerinde elektrik akımına neden olmuş gibi ürperdi ama gözlerini yüzümden çekmeden öylece durup ona dokunmama izin vermeye devam etti. Parmaklarımı yavaşça beyaz lekesinde gezdirip, olabildikçe nazik bir şekilde onun tüylerini geriye doğru taradım. Her ne kadar sakin bir imaj çizse de her an hırçınlaşabilirmiş gibi asi de görünüyordu.

"Nedim'e dokunabildiğimi Zafer amca görseydi, kesinlikle seni kıskanırdı," dedi Sibelay, avucunu omzumda hissettim ve Sibelay, avucunu omzuma koyduğu an Nedim birden geri çekilip, huzursuz bir nefesi yüzüme doğru bırakarak bana baktı. Atın huzursuz olduğunu fark edince havadaki elimi indirerek Sibelay'a soru işareti saçan gözlerimi çevirdim. Açıklama ihtiyacı duymuş olacak ki, "Nedim, ilk zamanlar Zafer amcanın bile ona dokunmasına izin vermiyormuş. Bu arada Nedim şu âna dek üzerine tek bir insan almış at da değil, biliyor muydun? Zafer amcanın atı olmasına rağmen, Zafer amca ona hiç binememiş. Nedim biraz garip, asi bir at. Birini üzerinde taşımaktansa onu vurmalarını tercih edermiş, öyle demişti Zafer amca."

"Ona dokunmama kızmadı," dedim saf saf.

"Sana dokunduğum anda geri çekildi ama," dedi Sibelay. "Belki de güzel kumrallardan hoşlanıyordur, hım?"

Nesli, "Yapma, tamam mı? Lavin'e düşman olmak istemiyorum," diye söylendi gülerek.

Derin bir nefes alarak beni izleyen Nedim'e çevirdim gözlerimi. "Babam, atlarla aramda bir bağ olduğuna inanırdı," diye mırıldandım. "Onlar beni rüzgâra ulaşmam için taşımak isterlermiş, öyle söylemişti." Gülümsedim.

"Baban da şair gibi adammış," dedi Neslihan, sesi içtendi, ona darılamadım ya da kızamadım çünkü kalbini kalbimde hissettim.

"Öyleydi." Nedim'e tekrar elimi uzatmak istesem de bu kez cesaret edemediğimden ellerimi indirip, gözlerimi kafalarını barındıkları ahşapların arkasından çıkaran diğer atlara çevirdim. "Bulut neden diğer atlarla anlaşamıyor?"

"Leyla'yı kaybettikten sonra Bulut bunu hissetmiş gibi içine kapandı," dedi Sibelay, ellerini arkasında birleştirip benden uzaklaşarak ahırın uzun koridoru boyunca yürüyüp, hemen ileriden gün ışığının aralıklarından içeri sızdığı ahşap duvarın önünde durdu. Işık, şeritler hâlinde bedenine yerleşmişti; bu güzel bir görüntüydü. "Bazen hayvan dostlarımız, bizle ilgili olan şeyleri öyle yürekten hissederler ki, hastalanırlar. Leyla'nın yokluğunda Bulut çok hastalandı," diye fısıldadı, Neslihan sessizce onun tenine çizilmiş ışık şeritlerini izliyordu. Sibelay soluk bir nefes aldı. "Yunus zamanında gelip, Bulut'a bakmasaydı, bugün yaşıyor olmazdı. Çok mu romantik düşünüyorum bilmiyorum, Nesli bazen öyle düşündüğümü söyleyip kızar bana ama ne düşünüyorum, biliyor musun?" Omzunun üzerinden bana doğru bakmasıyla, ışık şeritleri boynunu ve yüzünü aydınlattı. "Leyla, ikisini birbirine emanet etti. Bulut'u ve Yunus'u. Ama ikisi de hâlâ hasta."

"Yunus, Bulut'u en son ne zaman gördü?" diye sordum merakla.

"Bulut hastalandığında. Sonra Bulut, Yunus'u görünce iyi oldu ama sonrasında bir daha kalabalıkta olmak istemedi. Şimdi diğer ahırda, yalnız kalıyor." Neslihan'ın bir çırpıda anlattıkları beni derin bir sessizliğe emanet etti.

"Parti için heyecanlı mısınız?" Sibelay, bir atın başını okşarken sormuştu bu soruyu. "Ben ne giyeceğime hâlâ karar veremedim. Eski dostlarımızdan da mutlaka denk geleceğimiz isimler olacak." Derin bir nefes alıp kaşlarını çattığında sadece onu izlediğimi fark etmiştim; esmer yüzünde garip bir ifade belirene dek onu sakince izledim ama sonra o ifade beni endişenin kucağına öylece bıraktı. "Orman partilerine genelde rahat kıyafetlerle gider, sadece alkol alıp dans etmek odaklı olurduk ama şimdi büyüdük, şık olmak istiyorum." Gözlerini burun kemerinden yukarısını okşadığı ata çevirdi. "Yine de büyük varillerin içinde yanan ateşleri ve fıçıya ağzımızı dayayarak içtiğimiz biranın tadını özledim. Ve Leyla'yı. Onu da özledim."

"O gece," dedi Nesli uzun, ince ama güçlü kollarını Sibelay'ın beline sararken, "büyük varillerin içinde yanan ateşlerin etrafına toplanıp eğleneceğiz ve fıçıya ağzımızı dayayıp bira içeceğiz, bebeğim." Çenesini Sibelay'ın omzuna yaslarken gözlerini kıstı. "Ama Leyla olmayacak."

"Sadece Leyla mı?" Sibelay'ın sorusu içime doğrultulmuş bir silah gibiydi, tetiği kuracağı cümlelerden birindeki en güçsüz kelime çekmek

üzereydi. "Kardelen de olmayacak. Orman partisini hep merak etmişti, bir keresinde onunla konuşuyorduk. Bu partiyle ilgili." Gözlerini yumunca, bir meleğin kanadından düşen tüy, yüzünü gezip tenini karıncalandırmış gibi gülümsedi.

Kahverengi gözleri, yüzünün ortasında duran kapanmış iki büyük yara gibiydi.

Bir süre, esmer, genç kadının siyah saçlarının uçlarına doladığı maşanın ısısından süzülen dumanları izledi. Genç kadın, izlendiğini fark edip kafasını kaldırdığında, inci kadar beyaz dişlerini göstererek gülümsedi ve üzerinde bir sayıyı taşıyan takvim yaprağı griye boyandı; şimdi içerisinde oldukları an, eski bir film kaydı gibi siyah beyazdı.

"Beni neden öyle izliyorsun, guguk kuşu?" diye sordu Sibelay, ellerinin içine aldığı küçücük yüzüne konmuş meraklı gözlerin sahibine gülümseyerek.

"Geçen haftaki yeni yıl partiniz nasıl geçti?" Kardelen'in pembe dudakları büzüştü. "Hani şu beni almadığınız."

"Sen bize mi darıldın?" Sibelay maşanın düğmesine basıp, demirinin soğumasını beklemeden makyaj masasının üzerine bırakarak koltuğun üzerinde bağdaş kurdu ve Kardelen'e doğru döndü. "Bilmiyor musun? Kartal alkollü ortamlardaki denyoların arasındayken hep gergindir. Seni korkutacak şeyler yapacaktı ve görmeni istemedi. Her zaman kavga çıkarır."

"Önümde birini direksiyonuyla birlikte arabasının camından dışarı çıkarmıştı, yani korkmazdım."

Sibelay dişlerini göstererek gülerken başını iki yana salladı, özenle sararak şekillendirdiği dalgalar iki yana sallanıp yavaşça düşerek genişlediler. "Bunu trafikteyken mi yaptı?"

"Evet," dedi Kardelen normal bir şeyden bahsediyormuş gibi. "Geçen ay."

"Bir keresinde de kampüsün ortasında bir elemanı basketbol potası olarak kullanmıştı." Sibelay kollarını iki yana açıp bir daire oluşturunuk ellerini ortada birleştirdi. "Çocuk bu şekilde duruyordu, Kartal her basket atmaya çalıştığında ve atamadığında, top çocuğun suratına çarpıyordu ve Kartal da çocuğun iyi bir pota olmadığını gerekçe göstererek çocuğu her seferinde yumrukluyordu. Abin hep böyledir."

"Evet ve siz beni partiye almadınız."

"Kardelen..."

"Ne? Orman partileri hep dizilerdeki gibi olur ve ben bunu yaşamadan ölmek istemiyorum."

"Salak salak konuşma ya." Sibelay gözlerini aynaya çevirdi, Leyla'nın mavi gözleri, göğsünün ortasından aşağıya sarkan mavi boncuktan bir kolye gibiydi; birden hiç boynunda olmayan o kolyenin ağırlığını boynunda, kolyenin asılı olduğu ipin keskinliğini teninde hissetti. "Tamam, konuşurum abinle. Gelecek sene bizimle birlikte orman partisine gelirsin."

"Gerçekten mi?" Kardelen oturduğu yerden âdeta zıplayarak kalkarak, tek adımda Sibelay'ın yanına vardı ve Sibelay'ın bağdaş kurduğu için toplu duran dizine otururak kollarını Sibelay'ın boynuna sardı. "Peki, yanımda bir kişiyi daha getirme hakkım var mı?"

"Bu kişi bir erkekse... Abin seni değil ama beni ve o adamı fena benzetir."

"Hayır, o bir kadın. Sen ve ben gibi..."

"Yoksa..."

"Hey, hayır. Ben onu abime ayarlamayı düşünüyorum, kendime değil!"

"Kimin başını yakacaksın sen?" Sibelay genişçe sırıttı. "Senin yaşlarındaysa, baştan söyleyeyim, yazık etme kızcağıza."

"Yaşının ne önemi var ki, Sib?" Kardelen gülümseyerek aynaya baktığında, Sibelay sakince onun gülen yüzünü izliyordu. "Onun kadar yüreği büyükle hiç karşılaşmamışsındır. Kimse karşılaşmamıştır. Ben karşılaştım. Abim onu tanıyor ama ben, benim gibi tanısın, o büyük yüreğiyle karşılaşsın istiyorum."

Sakin gözlerle Sibelay'ı izledim, konuşacak sanmıştım ama susmuş, sakince atın burun kemerinden yukarısını okşuyor, dalgın görünüyordu. "Biliyor musun?" diye fısıldadı sonunda. "Bu partiye seninle gelmek istiyordu."

İçime ok gibi saplanan ağrıya rağmen sakince, "Ne?" diye sordum.

Neslihan, dudaklarını Sibelay'ın omzuna bastırırken, Sibelay çenesini Nesli'nin saçlarına sürterek bakışlarını bana doğru çevirdi. "Ona bu sene için söz vermiştim. Seni de getirecekti yanında."

Yutkunmak istedim ama birden bu o kadar zor geldi ki, sadece Sibelay'ın yüzüne baktım. Yapabileceğim tek şey buymuş gibi.

"Yunus katılmamıştı ama Zafer amcayı görmemiz gerekiyordu, geleneği bozmadık ve orman partisi yaptık. Döndüğümüzde Kardelen

bizimle gelmediği için üzgündü." Bakışlarını tekrar ata çevirip, atın burun kemerini okşadı. "Gelecek yıl için seninle gelmek istediğini söyledi. Ben de ona söz verdim." Yutkundu. "Şimdi buradasın ama o yok. Ben sözümü tutmuş sayılır mıyım?"

"Sayılırsın." Boğazımdaki yanma hissine rağmen gülümsedim. "Onu tanımıyor musun? O meraklı gözlerin hep üzerimizde olduğunu, senin sözünü tuttuğunu görmediğini mi sanıyorsun?"

"Öyledir, değil mi?"

"Evet," dedim başımı hızlıca sallayarak. "Öyle."

"İçim birden çok rahatladı." Genişçe gülümsedi. "Gerçekten."

Tam arkamı dönüp, içime ekilen duygudan kaçmak ister gibi uzaklaşacakken, "Lavin," dedi Sibelay, sesi beni duraksattı ama ona çevirmedim bakışlarımı. Bakışlarım sadece yerde kaldı. Adımlarının bana doğru düştüğünü hissettiğimde, bir an yürüyüp gitmek ve bana doğrultulacak her yaralayıcı kelimeden kaçınmak istedim ama bunu yapmadım. Ahırın çıkış kapısının önünde durduğum saniyeler çok uzamış gibi gelmişti, Sibelay'ın bana yaklaşması sanki asırlara mâl olmuştu. "İçimde kalmasını istemediğim bir şey var."

Omzumun üzerinden ona baktım. Neslihan bizi duyamayacak kadar geride kalmış, atlardan biriyle ilgileniyordu. Sibelay'ın iri, badem şeklindeki koyu renk gözlerine indirdiğim gözlerime yayılmış soru işaretleri onu gülümsetti.

"Kartal ile ilgili."

"Nedir?"

"Kardelen'in bu partiyi istemesinin en büyük nedeni, ikinizin yakınlaşmasını istemesindendi. Siz, onun kendi kurduğu dünyada yön verdiği, o çok sevdiği oyuncakları gibiydiniz," dedi, sesinin kıyılarına vuran her dalgada gözyaşlarımdan parçalar koparmış tuz kristalleri vardı. "Belki ki içten içe sizi bir arada tutmak istiyordu."

"Sibelay," diye fısıldadım, Sibelay durup gözlerimin içine baktı, ben de onun tam gözlerinin içine, derinlerine baktım ve ruhunu görmeyi diledim; çünkü tam şu an, ona ruhumu gösteriyordum. "Nasıl oldu, neden oldu, ne zaman oldu diye sorma," dedim yavaşça, ardından çenem yavaşça yukarı kalktı ve ona bunu söyledim: "Kartal'ı sevmek, elimde olan bir şey değildi. Kartal'ı sevmek, durdurabileceğim bir şey

değildi. Kartal'ı sevmek, belki yapmam gereken son şeydi ama kaçabileceğim bir şey değildi."

Dudaklarına anlık da olsa yayılan o küçücük gülümseme, bir sayfaya bir harfi çizmeden hemen önce vurulan mürekkep lekesi gibiydi.

"Onu seviyorum ve bu bir oyun değil. Hiç olmadı."

"Biliyorum," dedi Sibelay, anlık duraksasam da yüzümde bir şeyler bozulmadı; rengim hâlâ aynı olsa da içimdeki kelimeler karman çormandı. "Onu sevdiğini bilmediğin zamanlarda da biliyordum."

Birden ne diyeceğimi bilemeyip, gözlerimi yere indirerek sadece bekledim. Beklemek nasıl büyük bir kanserse, ciğerime doldu ve o lekenin gitgide daha da büyüdüğünü ciğerlerimde hissettim. Biliyordu, belki de hep bilmişti; evet, öyleydi. Hep bilmişti. Benim bilmediğim zamanlarda bile, o biliyordu çünkü görmemek imkânsızdı. Aramızda hep olan o büyülü şeyi, herkes görebilirdi çünkü tılsımı tüm ruhlar tarafından hissedilecek kadar güçlüydü.

Sanki içimi okumuş gibi, "Ve onun da seni sevdiğini biliyordum," dedi Sibelay, kalbim birden atağa geçerek göğsüme ardı arkası kesilmeyen darbeler indirmeye başladı. Sustum ve konuşmasını bekledim. Konuşmasına, kelimelerine, düşüncelerini bilmeye ihtiyacım vardı. "Seni sevdiğini kendisine bile itiraf edemediği zamanlarda, bunu biliyordum."

"O hep böyledir, itiraf edemez." Nesli'nin sesi birden irkilmeme neden oldu. Bizi duymuş olması yanaklarıma kan renginde bir gerçek gibi oturduğunda sadece yutkundum. "Ama aranızda tüm bu olan bitenleri görmeyecek kadar da kör değiliz. Ne yalan söyleyeyim, iyi bile dayandınız."

"Nasıl yani?" diye sordum çekimser bir sesle.

"Ateş ve barut gibiydiniz, aynı evde yalnızdınız ve sen hakkı yenemeyecek kadar çekici bir kadınsın." Nesli bize doğru dönüp, onu ilk gördüğümden daha da uzun görünen turuncu saçlarını karıştırdı. "Bilirsin işte, çekim berbat bir şeydir, insanı bir köpeğe çevirir."

"Aramızdaki sadece çekim değildi," dedim birden savunmaya geçerek. "Bizim aramızdaki..."

"Aranızda birbirinize duyduğunuz ihtiyaç ve mecburiyet vardı," dedi Sibelay, Neslihan'ı düzelterek. "İhtiyacın olduğu yerde çekim ka-

gönülmezdir ve onun ilk ihtiyacını karşılayan sendin. Bu yüzden sana çekilen ilk o oldu."

"İlk ihtiyacı mı?"

"Uykuları," dedi Neslihan, Sibelay'ı onaylayarak. "Ona uykularını verdin."

Uykuları... Kâbusların içinde, içki şişelerinin diplerinde kaybettiği uykularını vermiştim ona. Elimi bir çocuğun annesinin elini tuttuğu gibi tutmuş, üzerini bir çocuğun annesinin o çocuğun üzerini örttüğü gibi örtmemi beklemişti. Üzerini kendimle örttüğümde, ikimiz de kâbuslardan arınmış, içki şişelerinin diplerinde boğulmaktan son anda kurtulmuş uykuların kollarında bulmuştuk kendimizi. Ona uykularını veren bendim, bu doğruydu. Ama benim uykularımın da tek sebebi oydu. Uyuyordum çünkü o vardı. O varken, yarı ölüm olan uyku bile güzeldi.

"O da bana uykularımı verdi," dedim kabullenerek. Bir zamanlar benim için kabullenmek, kaybetmek demekti; şimdiyse kabul ediyordum çünkü zafer onunsa, yenilgi çok güzeldi. "Yalnızken kaybettik uykularımızı, sonra birlikte yeniden uyumayı öğrendik."

Sibelay genişçe gülümsedi. "Sevişmeyi de öğrenirsiniz..."

Yanaklarıma aniden oturan ısıyla öylece Sibelay'a bakakaldığımda, Neslihan kıkır kıkır gülüyordu. "Olmadığı ne malum?" diye çetrefilli bir soru attı ortaya Nesli. "Kapalı duvarlar arasında neler oluyor, bilemeyiz... Hem illaki çıplak mı sevişilir? Belki başka türlü bir sevişme..."

"Ya of, tamam, susun ya!" Hızla arkamı dönerek onlara bakmadan atların tutulduğu ahşap ahırdan çıktım. Yanaklarıma, hissettiğim soğuğa rağmen cayır cayır oturmuş bir utanç duygusuyla olduğum ortamı çok hızlı bir şekilde terk etmiştim.

Tam çiftlik evinin verandasının önüne geldiğim anda Zafer amca ve Kartal birlikte kapıdan çıktılar. Kartal'ın gözleri gözlerime dokunduğu anda az önce konuşulanları hatırlayıp yanaklarımın içini dişledim. Kartal bana hafifçe göz kırpıp, bakışlarını Zafer amcaya çevirdi.

"Lavin, atlara bakmıyor muydun sen güzel kızım?" diye sordu Zafer amca gülümseyerek. Yeleğinin kenarından ortasına doğru bir zincir uzanıyordu, zincir altın rengindeydi ve yüksek ihtimalle de altındandı. Ayaklarında yine uzun, siyah binici botları vardı, pantolonu botunun içindeydi; temiz bir gülümsemeyle yüzüme bakmaya devam etti.

"Evet, hepsine baktım," diye yalan söyledim, sesime küçük bir panik sızdığından Kartal bir şeyleri fark etmiş gibi bana baktı ama bana baktığını hissettiğimden ona bakmak daha güç geldi ve gözlerimi Zafer amcadan ayırmadım. "Nedim'i de gördüm, sizin atınızmış."

"Ah uslanmaz Nedim..." Gülerken şakağını kaşıdı. "Ne aksidir bir bilsen."

"Ben ona dokundum," dedim birden çat diye. Zafer amca duraksayarak, bunu söylememi beklemiyormuş gibi yüzüme baktı. "Söylediğiniz kadar da uslanmaz değil bence."

"Nedim ona dokunmana izin verdi mi?"

"Evet, sakince durdu ve onu okşamama izin verdi. Sibelay omzuma dokununca Nedim irkilip geri çekildi."

"Çok şaşırdım buna." Zafer amca bu cümleyi öylesine kurmamıştı, çok netti, şaşırdığını görebiliyordum. "Nedim yanına kimseleri yaklaştırmaz. Arpasını bile ben dökerim."

"Babam atlarla aramda bir bağ olduğuna inanırdı," dedim omuz silkip, verandanın merdivenlerini tırmanarak. Kartal'ın bakışları şimdi yüzüme yoğunlaşmıştı ama ona bakmamak konusunda ısrarcıydım. "Belki Nedim de bu bağı hissetmiştir, bilmiyorum." Zafer amcaya bakmaya devam ettim. "Bulut'a da siz mi bakıyorsunuz?"

"Evet," dedi Zafer amca başını sallayarak. "O yalnız kalıyor diğer ahırda. O da yanına kimseleri istemez. Ne bir at ne de bir insan. Yalnız kalmayı sever. Evet, Nedim kendine dokundurmaz ama Bulut kendine baktırmaz bile."

Zafer amcanın nasıl bu kadar rahat, acılarla dolu bir geçmişi hiçe sayar gibi konuştuğunu anlamıyordum ama içimde bir yerde, en çok ve en büyük acıyı onun taşıdığını düşünen bir yanım vardı. İnsanlar nerelerinden kırılırsa, oranın sivri olduğunu bilir ve en çok orası törpülensin diye uğraşırdı; belki de Zafer amca, o kısmı küt olana dek kendini çok kez duvara vurarak yaralamıştı.

"Yunus hiç Bulut'un yanına gitti mi geldiğimizden beri?" Bu soruyu ortaya bırakmıştım, muhatabı yalnızca Zafer amca değildi. Kartal'a da yönelmiş bir soru vardı ortada ama Kartal beni duymazdan gelmeyi seçerek cevabı Zafer amcaya bırakmayı tercih etti, belki de bilmiyordu.

"Gitmedi. Daha salona gidip Leyla'nın fotoğrafına bakmaya korkuyor, Leyla'nın büyüttüğü atın yanına gider mi sanıyorsun?" Zafer amca

keyifsizce güldü. "Ben seni çok sevdim, biliyor musun? Hiç diğerleri gibi değilsin."

"Nasıl yani?"

"Korkmadan sorular sorabiliyorsun, tanıdığım tüm kadınlar bu soruları içlerinden sorar, öğrenmekten korkarlar."

"Korkmam için bir sebep yok," dedim sakince. Bakışlarım Kartal'a çevrildi. "Yunus'u gördün mü?"

"Bursa'ya indi," dedi Kartal, bugün birlikte de ortadan kaybolduklarını hatırlayınca daha ısrarcı gözlerle ona baktım. Altın kahve gözleri belli belirsiz yüzüme dokunup geri çekildi. "Biraz işleri varmış."

"Senin de vardı işlerin sanırım," dedim, merak kanıma karışmış hastalık gibiydi ama direkt sormak da istemiyordum.

"Evet," dedi sadece Kartal. "Baksana, benim seninle bir işim var." Zafer amcanın yanından ayrılarak bana doğru ilerledi, bakışlarımı kaldırıp yüzüne baktığım sırada Zafer amcanın gözleri üzerimizdeydi. "Gelsene benimle."

"Nereye?" Ona dikkatle baktım.

"Gel işte." Beni bileğimden yakalayınca bir an afalladım ama bozuntuya vermedim. Zafer amca hafifçe gülümseyerek bizi izlemeye devam ediyordu. Kartal beni bileğimden çekiştirerek içeri soktu ve Zafer amcanın kadrajından çıktığımız an elimi geri çekerek ona dik dik bakmaya başladım.

"Yine ne diye beni bez bebek gibi oradan oraya çekiştiriyorsun sen ya?"

Parmaklarını dudaklarıma bastırdı, dudaklarıma kor alevler dökülmüş gibi donup kaldığımda, "Sus," diye fısıldadı göz ucuyla kapıya ve sonra da bana bakarak. "Burak ve Sahra'nın arasını düzeltmemiz gerek."

Parmakları dudaklarımda olduğundan sesimi çıkarmadan, kalbimde gitgide büyüyen bir sızıyla onun yüzünü izlemeye devam ettim. Parmaklarını nihayet dudaklarımdan çekerek kelimelerime geçebilmeleri için yol verdiğinde, "Araları hâlâ limoni mi?" diye sordum yavaşça. Dudaklarımda hüküm süren parmaklarının oradaki sıcaklığı zihnime kazınmış bir olay gibiydi; saniyeler geçmiş olmasına rağmen her geçen saniyede bir defa daha tekrara düşüyordu.

"Limoniden daha kötü. Burak'ın kafasında soru işaretleri, Sahra'nın da kolay aşılamayan inadı var." Gözlerini yeniden kapıya çevirdi, ardın-

dan bana bakıp, altın kahve gözlerini gözlerimin içine mıhladı. "Yeni yıla aralarında süren bir gerginlikle girmelerini istemiyorum," dedi Kartal. "O yüzden aracı olmamız şart."

"Sen ve aracı olmak?" Ona duyduklarıma inanamıyormuş gibi baktım. "Ciddi misin?"

"Yok, şaka yapıyorum. Tabii ki ciddiyim." Ellerini siyah kotunun ceplerine sokup bana üstten bir bakış atınca, gözlerimi kısıp bakışlarına sakin kalmaya dikkat ederek karşılık verdim. "Burak'a ona dövme yapacağıma söz verdim, üniversiteden beri dövmelerinin çoğunun ince işlerini bana yaptırır." Konunun nereye bağlanacağını bilmediğimden ona bakmaya devam ediyordum. "Yunus'la Bursa'ya inip dövme için gereken birkaç temel parçayı aldım." Gözlerini bir an etrafta dolaştırınca bunun nedenini merak ettim ama çok sürmeden tekrar bana baktı. "Gerisi sende. Sahra'nın kulağına Burak'a dövme yapacağımı atıp, bir dövme de kendine yaptırmak istediğini söyleyeceksin ama benden çekiniyor gibi de yapacaksın. Sahra, konu kendisi olunca korkak olsa da sevdikleri için cesurdur. Senin için bana rica etmeyi teklif edecek, sen de hemen kabul etmesen de sonunda kabul edip, onu alıp yanıma geleceksin."

"Ee?"

"Burak, ona yapacağım modeli düşünürken aralarında bir muhabbet başlar, biz de muhabbetlerine dahil oluruz. Olur da konuşmazlarsa, muhabbeti başlatan biz oluruz, ellerinde olmadan muhabbete katılırlar."

Şeytan, diye iç geçirsem de sakince, "İşe yarar mı?" diye sordum.

"Muhabbetin nereye bağlanacağına bağlı," dedi Kartal. "Ama konuşmadıkları sürece bu konuyu aşamayacaklar. Şu an ikisi de sessizi oynuyorlar. Kavga bile etseler, sonunda konuşmuş olacaklar ve bu sessiz kalmalarından iyidir."

"Bu olabilir," dedim, söyledikleri mantık çerçevesinden bakıldığında çok akıllıca şeylerdi. Kavga bile etseler, şu an doğan sessizlikten daha yararlı olurdu onlar için. Sessizlik büyüdükçe, birbirlerine sağır olmaya başlayabilirlerdi. Bir kez sağır olurlarsa, bir daha birbirlerine söyleyecekleri hiçbir kelimenin anlamı kalmazdı.

"O zaman sen şimdi gidip Sahra'yı buluyorsun," dedi Kartal bana, gözlerimin içine bakışı dikkatimi dağıtsa da başımı sallayarak onu onayladım. "Ormana bakan cam odada olduğumuzu, dövme yapacağımızı falan söylüyorsun, ne yapacağını zaten biliyorsun."

"Tamam," dedim. "Burak nerede?"

"Beni odada bekliyor."

Başımı salladım. "Sahra'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Burak'la kaldıkları odadadır," dedi Kartal. "Bizim kaldığımız kat-ta, karşı tarafımıza bakan üçüncü kapı."

"Tamam o zaman, ben şimdi gidiyorum." Tam merdivenlere yöneleceğim sırada, Kartal her ne kadar bundan nefret ettiğimi bilse de beni bileğimden kavrayarak kendine doğru çekti. Sırtımı ona dönmüş üzere olduğum için birden çevrilince göğsüm göğsüne çarptı ve kafamı kaldırıp onun güneşin gölgesi gibi görünen içleri iri, çekik gözlerine baktım. Dudaklarını bebek saçlarımın başladığı noktaya bastırırken gözleri gözlerimin önünden silinmişti. Dudaklarının baskısı zihnime dolandı ve hisler çözüldükleri yerden dökülerek kalbimi kapladı. Dudaklarını alnıma sürterken burnundan sert bir nefes verdi, ılık nefesi saç diplerime sızarken gözlerimin üzerinden aşağı sarkan kirpiklerim bakışlarımı gizledi.

"Geç kalma," dedi, erkeksi sesine dolanan tınıyı içime bir duygu gibi yerleştirmişti.

Elimi sertçe geri çektim ama onun yüzüne bakmadım. Çünkü bakarsam, hissettiğim her çıplak duygu, onun gözlerinde çıplak derisinden de sıyrılacaktı. Merdivenlere yönelip onu arkamda bıraktığımda, bazı hislerin nedenleri kara bir gölge gibi kafamın içine çökmüştü. Kafamın içinin onunla dolduğunu fark edince iki kaşımın ortasında bir korku yarığı oluşmuştu; onu bu kadar özümsememeliydim.

Sahra ile Burak'ın kaldığı odanın önüne geldiğimde düşünceler geriye doğru yatarak zihnimde görünmez oldular. Bakışlarım bir süre kapıda bekledi, sonunda yumruğumu kapıya yavaşça indirdim ve Sahra'nın cılız sesini duyana dek elimi geri çekmedim. "Gel," demişti zayıf ses, beni içeri davet ederken onun isteksizliğini solumuştum ama biraz daha iyi hissedebilmesi için üzerine gitmem gerektiğini biliyordum. Kapıyı aralayıp içeri girdiğimde beni karşılayan, kaldığımız odadaki kadar büyük bir cam duvar olmasa da yine camdan bir duvardı. Cam duvar, duvarın yarısını kaplamıştı, bir kısma kadar devam etse de sonrasında plastik bir şerit duvar ile camı birbirinden ayırıyordu ve camın şerit geçen diğer tarafı gri bir duvara dönüşüyordu.

Sahra, duvara dayalı kadife yatak başlığına yaslanmış, dizlerini karnına kadar çekmişti. Dizinin ön kısmına yasladığı açık kitaba dikili gözlerini geri çekerek kapıya çevirdi. Beni görmeyi beklemiyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Lavin, gelsene." Dizlerini indirmesiyle zayıf bacakları yorganın altında kayboldu ve açık duran kitabın kapağı kendiliğinden kapandı. "Kusura bakma, biraz pasaklıyım," dedi gülümseyip, saçını kulağının arkasına iterek.

"Sorun değil," dedim yalanlama ihtiyacı duymadan. Duymayı beklediği, iyi göründüğünü söylemem değildi; duymak istediği bu kadar basit şeyler değildi. Onu tam olarak tanımıyordum ama onunla geçirdiğim çöpe atılamayacak bir süre zarfı vardı. Bu süre zarfında Sahra'nın bu grubun en hassas ruhu olduğunu anlamıştım. Belki yaşadıkları, belki de ruhunu saran o hassas bariyer, onu diğerlerinden bir tık daha çözülmesi kolay hâle getiriyordu. Ona baktığımda acılarından kaçan bir kız çocuğu görüyordum ve yine ona baktığımda gördüğüm, acılarına sarılan bir kız çocuğuydu.

Yatağın önüne geldiğimde Sahra dağınık saçlarını bileğine geçirdiği mor bir tokayla bağlıyordu. Atkuyruğu şeklini verdiği saçları aşağı doğru salınıp yanağına sürtündü ve Sahra yeşil gözlerini bana dikti. "Canın mı sıkıldı çiftlikte?"

"Eh," dedim kuru bir sesle. "Senin de canın sıkılmışa benziyor."

"Aynı tas, aynı hamam," dedi, sesi bitkin geliyordu. "Dikilme öyle, otur yanıma."

"Aslında oturmaya gelmedim," dedim, karnım ağrıyormuş gibi bakıyordum çünkü bir karın ağrım olduğuna inanırsa, yapacaklarıma da inanırdı. Şu an önemli olan onun güvenini kazanmaktı ve bu diğer grup üyelerinin güvenini kazanmakla aynı değildi; o çok zor biriydi ve güvendiği her yerden delik deşik edilmişti.

"Ne oldu?" Tedirgin olmuş gibi yavaşça doğrulup, kapağı kapanan kitabı aldı ve komodinin üzerine bıraktı. Komodinin üzerinde, yarısı içilmiş bir su bardağı vardı. Duyacaklarına hazır değilmiş gibi su bardağına uzandı ve içinde toz parçalarının uçuştuğunu gördüğüm suyu umursamadan kafasına dikti. Canı sıkkındı, bu çok belliydi. "Anlatsana," dedi suyu yutup, bardağı komodinin üzerine bırakarak.

"Kartal ve Burak alt katta dövme hazırlığı yapıyorlar," dedim dudaklarımı öne doğru uzatıp, sıkıntılı bir ifade takınarak.

"Dövme hazırlığı mı?" Sahra bir an afalladı, anlayamamış gibiydi. "Anlamadım."

"Kartal'ın dövme yaptığını biliyor muydun?" Konuyu biraz uzatmalıydım, kolaya kaçarsam karşımdaki kuş, bu daldan uçup giderdi. "Yapıyormuş. Hatta Burak'a bir tane yapacak. Bugün Yunus ile Bursa'ya inip malzeme almışlar. Dövme için..."

"Hım..." Keyifsiz bakışlarını ellerine indirip, "İyi," diye mırıldandı. "Burak dövmeleri sever."

"Ben de dövme yaptırmak istiyorum," dedim ve elimi omzuma koyup, "Burada bir tane var, görmüşsündür," diye ekledim. "Kartal'dan istesem bana da yapar mıydı?"

"Yapar," dedi Sahra, dudaklarına güvenilir bir tebessüm çizdi. "Neden yapmasın? Sen ne istersen yapar."

"Öyle mi?" Nefesim boğazıma dizilmişti sanki. Parmaklarım, bilincim dışında boğazıma kaydı ve soluk boşluğumu okşayarak etrafa bakum. "Biraz çekindim açıkçası. İstemekten..."

"Saçmalama. Neden çekinesin ki?"

"Ne bileyim," dedim kuru bir sesle.

"Senin için onunla konuşurum," dediği an, avı kapana sokmuşum gibi gözlerimi kıstım. Birden komodinin üzerinde duran telefonuna uzanınca, "Dur," dedim korkarak. "Telefondan mı isteyeceksin?"

Bana garip garip baktı. "Evet, ne oldu ki?"

"Öyle daha çok utanırım," dedim tek nefeste. "Kendin söyleyemiyor musun falan der, utandırır beni. Birlikte insek, hem Burak senin sevgilin, sen onu izliyormuş gibi yaparken bana dövmeyle ilgili bir şeyler sorarsın, ben de o sırada istediğimi belli ederim, olmaz mı?"

"Çocuk gibi oyun mu oynayacağız, Lavin?" Keyifsizce güldü. "Kartal bunu anlar."

"Amaç anlaması zaten. Direkt söylemekten çekiniyorum..."

"Ne tuhaf kızsın," dedi gülümsemesi içtenleşirken. "Şey, gelebilirim ama Burak ve ben hâlâ... Bilirsin işte, aynı konular." Gözlerini kaçırıp tekrar parmaklarına indirdi. Pembe alt tonlu nude bir renge boyanmış zarif, uzun tırnaklarını izlemeye başladı. "Böyle olmaktan ben de mutlu değilim ama hâlâ barışmadık."

"Siz çocuk musunuz da küsüyorsunuz?"

"Bilmem," dedi Sahra. "Belki de biz koca çocuklarızdır."

"Hem belki aranızı da düzeltmiş olursunuz," dedim ona kuvvet vermek ister gibi. "Dövmelerden konuşurken falan..."

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Sahra. "Konuşursak her şey daha da beter hâle gelebilir, bundan korkuyorum."

"Konuşmazsanız her şey mükemmel olmayacak ama."

"Öyle mi?" Bana bir çocuk masumluğuyla bakınca, bir an her şeyi boş vererek başımı iki yana salladım.

"Amacım dövme falan değil, Sahra. Seni kandırmayacağım," dedim direkt olarak. Bana bakakaldı ama konuşmamı bölmedi. "Sen ve Burak, yani ne zamana kadar susacaksınız? Ya kılıçlarınızı giyinip savaşın ya da sarılıp birbirinize sevdiğinizi söyleyerek yaralarınızı iyileştirin. Yeni yıla küs girmenizi istemiyoruz. Buraya seni alıp, Burak'ın yanına götürmeye ve sizi barıştırmaya geldim. Şu ankinden daha kötüsünün olmayacağının da garantisini veriyorum çünkü o koca adam seni çok seviyor."

Sahra, "Beni kandırmadığın için teşekkür ederim," dedi yavaşça. "Ama yüzleşmekten korkuyorum."

"Bence yüzleşmekten korkma, geç kalmaktan kork." Onun elini tutup yavaşça çekerek, "Şimdi kalk," dedim. "Üzerini değiştir ve gidip o adama âşık olduğu kadını gösterelim."

"Âşık yani bana..."

"Şüphen mi vardı?" Kıkırdadığımda Sahra da gülüyordu. "Kalk giyin, bu gece sana sarılıp uyuması için ona en iyi hâlinle görünmen ve meydan okuman gerekiyor..."

"Sarılıp uyumak için mi yani..."

"Sahra..."

"Tamam..."

"Sen giyin," dedim kapıya yönelirken. "Seni kapıda bekliyorum ama lütfen havanın çok soğuk olduğunu aklında bulundurarak giyin. Anlık aşk ateşiyle yanarken giyinirsen, gece birlikte uyumak yerine bir acil serviste birlikte sabahlarsınız."

"Uyuyacağımıza inanıyor hâlâ ya..."

"Ne ahlaksız insanlarsınız be," diye çemkirdim kapıya doğru kaçarken. "Üstüme iyilik sağlık ya..."

Sahra pis pis sırıtarak, "Çoğul konuştun, Kartal mı bir şey dedi yoksa?" diye sorup güldü.

"Ya ne diyebilir bana Kartal?" Kapıyı açıp kendimi koridora atarken ona dik dik bakmaya devam ettim. "Ne diyebilirmiş bana Kartal?" Kapıyı kapatacakken durup geri açtım. "Ne diyecek sanki bana Kartal?" Kapıyı kapattım, sonra geri açtım. "Hiç de bir şey demedi bana Kartal."

Sırıtışı daha da adileşti. "Ha desin istiyorsun sen..."

"Aa, git be, delinin zoruna bak." Kapıyı sertçe kapatıp ellerimi kotuma sildim. "Deli mi ne... Ne isteyecekmişim ben? Hayret bir şey yani."

"Lavin, duyuyorum..."

"Sus da giyin sen."

"Ben giyinmeyi istiyorum da sen soyunmayı mı istiyorsun sanki?" diye seslendi bana imalı imalı.

"Aa, ne isteyecekmişim ben soyunmayı?" Kapıya dik dik baktım. "Yüzüne gözüne kapatıcı fondöten ne bulursan sür de Burak korkmasın, bok gibi görünüyordun. Soyunmak falan da istemiyorum ben."

Sahra devamlı olarak içeride güldü ama ona hiç cevap vermedim.

Soyunmak falan istemiyordum çünkü ben.

"Soyunmadan da oluyor hem, Nesli dedi," diye homurdandım kendi kendime. "Nesli dedi, ben değil."

"Bir şey mi dedin?"

"Kes çeneni de fondöten sür yüzüne." Ellerimi kotumun üzerine sildim. "Hayret bir şey yani şu an."

Sahra odadan yüzüne renk gelmiş bir şekilde çıkmıştı ama ben, sebebini gayet iyi bildiğim bir şeyden dolayı boynum kıpkırmızı hâldeydim. Sahra, benim aksime yüzünde tatlı bir pembelik taşıyordu, bunu allığa borçluydu ama ben bildiğin mordum, bunu düşüncelerime yansıyıp duran o aptal görüntülere borçluydum. Sanki Sahra içeride giyinirken gerginlikten yüzüme iki yumruk patlatmış gibi görünüyordum. Sahra'nın keyfi yerine gelmişti çünkü kendi derdini bırakıp benim hiç de ağzıma bile almadığım şeyleri kafama kakmaya başlamıştı. Ben hiç de öyle şeyler ima bile etmemiştim. Alt kata inip, Burak ile Kartal'ın olduğu odanın önüne gelene dek yüzümü daha da koyultacak sorular sormaya devam etti ama Burak'ın kokusunu alınca birden sakinleşip gergin bir şekilde odanın kapısına bakmaya başladı.

"Ne oldu bir sesin kesildi senin?" diye sordum yüzümde beliren hain bir ifadeyle.

"Benim sesim gerginlikten kesildi, seninki çığlık atmaktan kesilmesin de," deyince birden karnıma bir yumruk yemişim gibi Sahra'ya bakakaldım.

"Ne diye çığlık atacakmışım ben?"

"Ne bileyim Lavin, sen neyden çığlık atacağını düşündün ki?" Pis pis sırıttı. "Hı?"

"Sen azmışsın," diye homurdanarak kapıya döndüm.

"Ha bu hikâyede azan ben oldum yani..."

"Sus sus, atom karınca."

Sahra'nın tek kelime daha etmesine izin vermedim çünkü tek kelime daha ederse, inanırdım... Kapıyı tıklatıp, Eyşan'ın yanında kandırılmaya müsait bir Ömer gibi beklemeye başladım ama bu kapı açıldığında Ezel bile olsam, sonunda Eyşan yine yapacağını yapıp beni kandırırdı. Bir an Kartal ile Burak'ı, Ali ve Cengiz olarak düşününce dudaklarımı birbirine bastırdım. Kartal, açılarak yatak kadar uzun hâle gelen bir tekli koltuğun önüne çektiği sandalyenin üzerinde oturuyor, Burak da cep telefonunun ekranına bakıyordu. İçerisi çok fazla ışıklı duruyordu çünkü ormana çökmüş karın beyazlığı, cam duvardan içeri yansıyarak her yanı aydınlık hâle getirmişti.

Burak kafasını kaldırıp karşısında Sahra'yı görünce bir an durakladı, çiftlik evi sıcak olduğundan kolları kesik bir basketbol tişörtü giymiş, neredeyse Sahra'nın beli kadar olan kollarını açıkta bırakmıştı. Bakışları kısa süre Sahra'nın yüzünde dolandıktan sonra tekrar telefonuna indi. Birbirlerine hem bakmak istiyorlardı hem de küçük bir bakışmanın doğuracağı alevlerin farkında bir şekilde gözlerini birbirlerinden kaçırıyorlardı.

"Başlamadınız mı daha dövme yapmaya?" diye sordum içeriye girip, arkamdan Sahra'yı da içeriye sürükleyerek. Kartal, dövme makinesinin pedalına ayağını yaslamış, elindeki makinenin ucunu bir çalıştırıyor, bir sessizliğe gömüyordu. Sahra çekimser bakışlarını odada gezdirirken, Burak'ın gözleri hâlâ telefon ekranındaydı.

"Burak bir model beğenmedi henüz," dedi Kartal. Sandalyenin kenarındaki uzun bacaklı, ahşap sehpanın üzerindeki taş kül tablasında yarısı içilmiş bir sigara vardı. Bakışlarım Kartal'ın yüzünde dolandı, bundan sonrası ne onun ne de benim elimde olan şeylerdi; bundan sonrası Burak ve Sahra'nın elindeydi.

"Bakıyorum bir tanesine," dedi Burak. "Üzerinde oynama yapalım ama. Senin çizimlere dokunuşlarını seviyorum," dedi.

"Benim dokunuşlarımı sevmeyecek bir insan tanımıyorum yeryüzünde," dedi Kartal bilmiş bilmiş. Bakışları çok kısa yüzüme çarptı, iki kaşımın ortasında beliren çukuru ben fark etmeden o görmüştü; bakışlarım hissettiğim an o çukuru fark ettim ve gözlerimi kül tablasında ölüm döşeğinde gibi uzanan sigaraya indirdim. "Tabii öyle herkese dokunmam ben."

Gözlerimi devirmek istesem de bunu yapmadım. Burak güler gibi bir ses çıkardı, Sahra sessizdi ama sonunda bakışları birbirlerine dokunmuştu. Kartal'a onları göstermek ister gibi kaş göz yaptığımda, altın kahve gözler yüzümde dolaşıp anlık olarak arkadaşlarına çevrildi ve "Sahra, sana da yapalım mı bir şeyler?" diye sordu konuyu dağıtmak ister gibi.

"Ha?" Sahra şaşkın bakan yeşil gözlerini Kartal'a çevirdi. "Yok, ben istemiyorum."

"Hep isterdin aslında," dedi Burak birden konuya dahil olup, gözlerini Sahra'ya dikerek. "Bir yazı yazdırmak istemiyor muydun?"

Sahra çekimser bir şekilde, "Şu an istemiyorum," dedi, ses tonu hafif olsa da içindeki sitem duyulur cinstendi.

"Sebebi şu an bana dövme yapılacak olması mı?" Burak'ın ani sorusu, gergin olan ipi biraz daha gerdi ve Sahra'nın bakışları, Burak'ın gözlerine çevrildi. Burak, yüzünde sakin bir beklentiyle Sahra'ya bakıyordu.

"Bununla ne alakası var, Burak?"

"O kadar zaman bir dövme isteyip, şimdi bundan vazgeçmen bana bunu düşündürttü," dedi Burak, sesi ifadesizdi. "Gerçi sen hiçbir zaman ne istediğini direkt olarak söylemezsin. Hep benim çözmemi beklersin, sanki müneccimmişim gibi, doğru."

"Ne ilgisi var, Burak?" Sahra'nın sesi şimdi daha duyulur tondan yayılıyordu. Kartal bana kısa bir bakış attı, dudaklarımı kemirerek bir ona bir de önümde kavganın alevine benzinli kâğıt tutan çifte bakıyordum. "Şu an dövme yaptırmak istemediğimi söyledim, hepsi bu."

"Ben de o kadar zaman isteyip, şimdi neden vazgeçtiğini soruyorum, Sahra?"

"Sen bunu sormuyorsun, sen direkt olarak beni hedef hâline getiriyorsun." Sahra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup, sessiz kalmayı seçer gibi derin bir nefes aldı. "Her neyse ya."

"Ne her neyse? Neden direkt kafandakileri söylemek yerine neyse, tamam, peki gibi kelimeler söylüyorsun?"

"Burak, ne desem suçlu ben oluyorum, farkında mısın? Bak, suçsuzum demiyorum, evet, suçluyum ama ne yapmam gerektiğini bilemeyecek hâle gelmemin nedenini de bir oturup düşün istersen." Sahra'nın yeşil gözlerinde duygular parlıyordu, sanki hem Burak'a sarılmak istiyordu hem de kendisini anlatamadığı için Burak'ın onu anlamadığını bile bile anlamamasına kırılıyordu.

"Bana anlatmazsan, seni anlamam. Anlamazsam sonumuz hep senin peki, evet, tamam, neyse gibi kısa kelimelerinden olur."

"Sonumuz mu?" Sahra, Burak'ın gözlerinin içine bir cevap bekliyormuş gibi baktı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bana güvenmiyorsun, bana anlatmıyorsun, tek yaptığın şey güvensizliğini durmaksızın yüzüme vururken, aramızdaki sorunları konuşmak yerine susmak." Burak, elindeki telefonu cebine sokup Sahra'nın üzerine yürüyerek dikkatli gözlerle Sahra'ya baktı. "Neden günlerdir bu hâlde olduğumuzu hiç sordun mu sen kendine?"

"Sordum," dedi Sahra. "Aldığım cevapların tümünde seni kaybediyordum."

"Kendine sordun, bana değil. Kendi cevabını duydun, benimkini değil."

Sahra, kafasını kaldırdı ve kendisinden bir hayli uzun olan sevgilisinin gözlerine dikkatle bakmaya başladı. Zaman, ikisinin ortasında duran bir Azrail gibiydi ama Azrail'in görevi bu kez can almak değildi; bu kez ölüm meleği bile sadece izleyiciydi. "Senin cevabını duymaktan korkuyorum," dedi Sahra dürüstçe. "Senin benimle ilgili düşüncelerini duymaktan korkuyorum çünkü seni çok yordum, biliyorum. Ama seni seviyorum. Seni yora yora, seni seviyorum."

Burak'ın düzgün burnunun kanatları genişledi, dudaklarını yalayıp dilini ağzının içinde çevirirken sabır dileniyor gibi bir hâli vardı. Düşünceler kafasının içine gömülmüş kimsesiz cesetler gibi olmalıydı. Yine de ona duyduğu bir aşk vardı, bu kesintisiz aşkın sonunda her

defasında kendisi tek başına yanacağını bile bilse, söz konusu onun gözlerine bakmak olduğunda ateşe kendi isteğiyle yürüyordu.

"Bana anlatmıyorsun," dedi Burak. "Bu beni tüketiyor." Sahra'nın küçük yüzünü büyük avuçlarının arasına hapsederek, "Seni seviyorum," dedi tek nefeste. "Ve Sahra yemin ederim, bu beni her şeyden daha çok tüketiyor."

Sahra, Burak'ın yüzüne örttüğü avucunun üzerine elini koyup, "Biliyorum," diye fısıldadı. "Hatalı benim, biliyorum. Hep özür diliyor, sonra hep aynısını yapıyorum, biliyorum." Gözlerinin içinde tükenmez bir pişmanlıkla Burak'ın gözlerinin içine baktı. "Anlatacağım. Her şeyi. Sadece bilmeni istiyorum. Seni ne kadar sevdiğimi bil istiyorum. Hep bilmelisin."

Burak başını iki yana sallarken gözlerini birkaç saniyeliğine de olsa yumdu. Gözlerini yeniden açmasıyla, Sahra'yı birdenbire kucağına alması bir olmuştu. Dudakları birbirlerine öyle sert bir şekilde tutundu ki, birden yanaklarımdan gözlerime tırmanan sıcaklığın saf duygulardan olduğuna inanarak gözlerimi kaçırma gereği duydum. Birkaç saniye, belki de dakika, bizim sessizliğimiz üzerlerine kül gibi yağarken birbirlerini deli gibi öptüler. Sonunda, Burak onu kucağından indirdiğinde, gözlerim yeniden onlara çevrilebilmişti ama ikisinin de gözlerindeki saf tutkuyu görünce gözlerimi yine kaçırma ihtiyacı duymuştum.

"Kartal," dedi Burak, gözlerini Sahra'dan çekmeden. "Dövme işi sonra."

"Tamam," dedi Kartal sadece, gülmemek için dövme makinesinin ucunu izliyordu.

Sahra ve Burak öyle aceleci bir şekilde çıktılar ki, olacakların farkında olduğumdan yanaklarım anında kıpkırmızı olmuştu. Kar ışığının tüm hücrelerimi şeffaflaştırmış gibi gözler önüne serdiğini düşünerek yanaklarımı gizlemek için bakışlarımı cama çevirdim, Kartal'ın da gözleri hâlâ dövme makinesinin ucunda devamlı olarak hareket eden iğnedeydi. Birden oraya bakarken gördüğü her neyse yüksek sesle gülmeye başlayınca irkilerek ona doğru döndüm.

"Ne gülüyorsun ya?"

Bir eliyle yüzünü örttüğünde artık görebildiğim tek ayrıntı dudaklarıydı, genişçe sırıtarak gülmeye devam etti. "Hiç," dedi. "Hiç..."

"Eşek gibi iiileme," diye homurdandım. "Ne oldu, söylesene?"

"Eşek mi gibi?" Şimdi daha yüksek sesle gülüyordu. Elinde tuttuğu dövme makinesini kaldırıp, devamlı olarak içeri girip çıkan iğnenin hızlı hareketlerini görmemi sağladı. "Sahra ve Burak'a benzettim de..."

Bir an algılayamadım, ardından yüzümde dehşet dolu bir ifade oluşurken, "Ay seni aşağılık!" diye bağırdım abartılı bir sesle.

"Dur lan, bir an üzüldüm."

"Niye?"

"Senle bana da benzetebilirdim ama gidip başkasına benzettim," dedi dudağını büküp iğnenin girip çıkışına bakarak. "Burak hayal ettiğim hayatı yaşamakla meşgul."

"İğrenç birisin," dedim, yanaklarımın içini dişleyerek kurduğum bu cümlenin altında, *sana verecek bir cevap bulamadım* vardı ama bunu bilmese de olurdu. "Çirkef çirkef hayaller, ne biçim konuşmalar, ne çirkin iddialar, nasıl insansınız siz ya?" İleri geri yürümeye başladığımda Kartal büyük bir sakinlikle beni izlemeye başlamıştı. "Ne terbiyesiz, ahlaksızsınız ya. Aklınız fikriniz hep şeyde, benim öyle mi? Değil."

"Değil mi?"

Birden ona doğru döndüm. "Değil!"

Sadece sırıttı.

"Ne gülüyorsun açıkta kalmış bir yer görmüş gibi ya?" Bir an kendi dediğime kendim şaşırarak, "Ne alakası var ya?" diye kendi kendime bir soru sordum.

"Görsem keşke," dedi sadece.

"Gidiyorum ben ya," dedim direkt kapıya yönelerek. "Hayret bir şey, herkesin kafası başka çalışıyor, benim gibi olamadınız bir ya."

"Lavin..."

Kapının önünde durup, "Ne Lavin ne Lavin?" diye çemkirdim.

"Kalsana."

"Niyeymiş?" Gözlerimi kıstım. "Hayal ettiğin hayatı yaşamak için mi?"

"Senin neden aklın fikrin benim hayalimdeki hayatta?"

"Sen söyledin."

Başını iki yana sallayarak güldü. "Kal, korkma seni şu koltuğa yatırıp çıldırtmayacağım..."

"Neden korkacakmışım, o koltuğu kafanda parçalarım senin. Hıyar." Kapının kolunu indirdiğim an, gülüşü zihnime dokunup zihnimde çiçekler açtırdı.

"Kal," dedi.

"Iyi, kalayım."

"Neden diye sormayacak mısın?"

"Eşek gibi iiileme diye sormuyorum."

"Hiç," dedi i harfini uzatarak.

"Salak."

"Gel hadi," dedi elindeki dövme makinesini kapatıp, koltuğun üzerine bırakarak. "Hem nereye gidiyorsun? Üst kata gidiyorsan, bence iki saatten önce çıkma derim..."

"Bak aşağılık aşağılık imalar yapma bana, bana ne onlardan, sevişirler sevişmezler," dedim ona doğru dönüp, kaşlarım çatık bir şekilde ona bakarken. Bir an gözleri dudaklarıma kaydı, ardından tekrar gözlerimin içine bakarken dışa doğru kıvrımlı dudaklarını yaladı.

"Ne yaparlar, ne yapmazlar? Tekrar söylesene. Hiç, öylesine..."

"Söylemeyeceğim," dedim muzip bir sesle, kollarımı göğsümün üzerinde düğümleyip odanın içinde ona doğru ilerledim. "Ee, senin dövme işin iptal mi şimdi? Tüh, boşuna almışsın o kadar malzemeyi de."

Tek kaşını kaldırıp yüzüme uzun uzun baktıktan sonra, "İstersen sana yapalım bir tane," dedi, sakin sesinde alay olmadığından bir an içim istekle doldu ama bu isteği ona belli etme taraftarı olmadığımdan isteksiz bir şekilde başımı iki yana salladım.

"Yo, gerek yok."

"Benim canım sana dövme yapmak istiyor."

"Senin canın oramı buramı görmek istiyordur, Kartal, dügalak yapma."

"Dügalak ne demek?"

"Senin gibi yalancı, ırz düşmanlarının yaptığı şey," dedim.

"Seks değil o zaman," deyince bir an duraksadım. "Malum onu yapamıyorum..."

"İki lafından biri bel altı," diye söylenerek gözlerimi dövme makinesine indirdim. "Aslında bir dövme fena olmazdı. Tek dövmem sırtımdaki kanatlar. Başka yok."

Bir eli belime kaydı ve sandalyede oturmaya devam ederken beni belimden çekerek kendisine yaklaştırdı. Çenesini göğsümün biraz altına yaslayıp, yüzünü iki göğsümün arasına yaklaştırarak bana alttan alttan baktığında, iki göğüs arasındaki fırtınanın adı onunkiyle aynıydı, "Yine benden bir parça taşımak istiyorsun yani," dedi yavaşça, ne-

fesi bir kamçı olup iki göğsümün arasındaki vadiden yukarı bir darbe indirdi.

Parmaklarım asi saçlarına kaydı, siyah saç tellerini parmak uçlarımla geriye doğru tararken gözlerimi indirmiş onu izliyordum. "Ne demek istediğini anlamadım," diye mırıldandım, birdenbire sakinleşmiştim çünkü o elimin altına küçük bir çocuk gibi yaklaştığında içimdeki tüm duygular bir annenin avuçlarında büyüyordu.

Dudakları çöl kumlarını yarıp başını göğe kaldıran bir çiçeğin yaprakları gibi aralandı ve o aralığa bir gülücük gömdü. "Sana hiç söylemedim, değil mi?" diye sordu, sorusu bir damla suyla taşacak bir okyanus kadar merakla dolmama neden oldu. Parmakları belimden yukarı kayarak kazağımın içine girdi, çıplak tenimde onun güçlü parmak uçlarındaki nabızları hissedince irkildim ama geri çekilmeden iki göğsüm arasındaki vadide duran yüzünü izlemeye devam ettim. Parmakları sütyenimin bantlarından geçerek omuzlarımda durdu ve dövmemin başladığı yerden aşağıya doğru su gibi akmaya başladı. Yutkundum. "Bu kanatları sana takanın ben olduğumu."

Bir an kelimeleri, ölümleri durduracak kadar güçlü bir şifa oldu. Tam dudaklarım aralanacakken, dudaklarını iki göğsüm arasına sürterek kelimelerini göğsümün içine döküyormuş gibi dışarı bıraktı. "Sana dokunmadığım zamanlarda bile parmak uçlarımı teninde taşıyordun. Sana dokunmadan dokundum. Parmaklarım teninde dolaşmadığında bile," diye fısıldayıp parmaklarını tenime sürttü, "dokunuşlarımın izleri hep seninleydi."

"Sen çizdin," diye fısıldadım yavaşça. "Benim için."

Kartal birkaç kez durup dururken dövmemi sevip sevmediğimi sormuştu, çok üzerinde durmamıştım. Nedenini şimdi anlayabiliyordum.

"Kalemi tuttuysam, bu senin içindi."

"Onun kurduğu oyunda, onun en sevdiği oyuncaklarıydık," diye fısıldadığımda parmakları tenimde duraksadı ama çok geçmeden söylemeye çalıştığım şeyi anlamış gibi yine dövmemin etrafında gezindi. Sanki gerçekten kanatlarım vardı da parmakları kanatlarımda dolaşıyordu. Olabilir miydi? Onu altına saklayabileceğim kadar büyük kanatlarım olabilir miydi?

"Onun kurduğu oyunda, onun en sevdiği oyuncaklarıydık," diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim," dedim, içimde kesintisiz bir duygu vardı.

"Teşekkür etmeni gerektirecek bir şey değil bu." dedi. sesi göğsüme gömülü bir ağırlık gibi duyulmuştu. "Sana bir dövme daha yapmamı ister misin?"

Başımı yavaşça salladım. "İsterim."

Dudaklarının yukarı kıvrıldığını hissettim. "İstediğin bir şey var mı peki?"

"Var," dedim kendimden emin bir sesle. "Aşk ya da ölüm."

Dudaklarını yavaşça göğüs boşluğuma sürterek. "Mathilda ve Leon," dedi beni anlamış gibi.

"Evet, onlar."

"Önce çizim yapmam gerek, kusursuz olması için üzerinde çalışmalıyım."

"Buna gerek yok," dediğimde gözleri yüzüme dokundu. "Kusurları da olsun. Kusursuz bir dövme istemiyorum."

"Sen benim sana verdiklerimi istiyorsun. Kusurlu ya da kusursuz fark etmez, beni istiyorsun."

Kartal, kusursuz bir adam değildi. Aksine, öyle büyük kusurları vardı ki, onun güzelliğine kapılıp giden bir kadının sonu kaçar adımlarla ondan uzaklaşmak olurdu; ben onun kusurlarını ilerlediğim yol bilmiştim. Bir insanın önce kusurlarını görebilmek çok önemliydi. İnsanlar önce gördüğü güzelliklere aldanırdı, oysa güzellik bir tiyatro oyununun gösterildiği sahne gibiydi; perdeler açıkken o sahnedeki ışıltı herkesin gözlerini alırdı ama perde kapandığında, sahne zifirden bile karanlıktı.

Leon ve Mathilda'nın karşı karşıya olduğu bir görsel dikkatimi o kadar çok çekmişti ki, bir süre sonra Kartal kendini kâğıda o çizimi uyarlarken bulmuştu. Mathilda'nın üzerinde, o gece üzerimde olan kıyafetleri vardı ve Leon da tıpkı o gece Kartal'ın göründüğü gibi görünüyordu. Fotoğrafta Mathilda ve Leon karşı karşıyaydılar, Mathilda kafasını kaldırmış Leon'un yüzüne bakıyordu ve kucağında saksısını tutuyordu. Çizim aslında kolay gibi görünse de emek istiyordu, fotoğrafı birebir kâğıda geçirdiği söylenemezdi ama bakıldığında onlar olduğu çok bariz ortadaydı.

"Bunu bir daireye alabiliriz," dedi Kartal. "Çünkü bacak kısımlarının tamamı yok fotoğrafta. Yuvarlağın içinde olurlarsa dövmede bir eksiklik olduğu belli olmaz. Güzel bir geçiş olabilir." Kalemi çevirip

kafasını kaldırınca, onu pürdikkat izlediğimi fark edip gözlerini kıstı. Kalemin ucunu iki gözüm arasında hareket ettirdikten sonra, "Şş," diye mırıldandı. "Sana diyorum ama..."

"Dövmeyi çizen sensin, yapacak olan da sensin, benden daha iyi anlamasan kalem şu an senin değil, benim elimde olurdu," dedim yavaşça. Dirseğimi koltuğa bastırıp dizlerimin üzerine çöktüm ve gözlerimi kâğıda indirdim. "İşi bilenin işine burnunu sadece cahiller sokar."

Bakışlarım yüzüne salındı. Bir süre hiçbir şey söylemeden yüzüme bakınca, kafamı kaldırıp ona soru işareti dolu gözlerle baktım. "Hiç," dedi soru işaretlerini görmüş gibi. Bu beni gülümsetti.

"Bacağımda nasıl durur?" diye sordum parmağımı kâğıda uzatıp, Leon ile Mathilda'yı parmağımla oluşturduğum bir çemberin içine alarak. "Üst taraf, ön kısma."

"Güzel durabilir," dedi başını sallayarak. "Ama baldırda da güzel olur."

"Yok," dedim. "Baldıra değil de üst bacağın ön kısmına istedim."

"Öyle mi istedin?" diye sordu çocukla eğleniyormuş gibi. Ona dik dik baktım.

"Evet, öyle istedim."

"Hep öyle çocuk gibi mi istersin sen?" Kafasını öne doğru uzatınca, azalan mesafemiz nefesinin dudaklarıma çarpmasıyla yerini ateşlere bıraktı. Gözlerimi kaldırıp, altın kahve gözlerine düşen yansımama baktım. Gözlerini hangi yıldızdan çalmıştı?

"Çocuk gibi falan istemedim ben," diye mırıldanarak bakışlarımı yüzünde gezdirdiğimde, kalemin lekelerini taşıyan parmaklarını yanağıma dokundurdu ve dokunuşu içime daha önce bilmediğim ama beni yukarı çeken, aydınlıklara boğan bir his gibi doldu. Kartal bir ışık gibi içime her dolduğunda, karanlık bir adım geri çekiliyordu.

Gözleri uzun süre yüzümde dolanırken parmakları yanağımda bekledi. "Başka eklemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu, sesinin tınısında kaybettiğim bir akıl vardı.

Parmağımı çizimin üzerinde gezdirerek, "Love," dedim ve parmağımı aşağı kaydırdım. "Or Death. Love yukarıda, or Death ise aşağıda. Love'ın o harfini silahların hedef işareti şeklinde yapabiliriz."

"Vay," dedi gözleri kâğıtta, kaşları havaya dikilirken. "Güzel olur öyle."

"Değil mi?" diye sordum heyecanlı heyecanlı. Bir an bana baktı, sonra tekrar çizime bakarak yavaşça gülümsedi.

"Evet," dedi sadece ama hâlâ gülümsüyordu.

"Öyle yapalım o zaman." Kaşlarımı çattım. "Ne gülüyorsun?"

"Hiç."

"Başladın yine eşek gibi iiilemeye."

"Şunu söyleme, daha da gülesimi getiriyorsun," dedi sırıtarak.

"Neden güldüğünü söylesene ya..."

"Çocuk gibi tavırların var," dedi gözlerini bana doğru namlu misali doğrulturken, "bana kendimi iyi hissettiriyorsun."

İtirafı beni anlık duraksattı ama hiçbir şey söylemeden yavaşça doğrulup kalktım. "Kapıyı kilitlesene," dedi çenesiyle kapıyı işaret ederek. "Bir de pantolonunu çıkar."

Başımı sallayıp kapıyı kilitledim, pantolonun fermuarını indirirken kalbim yine garip bir patırtı çıkararak atmaya başlamıştı. Kartal, çizime yazıyı ekliyordu ama ben son derece gergindim. Beni birkaç kez iç çamaşırıyla görmüş olsa da kendimi garip hissediyordum; bedenim birden alevler altında kalmış gibiydi. Ormana çöken karlara bakarak derin bir nefes alıp pantolonu aşağı doğru çektim ve Kartal'ın bakışları anlık olarak beni buldu. Kazağımı kalçalarıma doğru indirip ayakkabılarımı pantolon ile birlikte çıkararak koltuğa doğru ilerledim. Gözlerini benden uzaklaştırmıştı ama yine de yanaklarımdaki ısı azalmak yerine çoğalıyordu.

"Seni yemeyeceğim, Kırmızı Başlıklı Kız, şöyle uzan," dedi koca kurt, bu beni gülümsetse de çaktırmadım ve yavaşça koltuğa oturup, bacaklarımı ona doğru uzattım. Koltuğun sırtımı koyduğum kısmını hafifçe aşağı indirdi ve bedenim arkaya doğru kayınca yutkundum. Parmaklarını bacağımın ön bilek kısmından başlatarak dizime kadar sürttü, dizimin üzerine çıkarttığında gözlerimi tavana çevirip sertçe yutkundum. "Kurt mu soruyordu soruyu, sikime kadar hatırlamıyorum şu an, hafızam kayıp ama söylesene Kırmızı Başlıklı Kız, bacakların neden bu kadar beyaz? Beni daha rahat kudurtabilmek için mi?"

Yanaklarımdaki sıcaklığa rağmen dudaklarımı birbirine bastırarak dokunuşunu hazmetmeye çalıştım. "Kırmızı Başlıklı Kız soruyordu, koca kurda."

"Sor," dedi, parmaklarını diz kapağımda dolaştırıp tekrar üste doğru kaydırdı.

"Parmakların," dedim yavaşça. "Neden bu kadar sıcak ve sert?"

"Sikerim ama oynamıyorum ben," diyerek elini geri çekti.

"Cevap vermeyecek misin?"

"Devam edersen cevabı ben değil başka sıcak ve sert bir yerim verecek, Lavin, ondan oynamıyorum..."

"Ahlaksız," diye homurdandığımda kısık sesle güldü.

"Sanki karnını karıncalar kaplamıyor da ben böyle konuşunca..."

"Kaplamıyor..."

"Elimi koyayım bir karnına, bakayım karınca var mı?"

"Tekmeyi bir koyarım, odanın diğer ucuna kadar kanatsız uçarsın."

"Tamam tamam, sakin ol, Bal Leoparı," dedi muzip bir sesle. "Şimdi dövmeyi tam olarak şuraya mı?" Parmaklarını dizimin üst kısmına kaydırıp bacağımı gererek dokununca sertçe yutkundum. "Yoksa şuraya mı," parmağını biraz daha yukarı kaydırdı, "yoksa şuraya mı yapalım?"

Elimi, elinin üzerine koyup, parmaklarını sürte sürte üst bacağımın tam ortasına getirdin. "Tam buraya," diye fısıldadım. "Buraya yap."

"Titreyen benim ellerim mi senin ellerin mi bilmiyorum ama benim bir tansiyonum düştü şu an, Lavin."

"Aptal..."

"Ettin beni."

Gözlerini kaldırıp bana bakınca, bakışlarımı odada gezdirerek ona bakmamaya çalıştım; itirafları fazla gelmeye başlamıştı. Kartal, dövmenin kopyasını bacağıma çıkarmış, sonunda makineyi çalıştırabilmişti ama biraz gergin olduğu her hâlinden belliydi. Dövme konusunda bir geçmişim olduğundan canımın çok acımayacağını biliyordum. Acı eşeğim yüksekti, sırtıma o koca kanatlar çizilirken yüzümü bile neredeyse hiç buruşturmamıştım. Ama yine de bu küçük acıyı bana verecek kişi o olduğundan mıdır bilinmez, o benden katbekat daha gergin görünüyordu. Alnında oluşan ter damlacıklarını anbean takip edebilme şansım olmuştu. Sonunda bacağımın zaten gergin olan derisini yavaşça gerip, "Canını yakarsam, dur de," dedi kısık sesiyle, gözlerini yavaşça kaldırıp benden onay bekler gibi baktı. "Başlayayım mı?"

"Korkmana gerek yok, daha önce dövme yaptırdım."

"Sana iğne batıran dövmecinin kulağını sikeyim," diye homurdanarak gözlerini gerdiği etime indirdi. "Canını biraz bile yakacak olmam düşüncesi nasıl belamı sikiyor, bilsen önümden kalkardın."

"Kalkardım," dedim yavaşça.

Dudakları yukarı kıvrıldı, güçlükle dudaklarını yalayıp saniyede onlarca kez içeri dışarı hareket eden iğneyi tenime dokundurdu. Sertçe yutkunduğumda iğnenin girişlerini derimin içinde hissetmiştim. Bekleyişle sarılı endişeli bakışlarını bana doğrultup iğneyi geri çekecekken, "Devam et," dedim güven verici bir şekilde. "Acımıyor, Doktor."

Biri canımı acıtacaksa, bu kişi sadece o olsun istiyordum.

Canımı yakarsa, canını yakardım; iki kişinin başlattığı yangında tek kişi yanmazdı.

Parmakları, bir tabloya renklerini bırakan ressamın fırçasının ucundaki boya gibi tenime mürekkepler gömmeye başladı. Çizdi, mürekkepleri sildi, çizdi ve mürekkepleri sildi. Tenime gömdüğü acı bir müddet sonra yerini uyuşukluğa devretti ve iğnenin her bir darbesinin sonunda tenimde yeni bir iz belirdi.

Bacağımı sildiği peçeteyle bacağımı silmeyi bırakıp alnını silmeye başladığında afallayarak, "Ne yapıyorsun sen?" diye sordum şaşkınlık içerisinde. "Bacağımı silmen gerekmiyor mu?"

"Dur şimdi sen, bir dur," dedi nefes nefese alnını bir kez daha silerek. Bir an gerçekten yüksek sesle gülmüş olmam onun kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Bu kadar gerileceğini düşünmemiştim," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak.

"Hem canını yakıyorum diye gerildim hem de..." Burnundan sert bir nefes verince, iğnenin açtığı derim nefesini emdi ve kaşlarımın ortasında bir kasılma yarığı oluştu. "Bacakların o kadar beyaz ki, parmaklarımı ne zaman bastırsam bastırdığım yere kan oturuyor. Çok kışkırtıcı görünüyor." Bir an durup bana baktı. "Çok mu açık konuştum?"

"Her zamanki hâlin," diye mırıldandım yüreğim ağzımda olmasına rağmen.

"Kafamı karıştırma da şu dövmeyi bitireyim, Lavinia," dedi gergin bir sesle. Dövme bitene dek konuşmamıştı ama alnında kullandığı peçetedeki mürekkep lekeleri vardı. Buna gülemedim çünkü zaten gergindi, bir de buna gülecek olursam tamamen ateş hattına dönüşe-

bilirdi. Sonunda dövmenin son rötuşunu da yapıp makineyi kapatmasıyla, gözlerimi araladım ve zihnimdeki dinginlik birdenbire sona erdi. Bacağıma bir köpük sıkıp yavaşça sildi ve ardından bacağıma resmettiği eserine uzun uzun baktı. O bacağımdaki çizime bakarken kolları iki dizinin üzerinde asılı duruyor, bir elinde dövme makinesini, diğerinde peçeteyi tutuyordu.

"Çok güzel oldu," dediğinde eğilip dövmeye bakmak istedim ama kendimi durdurdum. Onun incelemesi henüz bitmemişti. "Dövme beyaz tende daha güzel duruyor."

"Öyle mi?" Yavaşça doğruldum, bacağımı yukarı kırıp gözlerimi dövmeye indirdim. Tenime kan oturmuştu, dövmenin etrafında kan kabarcıkları vardı ama alabildiğine siyah göründüğü için tenimle yarattığı zıtlık bir an için inanılmaz derecede hoşuma gitmişti. Parmaklarımı dövmeye dokunduracaktım ki elimi havada yakaladı.

"Dur bakalım," dedi uyarıcı bir tonlamayla. "Orada açık bir yara var şu an, öylece dokunamazsın. Mikrop mu kapmak istiyorsun? Hayatında benden başka bir mikroba yer olmamalı."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Mikrop olduğunu kabul ediyorsun yani?"

"Evet," dedi pişkin pişkin. "Birazdan Bursa'ya ineceğim, krem alırım," dedi dövmeyi işaret ederek.

"Yine neden Bursa'ya iniyorsun ki?"

"Hiç, krem mrem."

"İiilemeye başladığına göre hiç değil," diye homurdandım.

"Hadi Lavin, yorma beni, bak hâlâ ellerim titriyor." Ellerini bana doğru uzattı. "Çek bacaklarını gözümün önünden, öyle konuşalım."

Uzun kolları bileğime kadar indiğinde, kan kırmızı elbisenin kumaşı tenimde yumuşak, kadifemsi bir his bırakmıştı. Bedenime tam oturuyordu, elbisenin kumaşı yumuşak kadifeden olmasına rağmen belimden aşağısı kanat gibi açılıyor ve şekli bozulmadan öylece durabiliyordu. Henüz dövmem çok yeni olduğu için üst bacağımı açıkta bırakabilecek kısalıkta bir elbise seçmiştim. Dizlerimin üzerine kadar çekeceğim siyah çoraplar da bedenimin daha az üşümesi konusundaki

koruyucum olacaktı. Açık renk saçlarımın uçları maşa sayesinde lüle lüle duruyordu ama çok yapılı bir saç tercih etmemiştim; doğal bir görüntü veriyordum.

Gözlerimi bomboş bırakmıştım, eğer yorgun olsaydım bu görüntü beni hasta gibi gösterebilirdi ama kan kırmızısı ruju sürdüğüm an, ela gözlerimin boş olması gerektiği Sibelay tarafından altı çizili bir emir metni olarak önüme sunulmuştu. Siyah çorabı bacaklarımdan yukarı çekip, çoraplarla bir uyum yakalayacak olan postalları ayağıma geçirdim. Postalların önünden dil gibi sarkan siyah kulaklarını bilerek aşağı doğru sarkıtmıştım. Böylelikle hem rahat hareket edebilecek hem spor hem de şık görünebilecektim. Ormanda geçecek bir geceyi topuklu ayakkabıların üzerinde hayal edemiyordum; üstelik yaram da yeni iyileşmişti ve bedenimi çok da zorlamak istemiyordum.

Kitabı Yunus Emre'den alıp siyah, zincirli çantanın içine sokmuştum ve telefonumdan başka hiçbir şeyi çantanın içine atmamıştım. Kitabı, saat on ikiye vurana dek görmesini istemiyordum. Kitap bir paketin içindeydi ama yine de bir paket görecek olursa bu onu şüpheye düşürürdü. Karşımdaki herhangi biri değildi, Kartal Alaşan'dı ve ellerimdeki tüm suları çalıp beni sularla geldiğim bu yerden susuz geri gönderirdi. Siyah, uzun sallantılı küpelerimden biri kulağımı acıtınca gözlerimi kısarak kulağımı ovdum. Kartal, bize verilen odanın duşunu kullanıyordu. Tıraş olduğunu yayılan tıraş kolonyası kokusundan anlamak mümkündü. Ensesine attığı beyaz havluyla duştan çıktığında çıplak bedenini içine alan tek şey, beline sardığı siyah havluydu. Kaslı göğsünden yağmur damlaları misali süzülen su damlacıklarına bakakaldığımda, artık onun altın kahve gözleri de benim üzerimdeydi.

Avucunu ensesindeki havluya bastırarak su damlacıklarını havlunun altına toplarken, "Böyle üşümeyecek misin?" diye sordu yavaşça, gözleri beni izlemeyi bitirmemişti ama kelimeleri, sanki tüm analizlerini tamamlamış gibi sesine tutunarak zihnini terk etmişti.

"Üşümem."

"Üzerine deri ceket al," dediği anda bakışlarını dövmenin hâlâ etrafında halka gibi kızarıklığını taşıdığı bacaklarıma indirdi. "Dövmene krem sürdün mü?"

"Sürdüm," diye mırıldandım.

"Fazla iyi görünmüyor musun sence de?" Sorusu beni afallatınca, gözlerine yayılan ifadeyi görmek için bakışlarına tutundum ve dudaklarım yavaşça aralandı. Gözleri bacaklarımdan yukarı kayıp gözlerime tutundu. "Sadece partideki kızları değil, tüm doğayı kıskandıracaksın."

"Kartal Alaşan gibi konuşur musun?" Yanaklarıma oturan ısıyı fark etmemesi için bakışlarımı odanın diğer tarafına çevirdim. "Ne zaman çıkarız?"

"Ben hiç bu kadar kendim olarak konuşmamıştım," dedi ama onu duymazdan geldim. "Zafer amcayla yeterince vakit geçirdik, şimdi istirahate çekilir o, biz de çıkarız." Ensesine bastırıp ıslattığı havluyu yere bıraktı ve koltuğun üzerine serdiği kıyafetlerine doğru ilerledi. Havlu her an sıkı kalçalarından kayıp düşecek ve uzun, gergin bacakları gözlerimin önüne serilecekti sanki. Bakışlarımı farklı bir yöne çevirerek çantanın zincirini boynumdan geçirdim. Havlunun yere düşerken çıkardığı sesi duydum, nabzımın içinde ilerleyen iğneler kalbime yüzüyormuş gibi hissettiren o ses, devamında çıplak bedenine sürtünen kumaşların seslerini zihnime taşımaya başladı.

"Yunus gelecek mi?"

"Evet," dedi Kartal, ona bakmamaya devam ediyordum. "Saat on iki olmadan ortadan kaybolur büyük ihtimalle."

"Neden?"

"Yeni yılları tek başına karşılar," dedi ve ekledi, "bir süredir." Sessizlik dilime bulaştığında, Kartal, "Beni çıplak görmek çok mu korkunç?" diye sordu, bilincime sızan sesi beni duraksatsa da olduğum yerden santim kaymadan bekledim. "Çok gergin görünüyorsun. Elektrik tellerine konmuş kuşlara benziyorsun. Uçmak istesen kanadın kopmuş, kalsan elektriğe kapılacakmışsın gibi."

Yutkunup, "Gerçekten şiir yazdığına inanmaya başlayacağım," diye homurdandım konuyu dağıtmak istiyormuş gibi.

Güldüğünü işittim, bu kalbimi tekletti. "Hiç yalan söylemem."

Kaşlarımı kaldırarak, "Yani şiir yazıyorsun, öyle mi?" diye sordum gözlerimi yere indirirken. Onu kalemi tutmuş, kelimeleri yan yana dizerken düşünmek çok garip geliyordu.

"Sana," diye düzeltti. "Sana yazıyorum..." Alay eder gibi gülmesi duvara toslamıştan beter hissettirse de aldırış etmiyor gibi görünmeye çalışarak ona bakmadan ceketimi aldım ve odanın çıkışına yöneldim.

"Nereye?" diye sordu ama cevap vermedim, kapıyı açmamla kendimi dışarı atmam bir oldu. Benimle daha fazla alay etsin istemiyordum, kalbimin ritimlerini de değiştirsin istemiyordum; yine kalbimin ritimlerini durdurup, kalbimi sessizliğe bıraksın da istemiyordum.

Ahşap merdivenleri inerken aslında kafamda cevap bulmayan birçok soru olduğunu fark etmiştim. Bu sorulardan bir gün tamamen kurtulmak mümkün olur muydu? Gözlerimi merdivenlere çevirdiğimde, Sibelay ile aramızda geçen konuşmayı hatırlamak beni bir an duraksattı. Adımlarım yere düşmeye devam etse de zihnim tek bir şeye odaklı kalmıştı. Eğer hayatta olsaydı, buraya getireceği kişi ben olacaktım ve şimdi buradaydım; yalnızdım. Bu gerçek öyle derin bir yerden içime saplandı ki, saplandığı yerden bıçak gibi geri çıkarken oraya açtığı yaranın kanlarını taşıyordu.

Sibelay, sarı elbisesiyle odağıma girince merdivenin son basamağında olduğumu fark edip son adımı da atarak gözlerimi ona mıhladım. Hemen arkasında Neslihan, siyah bir tulumun içindeydi. İkisi de hem spor hem de şıklardı ve yan yana durduklarında, birbirlerinin devamı gibi görünüyorlardı. Birbirlerini tamamlayan görüntüleri içimdeki buruk hisse rağmen dudaklarıma bir gülümseme çizmeme yardımcı olmuştu.

Sıkı bir atkuyruğu şeklinde bağlanmış saçlarının gerdiği yüzü, hafif bir makyajla renklendirilmişti Sibelay'ın. "Söylediklerimi yaparsan, işte tam da şu an göründüğün gibi eşsiz görünürsün."

Parmaklarım çantamda dolaşırken, "Sen de bayağı iyi görünüyorsun," dedim, bakışlarım Neslihan'a kaydı. "Ve sen de."

Neslihan bana çapkın bir şekilde göz kırptıktan sonra gözleri arkama kaydı ve turuncu ince kaşlarını kaldırarak, "Sanırım tek eşsiz görünen Lavin değilmiş, ha bebeğim?" diye sordu kolunu Sibelay'ın beline sarıp, dudaklarını Sibelay'ın saçlarına sürterek. Bunu yaparken de kızıl kahve gözleri hemen arkamdaki görüntüdeydi.

Arkamda kim olduğunu bilmenin getirisi bir merakla bakışlarımı omzumun üzerinden arkaya doğru çevirdiğimde, merdivenlerin başında siyah kot pantolon, beyaz, yuvarlak yaka tişört ve siyah blazer ceketin içindeki Kartal'ı gördüm. Ceketin kollarını dirseklerinin üzerine kadar sıvamış, bileklerinden başlayarak dirseklerine doğru tırmanan, kalın ağaç köklerine benzeyen mavi damarları gözler önüne sermişti.

Siyah saçları hafif ıslaktı, tıraşlı yüzünün derisi bir bebeğinki kadar kusursuz görünse de yüzüne özenle döşenmiş gibi duran kemikler, o deriyi yırtmak için bekleyen sivri dikenlere benziyordu ve bu kemikler onun yüzünü inanılmaz erkeksi kılıyordu. Sol bileğinde hafif gevşek duran gümüş rengi kol saati dikkatimi çekti, bu kol saatini onun bileğinde ilk defa görüyordum. Bakışlarım yeniden yüzüne tırmandığında, altın kahve gözlere düşen yansımamla karşılaştım ve alt dudağını yavaşça yalayarak hızlı birkaç adımda neredeyse burnumun dibinde bitti.

Boynundan dağılan o yoğun erkek parfümü kokusu genzimi gıdıklayacak kadar yakınımdaydı ama yine de her yağmurun sonunda toprağın havaya kaldırdığı o koku da onun teninde kendini belli ediyordu. Aramızda bir basamak olduğundan ve Kartal benden daha uzun boylu olduğundan kafamı kaldırıp ona baktığımda, o da bu farkı burnuma sokmak istiyormuş gibi kafasını eğmeden, gözlerini indirerek bana üstünlük taslayan kısık bakışlarını verdi.

"Dehşet iyi göründüğümü gözlerine bakarak anlıyorum, aynaya gerek kalmadı," dedi aynı kısıklık ve ifadelerden uzak bakışlarıyla yüzüme bakmayı sürdürürken. Sesi de gözleri kadar kısıktı, bakışlarının yoğunluğu tenime kar gibi yağıyordu.

"Biz çıkalım," dedi Sibelay gülerek. "Fikrimize bile ihtiyacın olmadığını görebiliyoruz."

Kartal gözlerini benden çekmeden konuştu. "Fikrini merak ettiğim tek kişinin gözlerinden ne düşündüğünü görebiliyorum." Gözlerini yavaşça kaldırınca bakışları yüzümden sıyrıldı ve Kartal bakışlarını arkamda bıraktığım arkadaşlarına çevirdi. "Yani evet, ihtiyacım yok." Elimi tutup beni bir adım yukarı çekmesiyle artık yan yanaydık. Gözlerimi Sibelay ve Nesli'ye çevirdim; Kartal elimi korkusuzca tutuyordu.

"Vay canına," dedi Sibelay büyülenmiş gibi. "Aşk Tanrısı Eros, elindeki oku sana saplarken götüne nişan almış olmalı çünkü hayatında böyle göt edilmemişsindir, Kartal. Hani elini tutmazdın sen kimsenin..."

"Kimsenin elini tutmam dedim, Lavin'in elini tutmam demedim," dedi Kartal dudağında hafif bir kıvrımla, Sibelay'a muzip bir bakış atarken.

"Ben konuşmama hakkımı kullanıyorum..." Sibelay ellerini havaya kaldırdı. "Ben Azerciğimden Duygularım'a başlamadan önce, biz gidelim..."

Neslihan birden irkilerek, "Evet evet," dedi telaşla. "Hadi aşkım, gidelim biz..."

Sibelay ve Neslihan uzaklaşırken, avucunda duran elimi geri çekmeden, "Zafer amcanın yanına bir kez daha uğramamız gerekir mi?" diye sordum kısık sesle.

"Hayır," dedi. "Şimdi plaktan bir şeyler dinler, sonra da uyur. Rahatsız edilmek istemez."

"Tamam." Tam basamağı inecektim ki, birden elimi sıkarak beni durdurdu. Kafamı kaldırıp, altın kahve gözlerinin içine baktım.

"Gitmeden sana bir şey söyleyeceğim," dedi yavaşça.

"Hım?"

"Sence senden bir hemşire olur muydu?"

Kaşlarımın ortasında bir yarık oluşmasına neden olan sorusuna, "Ne alaka?" diye soruyla cevap verdiğimde, gözlerini kısaca yüzümde dolaştırdı ama ne düşündüğünü anlaması çok güçtü.

"Yani bence sen çok rahat damar yolu da açabilirsin, çok rahat müdahale de edebilirsin bir insana, öyle durumlarda." Basamağı indiğinde ben de arkasından indim ama hâlâ sorduğu soruya da akabinde söylediklerine de bir anlam yükleyebilmiş değildim. "Sana bunları göstersem, çok çabuk kavrardın bence."

"Neden bunları konuşuyoruz?"

Derin bir nefes alarak koridora baktı, elim hâlâ avucunun içindeydi. Yavaşça yürümeye başladığımızda onun gözleri koridorda, benim gözlerimse bir meraka tutunmuş karanlıkla ondaydı. Birkaç adımın sonunda, "Bir planım olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun?" diye sordu zihnime daha büyük bir karartı düşürerek.

Başımı salladım, bana bakmadığını anımsayınca da "Evet," dedim. "Ne oldu?"

"O hastaneye girmemiz gerek," dediğinde bir an donup kaldım, adımım havada asılı kalmış, el ele olduğumuz için bu duraksama onu da durdurmuştu. Bakışları yavaşça bana dönünce, yüzümde nasıl bir şokla karşılaştıysa burnundan sert bir nefes vererek, "Oraya tek başıma giremem, senin de yanımda olman gerek," dedi. "Oraya girmeden, orada neler olduğunu çözemem."

"Ha kafana sıkmışsın ha bunu yapmışsın," dedim dehşet içinde. "Doktorluğunu yakmak mı istiyorsun?"

"Kan döktüğümde, o önlüğe benzini döküp çakmağı üzerine çakarak atmıştım zaten."

Söyledikleri ellerime kızgın yağ dökülmüş gibi canımı yaksa da yüzüme oturan ifadeyi silmeden, "Tek bir kişiye odaklanamayız," dedim.

"Odaklanınız."

"Aradığımız kişi o bile değil belki de."

"Evet," dedi kendinden emin bir sesle. "Değil."

Bir an bu eminliği beni duraksatsa da "O zaman neden?" diye sordum. "Neden oraya girelim?"

"Ne kadar büyük şebeke varsa, ulaşabildiğim kadarına ulaşmak istiyorum çünkü."

"Önceliğimiz onlar değil, önceliğimiz tek bir kişi."

Birden yine o emin ifadeyle, "Dediğimi yapacak mısın?" diye sordu. Sanki bir şeyden çok emindi ve bunun rahatlığı ruhuna is lekesi gibi sinmişti.

"Bu seni tehlikeye atmak olur, Kartal. Bir hastaneye doktor olarak girmen demek, kendimizi ifşalamak demek. Üstelik ben hem üniversiteyi bitirmedim hem de sağlık alanında değilim, beni hastaneye nasıl sokmayı düşünüyorsun?"

"Asistanım olarak, ne bileyim, sadece benim ilgilendiğim vakalara bakan bir hemşire olarak," dedi pervasızca.

"Çıldırdın mı? Bilgisizim. Sağlık bu. Başkalarını da mı tehlikeye atmak istiyorsun?"

"Yanında ben varken elinde bir silah bile olsa, namlunun diğer ucundaki kişi masumsa ve silah elinde patlamışsa, ben o kurşunu yine durdururum." Bana güven veren gözlerle baktı. "Ama yardım et, Lavin. Sen olmazsan yapamam."

"Kartal..."

"Üzerimize bir dalga gelirse, ben dalgayı yavaşlatan kaya olurum," dedi birdenbire. "Tamam, biliyorum, o dalga sana yine çarpar ama ben yavaşlatabildiğim kadar yavaşlatırım, anladın mı?"

"Gözlerimin içine her böyle baktığında, sana nasıl hayır demeyi öğreneceğim ben, Alaşan?" İçime dolan korkuya rağmen derin bir nefes alarak başımı iki yana sallarken, "Kaya falan olmanı istemiyorum, dalga bizi altına alacaksa, birlikte altında kalacağız," dedim. "Senin bir

parçamı kıyıya taşıyacağıma söz vermiştim, hatırlıyor musun?" Gözlerimin içine baktı, sadece baktı. "Öylesine değildi."

"Seni çok pis öpmek istiyorum," dedi gözlerimin içine büyük bir sakinlikle bakarken. "Ama ne zaman seni öpme düşüncesi zihnimi ele geçirse, sanki birileri her fırsatta seni öptüğümü izleyip bize gülüyormuş gibi hissediyorum."

Gülümsedim. "Bu yapacağın şey, çok tehlikeli."

"Biliyorum," dedi birden ciddileşerek. "Ama seni sevmek daha tehlikeliydi."

Parmaklarımı göğsümün üzerine yerleştirmek, parmak uçlarımdaki ateşleri derime bastıra bastıra göğsümü ikiye ayırmak, göğsümün altındaki kalbi, içimdeki onu ona gösterebilmek isterdim ama hiçbir aynada kendini o kadar net göremeyeceği için, karşısında bir yansıma değil, kendisini gördüğünü düşünüp aklını kaçırabilirdi. Onu öyle korkutucu seviyordum ki, kalbim karanlıkta kalmış küçük bir çocuk gibiydi.

Ona öyle çok alışmıştım ki, bir gün bendeki en büyük yara olmak isterse, bunu yapması için gitmesi yeterliydi.

Onu öyle çok seviyordum ki, bir gün beni mahvetmek isterse, bunu yapması için karşıma geçip beni sevdiğini söylemesi yeterdi.

Bir anda nefesim boğazımda esir kalmış, ciğerlerime inememiş gibi dudaklarım aralandığında, farkındalık bir canavarın gölgesi gibi üzerime çöktü.

Beni mahvetmişti.

Dudaklarının yukarı kıvrıldığını fark ettiğimde, elimde duran elini çekmedi ama diğer elini belime kaydırdı. "Sen yüzüme bakarak söyleyemezsin ama ben gözlerinin içine bakarak bunu herkese haykırabilirim," dedi beni mahvedecek bir açıklıkla. Tam dudaklarını aralayacaktı ki, bir kez daha duyacak olmanın enkazından korkarak birden dudaklarına kapandım. Dudakları dudaklarımın üzerinde yukarı kıvrılırken, gülmesine bile engel olmak ister gibi onu daha sert öpmeye başladım.

Dudakları dudaklarımda hoyrat yangınlar yaktığında, kelimeleri sanki o konuşmasa da kalbimin içine dolan duygulardı. Bir öksürük sesi, dudaklarımız birbirine tutunurken aramıza yayıldığında gözlerim yavaşça aralandı ama geri çekilemedim. Kartal'ın belimdeki avucu tenime sıkı bir baskı uyguladı ve birinin gülerken çıkardığı hoş ses zihnime yayıldı.

"Bunu görmeye hazır değildim," dedi Burak gülmekle ciddiyet arasında bir sesle. "Yani bekliyordum da yakalamayı beklemiyordum."

"Ben demiştim demeyi hiç sevmem ama ben demiştim," dedi Sahra kıkırdayarak.

"He Sahra, aynen, hiç sevmezsin," dedi Burak. "Bölmeyelim diyecektim de ayrılmıyor da bunlar..."

Kartal, nefesini dudaklarıma verip, "İşinize bakın," dedi alnını alnıma sürterek. "Hadi."

"Lavin, n'aber ya?" diye sordu birden Sahra imalı bir sesle. Aniden geri çekilip, Sahra'ya doğru döndüğümde, bir an yutkunup sırıtarak baktı.

"Ormana kadar koştururum seni."

"Aa, ben ne yaptım ya?"

"Ahlaksız seni," dediğimde sırıtışı daha da genişledi.

"Aa, üzerime iyilik sağlık, sanırsın evin ortasında ben öpüşüyordum..."

"Kızım sussana," dedim etrafıma bakarak. "Ne biçim laflar bunlar ya?"

"Bu da yaptığından utanmıyor, duyduğundan utanıyor..."

"Gel şuraya, 1.40," dedi Burak, Sahra'yı belinden tutup çekerek. "Bu kız yer seni..."

"Bu kız derken? Ye kızım Sahra'yı," dedi Kartal, beni belimden yakalayıp öne doğru iterek.

"Lan." Burak, sevgilisini arkasına sakladı. "Yer bunu bu..."

"Bu senin babandır," dedim düz düz bakarak. "O senin hakkından geliyorsa, benim de gelir, Hulk seni."

"Ben ne yaptım ki yenge?"

"Yenge mi?"

"Evet."

Sahra, Burak'ın kolunun kenarından kafasını çıkararak sırıttı. "Yenge tabii ya..."

"Sus kız sen," diye homurdandım. "Bana ne diye yenge diyormuşsun, ona enişte diyeceksin sen."

Sahra pis pis sırıtınca bir sessizlik oldu. Ardından o ince, cırtlak sesiyle, Kartal'a bakarak, "N'aber enişte?" diye sordu.

"Sahra, eğlenmek istiyorsan çocuk parkına git, hadi enişteciğim," dedi Kartal alayla, beni yavaşça kolunun altına çekti. "Gel kız sen de şuraya, kardeşlerimin yengesi..."

"Ne diyorsun ya..."

"Annemin ilk gelini de desene, Kartal, ben Sahra'ya söylediğimde çok düşmüştü," dedi Burak gülerek.

"Evet, lise ikideydiniz değil mi o zamanlar?" diye sordu Kartal ve sonra ekledi: "Lavin, bizim eve bir gelin lazımmış, yarın gel başla."

"Çok ani bir soğur gibi oldum senden," diye dalga geçtiğimde, gülerek yanağımdan sertçe öptü. "Hadi gidelim artık."

"Seninle cehenneme gelirim, Lavin..."

"Gelmene gerek yok, Kartal, zaten oraya gideceksin."

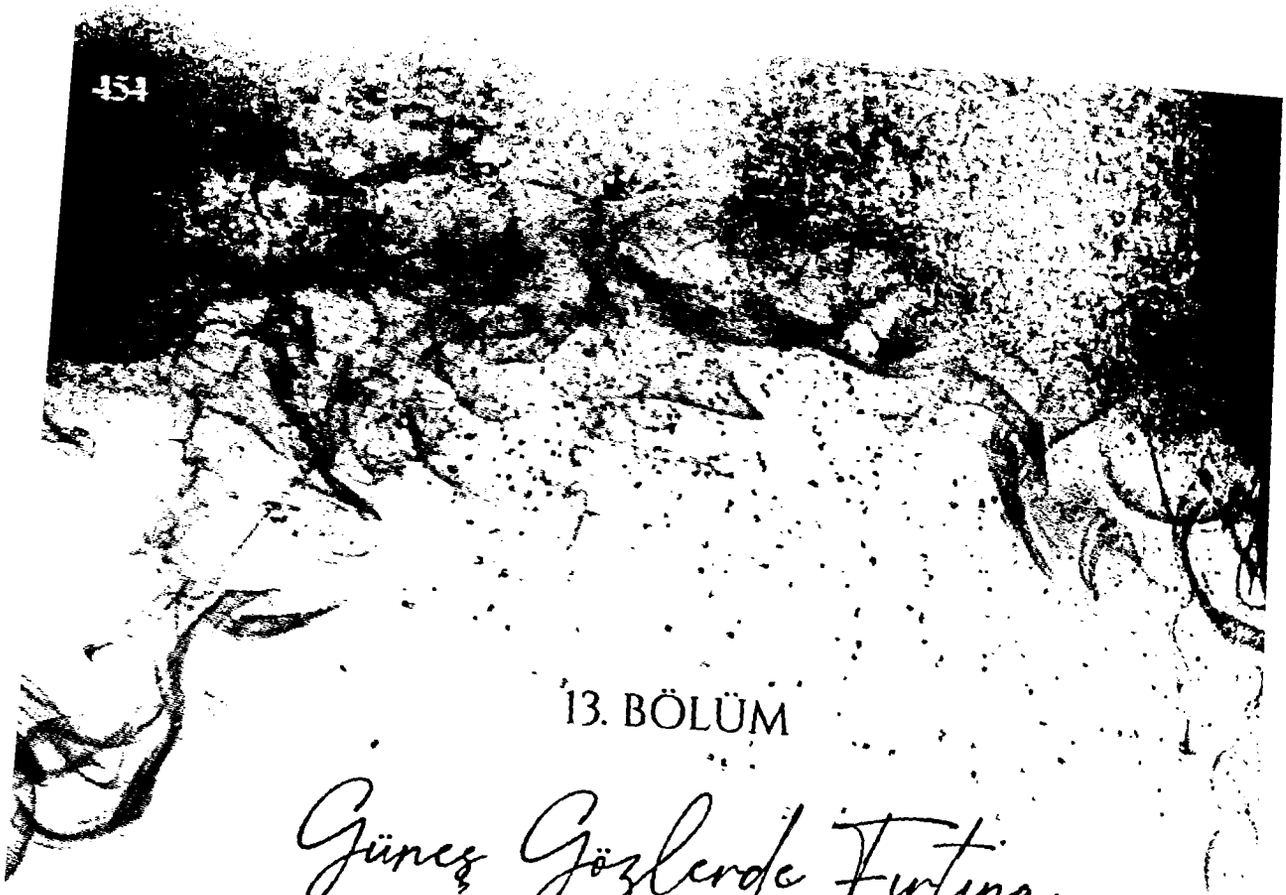
"Niye öyle diyorsunuz hanımefendi?" diye sordu gülmeye devam ederken. "Kırıldım şu an."

Bir an hiç yadırgamadan kolumu onun ince beline sararak ona iyice sokuldum. Gülüşmeye devam ederek evden çıktığımız an, belki de hayatımda en huzurlu hissettiğim sayılı anlardan birinin içinde olduğum andı. Tam arabaya binecektik ki, veranda da beliren birinin ıslık sesi dikkatlerimizi tekrar eve çevirmemize neden oldu. Yunus, beyaz, düğmeleri yarıya kadar açık, dağınık bir gömlek ve siyah pantolonla veranda da bize bakıyor, bir elinde tuttuğu içki şişesini havaya kaldırmış, gülümsüyordu.

"Beni unutmadınız mı ulan?" diye sorup başını omzuna doğru düşürerek gülümsemesini genişlettiğinde, hepimizin dudaklarında var olan gülümseme, o gülümsemenin kardeşleriydi.

Kar taneleri yavaşça gökyüzünden salına salına düşmeye başladıklarında, yeni yıla birkaç saat, yanımda ise ailem vardı.

Kar mezarlığı sakinleri, bir aradaydı.

13. BÖLÜM

Güneş Gözlerde Fırtına Bakışlar ve Gözyaşı Yıldızlar

♪ *Birkan Nasuhoğlu, Diken*

Bir mıknatısın onları çeken iki farklı ucu ortalarında duruyordu ve onları kendine sırt sırta gelmeleri için çekiyordu sanki.

Genç adamın yara kabuğu rengindeki gözleri daldığı boşluktan usulca uzaklaştığında, genç kadın aynanın önünde durmuş siyah, kısa saçlarını parmaklarıyla tarıyordu. Üzerinde askılı, siyah bir tişört, altında dışarıdan geldiği andan itibaren çıkarmaya üşendiği için bacaklarını sarmaya devam eden lacivert bir kot pantolon vardı. Mavi gözleri, aynadaki yansımasına çakıldığında, kulağından aşağı sarkan halka küpelerin gümüş yüzeyi, dışarıdaki güneş ışığının üzerine devrilmesiyle dev bir ışık patlamasına yol açtı.

Kahverengi gözler, mavi gözlere tutunduğunda, ikisi de aynanın en ücra köşesine çekilmiş, bakışlarını birbirlerine sunmuştu; bir yansıma, yansımasına bakıyordu. Altı ve üstü siyaha boyanmış mavi gözlerin içinde yangınlar yanan denizler vardı; su donduran soğuklar, boğaz kurutan rüzgârlar, dağ deviren fırtınalar vardı. Genç adam, kalbinin derinliklerini

saran tutkuyu, şefkati, önü kesilemez bir şekilde o kadına doğru akan aşkı hissetti.

Onu izledi, izledi ve izledi; bu hayatta sonsuza dek yapabileceği bir şey olacağını söyleseler ve ondan bir seçim bekleseler, bu kadını izlemeyi seçerdi.

"Bana bu şekilde baktığında kendimi güzel hissediyorum," dedi sonunda genç kadın konuştuğunda. Parmakları siyah saçlarından ayrılarak kulağına sıralanmış halka küpelere gitti. Büyükten başlayarak gitgide küçülen halka küpeler, kulağındaki yolu dolduran telaşlı, içinde hikâyeler ve insanlar gizleyen otobüs duraklarına benziyordu.

Adam baktı, kolunun dış kısmında bir yunus balığı dövmesi olan kadının dövmesine dokunan gözleri derin bir dalgınlığı doğurdu ama çok geçmeden adam, yine kelimeleri saklandıkları yerden çıkarıp, kadının önüne koydu.

"Güzelsin," dedi genç adam, komodinin üzerindeki taş kül tablasının içine bıraktığı sigaranın neredeyse yarıya kadar ölmüş bir küle dönüştüğünü hatırlayınca, gözlerini kadından çekmeden elini komodine uzatıp sigarayı baş ve işaret parmaklarının arasına aldı. Sigaranın külü, kül tablası yerine komodinin üzerine devrildi ve parçalandı. Adam bunu fark etmeden sigarayı dudaklarının arasına taşıdı, derin bir nefesi içine çekmesiyle ateş, sanki yıllardır birbirini görmeyen iki âşığın göz göze geldiği an göğüslerinden fırlayan duyguları gibi harlanarak yandı. Sigaranın dumanı dudaklarından sızarken gözleri kısılmış, gözlerinin altındaki şiş torbalar daha da belirginleşmişti. "Ama sadece güzel değilsin."

Genç kadın küpeleri bir bir çıkarırken gözlerinden muzip bir ifade belirdi. "Sadece güzel değilsem, neyim?"

"Bilmem," dedi genç adam, parmaklarının arasında duran sigaranın gri külü hassas bir kadının kırılan kalbi gibi boynunu büktü. "Çok düşündüm ama kafamın içinde buna da bir cevap bulamadım. Zaten seninle ilgili hiçbir şeyin cevabı bende yok."

"Ben benimle ilgili her cevabın yalnızca sende olduğunu düşünüyorum," dedi Leyla, geniş gülümsemesi inci gibi beyaz dişlerinin görünmesini sağladı. "O kadar az konuşuyorsun ki, bazen beni hiç sevmediğini düşünüyorum ama öyle bir bakıyorsun ki, hiçbir kelime yığını gözlerinde gördüklerim etmez."

Yunus Emre gülümseyince, Leyla'nın gülümsemesi yüzünden silindi; içi gülümsedi.

"Leyla, eğer ben konuşabilseydim, sana seni, sana senin bana hissettirdiklerini, sana bendeki seni, hayatımdaki Leyla'yı anlatabilseydim, ki inan bunu çok isterdim, en çok sen anla isterdim," durdu ve yutkundu, "ama anlatamıyorum. Seni anlatamıyorum, bu normal mi?"

Leyla oturduğu yerden yavaşça kalktı, derin bir nefes alıp birkaç yavaş adımın sonunda Yunus Emre'nin yanına oturdu ve ikisi de gözlerini karşılarındaki aynaya çevirdiler. Omuzları birbirlerine sürtünüyordu, el ele değillerdi ama bu yakınlık bile insanların el eleyken hissettiklerinin on misliydi.

"Anlatamadığını biliyorum, seni gördüğüm gün de sessizdin," diye mırıldandı Leyla, aynadaki yansımalar birbirlerini izlemeyi sürdürdü. "O kadar sessizdin ki, en çok senin konuşurken nasıl görüneceğini merak etmiştim." Başını yavaşça eğince, narin başı Yunus'un omzunun üzerindeki yerini aldı. "Çok mu bencilim ben, Yunus? Konuşamadığını, anlatamadığını biliyorum ama yine en çok seni dinlemek istiyorum."

Yunus, başının üzerine bir kuş gibi konmuş narin başın üzerine yavaşça devirdiği başını kızın saçlarına yavaşça sürterken, kısık gözlerini kırpmadan usulca yutkundu. "Bazen beni nasıl çekiyorsun, anlamıyorum," dedi açıkça, Leyla bu itirafı beklemediği için bir an duraksasa da Yunus susmadı. "Sen kelimeleri bu kadar iyi kullanırken ve konuşurken bu kadar net, sınırsız, insanın içini ısıtan cinsten, bazen düşündürecek şekilde, ben sadece susuyorum sana." Gözlerini yumup birkaç saniye bekledi, o süre zarfında Leyla konuşmaması gerektiğini biliyordu çünkü bu Yunus'un kendini ifade edebildiği nadir anlardan biriydi. "Susuyorum sana."

Leyla gülümsedi, Yunus Emre gözleri kapalıyken bile gülümsediğini hissedince gülümsedi.

"Bir gün sana seni anlatmak isterdim," dedi Yunus Emre sonunda, ardından kısık bir nefesi dudaklarından dışarı bıraktı ve parmak uçlarının arasında tuttuğu sigaranın ölü külü ortasından kırılarak yere devrildi; kül taneleri birbirinden ayrılan eller gibi ayrılarak farklı yerlere dağıldıklarında, Yunus gözlerini aralayıp aynadaki yansımalarına baktı. "Benim hayatımda bir Leyla var, olmadığı zamanlarda bile hep var olmuş, var olmadığı zamanlarda bile hep var olacak bir Leyla."

Leyla yanağını Yunus Emre'nin omzuna sürterek kafasını kaldırdı ve nefesi adamın boynuna dökülürken gözlerini kaldırarak adamın kalemle çizilmiş gibi görünen çehresini izlemeye başladı. Yunus Emre, sigarayı dudaklarının arasına alırken gözleri kısılmıştı, elmacık kemikleri belirginleşti ve yanağı içeri çöktüğündeyse Leyla'nın aseton kokan parmak uçlarındaki dokunuşlar adamın yanağındaki çukurlara yerleşti.

"Sendeki beni bana anlatmadan bile bu kadar anlatabilmen normal mi?" Parmaklarını çukurdan çekmedi, Yunus Emre'nin gözleri kısılmıştı. "Keşke içim içinle konuşabilse."

Yunus Emre'nin dudakları yukarı kıvrıldı, başını yavaşça yana çevirip Leyla'nın su mavisi gözlerine baktı ve yavaşça konuştu. "İçimin sesini bir tek senin için duydu."

"Benim içim çok iyi sır tutar," dedi Leyla yavaşça gülümserken. "İçinden duyduklarını bana hiç anlatmadı."

Yunus Emre, sigarayı tutan parmaklarını yavaşça Leyla'ya yöneltince, aralarına bulutlar ören dumanlar, Leyla'nın gözlerini kısmasına neden oldu. Yunus Emre avucunu yavaşça açtı, büyük avucu kızın küçük suratını içine aldı ve sigaranın dumanları, siyah saçların arasına sızmaya başladı.

"Kaç yaşında adamım, bir kere ağlamadım ama şu gözlerine bakınca gelen ağlama isteğini hâlâ bastıramıyorum."

Leyla kaşlarını çattı, yüzünü saran büyük elin kemiklerinin üzerine avucunu bastırdı ve sigaranın ölü külü yavaşça dökülüp saçlarının arasından süzülerek yere döküldü. "Yunuslar ağlamamalı," dedi çocuksu bir sertlikle. Yunus Emre'nin boştaki elini yavaşça avucunun içine aldı ve parmaklarını kolundaki dövmenin üzerine bastırmasını sağladı. "Yunuslar ağlarlarsa ölürler."

Yunus Emre duraksadı.

Leyla kaşlarını daha da çattı.

"Sen yaşayacaksın."

"Ağlarsam ölecek miyim yani iki gözüm?" dedi Yunus Emre gülerek.

Leyla kaşlarını çatarak ona kötü kötü bakarken, "Onlar kederlerinden ölebilecek kadar hislilerdir," dedi. "Gözyaşı döktükleri zaman ölürlermiş, öyle duymuştum."

"Ben bir balık değilim."

"Evet, değilsin," dedi Leyla ve Yunus Emre'nin parmaklarını dövmesine daha sert bastırmasını sağladı, "ama bu sensin."

Yunus Emre, eli hâlâ Leyla'nın yanağındayken yavaşça eğildi ve dudaklarında sadece Leyla'nın var edebildiği bir gülümsemeyle alnını Leyla'nın alnına sertçe bastırdı. Konuşmadı, konuşmadılar, her ikisi de sustu. Yunus, Leyla'nın elinin altındaki parmaklarını dövmeye daha sert bastırıp yutkundu, Leyla da yutkundu ve sonra birden yüzlerindeki gülümseme silindi.

Gözlerini aynı anda yumdular ve yalnızca sustular.

Bu, onların aralarındaki sessiz alfabeydi ve içi, içiyle konuşuyordu. Ağızlarını açmalarına gerek yoktu. Sussalar da olurdu. Sonsuza dek birbirlerinin yanında hiç konuşmadan, öylece sussalar bile olurdu.

Şehirden uzakta olduğumuzu, dağın kenarında başlayan uçurumun dibindeki ışıklardan anlamak mümkündü. O kadar yüksek bir yerdeydik ki, şehir ayaklarımızın altındaydı. Bir süredir cama yaslı duran kafamı kaldırıp bakışlarımı Kartal'ın tarafındaki koruluğa çevirdim. Araç hızla hareket ettikçe, birbirine yaslı duran ağaçların görüntüleri birbirlerine karışıyor, gözümü yoran bir illüzyon oluşturuyordu. Çok sürmeden koruluğun kalbinde alev gibi yükselen kızıl ışığı gördüm ve yine çok geçmeden o ışığın çıkış noktasının ateş olduğunu fark ettim. Araç yavaşladığında artık bakışlarım tamamen oraya saplı duran bir bıçak gibiydi.

Araçtan koruluğun kalbinde olmasa bile yakınlarında inip, ateşin etrafını sarmış kalabalığa yönelmiştik. Teneke varillerin içinde yanarak göğe yükselen alevlerin ışığı herkesi karanlığın kollarından alarak gün yüzüne çıkarmıştı. Herkesi aydınlatan o kızıl ışık, çoğu yüzü bulanık bir fotoğraf gibi gösteriyordu ya da ben yabancısı olduğum ortama henüz uyum sağlamam mümkün olmadığından insanları incelemektense onlara üstünkörü, meraksız bakışlar atıyordum. Avucumun içindeki elin baskısı, yüzüme ayazını çarpan ateşten bile daha sıcak hissettiriyordu.

İleride, alevlerin yükseldiği varillerin biraz uzağında bira fıçıları yan yana dizilmişti, bazıları uzun ve dar, bazıları kısa ve genişti. Ağaçlardan aşağı sarkan küçük led ışıklar yansalar da elle tutulur aydınlık yaymadıkları için sadece dekor olarak kullanıldıkları apaçık ortadaydı. Bagaj

kapağı açık, lüks bir kamyonetteki müzik sisteminden etrafa yayılan şarkı öyle güçlüydü ki, ses tüm ormana yayılıyor olmalıydı.

"Buradaki herkesi tanıyor musunuz?" diye sordum kafamı kaldırıp Kartal'a bakarak, onların herkesi tanıdığı bir ortamda benim tamamen yabancı olmam, kendimi ürkekten ziyade yabani hissetmeme neden olmuştu.

"Genelini," dedi Kartal, etrafıma bakmak için gözlerimi ondan kopardım ama çok geçmeden tekrar ona baktım; etraf beklediğimden daha kalabalık görünüyordu. Eli elimi içine almış bir hâlde durmaya devam ederken bakışlarımı ona çevirdim ama o bana değil, kalabalığa bakıyordu; geçmişinde var olan yüzleri görüyor olsa da yüzünde sabit bir ifade vardı.

Yunus Emre, elinde bir içki şişesiyle hemen yanımızda dikilirken bana doğru eğildi. "Ne kadar da el ele olan iki sevgili..."

"Yol yakınken vazgeç kardeşim, manyak olursun," dedi Kartal alayla, bakışları beni bulunca ben de otomatik olarak gözlerimi ona sabitledim.

"Ona için gider gibi bakarken de sevgilisiniz, Kartal..." Şişenin soğuk yüzeyini boynuma bastırınca irkilerek geri çekildim. Yunus keyifli keyifli güldükten sonra şişeyi kafasına dikti ve darmadağın görüntüsünü tamamlayan dağınık saçlarını karıştırarak kalabalığa baktı. "Vay canına, bu herifleri görmeyeli epey zaman olmuştu. Berkay'ı gördün mü? Onu son gördüğümde kırk kiloydu, şimdi halterci gibi olmuş."

"Onlar senin için ne düşünüyor acaba?" diye sordu Kartal imalı bir sesle.

"Çoğu beni hatırlamıyordur bile," dedi Yunus, ardından yüzünü buruşturarak güldü. "Bu işime gelirdi."

"Unutulacak biriymişsin gibi konuşma çünkü değilsin," dedim sertçe, kafasının içindeki dünyada o kadar vardı ki, dışarı çıktığında yokmuş gibi davranıyordu.

"Güzel bir parti olmasını sağlayın, birilerinden ilk adımı beklerseniz eğlenemezsiniz. Eğlencenizi yanınızda getirmezseniz, orman partileri size otlamaya çıkmış inekler gibi hissettirir," dedi Yunus içki şişesiyle bizi işaret ederek, gözleri yavaşça kalabalığa kaydı. "Siz eğlenin, ben de biraz otlayacağım." Şişesini gösterdi. "Benim otum da bu işte."

"Eğlenceden inanılmaz iyi anlar ama gel gör ki eğlenmeye hâli yok," dedi Kartal, elimi bırakıp beni kolunun altına çekerek. "Ee, içiyor muyuz bira falan?"

Ona inanamayan gözlerle bakarken kafamı kaldırmak zorunda kalmıştım. "Sen ve bira içmek?" Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdığımda dudaklarındaki kıvrım görülmeye değerdi. Onunla paylaştıklarım içimi sarmaşık gibi sararak kaplayan mutluluklar gibiydi ve hiçbir zaman pişmanlık duymayacağımı hissettiriyordu, ta ki kendisini mahvettiği anlarda da onunla olana dek bu hep böyleydi. Onun hem dibini gördüğü mutsuzluğu izlemiştim hem de yıldızlara ulaşan gülümsemesini izlemiştim.

Ona inanmadığımı fark edince, "Evet," dedi alayla. "Bira içeceğim. Sen de bana eşlik edersin belki. Sonra da sabaha kadar ağaç köşelerine işeriz birlikte."

Gülerken, "İğrençsin," diye homurdandım.

Gözleri dudaklarıma kaydı ve genişçe sırıttı. "Daha iğrenç şeyler yapabilirim ve bu bana zevk verir, acaba sana da verir miydi?"

"Bilmem," diye fısıldadım kafamı kaldırıp, gözlerimi bir an olsun onun altın kahve gözlerinden uzağa çevirmeden. "Verir miydi?"

Kafasını yavaşça aşağı eğince gözlerim kısıldı, yüzü yüzüme son derece yakınken ve gözleri gözlerimin gökyüzüymüş gibi üzerine gerilmiş duruyorken, "Bilmem," diye beni taklit etti, ıslıklı nefesi dudaklarıma fırtınalar getirdi. "Verir miydi?"

"Hayal âleminde yaşama, Alaşan," dememle sesimdeki sarmaşıklar gevşedi ve parmağımı kaldırıp yavaşça çene gamzesine vurdum. "Beni ne zaman gafil avlamaya çalışsan, kazdığın her kuyuya önce kendin düşüyorsun."

"Önemli olan ben düştükten sonra arkamdan o kuyuya atlaman zaten. Atlıyor musun?" Birden çenesine vurduğum parmağımı dişlerinin arasına alıp ısırdı ve parmağım ağzındayken fısıldadı. "Atlıyorsun."

"Ne yapıyorsunuz ulan, küçük ayının psikolojisi bozuldu," dedi Yunus Emre, birden ona bakmamla, içki şişesi dudaklarına çok yakın hâlde donmuş olduğunu ve Yunus'un yüzünde boka bakıyormuş gibi bir ifade çizili durduğunu gördüm. "Tiksinç."

"Git başka yerde otlan, hadi," dedi Kartal, parmağımı ağzından çıkarıp gözlerini Yunus'a çevirerek.

Yunus, parmağını birdenbire içki şişesinin deliğinden içeri sokup konuştu. "Bilmem..." Gözlerini kısıp alt dudağını ısırdı, bu bana birden kahkaha attırmıştı. "Verir miydi?"

"Ne yapıyorsun lan sen?"

Yunus, kısık gözlerle içki şişesinin deliğine bakarken bize bakmadan fısıldadı. "Parmağım ağzındayken de sevgiliyiz..."

"Konu amacından sapmaya başladı..." Gözlerimi Kartal'a çevirdim. "Çok mu içti acaba?"

"Ben çok içerken de siz sevgilisiniz, Lavin."

"Ya ama ayıptır ya, bu kadarı da karaktersizlik, şerefsizliktir," dedim birden yükselip, ona doğru dönerek. "Bu kadar da seviyesizlik, terbiyesizlik olmaz ya."

"Ne diyorsun ulan, benim parmağım mıydı Kartal'ın ağzının içindeki?"

"Ben mi soktum ya?"

"Lavin sokan sen olursan bu hikâyenin gidişatı değişir kanka," dedi Yunus irkilerek.

Kartal, "Bana mı sokuluyor?" diye sorunca, Sahra'nın arkadan kahkaha atarak Yunus'un beline sarıldığını görüp gözlerimi beyazı görünene kadar devirdim; gelmişti baş belası.

"Lavin, n'aber?" diye sordu Sahra, Yunus'un belinin arkasından bana bakarak.

"Gider misiniz ya? Ben yeni yıla kan dökerek girmek istemiyorum çünkü."

"Cık," dediler aynı anda dudaklarını uzatarak. "Gitmeyiz."

"Ama siz hep benimle uğraşıyorsunuz ya, bu kadarı şerefsizliktir," dedim ve Kartal'a baktım. "Sen de asla bir şey deme, bizimle dalga geçiliyor, görmüyor musun ya?"

Altın kahve gözler bir süre yüzümü izledi ve sonra masum masum, "Benim hoşuma gidiyor..." diye mırıldandı.

"Bizimle dalga geçilmesi mi?"

Gözleri bendeydi, hiç benden geri çekilmedi. "Onlarla arandaki ilişki."

Yunus, "Ve senin sevgilin olması..." diye ekledi.

"Gidiyorum ben," dedim birden geri çekilerek, sırıtarak beni izlemeye devam ediyorlardı. "Bira içeceğim."

"Sonra da Kartal'la çam ağaçlarının diplerine işeyecekler," dedi Yunus, Sahra'nın kulağına eğilerek.

Dudaklarımdaki tebessümün sebebi aslında onlarla aramızda olan ilişkiydi, bu doğruydu. Onlardan uzaklaşırken, hatta Kartal'ın kollarından sıyrılırken bile o gülümseme dudaklarımdan silinmemişti. Kendimi uzun zaman sonra yeniden bir çatının altında, sıcak bir yuvanın içinde, babam ve annemin de oturduğu bir yemek masasındaymışım gibi hissediyordum.

Yabancı bedenlerin varlığı bir an için zihnimden uzaklaşarak silindi, gözlerimi yabancı yüzlere yalnızca dokundurdum ama uzun süre onlarda bekletmedim. Bira dolu fıçılara ilerlerken bir arkadaş grubunun dikkatli bakışları üzerimdeydi, bana baktıklarını her ne kadar çok net hissetsem de gözlerim onları bulmadı ve fıçının yanındaki küçük sehpaya üst üste dizilerek koyulmuş pet bardaklardan birini alıp, fıçının her an kopacak gibi görünen küçük musluğunu çevirdim. Başta bira akmasa da birkaç saniye sonra beyaz bir köpük yığını bardağımdan içeri düştü ve arkasından alkol hızla bardağımı doldurmaya başladı. Bardağı ağzına kadar doldurduktan sonra küçük vanalı musluğu yavaşça çevirerek kapattım ve kafamı kaldırıp etrafıma baktım. Arkadaş grubunun gözleri artık bende değildi, kimse bana bakmıyordu, biradan bir yudum aldığımda düşündüğüm olduğum yer değil, olduğum kişiydi.

Uzun zamandan sonra ilk kez kabuğumla değil, derimle buradaydım; tenimde soğuğu da hissediyordum, Kartal'ın dokunuşlarını da... Her şeyi kabuğumdan öte, benliğimde, ruhumda hissediyordum.

Biranın köpüğünün acı tadı damağıma yayılarak anlık yüzümü buruşturmama neden oldu, yudumumu yutmamla birkaç çift gözün tekrar beni kafeslediğini hissettim ve küt, kahverengi saçları olan bir kızla, o kızdan epey uzun olan kaslı ama zayıf bir adamın yan yana durmuş beni izlediklerini fark ettim. Kızın üzerinde beyaz bir elbise vardı, deri ceketiyle bedenini belli ölçüde kamufle etmiş olsa da ince bacaklarında çorap olmadığı için üşüdüğüne emindim; adam, kırmızı bir oduncu gömleği giymişti, kot pantolonunun cebindeki ellerini çıkarmadan sadece bana odaklı bir şekilde beni izliyordu. Rahatsızlık hissiyle biramdan bir yudum daha alarak onlara arkamı döndüm ve kalabalığın içinde Kartal'ı aramaya başladım.

Kartal ileride, çam ağacının altında duruyordu, bir bacağını dizinden kırmış, ayağını ağaca yaslamıştı ve hemen önünde uzun boylu, fit görünümlü sarışın bir adam dikiliyordu. Kartal'ın yüzünü görüyor olsam da adamın sırtı bana dönüktü. Biramdan bir yudum daha alıp tam bir adım atacakken, beni izleyen ikilinin bana doğru ilerlediklerini fark edip bakışlarımı sert bir fırtına gibi onlara çevirdim. Kız bir an duraksar gibi olup hemen yanında duran adama kafasını kaldırarak baksa da adımları sekteye uğramadı ve adamdan güç alıyormuş gibi yürümeye devam etti.

Madem geliyorlardı, demek ki söyleyecek ya da soracak bir şeyleri vardı. Sorabilirlerdi, buradaydım.

Kız, kısa, omuzlarının biraz yukarısındaki kahverengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına itince kulağını saran ejderha küpesi dikkatimi çekti, ardından tekrar kıza baktım ve içleri iri, çekik, kahverengi gözlerle karşılaştım. Gözleri bendeydi. Hisler gözlerinin uzağındaydı, bana olması gerektiği gibi, yani bir yabancıya bakması gerektiği gibi bakıyordu ama zihnini meşgul eden sorular olduğu da apaçık belliydi.

"Merhaba," diyen yanındaki adam oldu, adamın cızırtılı sesi müziği bastırarak zihnime dolduğunda kafamı kaldırıp bakışlarımı uzun boylu adamda sabitledim. Adamın yüzünde düşmanca bir ifade yoktu ama dostça baktığı da söylenemezdi. "Hangi bölümdendin?"

"Herhangi bir bölümden olmam mı gerekiyor?" Kaşlarımı yavaşça yukarı kaldırarak sorduğum soru adamı bir an duraksattı, gözlerim küt saçlı kıza çevirdiğimde kızın gergin bir şekilde bordoya boyalı dudaklarını yediğini görmüştüm. Neler olduğunu anlamaya çalışarak tekrar adama baktım ve bana vermesi gerektiği bir cevap olduğunu ona hatırlatmak ister gibi biçimli, açık renk kaşlarımı sertçe çattım.

"Öyle demek istemedim, hepimiz aynı okuldanız ama seni hatırlayamadım, o yüzden sormuştum."

"Beni hatırlamaman normal çünkü beni tanımıyorsun ve sizin okulunuzdan değilim," dedim yavaşça ama sesim her ne kadar ılık olsa da meydan okuduğumu anlamamasının imkânı yoktu. Ondan rahatsız olduğumu anlamış gibi kaşlarını kaldırıp büyük avucunu ensesine attı, mahcup gibi göstermeye çalıştığı bakışlarında hoşuma gitmeyen bir alay da vardı şimdi.

"O zaman bizim okuldan birilerinin arkadaşısın ya da bu civarda oturuyorsun."

"Buraya henüz yeni geldim, beni bira fıçısının önünde görmediğine de hemen hemen eminim. Bence kimle geldiğimi zaten biliyorsun ve seni buraya kadar getiren de o kişinin kim olduğunu bilmen."

Adam bir an hiç tepki vermedi. Küt, kahverengi saçların sahibiyse iri gözlerini belli bir noktaya sabitlemiş, o noktayı izlerken son derece sessizdi. Hissettiğim gerginliği dışa vurmamaya çalışarak ağırlığımı bir bacağıma verip, biramdan bir yudum daha alarak kendimi gevşetmeye çalıştım.

"Doğru," dedi sonunda adam. "Seni Kartalların yanında gördük, merak ettik. O gruptaki herkesi tanıyorduk, sen haricinde."

Kaşlarım yumuşadı ama dudaklarımdaki kıvrım alaylarla bezeliydi. "Ne güzel, artık beni de tanıyorsunuz."

Adamın siyah kaşları havalandı, dudaklarını yaladıktan sonra uzun köpek dişlerini sergileyerek sırıttı. "Adını söylemedin ama."

"Artık yüzümü biliyorsun, bu beni bundan sonra her gördüğünde tanıyacağını gösterir, isme gerek var mı?" Sesim her ne kadar nazik çıkıyor olsa da cümlelerim onu hedef alan kurşunlar gibiydi. Başını yavaşça aşağı yukarı sallarken alt dudağını ağzının içine alarak emip sinirleri bozulmuş gibi güldü.

"Ben Ecem," dedi kız birden elini bana doğru uzatarak. "Arkadaşım da Tuğberk. Güzel kadınlarla nasıl tanışması gerektiğini bilmediği için onun kusuruna bakma."

"Merhaba, Ecem," dedim kıza elimi uzatmadan, onda beni iten bir şeyler vardı, sadece onda değil, Tuğberk'te de itici bulduğum bir şey vardı ve bu duygu her neyse, beni ikisinden uzak durmaya itmişti. Sadece birkaç saniye içinde onlara olan tavrımın böyle net olması onları afallatsa da bunu umursamadım; ben her zaman hissettiği gibi hareket eden taraf olmuştum. "Arkadaşın adına çeviri yapman çok hoş ama basit numaraları da çok kolay anlayabiliyorum. Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?" Gözlerimi pet bardağımdaki biraya indirdim. "Çünkü köpüğü bitmeden Kartal'ın bir yudum alması gerek."

Ecem bir an duraksadı, şaşırmış gibi görünüyordu, Tuğberk ise sadece izliyordu, mimikleri yoktu. Ecem'in aramızda havada duran eli

yavaşça aşağı inince, "Sanırım yok?" dedim sorar gibi. "İyi eğlenceler, çocuklar."

Ecem, "İyi eğlenceler," dedi sadece ama sesi artık donuktu, ona gösterdiğim tepki ona durması yeri hatırlatmış gibi görünüyordu. Bunu umursamadım. Basit oyunlarla benden cevaplar almaya çalışmaları bana sadece ucuz bir gençlik dizisindeymişiz gibi hissettirirdi ve benim bu taraklara bez olmaya niyetim gerçekten yoktu.

Topuklarımın üzerinde dönerek o tuhaf ikiliyi arkamda bıraktığımda bile içimden bir ses onlardaki rahatsız edici auranın benim kuruntum olmadığını söyleyip duruyordu. Başımı iki yana sallayarak adımlarımı hızlandırdım, alevlerin yükselmesiyle dans etmeye başlayan gençlerin yanlarından kayarak geçerken, kalabalıkta beni aradığını fark ettiğim altın tozu döken gözlerin kadrajına girdiğim an, Kartal'ın yaslı durduğu ağaçtan kendini ileri doğru iterek ayrıldığı andı.

Geniş omuzlu bir kıza çarpıp, "Pardon," diye mırıldanarak kızdan uzaklaştım ve hemen Kartal'ın yanına ulaşıp, gözlerimi ona çevirerek elimdeki bira bardağını ona uzattım. Bardağı benden alırken dudaklarındaki o görünmez kıvrım dikkatimi dağıtmıştı, biradan büyük bir yudum aldı ve gözlerini sarışın adama çevirdi.

Adam başını bana doğru çevirdiğinde ve başıyla selam verdiğinde onun yüzünü daha net gördüm. Sanki yoğun ışıklı bir ortamdaymışız gibi göz bebeklerimin küçüldüğünü hissettim. Onun mezarlıktan ağlayarak çıkarkenki dağılmış hâlini hatırladım. En önemlisi de onun aslında kim olduğunu hatırladım ve yaramın üzerinde sıcak demir geziyormuş gibi ürperdim. Bu yara, sırtımdaki yara değildi. Sertçe yutkunup başımı sallayarak onu selamladığımda, onun da gözlerinde beni tanıdığına dair bir pırıltı görmüştüm.

Kartal, "Şu an acilde misin yani?" diye sordu adama. Adam, yuvarlak yakalı tişörtünü karın tarafından tutup yavaşça silkeler gibi sallayarak gözlerini devirdi.

"Ameliyathanede bile benim kadar kan görmemişsindir ya da ayılma odasında saçmalayan hastalar bile bir hasta yakınından daha çok saçmalamamıştır. Bezdim."

Kartal başını iki yana sallayarak ölçülü bir şekilde güldü. "Acili biliyorum, bir dönemi orada geçirdim," dedi, bir an onu orada, bir acil serviste, hastalara yardımcı olurken, beyaz önlüğünün içinde düşünün-

ce durup sadece yüzünü izlemeye başladım. Onu izlemek, bir nebze de olsa yanımızdaki adamın varlığının ağırlığını unutmamı sağladı. "Kulağı şavlayan amcalarla uğraştım. Kulak şavlaması, evet."

Elimde olmadan kıkırdayınca gözleri beni buldu, kısaca bende kaldı ve sırıtarak tekrar arkadaşına döndü. "Amcaya neyi olduğunu sorduğumda, kulağını tutarak kulağında bir şavlama olduğunu söylüyordu. Enteresan vakalar."

"Kanka ne diyorsun ya? Bana bir aydır hep bir teyze geliyor, her gece ama. Bir serum taktım, iki serum taktım ama kadının tahliller mis. Senden benden sağlıklı. En sonunda oğlunu çağırdım, dedim bakın annenizin bir şeyi yok ama psikiyatr bölümünden bir arkadaşıma yönlendirebilirim. Adam mahcup bir şekilde bana dedi ki: Annem eşimle ayrılmamı istiyor, geceleri eşimle odaya kapanmayalım diye her gece fenalaşmış gibi yapıyor... Çocuk yapmalarından korkuyormuş kadın, hiç ayrılmazlar diye..."

"İyi numara ama uzun vadede tutmaz," dedi Kartal başını iki yana sallayarak gülerken.

"Baban nasıl lan bu arada? Babanın asistanı olmak için her şeyi verirdim biliyor musun? Çok ballısın."

"Hiçbir zaman babamın asistanı olmadım, Alper," dedi Kartal, sesinin ciddileşmesi beni duraksatsa da onları dinlemeyi sürdürdüm. *Alper.* "Hem sen babamın asistanı olsan, şu an kendini acilde doktorluk yaparken bile bulamazdın, ambulans hemşiresi olabilirdin belki. Bir ihtimal." Güldü.

"Zor ama alanının kralı," dedi Alper, gözleri bana kaydı. "Seni bir yerden hatırlıyorum sanki." Hatırladığına nedense emindim. "Telefonda anlattığın abla değil mi bu?"

"Abla mı?" Alper'e garip garip baktım.

"Yenge falan sana gelmez belki diye abla diyorum," dedi Alper gülerek. "Abla da mı gelmedi? Tamam, yenge olsun. Alper ben."

Elini bana uzatınca, birkaç saniye duraksayıp yavaşça elini sıktım. "Lavin. Adını Sahralardan da duymuştum."

Dudaklarında küçük bir gülümseme oluşmuştu ama bu gülümseme çok çabuk kaybolmuştu. Belki o beni gerçekten sima olarak hatırlıyordu ama ben onun ismini de kim olduğunu da bana acı veren bir hatıra gibi hatırlıyordum.

"Vallahi o ya..." Alper, heyecanlanarak Kartal'a döndü. "Nasıl yani kardeşim, evlendiriyor muyuz yoksa seni?"

"Senin ağzını sikeyim," diye homurdandı Kartal ağzının içinden. "Bir sus da sus."

"Reis, vermemem gereken yerden mi spoiler verdim?" diye sorarken dişlerini gösterip kaşlarını kaldırdı, pot kırdığını belli eder gibi bir ifade takındı. "Olsun ama ya, ileride evleneceğin kadından utanacak değilsin."

Birden elimde olmadan yanaklarımın içini ısırdım. Zihnim sınırsız bir okyanus gibiydi; içinde en büyük hazine sandıkları da vardı, yüzgecinden ölüm damlayan canavarlar da. Bazen o canavarları tek bir mızrakla avlayan kişi Kartal oluyordu, onları öldürüyordu ve okyanus kana bulanıyordu; bazense yine o mızrağı okyanusun dibine saplayarak hazine sandıklarına doğru yüzüyordu ve her bir mücevher, yine onun ellerinde parlıyordu. Alper'in söyledikleri beni belki utandırmamıştı ama zihnimin özüne indiğimde, bunun gerçek olabilme düşüncesi damarlarımda lav akıyormuş gibi hissettiriyordu bana.

Kartal bir cevap vermedi, belki de yüzüme oturan ifade onu bir yorum yapmaktan alıkoymuştu. Alper, konuyu olduğu yerden dışarı çıkarmak istiyor gibi, "Yunus'u gördüm bro," dedi durgun bir sesle. "Elinde bir şişe, gömleği falan dağılmış, saçları gömleğinden dağınık, ortada sallanıyordu. Toparlayamamış be kendini."

"Toparlayamadı," dedi Kartal. "Toparlamaya da hiç çalışmadı."

"Leyla değil mi ya?" Alper, dudaklarını aşağı doğru büküp derin bir nefes aldı ve başını yavaşça sallayıp gözlerini yere indirdi. "Yazık oldu ya."

Sadece ona mı yazık oldu, Alper?

"Yazık ki ne yazık." Kartal yutkununca gözlerimi yere indirdim, arkada ormana yayılan müzik birden beni içinden dışarı attı; zihnimde hep aynı şarkının sözleri dönmeye başlamıştı.

"Leyla erken gitti, arkasında da şu çocuğu bıraktı," dedi Alper, elini yeniden tişörtünün ortasına götürüp tişörtü yavaşça öne doğru çekiştirerek üzgün bir ifadeyle Kartal'a baktı. "Güzeldiler ya. Valla bak."

"Yunus'tan atlatmasını beklemek biraz da bencillik olurdu, Alper, biliyorsun."

Alper gülümsedi, bu buruk bir gülümsemeydi, gülümsemesi sandal kahvesi gözlerine ulaştığında bile hüznü hissettiriyordu. Ona bakarken

içim, Yunus'a bakarkenki gibi burkuldu. Hatta Toprak'a bakarkenki gibi... "Oğlum belki bencillik diyeceksin, bilmiyorum da Leyla'dan başkasını da sevmesin ya. Yunus ya. O bizim Yunus, Leyla'nın Yunus'u. Düşünemiyorum, düşünmek istemiyorum. Kötü abi ya."

Ruhum öyle derin bir yere batmıştı ki, elimi kalbimin içine sokup kalp atışlarımı parmak uçlarımda hissetsem de yine ellerimi göğüs kafesime soktuğumda ve derinlere ittiğimde ruhumu bulup ona dokunamazdım.

"Haklısın," diye fısıldadığımda Alper'in bakışları bana çevrildi, dudaklarında hafif bir tebessüm belirmişti. "Ben de Yunus'u başkasını severken düşünemiyorum. Üstelik onu Leyla'yı severken hiç görmediğim hâlde."

Sözlerimin altında yatan anlamlar ona ne hissettirdi bilmiyordum ama derin bir nefes aldırmıştı.

"Neyse ya, gideyim ben biraz Burak'a falan salça olayım." Elini Kartal'ın omzuna atarak sertçe sıktı. "Ara beni, dinlerim her türlü sıkıntını, biliyorsun..." Pis pis sırıttı. "Hani olur da uyumazsa seninle, bu yüzden uykun kaçar da sinirden küfredecek insan arayıp sonra beni ararsan yine, dinlerim küfürlerini..."

"Alper..."

"Canım," dedi Alper avuçlarını Kartal'ın yanaklarına bastırarak. Kartal onun elini iterken gülmüştü.

"Hadi git lan."

"Üzme kardeşimi," dedi Alper bana yandan kötü kötü bakarak. "Uyutmamak falan, duymayacağım yenge... Koy ayağına bir yastık, yatır şunu salla..."

Gülümsedim. "İyi fikir bu."

"Dandini dandini dastana," dedi Alper tekrar ellerini Kartal'ın yanaklarına uzatıp yanaklarını avucunun içinde kıstırarak. "Danaya bak danaya..."

"Lan oğlum, sevmiyorum el kol hareketlerini, yapma şunu ya."

"İyi be, gidiyorum ben, Burak'ı bulup yer elması Sahra'yı delirteyim biraz da..."

Alper bizden uzaklaşana kadar konuşmasak da, gözden tamamen kaybolduğunda bakışlarım artık Kartal'daydı. Dudaklarım hafifçe yu-

karı kıvrılmış bir hâlde olduğundan, Kartal kaşlarını çatarak dudaklarıma baktı. "Ne gülüyorsun sen?"

"Benimle uyuyamayınca sinirlenip arkadaşlarını mı arıyorsun sen?" Bana gözlerini kısıp kötü kötü baktıktan sonra, "Ne ilgisi var?" diye savunmaya geçti. "Alakası bile yok, göt ağızlılık yapıyor işte."

"Sevdim onu," dedim. "İyi biri."

İyi biri. Peki kendisi şu an nasıldı? Gösterdiği kadar iyi mi hissediyordu? Karnımda oluşan ağrıyı belli etmemek için Kartal'ın gözlerine odaklanmaya çalıştım.

"Onu sevebilirsin," dediğinde duraksadım. "O benim en yakın arkadaşlarımdan biridir."

Başımı yavaşça salladım. "Ve sen benimle uyuyamayınca arayıp ona küfrediyorsun."

Alt dudağını dikkat dağıtıcı bir şekilde yalayıp, "Öyle olmasını istiyorsun herhâlde, Lavinia?" diye sordu baştan çıkartıcı bir sesle.

"Öyle olduğunu kulaklarımla duydum ve adım-"

"Lavin," diye böldü beni. "Adın bu. Üzerime bir çığ gibi düştüğünde, adının bu olduğunu kanıtlamıştın zaten."

"Üzerine düşen çığ demek?"

"Üzerime düşen çığ," dedi başını aşağı yukarı, ağır ağır sallayarak.

Bir nefes usulca kulak boşluğuma aktı ve o tanıdık ses fısıldadı: "Sen onun üzerine düşen çığken bile sevgilisiniz..."

"Ay artık bırak peşimizi ya," diye çemkirdiğimde, Yunus alkollü sesiyle güldü ve alkolün kokusu etrafa dağılarak güçlendi.

"N'apıyorsunuz ?" dedi Yunus sinir bozucu bir alkol gülümsemesiyle.

"Kardeşim, bir salacak mısın artık bizi? Sadece soruyorum," dedi Kartal, sakin gözlerle Yunus'u izliyordu.

"Alper mi ben mi? Hemen cevap ver, üç saniyen var. Üç."

"Duymuş," dedim gözlerimi kısarak. "Alper için en yakın arkadaşım dediğini."

Yunus birden gözlerini iri iri açarak, "Öyle mi dedi?" diye sordu.

"Yo, demedi."

"Öyle dedi dedin."

"Demedi."

"Dedi dedin, öyle dedi dedin, duydum."

"Sen sarhoşsun."

"Ben sarhoşken de sevgilisiniz." Gözlerini kıstı. "Benden daha mı yakın arkadaşıymış? Hemen cevap vermezsen tüm bu kafana kakmalarımı beşle çarp, o kadar çok kakacağım."

"Dedi," dedim birden çat diye.

"Lan hiç bu kadar kolay harcanmamıştım," dedi Kartal şok içinde. "Dedim ama en yakın arkadaşlarımdan biri dedim, öyle demedim."

"Sus, sütümü helal etmiyorum sana, Lavin'le konuşuyorum ben şu an."

"Bana sütünü mü verdin sen geri zekâlı?"

"Okul hayatın boyunca çikolatalı sütünü kim aldı lan senin, nankör köpek?"

"Ben de sana çilekli aldım?"

"Aldığını mı konuşuyorsun lan sen?" Yunus ona kötü kötü baktı.

"Sen konuşmuyor musun şu an?"

"He he, sen git Alper'e çikolatalı Kido al."

"Almadım ben Alper'e Kido."

"Sen Alper'e Kido aldın."

"Almadım."

"Aldın."

"Almadım. Kanıtla."

"Alçak puşt."

"Ne o?" diye sordu Kartal alayla. "Beni mi kıskandın sen?"

"Neden kıskanacakmışım seni ben? O beni kıskansın senden," dedi Yunus, içki şişesini kafasına diktikten sonra çenesinin kenarından taşan içkiyi umursamadan konuşmaya devam etti. "O en yakın arkadaşlarından biri, bense senin en yakın arkadaşınım..."

Kartal, Yunus'u delirtmek istiyormuş gibi, "Öyle misin?" diye sorunca, Yunus içki şişesini ağzına değdirmeden hemen öncesinde kaşlarını sertçe çattı, şişeyi dudaklarına sürterek geri çekip Kartal'a dik dik bakmaya başladı. "Bu kadar büyütme... Gerçi sen okulda da Alper'i kafaya çok takardın, doğru."

"Ne takardım ben be Alper'i kafaya?" diye çemkirdi Yunus birdenbire. "Takmazdım ben Alper'i falan kafaya. Senden istediğim şapkayı bana vermediğin günün gecesi onun kafasında gördüğümde bile takmadım ben."

"Ne kadar da takmayan bir adam," dedim elimi omzuna koyup yavaşça sıkarak. "Bu kadar vurdumduymazlık da olmaz..."

Kolunu yavaşça kaldırıp indirerek elimi düşürdükten sonra bana kötü kötü baktı. "Yerinde olsam ayrılmazdım Kartal'ın yanından, burada gördüğün on kızın sekizinin gözü bundaydı, bil diye diyorum..."

Çok kısa bir an için bu durum beni duraksatsa da ifademin bozulmasına izin vermedim, sakince Yunus'a baktım ve "Umurumda değil," diye mırıldanıp gözlerimi kalabalığa çevirdim.

Bazen kendimi çok çıkmazda hissettiğim olurdu. O kadar evim yoktu ki, girdiğim tüm sokakların sonu yalnızlığa çıkardı ve yuvası olmayan birinin zamanla sığındığı tek şey yalnızlığı oluyordu. Şimdi yalnız değildim, şimdi bir yuvam var gibi hissediyordum ama hâlâ sokak sokak evimi arıyormuşum hissi göğsümde var olan bir ağrı gibiydi; beni terk etmiyordu hiç. Kartal'ın geçmişinin iyi olsun kötü olsun, bir şekilde önüme geleceğini en başında da biliyordum ama şimdi o geçmişin direkt olarak ortasında olmak, tüm sokaklara döktüğüm gözyaşlarının tükettiği gücümün cenazesini kaldırıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Kartal ve Yunus Emre'nin Alper ile ilgili münakaşası bir süre daha devam etmiş, bu süreç geceye yayılarak hafiflediğinde alkolün dozunun artmaya başlamasıyla, dans eden bedenlerden uğultular dökülmeye başlamıştı. Saat kaçtı bir fikrim yoktu, oturacak hiçbir yer de olmadığı için ayaklarım şimdiden ağrımaya başlamıştı.

Kartal'ın beni belimden kavrayarak kendine yasladığı saniyeler, ortamın bir alev misali göğe yükseldiği saniyelerdi. Nefesinden yüzüme dökülen sıcak biranın kokusu midemi bulandırmamıştı, aksine kendimi tam da olmam yerdeymişim gibi hissettirdiğinden ona yaklaşmıştım. Kollarım onun boynunu sardığında artık zaman bizim için daha hızlı akıyordu. İki dudağının arasına bir sigara sabitleyip, bir eli hâlâ bedenime sarılı hâldeyken sigarasının ucunu çakmaktan fırlayan alevle tutuşturdu ve çakmağı cebine atıp sigarayı tüttürerek elini belime yasladı. Gözlerini kısmasına neden olan duman ikimizin arasında yükselerek dansını devam ettirmeden göğe karıştığında, ensesine sardığım kollarımdan birini çözüp dudaklarına sabitlediği sigarayı narin belinden kavrayıp ağzından aldım. Sigarayı kendi dudaklarıma götürmemle, bir deklanşör sesi duydum ve patlayan ışık tenimden aşağı yağmaya başladı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Sibelay'ın kahkahası zihnimi

doldurdu ve ardından bir ışık patlaması daha beraberinde deklanşör sesini zihnime taşıdı.

"Mükemmel görünüyorsunuz çocuklarım!" dedi Sibelay, dudaklarının arasında bir sigarayla zıplarken, sesi dudaklarındaki sigaranın ağırlığından dolayı komik çıkmıştı. Siyah saçları dağılmış, alnı bir suyun yüzeyini anımsatırcasına ter içinde kalmıştı. Neslihan, çenesini Sibelay'ın omzuna yaslayarak Sibelay'ın çektiği fotoğraflara baktı ve parmağını havaya kaldırıp onay işareti yaptıktan sonra gülümsedi.

"Çok iyi fotoğraflar!"

Sigarayı dudaklarımdan uzaklaştırırken Kartal'a tamamen sokuldum. Bu kadar insanın içinde beni dibine kadar çekip, kollarını bana sarabiliyordu ve bu insanların tamamı onun geçmişine ait yapboz parçalarıydı. Şimdi o tamamlanmış bir yapboz bütünü gibi onların karşısındayken, bir zamanlar onu bütün yapan tüm yapboz parçaları onun uzağında sadece onu izliyorlardı. Dudaklarımın arkasında biriken dumanı usulca Kartal'ın yüzüne bıraktığımda, bakışları tam anlamıyla bana sabitliydi ama gözlerine yayılan ifadelerden tam olarak ne kestirdiğini anlayabilmek mümkün gelmiyordu.

"Kardeşim, içmeden olmaz, içmeden olmaz!" diye bağırarak aramıza giren Alper'in iki elinde de büyük, cam bira bardakları vardı, onları kulplarından kavramıştı ve bardaklar öyle çok doluydu ki, her an dökülecek gibi görünüyorlardı. Alper kollarını tamamen havaya kaldırınca tişörtü yukarı sıyrıldı ve bedeni büyük ölçüde çıplak kaldı. Ağzının kenarından aşağı sarkan sigaranın ucunda uzayan kül, her an kopup düşecekmiş gibi duruyor, Alper her konuştuğunda sigara dudaklarının ucuna kadar taşınıyor ama bir türlü yere düşmüyordu. "Götür götür götür!" Bardaklardan birini elime tutuşturunca bardağın ne kadar ağır olduğunu fark edip Kartal'ın ensesinde duran elimi başına doğru bastırdım. "Bunu kime ateşleyeyim ablalar? Gidip yenisini çorlayacağım, pet bardaktan içemiyorum, idrar testini hatırlatıyor bana. Aman aman, yandık ya!"

"Ya iğrençleşme, bir insan hiç mi değişmez?" diye homurdandı Sahra. "Ben de istiyorum."

"Bir ses mi geldi?" Alper etrafına bakındı, ardından kafasını aşağı indirip Sahra'ya bakıp şaşırmış gibi yaptı. "Sen miydin ablacığım, az

sesin çıksın, kaç senedir ata ata bir buçuk santim mi attın? Hadi bakayım, Burak çorlasın sana ya."

"Bu hiç değişmemiş, hâlâ aynı pislik," diye homurdandı Sahra.

Yunus Emre, "Sahra, hiç aklıma gelmezdi bunu söyleyeceğim ama ağzın bal yesin, sen çok haklı bir çocuksun," dedi Alper'e kıl kıl bakarken.

"Geldim geleli bana bir madileniyorsun, kötü kötü bakıyorsun, anlamıyorum sanma..." Alper parmağını yavaşça salladı. "Ne oldu Yunus'um, aramıza kara kedi mi girdi ya?"

"Benimle konuşma, varlığından mutlu değilim." Yunus kafasını çevirip şişesinden büyük bir yudum aldı. "Salak insan."

"Aa, ne yaptım ben buna ya?"

"Sussun," dedi Yunus bana bakarak. "Şu an tek muhatabım sensin."

"Susacakmışsın," dedim sırıtarak.

"Yengeciğim, bir dur sen de ya, aile faciası falan..." Alper gülerek avuçlarına Yunus'un yanaklarına koyunca Yunus, The Exorcist[1] filmindeki turuncu saçlı, içine şeytan giren kız gibi baktı Alper'e. "Benim güzelim, özlemedin mi beni hiç sen? Kardom benim."

"Elini çek."

Alper, Yunus'un yanaklarını tamamen avuçladı. "Kim geriyor kardeşimi ya, söyle yakayım bu ormanı?"

"Sen geriyorsun," dedi Yunus düz düz bakarak.

"İyi de kanka ne yaptım ki sana ben?"

"Elini bir çek."

Alper, Yunus'un yanaklarını avuçlamaya devam etti. Bir süre bakıştılar.

"Bu bakışmanın sonunda ya öpüşmemiz gerekiyor ya da şişeyi kafana vurmam gerekiyor. Ben ikinciye çok meyilliyim şu an," dedi Yunus yine düz düz bakarak.

"Üzüyorsun beni Yunus'um, darılıyorum kardeşim," dedi Alper başını yavaşça aşağı yukarı sallayıp, ellerini geri çekerek. "Ben bizi biralamaya gidiyorum kankalar, uçmasın mı bu gece buralar ya?"

"Sevimsiz seni."

"Yunus, ne istiyorsun birader benden?" Alper, sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Getirmem sana bira..."

[1] William Friedkin'in yönettiği 1973 tarihli bir ABD yapımı korku filmidir.

"Getirme, benim içkim var. Birayı sizin gibi kılıksızlar içer. Ben gidiyorum." Yunus Emre arkasını dönüp kalabalığa doğru yürümeye başlayınca, Kartal başını iki yana sallayarak güldü.

"PMS[1] dönemindeki hatun gibi, karanlık gibi çöktü üzerime ya," dedi Alper gülerek. "Hâlâ aynı Yunus, bu bizim öğrenci evinde de beni deterjanlı kahveyle zehirlemeye çalışmıştı. Ben hâlâ yanlışlıkla olduğuna inanmıyorum o olayın kanka. Bildiğin bulaşık suyuyla kahve yapmış bana, finallere çalışıyorduk. Kartal midemi yıkatmaya götürdü diye kapıyı kilitlemiş, yatmış uyumuş, bir geldik kapılar kilitli, arıyoruz açmıyor da..."

"Sonra Leyla'yı aradık," dedi Kartal buruk bir gülümsemeyle. "Leyla sadece 'kapıyı aç' diye bir mesaj çekmiş buna, on saniye içinde kapıyı açmıştı. Yeni uyanmış numarası yaparak... Uyumuyordu ama."

"Leyla ya," dedi Alper yavaşça yutkunup gözlerini boşluğa indirerek. "Canımızdı."

"Hâlâ öyle," dedi Sibelay, gözlerini gökyüzüne kaldırdı. "Hâlâ canımızsın."

Gözlerimi gökyüzüne kaldırmamla, bir ışık kütlesi hızla kayarak geçti ve kalbimin hızlandığını hissettim. Gözlerimiz Sibelay ile aynı anda birbirlerine takıldı ve donuk bir şekilde birbirimize bakakaldık.

Yıldız kaymıştı.

Sessizce biramdan bir yudum aldım, Kartal bana biraz daha yaklaştı ve belime dokundu. Şahit olduğumuz o anı görmediğine emindim ama çok kısa gözlerim boşluğa daldığında, gözyaşları sanki bana Kartal'ın tenime sinen nefesi kadar yakındı.

Alper çok kısa sürede hepimiz için bira getirmişti, büyük bira bardaklarında içmek, pet bardaklarda içmekten daha keyifliydi kesinlikle. Varillerden yükselen alevlerin şiddeti, müziğin de ritmini arttırdı ve yanımıza uğrayıp kalabalığa karışan her insanın yüzünü zihnime hapsetmeye başladım. Yunus da yanımızdaydı, artık elinde bir şişe yoktu, bir bira bardağıyla sadece dans eden bedenleri izliyor, bazen muhabbetimize katılıyor, bazen sadece sessizce gözlerini çevirdiği bir boşlukta tüm düşüncelerini idam ediyormuş gibi görünüyordu.

[1] Adet öncesi gerginlik sendromu (PMS), adet döneminden 1-2 hafta önce başlayan, baş ağrısı, şişkinlik ve göğüslerde hassasiyet, depresyon, kaygı ve ruh hali değişiklikleri gibi fiziksel ve duygusal semptomların genel adıdır.

Alper bir beni, bir Sahra'yı, bir Sibelay'ı kendi etrafımızda döndürerek bizi zorla dans ettiriyordu ama sadece birkaç saat içinde ona kanım kaynadığından onun bu yakınlığını garipsemiyordum. Yunus Emre ve Kartal'ın aksine, Alper çok hayat dolu, tarz olarak onlardan tamamen uzak biriydi. Onca şeyden sonra nasıl böyle kalabilmeyi başarmıştı? Görünüş olarak bakıldığında Burak ile daha yakın arkadaşlar olabileceği düşüncesi kafamda var etmiş olsa da Kartal'ı kendine en yakın gördüğü her hâlinden belli oluyordu. Ortada yanan koca ateşin etrafında ellerimizde büyük bira bardaklarıyla dans ederken Kartal'ın gözleri hep üzerimdeydi, olduğu yerde dikilmiş ya sigara içiyor ya içkisini yudumluyor oluyordu ama her ona baktığımda bakışlarıyla karşılaşıyordum ve gözlerinde kendi yansımama denk geliyordum.

Çok geçmemişti ki, yükselen alevlerin dalgası bedenine yayılan Alper, tişörtünü yakasından tutup yukarı çekmiş, bir süre havada bayrak gibi salladığı tişörtü bir kenara fırlatmış ve altında sadece kot pantolonla deli gibi ter içinde dans etmeye başlamıştı. Alper öyle bir adamdı ki, etrafında onun yakını olsun ya da olmasın herkesi havaya sokmuş, birkaç saniye içinde herkes çığlık çığlığa bağırarak bardaklarını birbirine vurmaya, zıplaya zıplaya dans etmeye başlamıştı.

"Yengeler, bu yıl var ya bu yıl, geçen sene belamızı siken ne varsa, bu yıl biz onun belasını var ya ateşler içinde yiyeceğiz, valla bak!" Alper zıplaya zıplaya Kartal'a doğru koştu. "Bırak lan ciddiyeti, ciddiyet hastane koridorlarında. Kopacağız, hadi Karto!"

"Lan hadi yürü git," dedi Kartal başta, sonra bira bardağını kaldırıp yavaşça bize doğru gelmeye başladı ama estetik bedeni çoktan dansın ateşiyle sarılmaya başlamıştı bile. Bir an gözlerimi ondan asla uzaklaştıramayacağımı sandım. Ona bakınca kalbim göğsüme yaklaşıyor, göğsüm kalbimin üzerine çöküyordu.

Yunus'un, Alper'e kötü kötü baktığını görünce ben de tüm cesaretimi toplayarak Yunus'u kolundan tuttum ve kendime doğru çekip, "Hadi," dedim gülerek.

"DJ, Mahsun Kırmızıgül'den Dinle[1] yok mu kardeşim, alevlendirsene bizi ya?" diye bağırdı Alper. "Yak bizi, mezdekelere sal bizi, hareme çevir burayı, hadi bakayım ya!"

[1] Mahsun Kırmızıgül'ün 2 Haziran 2006 yılında çıkış yapan, albümle aynı adı taşıyan şarkısıdır.

"Alpo, sen iste ya!" diye bağırdı genç bir adam ve hemen ardından bir ritim ormanın içine yayılmaya başladı. Alper'in istediği şarkı çalmaya başladığında, Yunus elimi yakalayıp benimle ateşe doğru ilerledi ve ritme ayak uydurarak kollarımızı havaya kaldırdık.

Alper bize ne yapmamızı gösteriyormuş gibi yavaşça kalçasını sağa sola kıvırmaya başladı. "Hadi!" diye bağırdı. Kartal sadece gülüyordu ama Kartal dışındaki herkes Alper'e ayak uydurmuş, arkasına geçmiş, bir dans grubu gibi aynı hareketleri yapmaya başlamıştı.

"Hadi bakayım ya!" Alper dans ederken bize doğru dönüp ellerini birbirine çarpmaya, zıplamaya başladı. "Her şeyi bırakıp bir köşeye, yanmaya hazır mısınız benimle ateşlerde?"

"Burak, göster kendini," dedi Kartal gülerek. Kulağıma doğru eğildi, dudakları kulağıma sürttü. "Alper'le yarışırlardı hep mezdekede."

"Hadi be?" diye sordum sırıtmama engel olamadan.

"Valla yavrum." Ellerini belime koyup ritim tutar gibi arkamda yavaşça sallanırken konuştu. "Ben seninle ateşlerde yansam olmaz mı, Lavin?"

Burak, birden Alper'in yanına zıplayınca Kartal'ı dikkate alamadan ikisini izlemeye başladım. Alper'le Burak birbirlerine ellerini uzatıp, birbirlerinin etrafında horoz gibi dönmeye başladılar ama bakışmaları şarkı baz alındığında epey haşin görünüyordu...

Birden aynı anda gözlerini gösterdiler. "Kayboldum gözlerinde," dediler aynı anda ve kendi bedenlerine dokunarak aynı anda konuştular: "Uçurumsun sen bu bedende."

"Aa, ne yapıyor bunlar ya?" diye sordu Sahra.

Sibelay, "Ay bir dur be sen de," dedikten sonra oynamaya devam etti.

"Horoz gibi dönmeyin birbirinizin etrafında, dans istiyoruz!" diye bağırdı Kartal arkamda ellerini kaldırıp, ellerini önüme doğru getirip yüzümün son derece yakınında sertçe alkış tutarak.

"Kaç yıl oldu, Alper ve Burak'ın dansı hiç değişmedi," dedi biri kalabalığın içinden ama kimdi bilmiyordum, sadece gülüyorlardı, sadece gülüyorduk; garip bir ortam vardı.

"Sibel, şarkı sende ama hadi ya," dedi Kartal neşeyle. "Mahsun kimmiş, Sibel var. Yok mu lan şu mikrofonlardan? Çeksenize bir bu tarafa."

"Kartal hayır ya," dedim birden ona dönerek. "Çok bağırıyor o."

"Dur dur," dedi gülerek. "Okan, mikrofon yollasanıza bir, Sibelay'dan canlı alalım bir tane kardeşim."

"O mikrofonu getir!" Sibelay deli gibi dans ederek adı Okan olan adama doğru yürümeye başladığında, ortamdaki herkes dans etmeye devam ediyordu. Birkaç saniye sonra mikrofondan yükselen o sinir bozucu cızırtı sesi duyuldu. Yüzümü buruşturmamla eş zamanlı olarak Sibelay'ın arkada yavaşça devam eden melodiyi takip eden sesi etrafa yayılmaya başladı. Sesini kullanarak melodiyi taklit ediyordu.

Sibelay, lüks kamyonetin arkasına çıkmış, kapağı aşağı indirilmiş kamyonetin üzerindeki ses sistemini arkasına almış, bir elinde mikrofon, bir eli havada ritim tutuyordu. Alper iki elini kaldırıp kalçasını sallayarak dans ederken, "Hadi Sibo!" diye bağırıyor, insanlar da daha fazla alkış tutarak Sibelay'ı gazlıyordu.

"Dinle, bu şarkım sana dinle!" diye bağırdı Sibelay mikrofona doğru, sesi öyle net bir biçimde dağıldı ki, birden Kartal'a doğru yaslanıp yüzümü buruşturarak güldüm. Kartal, bir elini karnıma sarıp beni kendine bastırdı. Sibelay, Neslihan'ı işaret ederek şarkısını sürdürdü. "Söyle, nasıl sevdiğimi söyle!"

"Yılan!" Alper'in sesi, her cümlenin sonunda Sibelay'a eşlik eden bir ritim gibiydi. "Sibo!"

"Müptela oldum aşka seninle, kayboldum gözlerinde, uçurumsun sen bu bedende!" Sibelay bedenini sallayıp şarkısını sürdürdü. "Her şeyi bırakıp bir köşeye, yanmaya hazırım ben seninle ateşlerde!"

"Ateş!" diye bağırdı Alper çılgın dansıyla ortada kan ter içinde kalmış hâldeyken.

"Yanmışım, sönmüşüm ellerinde!" Sibelay nefes nefese durdu ve ritmi kaçırınca, "Nını nını," diye uydurdu. "Müptela oldum aşka seninle..."

"Benim bebeğim o, benim!" Neslihan, kamyonetin üzerinde çılgın gibi bağırarak, zıplayarak dans eden Sibelay'ı gösterirken gözleri resmen parlıyordu. "Hadi bebeğim!"

"Eğlenin çocuklarım!" diye bağırdı Sibelay ve çok geçmeden kamyonetin sarsılmasıyla Alper'in kamyonetin üzerine zıpladığını fark ettim, elimi ağzıma kapatarak gülmeye başladım. Şimdi Alper ve Sibelay sırt sırta duruyorlar, ikisi de kollarını bir öne bir arkaya atarak Petek Dinçöz misali dans ediyorlardı.

"Gacı ateş ateş!" diye bağırıyordu Alper kendini sağa sola sallayarak ama bir yandan da aynı Petek Dinçöz pozisyonunu koruyarak. "Kız söylesene."

"Dinle!"

Sırt sırtalarken bize bakarak konuşuyorlardı.

"Kızım ne dinle artık, başka şarkıya geç."

"Hangisine?"

"Buldum ben," dedi Alper birden durup, parmaklarını ağzına götürerek yüksek sesli bir ıslık çıkarmadan hemen öncesinde. "Karto, kardom!" Her harfi uzatarak konuşması komikti. Ellerini bize doğru uzatıp birini çağırır gibi sallandı. "Şarkı senden, melodiyi itiyorum kanka!"

"Ne diyorsun lan?"

"Melodiyi yakalayınca aşkın boğazından yukarı sözler olarak tırmanacak, ateş, sss!"

"Lan hadi git," dedi Kartal gülerek.

"Buraya gel lan," dedi Alper. "Okan, bak bir," diyerek yavaşça eğilip, uzun boylu çocuğun kulağına bir şey fısıldadı ve çocuk telefonundan parçayı açarken Alper ellerini yavaşça bize doğru çevirdi. "Umbambau sari, umbambau ye![1]"

Melodinin girmesiyle, bir an tanıdıklık hissiyle Kartal'a doğru döndüm. Kartal birden beni belimden tutup kendine yaslayınca, ne olduğunu anlayamadan gözlerimi Neslihan'a çevirdim. Kartal beni tekrar ittiğinde, el ele olduğumuzu fark edip elini sıkıca kavradım ve bedenlerimiz ayrılınca, Kartal gülerek, "Başağa, güneşe benzer saçının rengi!" diye bağırdı. Gözlerim iri iri açılırken, elbisemin eteği savrulacak şekilde beni kendi etrafımda çevirdi. "Denize, göklere benzer güzel gözleri!" Şimdi Kartal ile birkaç kişi daha şarkıyı söylüyordu, ben gülmekten hareket bile edemeyecek hâldeydim ama beni döndürüp duruyordu. "Serçeye, ceylana benzer ürkek yüreği! Gönlümün son durağı, genç ömrümün baharı, sevdiğim güzelin adı..." Beni birden kendine yapıştırınca yüzlerimiz birbirine çarpacak kadar yakın bir mesafede asılı kaldı. "Sarı sarı..."

"Sarı sarı!" diye bağırdı Alper mikrofona.

"Sarı sarı, kimin yârı? En güzeli, benim sarım!" Kartal gülerek belimi kavrayıp beni kendine yapıştırarak yavaşça bedenini aşağı çekince,

[1] Mahsum Kırmızıgül'ün 2004 yılında çıkan Sarı Sarı - Başroldeyim adlı albümündeki, Sarı Sarı adlı şarkısına ait sözlerdir.

bedenlerimiz iki yılanmış gibi dolanarak aşağı doğru kıvrıldı. "Sarı sarı, sarı çiçek. Herkes yalan, sensin gerçek!"

"Umbambau sari, umbambau ye!" diye bağıran Sibelay ve Alper'in sesi bile kahkahalarımın önünü kesmeye yetmiyordu.

Yunus Emre birden kamyonete atlayıp mikrofonu eline aldığında, bedenimi Kartal'a bastırıp kıvrılarak dans etmeye devam etsem de onlara bakmadan edemedim. "Umbambau sevgililer, umbambau bu ikisi sevgili!"

"Kankam!" Alper, Yunus'a sarılmaya çalışınca kısa bir boğuşma yaşandı, Yunus Emre mikrofonun kablosunu Alper'in boynuna yılan gibi doladı ve sonra birden birbirlerinin omuzlarına kollarını atıp zıplamaya başladılar.

"Dans et benimle, Ölüm Çiçeği," diye fısıldadı kulağıma alkolün eşlik ettiği erkeksi, boğuk sesiyle. Sesi zihnime ölüm gibi yayıldığında, kasıklarımdan kalbime tırmanan depremin o sert sarsıntısını derinlerimde hissetmeye başladım. Boynumdaki çantayı çıkarıp Neslihan'a bırakırken sertçe yutkundum. Kartal beni belimden kavrayarak yükselen ateşin önüne sürüklerken, bir elini kaldırarak, "Bebe, Siempre Me Quedará[1]," dedi aksanıyla aklımı başımdan uçuracak bir tonlamayla.

Sadece birkaç saniye içinde, zaten beklenilen bu komutmuş gibi melodi ormanın derinliklerine yayılmaya başladığında, Kartal ceketimin bedenimden kayıp düşmesini sağladı ve güçlü eli belime kaydı; bir yılanın içimde sürünerek kalbimi sarmaya başladığını hissettim. İşte Kartal'ın kolu, o yılanın güçlü ve zarif bedeni gibi bedenimi sarmış, göğsüm onun göğsüne bir yapboz parçası gibi yaslanarak onu tamamladığında, gözlerimiz birbirini bulmuştu. Dizimi yavaşça öne kırıp onun iki bacağının arasından çıkarmamla, bakışlarının koyulaşması bir oldu. Boynumu açıp başını yerleştirmesi için küçük bir yer açtım ona. Eli, bel boşluğumdan başlayıp omuzlarımın ortasına kadar tahrik edici bir güçle sürtünerek yukarı çıktı. Saçlarım dağılıp yüzüne çarpacak şekilde kafamı sertçe çevirmemle, Kartal bir bacağını geri çekti ve bedenim öne doğru meyletti. Çok geçmeden, iç içe geçmiş, birbirine dolanmış iki farklı renkteki yılan gibi kıvrılarak dansa başladık.

[1] Siempre Me Quedara, Bebe'nin 2004 yılında çıkardığı Pafuera Telarañas adlı albümündeki bir şarkısıdır.

Dudaklarımda tehlikeli bir kıvrım oluşurken, Kartal bu kıvrımı gözlerinin içindeki hapishaneye tıktı ve beni sertçe kendine çekti. Ceketimin kumaşı onun rüzgârıyla savrulunca, bedenim yavaşça dönerek onun kollarının arasına yerleşti. Omzumu onun göğsüne yaslayıp, yavaşça bedenimi aşağıya kaydırıp ona sürtünerek omzumu kasıklarına kadar indirdim. Bedenimi öne doğru atmamla, Kartal bir elini boynuma kaydırıp, diğer eliyle iki göğsümün ortasını ezerek beni durdurdu ve bedenim bir yay gibi gerilmiş hâldeyken beni tekrar yukarı çekip kalçalarımı kasıklarına yaslamamı sağladı.

"Siktir, çok güzelsin, çok güzelsin," diye fısıldadı dudağı kulak boşluğuma sürtünerek nefesini oraya bir ölü gibi gömerken. Korumacı tutuşuna rağmen kendimi geri çekmek ister gibi bedenimi ondan uzaklaştıracakken beni tekrar sertçe kendine çekti ve tüm gözler üzerimizdeyken elimi zarif bir şekilde arkaya doğru atıp, onun biçimli ensesini avucumun içine hapsedip saçlarını yavaşça okşadım. Kalçamı kasıklarına yaslayıp bir sağa bir sola olabildiğince ağır şekilde sertçe kıvırdığımda, Kartal'ın da göğsü bu ritme uyum sağlayarak hareket ediyordu.

Derin nefesler alarak devam ettiğimiz dansın, insanların büyülenmiş bakışlarının yavaşça bizden uzaklaşmaya başlamasıyla usulca sönmeye başladığında, alevin arkasındaki silüetimiz artık buğuluydu. Dudaklarımda yorgun bir gülümsemeyle yanağımı onun yanağına bastırdım, gülümsediğini hissettiğimdeyse yüzündeki kemikleri en net hâliyle hissetmiştim.

Bir ara gözüm ileriye kaydığında, bu kışkırtıcı müzikle kollarını kendi bedenine sarmış, gözleri kapalı, kendinden geçmiş gibi dans eden Alper'i gördüğümde, Kartal beni kendine doğru çekene kadar dikkatim ciddi manada dağılmıştı...

"Bize en acilinden buz gibi biralar lazım kardeşim," dedi Alper, herkes dans ederek etrafa dağılmaya başladığında. "Alevler içindesiniz, görmedim sanılmasın, ateş!"

"İyi olur," dedi Sibelay. "Dilim damağım kurudu."

"Sen bana sor, nasıl dans etmişim, alev alevdim," diye mırıldandı Alper. "Ben kenara geçtim de dans ettim, dikkatleri Kartal'ımdan ve senden uzaklaştırmamak için..."

Nefes nefese, "Gördüm ben seni," dedim alayla. "Kendini okşuyordun..."

"Yenge, nasıldım ama gördün mü? Gördün değil mi? Ateştim."

"Kendini okşarken, evet..."

"Yenge, sapık mıyım ben başkasını okşayayım? Erkek adam kendini okşar."

Başımı yavaşça salladım. "İyi dedin."

"Öncelikle," dedi Yunus Emre birden kulağıma doğru bağırarak. Sıçrayarak ona dönmemle sakince, "Dans ederken daha bir sevgiliydiniz..." diye mırıldandı.

Yunus Emre'nin omzuna sertçe vurarak, "Yapma artık şunu," dediğimde ikimiz de gülüyorduk aslında.

Kartal'ın bakışlarının bende olduğunu hissettiğim saniyeler, yükselen alevlerin arkasından bize doğru gelen iki kişinin varlığını da fark ettiğim andı. Kartal'ın elini kavramak, güçlü elinin içindeki elim güven duygusunu tadarken gelen kişilerin yüzüne bakmak istedim. Kısa, kahverengi saçlarını omzundan arkaya doğru attığını gördüm ve bordo rujunu tazelediği dudaklarındaki gülümsemedeki alay beni kaşlarımı çatmaya zorladı. Gelen kişiler Tuğberk ve Ecem'den başkası değildi ve attıkları her adımda aramızda duran alevin yükselen kolları artık onları saklamaya yetmediğinden bize yaklaştıklarını anlamıştım.

Tuğberk, Ecem'in yanında onu idama götüren bir gardiyan gibi görünüyordu. Sigara dumanlarının kıvrıla kıvrıla birbirlerine sokulduğu, alevlerin yükseldiği parti alanında sırtımdan akan soğuk terin bile donmasına sebep olan kahverengi bakışlar yüzüme takıldığında, bu ikilide sezdiğim o tuhaflık büyüyerek bir tufan yarattı ve içimi tamamen sararak beni kuşattı.

"Aa, yavşak Tuğberk değil mi şu gelen?" diye sordu Alper, karşı tarafın onu duymasını umursamıyormuş gibi rahat bir tavırla. Sorunun merkezinde Kartal olduğunu fark edince Ecem'in iri, kahverengi gözlerinden uzaklaştırdığım gözlerimi Kartal'a çevirdim.

Kartal, soruyu yeni algılamış gibi bakışlarını Tuğberk ile Ecem'in geldiği yöne çevirince kaşları havaya dikildi ve umursamaz bir şekilde başını salladı. "Evet," dedi. "O."

"Yanımıza geliyor, her şeyi çok bildiğini sanan cahil kasa bu, sevmem pek," dedi Alper gözlerini devirip bakışlarını farklı yöne çevirerek. "Görmemiş gibi yapmayı seçiyorum, hadi bakayım."

"Ayıp ayıp," dedi Burak. Bir an duraksadığını gördüm ve gözleri hızla bana doğru kaydı, ardından Kartal'a baktı ve "Aslında gelmemeleri daha iyi olmaz mı?" diye sordu birdenbire.

Kartal algılayamamış gibi, "Neden?" diye sordu ama Burak'ın artık cevap vermesi için zamanı yoktu çünkü şimdi Tuğberk ve Ecem hemen önümüzde duruyorlardı. Kartal'ın çatık kaşlarına rağmen dudaklarındaki alaycı gülümsemenin zehirli bir sarmaşık gibi yüzünü sardığı ânı izledim, ardından bakışlarım usulca Tuğberk ile Ecem'e doğru kaydı ve yüzüme ketum bir duvar örüldü.

"Eğleniyorsunuz bakıyorum da," dedi Tuğberk boğuk sesiyle. "Sizi görmeyeli uzun zaman oldu, çocuklar. Geçen seneki partide yoktum, siz burada mıydınız?"

"Tuğberk, önce bir merhaba demen gerektiğini hâlâ öğrenememişsin," dedi Kartal şakayla karışık iğneli bir sesle.

"Aaa!" Tuğberk, yapmacık bir şekilde ellerini havaya kaldırarak, "Merhaba demeyi unuttum, değil mi? Pardon. Selamlar," dedi, sesinde beni iten bir şeyler vardı; aynı zamanda tavırları ve bakışlarında da bu şeyi görebiliyordum. "Nasılsınız?"

"Bizde her şey yolunda," dedi Kartal, dudaklarındaki alayın genişlediğini ve gülümsemesine ölümün yayılarak etrafa saçılmaya başladığını fark ettim. Bir an ona yaklaşmak, büyük elini avucumun içine almak ve sessizce omzumu omzuna yaslayarak karşımızdaki yabancıları izlemeye başlamak istedim.

Ecem, "Sana da merhaba, Kartal," deyince bir an bakışlarım sertçe Ecem'e çevrildi. Bordoya boyalı dudaklarındaki kıvrım, inci beyazı dişlerini göstermesiyle büyüdü ve bir sırıtışa dönüştü. İçimde anlam veremediğim bir alev yükselerek zihnime sıçradığında, en ölümcül düşüncelerin yetiştiği zihnimde başlayan yangının, önce bu kızla ilgili hisleri içine alarak kül etmeye başlayacağını hissettim. "Görünmüyorsun ortalarda. Uzun zamandır..."

Kartal bir an durup kıza baktı, ardından birkaç saniye bekledikten sonra kaşlarını çatarak, "Ecem'di, değil mi?" diye sordu ukalalıktan uzak, içten bir sesle. Birden güleceğimi hisseder gibi olsam da erkenden

toparlayıp kıza dik dik bakmaya devam ettim ama kız dokunsam ağlayacakmış gibi bakmaya başlamıştı.

"Evet," dedi Ecem toparlama isteğiyle sırıtışını genişleterek ama yüzünde dağılmış bir ifade vardı. "İsmim Ecem'di. Ne zamandan beri balık hafızalısın, Kartal? Finaller için onlarca kez sabahlamışlığımız var."

"Finaller için sabahlamışsa seni hatırlamaması normal," dediğimde kız birden bana doğru döndü ve gözlerinde belirsiz bir ifadeyle bana bakmaya başladı ama o sinir bozucu sırıtış hâlâ dudaklarını mesken tutuyordu. Dudak büzüp omuz silktim.

Ecem yavaşça, "Az önce tanışmıştık, değil mi?" diye sordu bana sakin bir sesle. "Kartal'ın finalleri çalıştığı arkadaşlarından biri değilsin o zaman?"

"Evet," dedim birden meydan okuma isteğiyle. "Sevgilisiyim ben."

Yunus usulca fısıldadı: "Bir daha söyle..."

Ecem bu duyduğuna hazırlıksız yakalanmış gibi yüzünü buruşturup kaşlarını çatarak garip bir ifadeyle bana baktı. Sanki duyduğu şeye bir mana, derin bir anlam yükleyemiyormuş, yükleyebilse de bu onun için yenilir yutulur bir şey değilmiş gibi bakıyordu. Elim, Kartal'ın eline kaydığında Kartal beni hiç sorgulamadan elimi tuttu ama durumdan bir anlam çıkaramadığı apaçık ortadaydı. Ecem, başını yavaşça salladıktan sonra, "Pardon," dedi kısaca. "Onu en son gördüğümde biriyle nasıl sevgili olunur bilmiyordu da."

İçimde, bir duyguyu yem olarak kullanarak diğer duyguyu yakalayan ve o duygunun derisini soyarak leşini ormanın karanlığına bırakan ölümcül bir avcı vardı da avucunda tuttuğu kıskançlık duygusunu, içimdeki aşkın burnuna yaklaştırarak onu kandırmaya çalışıyordu sanki. Kartal hâlâ anlam veremiyormuş gibi Ecem'e bakarken, Burak'ın avucunu sertçe alnına vurduğunu göz ucuyla da olsa gördüm ama tepki vermedim.

"Daha açık konuşmaya korkuyorsan üstü kapalı da konuşmamalısın, bu seni aptal gibi gösterir," dedim sakince.

"Şöyle söyleyeyim o zaman, bir süre kadar Kartal'ın kız arkadaşı olduğumu sanıyordum," dedi abartılı bir şekilde gülerek. "Ama bilirsin, Kartal için aslında herkesten farksızmışım."

Kartal afallayarak, "Takıldık mı?" diye sorunca avucunda duran elimi öyle hızlı çekesim geldi ki, eğer Ecem tam karşımda dikiliyor olmasaydı, bunu yapardım.

Ecem tam ağzını açacakken, Tuğberk, "Açma eski defterleri," diyerek araya girdi. "Geçmiş gitmiş bir konu, hem bak adamın sevgilisi de yanında..."

"Sevgilisi olduğuna emin mi? Onun da incinmesini istemem, bizim Kartal yine her zamanki gibi olabilir çünkü," dedi Ecem alaycı bir sesle. İçimde, ayaklarının ucunda bıçaklar taşıyan böcekler, bir ordu gibi ilerleyerek geçtiği her yeri kanatırken aynı zamanda rahatsız edici bir hissi de gerilerinde bırakıyordu.

"Senin adını hatırlamıyor, yüzünü de öyle," dedim birden ölümden daha sakin, daha beyaz, çok şeffaf bir sesle. Eğer bir kavga çıkarsam, Ecem daha az şaşırırmış gibi öylece bana bakakaldı. Kartal ile birleşmiş hâlde duran ellerimizi havaya kaldırdım. "Ama benim elimi tutuyor. Şimdi karşıma geçip bana bunları anlatırken beni zerre sinirlendirmiyorsun ama burada duran onca insanın önünde kendini küçük düşürüyorsun. Küçük düşen ben değilim, sensin, yaptığın şeyin bilincinde misin?"

Ecem bir an durup sadece yutkundu, bu garipti. Konuşmasını beklemiştim.

Kartal, "Ecem, adın bile geç gelen bir güncelleme gibi güçlükle hatırlandı, şu an yaptığın çok yersiz olmadı mı?" dedi son derece sakin bir şekilde, sanki yansımammış gibi.

"Amacımız tatsızlık çıkarmak değil," dedi Tuğberk yan gözle Ecem'e bakarken.

"Tuğberk, zerre sevmezsin Kartal'ı," dedi Alper birden ona doğru dönerek. "Bunu fakültede bilmeyen de bir Allah'ın kulu yoktur. Takmışsın koluna Ecem'i, gece boyu izlemişsin Kartal'ı, bakmışsın kolunda, adamın kollarında biri var, belli ki kolunda olduğuna göre önemli de biri, hemen bir huzursuzluk yaratayım kafasına yükselmişsin. Amacın tatsızlık çıkarmak değil, tatsızlık çıksın da izleyeyim istiyorsun sen."

"Şu kızı alıp gider misin?" diye sordum direkt olarak Tuğberk'e. "Benim için hiç sorun değil, buraya kuyruk gibi dizilsin Kartal'ın geçmişinde kim varsa, ben bugün buradayım, ne saçma muhabbetler bunlar? Ne yani, ben şu kızın üstüne yürüyeceğim, olay büyüyecek,

gece zehir olacak falan mı sanıyorsun? Yok öyle bir şey. Sen beni fıçıların orada tuttuğunda bile senin gözünden anladım ben bir şeyin peşinde olduğunu. Eğlenmek varken neden böyle şeyler yaparsınız anlamıyorum." Bakışlarımı Ecem'e çevirdim. "Sen de yanında gezdiğin, arkadaşım dediğin insanları iyi seç, bak nasıl harcattı seni kendine on saniyede."

Kartal beni korumacı bir tavırla kendini çektiğinde, hisleri bir damar gibi üst üste binerek içime ağırlık yaptı. "Seni mi sıkıştırdı bu?" diye sordu gergin bir sesle.

"Ya hayır, dur sen de bir," dedim, Ecem sadece gözlerine inanamamış gibi bana bakıyordu. "Ayrıca, eğer tüm gece bizden uzak olsaydın da senin kim olduğunu öylesine öğrenseydim, sırf o kaliteli duruşun yüzünden kafamda kurup seni kıskanır, geceyi kendime kendim zehrederdim zaten."

"Benim amacım bu değildi," dedi Ecem sakince. "Sadece Kartal beni tanımıyormuş gibi yapınca..."

"Seni tanımıyorum zaten, ismini bile zor hatırladım," dedi Kartal doğrudan, hiç hedef şaşırtmadan. Ecem duraksayıp kafasını kaldırdı, zayıf bakışlarını Kartal'a sabitlediği saniyelerde öfkelendiğimi hissettim. Hüzünlü bakışlar yavaşça Kartal'dan ayrıldı.

Tuğberk ile Alper kendi aralarında hararetli bir konuşma içerisine girmişlerdi ama öyle ki Kartal, Tuğberk'i önemsemiyordu bile. Aslında Kartal'ın hayatında öyle önemli, öyle derin, öyle büyük yaralar vardı ki, Tuğberk gibileri ciddiye bile alamıyordu. Ecem bir adım geri çekilerek, "Umarım bir gün senin de adını unutmaz o hâlde. Tuğberk, gidelim," dedi donuk bir ifadeyle.

Onlar arkalarına baka baka bizden uzaklaşıp gözden kaybolduktan sonra, "Aptallar," dedim zihnime oturan alkolü ve öfkeyi terazide iki farklı köşeye yerleştirmek için kendimi sıkarak. "Neydi şimdi bu ya?" Elimi sertçe Kartal'ın elinin içinden kurtararak olduğum yerde dönüp gözlerimi ağacın kalın gövdesine diktim. "Benim amacım bu değildi," diyerek kızı taklit ettim. "Neydi senin amacın? Hadi be oradan, hadi," diyerek yere bir iki kez vurup kafamla garip garip hareketler yaptım. "Senin kovayla su taşıdığın yollardan ben işeyerek geçtim be!"

"Lavin," diye fısıldadı Kartal arkamdan yaklaşarak, dirseğimle boşluğuna vurduğumu bile fark etmeden o inlerken devam ettim.

"Mutfaktaki sarı bez!" Omuz silkerek ağacın kalın gövdesine baktım ve parmaklarımı kameraman gören Ozan Güven gibi şekillendirip, "Aptal kadın," dedim. "Gelmiş bana orada, fıçıların orada ya, hemen şurada," dedim arkamdaki fıçıları işaret ederek ama asla arkama bakmadan. "Bir salak salak sorular. Senin yaşın kaç ya? Kaç yaşındasın sen?" Elimi tekrardan Ozan Güven öfke patlaması pozisyonuna sokarak, "Bak bunun doğrusu nedir?" diye sordum. "Lavin Hanım, iyi akşamlar..."

Bir an durdum, sessizlik çok dikkatimi çekmişti.

"Bir gram yadırgamadım," dedi Alper birden ciddiyetle. "Nasıl yani ya?" Omzumun üzerinden bakmamla, ilk dikkatimi çeken bana ağzı aralık bakan Alper olmuştu. Ardından boşluğunu tutarken sırıtmamak için dudaklarını kemiren Kartal ve ağızlarında küçük bir o harfi tutuyormuş gibi duran arkadaşlarımı görünce irkilerek onlara doğru döndüm. Alper parmaklarını kaldırıp yavaşça, "Bir soru sorabilir miyim yenge?" diye sordu yavaşça. "İlişkiniz nasıl gidiyor? Ne olur Ozan Güven gibi yanıtla, yalvarırım..."

"Sana ne lan?" dedim kaşlarımı çatarak. "Ben sana soruyor muyum kimi sikiy-"

"Şş..." Kartal beni belimden tutarak kendine çekti. "Tamam tamam..."

Yunus, son derece sakin gözlerle, "Öncelikle," dedi ve başını yavaşça salladı. "Tebrik ederim, müthiş bir taklit..."

"Ben kaş göz yaptım ama anlamadınız," dedi Burak ensesini kaşıyarak. "Kartal'ın kızı hatırlamadığını tahmin ettim ama..."

"Sen ne diye hatırlıyorsun o kokonat kafalı kızı?" diye sordu birden Sahra sertçe. "Kartal'la şey yapmış, o bile hatırlamıyor."

Birden horozlanarak, "Ne yapmış Kartal'la?" diye sordum Sahra'nın üzerine yürüyerek. "Ne dedin sen?"

Sahra, Burak'ın arkasına gizlenirken, "Demedim ben bir şey, gerçekten..." dedi.

"Yeni yıla girmemize az kaldı, toplayın kendinizi," dedi Alper kollarını havaya kaldırarak. "Yapmayalım mı bir Hey Sexy Lady[1] yani ya?" Bir elini kaldırıp avucunu kulağına bastırıp bir DJ edasıyla öne uzattığı elini sallamaya başladı.

[1] Shaggy'nin 2002 yılında çıkan Lucky Day albümündeki teklisidir. Tony Gold ve Brian Gold, vokallerde eşlik etmiştir.

"Yeni yıla girmeden yıllar önce 2013 yılını analım mı? 2014'e girerkenki geceyi?" diye sordu Yunus Emre, ardından Kartal'a gülümsedi. "Hop on to my ship baby, I'll make you fly[1]..."

Kartal parmağını yavaşça kaldırıp, Yunus'u işaret ederek, "You love me and you know that baby, don't you lie," diye mırıldandı.

"Bunu yaparsanız kalpten giderim," dedi Sibelay elini kalbinin üzerine kapatarak. "Yapacak mısımz?"

"Neyi?" diye sordum içimde çığ gibi büyüyen öfkeye rağmen.

Kartal, yanağıma sert bir öpücük bırakarak, "İzle bence, agresif kuzu," dedikten sonra Yunus'u arkasına alarak yükselen ateşin önünden geçti ve kamyonete doğru ilerlemeye başladılar. Gözlerim bir an kalabalığa giderek Ecem'i arasa da onu aradığı yerde bulamamanın sakinliğiyle tekrar Kartal ile Yunus'a çevrildi. Kartal ve Yunus Emre'nin kamyonetin üzerinde ellerine aldıkları kablolu mikrofonları görünce, başımı omzuma doğru yatırıp kaşlarımı çattım ve melodi ormana usulca yayılmaya başladı.

Yunus Emre, dağılmış gömleği ve dağılmış saçlarıyla yavaşça kollarını sallarken, "Oh, hey hey, baby love me back today," diyerek şarkıya girdi ve Kartal koca cüssesine rağmen kamyonetin arkasında zıplayarak ona ritim tutmaya başladı.

Kartal, Yunus'a doğru dönerek, "Never ever sink my ship and sail away!" diye bağırarak ritim tutunca, Yunus da ellerini havaya kaldırdı.

"Oh, oh-oh, baby don't shut me down."

Kartal ile aynı anda birbirlerine işaret parmaklarını uzattılar ve Kartal birden zıpladı: "Give me all the love I need and I'll be gone."

Şarkıya uzun süre oldukları yerde zıplayarak, birbirlerini işaret ederek devam edip her, "Na-nani-nani-nani-na," kısmında birlikte bağırıyorlardı.

Bir ara ikisi de oyun havası oynuyorlarmış gibi kollarını havaya kaldırıp, "Hayde," dediklerinde herkes onlara uyarak, "Na-nanana-nana-na-nanana-na!" diye bağırıyordu ve buna ben de dahildim.

Çok uzun süre onu ve onun dünyasındaki ayrıntıları izledim. Ne kadar garipti. Ondan önce ben eksik bir yapboz parçasıydım, şimdi ona sokulmuştum ve o da bana, bütünleşmiştik, birleşmiştik. Benim

[1] Can Bonomo'nun 2013 yılında çıkardığı Love Me Back şarkısına aittir. Can Bonomo, Love Me Back şarkısı ile 2012 yılında Eurovision'a katılmıştır.

hayatımda sadece batmayı bilen bir güneş vardı; şimdi hayatım onun ellerindeydi ve o, güneşi ellerindeki hayatın üzerine doğuran kişi olmuştu.

Ondan önce ben özgürdüm, herkesin gözünde olan buydu; oysa özgürlük, onların sandıklarından ibaretti. Ben tutsaktım. Benim gökyüzüm sınırsız bir kafesti ve parmaklıkları kırabilmem için kafesin sonunu bulmam gerekirdi. Kartal, bir gün o kafesin parmaklıklarına çarpmış, parmaklıkların başlayıp bittiği yeri bana yavaşça gösterip beni özgürlüğe kavuşturmuştu. Ona baktığımda yüksek, güçlü, yaşlı, sınırsız bir dağ görüyordum ve bazı insanlar vardı, ceplerine doldurdukları büyük büyük kaya parçalarını ona fırlatıyor ama onların ceplerindeki kayalar bitse de dağ, dağlığından bir şey kaybetmiyordu. O öyle bir dağ, öyle bir güçtü ki benim gözümde, birileri onun kayalarının altında kalır, ölürdü ama o yine de yıkılmazdı.

Kartal ve Yunus, geçmişten koparıp önümüze serdiği anları geride bırakarak kamyonetten indiklerinde, Yunus Emre, Kartal'ın kolunun altındaydı ve birbirlerine sarılmış gülerek yürürlerken bu bana çok uzakta kaldığına inandığım, ait olmadığım bir zamanın içindeymişim gibi hissettirmişti. Şimdi o anın içinde, o âna aittim. Üzerlerinde parçalanan her camı yavaşça toplamışlar, parçalayanların boynuna kolye gibi saplamışlardı. Onlara baktığımda iki savaşçı görüyordum, iki dost, iki şövalye, iki keskin kılıç... Bakışları bana dokunana dek, gülümsediğimin farkında bile değildim ama gülümsememi gördüklerinde, yüzlerinde var olan o tebessüm daha da genişleyerek gözlerine yayılmıştı.

İçimde biriktirdiğim her öfke, her sarsıntı, her yıkım, tümü Kartal'ın gözlerindeki güneşi gördüğümde, bakışlarındaki fırtınaya takıldığımda gözyaşlarına dönüşüp, gözlerimden yıldız gibi kayıp gitmek istiyordu.

Yunus Emre, usul bir hareketle yüzünü Kartal'ın kulağına yaklaştırıp bir şey fısıldadı, Kartal anlık duraksasa da dudağındaki tebessüm yerini burukluğa terk etti ama silinmedi ve başını yavaşça salladı. Elini Yunus Emre'nin sırtına vurduğunu gördüm, yavaşça birbirlerinden ayrıldılar ve Yunus Emre kalabalığa girip yavaşça gözden kayboldu.

"Yeni yıla on beş dakika falan kaldı," dedi Sibelay kulağıma yaklaşarak. "Çantanda bir şey saklıyorsan al bence."

Hediyeyi hatırlayıp yavaşça başımı salladım. Nesli çantamı bana verirken bir şeyler biliyormuş gibi gülümsedi, alkolün etkisiyle sadece alık alık bakabilmiştim o sırada. Yunus Emre'nin nereye gittiği muallaktı, kurcalanmaması gereken bir şeydi ama zihnimde siyah, kolları aşağı sarkmış guguklu bir saat gibi asılı duran soru işaretini yok sayamıyordum.

"Ecem konusunu takma," dedi Sibelay tekrar kulağıma doğru fısıldayarak. "Eğer sevdiğimiz insanların geçmişindeki her deneyimi kafaya takacak olursak, biz de geçmişindeki deneyim olarak kalırız. Önemli olan senin kim olduğun. Sen başkasın."

Başımı yavaşça salladım ama gözlerim hâlâ Kartal'daydı.

O bana gelince, cehennem cennet oluyordu.

Ona bakınca, onda tamamen yok olacağımı hissediyordum.

Ona bakınca, onunla daima var olacağımı biliyordum.

Yaşadığımı hissettiriyordu bana.

Sanki ben yere yığılmış bir kan nehriydim, üzerime düşen yansımaydı o; yere düşen mermi kovanlarıydı, elleri yüze kapatarak ağlarken bileklere akan gözyaşlarıydı o.

Ona bakarken kendimi iyi hissediyordum ama aynı zamanda ona bakarken, berbat da hissediyordum çünkü onun için hissettiğim her şey beni delice korkutuyordu. Sarmaşıkların yükselerek tüm renklerini altında bıraktığı bir duvarın arkasında hep yalnızdım, o duvardan yukarı tırmanıp saçlarını çiçekler gibi yanıma sarkıtan kişi Kardelen olmuştu ve o gittiğinde, duvarlarımın tek ziyaretçisiydi artık sarmaşıklar. Şimdi ben o duvarın arkasında yalnız değildim. Sarmaşıklara tutuna tutuna, ellerine batan dikenleri önemsemeden yanıma tırmanmıştı ve bunu yaparken sarmaşıkların altında kalan duvarımın renklerine zararlar da vermişti ama sonunda gelmişti; yanımdaydı, benimleydi, duvarların arkasında sadece o ve ben vardık.

Ecem'i düşündüm ve geçmişinde var olan tüm kadınları... Bir şey ifade etsin ya da etmesin, birilerinin ona dokunmuş olma ihtimali bile mideme kaynar sular gibi doluyorken, dokunan kişiyi görmek, kalbimin derisi soyuluyormuş gibi hissettiriyordu. İnsanlar yavaşça kendi inlerine çekilmek ister gibi ortadan çekilerek birbirlerine yöneldiklerinde, ortadaki kalabalık büyük ölçüde dağılmıştı. Kartal, bir elini enseme kaydırıp beni kendine çekene dek, bu kadar yakınıma geldiğini fark etmemiştim bile. Burnumu yavaşça omzunun alt kısmına yasladım ve

kokusu, bira kokusundan sıyrılarak huzur gibi içime yağmaya başladı. Bir elimi kaldırıp onun beline yerleştirdim ve kumaşın altındaki yanık izini hatırlayıp yavaşça yutkundum. Bana dokunuyordu, ben nefesinin değdiği bir karahindiba olup dağılıyordum. Bana bunu yapabilen tek adamdı. Bana bunu yapabilen tek insandı. Bana bunu yapmasına göz yumacağım tek kişiydi.

"Birazdan yeni yıla gireceğiz," dediğini duydum, sesi parçalı bulutlar gibi saçlarımın göğüne yayılarak yağmurun haberini yer gördüğüm yüzüme duyurdu. Bakışlarımı bir boşluğa sabitleyip, kıyafetinin kumaşını avucumun içine alarak yavaşça sıktım. Bunu fark etmiş gibi parmaklarını omuzlarıma bastırdı ve sonra beni tamamen kendine bastırdı. "Biraz yalnız kalalım mı? Yeni yılı sadece sen varken karşılamak istiyorum."

Uysal bir çocuk gibi garip bir homurtu döküldü dudaklarımdan, bunun onu gülümsettiğini hissettim ama geri çekilmedim. Çenemi göğsüne yaslayarak yavaşça gözlerimi kaldırıp yüzünün sınırlarını bakışlarımın kafesine aldım. Alttan bakıldığında yüz hatları daha kemikli, daha sivri ve köşelere sahip görünüyordu.

"O kadar yeni yıla gireceğiz ki, bir daha kimse bizim gibi yeni yıla girmeyecek," dedim saçma sapan bir gülümsemeyle. Bakışları dudaklarıma kaydı, sonra tekrar alkolün oturduğu gözlerime uzun uzun baktı. Canım bir şeye sıkılınca, kalbimi bir üzüntü yoklayınca, içim usul usul sessizce ağrıyınca saçmalardım. Bunu ona hiç söylememiştim; bunu kimseye söylememiştim ama onun bildiğini biliyordum. Kalbim onun bunu bildiğini hissediyordu.

"Yeni yıla nasıl girersen, tüm yılın o şekilde geçermiş," dedi kısık, sakin bir sesle ve sesini taşıyan nefesi yüzüme dağılarak rüzgârıyla yüzüme gelen saçları uçuşturdu. "Buna ne kadar inanıyorsun ya da belki de hiç inanmıyorsundur, bilmiyorum," diye fısıldayınca bakışlarım güneş gözlerinde bekledi. "Tüm yılı, kan kustuğum geceleri, sustuğum sabahları, öfkeden önümü göremediğim anları bile senin yanında geçirmek istiyorum. Bu eskiden böyle değildi." Gözleri yüzümde öyle çok daldı ki, sanki baktığı yerde gördüğü ben değil, hisleriydi. "Eskiden öfkelendiğimde, çaresiz hissettiğimde, dövülmüş bir demirden farkım olmadığı anlarda hep yalnız kalmak isterdim çünkü gözümde hep küçük bir kız çocuğuydun. Ben dövülmüş bir demirsem, bunun suçu senin değil-

di. Sana patlamaktan hep korktum. Şimdi bir yanardağ olup patlasam, neden yanımda değildin diye sana kızacakmışım gibi hissediyorum. Bencillik bu, biliyorum ama yanımda ol istiyorum. Karşında durmam canını yakıyormuş gibi geldiği zamanlarda bile ben senin karşında durmak istiyorum."

Böyle konuştuğu zaman, dilimin altında ne kadar yersiz kelime varsa boğazımdan aşağı soluk borumu yırtan çiviler gibi akıp gidiyorlardı. "Kan grubun ne senin?" diye sordum yavaşça.

"0 negatif," dedi neden bunu sorduğumu anlayamamış gibi bana bakarken.

Yanağımı yavaşça göğsüne yasladım. "Kimseden kan alamayıp herkese kan verebilen bir adamsın, hâlâ bencilim diyorsun." Yavaşça gülümsedim. "Hem sen sinirlenince benim hep aynı yerime vuran bir baba olsaydın da ağlayarak kaçtığım o eve geri döneceğim anı beklerdin ve ben hep seni sinirlendirip aynı yerime vuracağını da bilsem o eve hep dönerdim. Gidecek başka yerim olmadığından değil, gidecek başka bir yer istemediğimden."

"Ben sana hiç vurmazdım," diye fısıldadı.

"Biliyorum, babam da bana hiç vurmadı."

Gülümsedi. "Ama sen bana vurabilecek birisin."

"Evet," dedim gülümseyerek. "Beni ne zaman kızdırsan, güzel kıçını tekmeleyeceğim."

Dudaklarını saçlarıma sürterek, "Görmek istersen, bir sana gösteririm," dedi alayla, bu beni utandırsa da gülümsememin genişlemesine de neden olmuştu.

"Şaplaklamama da izin verir misin yoksa?"

"Ha?"

Yüksek sesle gülüp, geri çekilip gözlerinin içine baktım. "Biraz yürüyelim mi? Yeni yıla girmemize az kalmıştı."

Elimi avucunun içine sorgusuz alırken, arkadaşlarımız bizi görmüyormuş gibi eğlenmeye devam ediyorlardı. Koruluğa doğru ilerlemeye başladığımızda üzerime derin bir sakinlik çökmüştü ama yine de arkamızda bıraktığımız parti meydanı, alevler içinde yanıyormuş gibi yıkılmaya devam ediyordu. Avucunun içinde duran elimi daha sıkı kavradı, tutuşunu sıkılaştırması kalbimin kasılmasına neden olmuştu. Bakışlarımı koruluğun ilerisine çevirdiğimde beni karşılayan yoğun bir

karanlıktı, hemen arkamızdaki alevlerin ışığının aksine ilerisi zifirden bile siyahtı. Belli ölçüde uzaklaştığımızda geri sayıma birkaç dakika kaldığını biliyordum çünkü mikrofonu eline alan adamın bağıra bağıra bir şeyler söylemesinden bunu anlamak mümkündü.

Adımlarımız sona geldiğinde, bizi partiden bir bıçakla ayırıyormuş gibi ayıran kalın gövdeli çam ağacının önünde duruyorduk. Bakışlarım kısaca etrafı kolaçan etti, ardından tam ona bakacaktım ki ağaca yaslanarak beni bacaklarının arasına aldı. Büyük avucu yüzüme kayarken gözlerim usulca kapandı, nefesim hızlanıp onun yüzüne dökülmeye başladığında bedenlerimiz bir bütün gibi birbirine yaslı duruyordu.

"Bana bu yıl daha yakından tanıştığın Kartal Alaşan'la ilgili bir şey söyle," dedi dudakları dudaklarıma baş döndürücü bir yakınlıktayken.

"Sen aslında kimseye zarar vermeden yaşıyormuşsun ama herkes sana beni mahveden kişi sensin demiş," diye fısıldadığımda duraksadığını hissettim. Dudaklarını kulak boşluğuma bastırdı ve devamını bekliyormuş gibi beni öptü. "Sonra beni tanımışsın, tanıdığın gün herkesi mahveden kişi olacağına yemin etmişsin. Herkesi." Ellerim yavaşça saçlarına kayınca yutkunuşunu duydum. "Ama beni iyileştirmişsin."

Güldüğünü duyar gibi oldum, boynumu yavaşça öptü ve tekrar yutkundu.

"Bunu geride bıraktığımız sene için söylüyorum," diye mırıldandım ve bir dudaktan dökülen rakamlar usulca zamana yayılmaya başladı. Yeni bir yıl kapıda durmuş, kapıdan çıkacak olan yılı beklemeye başlamıştı.

"Peki gelecek yılda ben nasıl bir Kartal Alaşan olacağım?"

"Bilmiyorum," dedim ve parmaklarım yavaşça aramızda duran çantanın fermuarına doğru kaydı. "Ama ben bu sene, geçen yıl beni iyileştiren Kartal Alaşan'ı iyileştiren kadın olacağım."

Kitabı yavaşça çıkardığımda, korna sesleri ve çığlıklar etrafa yayılmaya başlamıştı. Kitabı yavaşça ikimizin göğsünün arasına sokarak onun kalbinin üzerine yasladım ve Kartal'ın irkildiğini hissettim. Kitabı kalbine tamamen bastırırken fısıldadım: "*Tesadüf seni önüme çıkarmasaydı, gene aynı şekilde, fakat her şeyden habersiz, yaşayıp gidecektim. Sen bana, dünyada başka türlü bir hayatın da mevcut olduğunu, benim bir de ruhum bulunduğunu öğrettin.*[1]"

[1] Sabahattin Ali, Kürk Mantolu Madonna.

Elini elimin üzerine bastırırken yavaşça yutkundu, kitabı tamamen kalbine bastırmamı sağlayan güçlü elinin sıcaklığını hissederken yavaşça gülümsedim.

"Mutlu yıllar, sevgilim."

Kitabın ne olduğuna bile bakmadan, ona içimden kopuyormuş gibi okuduğum alıntıdan anlamış olacak ki yavaşça konuştu: *"Hayatımda hiç bu kadar mesut olduğumu, içimin bu kadar genişlediğini hatırlamıyordum. Bir insanın diğer bir insanı, hemen hemen hiçbir şey yapmadan, bu kadar mesut etmesi nasıl mümkün oluyordu?"* Alnını alnıma bastırdı. "Mutlu yıllar, bal."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım gözlerim kapanırken. *"Seni seviyorum. Deli gibi değil, gayet aklı başında olarak seviyorum."*

Bu alıntı onun derin bir nefes almasına neden olurken, *"Bana hakikaten yaşamak imkânını verdiğin birkaç ay için sana teşekkür ederim,"* dedi ve sonra kendi olarak fısıldadı: "Seni seviyorum. Akılsızca, mantıksız, düşüncesiz, bencilce, seni aklını kaybetmiş sikik bir adam olarak seviyorum."

Beni seviyordu ve bu her şeyi koca bir çıkmaza sokuyordu.

Onu seviyordum ve her şeyin bir uçurumun başında, intihar eşiğinde olmasını umursamıyordum.

Geri çekilmemle gözlerini düzgün paketlenmiş kitaba indirdi ve sanki paket bile onun için mücevher değerindeymiş gibi yavaşça, paketi parçalamadan açtı. Kitabı paketten çıkarırken bir bana, bir kitaba bakıyor, bir yandan da yutkunup duruyordu.

Üst dudağını dişinin arasına alarak gergin bir şekilde kitabı kaldırıp baktığı an, başını iki yana salladı ve dudağını bırakan dişi bu kez gülümsemesini sergilemek için ön plandaydı. Genişçe sırıtırken kitaba bakmaya devam ediyor, konuşmuyor, sadece kaşlarını kaldırıp duruyordu. Gözleri bir dalga gibi kabararak birden bana çarptığında nefesimi tuttum ve gözlerinin içine baktım.

"Bu bende yoktu," dedi yavaşça. "Lisedeyken okumuştum, kitaplığımda hiç olmamıştı çünkü o zamanlar garipsiyordum." Gözlerini yüzümden çekmedi, doğru kelimeleri arıyor gibiydi. "Çünkü o zamanlar seni tanımıyordum. Benim için bu cümlelerin tamamı içi boş, süslü cümlelerdi. Seni tanıdıktan sonra içimin sesi oldular. Çok saçma." Başını iki yana salladı. "Hayatım boyunca hiç oturup bir şarkıda bir insa-

nı düşünmedim, bir şarkının sözlerine kulak kesilip kaşlarımı çatarken hiç, bir insanın yüzünü hatırlayıp sakinleşmedim. Seni tanıyıncaya dek bu hep böyleydi."

Sadece ona bakıyordum, büyülenmiş gibi.

"Sonra bir gece sen kollarımdaydın, ben ilk kez bir şey yaptım ve sen kollarımda uyurken şarkı dinlemek istedim. Dinlediğim şarkının ismi Ben Sana Ölüyorum[1]'du, sen uyurken o şarkıyı dinledikten sonra sen kollarımdayken bir daha denk gelmiştim o şarkıya ve açan ben değildim bu kez. Ama o şarkıyla, yani sen yanımda uyurken çalan o şarkıyla yüzünü izlediğimde, o şarkının sözleri benim için değişti. İçi bomboş gelen o cümleler anlam kazandı. O melodi sadece melodiyken, içimde bir yere dokundu."

"Murat Yılmazyıldırım," dedim yavaşça, o şarkıyı onunlayken dinlediğim andan öncesinde, ben uykudayken de mi dinlemişti? Başını sallayarak beni onayladı ve tekrardan kitaba baktı.

"Lavin, yemin ederim nasıl olduğunu bilmiyorum ama hayatımdaki her şeye anlam katıyorsun. Bunu durdurmaya çalıştım ama sonra bu duruma alıştım ve artık hiç durmasın istiyorum."

"Durmasın istiyorum, hep sürsün," dedim yavaşça yutkunarak.

"Durmasın, Lavin," dediğinde gözleri tekrar bana kaymıştı. "Bu duracağına, artık kalbim dursun." Elimi birden aldı ve kitapla birlikte sertçe kalbine bastırmamı sağladı. "Artık durma," dedi. "Sen duracağına, kalbim dursun."

Avucumu kalbine bastırırken, ret dolu bir şekilde başımı iki yana sallayarak, "Durmasın," dedim çocuk gibi. "Neden duracak kalbin? Hiç durmasa keşke."

"Sen hiç durmazsan, kalbim hep atar."

"Hiç durmam," dedim ona sokularak, bu yeni yılın ilk ona sığınışıydı. Dudakları dudaklarıma ilk dakikalarında olduğumuz yılı kutluyormuş gibi dokunduğunda, bu defa öpüşmeyi yönlendiren kişi o olmuştu. Sadece ona sığınıyor, onun elleri yüzüme kayarak beni kafeslerken ben öylece durmuş beni öpmesine izin veriyordum. Onu hissediyordum. Nefesini, ruhunu, özünü hissediyordum. Kartal'ı iliklerimde hissediyordum.

[1] Murat Yılmazyıldırım'ın 2 Aralık 2010 yılında çıkardığı İksir İçtim Değiştim adlı albümündeki şarkılarından bir tanesidir.

İliğimdi. Kemiklerimin içinde ilerliyordu. Damarlarım artık ona yetmiyordu.

Dudakları dudaklarımda fırtınayla büyüyen yangınlardı. Beni öptü, tek ihtiyacı buymuş gibi. Beni öyle bir öpüyordu ki, bana olan hisleri onun içini sakatlıyordu. Bir yangında karşılaşmıştık onunla. Bir elim tenine kaydı ve ona tutunma, ona dokunma isteği, içimde yuvarlanıp insanları altına alarak yok etmek isteyen bir çığ gibi büyüdü. Çenemi sertçe kavrayıp ağzımı tamamen aralamamı sağladığında birden tüm algılarım ona saplı kaldı ve dilini ağzımın içinde hissetmek, midemden fırlayarak göğsümde patlayan bir havai fişeğin ruhumu tutuşturmasına neden oldu.

"Benim de sana bir hediyem var," dedi Kartal yavaşça geri çekilirken ama biliyordum ki şu an onun için de geri çekilmek, en az benim için olduğu kadar zordu. Onu öpmek istiyordum, bu istek beni çılgına çeviriyordu ve kendime hayret ediyordum; tek ihtiyacım oymuş gibi onu durmadan, saatlerce, nefes nefese öpmek istiyordum.

"Ne?"

"Gel," dedi beni bileğimden kavrayarak.

Birlikte koruluğu aşıp, cipine doğru yürümeye başladık. Arka arkaya bir konvoy görüntüsünü hatırlatır şekilde sıralanmış araçların arasından geçerek onun cipinin önüne geldiğimizde, yüzüm baskıdan dolayı yanıyordu. Gözleri beni buldu, ardından iç çekti ve bakışları usulca benden uzaklaştı.

"Hatırlıyor musun?" diye sordu cipin arka kapısına uzanırken. "Bundan bir süre öncesi, öylesine ettiğimiz bir muhabbetti, belki hatırlamazsın."

"Neyi?"

Kapıyı yavaşça açınca kısık bir ses duyuldu ve algılarıma saplanan sesten dikkatimi ayıramazken, Kartal, "Doğru eğitilmediklerini, aslında zararsız olduklarını, insanların hatalarının bedellerini ödediklerini söylemiştin onlar için," dediğinde zihnim allak bullak olmuş bir şekilde ona baktım. Koltuğun arkasındaki küçük kutuyu kendine doğru çekince, kutunun iki yana kanat gibi açık duran kapaklarının titrediğini gördüm ve beyaz bir şey yavaşça kafasını dışarı doğru uzattı.

Bu yavru bir köpekti, bembeyazdı, lekesiz görünüyordu. Şaşkınlıkla gözlerim irileşti. Kartal kitabı koltuğun kenarına yavaşça bıraktı.

"Bu küçük adam bir Pitbull yavrusu," dediğinde, o an, onunla öylesine ettiğimiz bir muhabbet zihnimde belirdi. Bu o kadar kısa ve yüzeysel bir muhabbetti ki, aklında tutmuş olması bile beni şaşırtmıştı. "Onun annesini uyuttular. Annesi uyutulmadan önce gebeymiş, bebeklerini o uyutulduğunda güçlükle kurtarmışlar. Birkaçı ölü doğmuş, birkaçı doğumdan birkaç saat sonra hayatını kaybetmiş." Gözlerini kutunun içindeki beyaz yavruya indirdi. "Kurtulan sadece o olmuş."

Kartal ile öylesine bir araba yolculuğunda olduğumuz bir andı, o aracı kullanırken saçma sapan konular döndürüyorduk ve yol kenarında köpeğini gezdiren bir genci görene dek, konumuz saçma sapandan hiç sapmamıştı. Gencin köpeği, tehlikeli damgası yemiş bir ırk olan Pitbull'du . Kartal ile köpeğin ırkıyla ilgili başlattığımız sohbette, onların insanların yaptıklarının bedelini ödeyen, suçsuz, o damgayı hak etmeyen canlılar olduğunu savunup durmuştum ve Kartal bu konuda bana katıldığı için sohbet derin ve uzun sürmüştü.

"Onun şansı olduğunu hissettim," dedi kutuyu bana uzatırken. Gözlerimi kar beyazı yavrudan ayıramıyordum. Henüz küçüktü ama yine de bir yavruya göre biraz iri görünüyordu. "Bir bedel ödemesini istemedim. Ona bu dünyada bedel ödetmeyeceğine inandığım tek insansın. Bir seçme hakkı olsa ve seni tanısa, binlerce insanın içinden seni seçerdi."

"Üşüyecek," diyebildim, ardından gözlerimi kaldırıp ona baktım. "Hep bir köpek istemiştim, köpekleri seviyorum." Gözlerimi tekrar ona indirip yutkundum. "Onu hangi ara getirdin? Ben... Teşekkür ederim."

"Alper benim için onu buraya bıraktı," dedi Kartal, yutkundu. "Teşekkür etmene gerek yok."

"Etmek istedim." Uzun uzun altın kahve gözlerine baktım. "Hatta şu an sana sarılmak da istedim."

"Neden çocuk gibi söyledin bunu?" Yavaşça gülümsedi.

"Bazı istekler var, onlar bizi hâlâ çocuk kılan yanlarımız," diye fısıldayıp elindeki kutuyu kucağıma aldım. "Üşümesini istemiyorum. Ona iyi bakacağım."

Kartal kitabı bıraktığı yerden alıp elindeki kitaba bakarak, "Ben de iyi bakacağım," dedi. "O kadar iyi bakacağım ki, altını kalemle değil, gözlerimle çizeceğim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kelimeleri güven kokuyordu, kelimeleri ruhuma dokunuyordu. "Bir ismi yok, değil mi?" diye fısıldadım.

"Yok. Senin ona bir isim vermeni istedim."

Başımı yavaşça salladım. "Casper olsun ismi."

"Casper olsun," diye onayladı beni yumuşak bir sesle.

"Tok mudur şu an?"

"Merak etme, Alper ilgilendi," dedi, beni izlediğini bildiğimden gözlerimi yüzüne çevirdim.

"Arabada bırakırsak boğulabilir," diye mırıldandım, kanımdaki alkol miktarına rağmen her şey netti; renkler netti, duygular netti, içinde olduğum an netti.

"Araç onun için sıcak ve güvenli," dedi Kartal. "Hadi onu yerine bırak da eğlenmeye gidelim."

"Tek kalmasa mı?"

Dudaklarındaki kıvrım derinleşti. "Bu yüzden seni çok güvenli buluyorum," diye itiraf etti birdenbire, gözlerim gözlerine bileğe geçirilmiş kelepçeler gibi geçince bakışmamız aniden yoğunlaştı. "Bana güven duygusunu tattıran ilk kadınsın." Gözlerimi kaçırmak istesem de ona bakma isteği ağır basıyordu şu an. "Yanlış. Bana güven duygusunu tattıran ilk insansın."

"Beni neden güvenli buluyorsun?"

"Herkes gibi değil, kendin gibi seviyorsun. Herkes gibi değil, kendin gibi koruyorsun." Bana doğru bir adım atınca duyduklarımın etkisiyle sertçe yutkundum. "Herkes gibi hiç olmadın, Lavin. Belki bir kimlik karmaşası yaşıyordun ama hiç, bir başkası gibi olmadın. Her duyguyu kendin gibi yaşıyor ve yaşatıyorsun. Bu seni güvenli kılıyor. Herkes gibi değil, kendin gibi kıskanıyorsun. Herkes gibi değil, kendin gibi öfkeleniyorsun. Herkes gibi değil, kendin gibi savaşıyorsun. Benim hayatımda bir Lavin var, tek başına herkesi yenebilecek güçte."

"Böyle açık konuşman beni şaşırtıyor ama sonra neden şaşırdığıma anlam veremiyorum. Sen hiç lafı gevelemedin zaten."

"Seni güvenli bulmasaydım, en başta yastığın altında sakladığım ne kadar uyku varsa hepsini önüne dökmezdim zaten."

"Senin yanındayken, senin yükünmüşüm gibi hissettiğim zamanlar oldu," diye itiraf ettim, madem kartlarımız daima böyle açık oynanacaktı, bilsin istiyordum. Duraksadığını görünce elimdeki kutuyu daha

sıkı kavradım. Casper yavaşça kafasını kutudan dışarı çıkarmaya çalıştı ama henüz bir yavru olduğundan geri devrildi. "O kadar çok denizi izliyormuşsun gibi hissettim ki, sanki ben senin ayağına bağlanmış bir taştım ve sen denizi çok arzuluyordun."

"Batarsam seninle, Lavin," dedi bir anda. "Boğulursam seninle."

Kar parçaları usul usul, döne döne inmeye ve saçlarıma aklar gibi düşüp tutunmaya başladıklarında, "Düşersem seninle, Kartal," dedim apaçık duygularımla. "Bitersem seninle."

Bana yaklaştı, kutu ikimizin arasında kalırken dudaklarını yavaşça saçlarımın üzerine bastırdı. "Ben ölenle ölmüştüm," diye fısıldayınca gözlerimin kenarını sızlatan yaşların çoğaldığını hissettim. "Sen mezardan çıkardın beni."

Gözlerimin kenarından akan bir damla yaş yanağımın yarısına kadar geldiğinde, yutkundum ve konuştum: "Ben girdiğim mezarda bile sığınu gibiydim, yerimi buldum seninle."

"Çok açık konuşuyorum, biliyorum, böyle konuşunca da kendimi çok göt ağızlı hissediyorum," diyerek güldü saçlarımın arasına doğru. "Ama bu yola çıktığımız zamanlarda dünya yansın istiyordum. Dünya yansa rahatlayacaktım. Ya öyle bir şey ki, şimdi şu dünya yansa, ben belki rahatlarım ama o yangında bile yine sana su taşırım."

"Beni helak edeceğini biliyorum," diye mırıldandım uykulu bir sesle. "Ama göğsüme baskı uygulayan şeyin sütyenin demiri olmadığını da bilecek yaştayım. Ne olduğunu bildiğim bu şeyi artık durdurmak istemiyorum."

Yavaşça güldü. "Sütyen falan, eşeğin aklına karpuz kabuğu düşürüp kafamın içini bulandırma şimdi..."

Gözlerimi birden kısıp, "Git o kızı düşün sen," diye homurdandım ama geri çekilmedim, çenesi hâlâ saçlarımın arasında duruyor, kar taneleri yavaşça üzerimize tutunuyordu.

"Kızım, Ecem'i ilk görüşte tanımadım, adını bile hatırlayamadım," dediğinde, şakasına söylediğim o cümle birden kafamın içine kan gibi toplandı ve onu itme isteğiyle kaşlarımı çattım.

"Ecem mi? Sen ona sahiplenme eki mi getirdin? Umarım ben sağırımdır."

"Kızın adı Ecem."

"Hâlâ Ecem diyor, söyleme şunun ismini," diye çemkirerek kucağımda Casper'ın kutusuyla geri çekilip ona cins cins baktım. "İsminde bile sahiplenme eki var kadının."

"Ama kızın ismi..."

"Sana bir isim koyarım şuradan," diye homurdandım çatık kaşlarla. "Ece de."

"Ama ismi Ecem..."

"Şerefsiz."

"Ben mi?"

"Evet, sana isim koydum. Artık ismin bu. Şerefsiz."

Gülerek, "Ne yaptım ki?" diye sorunca ona gözlerimden ölümcül ışınlar çıkararak baktım. "Bakma öyle, gülesim geliyor..."

"Gül tabii gül, kesin Gül adında bir takıldığın falan da olmuştur senin. Güldürdü mü seni bari?"

"Lavin..."

"Kes be," diye homurdandım. "Casper'ın velayetini alırım, hafta sonları bile göremezsin onu."

"Alkollüyken mi daha komiksin, kıskanınca mı yoksa her ikisi bir aradayken mi bilemiyorum." Bana yaklaşınca kutuyu aramıza sokarak ona kötü kötü baktım. "Hem velayet falan. Hayırdır Lavin, evlenmek mi istiyorsun benimle sen?"

"Ne ilgisi var? Kim evlenirmiş seninle? Şu tipe bak, piercingler, dövmeler, şekle bak... Evlenilecek adam mısın sen?" Homurdanarak etrafıma baktım. "Evlenmek falan istemedim ben seninle, ne alaka? Salak salak düşünceler, alakasız alakasız, anlamsız, saçma yani..."

"Şahsen ben inandım..."

"Burnuna takmış halka, sanırsın bufalo," diye homurdanınca yüksek sesle güldü. "Gül tabii sen gül, aklına Gül geldi kesin."

"Kafanda kuruyorsun..."

"Değil mi? Gül de arkadaşındır kesin."

"Lavin," dedi gülmeye devam ederek.

"Cahille sohbeti kestim."

"O suratını komple yalarım," dedi birden sert bir sesle, duraksayıp ona bakakaldığımda yavaşça göz kırptı.

"Aa, ne yalayacakmışsın be?" Etrafıma bakınıp kaşlarımı çattım. "Deli mi ne ya? Avucunu yalarsın sen anca."

"Seninkini yalayayım?"

"Ha?"

"Senin avucunu yani..."

"Gidiyorum ben," diye homurdandım. "Bira içip ağaç kenarlarına işeyeceğim."

"Ne?"

"Evet," dedim omuz silkerek.

"Utanınca daha komik oluyorsun."

"Utanmadım ben."

"Utandın. Bira içip ne yapacaksın? Tekrar söyle."

Elinde olsa onu ölümden alırdı.

İzin verselerdi, onu mezarından bile çıkarırdı.

Toprağa tırnaklarını saplar, kazardı; o bulur, oradan alır, kaçırırdı.

İmkân vermediler.

İçine döktüğü okyanusların bir damlası yüzünden akmadı.

O çok ağladı, yanakları hiç ıslanmadı.

Kimin yüzüne baksa koca bir boş tuval gördü, renklere kör oldu, güzel olan hiçbir şey artık yoktu; herkes anlamsızdı, aptaldı. Göğsünde aç bir acı vardı, o küs bir çocuk gibi o açlığı doyurmadan ağrılar içinde uyudu. Sigarası bitene kadar fotoğrafına baktı, sigarası bittiğinde fotoğrafların tamamını bir bir ters çevirdi, bir daha düz olsunlar istemedi. Teşekkür etti içine, bu kadar acıdığı için ve minnettardı kalbine, onu hiç unuttur-madığı için.

Onunla çoğalan mutluluğunu kaybettiği gün, acıyı kalbiyle bölüştü, ruhunu kaybetti, insanlığını geride bıraktı. Gözlerini birine bakmak için değil, baktığı yerde onu bulmak için açtı; bulamadı. Gözlerini yumduysa bu uyumak için değildi, ondan başka birini görmemek içindi.

Ellerini bağladılar, yolunu unutturdular, susturdular. Bunu yaptıran-lar kalbiydi, zihniydi, ruhuydu, elleriydi, gözleriydi; ona düşmandılar. Güzel olan ne varsa ayakları burkulmuştu, gidemedi ona; kötü olan her şey koşmayı öğrendi ona, onun yokluğunda.

Onun önüne iki yol koydular, ikisi de yanlıştı. Birini bile seçmedi, birine bile sapmadı, birini bile istemedi. Belki yaşardı ama kalbi tükürür-

dü yüzüne. Yaşamayı hiç istemedi, yaşadıysa bu yine o, ondan yaşamasını istediği içindi. Onu inandırabileceğini bilse, var olan güveni yakmak pahasına intiharın ecel olduğunu söyler, belki giderdi yanına.

İnanmazdı Leyla.

"Kalbim yüzüme hiç tükürmedi benim, Leyla," diye fısıldadığında, salonun içine sakladığı karanlık, kapının açılmasıyla yavaşça kırıldı ama aydınlık etrafa bulaşmadı. "Bu gece de içimden sakat bir at son sürat sana koşuyor."

Bir süre içeri girmedi, bekledi. Fotoğrafın durduğu sehpayı izledi. Fotoğraf karanlıkta kalmıştı, onu tekrar göreceği için mi heyecanlıydı yoksa ilk kez bir fotoğrafı ters dönmemiş, yüzü ona dönük duruyor diye mi heyecanlıydı o da bilmiyordu bunu.

İçeri doğru bir adım atınca zaman, boğazından aşağı bir bıçak gibi sarktı ve yutkunamadığını hissetti.

Zaman çok alçaktı. Zaman çok kalleşti. Sevdiği kadının fotoğrafının karşısında durup, bir fotoğrafla savaşmasını istemişti ondan zaman. Zaman çok kötüydü. Zalimdi zaman.

Beş karış yüzünü yavaşça salonun diğer ucuna çevirdi, cam duvardan içeri güçlükle sızan ışığa baktı ve derin bir nefes alıp başını salladı. "Bulut çok hasta olmuştu," diye fısıldadı biri onu dinliyormuş gibi ciddi ama kaygılı bir sesle. "O kadar hastaydı ki, acısı sadece onu vurursalar geçermiş, o kadar hastaydı." Bir adım daha attı ama fotoğrafa bir kez olsun bakamadı. "Bulut'u bir el ateşle vursam mı zalim olurdum, yoksa iyileşeceğine inandırmak ister gibi başının üzerini okşasam mı?" Omuz silkti çocuk gibi. "Başını okşadım, zalim orospu çocuğu de bana, vuramadım onu, Leyla."

Gözünden bir damla yaş akınca büyük avucuyla yaşı yanağına inemeden sertçe sildi.

"Ölmedi Bulut. Senin başını okşasaydım da ölmeseydin keşke."

Birden eğilip, ellerini dizlerinin üzerine koydu ve dizlerine hırsla vurmaya başladı.

"Öldü, öldü, öldü!" diye hırladı dişlerini sıkarak. "Zalim orospu çocuğu, kendi yüzüne nasıl vurursun bunu? Öldü!"

Yavaşça doğrulurken dişlerini sıkıyor, gözlerini sıkı sıkı yumuyordu.

"Zaman bana bunu söyleteceğine, keşke sıkılmamış kurşunlar çiğnetseydi." Derin bir nefes alıp, avucunu yüzü boyunca sıyırdı. "Of!" Birden

hızla yürüdü, tek seferde çerçeveyi eline aldı ve çerçeveyi yüzüne yaklaştırırken hızla konuştu: "Lütfen bir daha ölme."

Gözlerine baktı, gülen yüzüne, onu ilk kez görüyormuş gibi bakarken gözlerinden birden yaşlar dökülmeye başladı.

"Lütfen," dedi çerçeveyi parçalayacak gibi tutup sallayarak. "Bir daha ölme."

Çenesi bile titremiyordu gözlerinden yaşlar dökülürken.

Gözyaşları patır patır, yağmur damlaları gibi Leyla'nın yüzüne aktı, çerçevenin üzerinden bir camdan kayan yağmur damlaları gibi kaydı.

"Bu gece biraz güldüm ben ama biliyorum, sen benden bile çok gülümsedin," diye fısıldadı birden sakinleşerek.

Yavaşça başını sallayıp, gözlerinden yaşlar dökülürken dudaklarını büzdü ve ardından gülümsedi.

"Alper geldi," diye fısıldadı. "Severdin onu. Hem Kartal hem sen seviyorsun diye, onu sevdiğim hâlde hep en çok ona bilenirdim. Senin de en yakın arkadaşındı, Kartal'ın da en yakın arkadaşı, bu yüzden olmasın istedim. Bir de onu bulaşık deterjanıyla zehirlediğimin farkında bence." Gözlerindeki yaşları avucunun içiyle sildi ve burnunu çekti. "İyi çocuk, hoş çocuk ve hâlâ yanak sıkmayı çok seviyor. Merak ediyorum, avuçlarını senin yanaklarına bastırdığı zaman aldığı sıcaklığı hâlâ hatırlıyor mudur, Leyla?"

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Of!"

"Sibelay ve Neslihan bildiğin gibi." Başını sallayıp gözlerini açınca bir dolu gözyaşı daha tek tek damladı çerçeveye. "En başında senin anladığını bilmiyorlar. Onlara o gece kulağıma eğilip olacaklarını söylediğini anlatmadım. Sana o gece inandığım hâlde, inanmadığımı söyledim. Sana inandım. Bu hep böyleydi. Sana hep inandım. Sen iki insanın birbirini sevdiğini söylersen, o insanlar birbirlerini öldürürken bile birbirlerine âşık ölürler. Öyle inanıyorum ben sana. Yalan söylediğini bildiğimde bile inanırdım, öyle inanıyorum." Gözlerini kapatıp, yüzünü buruşturunca gözyaşları yanaklarına doğru kaydı. Başını önüne eğdi, başı bir süredir hep böyle öndeydi. "Sana çok inanıyorum, Leyla. Sen bana öldüm demeden, ben senin öldüğüne inanmayacağım." Gözlerini aralayıp fotoğrafa baktı. "Bana öldüğünü hiç söyleme, Leyla. Bunu benden hep sakla. Bana yalan söyle. Ben bunu bilmek istemiyorum. Sen yalan söyle, ben yalana inanayım."

Başını yavaşça salladı.

"Sibelay'ın alnına yapıştırdığın 9 numaralı okey taşını hâlâ sakladığını, dün çantası yere düştüğünde o taş da yere fırlayınca fark ettim. Taşı benden saklamak için akla karayı seçti. Neslihan bütün dövmelerinin hepsini düzelttirdi ama çok sarhoşken ona çizdiğin yamuk Cin Ali dövmesini hâlâ kimseye elletmedi. Dokundurtmadı bile. En sevdiği dövmesiymiş, öyle söylüyor soranlara. Sahra'nın en sevdiği kitabın ayracı hâlâ birlikte kayak yaparken çektirdiğiniz fotoğraf, Burak hâlâ senin yazdığın puding tarifini okuyor ama o gece öyle çok ağlamış ki, pudingi bir türlü tutturamıyor artık, tarifin yarısının mürekkebi karışmış ve Kartal birini sana söz verdiği gibi seviyor."

Elini saçlarına götürüp, bir çocuk edasıyla kafasının üzerini kaşıdıktan sonra burnunu çekti. Artık ağlamasa da yüzü yaşlar içindeydi.

Sonra birden gözlerinden yeniden yaşlar dökülmeye başladı.

"Sana Kardelen'i anlatamam ama biliyorum, eğer şu an buradaysan, sen de şimdi onu bana anlatıyorsundur. Ona söyle, abisi bana ve çok sevdiği birine emanet. Unutma, o da sana emanet." Parmağını yavaşça fotoğrafın üzerine götürüp, yaşlarla dolu fotoğrafı yavaşça okşarken gülümsedi.

"Benim hayatımda bir Leyla var," dedi yavaşça. "Var olmadığı zamanlarda bile hep var olan bir Leyla." Dudaklarındaki geniş gülümsemeye rağmen gözlerinden yaşlar boşalıyordu. "Leyla, hani yunuslar ağladıklarında ölürlerdi? Bir okyanus aktı gözlerimden, hâlâ buradayım, sana bir adım gelemedim ben."

Gözyaşlarını durdurmak ister gibi derin bir nefes aldı.

"İyi ki sen vardın. Öyle bir vardın ki, bir daha kimse var olmayacak."

Şehirden yükselen havai fişeklerin ışığı profilini aydınlattığında, gözleri hâlâ Leyla'nın can suyu mavisi gözlerindeydi.

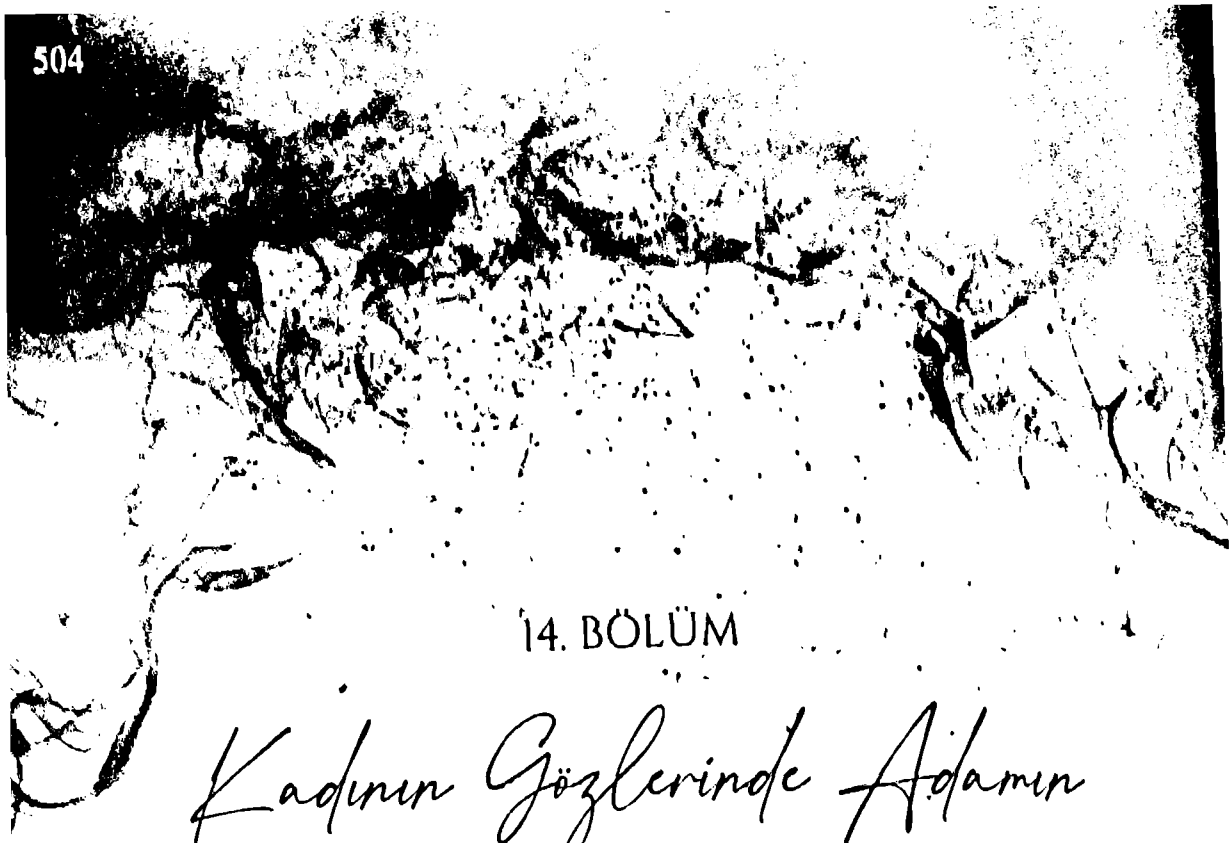
"Mutlu yıllar iki gözüm."

Eğilip, fotoğrafı gözlerini yumarak uzun uzun öptü.

"İki gözüm."

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

14. BÖLÜM

Kadının Gözlerinde Adamın Ellerine Ters Kelepçe

♪ *Chase Atlantic, The Walls*

İnsanın kalbinde bir kuş olmayagörsün, kafesi aşıp yaşamayı bilmediği gökyüzüne uçmayı özgürlük sanıyor.

Herkes özgürlüğü uçmak sanır, Beyaz Yanım.

"Ama ben herkes değilim," diye fısıldayarak parmaklarının arasında sağlamca tuttuğu kalemi masanın kenarına bıraktı ve gözlerini hemen masasının önündeki camdan dışarıya uzattı. Yağmur yeni dinmiş, toprağın kokusu kanatlarını açarak penceresinin aralık duran camından odasının içine doğru uçmaya başlamıştı.

Bir süre boğazında, tam da şah damarının üzerinde bir ustura varmış gibi yutkunmadan, hatta nefes almadan bekledi. Kaleme tekrar uzanacağı sırada gözleri dışarıda, kaldırımda yalnız başına oturmuş, yerdeki yağmur birikintisini izleyen çocuğa takıldı. Kaşlarının ortasında merakının doğurduğu bir çizgi oluştu, kahverengi gözlerini sakin bir şekilde çocuğun üzerine örttü ve sonra çocuğun hareketlerini zihnine taşıdı.

"Lavin," diye fısıldadığında kendi kendine konuşmaya alışkın olduğu için duvarlar bunu yadırgamadı. "Çok merak ediyorum, ben yokken hep

böyle miydin?" Ellerini masaya bastırarak oturduğu yerden kalktı, bir elini hırkasının geniş cebine sokup avucuna rengârenk paketleri olan şekerleri doldurdu. Diğer eliyle camı aralayıp, "Hey!" diye seslendi kaldırımda oturan kız çocuğuna. Avucunu yavaşça camdan dışarıya uzatarak gülümsedi. "Yanına gelsem, şeker yer miyiz?"

Kız çocuğu dağınık bir şekilde iki yandan, iki orantısız atkuyruğu şeklinde toplanmış saçlarını geriye doğru atıp, kafasını kaldırarak sesin geldiği yöne baktı, bir müddet gözlerindeki buzlar erimedi ama sonunda başını aşağı yukarı salladı; kelimeler yoktu ama olmasa da olurdu. Kardelen kelimeler olmadan da sarılabilmenin bir yolunu her zaman bulmuştu.

"Geliyorum," dedi dudakları bir gülümsemeyle yukarı doğru bükülürken.

Kız masasının önünden uzaklaştığında, aralık duran pencereden içeri sızan rüzgâr defterin sayfalarını uçuşturdu. Kalem masanın diğer ucuna doğru yuvarlanmaya başladı ve sayfalardan biri açıldı.

Sayfada şöyle yazıyordu:

Düşmemen için seni tutmaya çalıştığımda dengemi kaybettim ve sonra birlikte düştük. Önemli değil, Beyaz Yanım, diz kapaklarımızı barıştıralım mı?

Beklemek, sisin içinde, canavar seni sivri dişlerinin arasına almak için her an önünü kesecekken ilerlemek gibiydi.

Kartal büyük avucunu varilin pompasına bastırdı ve bira dudaklarına akmaya başladı. Bir çeşmeye ağzını yaslamış gibi kana kana birayı içmeye başladığında, sarı renkteki köpüklü sıvı keskin çenesinden ve parmaklarından akıyordu. Bir alkış tufanı kopunca olduğum yerde yavaşça sallanarak gülüp alkışa ayak uydurdum. Kafasını kaldırdığında elini pompadan çekmişti ama bira bir süre daha akmaya devam etti ve ıslak dudaklarıyla bana yakıcı bir bakış attı.

"Çocuk musun?" Alkolün esiri olmuş sesimden dökülen soru, onu kaşlarını alayla kaldırarak gülmeye itmişti. Avucumla ağzını sildiğimde bir an durdu ve gözleri yüzümde gezindi, çok geçmeden Burak pompaya bastırıp hemen yanımızda eğilerek birayı içmeye başladı. Göz ucuyla Burak'a baktım, bu esnada Kartal'ın gözleri bendeydi.

"Ağzım her ıslandığında böyle silecek misin?" Dudaklarında serseri bir kıvrım eşliğinde yönelttiği soru, yanaklarımda ani bir kan zelzelesi yaşanmasına neden oldu. Bakışlarımı ondan koparmak istesem de içimdeki yırtıcı dişlerini göstererek tıslayıp saldırı pozisyonunu aldı; doğasında sakince yaşam sürerken belgeselciler tarafından görüntüsü alman bir leopar edasıyla zihnime saldırgan kelimeler doldurdu.

Yine de o kelimeleri yutup hiçbir şey söylemeden, alkolün getirdiği o hafif gülümsemeyi takındım. Ağzımı bira çeşmesine dayayıp daha fazla alkolün içimde dolaşmaya çıkmasını istiyordum. Kartal buna mâni olmadı ama olsaydı da bir şeyler değişmezdi, istediğimi almama engel olamazdı.

Orman hâlâ kalabalıktı, yeni yılın ilk saatlerindeydik ve neredeyse herkes zil zurna sarhoştu ama kaybolan bilinçler, eğlencelerin bellerine balta vurmamıştı. Aksine herkes eğlenmeyi biliyor olmalıydı ki, olaysız bir şekilde seyreden parti gitgide daha da alevleniyordu. Köşede sızan birkaç kişi dışında aktifliğini yitiren kimse yoktu görünürlerde. Aklım Casper'da olsa da alkol kanımda ilerledikçe bir şeyleri çok fazla zihnime sığdırma isteği yavaşça elini ayağını benden çekmişti. Birdenbire sadece sırıtıp dans eden bir kıza dönüşmüştüm, ki bu benim için çok da doğal bir durum değildi.

Burak, "Damacana bitmiş olabilir," diyerek varilin önünden doğrularak kalkınca ona dehşet içinde baktım. Ellerini havaya kaldırdı. "Ne bekliyordun? Onunla doymamı mı?" Gözlerini etrafta gezdirdi. "Alper ve Yunus Emre'yi gördünüz mü? Yunus geri geldiğinden beri onları göremiyorum. Korkum çok sarhoş olup bir ağaca yaslanarak öpüşmeye başlamaları ya da Yunus Emre'nin, Alper'i çıplak bir şekilde ağaca bağlaması. Ki bunu yaptı."

"Hangisini? Öpüşmeyi mi?" diye sormamla, Kartal'ın elinin tersini ağzına bastırarak gülmesi bir oldu.

"Hayır, Alper'i dut gibi sarhoş bir anında tufaya getirerek çıplak hâlde ormandaki bir ağaca bağladı. Evet, bunu yaptı. Alper'i olaydan yaklaşık yedi saat sonra, donmak üzereyken bulduk." Burak sırıttı. "Bu Yunus Emre'ye göre sadece bir şakaydı ama Alper ondan şikâyetçi olsaydı eminim bir yaptırımı olurdu bu şakanın..."

"Planlı adam öldürmeye giriyordu bu," dedi Kartal, sonra ekledi: "Bunu Alper'e söylemedik, hâlâ Yunus'un onu çok sevdiğini düşünüyor..."

"Yunus onu sevmiyor mu?"

Kartal, "O benden başkasını sevmez," dedi yüzüme eğilerek. "Tıpkı senin gibi..."

"Ne yani, rakibim Yunus mu?" diye sorduğumda, yüzlerimiz birbirine öyle çok yakındı ki, tek nefeste dudaklarımız birbirine yaslanabilirdi.

"Ecem mi olsun isterdin?"

Bir an yükselecekken Burak'ın kurbağa gibi vıraklaması bir oldu. Aynı anda Burak'a baktık ve duraksadık.

Ortam her geçen dakika tenhalaşacağına, sanki mümkünmüş gibi kalabalık artıyor gibiydi. İnsanlar eğlencenin tadını, tıpkı kanın tadını almış vampirler gibi alarak çemberlerini genişletmişti. Sahra ve Sibelay'ın uzaktan bize doğru geldiklerini gördüm, ikisinin de kafası gerçekten güzel olmalıydı, sık sık gülüşüp birbirlerine abartılı ses tonlarını kullanarak bir şeyler anlatıyorlardı ve hareketlerinde de tıpkı seslerinde olduğu gibi büyük bir abartı vardı.

"Bira içmeyecek misin?" diye sordu Kartal, sesi serin bir rüzgâr gibi tenimi okşadığında ona sakince baktım.

"Burak hepsini bitirmiş."

"Sadece takılıyor," dedi, dudakları belli belirsiz yukarı büküldü.

Burak'ın yanından geçerek varile doğru eğildim, avucumu pompaya bastırmamla bira dudaklarımdan önce avuçlarıma ve sonra da çalı çırpının içine aktı. Panikleyerek ağzımı avucumun içine yaslayıp tıpkı su içiyormuş gibi birayı içmeye başladım. Başta köpüğündeki acı tat damağıma yayılıp bulantı hissimi tetiklemiş olsa da birkaç yudumun sonunda bira bana çok lezzetli gelmeye başladı ve hiç zorlanmadan içtim. Avucum sürekli olarak pompada dursa da nefes almak için bazen ağzımı avucumun içinden uzaklaştırıyordum, bu esnada avucuma dolan bira yere akıyordu. Çalı çırpı ıslandıkça gökyüzünden belli belirsiz dökülen kar taneleri de tutundukları yeri beyaza boyayamadan içkinin dokunuşlarıyla eriyordu.

Sonunda pompanın üzerinde duran elimin üzerine sıcak bir avucun gölgesi düştü, dokunuşunu hissedince uyluğumdan yukarı bir his süzüldü ve irkilerek başımı içkiden kaldırarak elin sahibine baktım. Kartal eğilmiş, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle beni izliyordu. Dudaklarımın kenarlarından firar eden içkiyi elimin tersiyle silerek geri

çekildiğimde, elimi tutup pompanın üzerinden kaldırdı ve bira birkaç damla daha aktıktan sonra akmayı kesti.

"Ara sıra nefes de al, olur mu?" Sorusu yüzüme sıcak nefesiyle birlikte çöktü. Ona sakin gözlerle baksam da onun yüzüne bakınca elimi ensesine atıp onu kendime çekerek öpmek istiyordum; bu isteği gözlerimden göremediğine emindim çünkü öfkeli bir ifade takınmıştım. "Neye kızdın yine?"

"Kızmadım bir şeye," diye söylendim, sesimde alkol ağır bastığından bu onu güldürdü ama yapay öfkemin üzerine herhangi bir cümle kurmadı.

"Nes nerede?" diye sordu Sibelay, uykulu gözlerini ovuşturdu, elinde tuttuğu votka kadehine baktım, bunu nereden bulduğuna dair en ufak fikrim bile yoktu. Votkasından bir yudum daha aldıktan sonra ileriye diktiği gözlerinin parladığını gördüm. "Aman Allah'ım, işte benim bebeğim geliyor." Dudakları yukarı kıvrıldı, bir sonraki aşamada kaşları çatıldı ve homurdandı. "Alper ile Yunus'un dadısı olduğunu bilmiyordum."

"Bırakayım da birbirlerini mi yesinler?" diye sordu Neslihan. Yunus, ellerini ceplerine sokmuş sakin bir yüzle arkasından geliyordu, Alper ise hâlâ enerji depoluydu, dans ediyor, etrafına sataşıyor, Yunus'a bir şeyler anlatmak için Yunus'un kulağına doğru eğiliyor ve tepki alamamak onu durdurmaya yetmiyordu.

Birkaç saniye yalnızca Yunus'un yüzünü izledim. Alkollü olduğu apaçık ortadaydı, yüzünde sabit bir ifade vardı, ne gülüyordu ne de öfkeli görünüyordu. Sadece biraz dağılmıştı. Hatta geceye başlarken olduğu hâlinden çok daha dağınık bir görüntüsü vardı. Beyaz gömleğinin düğmeleri neredeyse karnına kadar çözülmüş durumdaydı, kemikleri belirgin vücudu görünüyordu ve soğuğu hiç ırgalamıyor gibiydi. Alper ise öyle çok hareketliydi ki o bedenin üşümesinin imkânı yoktu.

"Eğlence yeni başlıyor, gençler," dedi Alper, neşesinden hiçbir şey kaybetmemiş olması dikkatimden kaçmamıştı. Hiç yorulmuyor muydu bu adam? Avuçlarını birbirine vurarak, "Buradan Bursa'ya kadar yürür müyüz?" diye sordu.

Bir an şaşkınlıkla bir ona, bir Kartal'a baktım ama Kartal da dahil olmak üzere kimsenin yüzünde herhangi bir şaşkınlık dalgası kabarmamıştı. Alper'in bu söylediği sanki çok normalmiş, hep yaptıkları bir

şeymiş gibi stabil bakışların yüzlerindeki yerini izlemek beni daha da şaşırtsa da bir yorumda bulunmadım. Bulutların üzerine düşen adımlarım beni her yere taşıyabilecek kadar özgürdü şu an. Yine de hepimizin kafaları belli düzeyde bulutlara erişmeyi başarmışken bu dağ başından Bursa'ya kadar nasıl yürürdük hiçbir fikrim yoktu. Belki onların bir fikri vardır diye herkesin yüzünü bir bir izledim.

Sonunda Sibelay, "Bu çok yorucu olur, kendimi eskisi kadar genç hissetmiyorum," deyince, bunu önceden yaptıklarını anlayıp uyum sağlamak ister gibi sakince bekledim.

"Kaç yaşındasın? Yetmiş sekiz mi?" Alper bu soruyu sorarken bir pişmiş kelle misali sırıtıyordu. "En azından merkeze inmeden, ormanın diğer ucundaki köprüye kadar gideriz. Eskiden o köprünün altından geçen akarsuya dilek parası atardık."

Bunu duymak beni her ne kadar o âna ait olmasam da o anın içine sürükledi. Mavimsi gri bir havada, şafak henüz sökmeye yeni yeni başlamışken orada, hiç görmediğim bir köprüde eğilmiş, dupduru akan suyu izliyorlardı. Kalabalık bir arkadaş grubuydu. O grupta Leyla da vardı. Avuçlarında demir paralar, gözlerini kapatıp bir anlığına geleceği düşleyerek belki de o demir paraya binlerce anlam yüklüyorlardı. Parayı suya bir bir attıklarında, su içine kabul ettiği demir paranın ağırlığıyla daire şeklinde bir dalga oluşturarak genişliyordu. Gülümsüyorlar, belki de yüksek sesli kahkahalar atarak birbirleriyle dilekleri hakkında konuşmaya başlıyorlardı.

Zaman beni yukarı çektiğinde, parmak uçlarıma bulaşan anılarda artık olmayan bir kadının da hisleri vardı.

Birdenbire göğsümde bir ağırlık hissettim ve konuyla ilgili konuştukları kısa süre zarfında ağzımı bıçak açmadı.

"Ee, ne dersin, yenge?" Alper'in sorusu kafamı sokup zihnimi boğduğum acıyla yüklü denizin yüzeyine çıktı ve ona bakmamı sağladı. Sorusunu kavramış olsam da öncesinde kurduğu her cümleye kilometrelerce uzak kaldığımdan afallamış bir şekilde ona baktım. Dudaklarında anlayışlı bir gülümsemeyle, "Hiç dilek diledin mi?" diye sordu.

Sakince, "Bilmem," diye fısıldadım. "Hatırlamıyorum."

Sonra zaman bir girdap oluşturdu ve o girdabın beni içine çekmesiyle gözlerim boşlukta donup kaldı.

Dilek fenerinin içinde güçsüzce yanan alevi izlerken başını genç kızın benlerle kaplı beyaz omzuna yerleştirdi. "Ne yani, böyle şeylere inanıyor musun?" diye sordu anlamlardan uzak, donuk sesiyle.

Genç kız, beyaz omuzlarına yaydan bal rengi saçların sahibinin yüzüne kısaca baktı, ardından dilek fenerini hafifçe yukarıya doğru dengeleyip usulca özgür bıraktı. Dilek feneri önce sendeledi, sonrasında yavaşça yukarı doğru yüzdü ve birden salına salına uçmaya başladı.

"Böyle şeylere inanıp inanmamak değil, eğlenip anılar biriktirmek önemli," dedi bağışlayıcı, narin bir sesle.

Derin nefesi dudaklarının içinden dışarı döküldü, kafasını yavaşça eğerek omzuna başını koyan genç kızın başının üzerine yerleştirdi. Bir süre diğer dilek fenerlerinin arasına girip gökyüzünde yüzüyormuş gibi süzülerek uzaklaşan dilek fenerini izlediler. Deniz kıyısına yakın bir yerde olduklarından rüzgârın akımı daha şiddetliydi ve dilek fenerleri önce yüzüyormuş gibi yana savruluyor, ardından ileri doğru kulaçlar atıyorlardı.

"Bence sen çok romantik birisin," dedi Lavin, sesinde alay yoktu, küçümsemek için de konuşmamıştı. Kalbinde hissettiği bir şeydi bu. Kardelen'in kalbinin bu dünyaya ait olmadığını düşünürdü. "Kalbin bu tür romantik şeyler için çarpmayı seviyor."

"Hoşuna gitmediğini mi demeye çalışıyorsun?" Dudaklarından dökülen soru, ardından bir kıkırdamayı da dışarı taşıdı. Lavin dudaklarını öne doğru büktü, bir şey söylemeden uçmaya kaldığı yerden devam eden dilek fenerini izledi. "Lavin, neden anı yaratmaktan korkuyorsun?" Sorusu birden Lavin'i duraksattı ama kız bozuntuya vermedi, gözleri hâlen daha uçarak süzülen dilek fenerindeydi. "Kafanın içine kazılı kalmasından korktuğun için mi yoksa sadece ağırlık yaptığını düşündüğün için mi?"

"Bilmem, sadece çok romantik buluyorum." Dudaklarını yalayıp başını omzundan kaldırmadan bekledi. "Hem şöyle bir düşündüm de, bir şeyin kafanın içinde kazılı kalması çok rahatsız edici değil mi?"

Kardelen kaşlarını hayretle kaldırıp, gözlerini omzunda yatan Lavin'e indirdi. "Nasıl yani? Çok sevdiğin birini bir daha hiç göremeyeceğini düşün. O insanın yüzü gözlerinin önünden silinsin ister miydin? Ya da sesini unutmayı..."

Lavin'in kalbi ağırdan sızlasa da sadece başını iki yana sallayıp, "Bilmem," dedi. "İstemezdim sanırım."

"Anılar, bir daha hiç göremeyeceğin bir insanın yüzü gibidir." Gözleri birbirleriyle buluştu, Kardelen'in iç ısıtan gülümsemesi yüzünü tam anlamıyla kapladı. Bir meleğin kanatlarında taşıdığı iyilik gibi bakıyordu. Tamamen cennetten kopup gelmiş bir gülümseyişi vardı. Her detayıyla cennete aitti. "Onları var edersen hiç unutmazsın. Tıpkı bir daha göremeyeceğin bir insanın yüzü gibi... Kalbimizde anıları ve insanları taşırız. Unutmak ilaç gibi geliyor kulağa ama insan unutunca kaybeder. İnsanları kaybedince geride kalbi yaşatacak anılar kalmalı."

"Ya anılar da kalsın istemiyorsa insan?"

"Tanrı sana o kalbi sadece kan pompalasın diye vermedi," dedi bilmiş bilmiş, tıpkı küçük bir kız çocuğu gibi. "Eğer öyle olsaydı, tüm organlarını parmağının ucunda oynatan beynin, nasıl kalbinin maskarası olurdu?"

Cümleleri Lavin'in kalbine bir ışık gibi aktı. Onu aydınlattı. Yine de genç kız, kelimeleri bir kenara bırakarak arkadaşının omzuna yaslanmaya devam etti. Kardelen'in bir yaradan fazlası olan kahverengi gözleri kalabalığa doğru kaydığında, ileride iki eliyle dilek fenerini tutan, kesik kollu gri tişört giymiş genç adam, gözlerinin iklimine ilişti. Bir süre durdu ve adamı izledi. Kısa, üç numara kesilmiş siyah saçlar, ucu kalkık bir burun, ince sayılabilecek türden koyu renk dudaklar, profilinin görünen kısmında yanağına konmuş bir ben... Uzun kirpiklerini kısmış dilek fenerinin içinde yanan ateşi izliyordu adam. Kardelen'in bakışlarını hissettiği an, bir rüzgâr ikisinin teninden kayıp geçti ve o an, adamın siyaha çeyrek kala zifiri terk etmiş koyu renk gözleri kızın yüzüne tutundu.

Saniyeler gözlerinde sustu.

Kelimeler gözlerinde bir araya geldi ama dudakları o kelimelere daima yabancı kalacak gibiydi.

Genç adamın tenine uyumlu koyu renk dudakları kimsenin seçemeyeceği bir kıvrımla yukarı kıvrıldığı an, Kardelen'in kalbinin kapakları bir çiçeğin yaprakları gibi açılarak kalbini çıplak bıraktı. Tek bir nefesi ciğerlerine sığdırdı. Ruhunun ipi avuçlarından kaydı. Genç adam, zifir rengi gözlerini genç kızdan çekmeden dilek fenerini özgür bıraktı ve fener yalpalayarak havalanırken gözleri birbirine düğümlendi.

"Bir gün," diye fısıldadı Kardelen, gözlerini genç adamın ondan ayrılmayan gözlerinden çekmeden, "bir dilek hakkın olursa ve bir insanı dilersen, ya dileğin evrene ulaştığı an, onun dileğinde onunla göz göze gelirsen?"

Lavin sadece güldü. "Bu yalnızca filmlerde olur."

Kardelen'in kalbindeki çarpıntı çoğalırken gözlerini adamdan kaçırıp denize çevirdi. "Sana da oldu mu? Sanki az önce bir film sahnesinin içindeymişiz gibi."

"Hım?"

"Hi-hiç."

"Kardelen."

"Efendim, Canım Bal?"

"Dileklerimizi birbirimize söylersek gerçek olmaz mı?"

Kardelen, gülümsedi. "Bir şey mi diledin?"

"Yok," dedi kuru bir sesle. "Ama senin dileğini merak ettim sanırım."

"Şansına küs," dedi Kardelen eğleniyormuş gibi. "Bunu seninle paylaşmayacağım."

"Kötü birisin," diye homurdandı Lavin. "Nasıl dilek dilenir?"

"Hiç Özay'la ilgili dilek dilemedin mi cidden?" Kardelen kafasını Lavin'in kafasına vurdu. "Tam bir odunsun. Seni birine çok benzetiyorum."

"Kime? Tanıdığım biri mi?"

"Evet. Odunun teki."

"O zaman bir gün dilek dilersem, kesin o odunun tekiyle aynı şeyi dilerim," diye homurdandı Lavin dalgın gözlerle.

Kardelen'in gözleri denizde takılı kaldı, dudakları usulca yukarı kıvrıldı. "Bence de."

"Kardelen," dedi tekrardan, sesi uykuluydu.

"Hım?"

"Bugün bende kalmanı diledim şu an."

"Çok sahtekârsın, Lavin," diye homurdandıktan sonra güldü. "Kalırım."

"Makarna yapmanı da diledim galiba, tavuklu kremalı."

"Gitgide daha enayi hissetmeye başladım kendimi..."

"Bir de ne diledim biliyor musun?" Sırıtarak baktı. Kardelen de ona sırıtarak baktı. "Şu geçen yılki Rock festivalindeki kız var ya, şu biramı döktüğü yetmemiş gibi bana bağıran ve kalabalığa karışıp kaçan kız, işte o, tam ileride dilek feneri uçuruyor. Bir tekme atıp onu da fenerinin arkasından uçurmayı diledim."

Gülüştüler.

"Domuz, çok kindarsın... Kızın yüzünü bile unutmamış ya."

"O biramı dökmüştü."

"Gerçekten benziyorsunuz."

"Şu odunun teki olan birine mi?" Gülüştüler.

"Evet," dedi Kardelen. Sonra iç geçirdi. Lavin bunu duymamıştı. "Beyaz Yanım, Siyah Yanım'a çok benziyorsun."

"Şu odunun tekini de merak eder oldum," dedi Lavin esneyişinin hemen arkasından zayıf bir sesle. Kardelen tanıdığını söylediğine göre onun çevresinden biriydi.

"O da seni merak ediyor," diye fısıldadı ve sonunda ekledi: "Kardelen, bu parfümün ismi ne?" diye birinin sesini taklit ettiğinde, Lavin ona garip garip baktı.

"Ne?"

"Hiç, öylesine. Kendi kendime konuşuyordum."

Gülümseyerek sustuğunda Lavin'in de soracağı sorular gecenin içindeki kalabalığın arasına karışıp kaybolmuşlardı. Kardelen o akşamı hatırladı, abisinin yarı sarhoş bir şekilde bir gece önce Lavin'in üzerine başını koyup uyuduğu yastıkla Kardelen'in odasına girip, "Kardelen," deyişini. "Bu parfümün ismi ne? Tanıdık da geliyor." Sonra da yastığa sarılarak odasına gidişini, o yastıkla uyuyuşunu...

"Bu parfümün ismi Lavin," dedi kendi kendine gülerek başını iki yana sallarken.

Lavin uykulu uykulu, "Ne diyorsun yine ya?" diye sorsa da Kardelen sadece gülmüş, dilek fenerleri gökyüzünde alev alev yanarken kalabalık dağılmaya başlamıştı.

Eli avucumun içine kayınca irkildim, o karanlık girdabın beni dışarı itişini ruhumun derinliklerinde hissettim. Etrafıma bir anlığına hiçbir şeyi algılayamıyormuşum gibi baktığımdaysa, kalbimin atışları göğsümü yaracak kadar şiddetliydi. "Hadi," dedi Kartal eli elimdeyken bana bakmadan. "Gidiyoruz buradan."

"Nereye gidiyoruz?" Şaşkınlıkla sorduğum soru kaşlarını kaldırıp omzunun üzerinden bana bakmasına neden oldu.

Gözlerimdeki ifade onu rahatsız etmiş gibi bir anlığına kaşlarını çatsa da devamında dudaklarını yalayıp başını iki yana sallayarak, "Dilek köprüsüne," dedi. "Alper'in bahsettiği akarsuya."

"Doğru," diyebildim, bana garip garip baktıktan sonra elimi daha sıkı kavradı.

"Kafan çok iyiyse gidip uyuruz," dedi anlayışla, sesindeki boğuk, erkeksi kıvrım eğer bir beden olsaydı, o bedeni saran deriye dokunmak isterdim; sesi sadece tınısıyla sevişilecek kadar tutkulu hissettiriyordu.

"Ateş, ss!" diye bağırdı Alper birkaç metre ötemde, kollarını yerde kar meleği yapıyormuş gibi açıp kapatarak. Ne ara benden o kadar uzağa gittiğini algılayamasam da dilimdeki kekremsi tada aldırış etmeden gülümsedim. "Hadisenize, dilekss!"

"Dilek!" dedim başımı aşağı yukarı sallayarak. Kardelen'in kalbime kattığı bir şeydi bu. Belki de uzun zamandır kalbimde var olan ama açığa çıkarmadığım bir şeydi işte. Kardelen kalbime binlerce tohum ekmişti, şimdi Kartal o tohumları suluyordu. Duraksayarak Kartal'a baktım. "Peki ya Casper?"

"Arabayı güvenilir biriyle çiftliğe gönderdim, Casper'ı da öyle," dedi bana güvence sunarak. Başımı salladım.

Parti alanından Kartal'ın elini sıkı sıkı tutarak ayrıldığımda, sırtımda gece boyunca görmediğim ama sonunda korulukta Tuğberk ile dikildiğini fark ettiğim Ecem'in sivri bakışlarını hissetmiştim. Pek umursamamıştım, alkol kafamı iyiden iyiye bulandırmıştı.

Bir tarafı uçurum, bir tarafı koruluk ve dağ olan, tenha ve bozuk yolda ilerlerken herkes önde, biz Kartal ile arkadaydık. Dağınık bir şekilde ilerliyorduk. Alper ile Sibelay önde dans ederek bağıra çağıra şarkılar söylüyordu, hemen arkalarındaki Neslihan sadece başını iki yana sallayarak gülüyordu, Sahra ile Burak sarmaş dolaştılar ve her an koruluğa girip gözden kaybolabilirlerdi, öyle bir hava veriyorlardı. Yunus ise bizden birkaç metre önde ilerliyordu, bir elinde dibinde bir iki damla bile olmaması muhtemel pahalı bir viski şişesi tutuyordu, diğer eli cebindeydi, sakin adımlarla arkadaşlarını takip ediyordu. Birden bu grubun uzun zamandan beri bir üyesi olduğumu fark ettim. Kendimi hiçbir zaman onların yanına ait hissetmemiştim ama bu gece artık onlardan biriydim. Ne kadar kabul edemesem de aslında uzun zamandır onların arasındaydım, beni ben onları kabul etmediğim zamanlarda bile kabul eden onlardı.

Kafam biraz iyi olduğundan gülümsemem yüzüme benden izin almadan yerleşmişti. Kartal'ın bakışlarının yüzüme inmesiyle kafamı kaldırıp ona alttan alttan baktım. "Böyle bakarsan Burak, Sahra'yı değil, ben seni koruluğa çekeceğim şimdi," diye alay etti, kısık ama etki-

leyici bir sesle. Sesi ruhuma görülmez halatlar atarak ruhumun etrafını o halatlarla sarmaya başladı ve çok geçmeden kördüğüm olduğumu hissedip boğazımda bir yangınla yutkundum. Susuzluğumu hissetmiş gibi gözlerini dudaklarıma dokundurdu, çok geçmeden dudaklarımdan geriye çekip ileriye dikti.

"Şöyle bakma," dedi kuru bir fısıltıyla, fısıldadığı her an zihnimde bordo renkte görüntüler oluşuyor, kalbim göğsümün içinde alevlere teslim oluyordu.

"Nedenmiş?" Kuruyan dudaklarımı yalayarak ıslattım. "Neden öyle bakmayacakmışım?"

"Sarhoş," diye dalga geçti. "Alkoliksin sen. Bir damla suratına bakmadan fıçıya ağız dayamalar, fıçıdan bira içmeler falan. Nesin sen, Kartal'ın bir boy küçüğü mü?"

"Sana mı benziyorum?" Birden şaşkınlık içinde sorduğum soru onu da şaşırttı. Göz ucuyla yüzüme baktı. Ben irileştirdiğim gözler, aralanmış dudaklarla bir cevap beklercesine ona bakıyordum ve bu sanırım onun için cehennemin aralık duran kapısının önünde durup, ateşlerin içinde çok sevdiği bir eşyasının yanışını izlemek gibiydi. Dişlerini sıktığını fark ettim. Kemikli suratı, her hattı özenle çizilmiş bir tablo gibi görkemli görünüyordu.

"Neden her soruyu bir çocukmuşsun gibi soruyorsun? Koskoca kızsın," dediğinde, ona daha dikkatli baktım. "Ne? Bakma öyle. Benziyorsun dediysem, öyledir. Uzatma."

"Beni tersleme," diye homurdandım dudaklarımı öne uzatarak. "Hatırlatırım ki ben hâlâ Lavin Sönmez'im. Seni ayağımın altına bir alırım..."

Kaşları alayla yukarı doğru kalktı. "Hadi ya?"

"Çiğnerim seni. Şak şak diye üzerine basarım topuklu ayakkabılarımla." Ayaklarıma baktım. "Topuklu ayakkabım yokmuş. Postallarımla o zaman. Küt küt diye vururum sana." Dudaklarından alaycı bir gülme sesi dışarı doğru yayılınca belinde duran parmaklarımı büküp, uzun tırnaklarımı tenine bastırarak, "Yapamam mı sandın?" diye sordum bilmiş bilmiş. "Gebertirim seni."

"Çok korktum, gidip Barbieli yorganıma sarılıp ağlayacağım şimdi..."

"Küçükken Barbieli bir yorganım vardı bu arada," dediğimde bana hayretle baktı. Parmaklarımı kaldırıp bir bir açtım. "Beş mi yaşındayken?"

dım acaba yoksa altı mı yaşındaydım, belki de beş buçuk mu?" Parmak hesaplarımı sakince izledi, bir şey söylemedi, sonunda kafamı kaldırıp ona sordum. "Kaç yaşındaydım?"

"Barbieli yorganın benmişim gibi sordun."

"Yorganım oldun, bu doğru," dedim başımı aşağı yukarı sallayarak.

"Öyle mi oldum?"

"Beni ısıtıyorsun, bu doğru ama çok ısıtırsan yorganı tekmelediğim gibi seni de tekmelerim." Birden postalımın ucuyla sertçe ayağına vurdum, Kartal inleyince herkes dönüp bizden tarafa baktı. "Ne bakıyorsunuz lan, bakın işinize!" diye yükseldim.

"Deli bu," dedi Alper kahkaha atarak. "Harbi diyorum, tahtası kırık bunun..."

"Bu babandır."

"Özür dilerim yenge, affet beni."

"Sor seni affediyor muyum diye?" Ona dik dik baktım. "Sor hadi."

"Beni affediyor musun?"

İki kolumu da Kartal'ın beline sarıp onu durdurdum ve Alper'e kötü kötü baktım. "Bu seni hiç alakadar etmez."

"Affet usta."

"Memati'yim ben," dedim kaşlarımı çatarak.

"Tamam," dedi Kartal elini kaldırıp Alper'i susturarak. "Öylesin."

"Sussun, Kartal," dedim Alper'e pis pis bakarak. "Alper, ben cahille konuşmam ki lafım boşa gitmesin!"

"Niye bana bomba atıyorsun şimdi yenge?"

"Çünkü benim kız kardeşim," dedi Yunus Emre keyifsiz bir şekilde gülerek.

Kartal dudaklarını saçlarıma sürttü, ben iki elimle ona sarılmaya devam ediyordum. Ona sarılınca hissettiğim her şey birleşiyordu da cenneti var ediyordu sanki. Ona sarılmanın benim kollarımla yarattığım bir cennet olduğunu fark ettim. Ondan ve Kardelen'den önce birine sarılmak sadece sarılmaktı. Şimdi kollarım bambaşka bir duygunun anası gibi hissediyordum.

"Sen böyle sarılacak mısın bana hep?" diye sordu, bundan hiç rahatsız olmadığını sesine bulaşan şefkatten bile anlayabiliyordum. Kollarımı beline daha sıkı sarıp, gitgide bizden uzaklaşan arkadaşlarımızı izledim. Çelikten bile güçlü kolları, kollarımın etrafından geçerek beni

sarınca bakışlarımı kaldırıp, onun çöl yangını gözlerine baktım. Şimdi gözleri karanlığa rağmen çöldeki yanan kumlarla aynı renkteydi. "Her alkol aldığında bunu yapacaksan sana durmadan içirebilirim," dedi alayla ama sonra gözlerinde daha başka bir şey gördüm. Bana farklı hissettiren bir şey... Sanki bu dünyada bir ben olsam ona yetermiş gibi bakıyordu.

"Dilek dilemek istiyorum," diye fısıldadım, gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Gözlerimde göreceklerinden korkmadım. İçimdeki yangınla onu tanıştıralı çok uzun zaman olmuştu.

"Dileklere inanır mısın?" Sorusu zihnime bir zamanlar benim sorduğum soru gibi yayılarak onunla karşılaştı. İki aynı soru kafalarını kaldırıp birbirlerine sakin ama tanıdık gözlerle baktılar.

Kuruyan dudaklarımı yalayıp kollarımı ona sarmaya devam ettim. "Bilmiyorum," diye fısıldadım, birden onun ismi dudaklarıma doldu ama söylemekten korktum, bir an onun adının, Kartal'ı da beni de çok yaralayacağını düşünerek kelimeleri dilimin altındaki mezarın içine hâlâ nefes alıyorlarken doldurdum.

Bir süre konuşmadan bana baktı.

"Peki sen?"

"O akarsuya arkadaşlarım yanımdayken hep gittim ama hiç dilek dilemedim," dedi, yüz hatlarına sinen duyguyu izledim, sanki yıllardır içinde taşıdığı bir duyguymuş gibi eski ve yaşlıydı. Ona cevap vermedim, soru da sormadım, sadece kollarımı gevşettim ve o da karşılık olarak beni serbest bıraktı. Birden dengemi kaybedecek gibi olduğum için beni dirseğimin alt kısmından kavrayarak, "Yavaş," diye fısıldadı şefkatle. "Ayyaş. Yeri öpecektin."

"Seni öpmemi tercih ederdin," dedim ve bir şey söylemesine izin vermeden yürümeye başladım.

Arkamdan, "Her seferinde bıçağı en ummadığım anda saplayıp, geri çıkarmadan kaçıyorsun," diye söylendi ama ona aldırış etmedim.

Neredeyse yarım saat kadar yürümüş, sonunda köprüyü görünce derin bir nefes almıştık. Gökyüzü kızıl beyazdı, bulutları patlatıp döküldüğü için daha fazla kar tanesi olduğu çok bariz bir biçimde ortadaydı. Akarsuyun soğuk kokusunu soludum, çağlayışının sesi zihnime doluştu. Alper cebinden cüzdanını çıkarıp birkaç demir para

bulduktan sonra, "Toplanın," dedi, bir sokak lambası olmadığı için göz gözü çok zor seçiyor, herkes gri görünüyordu.

Herkes birer demir para aldı, Alper avucuma bir demir para bıraktığında parayı iki parmağımın arasına alıp havaya kaldırdım ve yüzeyini izledim. Arkadaşlarım taş köprünün korkuluğundan sarkarak akarsuya bakmaya başladılar. Parayı avucumun içinde sıkarak gizleyip taş korkuluğa doğru yaklaştım. Sibelay gülümseyip gözlerini yumdu, onu tam olarak seçemesem de gözlerini yumduğunu fark edebilmiştim. Çok sürmeden avucundaki parayı havaya kaldırıp gözlerini açtı ve derin bir nefesle birlikte parayı suya attı. Bir taşın suyun tenine çarpınca çıkardığı çarpışma sesi duyuldu, akarsu demir parayı yuttu ve karanlık yüzeyde bir halka şeklinde büyüyen dalgayı izledim.

Birden suyu izlemek bana o kadar kederli geldi ki, dalgın gözlerimi sudan çekmedim ve herkes sırayla demir paralarını suyun içine attı. Oluşan her halkayı uzun uzun izledim, sonrasında Kartal'ın sıcak avucunu belimin kıvrımında hissedip bakışlarımı ona yönelttim. Omzumun üzerinden ona çevirdiğim başımın içinde bir sessizlik hâkimdi.

"Önce sen dile," dedi kısık sesle, yüzüme akan sıcak nefesi tenime yayılarak ruhumu ısıtan cümleleri gibi tenimi ısıttı.

"Nasıl dilenir bilmiyorum," dedim kilit vuramadığım bir dürüstlükle, dilimin ucundaki alkol tadı çok baskındı. Kartal sakince arkamda durup kollarını bedenimin yanlarından geçirerek, ellerini taş korkuluğa yaslayarak akarsuya doğru baktı. Akarsuyun bir sonu yokmuş gibi duruyordu. Birkaç saniyenin sonunda çenesini başımın üzerine yaslayarak, "Ben de hiç dilemediğim için nasıl dilenir bilmiyorum," diye itiraf etti. Çenesi saçlarıma yaslı durduğundan sesi doğrudan saçlarımın arasından girerek saç diplerime yayıldı.

"O böyle şeyleri çok severdi," diye fısıldadım.

Yutkundu. "Evet," dedi, bu onun için bir zulüm gibi olmalıydı, aslında benim için de öyleydi. Ruhuma yağmur yağıyormuş gibi hissettiren adamın göğsüne sırtımı bastırıp acısını ne kadar içimde, derinlerimde hissettiğimi ona göstermek ister gibi ağır bir ağrıyla yutkundum.

"Hiç dilek dilediği bir anda onunla yan yana oldun mu?" Sorum onu bir an duraksatsa da bedeni kasılmasını hemen sonlandırarak gevşedi. Burnundan verdiği nefesi saçlarımın diplerinde hissettim. Du-

daklarımı yalayıp vereceği cevabı beklerken gözlerinin akarsuda asılı kaldığını biliyordum. Yüzüne bakmak istesem bile bunu yapmadım.

"Oldum," dedi, bir asır kadar süren sessizliği, kanatlarından düşen kanlı tüyler avuçlarımda toplanmış gibi hissettirse de sadece suya baktım. Arkadaşlarımız bir şeylerden konuşuyorlardı, biz ise sessizdik. Sonunda tekrar konuşacağını fark edince kalbimi yoklayan ağrıyı elimi kalbime bastırarak durdurmaya çalıştım ama durması mümkün değildi. "Her 5 Mayıs gecesi beni zorla dışarı çıkarır, saat 12'ye vurmadan bir gül ağacının altına kâğıda yazdığı dilekleri gömdürürdü. Bana da sık sık kâğıt getirirdi, dileklerimi yazmam için." Birden sustu, çok kısa konuşmuş olmasına rağmen saatlerdir dil döküyormuş da dili damağı kurak bir çöl olmuştu sanki. Elimi korkulukta duran elinin üzerine bastırdığımda bir nefesi daha içine çekti. "Hıdırellez'i çok severdi, kendi boyunda bir ateş yaktırırdı bana. Sonra da o ateşin içinden geçer gibi atlardı. Her seferinde kendini yakmasından çok korkardım ama korktuğumu hiç belli etmeden izlerdim onu. O da her seferinde korktuğumu biliyormuş gibi bana omzunun üzerinden bakar, gülümser, tekrar atlardı. Bu onun, bak yanmadım abi, deme şekliydi. İçimi rahatlatır, sonra oyununa kaldığı yerden devam ederdi."

"Dileklere inanıyor," diye mırıldandım. "Dilek dilemediğim için bana kızıyordu."

"Bana da."

"Dilek dileyeceğim." Elimi parmaklarına sürttüm, eklemlerine dokunuşumu bulaştırdıktan sonra diğer elimin avucuna kıstırdığım demir parayı kaldırıp daha sıkı kavradım. Kartal elini bileğime koyunca bir an irkilsem de durup ona bakmadım. Dokunuşu tüy kadar zarifti, her ne kadar güçlü olsa da bana bu gücü olabildiğince az hissettirmişti. Parmakları nabzım boyunca aktı, sonra eklemlerimi kavradı ve şimdi demir para benim avucumda olsa da elim de onun avucunun içindeydi.

"Sen de mi benimle dileyeceksin?"

"Hım?" Kısa mırıltısının ardından burnunu saçlarıma sürtüşünü hissettim. "Evet, olmaz mı?"

"Olur. Ama herkesin kendine ait bir dileği yok mu?"

"Benim dileğim sensin," demesiyle elimi avucunun içinde toza dönüştürecekmiş gibi sıktı. Yutkundum. "Dileğime dilek dileteceğim."

"Çok garipsin." Dudaklarım yukarı kıvrıldı.

"Görüp görebileceğin en garip adamım," dedi, sonra avucumu avucunun içinde yukarı doğru çekip kaldırdı. "Zihninde bir cümle oluştur, o cümle senin dileğin olsun, sonra o dileği avucunun içindeki paraya doldur. Sonra da suya fırlat, özgür bırak, dileğin bu akarsuda yüzmeye devam ettikçe hep var olsun."

Kelimeleri bana hep güven vermek zorunda mıydı?

Bakışlarım hâlâ sudayken kendimi zihnimin içindeki bir odada hayal ettim. Odada uzun bir boy aynası vardı, boy aynasının tam ortasındaki derin çatlak, yamuk bir şekilde aşağı doğru iniyordu. O aynanın önüne ilerleyip yansımamla karşılaşmam, sonra da yansımamın ikiye bölünmesiyle görüntüye hapsolmam bir oldu. Kelimeler aynanın iki farklı noktasından bir kâğıdın üzerinde yüzüyormuş gibi ilerleyerek çatlağa doğru yığıldılar.

Kalp atışlarım, göğsümün altında usulca düzene girdi.

Sonra tekrar hızlandılar.

Lütfen, diye iç geçirdim. *Kartal'a bir şey olmasın...*

Para avucumun içinde ateşe dokunuyormuşum gibi ısındı. Kartal, zihnimin içinde dileğime ulaşmış gibi elimi serbest bıraktı ve avucumun içinde yanan demir parayı fırlattım. Akarsuyun içini delip suya dalan paranın arkasında oluşturduğu halkayı izlerken kalbimin atışları yeniden düzene girmişti. Kartal'ın dudaklarını ensemde hissetmemle tüm algılarım bedenimde yılanlar gibi sürünerek enseme toplandı, nefesim boğazımdan firar edip dudaklarımdan dışarı patladı ve elini kaldırdığını gördüm. Avucunun içindeki parayı göle fırlatırken ensemi öpmeye devam ediyordu.

Başımı sağa doğru devirdiğimde, dudakları ensemden kayarak boynuma doğru su misali aktı. Yutkundum, dudaklarının damarıma yaslı durduğunu fark ettim, yaşamım dudaklarına doğru dalgalanarak bir kalp gibi çarpmaya başladı. Birkaç saniye damarımın üzerinde bekleyen dudakları, zeminine yayılan yaşamla irkilerek yavaşça damarımdan ayrıldı. Nefesi burnundan panik dolu bir ayaz gibi tenime döküldü, nefesim göğsümü ağrıttığında nefesimi içimde esir tuttuğumu yeni fark etmiştim.

Bedenimin her zerresinde onun zaferini hissettim.

Bedenimin her zerresinde onu yenilgiye uğratma isteğini hissettim.

Dilediği dileği merak ettim. Neyi dileyebilirdi ki? Kartal'ı bir şeyleri zihninde kurup arzu ederken düşünmek çok tuhaf geliyordu. Sanki elini kaldırıp parmağını şıklatsa isteği şey olurmuş gibi geliyordu; bir an durup bu düşüncenin ne kadar korkutucu olduğunun farkına vararak titredim. O parmağını şıklatarak her şeyi gerçekleştirebilecek biri olsaydı, şu an Kardelen yanımızda olurdu, belki şu an bu durumda olmazdık, belki her şeyi çoktan çözmüş ve yollarımızı ayırmış olurduk. Boğazım hislerle dolduğunda sessizdim ama gerçekler önüme serildiği için kalbim, birden çok net bir acıyla göğsüme savaş açmış gibi atmaya başlamıştı.

"Sıyrıl düşüncelerinden, kovanımın kraliçesi," dediği anda, kalbimin atışları duraksadı, göğsümün altında taşıdığım o kırık kalp, her kırığını kaburgamda hissetmemi istiyormuş gibi kaburgalarım boyunca kaydı. Kovanımın kraliçesi... Gözlerimi kısıp bu hitabı sindirmeyi beklesem de çok geçmeden dudakları şakaklarıma sürtünerek sindirmeme mâni oldu.

"Kovanımın kraliçesi mi?" Bunu sadece onun ve benim duyabileceği bir tonla sordum. Alper'in gürültüsü öyle fazlaydı ki kimsenin bizi duyabileceğini sanmıyordum şu an. Şakaklarımda duran dudaklarının yukarı kıvrıldığını daha net bir biçimde hissettim.

"Hıhım." Dudaklarını yavaşça hareket ettirip heceleyerek yeniden fısıldadı: "Kovanımın kraliçesi."

"Çok aptalsın," diye fısıldadım kalbimin atışlarını duymasından korkarak. Elimi arkaya atarak ensesine dokundum ve başımı yüzüne sürterek suya baktım. "Öyle aptalsın ki, neredeyse güneş doğacak."

Bir elini boynuma yaklaştırdı, gözlerimi kıstım çünkü ne yapacağını biliyordum. Boynumdan gerdanıma sarkan güneş kolyesine dokunup onu dışarı çıkardı, parmaklarının arasındaki güneş kolyesine bakma isteğiyle gözlerimi aşağı doğru indirdim.

"Öyle güzelsin ki," diye fısıldadı kilidi kırık bir dille. "Neredeyse sabah olacak."

Köprüde çok uzun sürmese de biraz zaman geçirmiştik. Sonunda oradan ayrıldığımızda sabaha çok yoktu ama güneş bir ara kendini göstermek istese bile kar bulutları buna engel olacak gibiydi. Dönüşümüz, gidişimizden daha kısa sürede olmuştu. Hatta çiftlik evini gördüğümde bu kadar hızlı gelmiş olmamıza şaşırmıştım bile denilebilirdi.

Evin kapısından girdiğimiz an bizi gözümüz körmüş gibi hissettirecek bir karanlık karşıladı. Sibelay öyle çok sarhoştu ki, Nesli onu kolunun altına alarak merdivenlere doğru yürütürken sık sık kıza sessiz olmasını fısıldıyor, iç çekerek sabır dileniyordu. Bu hâlleri bana aşırı tatlı gelmişti. Karanlıkta birer gölge gibi ilerleyerek merdivenlerin önüne vardıklarında, Neslihan omzunun üzerinden bize doğru bakarak, "Alper, bir daha arayı bu kadar açma," dedi kısık bir sesle. "Müthiş bir geceydi. İyi seneler çocuklar."

"Açmam, brosista," dedi Alper elini kaldırıp muhtemelen sırıtarak, yüzünü net bir biçimde göremiyordum. "İyi seneler. Gençler, ben uzayayım artık. Yarın sabah gelir Zafer amcanın da yeni yılını kutlarım."

Yunus, Alper'e bakmadan, "Dikkatli git," dediğinde, Alper uzanıp onun saçlarını karıştırdı.

"Endişeleniyor musun benim için bulaşık?" diye sordu neşeyle. "Merak etme kardeşim, arabam çok uzakta değil zaten."

"Ne endişelenecekmişim senin için ben ya?" Yunus, Alper'in elini itip, Neslihanların arkasından merdivenlere yöneldi. "Ben uyumaya gidiyorum."

Sibelay kısık bir çığlık attı, ardından gülmeye başladı ve bir gümbürtü sesiyle birlikte gözlerimiz merdivenlerin başına doğru çevrildi. Karanlıktaki gölgelerin birbirinin üzerinde durduğunu görünce bir an şaşkınlıkla dolsam da renk vermedim. Yunus, "Üzerimden kalksanıza," dedi sakince. Sakinliği beni bir an güldürecek gibi olmuştu.

"Düştüm ben çocuklarım," dedi Sibelay kıkırdayarak. "Şimdi burada uyuyabilir miyim? Teşekkürler, Yunus."

"Nesli, al şunu üzerimden ne olursun ya."

"Kusura bakma," dedi Neslihan derin bir nefes alarak. "Kalk şuradan, patates çuvalı."

"Kilo mu aldım ben şeftalim?"

"Almadın aşkım, kalk lütfen."

"Patates çuvalı dediğini duymadığımı mı sandın?" diye sordu çocuk gibi inceltiği sesiyle. "Uykum geldi."

Neslihan, "Ah Sibelay ya, kalk hadi," diye homurdanarak onu kaldırdı. "Hadi güzelim, yatıralım seni."

"Yatıralım beni..."

Bir süre daha birbirlerinin üzerinde debelenseler de sonunda herkes odalarına dağıldı ve Alper'i de uğurladık. Karanlığın baskınlığı damarlarımda dolaşan alkolü çok daha aktif bir hâle getirmişti. Acıyan gözlerimi ovuşturup merdivenlere yöneldiğimde Kartal da dış kapıyı kapatıp holden geçti ve arkamda yürümeye başladı.

Birkaç basamak daha tırmandıktan sonra tırabzanda duran elim, benim bilincim dışında sıkılaştı. Tırabzanı sıkarak derin bir nefes alıp, "Bu yıl beni buraya getirmek istiyormuş," dedim kısık, güçsüz, tükenmiş bir sesle. Kartal'ın hemen arkamdayken duran adımlarının bıçağı sırtıma saplanmış gibi acı duysam da yutkunmakla yetindim. "Düşünebiliyor musun? Beni buraya getirmek istiyordu. Belki de onunla burada olacaktım. Yine sen de olacaktın ama o da olacaktı."

Dudaklarımdan dökülen kelimelerin acısı kalbimde bir hortum gibi büyüyerek döne döne tüm hisleri içine alıyordu. Neden canım birdenbire bu denli çok yanmıştı ki? Yutkunmak istediğim anda bütün kelimeler boğazıma kan aşeren dikenler gibi battı.

"Bu çok büyük bir haksızlık," diye mırıldandım, sesimde bir cam kırılmıştı ve tüm kırıklar kelimeleri sırtlarına alarak etrafa dağılmıştı sanki. Kartal yalnızca susuyordu ama gözlerinin, karanlığın içinde uzanan kanatları taşıyan sırtımda olduğunu biliyordum. "Bu çok acı değil mi?" Kaşlarımı çattım, bunlar, söylemem gereken son kişiye söylediklerim, öyle acı dolu kelimelerdi ki... "Tüm bunları seninle konuşmuyor olmam gerek, sen bunları konuşmam gereken son kişisin ama senden başkasına nasıl anlatırım bilmiyorum. Senin canını çok acıtacağını bile bile sırf canım çok acıyor ve bunu sadece sen dindirebilirsin diye, neden tüm bunları sana söylüyorum?"

"Ben de tüm bunları bir tek bana söylemeni isterdim," dedi yalnızca, sesinde bir duygu bulmak istedim ama ya çok sarhoştum ya da Kartal, duygularını karanlığın içine gizleyip benden saklamıştı.

Bir elimi kaldırıp alnıma bastırarak, "Çok saçma," dedim kuru bir sesle. Tırabzandaki elimi daha sıkı hâle getirip, tırabzanı un ufak etmek istiyormuşum gibi kavradım. Dolan gözlerimi kaldırıp kendimden bile gizlemek istiyormuşum gibi karanlıklarla kaplı tavana baktım. Orası boştu, hiçbir şey yoktu ama yine de o boşluğa bakmak, gözyaşlarımla yüzleşmekten daha iyiydi. "Yani böyle... Olmamalıydı. Beni anladın mı?" Cevap vermese de başını salladığını hissetmek kalbimi acılarla doldurdu.

Üç farklı yerinden üç keskin kılıç kalbime saplanmış gibi hissetmeme rağmen dimdik durdum. "Kartal, ben Kardelen'i aşamıyorum."

Dudaklarını iki kanadımın ortasına bastırmasıyla, gözlerimin kenarından firar eden gözyaşları yanaklarıma doğru aynı anda kayarak, iki yanağımı da nehrin rengine boyadı.

"Lavin, sen onu aşabilseydin eğer, bu kadar bende, bu kadar benim, bu kadar ben olmazdın."

Dudaklarım bir çocuğun dudakları gibi büküldü ama bunu ne Kartal görebildi ne de bir başkası. Bir Tanrı görebildi, bir de Kardelen... Gözlerimi merdivenlerin sonuna yerleştirdiğim an o titreyen, karıncalı bir ekranı izliyormuşum gibi hissettiren görüntüsü gözlerimin önüne düştü ve sonra karıncalar çoğaldı, görüntü kayboldu. Yüreğimdeki ağrının derinleştiğini hissettim.

Onu böyle çok özlemek benim kıyametimdi.

"Toprak'ın da bu işin peşinde olduğunu düşünüyorum," dedim sanki bu konuyu daha önce konuşmamışız gibi. "Göğsündeki dövme..." Boşta duran elimi kalbimin üzerine koydum. "Acı çekiyor, değil mi?"

Kartal yutkundu, ona acı verdiğimi fark edince sustum.

"Bir abi için bunu söylemek güçmüş," dediğinde sesindeki alaya karışan acıyı hissettim. "Ama ona baktığımda, bize bakarken ne hissettiğini de çektiği acıyı da görebiliyorum."

"Toprak da bizim gibi hissediyor, değil mi?"

Aslında benzer duyguları sadece üçümüzün değil, bizim haricimizde birinin daha hissettiğini biliyordum ama bunu ona söyleyemedim.

"Daha azını hissettiğine inanmak istersen inan, ben inanmazdım," dedi yavaşça, bu kadar açık olması beni şaşkına çevirse de bir şey demedim. Yarasına parmaklarımı sokmak istemiyordum ama yaramı ondan başkasına da açamazdım ki.

Yavaşça geri çekilip Kartal'a doğru döndüm, o iki basamak kadar aşağıdaydı, bu yüzden neredeyse onunla aynı boyda, hatta ondan bir tık uzundum. Uzanıp onu kollarımın arasına çektiğimde bana hiç karşı koymadı ve kollarımın arasına girdi. Kollarımı onun bedenine sararak onu tam anlamıyla kendime çektim, parmaklarımı omuz boşluklarına bastırarak ona sıkı sıkı sarıldım. Yüzünü göğsüme koyup sarılmam tek ihtiyacıymış gibi bana sığındığında kalbim allak bullak oldu. Dudaklarımı saçlarına bastırıp, sokaktan taşıdığı soğuğun tadını dudaklarımda

hissederek saçlarını öptüm. Parmakları belime kaydı, var olan yarayı kumaşa rağmen hissedebilirmiş gibi tam o noktaya dokunup beni sıkıca kavradı. O gece acıdan beni öldüreceğini düşündüğüm yara, şimdi öyle çok hissizdi ki, sanki orada değildi.

"Ben yanındayım," dediğimde bunu bekliyormuş gibi çenesini göğsüme bastırdı. Dudaklarımı saçlarına sürterek karanlıktaki kör bir noktaya dalıp gittim. "En kötüsünü yaşadık, daha kötüsü olmayacak." Onu bir çocuk misali avutsam da aslında bu kelimeler kalbimden dökülen gerçeklerdi. Onu yatıştırmak için değil, içimden geldikleri için söylemişti. "Daha kötüsü olmayacak çünkü ben burada olacağım." Dudaklarımı birbirine bastırıp onu daha sıkı sardım. "Daha kötüsü olmayacak çünkü sen buradasın."

"Ben gibisin," dedi, sesi boğuk çıkmıştı, yine de duyguları şeffaf bir biçimde göğsüme akarak içimde kaybolmuştu sanki. Dudaklarım şefkatle büküldü. "Lavin, bana inanıyor musun?"

Duraksadım. Bunu sorması bile dünyanın en saçma şeyiydi, ona inanmasam en başında onunla bu yola çıkmazdım. Aramızda tek bir kıvılcım bile yokken ben ona inanan kişiydim. Kollarımda onu sıkı sıkı tutmaya devam ederken, "Sana inanıyorum," dedim başımı sallayarak. "Hep inandım."

Koca bir adam olmasına rağmen bir çocuk gibi sordu. "Hep mi?"

"Evet," diye mırıldandım. "En başından beri."

"Her şeyi halledeceğim," dedi, kararlı bir şekilde kurduğu bu cümle, sanki o benim kollarımda değilmiş de ben onun kollarındaymışım gibi hissettirmişti. Bazen gücünü benim damarlarımda akıyormuş gibi gür bir biçimde hissediyordum. Öyle zamanlarda onun cehennemdeki yangınları bile söndüreceğini, cennetteki meleklerin başlarındaki haleleri ateşe verebileceğini düşünüyordum. "Buna inanıyorsun, değil mi?" Yanağını göğüs kafesime sürterek kafasını kaldırdı ve bana alttan karanlığa rağmen parlayan gözlerle kararlı bir bakış attı. "Sadece bil, terazi benim elimde." Bir an algılayamadım ama konuşmaya devam etmesini diledim. Belki kelimelere uzanıp parmaklarıma anlamlar bulaşmasını sağlayabilirdim. "Kim hangi tarafa nasıl bir ağırlık koyarsa koysun, sonunda ölçen ben olduğum için onlara kim olduğumu göstereceğim."

Yutkundum. "Bildiğin bir şeyler mi var?"

"Beni uyutsana," dedi sadece, durdum ve kalp atışlarımızın birbirine karışmasına izin verdim. Bir şeyler bildiği düşüncesi, zihnime yeni tanıştığım bir yabancı gibi sızdı, odalarımda dolaşmaya başladı, henüz adını bilmesem de hissettirdikleri çok tanıdıktı.

"Uyuturum," dedim düşüncelere dalmış olmama rağmen. Benim kollarımda bir çocuk misali uyumayı istemesi sanırım sonsuza dek en hassas noktam olarak kalacaktı. Kollarımın arasına girmesini, yüzünü tenimde bir noktaya sokup kendini dünyadan saklar gibi bana bırakmasını bir türlü aşamıyordum.

Evet, o çok güçlüydü.

Belki de yenilmesi imkânsız bir adamdı.

Ama o aynı zamanda çok savunmasızdı.

Çaresizdi.

Kabul edemesem de hayatın yenilmez sandığım bileğini tutup büktüğü bir adamdı.

Birlikte odaya girdiğimizde Casper'ı, cam duvarın önündeki küçük bir yastığın üzerinde uyurken bulmayı beklemediğimden anlık şaşkınlık yaşasam da sonunda onun varlığını kabullenerek ona doğru ilerledim. Camın arkasındaki ormandaki dev çam ağaçlarına tutunmuş kar taneleri henüz erimemişti ve karanlığın hüküm sürmesine yardımcı olan beyaz bulutlar, her an çam ağaçlarının dallarına yeni kar taneleri ekeceğe benziyordu. Kartal ayaklı lambayı yakınca kızıl bir ışık odaya loş bir şekilde yayıldı, Casper kafasını kaldırıp varlığımızdan rahatsızmış gibi esnedikten sonra gözlerini yüzüme sabitledi. Bu onun buz mavisi gözlerini net şekilde gördüğüm ilk andı. Buz mavisi gözleri, bembeyaz teniyle uyum sağlıyordu. Gözlerini yumup geri açtıktan sonra çenesini patisinin üzerine bastırıp burnundan homurtu şeklinde bir nefes verdi.

"Çok güzelsin," diye fısıldadım, parmaklarımı başının üzerindeki sert, tüylerle kaplı deride gezdirdiğimde burnundan bir sert nefes daha bırakıp gözlerini yüzümde gezdirdi. Uysaldı, bunu yavru olmasına borçlu olabilirdi.

Eğilmiş bir şekilde omzumun üzerinden Kartal'a baktım. Üzerindeki yuvarlak yaka tişörtü söker gibi çıkarıp yere attıktan sonra kotunu çıkarmadan banyonun kapısına yöneldi. Sırtına çarpan kızıl ışığın sırtındaki kasların yarattığı çukurları, bir cehennem çukuru gibi kapkara gösterdiğini fark ettim.

Gölgeler tenine çökmüş şeytan pençeleri gibiydi.

Banyonun kapısını açıp gözden kaybolana dek onu izledim, sonra bakışlarımı yatağa çevirdim ve nevresimlerin değiştirilmiş olduğunu fark ettim. Siyah, saten bir nevresim takımı yatağa ait bir deri gibi görünüyordu. Birden tenim sateni aşeriyor gibi kamaştı ve gözlerim yatağın üzerindeki kitaba takıldı. Bu Kartal'a hediye ettiğim kitaptı, dudaklarım yukarı doğru çekildi ve elimde olmadan gülümsedim.

Casper birden başını elime sürtünce irkilerek gözlerimi ona doğru çevirdiğimde, ilgi bekleyen gözleriyle karşılaşmayı beklemiyordum. Eğilip kulaklarını okşadım ve sonra babamdan öğrendiğim gibi en hoşlandıkları yer olduğunu bildiğim çenesinin altını... Suyun açıldığında çıkardığı sesi duydum, bir uğultu sesi suyun sesini takip etti ve çok geçmeden su yeniden kapandı. Casper bu süre zarfında gözleri kapalı şekilde çenesinin altını sevdirdi. Sonunda banyonun kapısı açıldı, Kartal, banyodan pantolonundaki kemer iki yana kanat gibi açılıp sarkmış şekildeyken çıktı ama pantolonunun fermuarı da düğmesi de kapalıydı. Sakin gözlerle Casper'ı okşamaya devam ederek onu izledim. Kendimi çok hâlsiz hissediyordum. Bir an evvel yatağa girmek, satenler tenime yumuşacık hisler bırakırken derin bir uykuya dalmak... İstediğim buydu sanırım.

Kartal'ın varlığına aldırış etmeden doğrulup kalktım ve üzerimdeki elbiseyi eteklerinden tutup, yukarı çekerek bir çırpıda çıkarıp tenimden kopardım. Bir yara kabuğunu koparır gibi kolayca tenimden kopardığım elbiseyi yere bırakıp, altımda hâlâ dizlerimin üzerine uzanan bir çorap, üzerimde sütyenim varken hızla banyoya girdim. Biraz daha bekleseydim mesanem patlayacaktı ve ben yine rezil olabileceğim yeni bir anı kazanacaktım.

Banyodaki işlerimi hallettikten sonra aynı hızla odaya dönüp yatağa girdim. Kızıl ışık tenime ay ışığı gibi dökülüyordu. Yine de ortam öyle çok loştu ki, utanç geri çekilerek yerini yorgunluğa bıraktı. Kartal'ın burnundan sert bir nefes vererek güldüğünü duydum, çok geçmeden yatak onun ağırlığıyla yavaşça çöktü ve o da yatağa uzandı. Hediye ettiğim kitabı eline aldığını fark ettiğim an ona doğru dönüp, elimi yanağımın altına sıkıştırarak profilini incelemeye başladım. Kitabın ilk sayfasını çevirdi, sonra diğer sayfasını ve bir süre bekledikten sonra kaşlarını kaldırarak bana bakmadan, "Beni böyle izleyecek misin hep?" diye sordu, sesi bir an sert geldiği için kaşlarımı çatıp ona cins cins baktım.

"Canım isterse her an izlerim," dedim ciddi bir sesle.

Dudaklarını diliyle ıslattıktan sonra bir sayfa daha çevirdi. "Kitap okurken izlenmeyi sevmem ben, Sönmez," dedi iğneli ama alaycı bir sesle, gözlerim dudaklarına takılı kaldı ama çok geçmeden yeniden uzun, zehirli bir oku anımsatan kirpiklerine baktım. "Lavin," dedi tekrardan bana bakmadan.

"Hım?"

"Bu benim için değerli." Hâlâ bana değil, kitap sayfasına bakıyordu.

"Neymiş değerli olan?"

"Senin bana kitap hediye etmiş olman," dedi bir saniye bile düşünmeden.

Yatakta pozisyonumu koruyarak yavaşça ona doğru kaydım. Gözlerim birkaç saniye onda tutsak kaldı, ardından kitaba baktım ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Kafasında Özay ile ilgili soru işaretleri var mıydı merak ediyordum. Sonuçta Özay ile hikâyemin de bir kitap üzerine başladığını biliyordu, bunu benim ağzımdan dinlemişti, acaba ona kitap hediye etmem bir anlığına bile olsa onu öfkelendirmiş ya da yanlış şeyler düşündürtmüş müydü? Bunu düşünmek kalbimi sıkıştırdı. O benim için herhangi biri değildi. Geçmişte yaşamış biriyle kendini bir tutması bile çok kötü olurdu çünkü ona baktığımda geçmişimden bugünüme taşıdığım tek isim o ve Kardelen olabiliyordu.

"Yanlış bir şey düşünmedin, değil mi?"

Bu soruyu bekliyormuş gibi sakince, dudağının tek bir kenarını yukarı bükerek güldü. "O benimle boy ölçüşemez."

Bu konunun yanlış bir karar olduğunu fark edip, yavaşça elindeki kitaba uzandım ve kitabı elinden alarak yan tarafındaki komodinin üzerine bıraktım. Sonra hiç beklemediği bir anda onun kucağına çıkıp, anın getirdiği cesaretle tam karnına otururak yüzüne doğru eğildim. Nefesim bir fırtına olup yüzüne estiğinde, uzun kirpikleri bu ağacın büktüğü ağaç dalları oldu ve bana, o ağaç dalları ateşlerin içinde yanıyormuş, ateşler de gözlerinin içindeki kahverengi sonbahar ormanındaymış gibi baktı.

Bir insanı, ona tek bir soru dahi sormadan sevmek mümkün müydü?

Saçlarım yanaklarımın iki yanından sarkarak onun yüzüne serilirken gözleri gözlerimdeydi. O ve ben, bu dünyadaki en sevdiğimiz insanı kaybettiğimiz için yarımızı da kaybetmiştik ve şimdi iki yarım

bir araya gelerek tamamlanmıştık. Dudaklarımdaki sarhoş gülümsemesinin saçlarımın yarattığı karanlığa rağmen yüzüme yayılışını izlerken, gözlerindeki alevler şimdi daha da harlanmıştı.

Parmaklarını belimin boşluklarına yerleştirip kucağındaki duruşumu sağlamlaştırdı. Bana öyle bir dokunuyordu ki, sanki kalbimde ona ait duran sevgiyi kavrıyordu. Bana öyle bir dokunuyordu ki, o bana dokunduğunda hiçbir duygu kalbimin dışına çıkamıyordu. Bana öyle bir dokunuyordu ki, o bana dokununca karanlık tenimde dağılıyor, güneş parmak uçlarında doğarak tenimi aydınlıklara boğuyordu.

Gözlerine bakınca yüreğim eziliyordu.

Saçlarım yüzüne sürtünürken biraz daha eğildim ve nefesi yüzüme çarparak kirpik diplerimi sızlattı. Gözlerimi kısıp dudaklarına, sonra da bir şişe içkinin verdiği sarhoşluğu veren viski rengi gözlerine baktım. Burnundan çektiği nefesle birlikte kemikli suratı sertleşti, dudaklarının dışarı doğru vurgu kazanışını izledim, gür kirpikleri gözlerinin üzerinde dikili duran mezar taşları gibiydi. Saçlarımın aralıklarından sızan kızıl ışık, yüzüne çizgiler hâlinde dökülerek onun güzelliğini daha da esrarengiz bir hâle sürüklüyordu.

Gözlerim, onun ellerine ters kelepçeydi.

Ona karşı da tıpkı diğer insanlara olduğu gibi duvarlarım vardı ama ona olan duvarlarım taştan değil, camdandı. Tek bir yumrukla bu camları indirebilir, yanıma gelebilirdi ama o, bunun yerine camın önüne gelip elini cama koyuyor, beni izliyordu ve her zaman benim izin verdiğim kadarını görebiliyordu. Oysa her şeyi gördüğü kesindi, sadece görmesini istemediğimi bildiği şeyleri görmemiş gibi yapmak konusunda ustaydı.

Kahverengi gözleri, tenimden bir parça dokunuş koparmak istiyormuş gibi dudaklarıma döküldüğünde, dudaklarımı dudaklarına yaklaştırma isteği büyüdü, büyüdü ve büyüdü. Pençelerini tenime geçiren o duygu, hiçliğinde savrulduğum mantığın demirlerini bükerek içinden çıktı ve tenime bir zehir gibi yayılarak bana açtığı yaraların içini doldurdu. Tenimde acıyan hisse tutunarak dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Başta beni öpüşü her ne kadar bir dokunuşla sınırlı kalsa da, dudaklarım onun dudaklarını aralayıp bazı sırları ondan koparmak istiyormuş gibi işi ısrara bindirdiğinde, Kartal dudaklarını araladı ve dilinin ıslak dokusunu ağzımın sınırlarında hissettim.

Doyumsuz bir hissiyatla dudaklarından bir parça kelime koparmak istiyormuş gibi onu açlıkla, dinmeyeceğini düşündüğüm bir istekle öpmeye başladım. Parmakları belimde sabitli duruyordu ama biraz sonra öpüşmemizin alevleri onun bedenini de çevreleyip yakmaya başlamış olacak ki, belimde sabit duran parmaklarını belim bir mezarmış da cesedi içeri gömüyormuş gibi tenime gömdü. Bir an dudaklarının içine arsız bir inleme bırakacağımı düşündüm, sonra bu inleme karanlığın kapılarını açıp kar tanelerinin usul usul düşmeye başladığı şafağa karışarak kayboldu. Parmaklarını daha sert bastırdı ve ısrarcı dili ağzımın içindeki turuna başladı.

Kalbim dudaklarıma indi.

Sanki kalbimi öpüyor gibiydi.

Bir an tereddüt etmeden dudaklarına doğru inledim, kaşlarını çattığını hissettim ve belime gömülü parmaklarından birini mezardan çıkararak sırtım boyunca kaydırdı. Çıplak sırtımda tırmanan dokunuşu yaramın üzerine geldiğinde sendeleyen bir beden gibi duraksadı ama çok geçmeden yeniden kayarak iki kanat arasından geçti. Omuzlarıma uğramadan doğrudan enseme tırmandı ve saçlarımı diplerinden kavrayarak sıkıca ele geçirdi. Gözlerim kısıldı, dudaklarının tadı dudaklarımı uyuşturdu ve bu dudakların, benim dudaklarımın sahibi olduğunu hissettim. Bunu öyle çok hissettim ki, dudaklarımdaki varlığını daha net hissetmek için ben de onun saçlarını sıkıca kavrayarak dudaklarımı dudaklarına daha sert bastırdım.

"Lavin," dediğini dudaklarıma parça parça dökülen kelimelerden anlamıştım. Şimdi onun kucağındaydım ama sanki dünya ile arasına girmiş bir mezar kapağıydım, üzerine kapanmış, onu bulunduğu ortamdan koparark cehennemime kabul etmiştim. Beni öpüşü daha da şiddetlendi, daha ne kadar şiddetlenebileceğini tam olarak kestiremediğim o saniyelerde, alevler büyüyerek çenemden aşağı lav gibi akmaya başladı. Dudakları dudaklarımdan koptu, ıslak ve şişmiş dudaklarım aralanırken dudaklarının baskısını çenemde hissettim, dişlerini çeneme geçirip orayı ısırdı ve sonra öperek boynuma kadar indi. Başımı geriye atarken kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki dalgalandırdığı göğsümü yırtacak gibiydi.

Dudakları boğazımda asılı kaldı, gözlerimi tavandaki kızıl ışığa sabitledim ve oradan çekmeden öylece bekledim. Kartal'ın dudaklarının

ısısı boğazımı bir idam ipi gibi sardığında, her an tenini darağacında idam edilecekmişim gibi hissederek parmaklarımı saç diplerine bastırdım. Dudakları gerdanıma kadar indi, her bir öpücüğü sarsıcıydı, tüm bedenim ve hatta bedenimin içine zincirli ruhum da dahil olmak üzere titriyor, deprem oluyormuş gibi sarsılıyordu. Kartal'ın belimde durmaya devam eden eli yavaşça bel boşluğumdan yukarı süzüldü, ikiye ayrılan kanat dövmesinin ortasında bir yerde asılı kaldı ve dudakları köprücük kemiklerime kadar bir lav misali sızarak aktı.

Köprücük kemiğimin dışarı doğru vurgu kazanan kıvrımına dişlerini geçirince, dudaklarımı ısırarak iniltimi durdurmaya çalıştım. Bu hisde neyin nesiydi? Karnımın açılacağını, içindeki tüm hislerin Kartal'ın tenine yayılacağını zannettim. Dişlerini sürter gibi köprücük kemiğimde gezdirdi, ardından gerçek bir ısırığı tam köprücük kemiğimde hissettim ve bu beni inletti.

Kartal'ın dudakları usul usul köprücük kemiğime sürtünüp ısırdığı bölgedeki hasarı gidermek istiyormuş gibi orada gezindi. Köprücük kemiğimi öptü, sonrasında ıslak dilinin süzülüşünü kemiğimin içinde dolaşan iliğimde hissetmemi sağladı. Başımı geriye doğru atmamla, saçlarım bir kırbaç gibi sırtıma çarptı ve sırtımın ortasında duran elinin üzerini örttü.

Kalçamda karnının ne kadar sert bir hâle geldiğini net bir şekilde hissedebiliyordum. Daha aşağıya indiğimde beni yakacak kadar sıcak ve sert bir şeye temas edeceğimi bildiğimden kendimi tutarak karnından uzaklaşmamaya çalıştım. Dudaklarımı ısırarak köprücük kemiğimde süzülen dilinin hareketlerini sonlandırmasını sabırla beklemeye çalıştım ama onun dili orada kaydıkça, kasıklarımdan aşağı kan doluyor, iki bacak aramda bir sızlama oluşuyordu. Yanaklarımın ısındığını hissettim, bunun sebebi damarlarımda turlayan alkol olamazdı.

Dili köprücük kemiğim boyunca sürtünerek gerdanımın ortasına geldi, yutkunuşum boğazımda bir kurşun gibi ilerledi ve nefesim ciğerlerimi yırtarak dudaklarımdan dışarı döküldü. Nefesimin güçlü sesi, onun beni tutuşunu daha sert hâle getirmişti. Dilinin kıvrımını iki göğsümün arasında hissedince gözlerimin önünde bembeyaz şimşekler çakarak zihnimi aydınlığa boğdu ve o kısa aydınlanma anında, tüm kelimelerin dudaklarında düğümlerle bizi izlediklerini gördüm. Sonra zihnim kararda ve kasıklarımdaki yangın büyüyerek her yanı sardı.

Dili tam iki göğsümün arasında kaydı, orayı öyle çok ıslattı ki, sanki yağmur tenimin üzerine yağmıştı. Nefes nefese geri çekilip, dudaklarını iki göğüs arama çok yakın bir mesafedeyken, ıslaklığa doğru nefesini verdi. "Bundan bir adım sonrası benim cehennemim olur," dedi hırıltılı bir sesle. "Bundan bir adım sonrasında o cehennem benim olur ama orada beni yakan sen olursun."

Ayaklı lambadan yayılan o zayıf, loş ışık, odanın duvarlarına çizilen gölgelerimizin damarlarında dolaşan kana dönüşüyordu.

Nefesini bir süre daha o ıslaklığa vererek, "Neden böyle?" diye hırladı, hırıltılı fısıltısı kasıklarımı daha da sızlattı ve yutkundum. "Neden sana karşı bu kadar zayıfım? Neden böyle?"

"Zayıfsan, sadece bana karşı zayıf ol," diye fısıldadım. "Aksine zaten hiçbir zaman inanmadım. Seni hiçbir zaman zayıf bulmadım."

Burnundan sert bir nefes vererek iki göğsümün arasına bıraktığı ıslaklığı daha da çekilmez hâle getirdi benim için.

"Beni reddet," dedi usulca, sonra gözlerini kaldırıp, o tanrısal uzunluktaki kirpiklerinin gölgeleri altından bana öyle bir baktı ki, kalbim göğsümün içinde ikiye bölünmüş gibi hissettim. "Yoksa içim içine son damlamı da tüketip beni kurutarak akana kadar içinden çıkmam."

Kartal'ın yüzüme düşen bakışları, kirpiklerinin arasından beni izleyen gözleri ruhumun aynaya düşen yansıması gibiydi.

Parmaklarım çenesine kaydı, kafasını tamamen kaldırmasını sağladım ve sonra onu topladığım son güç kırıntılarını birleştirerek sertçe öpmeye başladım.

Dili dudaklarımdan içeri su gibi akarak kaydı, saçlarımı öyle bir kavradı ki birden acıyla karışık tutku kokan bir inilti dudaklarımdan firar etti. Dişlerini dilim boyunca sürttü, ardından dilini dilimde hissettim ve beni mahveden dudaklarıyla savaşmaya başladım.

"Beni kendini ortaya koyarak korkutamazsın," diye inledim. "Ben senin yarattığın cehennemde seninle yanarım. Sadece seni yakacağımı da nereden çıkardın?"

Birden durup birbirimize nefes nefese baktık. Aramızda duran o kalın halat, hissettiğimiz tutku yüzünden pamuk ipliği misali incecik kalmıştı ve her an kopacakmış gibi duruyordu. "Eğer olacaksa her anını hatırlayacağın, bana ayık gözlerle bakacağın bir anda olsun istiyorum

ama kendimi de durduramıyorum." Sözleri yüzüme serin dalgalar gibi çarptı ve birden kanımda dolaşan alkolden nefret ettiğimi düşündüm. Her geçen gün şiddetlenerek artan tutkuyu hissetmeyi artık reddedemiyordum.

"Kendimi sana karşı durduramıyorum, böyle zamanlarda beni durdurabilen tek kişi sen ol istiyorum çünkü bunu sadece sen yapabiliyorsun." Gözlerime derin gözlerle baktı, şaşkın ifademden böyle bir cümle kurmasını beklemediğimi açıkça görebildiğine emindim. Eli saçlarımdan kayarak yanağıma doğru süzüldü ve büyük avucu yanağımı kapladı. Elimde olmadan yanağımı avucuna yaslayıp onu izlemeyi sürdürdüm. Güzelliğini... Tıpkı tenine gölgeler indiren bu kızıl ışık gibi güzel ve esrarlıydı. "Beni durdurabilen tek kadınsın, bu yüzden sana kovanımın kraliçesi diyorum, hep öyleydin. En başından beri."

Kuruyan dudaklarımı yaladığım an dudaklarımdaki şişkinliği bariz bir şekilde hissettim. Öyle çok öpüşmüş olmalıydık ki dudaklarım feci derecede şişmişti. Yanıt veremedim, gözlerimden bir müddet daha tutkunun devleşen dalgalarını izledi ve ben de onun gözlerindeki cehennemleri seyrettim. Alevler gözlerinin her yerindeydi. Tek yanlış bir hareketimde birden beni belimden kavrayarak altına alacakmış gibi bakıyordu.

Yüzüne doğru eğilip, alnımı alnına bastırarak titreyen bir nefesle fısıldadım. "Seni uyutacaktım, Alaşan."

Alnı alnımdayken sertçe yutkundu, göremesem de âdemelmasının boğazından kayışını hayal edip yutkundum. İliklerimde dolaşan ateş, kemiklerimi küle çevirecek kadar kuvvetliydi ve bu ateşi harlayan Kartal Alaşan'dı. "Doğru," dedi, sesinde tutku bir mumun alevi gibi titriyordu. Üflememi bekliyordu. Üfleyip ortalığı karanlığa verdiğim anda, sanki bedenimi bir kefen gibi saracaktı. "Beni uyutacaktın, Sönmez."

Yavaşça kucağından yana devrildiğimde o hâlâ yüzü tavana dönük, yatakta kaskatı hâlde uzanıyordu. Bir süre ben de onun gibi tavanı izleyerek ve nefesimi normale çevirmek için çabalayarak bekledim. Sonunda, "Sırtını dön de sarılayım," diye fısıldadı ve ben de gevşemiş bedenimle yavaşça yatakta dönerek ona sırtımı doğrulttum. Yatakta usulca kaydığını hissettim, bedeninin baskısıyla çöken yatağın yayları hafif bir ses çıkardı ve çok geçmeden göğsünün baskısını yarı çıplak ve terli sırtımda hissettim.

Burnunu saçlarıma bastırdı, derin bir nefes aldı ve büyük eli karnıma kaydı. Avucunu karnıma koydu, nefesim birden hızlanır gibi olsa da dokunuşuna alıştığım an soluk alıp verişim normale döndü. Birkaç dakika hiç konuşmadık, kalp atışlarımız da nefeslerimiz gibi normale döndüğünde uyku hâlâ gözlerime oturmamıştı ama Kartal'ın uyuyup uyumadığını anlayamıyordum. Beynim allak bullaktı, zihnimde bir örtü vardı ve bazı şeyleri seçmek ayık olduğum andaki kadar kolay değildi.

Boğazını temizlediğini duyduğumda, uyumadığını anlayıp alt dudağımı ısırarak camdan dışarıya bakmayı sürdürdüm. Nefesim hafifçe hızlanır gibi oldu ama bunu anlaması pek mümkün değil gibiydi. Avucunun baskısı karnıma yayıldıkça bedenimdeki sıcaklık artıyor, yatağın etrafını çember gibi sarmış alevler beni yakıyordu sanki. Onun sırtımı delen parlak gözlerini hayal edince, kalp atışlarım göğsümün içinde çözülmeye başladı. Daha sert yutkundum, beni izlediğini hissettim, yüzümü göremese de gözleri tenimde, saçlarımda, bende olmalıydı. Parmakları karnımda yavaşça gezinince, nefesimi tutma isteğiyle sarsıldım. Parmak uçlarını bir gitarın tellerine dokunuyormuş gibi büküp, hafif hafif göbek deliğimin biraz altını okşamaya başladı.

Göğsümü yoran nefesi içime dağıtmak ister gibi dudaklarım usul usul aralandı, ardından dişlerimi alt dudağıma sertçe saplayıp dokunuşlarının yarattığı titreşimlerin vücuduma dağılışını daha net hissetmek için gözlerimi kıstım. Yavaşça sokulduğunu hissettim, kalçalarıma yaslanan sıcaklığını hissettiğim an gözlerim daha da kısıldı ve dudağımdan sızan kanın metalik tadının dilime yayıldı. Kartal sıcak sertliğini kalçalarıma iyice bastırıp onu hissetmemi sağladı ve nefesim hızlandığında, parmakları karnımın biraz daha aşağısına kaydı. Kasıklarımı tüy kadar hafif dokunuşlarla okşamaya başladı.

Bana dudağımı parçalatacakmış gibi ısırtmıştı ve kendi kanım damağıma yayılırken yapabildiğim tek şey kalçalarımı biraz daha arkaya iterek onu hissetmek için ona yaslanmak olmuştu. Parmakları kasıklarıma dokundukça, kasıklarımdaki sıcaklık artıyordu. Bir süre sonra kalçalarıma yaslı duran sıcaklığın arttığını, sertliğin mümkünmüş gibi daha da belirginleştiğini hissettim. Göğsümde bir pervane dönüyormuş gibi hissettiren duyguya ayak uydurarak kalçalarımı biraz daha arkaya ittiğimde, Kartal'ın sert yutkunuşu zihnimde bir çığlık gibi yankılandı.

Alt dudağımdaki kanın artmasını önemsemeden dişlerimi dudağıma bastırdım. Gözlerim yavaş yavaş tutkuyu daha net bir şekilde, tutku aynanın karşısında kendisini izliyormuş gibi ağırlamaya başladı. Parmakları iç çamaşırımın kumaşının üzerine inince, göğsüm sıkıştı ama hiç sesimi çıkarmadan bekledim. Kalçalarımdaki tüm kasların kasıldığı, eklemlerimin düğümlenmiş gibi uyuştuğunu hissettim. Kartal sertliğini kalçalarıma doğru bastırınca, başımı biraz arkaya doğru bastırdım ve sıcak nefesi enseme doğru tahrik edici bir rüzgâr gibi çarpmaya başladı.

Parmaklarını oranın üzerine bir kumaşın hemen arkasından sürtünce, derimin dalgalanır gibi kasıldığını hissettim. Uyluğumdan yukarı doğru bir his tırmandı. Kartal benim tenimden aşağı sarkan asma bir kilit gibiydi, ruhuma vurulan mühürdü, cehennemi kalbime inşa etmişti. Bakışlarının yoğunlaştığını onu göremediğim hâlde hissettim ve nefes alıp verişlerimi duymasını ister gibi daha da hızlandırdım. Aslında bu isteyerek yaptığım bir şey değildi. Sertliğinin baskısını hissetmek, dokunuşunu hissetmekten daha çaresiz hissettirdi ve karnımı içeri doğru çekmemle, tüm kaburga kemiklerim dışarı doğru kavis oluşturdu. Kartal bunu hissedince gülümsedi, göremesem de o gülümseyişi tam içimde hissetmiştim.

Kartal'ın nefesinin hızının artışı, ruhumdaki yangını başlatan o dev alev dalgaları gibiydi. Parmakları kumaşın daha da alt kısmına inince, onun dokunuşunu cehennem tepesinde hissedip gözlerimi iri iri açtım. Bakışlarımın önünü karanlık sardı, artık bir kör gibiydim, baktığım yerde olan hiçbir şey yoktu. Sanki şafak bir nabızdı ve tenimde atıyordu.

Parmağını kumaşa aldırış etmeden parmaklarının ucunda hissettiğine emin olduğum cehennem tepesine bastırdığında, omuriliğimdeki hisle belim büküldü ve yatakta bir yılan gibi kıvrılırken dudaklarımdan nefesle karışık ateşli bir inilti döküldü. Bu onun yangınına atılmış kuru odunlar gibi olmalıydı çünkü çok geçmeden sertliğini kalçama sertçe bastırıp bana tüm hâkimiyetini hissettirerek gözlerimin önündeki karanlığı tamamen zifire çevirdi.

Parmaklarımı farkında olmadan yüzümün hizasındaki saten çarşafa sapladım ve tırnaklarımın kumaşı yırtacak gibi zorladı. Öyle bir histi ki, canımı alsa sesimi çıkaramazdım şu an. Kalçalarımı ona doğru itip, bana daha fazla dokunmasını arzuladığımdan bacaklarımdan birini ha-

fifçe yukarı kaldırarak kırdım. Bu onu çıldırtmış gibi burnundan sert bir nefes verdi, karşılık verdiğimi anlamak onu daha da alevlendirmişti ama küçük oyununu bozmuyordum. Sinsi bir şekilde bana sokulup benden almak istediği şeyi almasına izin veriyordum.

Avucumu saten çarşafa bastırdığımda, Kartal'ın güçlü parmağı cehennem tepesini altına alarak sertçe ovalamaya başladı ve bu, cehennem tepesini oluşturan kayalıkların, tepenin etrafından dökülerek çukura doğru akmaya başlamasına neden oldu. Hissettiğim o bedenimi kamçılayan duyguyla başımı geriye doğru attım ve karanlık tüm dünyam olmuşken, Kartal diğer eliyle çenemi kavrayıp başımı hafifçe ona çevirmemi sağladı. Işığı arkasına aldığından yüzünü göremiyordum ama bana öyle bir dokunuyordu ki, yüzüne bakabileceğimi de sanmıyordum. Dudaklarıma doğru sert bir nefes bıraktı.

"Uyusun da büyüsün benim bebeğim," diye hırladı ve sonra o hırıltının devamında inanılması güç bir açlıkla dudaklarıma yapıştı.

Dudaklarımı ısıra ısıra, dudaklarıma doğru inleye inleye deli gibi öpüyordu beni. Ben ona karşılık vermeye çalıştıkça, ağzıma doğru hırlıyor, bu parmaklarının altındaki cehennem tepesinin daha da büyük kayalar düşürmesine neden oluyordu. Tepeyi ezdikçe, ona karşılık verebilmem gitgide daha da zor hâle geldi ve o beni öperken sadece dudaklarım aralık şekilde inlemeye başladım.

"Kartal," diyebildim, sesim çatlaklarına ayrılmış bir ayna gibiydi. Binlerce görüntüyü içine sığdırmıştı ama hepsi aynı yüze aitti. "Ah!" Nefesim boğazıma bıçak gibi dayandı ama o bıçağı itip nefesimi dışarı bırakamadım. Birden açlıkla inleyip iç çamaşırımı parmağıyla kenara çekti, bu bacağımın arasındaki deriyi acıtsa da kendimi kaybetmiş gibi hissettiğim için hiçbir şey söyleyemedim, karşılık olarak sadece inleyebildim.

Parmaklarını çıplaklığımda hissettiğim an, "Siktir," diyebildim, nefesimle birlikte kısık bir ıslık şeklinde dökülmüştü bu küfür dudaklarımdan. Nabzım öyle kuvvetliydi ki, bir ağacın kökleri gibi bedenime yayılan damarlarımı aşıp, derimin altında var olarak bir canavarın zehri gibi her noktama yayılıyordu.

Başımı daha da yana eğdi ve beni daha sert bir tutkuyla öpmeye başladı. "Nasıl kaygan," dediğini duyar gibi oldum ama dili ağzımın içine girdiği an kelimelerinin pek bir anlamı kalmamıştı. Parmakla-

rı orada bir girdap oluşturmaya başladı. Cehennem tepem artık cayır cayır yanıyor, lavları eteklerinden çukuruma akıyordu. Gözlerimin beyazı görünene dek kaydığını hissettim ve "Küçük çukurunun içini suyla doldurdun," dediğini duydum, söyledikleri beni parmaklarının hareketleri kadar etkilerken, tırnaklarımı bilinçsizce çenesinin altına geçirdim ve bu onu hırlattı. Boğazımın gerisinden devamlı olarak içimi sıyıran bir inilti yükseliyordu. "Bu tepe benim," diyerek tepemi iki parmağı arasında kıstırdı, gözlerimin kenarlarının yaşlarla dolduğunu hissettim ama bu tamamen hissettiğim yoğunluktan kaynaklıydı. Parmaklarını tepemden aşağı kaydırıp, çukurumun etrafında gezdirdi. "Ve bu beni içinde istediği için aralanıp duran çukur da benim."

Tırnağımı çenesine daha sert bastırmamla, sertliğinin kalçalarıma yapışır gibi yaslanması bir oldu. Bir an uzanıp o sertliği avucuma alarak sıkmak istedim ama ellerimi kaldıracak hâlim kalmamıştı. Tırnaklarım devamlı onun cildinin içine saplanarak onda kalıcı izler bırakma peşindeydi. İç çamaşırımı eliyle biraz daha itince, iç çamaşırımın kumaşı tenimi kesecek gibi acıttı ve bu his zevkle karışınca beni kuvvetsiz bir esinti gibi titreterek inletti.

"Seni öyle çok doldurmak istiyorum ki," diye fısıldadı baş döndürücü bir tonda, dudaklarını yanağıma sürttü, ısırdı ve sonra da orada dilini dolaştırdı. Parmağını çukuruma indirdi, oraya akıttığı lavları topladı, cehennem tepesine kadar sürükleyip tepenin kuraklaşan kayalıklarına yaydı. Beni kendimden geçirerek okşarken söylediği her şey zihnime yemin gibi kazınıyordu. "Her zerrende nabzımın atışını hissetmeni istiyorum." Dudaklarını yanağıma bastırıp, tepemi parmaklarının arasına sıkıştırarak beni acıyla kısık kısık inletti. "Sana saplanmak, sana saplandığım anda nabzımı içine yaymak..." Güldüğünü hissettim ama bu dişlerini sıkarak yaptığı bir eylemdi. Gözlerindeki ateşi görme isteğiyle ona baktığımda, orada, gözlerinin arkasında beni izleyen şeytanın kanatlarının alevler içinde yandığını gördüm. "Hissediyor musun bunu?" Sertliğini kalçalarıma yaslayıp zonklayışını bana hissettirdi. "İçinde atmak istiyor."

"İçime nabzını yaymak ve cansız sandığım her noktamı nabzınla canlandırmak," diye inledim kısık, bir esintiyi anımsatan sesimle. Bu onda bir şeyleri tetiklemiş gibi sertliğini bana yaslamasını sağladı ve zonklayışlarını hissetmek, ona dokunma isteğimi güçlendirdi. Tam

elim güçsüzce onun sertliğine kayacaktı ki bileğimi kavrayıp, parmağını tepeme beni uyarmak ister gibi sertçe bastırdı.

"Unut bunu," diye fısıldadı. "Seni içindeki tüm suları dilime bulaştırana kadar yalamak istiyorum."

"Kartal..."

"Bana dokunamadıkça ne kadar ıslanıyorsun bir bilsen," dedi bu ona kafayı yedirtiyormuş gibi. Birdenbire parmaklarıyla orayı gerdi ve cehennem tepesinin daha da belirginleşmesini sağlarken havanın içime doluşunu hissettim. "Bana ulaşamadıkça öyle çok deliriyorsun ki, kafayı yiyeceğimi de bilsem bana dokunmana izin vermem."

Kartal'ın parmakları girdabını büyüttü. En hassas noktam bir karahindiba gibi parmaklarının etrafında dökülmeye başlayacaktı sanki. Parmağını oraya daha sert bastırınca nefesim kesildi, dudaklarına doğru saldırarak inledim ve bu onu da inletti.

Çığ gibi büyüdü o his, hiç durmadı, girdap alanını genişlettikçe her parçamı koparark içine çekmeye, beni tüketip bitirmeye, yok etmeye başladı. "Benim için gel," diye fısıldadı. "Parmaklarıma yağ, sevgilim." Dudaklarındaki adi tebessümün dudaklarımın üzerindeyken genişlediğini hissettim.

Girdap büyüdü, büyüdü ve büyüdü...

Başım dönmeye başladığında artık sarsılıyordum ve daha önce hiç hissetmediğim bir duygu karnımdan kaynar su misali dökülerek kasıklarımdan geçiyor, çukurumun kalbinden dışarı dökülüyordu. Durmadı, parmaklarını çekmedi, her şey bittiğinde ve bedenimin daha fazlasını kaldıramayacağını anladığımda öyle çok çırpınıyordum ki, bu onu eğlendirmeye bile başlamıştı. Elini tutup parmağını oradan uzaklaştırması için çok çabalasam da o durmadı, zaten hassas olan ve mümkünmüş gibi daha da hassaslaşan noktayı ezmeye devam etti.

Sonunda çığlığa çok yakın ama bir o kadar da fısıltıya dönüşmüş bir inlemeyle dudaklarına yapışıp onun dudağını sertçe ısırdım. Metalik bir tat dudaklarıma yayıldı, iniltisi ağzımın içinden kalbime kadar aktı. Bileğini koparacakmış gibi tutarak o noktadan uzaklaştırmaya çalıştığım sırada dişlerim hâlâ dudaklarına saplı duruyor, ben bir krizin tam ortasındaymışım gibi sarsılarak titriyordum.

Kartal'ın dudaklarını alnımda hissettim ve yüzümün geri kalan uyuşmuş her noktasında. Zaman bir kaydıraktı da sırtüstü uzanmış kendimi

ona bırakmıştım sanki. Bir süre gözlerimin önündeki perde kalkmadı. Kısıtlı hareketlerim Kartal'ı daha da eğlendiriyor olmalı ki, dudaklarındaki tebessümü hissetmemi sağlayacak bir öpücüğü yanağıma bıraktı. Gözlerimi ona doğru çevirdim, dudaklarımdan çıkan kesik nefesleri izledi, ardından gözleri gözlerime tutundu. Bakışları içime aktı.

"Kovanımın kraliçesinin kovanından bal çıkardım," dedi erkeksi, hırıltılı bir sesle. Gözleri de sesini onaylıyor gibi haşin bakıyordu.

Kuru dudaklarımı yalamak istedim ama o kadar hâlim yoktu ki bunu yapamadım. Bunun yerine ona iyice sokuldum. Terli ve ıslak bedenimi ona yaslayarak, sonradan bedenime dalga gibi vuracak utancı önemsemeden boğazımı temizledim.

"Tenini hissederek uyumak istiyorum," dediğinde, duraksadım ama bir şey söyleyemedim, dilim düğüm olmuştu sanki ağzımın içinde. "Duş işini sabah hallederiz." Beni tekrar çevirip sırtımı göğsüne yasladı, gözlerimi kapatıp açtım ve başımı hafifçe salladım. Dudaklarını omzuma sürtüp, ıslak parmaklarını karnıma bastırdı, ardından fısıldadı: "Uyusun da büyüsün benim bebeğim."

"Kartal," dedim pürüzlü bir sesle, uyku eşiğimden geçmek üzereydi.

"Hım?"

"Sıra bana geldiğinde, sen beni durduramazsın."

Arkamda donup kaldığını hissetsem de bir şeyler söylemedim. Uyku beni içine çekerken bedenim kızarıktı ve yanıyordu, bu yüzden belki de uykunun eşiğinden çok daha kolay geçtim.

Zihnim bir fırtınanın dibine çöktüğünde, tenimde ona ait izler vardı; o benim ruhumu ele geçiren şeytandı ama benim de başımın üzerinde bir hale hiçbir zaman olmamıştı.

Kokusunu soludum.

Sanki kokusu her yerdeydi.

Dudaklarımı yaladım, dudaklarımın acıdığını ve kanın kuru tadının tekrar damağıma yayıldığını hissettim. Bu benim kanım mıydı yoksa onun kanı mıydı bunu ayırt edemedim. Gözlerimi aralamak istedim. Kirpiklerime taş koyulmuş gibi ağır hisseden göz kapaklarımı bir pencereyi açıyormuş gibi yukarı itemedim. Birkaç defa daha denedim,

başarısızlıkla sonuçlandığında şiş dudaklarımı birbirine bastırıp o şişliği daha da fazla hissettim.

Kolunun tenimde ter oluşturmuştu. Kokusunu tekrar soludum ama gözlerimi açamadım. Bana sarıldığını hissetmek, cennette olmak gibiydi. Ona doğru yaslandım ve biraz daha uyumak istedim. Şafağı hayal meyal değil, direkt olarak her ayrıntısıyla hatırlıyordum. Yanaklarıma ısı dolsa da ona yaslanmaya devam ettim çünkü olanlar korkup saklanacağım değil, elimde bir bıçakla fazlası için üzerine gideceğim şeylerdi.

Bana dokunuşunu, en az tenimde olduğu kadar ruhumda da bıraktığı izleri hatırladım. Belki baktığımda o izlerin varlığını belirli bir damga, işaret, simge şeklinde vücudumda göremezdim ama derinlerimde öyle çok hissediyordum ki, kimse görmese de o izlerin var olduğunu bilirdim.

Güçsüz bir havlama sesiyle irkildiğimde, Kartal'ın dudaklarından firar eden kısık küfür de havlama sesine karışarak odanın derinliklerine dağıldı. Gözlerimi aralamaya çalıştım. Başta havlama sesini algılayamasam da çok geçmeden Casper'ın varlığını hatırlamıştım. Derin bir nefes almamla Casper yeniden havladı ama sesi öyle kısıktı ki, kimseyi rahatsız etmezdi. Yine de onu net bir şekilde duyuyordum.

"Oğlum, neden evliliğimizin ilk senesinde çocuk yapmış olmamızın pişmanlığını taşıyormuşum gibi hissettiriyorsun bana?" Kartal'ın uyku pürüzünü taşıyan sesinin ağırladığı soru buydu. Dudaklarım yukarı bükülecek gibi oldu ama gözlerim bu gülüşe engel olarak bana avuçlarındaki uykuyu sundu.

Birden boğazım kurak bir çöl gibi yanmaya başladı. Su ihtiyacı boğazımı tırmalıyor, Casper da devamlı olarak hırıltılar çıkarıp zayıf zayıf havlıyordu. Kartal'ın kolunu itmeden tutup yavaşça çektim ve gözümün tekini açıp etrafa baktım. Hemen karşımdaki orman karlar altında, bir gelinin elbisesi gibi bembeyaz görünüyordu. Dudaklarım anlık aralandı, sonra Casper'ın küçük adımlarla yatağın önüne geldiğini görüp gözlerimi ona çevirdim. Şimdi iki gözümü de açabilmiştim. Kartal kolunu belime sararak beni kendine çekince birden yatağa devrildim ama sanırım Casper'ın bana ihtiyacı vardı.

Kartal'ın kolunun altından kurtuldum. Sadece iç çamaşırlarının içinde olduğumu görmek beni utandırmadı, yataktan inip eğilerek

Casper'ın kulaklarını arkaya doğru okşadım. Küçük poposu sevilmenin getirdiği garip bir neşeyle bir sağa bir sola kıvrılıyordu. Boğazımdaki susuzluk hissi büyüse de bir müddet daha durup Casper'ı okşadıktan sonra, "Bir şey istiyor gibi," dedim kuru bir sesle.

Kartal'ın yastığı çekip kafasına bastırdığını fark edince dudaklarım yukarı kıvrılır gibi oldu. Beni duymazdan geliyordu.

"Çişin mi geldi?" diye sordum Casper'a dönerek.

Buz mavisi gözlerini bana dikmiş, uyku mahmuru gözleriyle yüzümü inceliyor, beni tanımaya çalışıyor gibi bakıyordu.

Üzerime gelişigüzel bir şeyler aldıktan sonra Casper'ı kucaklayıp çiftlik evinden çıktım. Casper tuvalet ihtiyacını gidermiş, sonra mutlu bir şekilde beni hep tanıyormuş gibi bacaklarıma sürtünerek tekrar kucağıma gelmek istemişti. Odaya döndüğümüzde, evdeki herkes uykuda olduğu için sessiz olan çiftlik evinde daha fazla gürültü yapmaması için onun kulaklarını biraz okşamış, sonra da bir havlu aldıktan sonra duşa girmiştim.

Ben suyu açacaktım ki, Kartal'ın telefonunun melodisi duvarlara çarparak tüm odayı sarmaya başladı. Elim vanadayken durup omzumun üzerinden banyonun kapısına doğru baktım. Birkaç çalışın ardından, "Söyle," diyerek telefonu açan Kartal'ın sesinde uyku agresifliği vardı. "Ha, tamam, iniyorum."

Bir an sakinleşmesi beni şaşırtsa da suyu açıp yavaşça içine girerek beklemeye başladım. Banyonun kapısının açıldığını duyunca bir an irkilerek, su başımdan aşağı akmaya devam ederken omzumun üzerinden kapıya doğru baktım. Buhar bedenimi belli ölçüde içine alarak örtmüş olsa da çırılçıplaktım ve gözlerimin çarpıştığı gözlerdeki derin davet, bedenimi sudan daha çok yakmıştı. Uzun kirpiklerin örttüğü gözler kalçalarımdan başlayarak sırtım boyunca kaydı ve sonunda gözlerimi buldu; gözlerimi bulduğu an yangın, harelerindeki sonbahar ağaçlarını ateşe vermişti.

"Geleceğim," dedi, dudaklarının hareketine odaklanan gözlerim bir an kısıldı, kalbimin atışları hızlandı. Kartal duraksadı. "Yani gelmek derken... Hemen geleceğim. Yani bir işim var." Kaşlarını sertçe çattı, içinden kendi kendine küfrettiğine emindim. "Sikeyim, işim var."

"Hıhı," diyerek başımı salladım ve elimi omzum boyunca kaydırıp suyu etrafa sıçrattım. "Tamam."

Banyodan çıkarken takındığı ifade beni gülümsetecek kadar komikti, hatta ona uymayacak şekilde kısa bir anlığına da olsa çok şapşal görünmüştü gözüme. Suyun altında bir süre öylece durup geceyi düşündüm. Tüm olup bitenleri düşünmek, yanaklarımın suyun sıcaklığından değil de hissettiklerimin verdiği ısıdan kızarmasına neden olmuştu. Su, tenimden Kartal'ın tenime gömdüğü dokunuşlar gibi kayıp geçtikçe nefesim de suyun akışı gibi hızlandı. Geceyi düşünmek karnıma ağrılar sapladı, yanaklarım eriyecek gibi sızlamaya başlamıştı.

Kardelen'in bizimle ilgili düşüncelerini Sibelay'ın ağzından dinlemek garipti. Onun abisi ve benimle ilgili bu tarz istekleri olduğunu hiç bilmiyordum, bana bundan hiç bahsetmemişti, imasını da yapmamıştı. Bazen bizimle dalga geçer, ayrı ayrı bizi ne kadar sevdiğinden bahseder, abisini överdi ama konu hiçbir zaman bu kadar derine taşınmamıştı.

Tenim yeniden utançla dolunca suyu kapatıp, saçlarımı yumruğuma dolayarak suyunu sıktım. Şampuanın kokusu burnumu gıdıklamıştı. Her zaman kullandığım şampuan değildi ama epey güzel bir kokusu vardı, binlerce çiçeğin bir araya gelerek oluşturduğu bir tacı başıma takmışım gibi hissettiriyordu.

Her ne kadar suyun altında uzunca bir vakit geçirmiş olsam da damağımdaki içki tadı bir kenara dursun, damarımda dolaşan alkolü hâlâ hissediyordum. Gece olduğum kadar gevşemiş durumda değildim, hatta gece alkol aldığıma lanet bile ediyordum çünkü başım her ne kadar suyun altından yeni çıkarmış olsam bile parçalanacakmış gibi ağrıyordu. Boğazımdaki kuraklık hissi yeniden baş gösterince bedenimi havluya sararak banyodan çıktım. Kartal odada değildi, Casper gece üzerinde uyuduğu yastığın çaprazındaki mama kabına kafasını sokmuş homurdanarak küçük mama tanelerini parçalıyor, onları yiyordu. Gözlerimi yeniden cam duvara çevirip beyaza gömülmüş ormanı izleyerek bedenimi küçük havlu yardımıyla kurulamaya başladım.

bedenimi küçük havlu yardımıyla kurulamaya başladım.

Güneşin [illegible] gibi bir ürperti geçti, ardından o ürperti yerini sıcak bir tipiye bırakarak ruhumu kavurdu. Siyah, saten çarşaf karışık hâldeydi, dağınık görünüyordu ve biraz daha dikkatli baktığımda, tırnaklarımı saplayarak çıkardığım her bir iz, üzerinde bir yırtıcının bıraktığı pençe izleri gibi duruyordu.

Yanaklarımın içini dişleyerek bakışlarımı cama çevirdim ve çok geçmeden bu düşüncelerden uzaklaşmam gerektiğini düşünerek beyaz

bir iç çamaşırı takımını bedenime geçirdim. Beyaz, balıkçı yaka, ince bir kazak giydim, bacaklarımdan yukarı çektiğim siyah kot, bir tayt kadar sıkıydı ve tenimi ikinci bir deri misali sarıyordu. Postallarımı da tekrar ayaklarıma geçirip ıslak saçlarımı kazağımın içinden çıkararak omuzlarımın üzerine serdim. Saçlarımı kurutup taramak birkaç dakikamı bile almamıştı, dışarıda havanın evin içindeki sıcaklığın aksine soğuk olduğunu bildiğimden kalın bir yelek giyip odadan çıkarak merdivenlere yöneldim. Sanırım artık birileri uyanmış olmalıydı. Çekimser adımlarla merdivenleri inerken, merdivenlerin hemen sonunda, holde Neslihan'ın telefonla konuştuğunu görmüştüm. Beni fark edince kafasını kaldırıp gözlerini yüzüme çevirdi ve sıcak bakışlarına samimiyet eklendi. Bana yavaşça göz kırptı, ardından telefonla konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

Muhtemelen bok gibi görünüyor olmalıydım. Feci derecede akşamdan kalmaydım, ne kadar duş almış olursam olayım tazelenmiş de hissetmiyordum kendimi. Bacaklarımda da tarifi mümkün olmayan bir uyuşukluk hissi vardı. Basamakları inerken eklem yerlerinden kırılacaklar gibi hissetmiştim. Neslihan'ın yanından geçerken ona gülümsedim, yemek odasının çift kanatlı buzdan camlarının arkasındaki gölgelerden anladığım kadarıyla kahvaltı sofrası hazırlanıyordu. Gördüğüm abartı karşısında kaşlarımı kaldırarak holün sonuna doğru ilerleyip yavaşça çıkış kapısına doğru yöneldim. Biraz hava almak, belki de biraz çiftliğin sınırlarında yürüyüş yapmak istiyordum. Yağan kar erimeden hemen öncesinde kendimi beyazlığın içine bırakmak iyi bir fikir gibi geliyordu. Kartal neredeydi?

Kafamın içinde yanan soruyu geriye atmaya çalışarak çıkış kapısını açacaktım ki, Burak bir anda arkamda belirip, "Aaa, Lavin," dedi telaşla, irkilerek ona dönüp sakin tutmaya çalıştığım ama beti benzi atmış bir yüzle ona baktım. "Günaydın."

"Günaydın?" dedim ama sesimde de gözlerimde de soru işaretleri vardı.

Elini ensesine atınca belim kadar kalın olan kolu daha da şişti. "Şey, erken uyanmışsın?"

"Açıkçası ben uyandığımda henüz evde kimse uyanık değildi." Tam sırtımı dönecektim ki Burak elini kaldırıp aklına bir şey gelmiş gibi yüzünü buruşturdu. Durup ona baktım.

"Şey ya," dedi, bir süre bir bahane arıyormuş gibi eli havada bekledi, sonra gözleri kapıya doğru kaydı ve kapalı olan kapının arkasından bir gürültü büyüyerek her yana dağıldı. Başta bu gürültünün nereden geldiğini anlayamadım, sonrasında çiftliğin büyük demir kapısının açıldığını fark edip meraklı gözlerle arkama doğru baktım. Tam kapıyı açacaktım ki, "Dur dur," diyerek durdurdu beni Burak. "Şimdi açma. Yani şey... Sana Sahra'ya yazdığım şiirimi seslendirmek istiyorum..."

"Ne?"

"Sahra'ya yazdığım şiiri..."

"Bana değil de Sahra'ya seslendirmen daha doğru olmaz mı, Burak?"

"Değil mi?"

"Evet." Ona garip garip bakıyordum.

"Doğru dedin."

"Biri geldi sanırım," dedim, bakışlarımı tekrar kapıya çevirip elimi kapının koluna doğru uzattım.

"Aman ya, birileri hep gelir, birileri de hep gitmez mi zaten be, Lavin?"

"Öf, ne diyorsun ya? Zaten kafam kazan gibi," dedim yüzümü buruşturarak.

"Kazanda da aşure ne güzel olur şimdi değil mi ya?"

"Burak ya," diyerek ona doğru döndüm. "Hâlâ dünkü içtiklerinin etkisinde falan mısın?"

"Ya Lavin." Burak kollarını açtı. "Biliyor musun ki unutulanlar unutanları asla unutmazlar?"

"Peki."

"Lavin son bir şey daha..."

"Söyle," dedim bezmiş bir sesle.

"Bir berber bir berbere gel beraber ne demiş?"

"Birlikte bir berber dükkânı açalım demiş."

"Doğru," dedi Burak ciddi bir şekilde başını sallayarak. "Peki açmışlar mı?"

"Burak, bize ne berberlerden ve dükkânlarından?"

"Öyle deme şimdi, Lavin. İleride Allah korusun ya bir karantina dönemi gelse, mesela diyorum, Kartal yaban gibi gezse evin içinde, hoş mu? Berberler önemli."

"Aa!" Sahra birden çığlık atarak bize doğru koşunca yüreğim ağzıma indiğinden, bir adım geri çekilip dehşet dolu gözlerle Sahra'ya baktım.

"Burak, benim Jumbo boy şövalyem, bana yazdığın şiiri seslendirirken Lavin'in de bize eşlik etmesine ne dersin?" Bana baktı. "Şahsen bana uyar. Lavin. Dinle."

Burak, Sahra'yı belinden tutup kendine çekti ve "Evet," dedi abartılı bir ciddiyetle. "Aşkımızın sesini dinle."

"Bana ne sizden?" Onlara cins cins baktım. "Döndürdüğünüz dolabın farkındayım, ne oluyor bakayım?"

"Aa, neymiş?" Burak bana kınayıcı bir bakış attıktan sonra gözlerini Sahra'ya çevirdi. "Bu kadın insanı ne diyor? Bize dolap molap çeviriyor diyor..."

"Biz ve çevirmek?" Sahra başını iki yana salladı. "Esefle kınıyorum."

"Var, var bir şeyler," dedim başımı aşağı yukarı sallayıp, gözlerimi kısarak onlara bakarken.

"Burak, hani beni etkilemek için ilahi söylemiştin ya, yine yap," dedi Sahra ciddi bir sesle.

"Tabii. Sarı Çiçek?"

Bakıştılar.

"Olur, olur o."

"Değil mi?"

Başlarını aynı anda salladılar.

"Aynen ya, iyi o."

"Kartal bir işler peşinde, değil mi?" diye sordum bir elimi belime koyarak. "Dökülür müsünüz?"

"Ben su muyum da döküleyim, Lavin?" Burak'ın sorusu üzerine, Sahra omuz atarak gülmeye başladı.

Dişlerimi öne doğru uzatarak sinir bozucu bir ifade giyindikten hemen sonra, "Kahkaha şelalesi," dedim tatsız bir sesle.

Gözlerimi kısıp elimi yavaşça kapının koluna koyduğum an, birden ikisi de sıçrayarak beni durdurmak için ellerini havaya kaldırdılar. "Açayım mı kapıyı?" diye sordum onlara sinsi sinsi bakarak. "Açarım."

"Açma!" dedi Sahra heyecanla. "Ben bakireyim!"

Bir an Burak da ben de sadece Sahra'ya baktık.

"Birinci sorum," dedi Burak, Sahra'ya dönüp, muhabirlere laf anlatmaya çalışan Ozan Güven mimiği ve elini devreye sokarak. "Bu konunun senin bekâretinle alakası ne? Ne aptal aptal bahaneler bunlar. Lavin sana soruyor mu sen bakire misin diye be salak? Kim inanır

buna? Karşında Kadir İnanır mı var senin? Sen bu kızın çakal olduğunu bilmiyor musun? Be insan kadını?"

Sahra, "Özür dilerim," dedi sadece, şaşkın şaşkın sevgilisine bakıyordu.

"Önemli değil."

"Teşekkürler."

"Sağ olun," dedi Burak, Sahra'ya.

Onlara bakarken kapıyı açtım, soğuk birden bedenime çarptı ve Burak ile Sahra aynı anda, "Hiii!" diye bağırarak bana doğru döndüler.

"Siz ne karıştırıyorsunuz?" Kapıyı ardına kadar açarak bakışlarımı bahçeye çevirdiğimde, bir an zaman tenimi var eden deri gibi soyularak ayaklarımın önüne bir kostüm misali yığıldı.

Pusula tam karşımda duruyor, Pusula'nın siyah yularını Kartal tutuyordu.

Pusula'nın dalgalı yelelerini savurarak, babamı sırtına almış bir şekilde rüzgâra meydan okuyarak koştuğu zamanları hatırladım.

Kalbim acıdı.

Pusula'nın iri, zeytin siyahı gözleri bana çevrildiğinde, gözlerinin içine baktım ve bu, kalbimin içime batmasına neden oldu.

Sanki bir çiftliğin kızgın kumlarla doldurulmuş, etrafı çitlerle sarılı koşu alanındaydım. Pusula, tıpkı yıllar önce göründüğü gibi genç ve dinç hâliyle salınarak çitlere doğru yürüyor, babamın büyük eli ona uzandığı an, siyah, iri gözleri yeniden beni buluyordu; gözlerindeki yansımamı izliyordum. Orada küçük bir kız çocuğuydum.

Şimdi bir çiftliğin bahçesinde, Kartal onun yularını tutarken bana bakıyordu, siyah, iri gözlerindeki yansımamı izliyordum. Burada büyümüş, genç bir kadındım.

Beni tanıdığını fark etmek, bir damla gözyaşının ruhuma bir yağmur damlası gibi akmasına neden oldu. Acının ve geçmişe bir daha dönemeyecek olmanın verdiği çaresizlik, kalbime bir bıçak gibi saplanarak ruhuma oyduğu yaradan sızan kanları damlatmaya başladı. Şimdi gözlerimden ruhuma damlayan gözyaşı ve oyulan yaramdan akan kan damlası birbirlerine karışmıştı.

Kar taneleri yeniden bulutların tenini parçalayarak yeryüzüne düşmeye başladı. Ruhumun buzlarla kaplı duvarlarına çarpmaya başlayan dev dalgalar, sanki yüzümü o dalgaların içine daldırıyormuşum gibi

tuzuyla gözlerimi yakmaya başladığında, ağlamaya ne kadar yakın olduğumu fark etmiştim.

"Pusula," diye fısıldadığımda, sesim geçmiş denen harabenin üzerine yıkıldı. Verandaya çıkıp birkaç adım daha attıktan sonra bacaklarımın tutmadığını hissederek, şaşkınlık ve biraz da kalp sarsıntısıyla elimi havaya kaldırıp indirdim. "Bu sensin."

Pusula, sanki sesimi de hiç unutmamış gibi bir adım öne çıkarak bana tepki verdiğinde, Kartal omzunun üzerinden ata doğru baktı. Gözlerimi yakan yaşların, kirpiklerimin parmaklıklarını kırarak yüzüme dökülmesine engel oldum ama Pusula beni tanıyordu, şu an ruhuma damlayan her gözyaşını görebiliyor olmalıydı.

Yaşlanmıştı. Onunla ilgili fark ettiğim ilk ayrıntı buydu. Aynı zamanda yorgun görünüyordu ama uzun tüyleri her zamanki gibi parlaktı, aralarına tutunan kar taneleri onun kopkoyu tüyleriyle bir zıtlık yakalıyor ve bu zıtlığı izlemek kalbimi daha da ağrıyla dolduruyordu.

"Oğlum," diye fısıldayıp güçlükle gülümsediğimde, Pusula beklenmedik bir tepki göstererek başını kaldırıp indirdi, yelelerine tutunan kar taneleri dökülerek etrafa saçıldı ve yerine yeni kar taneleri konmaya devam ederken Pusula, gözlerimin içine daha büyük bir dikkatle bakmaya başladı.

Bir adım daha atmaya çalıştığını fark ettiğim an, kalbimi ikinci bir acıyla yüzleştiren, onun topalladığını görmekti. Gözlerim çok kısa bir an uzun, parlak bacaklarına kaydı, sonrasında hızla toparlanarak gözlerine tırmandı. Pusula bunu görmem onu üzmüş gibi sakince gözlerime bakıyordu. Verandanın birkaç basamağını titreyen bacaklarımdaki tüm derman çekilmişken inip, tam önünde durduğumda, artık aramızda bir adımdan bile daha küçük bir mesafe vardı.

Uzanıp ona dokunursam, anılarıma dokunmuş olacaktım.

Uzanıp ona dokunursam, çocukluğuma dokunmuş olacaktım.

Uzanıp ona dokunursam, babama dokunmuş olacaktım.

Birden hisler öyle baskın geldi ki ne zamanı ne mekânı ne de olduğum insanı dinlemedim. Kar taneleri, sanki Tanrı'nın tek bir göz kırpışıyla kor tanelerine dönüşüp yeryüzüne düşerken soğuğun etkisiyle küle dönüşüyor, saçlarıma tutunan kar taneleri değil, kül taneleri oluyordu. Kollarımı Pusula'nın zarif boynuna dolayarak ata sarıldığım-

da, sanki buna ihtiyacı varmış gibi başını eğdi ve parmaklarımı onun alnının biraz altına bastırarak onu okşadım.

"Oğlum," diye fısıldadım ona sıkı sıkı sarılarak tüylerini okşarken. "Seni özledim." Fısıltım şimdi kimsenin duyamayacağı kadar zayıftı. Sadece kendim duyabilirdim ve belki mümkünse, belki Kartal da duyabilirdi. Gözlerimde biriken yaşlar içimde uzun süre hapsoldukları için artık göz bebeklerimi yakıyordu. "Ölmemişsin, hayattasın."

Babamın Pusula'nın parlak tüylerini okşarken, gözlerinin elasına vuran güneşle bana baktığı anı hatırladım. Gözleri öyle elaydı ki, harelerine yeşil değil, sapsarı bir güneş oturmuştu da güneş gözlerini kıskanıp tüm ışıklarını ona silah gibi doğrultmuştu. Eliyle gözlerini saklarken birden gözlerine bahar geldi, işte o an gözleri artık çam yaprağı yeşiliydi. *"Bırak zaman olması gerektiği gibi aksın, bal gözlüm,"* demişti, parmakları Pusula'nın başını okşamıştı, şefkati Pusula'nın tüylerine dağılmıştı. *"Bir gün aşk, bu güneş gibi gözünü aldığında, zamanı yine avuçlarının içinde sıkıca tutacak ama asla durduramayacaksın."*

"Ama baba, ben senden başkasına âşık olmam ki," diye fısıldadı o çocuğun babasının gölgesinde güneşten korunan sesi. Bu ses benim sesimdi.

Babam bir adım geri çekilerek güneşi üzerime devirdiğinde, gözlerimin içini bir anda yangın yerine çeviren güneş yüzünden elimi yüzüme siper edip yüzümü buruşturdum.

"Bekliyor muydun önünden çekilmemi ve gözünü güneşin almasını?" diye sormuştu bana, yüzünde o her zamanki mükemmel gülümsemesiyle.

"Hayır," diye fısıldamıştım.

"Göğsünü genişletmek için geldiğinde, senden izin istemeyecek, aynı bu şekilde."

Göğsümü genişleten o adama baktım.

Dudaklarında ağır bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Pusula'nın başını okşayarak çekilirken de gözlerim onda kalmaya devam etti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım sadece dudaklarımı oynatarak.

İçleri iri, çekik gözlerini kısıp, uzun kirpiklerinin gölgesini göğsüme indirerek bana derin derin baktı.

"Onu nereden buldun?" Gözlerimi Pusula'ya çevirdim. "Onu öldürmemişler."

"Antalya'da belli çiftlikler vardır, bulmak çok zor olmadı," dediğinde dikkatini fark etmek boğazımı kurutmuştu. Gözlerimi Pusula'ya çevirdim. "Pusula'nın hayatına son vermemişler çünkü..."

Sustu, sessizliği beni irkiltince omzumun üzerinden ona baktım.

Gözleri bendeydi ama söyleyecekleri dilinin ucunda idam edilmeyi bekleyen mahkûmlar gibi olmalıydı.

Bir süre sadece sustu.

"Baban bir gün senin ya da senin için onu almaya gelen birinin olacağını söylemiş," dediğinde duraksadım, Kartal da duraksadı. "Oradakilerden biri bunu hiç unutmamış, Pusula'yı sık sık babamla gittiğimiz bir çiftliğe nakletmişler ve öyle işte..."

Gözlerim yaşlarla parlasa da Kartal bunu görmezden geliyor gibiydi. Bakışlarımı tekrar Pusula'ya çevirdim. "Bunca zaman beni mi bekliyordun?"

Pusula topallayan bacağını yavaşça kaldırıp bir adım daha atınca yeleleri saçlarıma sürtündü.

Kartal, "O biri olduğum için mutluyum, Lavin," diye fısıldayarak ellerini belimin kenarlarına yerleştirdiği an, gölgesinin beni altına aldığı andı. Pusula'nın siyah gözlerini izlerken başımın arkasını onun çenesine bastırıp sessizce yutkundum.

"Ben de mutluyum," dedim kara zorla. "O sen olduğun için."

Bir süre Pusula ile ilgilenmiştim. Sonunda onu dinlenmesi için diğer atların yanına götürdüler ve onun için boş bir yer ayarladılar. Kartal ile çiftliğin bahçesinde volta atmaya başladığımız sırada Alper de gelmişti ama içeride kahvaltı yapıyordu. Karla kaplı koruluğa yöneldiğimizde, yanaklarımın içini ısırarak, "Baksana," diye fısıldadım, dalgın gözleri çok geçmeden beni bulup yüzümü izlemeye başladı. "Pusula'yı buraya kadar nasıl getirdin?"

"Biraz uzun işti," dedi, ensesini kaşıdı. "Hatta bugün gelmeseydi biraz hayal kırıklığına uğrardım. Rahat bir yolculuk yaptı, merak etme, gayet geniş bir tırda getirildi."

Birkaç adım daha atıp duraksadım. "Peki artık ona ne olacak?"

"Burada kalacak," dedi, birden kaşlarını kaldırarak ona baktım. "İstediğin zaman onu görmeye geleceksin. O artık senin."

"Ama Zafer amca?"

"Rahatsız olmayacak," dedi. "Bunu teklif eden zaten oydu. Pusula'nın burada kalmasını yani..."

Yanaklarımın içini dişledim. "O da biliyordu yani."

"Herkes biliyordu."

Karları yararak ilerleyen bir başka adım sesi duyduğum anda, omzumun üzerinden arkama baktım. Yunus Emre bize doğru yürüyordu, üzerinde dün gece giydiği ince ve beyaz gömlek vardı, altına ise öylesine bir kot geçirmişti. Saçları dağınık, gözleri uykudan mı yoksa uykusuzluktan mıdır bilinmez şişliklerle doluydu.

"Bu işin içinde sen de vardın," dedim ona kötü kötü bakarak.

Bana gülümsedi. "Ben her zaman, her şeyin içinde olan adamım," dedi ukala bir tavırla. "Günaydın. Pusula'yı gördüğün anı kaçırmışım, tüh..."

Dünün aksine daha aydınlık bir ifade takındığını fark etmemek imkânsızdı. Bir süre sonra, "Eminim Pusula'yı gördüğün an, Leyla'nın Bulut'a baktığı gibi ağlak bir suratla bakmışsındır," dediğinde, dudağındaki o küçük kıvrıma donuk bir şekilde bakakaldım. Ondan ilk kez bu kadar net bir şekilde bahsetmesi, kalbimi iki taşın arasında ezmekle eş değer bir histi.

Adını söylerken sesi titremiş miydi yoksa bana mı öyle gelmişti?

Bu aşk onun göğsünü her gün biraz daha genişletiyordu.

Bunu anlayabiliyordum.

Titreyen ellerini fark edince bakışlarım ellerine kilitlendi, bunu fark ettiğimi anlamış gibi ellerini ceplerinin içine saklayıp başını havaya kaldırdı, ara sıra serpiştirerek dökülmeye devam eden kar tanelerine baktı.

Gözlerim Kartal'a doğru kaydığında, bana değil, arkadaşına baktığını görmüştüm. Yüzündeki ifadeden bir şeylere çıkarım yapmak imkânsızdı, sadece sakin gözlerine yayılmış belli belirsiz bir kederle Yunus'u izliyordu.

Dudaklarımı yaladıktan sonra cesaretimi toplayıp, "Bence burada olduğun için mutlusun," diye fısıldadım, başta çekimser çıkan sesim, Yunus'un dudaklarındaki o tebessümün genişlemesiyle göğsümdeki ferahlığın içinde boğulup yok oldu.

"Bana bunu dün geceden önce söylemiş olsaydın, senin kafayı yemiş olduğunu düşünürdüm, Lavin," dedi sağlam bir sesle. Sonra durup, başını omzuna doğru düşürerek düşünceli gözlerle koruluğa baktı. "Ama şimdi evet, mutlu hissediyorum." Başını iki yana sallarken yü-

zünde hâlâ o ifade stabil bir şekilde varlığını koruyordu. "Attığım her adım ama her adım," Kelimelere bastıra bastıra kafasını salladı, "sanki her adım beni ona çıkaracakmış gibi hissediyorum. Burada her yer Leyla. Her yerde Leyla var. Her yerde gözleri," gözlerini yumdu, "kokusu," derin bir nefes aldı, "gülüşü," dudakları yukarı kıvrıldı, "sesi var."

Sesi, anılarının onlarca beyaz çarşaf gibi serili olduğu bir terasta dolaşıyor gibi çıkmıştı. Sanki her bir çarşafı aralayıp içinden geçtiğinde, Leyla'nın bir görüntüsüyle karşılaşıyordu. Yunus Emre'nin dudaklarındaki buruk gülümsemeyi izlerken kendimi birdenbire hiç olmadığım kadar yorgun hissettim.

"Leyla'sız çok zor," dediğinde gözleri hâlâ kapalıydı. Birkaç kar tanesi kaşlarına, kirpiklerine ve dudaklarına tutundu, saniyelere meydan okuyan kar taneleri, zaman gibi kaybolup yok oldu ama geride dokunuşları kalmıştı. Gözlerini açıp gökyüzüne baktı. "Ama Leyla'sız da yaşanıyormuş." Bu onun çok canını yakıyormuş gibi yutkundu, âdemelması boğazında bir bıçak gibi hareket edip kaydığında, bunun onun canını yaktığını düşündüm. "Leyla'ya öyle bir tutunuyorum ki, olmasa da var edebiliyorum onu. Delirmiş olabilir miyim? Delirdiysem Leyla'ya olan aşkımdan delirdim."

Zaman onu sırtında iki büyük kılıçla, hiç canı acımıyormuş, yarası yokmuş, hiçbir zaman da olmamış gibi ilerletmeye mecbur etmişti ama ben baktığımda sırtında kanat gibi saplı duran kılıçların kabzasını görebiliyordum.

"Delirdim, değil mi?" Soru işaretini taşıyan kahverengi gözleri gözlerimin önüne, bir çocuğun dizlerinin üzerine düşüp dizlerini sıyırışı gibi düşerek yara bere içinde kaldığında, sadece yutkunabildim. "Biliyorum," dedi, "ağzımın kenarları kıvrıldı diye gülmüş sayılmıyorum."

Gözlerimi ondan kaçırdığım an derin bir nefes aldı.

"Hayali gerçeğinden daha çok korur beni," diye fısıldadı. "Gerçeğinden kendimi saklayabilirdim ama hayali hep benimle."

"Kardeşim, delirmedin," dedi Kartal yavaşça. "Sadece bu aşk için ruhunu... Bir ruh verdin."

Yunus, başını aşağı yukarı sallarken bize bakmıyordu.

"Canımı da verirdim." Elleri ceplerindeyken kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Kaçamıyorum senden Allah'ın belası." Yutkundu. "Tanrı'nın cezası." Gözlerini yere doğru düşürürken, bir gökdelenin

en tepesinden kendini boşluğa bırakan bir insan canlanmıştı gözümde. "Kaçamıyorum bizden."

Onu ilk defa bu kadar açık görüyordum sanırım. Yani bu kadar her şey yolundaymış gibi görünürken ama içten içe parçalanıp, parçalarını kelimelerin sırtlarına bağlayarak özgür bırakırken...

"Alper bile aklıma onu getiriyor," dedi kendiyle alay ediyormuş gibi. "Dün, eskiden yüzünü yalnızca bir defa gördüğüm insanlarla denk gelmiş olmama rağmen," durdu, kelimeleri toparlayamıyor gibiydi, "yüzünü bir kez onun yanındayken gördüğüm için bana onu hatırlatan insanlar vardı. Çok zor Kartal, bazen size bakınca bile onu görüyorum."

İtirafı Kartal'ın yüzündeki kanın bile çekilmesine neden oldu. Bir müddet süren sessizlik, Kartal'ın kelimelerin yerini bulamamasıyla derin bir ıssızlığa dönüşmüştü. Yunus, bu zaten hâlihazırda beklediği bir şeymiş gibi tekrar yürümeye başladığında, gerisinde kalan bizdik ama çok geçmeden bizim de adımlarımız olduğu yerden sökülerek onu takip etmeye başladı. Bir ara Kartal omzunun üzerinden bana baktı, benim de gözlerim onun gözlerine değince anlamlar bir trenin tekerleklerinin kestiği raylara dönüştü. Hiç tepki vermedim, Kartal da vermedi ama gözlerimiz tepkisiz değildi.

Bir süre koruluğa doğru yürüdü, sonunda adımlarını sonlandırdığında aramızdaki mesafe kısıtlanmıştı. Kafasını kaldırıp yüksek, ince bedene sahip olan çam ağacının dallarına baktı, ardından da gökyüzüne... Kar taneleri irili ufaklı parçalar hâlinde gökyüzünden yeryüzüne dökülmeye devam ediyordu. Kar taneleri yeryüzüne tutundukça, cennetin buz gibi suları cehennemin kapılarından sızarak alevlerin üzerine yayılıyordu sanki. Yunus Emre'yi izlerken, hissettiğim yorgunluk birkaç kat daha çoğaldı.

"Bana kafanızı yormayın," dedi sonunda konuştuğunda. "Ben alıştım."

"Elimizden kafa yormaktan fazlası gelse keşke," diye mırıldandım, gözlerim Yunus Emre'ye mıhlı bir şekilde onu izlerken, kirpiklerim sanki kalın meşalelerdi ve her bir ifadesi belleğime kaydedilirken o meşaleler alev almaya başlıyordu.

Konuyu değiştirmek istiyormuş gibi, "Seni vuran kişiyi bulmamız gerek," dedi, sesi karman çormandı ama yine de zihnimi biraz olsun ondan koparmayı başarmıştı. Zaten bunu amaçlıyor olmalıydı. Başarmıştı.

"Konu bu değil," dedi Kartal gerilmiş gibi.

"Evet," dedi Yunus Emre bize bakmadan. "Konu bu. Lavin'e bunu yapanın öylesine biri olmadığına hepimiz hemfikiriz. Bu işin peşinde olduğunuzu bilen, bu işin peşini bırakmanızı isteyen, yolunuzu şaşırtmaya çalışan biri."

"Sadık Parlak'ı suçlamamızı isteyen biri," dedim başımı sallayarak. Sessizce zihnime döndüm, zihnimin dibine çöken düşüncelere avuçlarımı uzattım ve o düşüncelerin ne kadar eskiye dayandığını, parmak uçlarıma bulaşan tozları hissettiğimde anladım. "Boş ver bunları, şimdi sırası değil."

"En başından beri amacınız neyse, sırası o," dedi Yunus Emre. "Amacınızdan sapmayın. Sizinle oyun oynamaya çalışan biri ya da birileri var. Bulmamız gerek."

Kartal'ın dişlerini sıktığını görmesem de hissettim. Omzumun üzerinden ona baktığımda bu düşüncenin ne kadar doğru olduğunu görme şansım olmuştu. Bakışlarını arkadaşından uzaklaştırmadı ama planları zihnine serpilmiş toz şeker taneleri gibiydi ve karıncalar, yani düşünceleri, o düşüncelere akın ederek onları farklı noktalara taşımaya başlamıştı.

"Bu konuyla ilgili konuşmaya gerek yok," dedi Kartal, yine bir şeyden çok eminmiş gibi konuşuyordu. Bir şeyleri biliyor olduğu düşüncesi, ayak bileklerime zehirli bir yılanın kaygan gövdesi gibi dolanarak beni bağladı. Bildiği şey tam olarak neydi? Bunu ona sormadım çünkü zaman beni bu cevaba kendi adımlarımla götürsün istiyordum. Hoş, sorsam bile Kartal'ın beni tatmin edecek bir cevap vermeyeceğine emindim.

Yunus Emre derin bir nefes aldı. "Bu işi tek başına halledemezsin."

"Tek başıma olduğumu kim söyledi?"

"Başını belaya sokmana da izin vermeyeceğim."

"Yeterince belada," dedi Kartal sabit bir sesle. "Şu an benim için tek büyük sorun, Emir'in bir şeyleri biliyor olması, gerisi sikimde değil, ben hallederim."

"Neyin oranda olup olmaması benim umurumda değil," dedi Yunus Emre, sesi sertti. "O kadar fazla oyuna daldın ki, oynaman gereken elleri kaçırıyorsun."

"Kaçırdığımı kim söyledi?" Kartal gerilmişti, bu hâli bir şeyi bildiğini daha da belli ediyordu.

Yunus Emre derin bir nefes aldı. "Alper bir şeyler biliyor mu?"

"Lavin'e hastane olayından bahsettim," dedi Kartal sert bir çeneyle. Kartal'ın gözleri beni buldu ve bir açıklamaya daha ihtiyacım olduğunu düşünmüş gibi konuştu. "Alper o hastanenin acilinde doktorluk yapıyor."

"Tüm olup bitenleri biliyor mu?" diye sordum tıpkı Yunus Emre gibi.

"Hayır," dedi Kartal, "ama o hastaneye girmem konusunda yardım edecek bana, biliyorum."

Bir an afallayarak, "Onu kullanacak mısın?" diye sordum.

"Hayır," dedi bana cehennem ateşinde yanmış gibi öfkeyle bakarak. Bir an bu öfkesine anlam veremedim, sorduğum soru açık ve netti, Alper'i kullanmak demek değil miydi bu yaptığı? Damarlarımda akan kandan daha hızlı bir şekilde benden kopan gözlerini Yunus'a çevirdi. "Ona her şeyi anlatacağım. Yardım edip etmemek ona kalmış."

"Alper sen ona bir sebep vermesen de senin için bunu yapar," dedi Yunus, sesi soğuktu. "Onun dostluğu gerçek, biliyorsun."

Sadece Kartal için değil, *onun* için de yapar, dedim içimden.

Kartal'ın öfkesi zihninde kıtalara ayrılarak mantığıyla bütünleşti. Bakışlarını bana çevirdi, siyah saçlarına tutunan kar tanelerinin gitgide çoğaldığını fark etmiştim. "Şu hemşirelik konusu..."

"Hukuk okuyordum," dedim ikilemde kalmış bir sesle.

"Ben sana gereken her şeyi öğretirim. Zaten kimsenin sağlığını tehlikeye atmayacağız, sen benimle birlikte işe giren, benim asistanım gibi bir şey olacaksın."

"Direkt telefonlarına bakan bir yardımcı gibi giremiyor muyum? Hemşire benim için çok fazla."

"Bu işleri genelde hemşireler yapar o tarz hastanelerde," dedi. "Yani en azından birinden kan almayı bilen, iğne vurabilen biri olman gerekir. Kadroya katkısı olmayacak insanları fazlalık görürler."

"Lavin'e bu yaştan sonra hızlandırılmış hemşirelik eğitimi mi vereceksin?" Yunus Emre'nin sorusuna yayılmış şaşkınlık dolu sesine hak verdim. Bunu becerebilir miydim hiçbir fikrim yoktu. Her şeyi daha da çıkmaza sürükleyip boka döndürmek istemiyordum.

"Bu işi mahvedecek biri varsa, o sen ol istiyorum," diye itiraf ettim. "Ben değil. Eğer mahveden sen olursan, toparlamamız kolay olur ama mahveden ben olursam, kendimi affetmem. Senin gibi değilim."

"Benim gibisin," dedi Kartal her bir harfin üzerine basarak. "En başından beri hep benim gibiydin."

"Sana hayır demeyi bilmiyorum," diye itiraf ettim, birden bu gerçek beni öyle çok öfkelendirdi ki kendi dişlerimi birbirleriyle kıracakmışım gibi sıkıp gözlerimi farklı bir noktaya çevirdim. Bütün hisler ağır bir şekilde içime çökmüştü; tıpkı gece gibi...

"Biliyorum," dedi, bunu böbürlenerek değil, bir gerçeğin farkındaymış gibi söylemişti. "O yüzden ne zaman ihtiyacım olsa, kimseye gelemeyen bir adamken kalkıp senin kapına gelebiliyorum."

Yunus Emre duraksayıp Kartal'a baktı ama Kartal tüm bu kelimeleri sarf ederken Yunus Emre'nin varlığını önemsememişti bile. Sanki kimse yoktu.

O ve ben vardık.

Sadece biz vardık.

Omuz silkip, kabullenmiş gibi başımı salladım ama endişe hâlâ kalbimi altına alan bir gölge gibi göğüs kafesimde dikiliyordu. Gökyüzünden düşen kar taneleri, güneşi dondurmuştu da güneş, ay gibi gökyüzünde beyaz bir şekilde asılı kalmıştı. Bir süre sonra bulutlar dağıldı, kar yağışı kesildi ve çiftlik evine döndük.

"Sizin varlığınıza da alıştım, şimdi bu koskoca evde yine yalnız başıma kalma zamanı," dedi Zafer amca, hüzünlü gözlerle verandaya dikilmiş bizi izlerken. Casper kucağımdaydı, yüzünü omzuma yaslamış derin bir uykuya dalmıştı ve güneş, karların üzerine sıcak avuçlarıyla dokunup karları kristal parçaları gibi ışıldatmaya başlamıştı. Yine de hava soğuktu. İçimde alıştığım bir yeri terk etmenin burukluğu olsa da buradan kopmanın zamanı geldiğini bildiğimden bu gidişi normal karşılıyordum.

Gözlerinin kenarlarını kaplayan deri kırışana dek gülümseyip, "Pusula bana emanet," dedi bana. Gülümsedim, biliyordum. Pusula'yı gitmeden önce görmüştüm, onunla vedalaşmıştım ve yakında onun için tekrar gelecektim. "Emre, kendine dikkat et," dedi Zafer amca, ardından genişçe gülümseyip elini kaldırarak bize el salladı.

"Sen de öyle," dedi Yunus, dudaklarında buruk bir tebessüm barındırıyordu. Alper'in gri sedanı çiftliğin bahçesindeki taşları ezerek ilerlediğinde, omzumun üzerinden ona doğru baktım. Sanırım o da bugün bizimle birlikte İstanbul'a geri dönüyordu. Bundan sonraki yolumuzda onun da bizimle olup olmayacağını merak ediyordum ama Yunus'un anlattığı kadarıyla, doğuracağı sonuçlar ne kadar ağır olursa olsun Alper bizimle bu yola çıkardı.

Toprak'ı arada bir görmeme rağmen her görüşümde üzerime bir ağır çöküyordu. Alper her an bizimle olacaksa, onu her gördüğümde üzerime çökecek olan o benzer ağırlıkla nasıl baş edecektim? Bana her an Kardelen'i hatırlatacak birini daha hayatıma almıştım.

Kartal cipe doğru yürürken, "Hadi, Lavin," diye seslendi bana. Başımı sallayarak Casper'ın rahatını bozmadan ona doğru dönüp cipe doğru ilerledim. Ben cipin ön yolcu koltuğuna bindiğim an, Casper gözlerini açıp tırtıklı diliyle yanağımı yaladı. "Sen arka koltuğa, ayrıca yalayıp durma onu," diye söylendi Kartal. Emniyet kemerini takıp, tavan aynasını aşağıya indirdi. "Arka koltuğa koy onu, uyusun."

"Onu arka koltuğa koyar mısın?" diye düzelttim onu, ona dik dik bakarak.

Derin bir nefes aldı. "Hadi da," dedi birden şiveyi kaydırarak, gülecek gibi olsam da dik dik bakmayı sürdürdüm.

"Mısın."

"Koyar mısın?" diye düzeltti bayık gözlerle bana bakarken.

"Casper'ı arka koltuğa koyar mısın?" Pis pis gülümsedim. "Bilal'e anlatır gibi anlattırıyorsun."

Dudaklarını ağzının içine yuvarlayıp gözlerini devirerek sabır dilendi. Ardından, "Bebeğim," dedi dişlerinin arasından. "Casper'ı arka koltuğa koyar mısın?"

"Koymam."

"Ulan neden?"

"Çünkü biraz agresif bir istekti," dedim. "Daha ılımlı olman gerekir."

"Lavin, beni manyak etmek istiyorsan başardın, hadi."

"Yo."

"Bebeğim, Casper'ı arka koltuğa koyar mısın lütfen?"

"Lütfen demen hoşuma gitti, bir daha yap."

Dudakları alayla yukarı büküldü, bu beni de anlık gülümsetti. Casper'ı arka koltuğa bıraktıktan sonra emniyet kemerimi bağladım ve cipin tekerlekleri, zamanı içinde çeviriyormuş gibi hızlıca dönerek altındaki karla kaplı taşları etrafa dağıttı. Çiftlikten çıkarken güneş bir cam kristali gibi aracın camından içeri sızıyor, geride bıraktığımız karanlık tekrar o tünelin diğer ucunda yeniden bizi bekliyordu.

Yol boyunca pek konuşmamıştık. Sanki aramızda bazen sessizlik duvarı oluşuyordu ama o duvarda da biz yan yanaydık. O duvara sırtımızı yaslıyor, omuz omuza oturup sadece kelimeleri izliyorduk. Kelimeler bir çöl kumuna dönüşüp dilimizin iklimini kavurduğunda, kalbinin atışları bana yolu gösteren ışıktı.

Alper'in bizi sollayarak geçtiğini görünce bakışlarım dalgın bir şekilde araçtan dışarı çevrildi ve derin bir nefes aldım. "Alper'i de katacağız, öyle mi?" Sorum çaresizliğin gölgesi gibiydi. Kartal sadece sustu, bir sonraki cümlemin ya da sorumun ne olacağını merak ediyor gibiydi. Başımı cama yaslayıp yutkundum. "O da seni haklı bulacak."

"Haklı bulmasa da bir şey değişmez, bana yardım eder," dedi, sonra bunu istemiyormuş gibi dişlerini sıktı. Kartal öyle bir adamdı ki, aslında kimsenin yardımını istemiyordu. Onun yardıma ihtiyacı yoktu, onun çıkışa ihtiyacı vardı. Sonunu görmeye ihtiyacı vardı.

"Alper'in varlığını diğerleri de görecek mi?" Kuruyan dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Diğerleri derken?"

"Emir ve diğerlerinden söz ediyorum."

"Elbette," dedi Kartal, bunu önceden planlamış gibi duruyordu, afallasam da bunu ona belli etmekten kaçındım. "Alper her şeyi öğrendikten sonra."

"Alper'e tüm bunları nasıl anlatmayı planlıyorsun?" Birden bu soruyu sorduğuma pişman oldum ama ağzımdan çıkmıştı işte. Gözlerimi anlık kapattım, onu görmek istemedim, yüzüne çizilecek ifadeden kendimi sakladım. Birdenbire onun ruhundaki yorgunluk benim bedenime yayılmış gibi hissetmiştim.

"Bilmem," derken sesinde pek bir duygu yoktu. "Birilerine bir şeyleri anlatırken özel olarak konuşma metni hazırlamıyorum."

Söyledikleri canımı acıttı, ona sorduğum sorunun pişmanlığı daha da çoğalmıştı. "Öyle söylemek istemedim," diye mırıldandım ikilemde

kalmış gibi. "Açıklama yapmak istemiyorum, Kartal, bunu beceremiyorum."

"Senden bir açıklama istemedim," dedi yeniden, duvarların arkasına geçerek konuşuyormuş gibi hissettiğimden gözlerimi açıp ona bakma ihtiyacı duydum. "Lavin, ben sana kendimi açarken bile tam olarak açmadım." Bu cümlesi üzerine gözlerim ardına kadar açıldı, bakışlarım yavaşça ona doğru kaydı. Gözleri bende değil, önünde akıp giden yoldaydı. Direksiyonu daha sıkı kavradığı anda parmaklarını saran damarların kabardığını gördüm, eklemlerinin şişerek kemiklerinin derisini yırtacak kadar çıkıntı kazanışını seyrettim. "Seninle aramızda başlayan bir şey var, bir ilişki?" Durup kaşlarını çattı. "Ama sana açıkça bunun için bir teklifte bulunmadım ya da açıkça bu olalım demedim, olduk, öylece oluverdi. Ben planlamam, olması gerekir ve olur. Sen planlarım dahilinde değildin." Gazı kökleyince araç bir yırtıcının avına atıldığı gibi öne doğru atıldı. "Seni sevmek planlarım dahilinde değildi."

"Anladım," dediğimde, "Biliyorum," dedi. "Beni bir tek sen anlıyorsun." Sonra gözleri beni buldu. "Ama anladığın zamanlar bile kabul et, Lavin, beni en çok sen anlamıyorsun."

Sadece sustum, bu onu gülümsetir gibi olsa da kemikli yüzü bu tebessümü benden kolayca gizledi. Altın tozu rengindeki gözlerini yeniden yola çevirdi.

"Endişelenme," dedi yolu izleyen sakin gözlerini kısarak. "Varlığıyla yaşamaya alıştığım bir şeyi birine anlatmak, ilk zamanlar olduğu kadar zor değil artık."

"Böyle konuşma," diye mırıldandım.

"Kardelen'in yokluğunu kabullenmek zorundayım."

Kaşlarım çatıldı, başımı ona doğru çevirip, gözlerimi kaldırarak yüzüne baktım. Yolu izliyordu. Konuşmadım, sustum. Araç İstanbul'a girene, birlikte kaldığımız evin olduğu sokağa varana, motorunun sesi susana kadar ben de sustum.

Alper'in aracı hemen arkamızda durunca boğazımda bir yumru oluştuğunu hissettim. İstanbul'da kar yoktu ama yağmur yüklü lacivert bulutlar gökyüzünde asılı duruyor, sokak lambaları karanlığın erkenden çökmesiyle ışıl ışıl parlıyordu. Alper'in arabasından indiğini fark edene kadar sessizce olduğum yerde oturmaya devam ettim. Cipe doğru ilerleyip, kafasını uzatarak elini salladı.

"Şimdi mi?" diye sordum kuru bir sesle.

Kartal bana bakmadan emniyet kemerini çözdü ve "Evet," dedi. "Ya şimdi ya da hiç."

Araçtan indiğimizde yorgunluğum daha da katlanarak artmıştı. Gözlerim diğerlerini aradı ama arabalarından eser yoktu. Sanırım bu akşam tek misafirimiz Alper olacaktı. Ona tüm bu olanları anlattıktan sonra bizi bekleyen neydi bilmiyordum ama Alper'i derin bir acının beklediğine neredeyse çok emindim.

"Yalnız ev bayağı iyi yerde, İstanbul'un tam ortasında değil. Ben de bu kısımlara taşınmayı düşünüyorum," dedi Alper enerjik bir sesle. Casper'ı kucağıma aldım ve Alper'e bakmadan bahçenin girişine yöneldim. Kartal da çantaları aldıktan sonra Alper ile birlikte arkamdan bahçeye girdiler.

"Ee, bana ne anlatacaksın sen?" Alper'in sabırsız sorusu karnıma bıçak gibi girip, karnımda oturan tüm hisleri oyduğunda, adımlarımı hızlandırarak binanın girişinin önündeki basamakları tırmandım. Şifreyi girmemle tok bir ses eşliğinde kapı açıldı. Aralarında geçecek diyaloğu duymak istediğime emin değildim.

Casper kucağımda öyle sakindi ki, bir yavru olmasına rağmen ağırdı ama sakinliği onu taşımamı kolaylaştırıyordu. Asansörün çift kanatlı kapısı açılır açılmaz metal yığınının içine girdim, tam kapılar kapanıyorken Kartal elini kapının arasına koyarak kapıyı durdurdu ve kapı tekrar aralandı. Alper ile Kartal asansöre bindiklerinde bakışlarım Kartal'a çevrilmişti.

"Yukarı çıkıp bir şeyler içelim önce, yol yorgunluğu var," dedi Kartal sırtını aynalı cama bastırırken. "Konuşuruz sonra."

"Nasıl diyorsan kardeşim," dedi Alper rahat bir gülümsemeyle.

Kartal'ın gözlerinin bana yaklaştığını hissettiğim an gözlerimi kaçıracaktım ama çok geçti, gözleri gözlerime çivi misali çakıldı. Bakışlarında bir anlam aradım. Belki de bir çıkış yolu... Sessizliği dudaklarına misafir etse de gözleri yine anlamlarla yüklü bir okyanus gibi bakıyordu. Hisleri iki kaşının ortasına bir mezar kazdı, kaşlarını çattığını fark ettim. Bakışları dudaklarıma kaydı, orada çok gezinmeden gözlerime tırmandı ve her şey bir kenara çekildiğinde, var olan adrenalin duygusu tüm bedenimi bir çember gibi sardı.

Ulaştığımız her katın sonunda bir rakam değişiyordu. Alper de sessizleşmişti. Bu onu yılbaşı gecesinden bu yana sessiz gördüğüm ilk andı. Asansörün kapıları açıldığı an Kartal'ın gözleri benden koptu ama bıraktığı hisler bende kalmaya devam etti.

Eve girene dek aralarında alay yüklü konuşmalar geçmişti. Hiçbirine katılmadan Casper'ı hole doğru bırakarak omzumun üzerinden Kartal'a baktım. "Tuvaleti geldiğinde onu dışarı çıkarabilirim ama mama işi ne olacak?"

"Kat görevlisine söylerim, onun için mama alır," dedi Kartal sabit bir sesle. Eliyle holün sonundaki salonu işaret etti. "Alper, geçsene."

"Ciddi ciddi ne zamandan beri İstanbul'dasınız?" Alper karanlık holde dikkatli adımlar atarken sormuştu bu soruyu. Üzerimi değiştirmek için odama geçip, aralarında geçecek muhabbetleri kendi kafamın içinde tamamen sabote ettim ve sesler kesildiğinde derin bir nefes alarak odamın kapısına yaslandım.

Alper'in birçok şeyi öğrendiğindeki yüz ifadesini kestiremiyordum. Diğerleriyle artık arkadaştım, bir şeylere verecekleri tepkileri az çok kestirmek mümkündü ama Alper tamamen sırdı. Bu yüzden bu bilinmezlik beni daha da tedirgin ediyordu. Elbise dolabına ilerleyip, karman çorman düşüncelerle kapağı açarak birkaç parça kıyafet çıkardım. Ev sandığımdan soğuktu, muhtemelen evde olmadığımız günlerde tüm ısıtıcılar kapalı kalmıştı.

Üzerime Kartal'ın kahverengi kazağını geçirdiğim an bedenim o kazağın içinde küçücük kaldı ve kazak kalçalarıma kadar sarktı. Kazağın içindeki saçlarımı dışarı çıkarma gereği duymadan altıma siyah bir tayt geçirdim, tayt her ne kadar pamuk kumaştan olsa da kenarlarındaki çizgiler deriydi. Kalın, bileklerime kadar çekebildiğim beyaz çoraplarımı da ayaklarıma geçirip taytın üzerine çektim ve yorgun bir şekilde karanlık odanın perdesini yırtarak içeri devrilen sokak lambasının güçsüz, turuncu ışığını izledim.

İçeride bir konuşma başladıysa bile onu duyamıyordum. Bir duş almak istesem de Alper'in varlığı şu an için buna engeldi. Her nedense evde yabancı biri varken suyun altına girmek istememiştim, hem bir yanım bu muhabbete dahil olmasam bile izleyicisi olmam gerektiğini söylüyordu.

Peteğe dokunduğum an parmaklarıma buz gibi bir his yayıldı. Evin ne kadar soğuk olduğunu bir kez daha fark ettim. Saçlarımı kazağın yakasından dışarı çıkarmadan odamdan çıktım ve salona doğru yürümeye başladım. Dişlerim nikotinsizlikten kamaşıyordu, acilen bir sigara yakmam gerekiyordu ve yine acilen Alper'in her şeyi öğrenmesi lazımdı.

Kartal, içki dolabının önündeki tezgâhın arkasında duruyordu, bir kadehi tezgâhın önüne koymuş sakince kadehi izlerken, Alper de sırtı bana dönük şekilde koltukta oturmuş elindeki kadehi sallıyordu. Bir yudum aldıktan sonra kafasını kaldırdı. "Hızlı olmadı mı kardeşim?" diye sordu. "Gireli birkaç dakika olmadan üçüncü kadehe geçtin bile?"

Gözlerim hızla Kartal'ın önündeki kadehe çevrildi. Hangi ara o kadar içmişti? Endişe kalbimin damarlarının içinde yürüyen jiletlere dönüştü. Tezgâhın üzerinde duran elinin biraz titrediğini fark etmek bu endişeyi daha da büyütmüştü. Alkole olan düşkünlüğüyle bir defa daha yüzleşmiş gibi hissetsem de kendi kendimi telkin etmeye çalıştım. Sonuçta Alper'e anlatacakları ciddi şeylerdi.

Kartal, bir şişe viskiyi ters çevirince, içki kum saatinin bir odasını terk eden kumlar gibi dökülerek kadehi doldurmaya başladı. Çöl kumu rengini alan gözlerini boşluğa sabitlemişti. Orada ne görüyordu, neyle karşı karşıya duruyordu, neye meydan okuyordu bilmesem de bir an tüm gücümü kuvvetimi toplayıp ona yaklaşmak, saçlarına dokunup okşarken her şeyin iyi olacağını söylemek istedim; her ne kadar hiçbir şeyin iyi olmayacağını bilsem de bunu yapmak istedim.

Kadehini bitirdi.

Sonra Kartal bir kadeh daha doldurduğunda, pencereye kayan gözlerim geceyle karşılaştı. Sokak lambalarının tümü, şehri gökyüzünde yanan yıldızlar gibi yakmaya başlamıştı. Yağmur damlaları güçsüz nabız seslerini şehre bırakarak düşmeye başladı.

Kartal doldurduğu kadehi kafasına diktikten sonra, "Beni çalıştığın hastaneye sokman gerek, Alper," dedi kesin bir sesle, ardından sesine anlık bir öfke yığılır gibi oldu. "O hastaneye doktor olarak girmem gerek."

Alper'in afalladığını yüzünü göremesem de hissettim. Sırtı her ne kadar bana dönük de olsa kafasını kaldırıp Kartal'a baktığını anlayabiliyordum. Kalp atışlarım göğsümün içine yayılarak ölümü hatırlatan bir çığlıkla bağırmaya başladı.

"Oraya giremezsem, benim içime giren şu ağrıyı durduramam." Kartal'ın dudaklarından dökülen kelimeleri havada yakalasam, avucumda koca delikler açılırmış gibi hissediyordum. Kor gibi yanıyordu harfleri.

Alper, sanki Kartal'ın aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi, "Biri sana bir şey mi yaptı?" diye sordu, sesindeki kuşku bir süre sonra bir dalga olup zihnime çarptı ve zihnimdeki gri kayaları daha da koyu bir renge boyadı.

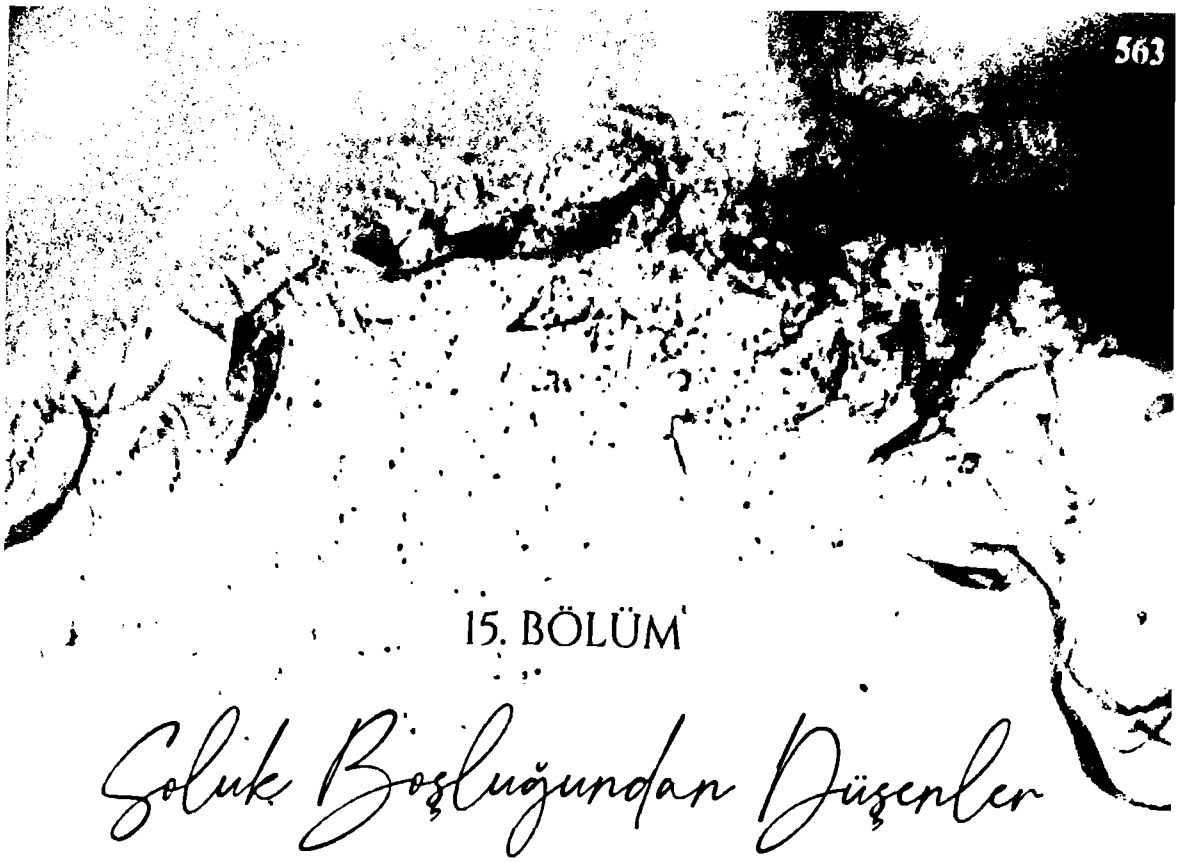
"Kardelen için beni o hastaneye sok," dedi Kartal söyleyecekleri diline bulaşamıyormuş gibi zorlanarak. Kadehi havaya kaldırıp içindeki içkiyi salladı. Kartal gözlerini Alper'in gözlerine diktiğinde bir adım öne çıktım ve Alper, Kartal'a sabitlediği gözlerini kısaca bana değdirip geri çekti. O gözlerde bir anlaşılmazlık, bir karmaşa vardı. Bir de duyduğu ismin onda yarattığı bozgun. "Kartal," dedi birden çok ciddi bir sesle. "Bana ne olduğunu söyle."

"Kardelen ölmedi," dedi tek dileği buymuş gibi. Belki de mümkün olmayacak, bir insanda barınmayacak bir güçle kadehi sertçe sıktı, kadehin camdan derisinde oluşan çatlağı görene dek, güç sadece ruhunda barındırdığı bir şey sanıyordum. Oysa Kartal, gücünü ruhunda taşıdığı gibi, acıyla dövdüğü bedeninde de taşıyordu. Çatlayan viski kadehinden viski sızmaya, bir benzin gibi akarak tezgâha yayılmaya başladı. "Çiçeğimi öldürdüler."

Kartal'ın parmaklarından kan ile birlikte sızmaya başlayan viskiyi izlerken, gözlerinde gördüklerim öyle gerçekti ki, belki de beni Kardelen'i, kimsesizliğime kimse olanı kaybettikten sonra en çok yıkan, Kartal'ın gözlerinde gördüklerim olmuştu. Alper'in parmaklarının arasında tuttuğu kadeh kaydı, dört eşit parçaya kırılıp bir çiçek gibi açılarak zemine yayıldı.

Kartal fısıldadı:

"Benim çiçeğimi öldürdüler."

15. BÖLÜM

Soluk Boşluğundan Düşenler

♪ *Kaldık Böyle, İşgal*

Yüksekte durmuş yerin dibini izliyorsun, seni itseler düşmemek için kanatlarını açarsın ama öyle çok atlamak istiyorsun ki, kanatlarını koparıyorsun.

Çünkü öyle bir tutuşmuşsun ki, hepsinin geçmesine ihtiyacın var.

Bazense kanatlarını koparmana sebep tek bir kişidir.

Başkasının seni itmesini o kadar istemezsin ki, kendin atlarsın.

Yeter ki o itmesin, dersin. O kadar çok korkarsın ki seni itecek kişinin o olmasından, kendin atlar, seni onun düşürmeyeceğine inanmak istersin.

Zihnimde babamın sesi şekillendi, Pusula'nın tüylerini aşağı doğru okşarken dalgın gözlerle, *"Başkasının seni itmesini o kadar istemiyorsun ki, kendin atlıyorsun,"* dedi, dizime yasladığım pamuğu daha sert bastırmama neden olmuştu bu cümlesi.

Gözlerimin yere düşen kelimelerden uzaklaşıp Alper'e dokunduğu sahneler benim için ölüm gibiydi. Gözlerim onun yüzüne tutunana dek geçen o süre zarfında, sanki bin kez ölmüştüm. Sonunda bakışlarım yüzüne yerleştiğinde, gördüklerim yangın yerinin söndükten sonra kalan külleri gibiydi. Öyle çok yanmıştı ki, sonunda sönmüştü ve artık kimse ona yanarken baktığı gibi bakmıyordu. O artık bir enkazdı. Bir kül yeriydi.

Alper'in gözleri kül yeriydi.

Gözlerinde gördüklerim bana ağır geldi, ağzıma dolan külü yutmak zorundaymışım gibi hissettim; sanki hissettiklerimden yükselen alevler sönmüştü de kalan külleri yutup o enkazı içime gömmek zorundaymışım gibi hissettim.

İnsan kendi yandığı hislerin külleriyle boğulur muydu?

Boğulurdu.

Kartal bir kadeh daha doldurdu, içkinin bardağa yayılarak bardağın şeklini alırken çıkardığı ses, zihnime bir yankı sesi gibi dağıldı. Alper'in sessizliğinin odayı sardığını, Kartal şişeyi kaldırıp içkinin akışını durdurduğunda fark ettim. Gözlerim Alper'den ayrıldığı anda, kadehi parmaklarının arasında her an bırakacakmış gibi tutan Kartal'a saplanmıştı.

Kartal'ın parmaklarının kenarlarından akan kanın varlığı kalbimi ağrıtıyordu.

İçki uzun süre kanıyla birlikte tezgâha yayıldı ama buna bakamadım.

"Bu ne demek?"

Alper'in sesindeki sis, bir an için gecenin bir yarısı ormana dalmışım, ormanda tek tutunduğum ayın güçlü ışığıyken her yanı sis sarmış ve görüntüler beyaza bulanmış gibi hissettirmişti. Sisin içinde koşmak zorundaymışım gibi tedirgin hissettiren sesi üzerine ona bakmadım. O, Kardelen'in öldüğünü biliyordu, öldürüldüğünü değil. Kartal'ın altın kahve gözleri bir müddet Alper'e çakılı kaldı, ardından dudaklarını yavaşça yalayıp çatlamış kanlı kadehi dudaklarına yaklaştırdı. Derin bir nefesi burnundan verdiğinde kararından vazgeçmiş gibi çatlamış kanlı kadehi dudaklarından uzaklaştırıp, bir şey söylemeden Alper'e bakmayı sürdürdü.

Kartal, her ne kadar acılar tarafından kuşatılmış da olsa, yıkılması güç, sağlam duvarlarını gözlerinin önüne çekmiş gibi baktığında, herkese, acıya bile meydan okuyabildiğini biliyordum. Yine gözlerinde o meydan okuma vardı ama kadehi tutuşu tam tersini savunuyordu.

Gücü çekilmiş bir Kartal Alaşan.

Bunu kafamda şekillendiremesem de tam karşımda duruyordu işte.

"Kartal," dedi Alper, sesi kül gibi yere yığılıp gerisinde gri bir leke bırakacak sandım. Ona bakma cesaretini kendimde bulamasam da sesi öyle çok şey anlatıyordu ki. "Kartal," dedi tekrardan, kafasında hiçbir şeyi şekillendiremiyor gibiydi. Sesine yayılan o duyguyu derinlerimde hissetmek, beni yorgunluğumla yüzleştirdi. Bakışlarım ona kaydığı an, o enkaz yeriyle karşılaştım. "O söylediğin şeyi söylememişsin gibi ya-

pamaz mısın?" Sorusu öyle ağırdı ki, salondaki o loş ışığı da tamamen yok edip her yeri karanlığa boyamıştı sanki.

Kartal'ın daha fazla konuşmasını istemediğim için, "Duydukların doğru," dedim birden, Kartal elinde kadehle bana baktı, içkisinden tek bir yudum bile almamıştı. Sadece bana bakıyordu, hissediyordum. Alper yutkununca âdemelması boğazını yırtacakmış gibi belirginleşti, durgun bakışları beni içine aldı. "Yüksek dozdan olduğunu zaten biliyorsundur ve onun bunu kullanmayacağını da."

"Kullanmaz," dedi birden oturduğu yerden kalkacakmış gibi, ayağının etrafındaki cam kırıklarına bastı ama kalkmadı. "Kullanmaz o." Gözlerini yere indirdi. "Ne bileyim, arkadaş ortamıdır, anlamamıştır ne aldığını diye ben..."

"Kasıtlıydı," dedi Kartal kendinden son derece emin bir sesle. "O gece sadece onun ölüsü çıktı oradan."

Onun ölüsü çıktı oradan.

Bir cümle, elinde sana doğrulttuğu bir silahla, hedefi kalbine alarak gözlerine acımasızca bakabilir miydi? Bu cümle bana bunu yapmıştı.

Alper devamlı olarak ellerini dizlerine sürterek, "Kullanmaz o," diye fısıldarken yerdeki cam kırıklarına ve yere kan gibi yayılan içkiye bakıyordu. "Kim olduğunu biliyor musun lan?" Alper birden kafasını kaldırıp, o cam gibi parlayan gözleriyle Kartal'a baktı. "Kim? Söyle hayatının içinden geçeyim onun. Kim? Söyle. Söyle de emniyete kadar götürüp, emniyetin kapısında diri diri yakayım onu bir kibritle." Gözleri öyle bir parlıyor, sesi öyle bir çatlıyordu ki. "Söylesene lan."

Korktum. Benim onun gözlerinde gördüğüm o şeyi, Kartal'ın da görmesinden korktum.

"Kim olduğunu sen de bilmek istiyorsan, beni o hastaneye sok." Kartal'ın cansız sesi beni ona bakmaya zorladı. Elinden sızan kan, eklemlerinin etrafından gözyaşları gibi akıyordu. Çok fazla kan olmasa da içim öyle kötü olmuştu ki, telaş kalbimi bir dalganın tuzlu köpüğü gibi kavurmuştu. Kendimi sıktım, onun eline atılmak istesem de şu an yapacağım her şey ters teperdi. Onu biliyordum.

Onu öyle çok tanıyordum ki, kendimin kim olduğunu unutmuştum.

"Hastaneyle ilgisi ne, Kartal?" Alper ellerini kafasının iki yanına koyup, saçlarını delirmiş gibi karıştırdı. "Açık konuşsana."

"Çalıştığın hastane, bir uyuşturucu baronunun ortaklığıyla ayakta." Kartal, çatlak kadehi dudaklarına yaslayıp, öfkesini dindirmek istiyormuş gibi gözlerini yumdu. Kanı bileklerine kadar akmıştı. Çatlak kadehten büyük yudumlar aldıktan sonra kadehi dudaklarından uzaklaştırmadan gözlerini açıp bir süre duvarı izledi.

Alper, bir an ayağının altındaki cam kırıklarına hiç aldırış etmedi ve ayağa kalktı. Çoraplarının altındaki deriyi yırttığına emin olduğum cam kırıkları, gerisinde hiçbir acı bırakmamıştı sanki. Yüzü, fiziksel acıdan çok uzaktaydı, tek hissettiği ruhsal bir acıymış gibi bakıyordu.

"Sana her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatacağım," dedi Kartal ve sonra ekledi: "Bana yardım edecek misin?"

Alper sadece ayakta dimdik durmuş, bir cesedin de ayakta durabileceğini kanıtlar gibi öylece Kartal'a bakıyordu.

"Yardım edecek misin, Alper?"

"Edeceğim," diye fısıldadı, sesi bir bedendi de hiç kaldıramayacağı bir yükün altında kaldığında, tüm kemikleri o yükün altında toz parça olmuştu sanki. Sonra birden ayaklarındaki tüm yükü cam kırıklarına verdi. "Lavabo nerede?" Güçlükle güler gibi olduğunda, dudağının kenarı titriyordu. "Lavabo nerede kardeşim?"

Kartal kan ve içkinin bulaştığı eliyle çatlak kadehi kavramaya devam ederken koridoru işaret etti. Bir şeyler söyledi ama sesi zihnimde o an için oturmadı ve sonra Alper'in salondan çıkışını izledim. Birkaç saniyenin sonunda bumbuz olmuş ellerimle birkaç adımda onun yanına gidip, çatlamış kan gözyaşlarıyla sarılı kadehi elinden alarak tezgâha bıraktım. Eline baktığımda, parmaklarının arasına saplanmış cam kırığı olmasa da camın kestiği yüzeydeki kesikleri görmüştüm. Kafamı kaldırıp ona bakmamla, gözlerini bana çevirmesi bir oldu. Dişlerini nasıl bir sıkıyorsa, yüzü kemik mezarlığı gibiydi. Çukurlara dokunup ağlamak istedim. İki elimin arasına alıp avucuma yatırdığım kanlı eline kaşlarımı çatarak baktığımda o beni izlemeye devam ediyordu.

"Kendine işkence etme," diye fısıldadım.

"Görmek istemiyorsan yapmam," dedi sadece.

Gözlerimi kaldırıp ona baktığımda aslında avaz avaz bağıran gözleriyle karşılaşınca içim daha da burkuldu. "Benim önümde kendine işkence etme demedim, kendine işkence etme dedim." Gözlerim tekrar kanlı parmaklarına kaydı. "Hissederim." Gözlerim hislerin getirisiyle

ağırlaşan bakışlarını yeniden ona çevirdiğinde, "Temizleyelim mi?" diye sordum, içimde dolaşan panik her ne kadar beni kahredecek kadar fazla olsa da soğukkanlı oluşum onu etkilemiş gibi bakıyordu bana. Sonra birden gözlerinde o duyguyu gördüm. Acıyı.

"Sonra," dedi, sesi ruhsuzdu ama aynı zamanda boynu da büküktü o sesin. Kartal'ın sesinin boynu bükülür müydü? Bükülüyordu. Gözümde onu nasıl bir seviyeye ulaştırmışsam, her acı çekişiyle karşı karşıya geldiğimde en büyük ihaneti kalbime ettiğimi anlıyordum.

Başını önüne eğip, gözlerini tezgâha yayılan kan ve içkiye çevirdi.

Birden ellerim yüzüne kaydı, parmaklarımdaki kanı umursamadan onun kemikli yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Bu dokunuşun üzerine gözlerini kaldırıp bana öyle büyük bir acı, öyle büyük bir yardım çığlığıyla baktı ki, birden ona dokunan ellerim bileklerime kadar uzanan harlı alevlerin altında küle dönecek sandım.

"Buradayım," diye fısıldadım biri sırtıma bir bıçak bastırıyormuş, bıçağın ucu tenimi delip delip geri çekiliyormuş gibi kaskatı hâlde. "O kadar buradayım ki, neredeyse gece olacak." Sesimin titreyişi onun bakışlarındaki depremi büyüttü.

"Buradasın," diye fısıldadı, kanlı elini ve diğer elini yüzünü içine aldığım avuçlarımın dışına yerleştirince, dünyanın tam bu noktada durduğuna şahit oldum. "O kadar buradasın ki, neredeyse şafak atacak."

Dudaklarımı usulca alnına bastırıp, gözlerimi kısarak alnını yavaşça öptüm. Bu onun da gözlerini kapatmasına neden olmuştu. Birkaç saniye dudaklarım alnındaki çizgilerden kader çaldı. Sonra geri çekilip alnımı alnına bastırarak, avuçlarım hâlâ yanaklarına tutunuyorken ve ellerim hapsindeyken ellerinin, "Hiç kimse yoksa ben varım, Kartal," dedim kısık sesle. "O kadar olurum ki, kimseye gerek kalmaz."

"Olursun," diye mırıldandı, erkeksi sesi bir kırgınlıkla içime doldu. "Biliyorum. Hep oldun. Kimse yokken en çok sen vardın."

"Temizlemek için bir şeyler getireceğim." Yutkunarak burnumu burnuna sürttüm. "Bir şeylere dokunma, mikrop kapmasın açık yaran."

Bana sakin gözlerle baktığı esnada ondan uzaklaştım.

"Şişeye de dokunma, hiçbir şeye dokunma, geleceğim." Sırtımı ona dönerken aklım ondaydı. Birden o kadar fazla içkiyi birkaç dakikada içmesi beni bazen çok ürkütüyordu. Sanki ne kadar içerse içsin bu ona hiç yetmiyordu.

Salondan çıkarak gitgide daha da kararan holde yürümeye başladım. Casper'ın bacaklarıma dolandığını hissettiğim an birden çok daldım. Casper'ın mıdır bilinmez sıçrasam da sesim çok yüksek çıkmamıştı. Banyonun kapısı açılınca, banyoda yanan ışık büyük bir kütle şeklinde koridorun bir kısmına düşerek karşı duvara çarptı. Alper'in gölgesi de ışıkla birlikte yere devrilince bir an duraksayıp onu görmek için gözlerimi kapıya çevirdim. Kapının önünde dikilmiş, bir arkasına, yani banyoya, bir de önünde uzanan ışığa bakıp duruyor, ne yapacağını bilemez gibi görünüyordu. Kafasının karışıklığı içime işleyince, "Alper," diye fısıldadım anlayışlı bir sesle.

Derin bir nefes aldı ve eliyle kapı kolunu sıkıp, "Evet," diye mırıldandı. "Bitti işim benim. Çıktım." Kapıdan çıkıp banyonun kapısının önünde durarak, sırtına vuran ışıkla bana baktı. "İyiyiz ya."

Buruk bir gülümsemeyle, ellerimde kurumaya başlayan kanı yumruğumun içine gizledim. "Saklamana gerek yok, rol yapmana da," diye fısıldadım. "Bu saklanması gereken bir duygu değil. Beni yabancı olarak görmeni istemem. Ki biliyorsun, ben senin için bir yabancı değilim."

"Ondan değil." Bir an sustu, çok uzun sürmüş gibi gelse de aslında kısa bir sessizlikti bu. "Sadece o Kardelen'di." Bunu söylemek ona çok ağır gelmiş gibi bir elini saçlarının arasına götürüp, kısa saçlarını hırpalarcasına kaşıdı. "Kardelen'di o."

Ona doğru bir adım atıp, "Onun senin için özel olduğunu biliyorum," diye fısıldadım.

Kalbim öyle bir terazi oldu ki, her iki tarafına aldığı yük birbirine eşit olduğundan göğüs kafesimin içinde kendi çöktü. Alper gözlerini kaldırıp gözlerime baktığında, orada gördüklerim sadece canımı acıttı.

"Onu seviyordum," diye fısıldadı, sesi yalnızca benim zihnime yayıldı ve sonra kelimelerdeki her harf içime kazındı. "Ona bunu hiç söyleyemedim."

Yutkundum.

"Ve bir dönem biliyorum ki, o da beni seviyordu." Alper'in sesiyle birlikte geçmişin içinden bugüne ilerleyen girdabın uğultusunu duydum. "Seviyordu, değil mi?"

Başımı yavaşça sallarken zaman ikiye yarıldı. Anılar kan gibi o yarıktan dışarı akmaya başladı.

Çaresizlik...

Bazen bir insan o kadar yanınızda olurdu ki, bir gün olmazsa onun yokluğunun delip geçtiği yerden nankörlük sızardı. Yanında olmasına o kadar çok alışmıştı ki, onsuz bir gün geçirdiğinde farkında olmadan ona kızıyordu. Kaşlarının ortasına oyulmuş bir mezar çukuruyla karşısındaki kızı izliyordu. Bal rengi gözlerine düşen yansıması uzun süre orada asılı kaldı. Sonra gözlerini yere indirip kızın yansımasını sildi. Ona nerede olduğunu sormadı. Her gün görüşecekler diye bir şey yoktu. Yine de yalnızlığının açtığı yaraları sararken hep yanında gördüğü birini, bir gün görmeyince bile sırtına yayılan o ağrıyı anlayamıyordu.

Kardelen, elindeki bira şişelerini boş tezgâha bıraktıktan sonra Lavin'e doğru döndü.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu yumuşak, bir çocuğun yaramazlık yaptıktan sonra takındığı mahcup bir sesle.

Lavin ince, uzun parmaklarını çıtlattıktan sonra halısı olmayan fayans zeminli mutfağa girip, ahşap mutfak masasının önünde duran paslı demir sandalyeye oturdu. Kül tablasının içini doldurmuş sigara artıklarını izledi, sonunda kül tablasının yanındaki sigara paketine uzanıp paketi açtı ve sallayarak içinde kalan son iki sigaranın yukarı çıkmasını sağladı. Sigaralardan birini dudağıyla kavrayıp dışarı çektikten sonra paketi kenara fırlattı ve diğer sigara dışarı doğru sarksa da paketten çıkmadı.

Dudaklarının arasında sigara varken, "Niye?" diye sordu sadece, hemen arkasından çakmağa uzandı, içinde az gaz kalan çakmağı salladıktan sonra çaktı ve yukarı fırlayan alevin uğultulu sesi boş mutfakta kısa bir çınlama oluşturdu. Sigarasının ucunu ateşe verdikten sonra çakmağı masanın üzerine bıraktı ve gözlerini Kardelen'e çevirirken, sigarayı iki parmağının arasında dengeledi.

"İki gün boyunca seni aramadım diye." Kardelen biralardan birini alıp ona uzatırken gülümsedi. "Bana kızdın mı?"

"Çocuk muyum ben, Kardelen?" Sigaranın dumanı dışarı yayıldı. "Kızmadım tabii ki, neden kızayım?"

Kızmıştı.

"Kızdın." Kardelen inatla bira şişesini uzatınca, Lavin gözlerini devirerek sigarayı parmaklarıyla sabitlediği elinin avucunu açıp yüzüne yasladı ve diğer eliyle Kardelen'in uzattığı şişeyi aldı. "Kafamı karıştıran şeyler olmuştu, Canım Bal," dedi, alabildiğine kahverengi gözleri uzunca

Ninova

Lavin'in yüzünde dolaştı, sonunda derin bir nefes aldı. "Ne hissettiğimi anlamaya çalışıyordum."

"Toprak'la ilgili mi?" Lavin'in sorusu onu irkiltse de bir süre sonra arkadaşının artık ismini bildiği adamdan bahsetmesi onu korkutmadı. Başını iki yana salladı.

"Yok."

Kaşlarını kaldıran Lavin, biranın sert ambalajını yukarı sıyırarak birayı açtı. "Evde bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi Kardelen, ardından derin bir nefes aldı. Ellerini arkaya atıp tezgâha yasladıktan sonra gözlerini masanın yaslı olduğu duvara çevirdi. "Küçükken abilerimizin arkadaşlarından hoşlanırız ya hani," deyince, Lavin'in kaşları birden havaya dikildi ama tepki vermedi. "Öyle bir şey." Gözleri gecenin karanlığından bir şeyler çıkarıyormuş gibi uzunca bir süre duvarda bekledi. "Sana bile anlatmaya utandığım bir şeydi sanırım." Başını önüne eğdi. "Şu an kalbim biliyorum ki birinin gözlerine esir düştü. Ama geçen yıla kadar kalbimin sınırlarında asla erişemeyeceğim biri dolaşıyordu."

"Bunu bana anlatmadın," diye onayladı Lavin. Biradan bir yudum aldıktan sonra tekrar Kardelen'e baktı. "Kafanı karıştıran ne?"

"Yeni yıla daha var ama yılbaşında eğer düşündüğüm yerde olursam, onu göreceğim," dedi. Kaşları çatıldı. "Yine aynı hissetmeyeceğim, bunu biliyorum ama daha farklı hissetmekten korkuyorum." Derin bir nefes aldı. "Bana hep bir çocuk gözüyle baktı ve hatta..." Kaşlarını çattı. "Beni güzel bir dille reddetmişti."

Lavin, ilk kez duyduğu bu şey karşısında kaşlarını kaldırdı.

"Yine aynı hissetmesem de ona baktığımda kalbim acır mı?"

"Sonuçta artık Toprak'ı seviyorsun, değil mi?" Lavin bu soruyu çat diye sorduğu an, Kardelen ellerini yanaklarına taşıyıp, tezgâhın soğuğuna boyanan parmaklarını yanan elmacık kemiklerine bastırdı.

"Öncelikle ismini söylemek yok," diye uyardı. "Hem ben sana onun ismini falan söylemedim, kurma kafanda Allah Allah."

"Sahtekâr."

"Hiç de değilim ben sahtekâr falan."

"Cevap alamadım?"

Kardelen, parmaklarını yanaklarına tamamen bastırdı. "Evet."

"Ne evet..."

"Git be, salak, aa," diye homurdandı Kardelen.

"Yoksa Kartal'ın arkadaşına açıldın ve reddedildin diye Toprak'a da mı açılmaktan korkuyorsun?" Şişenin ağız kısmını dudaklarına sürterken gözleri kısıldı. "Hem abinin hangi arkadaşından bahsediyorsun sen? Adı ne?"

"Alper." Kardelen'in gözleri boşluğa takıldı, bir süre hiç konuşmadı, sustu. Gözleri konuştu ama bunu ne Lavin ne de mutfaktaki gölgeler anlamadı. Gözleri öyle çok konuşmuştu ki, bunu abisi bile anlamazdı.

Zamanın açtığı büyük yarık daralmaya başladığında geçmişin kanı usul usul kuruyordu.

Bakışlarım Alper'in gözlerinden bir ayaza takılarak koptuğunda, en umulmaz yaraların gizlendiği ruhumdaki boşluğun birden anılarla doldurulduğunu hissettim. Alper'in onu sevdiğini bilseydi, mutlu olur muydu? Yutkunmak çok güç olduğu için bunu yapamadım ama Alper'in bakışları yoğunlaşınca güç de olsa ona baktım.

"Onu reddettin," diye fısıldadım sadece onun duyabilmesi için sesimi tıpkı ezilen ruhum gibi anın içinde saklayarak.

Alper sadece, "Mecburdum," diyebildi ama sesi, bir kelimeden fazlasıydı; hisler onun sesine gömülmüştü. O, Kardelen'i sevmişti. Tıpkı bir zamanlar Kardelen'in de onu sevdiği gibi... Kardelen'in sevdiği ilk erkeğin gözlerine bakarken konuşmak çok zordu, kelimeler kayıptı ve daha da ağırı, Kardelen'in sevdiği ilk erkek karşımda durmuş, Kardelen'in hiçbir zaman duymadığı ve duyamayacağı bir gerçeği bana söylemişti: Onu sevdiğini.

Sadece başımı salladım.

"Size yardım edeceğim," dedi Alper sadece ve sonra nefesi boğazına düğümlenmiş gibi yutkundu. "Şimdi gitmem gerek benim." Gözlerini kapıya çevirdi, sonra tekrardan bana. "Gitmem lazım benim. Nefes almam lazım biraz."

Başımı tekrar aşağı yukarı salladım.

"Geleceğim tekrar, konu Kartal olunca hep gelirim." Durup kelimelerin diline düşmesini bekledi, sonra gözlerini yumdu. "Nefes alamadım biraz, gideyim ben."

"Alper," diye fısıldadığımda durdu ve bana baktı. "Teşekkürler."

"Sana da," dedi çatlayan, enerjik ama bir yandan da durağan bir sesle. "Normal değil bu." Elleriyle yüzünü yelledi. "Ben biraz mutlu olayım. İyi değil. Bu yeterli değil. Çok iyi olmam lazım. Çok iyi olayım ben."

Dudaklarım titreyerek yukarı kıvrıldığında, gülüşüm onu daha da sarstı.

"İyi olacağım," diye fısıldadı. "Değil mi?"

Başımı iki yana sallarken dudağımın kenarı titriyor, güçlükle gülümsemeye devam ediyordum.

"İçime bir şeyler çöktü gibi oldu. Kızarana kadar koşmam lazım benim." Gözlerimin içine öyle bir baktı ki, bu bakışın sicim gibi inen gözyaşlarından bile daha ağır bir etkisi vardı. Alper hiç ağlamadan bile ağladığına inandırabilirdi insanları. "Yüzüm morarana kadar güleyim ben."

"Biliyorum."

"İçime bir şeyler çöktü gibi oldu," dedi yeniden, elini kalbine bastırdı. "Kim kentleştirdi benim göğsümün kafesini? Kalbimin üzerine yıkılıyor temeli çürük evler. Koşmam lazım benim."

"Git," diyebildim yalnızca.

Alper, bana sırtını dönerek kapıya yöneldiğinde, attığı ağır adımlar aslında ruhunun tam da burada çakılı kaldığının bir kanıtıydı. Tam kapıya geldiği an, Kartal'ın yere düşen adım sesleriyle irkilip omzumun üzerinden ona baktım. Karanlığın içinde yavaşça belirip, meraklı gözlerle Alper'e baktı, gittiğini fark edince yüzündeki ifadeler birden silindi.

"Gidiyor musun?" diye sordu Alper'e, sesindeki soğukkanlılık yalnızca benim özünü görebileceğim bir sahteliğe sahipti.

"Hava almam lazım," dedi Alper dimdik bir şekilde durmuş, kapalı kapıya bakarken. Portmantodaki ayakkabılarını ayağına öylesine geçirmişti. "Tekrar döneceğim."

"Biliyorum."

Kartal birkaç adım daha attı, omzu omzuma sürtündü, yanımdan geçerek Alper'e yöneldi. Alper sadece durmuş, kapalı duran kapıyı izliyordu. Tam arkasında bittiğinde, kesilmiş kanlı elini Alper'in omzuna koyup, dostça bir tavırla Alper'in omzunu sıktı.

"Git," dedi, "ama sonra tekrar dön."

Alper'in yüzünü göremesem de başını önüne eğdiğini gördüm. Birkaç saniyeyi birbirlerine verdiler, sanki buna ihtiyaçları varmış gibi öylece beklediler. Sonrasında Alper kapıyı açtı. Kartal elini geri çekerken birbirlerine hiç bakmadılar ve Alper binanın karanlığında gözden kayboldu.

"Elin..."

Bakışları omzunun üzerinden bana doğru çevrilecekken yarım kaldı. Düzgün burnu, kıvrımlı uzun kirpikleri ve belirgin âdemelmasını izlediğim süre zarfında hiç hareket etmedi. Sonunda kapıyı kapatıp bana döndüğünde, eve aniden çöken sessizlik içimi çok huzursuz etmişti.

"Elimi temizlemeyecek misin?" diye sorduğunda, bu soruyu beklemediğim için sadece yüzüne bakabildim. Başımı salladım ama ellerim uyuşuktu, parmaklarımda onun kanının kuruduğunu hatırlayınca farkında olmadan parmaklarımı kazağın kumaşına bastırdım.

"Temizleyeceğim."

Altın kahve gözleri gözlerimde tenhalaştı. Ben daha ne kadar süreceğini düşünürken, o bana doğru yürüdü ve hemen yanımdan geçerek banyoya girdi. Başımı önüme eğdiğim sırada nefesim, ciğerlerimi doldurup rahatlatacak kadar yoğun değildi. Boğazımın kuruluğunun şiddetlendiğini hissettim. Bir erkek haykırışı uzaklardan geliyor gibiydi ama zihnim bu haykırışı kabul ettiği an, kalbimin atışları da bu haykırışa ayak uydurarak hızlandı. İrkildim.

"Alper," dedi banyonun içinde yankı uyandıran sesi, "sadece koşuyor."

Duraksadım, hislerimin ağırlığını sorsalar anlatamazdım. Bunu zayıflık olarak görenler de olabilirdi, bunun Alper'in geliştirdiği bir rahatlama yöntemi olduğunu düşünenler de olurdu. Oysa güç, sadece içinde acıyı yaşayanlar için vardı. Hissettiklerin ağırlaştıkça, güç kendine ruhun derinlerini oyarak yer yapardı. Her şeye rağmen, haykırışı sokağa ve zihnime yayılan Alper'in güçlü olduğunu düşündüm.

Herkes ona bakınca belki de enerjik bir adam görürdü ama ben ona baktığımda topraktan başka bir şey görmemiştim.

Toprak.

Birden bunun çok acı olduğunu fark ederek banyoya doğru dönüp, banyonun açık kapısından içeri baktım. Sarı ışığın altında saçlarının uçları parlıyor, bakışlarını lavabonun duvarına yaslı aynaya dikmiş öylece duruyordu. Kanın ağırlaştırdığı ellerini lavabonun tezgâhının kenarlarına koymuştu ve beyaz tezgâhta da kan lekeleri oluşmuştu.

Banyonun kapısından içeri bir adım attığım an, Kartal vanayı yukarı kaldırdı ve su şiddetli bir şekilde akmaya başladı. Şimdi vananın yukarı kalkan başında da kan lekeleri vardı. Ona yavaşça yaklaşıp, hâlâ tezgâha yaslı duran elini elimin içine aldım ve derin bir nefes alıp iki elini birleştirerek suyun altına götürdüm. Bana meydan okumadı, karşı

koymadı, sadece bekledi; ipleri elimde olan bir kuklaydı da verdiğim şekli alacaktı sanki. Bu canımı daha çok acıttı.

"Güçlüsün," diye fısıldadım. Kartal cevap vermedi, gözlerinin aynaya bağlı olduğunu fark ettim; bizi izliyordu. Ama kafamı kaldırıp ona bakmadım. Su, parmaklarına yapışmış kanı eritirken, ben de parmaklarımı parmaklarına dikkatlice sürterek kanı derisinden sıyırıyordum. Açık yaraya su tutmak pek iyi bir fikir olmasa da şu an önceliğim yarasını temizlemekti. "Bu senin için ilk değil, biliyorum."

"Daha kötü anlar da yaşadın, biliyorum." Başımı sallayıp, duru suyun kanının üzerinden geçip bulanarak lavabonun giderine doğru akışını izledim. "Son olmayacak, bunu da biliyorum. Ama güçlüsün. Sadece söylemek istedim."

Kafamı kaldırıp ona baktığımda, o aynadaki yansımamızı izlemeye devam etse de ona baktığımı yansımamızdan gördüğü an, gözleri beni buldu. Kısaca birbirine tutunan gözlerimize ihaneti eden onun gözleri oldu; onda göreceklerimi görmemi istemiyormuş gibi benden ayrılarak aynaya çevrildi ama biliyordum ki aynada da beni izlemeye devam ediyordu.

"Yandıysam ve boğulduysam, Lavin," dedi, sonra birkaç saniyeliğine sustu, su hâlâ akıyordu. "Çok yüksekten düştüysem ya da olduğum yerde, yerde," diyerek kelimeye bastırdı, "yerde dururken dibi bulduysam ve buna rağmen canlıysam, doğru, güçlüyüm." Yutkundu. "Ama ben neden aynaya baktığımda bir kefen görüyorum?"

Yavaşça fısıldadım: "Sarman gereken bir beden olduğundan."

"Keşke sana karşı bir bağışıklığım olsa," dedi yavaşça, bu cümlesi gözlerimin usulca kısılmasına neden oldu. Parmaklarım parmaklarını okşadı, kanı suyun içinde dağıttı. "Karşı koyamıyorum." Kaşlarının ortasına bir öfke çukuru oyuldu, daha çok kendine öfkeleniyormuş gibi bir hâli vardı. "Sana karşı koyamıyorum, Lavin." Derin bir nefes alıp gözlerini ellerimizin üzerine akan ve gitgide daha da soğuyan suya indirdi. "Neden böyle?"

Küçük bir duraksamanın ardından, "Bana neden karşı koymak isteyesin ki?" diye sordum, sesimden bir şeyler koparabilmesi olanaksızdı ama yine de bir şeyler koparmak istiyor gibi bana bakmaya başladı. Parmaklarını parmaklarımla ovdum, kesikten sızan kanın durulduğunu görünce yutkundum, o hâlâ bana bakıyordu.

"Sen de benim seni anlayamadığım gibi, bazen beni anlamıyorsun, değil mi?" Sorusu zihnime zehir gibi yayılıp, zihnimde bir düşünce sarmaşığı hâline gelmiş bu sorunun köklerine yayıldı. Başımı olumlu yönde salladım ama konuşmadım. "Seni bazen o kadar anlıyorum ki, bu bana çok ağır geliyor, Lavinia," dedi.

Gözlerimi parmaklarından çekmeden, "Bir şeyler sürelim ve sonra da bu kesiği saralım," diye fısıldadım, konuyu değiştirmek için ortaya sunduğum cümle, onu yorgun bir şekilde gülümsetti. Gözlerim gülümsemesine dokununca ruhuma çarpan o dev dalgalar, başları bir tanrı tarafından okşanmış gibi geriye doğru çekilerek pustular.

"Kardelen seni hep bana benzetirdi," diye fısıldayınca parmaklarını kavrayan parmaklarımdaki güç çekildi. Su artık daha da soğuk akıyordu ama benim içim buna rağmen çok yanıyordu. Elini elimden kaydırıp suyun altından çekince bakışlarımı kaldırıp, onun gözlerine baktım ve o gözlerde kendi yansımamla karşılaştım. Islak elini kaldırıp yanağıma yasladığında, açık musluktan su hâlâ dökülüyordu ve parmaklarından suyu pembeleştiren kanı bileklerine doğru akıyordu. "Ben sana ne zaman baksam, içimde dolmaz sandığım bir boşluğa gözlerin yerleşiyor."

"Benim gözlerim o boşlukta hep kalır," dedim, elimi elinin üzerine bastırdım. "Keşke içini geçirebilsem."

"İçimde Kardelen var, hiç geçmeyecek," dediğinde bu denli açık olması gözlerimi yummama neden oldu ama onun canlı gözleri hâlâ beni izliyordu; hissediyordum. "İçimde sen varsın, hiç geçmesin."

"Ben de mi içini acıtıyorum?" Sorum onu duraksattı, bunu görmesem de hissettim. Kafamı kaldırıp, gözlerimi açarak onun altın kahve gözlerine baktığımda, Kartal'ın şaşkınlığı yüzüne yayılmış mürekkep gibiydi.

"Sen içimde kalan son yaşamsın."

Elimi eline daha çok bastırdım, avucunu yüzüm boyunca kaydırıp dudaklarıma yasladım. Dudaklarımın ucunda onu bekleyen dokunuş avucuna yayıldığında, bıraktığım öpücük gözlerini kısmasına neden oldu. Avucunun içini öperken gözlerim kapandı, bir süre açılmadı ve sonra dudaklarım avucunun içinden ayrıldı.

"Hadi yaranı saralım."

"Yaptın zaten."

Sonra cevap vermeme izin vermeden elini çekip, lavabonun aynalı dolabının kapağını açarak bir poşet çıkardı. Poşetin içinde krem ve

sargı bezi vardı. Banyonun ışığını kapatmadan çıkıp karanlık koridora vuran ışığın öncülüğünde salona girdik. Salonun bir kapısı olmadığı için, koridora çarpan sarı ışık sanki koridorda bir ateş yanıyormuş gibi görünmesine neden oluyordu.

Tekli koltuğa doğru ilerlerken cam kırıklarına basmaması için elimi sırtına yerleştirip onu yavaşça yönlendirmek istiyor gibi itmiştim. Bu onun burnundan sert bir nefes vererek gülmesine neden oldu. "Casper cam kırıklarına basmamıştır, değil mi?" diye sordum endişeli ve kısık bir sesle.

"Görmedin mi? Koridorda yatıyordu, birazdan onun için yemek aldırırım," dedi düşünceli bir sesle. Tekli koltuğun üzerine oturduğu an, elimde tuttuğum poşeti sehpaya koyup, poşetin içindeki krem, merhem, pamuk ve sargı bezini çıkardım. Batikon küçük bir kutunun içindeydi, kutunun kapağını çevirerek açtığım esnada Kartal'ın bakışları yerde parlayan cam kırıkları ve içki birikintisindeydi. Kapağın açılmasıyla etrafa hastanenin kokusu yayıldı. Hastanelerin kokusunu sevmiyordum. Ben o beyaz koridorda çok şeyimi kaybetmiştim.

"Hastane kokusunu sevmez misin?" Sorusu, dalgınlığımın üzerine sıcak su gibi dökülmüştü

"Kim sever ki?"

"Ben," dedi, derin bir nefes aldı. "Tüm çocukluğum hastane koridorlarında geçti, bana annemin kokusundan bile yakındı o yüzden bu koku."

Onunla farklı olduğumuz noktalar, en az benzeşen noktalarımız kadar fazlaydı aslında.

O, görkemli bir ailenin tek oğluydu; başı sadece başarılı olduğu zamanlar okşanıyordu. Ben sıradan bir ailenin tek kızıydım, babam başımı uyumadan önce hep okşardı. Ben onları hayata tutunmanın pek de kolay olmayacağı bir yaşta kaybetmiştim, o ise onlara hiçbir zaman ait olmamıştı; kendi hayatının seyyahıydı. Ama ikimizin de tutunduğu son bir dal vardı. İşte o dal kırıldığında, yollar bizi birbirimize çıkarmıştı.

"Aslında seninle çok farklı iki insanız." Tentürdiyodun kan gibi beyaz pamuğa dağılışını seyrettim. Düşünceli bakışlarımın dudaklarımdan taşırdığı cümle onda nasıl bir etki yarattı bilmiyordum. Pamuktaki sıvı yere dökülmesin diye avucumu pamuğun altına siper ederek koltuğun koluna oturdum ve elini avucumun içine çektim. Kesik derinin üzerine tentürdiyotlu pamuğu bastırdığımda, sanki kesik bana aitmiş

gibi dişlerimin arasından bir tıslama döküldü. Gözlerimi indirip koltukta oturan Kartal'a baktım. "Acıyor mu?"

"Senin canın daha çok acımış gibi," dedi alaya karışmış durgun bir sesle.

Pamuğu kesikte gezdirirken gözlerimi tekrar ondan ayırılıp işime döndüm. "Dikkatsiz, ne olacak," diye homurdandım. "Güç kontrolsüzlüğü var sende."

"Öfke olmasın o," dedi alayla.

Gözlerimde bir öfke ışıldadı ama sesimi yükseltmedim. Bunun yerine sakince, "Elinle kadeh çatlatma bir daha," diye mırıldandım. "Kadehlere yazık."

"Sahtekâr," diye takıldı bana. "Tamam, yapmam."

"Kartal," diye mırıldandım, sahtekâr deyişi bana Kardelen'i hatırlatıp kalbimi göğsümün içinde boğarken.

"Evet?"

"Neden direkt asıl kişiye yönelmiyoruz da daha farklı olaylara dalıyoruz?" Gözlerimi pamuktan çekmeden bekledim, bir süre sustu ama sonunda konuşacağını bildiğimden sabırlı davrandım.

"Başkalarının da canı yanmasın diye."

Bir an donup kaldım, sonra kafamı kaldırıp ona baktım.

"Bakışların ne kadar sert olursa olsun, kalbin cennetten daha merhametli," diye fısıldadım elimde olmadan. Bu söylediğim ilgisini çekmiş gibi gözlerini kısarak beni daha dikkatli incelemeye başladı. Pamuğu sehpanın üzerine bıraktım, bandajı aldıktan sonra tekrar koltuğun koluna kalçamı yasladım. "Gözlerine bakan cehennemi görür ama kalbindeki cennetin yerini kimse bilmiyor." Sargıyı yavaşça çözerek açtım, ardından onun yarasına ağır ağır dolayarak elini sarmaya başladım.

"Benimle ilgili ne zamandan beri böyle düşünüyorsun?" diye sordu, sesinin etrafını yılan gibi saran merakın parlak derisi gözümü aldığında, sargıyı parmağının kenarından geçirerek birkaç kat daha doladım. O beni izlemeye devam ediyordu.

"Bir süredir," dedim, bu sürenin ne kadar olduğunu merak ettiğini biliyordum ama sanki beni kenara sıkıştırmak istemiyormuş gibi susmuştu.

"Sana o çocuktan bahseder miydi?"

Tekrar soru sorduğunda, parmaklarım havada asılı kaldı ve bandajın ucunu tutarken bir müddet bekledim. Kimden bahsettiğini anlamak zor değildi. "Evet," diye mırıldandım. "Çok değil, birkaç defa."

"Daha yakın olduğunuzu düşünmüştüm." Bu cümlesi birdenbire kaşlarımı çatmama neden oldu. "Öyle söylemek istemedim. Yani biri varsa, bunu sadece birkaç defa dile getirmesi senden de çekindiğini gösterir." Derin bir nefes aldı. "Onu tanırım, duygularını doludizgin yaşamayı sever. Bir duygu sadece onu çok zorlamışsa saklamayı seçer."

"O hâlde belki de benden çekinmiyordu," dedim, gözlerimi kaldırıp Kartal'a baktığımda gözlerinde soru işareti vardı. "Belki de bu duygu onu çok zorlamıştı."

"Onun birine karşı onu çok zorlayacak duygular hissetmiş olmasını kabullenmek çok zormuş," dedi, sesinin ıslıkla karışan nefesi tenime akıp ruhuma sızdı. Kartal'ın anlayışlı bakışları hâlâ üzerimdeydi. Gözlerini gözlerimden ayırması her zaman olduğundan daha uzun sürdü ama sonunda bakışları sargıyı sarmayı tamamladığım eline indi. "Aslında onu herkesten sakınacak kadar severken, onun hakkında bazı şeyleri görmezden gelecek kadar da bencilmişim. Bu hissi biliyor musun? Onu daha iyi tamsam, belki bugün burada bu şekilde olmazdık, yine yan yana olurduk ama böyle olmazdık, yanımızda o da olurdu."

"Onu kaybettiğim gece, kalbimde bir daha kimsenin tamir edemeyeceği bir kırık oluştu, o kırığın önüne ne koyarsam koyayım, içeri dolan yokluğunu engelleyemiyor," dedim kuru bir sesle. "Belki benim damarlarımda onun kanı dolaşmıyordu ama sırtını sırtına bastırabildiğin biriyle aynı kanı taşımasan da olurmuş."

Kartal bir süre söylediklerimi zihnine kazımak istiyormuş, duyduklarını ona iyi geliyormuş ama bir yandan da kuruyan yarasını koparıp oradan daha çok kan akmasına öncü oluyormuş gibi bekledi ve beni dinledi.

"Onunla aramızda arkadaşlıktan fazlası vardı." Gözlerimi parmaklarında dolaştırdım. "Onunla aramızda bir ruh bağı vardı."

Kartal sardığım elini bana uzatıp beni bileğimden kavrayınca gözlerimdeki duygular şaşkınlığa karıştı. Beni yavaşça kendine doğru çekti, ardından dizine oturttu ve kafamı indirip ona baktığım saniyeler ruhuma dolarken o da kafasını kaldırıp bana baktı. Dizimi kırarak onun kucağına tamamen yerleştirdim. Eli belime, oradan da kalçama kaydı ama dokunuşu imalardan uzaktı; zarif bir dokunuş tenime değdiği

anda bir elim usulca çenesine kaydı ve çene kemiği boyunca hareket ederek kulağının alt kısmına kadar süzüldü. Diğer elimi ensesine kaydırıp parmaklarımı saç diplerine doğru tırmandırırken gözlerimi yumdum ve dudaklarımı alnına bastırdım; bu olurken, onun da gözlerini yumduğunu biliyordum.

"Lavin, biliyor musun, çok zor," dedi kısık sesle. Birden hissettiği zorluğun bir insan olup karşıma dikildiğini, elini kanın sızarak gömleğini kızıla boyadığı göğsüne bastırıp gözlerime çaresizlikle baktığını düşündüm. Kollarımı boynuna daha sıkı sarıp, çenemi saçlarının arasına yaslayarak arkasında kalan boşluğu izlemeye başladım.

"Biliyorum." Gözlerim odanın karanlığındaki duvarda duran, duvarı neredeyse tamamen kaplayan resmimize dokundu ama karanlık resmin her hattını yutmuştu. Güneş gökyüzünü terk etmiş, yerini geceye devretmişti.

Zaman üzerimize yağmur gibi yağdığı sırada, "Bana onunla olan bir anını anlatır mısın?" diye sordu, sesi bir çocuğun kalbinin atış seslerine benziyordu. Solgun teni bedenine gerilmiş bir kumaş gibiydi, dudaklarını alnına sürterek derin bir nefes aldım. Benim için o anıyı anlatmak, o anıyı tekrardan yaşamayacak olmak kadar acıydı.

"Onunla ilk tanıştığımızda, onun tam bir baş belası olduğunu düşünmüştüm," diye fısıldadım, buruk gülümsemem yüzümü bir camla oyuyorlarmış gibi derimi şekillendirdiğinde, Kartal'ın sakin gülümsemesini göremesem de hissettim. Çenemi başına yaslayıp birkaç saniye durarak onunla dolu anıların zihnime yığılmasını bekledim. O kadar çok anıya sahiptik ki, zihnim onunla olduğumuz anıları içine çeken bir bataklık gibiydi. Onunla geçirdiğim zamanın, ömrüme yerleştirilmiş bir iksir olduğunu, o iksiri içip bitirdiğimde anıların ben ölsem bile içimde, zihnimde, kalbim ve ruhumda ölümsüz olacağını anlamıştım.

"Ben insanlardan kaçan taraftım, babamdan önce de bu böyleydi, babam ve annem gittikten sonra da bu hep böyle olmaya devam etti." Kendimle ilgili itirafım onun da durulmasına neden oldu ama ben Kardelen'e öyle çok odaklanmıştım ki birden bu cümlenin altında ezilen çocukluğumun elini tutamadım ve onu cümlelerin kalabalığında kaybettim. "İnsanlara karşı güvenim, kalbimi açma isteğim, insanlara karşı hiç alışkanlığım olmadı çünkü bir insana alışmak, benim için ben bir çocukken bile korkunç olandı."

Yutkundu. "Niye?"

"Bilmiyorum. Gerçekten. Küçük bir çocukken bile sanırım hep kaybetme korkusu yaşadım, üstelik bir çocukken ve henüz kaybetmek ne demek bilmiyorken olmuştu bu. Kaybettiğim ilk eşyam bale pabuçlarımdı, babam bana yenilerini aldığında bile hep eski bale pabuçlarımı aradım çünkü bana kalırsa, onlar ilkti ve her zaman saklanması gerekenlerdi. Sonra fark ettim ki her şeye bir anlam yüklüyorum. Alışıyorum, bağlanıyorum. Bu kötü, zor. Bir şeye bağlandıktan, o şeye alıştıktan sonra o şey bir bez parçası bile olsa kopmak çok zor." Gözlerimi yumup çenemi tamamen saçlarına gömdüm. "Kardelen bir bale pabucu değil ki. Ben onu nasıl aşayım? Bale pabuçlarımı bile düşününce kalbim kırılıyor. Ben dıştan dimdik dursa da duvarları içine göçmüş bir binayım. Alışmaktan korkuyorum, Kartal. Bu normal olan değil mi zaten? Her insan alışmaktan korkmaz mı?" Boğazımdaki cam kırıklarını yutmak ister gibi yutkundum ama gitmediler, boğazıma takılıp kelimeleri yırtmaya başladılar, bu yüzden de sesim kesik kesik çıktı. "Ben bale pabucuna bile sahip çıkamayan biriyim ama ona alışmıştım, sana nasıl sahip çıkacağım?"

"Beni kaybetmezsin, bıraktığın yerin neresi olduğunu unutursan, ben senin için baktığın yere gelirim," dedi kuru bir sesle.

"Seni kaybetmem," dedim, bir an bu dediğime kendim bile inanamadım ama inanmak istedim.

O benim için alışkanlıktan fazlasına dönüşmüştü.

"Bana karşı bir daha bu kadar açık olma," dediğinde, sesinde kavradığım acıya dokunsam, parmaklarıma bulaşan kan olurdu. Kartal'ın tüm bunları sesine bir dilek gibi bağladığı saniyelerde, bir kız çocuğu zihnimde uçuşan kuru yaprakların ortasında durmuş, boyundan bağlamalı sarı elbisesi yana doğru bir bayrak gibi uçuşurken beni izliyordu.

"Neden?"

"Çünkü herkesin acısını sırtlanabilirim, herkesin ilerleyebilmesi için arkasında olabilirim ama senin başını önüne eğdiren tek bir duygunun benim içimden şiş gibi geçmeme ihtimali yokmuş, bunu anladım."

Kollarımı onun boynuna sarıp, nefesimi saçlarının arasına bıraktım. "Seninle bu yola çıkmadan önce sanki ilk kez karşılaşıyormuşuz gibi bir mezarlıkta karşılaştık," diye fısıldadım. "Kardelen'i ilk kez dostum olarak kabul ettiğimde de bir mezarlıktaydım." Anılar, zihnime

puslu kelimeler gibi dağıldılar, ardından okunaklı cümleler oluşturmak için birbirlerine yaslandılar ve sonra görüntüler, gözlerimin önünde bir girdap oluşturdu. Nefesimi tuttum.

"O benim gerçekten dostum olduğunda..." Gözlerimi yumduğum an, göğsümden bir dolu duygu yağarak karnıma yığıldı ve sonra hiçbir karın ağrısının bu kadar acı olmadığını düşüneceğim türden bir ağrı karnıma yayıldı.

Bazen öyle bir an gelirdi ki, düşmanın bile gözlerinin içine baktığında gördükleri yüzünden senin için ağlamaya başlardı.

Bazen öyle bir anın içinde kalırdın ki, acı senin yere düşen gölgeni sildiğinde, arkanda beliren ilk insanın seni altına alarak önüne serilen gölgesi, senin gölgen olurdu; o insan senin dostun olurdu.

Adımları yan yana kazılmış iki mezarın önünde durduğunda, gözyaşları artık gözlerindeki depremde devrilmeyen tek bina gibi asılı duruyor, zaman bile devrilip düşüyor ama gözyaşları akmıyordu.

Yere düşen bir gölgesi bile yoktu.

Zaman onu alıştığı her şeyi elinden aldığı günden bu yana, dünyada gölgesi olmayan biri gibi yaşamaya alıştırmıştı. Bal rengi birkaç tel saç, yanaklarını ve tek gözünü arkasına alarak sakladığında, saçlarıyla aynı renk gözlerinin dibine çökmüş yeşil ormanda bir yangının ilk alevi ışıldamaya başlamıştı. Avuçlarının içindeki biri beyaz, diğeri sarı gülün dikenleri, avuçlarının içine gömülmüş kader çizgilerine batarak onları kanatmaya başlamıştı. Bir süre dikenlerin acısını hiç hissetmedi, ta ki mezarın beyaz mermerine bir damla kan, gözyaşı misali akıp mürekkep gibi yayılana dek...

Bir süre konuşmadı, sessizlik dilinde büyüyerek kelimelerin omurgasını kırana dek, sadece taşın üzerindeki harfleri okudu ama asla o harfleri yan yana koyup bir isim oluşmasına izin vermedi. Zihni bunu reddetti.

Annesinin adını oluşturan harflere yaklaştı, avucunun içindeki acıyı ilk defa hissettiği an, bu acıyı hiç de umursamadığını fark ettiği andı.

"Kaldıramıyorum," diye fısıldadıktan sonra, dikenlerine kanı bulaşmış beyaz gülü, sarı gülden ayırıp yavaşça toprağın üzerine bıraktı. Gözlerini kaldırıp tekrar mezar taşına baktığında, gözlerinde var olan duygular mezar taşının mermerinden bile daha soğuktu. "Babama söyleme."

Birkaç saniyeyi daha annesinin mezar taşında asılı bıraktığı gözlerine tanıdı. Sonra gözleri bir yabancıdan kopuyormuş gibi diğer mezara kaydı

ve bakışları birden kelimelerin dimdik durmasıyla güç kazandı. Dudaklarındaki o kısıtlı gülümseme, dışarıdan birinin asla seçemeyeceği kıvrımı derisine çizdiğinde, kan içindeki avucunun içinden çıkardığı sarı gülü, iki parmağının arasında şemsiyesini döndüren bir çocuk gibi döndürdü ve yavaşça mezar taşının mermerine sürttü.

"Her şey yolunda." Gülü yavaşça toprağın üzerine bırakıp, mezarın kenarına oturup parmaklarını toprağa sürttü. Güneş birden gökyüzüne tüm kollarını bir ahtapotun kolları gibi açarak yayıldı, her yanı ışığa ve sıcağa boğdu. Güneşin sıcağı tenine cehennem ateşi gibi dökülürken yutkunup, gözlerini topraktan çekmeden konuştu. "Halam bana çok iyi davranıyor, takma kafana."

Güneş onu boğduğu için tam elini yüzüne siper edecekti ki, birden üzerine devrilen bir gölge, ferah bir nefes gibi tenine yayılarak onu rahatlattı.

Kaşlarını çatarak gölgeye doğru döndüğünde, önünde dikilen kızı görmek onu afallatmıştı.

Kız gülümsedi ve elindeki dolu pet şişeyi uzattı.

"Ben de onun şahidiyim," dedi kahverengi gözlerini ondan ayırıp, mezar taşına çevirerek. "Merak etmeyin, her şey yolunda."

Gölgesinin altında durduğu kıza uzun uzun baktı.

Ona da bale pabuçlarına alıştığı gibi alışacaktı.

"Ona alıştığımda, güneş beni hiç yakmaz sandım," diye fısıldadım. Beni tekrar içinde olduğumuz âna sürükleyen rüzgâr, saçlarımın arasından geçerek zihnime dokunduğunda, burnumu çekip çenemi saçlarına sürttüm. "Onu kaybettiğim günden birkaç gün sonra, belki gölgesi tekrar üzerime devrilir diye güneşin önüne oturdum. Güneş beni çarpana, bilincimi kaybedene kadar oturdum. Gölgesinin bile bu dünyadan silindiğini ilk o zaman fark ettim." Kartal'ın beni tutuşu sertleşti. "Keşke fark etmeseydim."

"Halanla aran hep kötü müydü?" Bu sorusu birden beni sarstı, konunun buraya taşınmasını beklemediğimden bir süre sustum ama elini belime bastırınca bir cevap beklediğini anlayıp başımı sallamakla yetindim. "Babana olan kardeşlik borcunu bu şekilde mi ödemiş?" Öfkeli sesi bendeki sakinlikte bir değişiklik yaratmadı.

"Bilmiyorum," dedim, "zaten babamla birbirlerine benzemezlerdi. Hiçbir konuda."

"Kardelen bana bu konudan bahsetmemişti, yani halanla aranın kötü olmasından," dedi, yutkundum, sonra tekrar başımı salladım ama artık karanlığa yönelen bakışlarım daha güçlüydü. "Neyi fark ettim, biliyor musun? Kardelen seni öyle çok önemsiyormuş ki, senin kimsenin bilmesini istemeyeceğin şeyleri, kendisi için en önemli olan insanlara bile çıtlatmamış. Merak ediyorum, benimle ilgili de böyle miydi?"

"Senin hep mükemmel biri olduğundan bahsederdi, hiç kusurun yoktu sanki, varsa da anlatmadı."

"Lavin, halanın sana hak etmediğin şekilde davranması senin bir kusurun değil ki, neden bu kusurunmuş gibi düşünüp böyle bir cevap verdin? Bu senin halanın kusuru."

"Halamı suçlamıyorum, ne hâli varsa görsün," dedim kuru bir sesle. "Bir çocuğun sorumluluğunu almak zorunda değildi."

"Sen herhangi bir çocuk değildin." Daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi kasıldı ama sonra bunun yersiz olacağını düşünmüş olacak ki anlayışla sustu. "Casper için bir şeyler sipariş edeceğim." Bu konuşmayı bitirmek istiyormuş gibi değil de buna mecburmuş gibi kurduğu cümle, benim de geri çekilip kucağından inmeme neden oldu.

"Ben de cam kırıklarını toplayayım."

"Parmaklarına batırma, dikkat et." Derin bir nefes alıp koridora yöneldi ve çok geçmeden koridordan yayılan ışık salona devrildi. Üzerimdeki yorgunlukla cam kırıklarını toplamaya başladım.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Alper'in aracı artık park hâlinde olduğu yerde değildi. Kartal sargılı elinde tuttuğu kadehle koltukta otururken ve önündeki bilgisayarın ekranında bir şeyi dikkatle incelerken ben Casper'ı beslemiş, tuvaletini yapması için onu dışarı çıkarmış ve sonra geri gelmiştim ama geldiğimde bile Kartal hâlâ bilgisayarın önündeydi.

Sonunda bilgisayarın kapağını sertçe kapatıp sehpanın üzerine koydu, sargılı elleriyle şakaklarını ovup, dışarı vuran sesli küfrünü tamamlamadan ayağa kalktı. Birden başı dönmüş gibi koltuğun kenarına tutundu. Sarhoş olduğunu, hatta kafasının sarhoşluktan bile fazlasına sahip olduğunu bu denge kaybını naklen dibindeyken gördüğümde fark etmiştim. Homurdanarak dik durduktan sonra koridora yöneldi ve yatak odasına gittiğini anladığımda ben de etrafa çarpmasından korkarak onu takip ettim.

Alkole olan düşkünlüğü sonunda ona zarar verir miydi bilmiyordum. Bazen birkaç gün hiç içmediği oluyordu, en azından birlikteliğimiz başladığından beri bunu gözlemleme şansım olmuştu ama bu gece onu tekrardan dengesini kaybedecek kadar sarhoş gördüğümde, bir şeylerin pek de yolunda gitmediğini hissetmiştim. Kartal yatak odasının kapısını açınca koridordaki ışık, kapının şeklini alarak odaya devrildi ve karanlık odasında bir ışık geçidi açıldı.

Üzerindeki tişörtü zorlanarak çıkarıp yere attıktan sonra kendini yüzüstü yatağa bir ölü gibi devirdi ve bir yerini vuracak olmasından korkarak panikle arkasından odaya girdim. Işık yatağının yarısına vurarak sadece bacaklarını aydınlatıyordu. Bir süre yüzüstü öylece bekledikten sonra yanağını yatağa bastırarak bakışlarını bana çevirdi.

"Neden öyle bakıyorsun? Gelip yanıma yatmayacak mısın?" Güçlükle gülümsedi. "Yoksa beni ve yatağı yan yana görünce farklı şeyler mi düşünüyorsun?"

Alkolle karışan alay beni gülümsetmedi ama utanç biraz olsun yanaklarımı yaktı. Ona doğru temkinli adımlarla yaklaşıp, yatağın kenarına oturarak omzumun üzerinden ona baktım. Elini yavaşça yatağa vurarak beni yatağın üzerine uzanmam için çağırdığında derin bir nefes almıştım.

"Çok içtin, Doktor," diye fısıldadım. "Bu gece kaçırdın."

"Her zamanki hâlim benim." Yüzünü yatağa gömüp benden sakladı. Sesi boğuk çıkmıştı. "Ben sarhoş olmam. Hiç olmadım. Uyuşuyorum sadece." Kafasını kaldırıp çenesini yatağa bastırarak yatak başlığına baktı. "Artık o kadar zor uyuşuyorum ki, daha fazla içme ihtiyacı duyuyorum."

"Ya bir gün hiç uyuşamazsan?" diye sordum kuru bir sesle.

"Sen varsın o zaman." Yüzünü tekrar yatağa gömerek söylediği bu cümle, sesinin yatak tarafından emilerek boğuk yükselmesine neden olmuştu.

"Ben şimdi de varım."

"Seni çok hızlı tüketemem, senin fazlan beni çarpar," dedi ve kafasını geriye atarak bana baktı. "Anladın mı?"

"Kartal."

"Lavin," dedi birden uyarıcı bir tonlamayla. "Alkolikmişim gibi konuşma. Bari sen yapma."

"Çünkü öylesin," dedim birden bunu yüzüne vurmam gerekiyormuş gibi gerilerek. Bunu fark etmesi gerekiyordu. Gidişatının iyi olmadığını ben görebiliyordum, o neden görmek istemiyordu?

"Ne düşünüyorsun?" Yatakta yan dönerek bana doğru baktı. "Alkolün beni öldüreceğini mi?"

"Doktor olan sensin, sana ders mi vereceğim?"

"Yunus Emre gibi konuşuyorsun."

Yatağa uzanıp gözlerimi tavana çevirdim. "Nasıl konuşuyorsam konuşuyorum."

"Bana diğerlerinin davrandığı gibi davranma, senin bir farkın var, olmaya devam etsin." Alkollüyken gerilen sesinden dökülen kelimelere aldırış etmedim. Yarın pişman olacağı şeyleri şimdi dilediği gibi söylesin, sorun değildi.

"Şu an yaptığın şey ne biliyor musun? Sarhoş boşu," dedim. "Seninle kavga etmeyeceğim."

"Etme zaten kavga, Lavin, uyu benimle. Neden kavga edelim biz şimdi?"

"Çok salaksın," diye homurdandım. "Sana pabuç bırakmayacağım hiçbir zaman," dedim gülümseyerek, hâlâ tavanı izliyordum, "biliyorsun, değil mi?"

"Aksini hiç düşünmedim." Kolunu ileri doğru atıp, yüzüstü uzandığı esnada kolunu karnıma sardı. Ellerimi kolunun üzerine koyup gülümsemeye devam ettim.

"Alkolik."

"Değilim."

"Ben öylesin diyorsam öylesin, kes," dedim.

"Ne olacak senin bu atarların?"

"Salak çocuklar gibi konuşma," dedim, elimde olmadan gülümsüyordum ama kalbimde korku yok diyemezdim.

"Lavin." Birden ciddileşen sesiyle, kafamı çevirip yanağımı yatağa bastırarak ona baktım. Gözleri bendeydi. O da yanağını yatağa bastırıyordu. "Hiç 'yapamıyorum, ne olur gel al beni' diyerek aramadım kimseyi ama bu gece sen bu yatakta yanımda uzanıyor olmasaydın, seni arayıp bunu söylerdim. Derdim ki, yapamıyorum, ne olur gel al beni." Bana doğru sokulup, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Gözlerimden öper misin? Hiç, öylesine."

O bana bu soruyu sorduğunda, sanki yel değirmenleri damarlarımın içinde hızla dönüyor, yel değirmenlerinin kolları değil de yarattığı hırçın rüzgâr, damarlarımı kesiyordu.

"Ayrılık getirirler diye saçmalıyorlardı," diye fısıldadığım an sesim yüzüne çarptı, dudağında alaycı bir kıvrım oluştu.

"Her söze, her şiire inanır mısın?" Gülümsedi. "Nazım bile sevdiği her kadını sadece onu seviyormuş gibi şiirler yazmadı mı?"

Gülümsedim. "O an kimi seviyorsan, sadece onu sevmiş gibi hissetmez misin?"

"Ben hayatımda senden başkasına şiir yazmadım, yazacağımı da sanmıyorum," dediğinde, bir an sözlerinde alay bulmaya çalıştım ama bulamadım ve kalbim hızlandı. Tam ağzımı açacaktım ki, "Gözlerim, Lavin," dedi ve biraz daha yaklaştı, "öpmeyecek misin?"

Ona usulca sokuldum, bir geminin limanına sokulduğu gibi. Elim yanağına kaydı, bir halatın gemiden dışarı atıldığı gibi. Dudaklarım gözlerine yerleşti, geminin limana demir attığı gibi. Dudaklarım kirpiklerine sürtündü, gözünün üzerine izler bırakan dudaklarım uzaklaşırken bir süre gözlerini hiç açmadı.

Casper'ın örtüyü patisiyle yere çektiğini fark edince, yatağa çıkmak istediğini anlayıp birbirimize gülümsedik. Kartal güçlükle doğrulup kalktı, Casper'ı yatağa aldı ve bembeyaz Pitbull yavrusu, simsiyah çarşafın üzerinde belirgin bir ayrıntıya dönüşürken aramıza uzandı.

"Gebertmesin bizi," diye söylendi biri, ardından kapının kapanırken çıkardığı sesi duydum ve Casper'ın boynuma soktuğu kafasını kaldırdığını hissettim. Tanıdık ses bir süre algılarıma saplı kalsa da sesin sahibinin yüzü bir türlü kapalı gözlerimin önünde belirmedi.

"Niye gebertsin, Burak?" İşte bu sorunun sahibi Yunus Emre'ydi. "Kardeşim, fil kadar olup Kartal'dan da korkmazsın ya."

Birden biri bağırınca Casper havlamaya başladı ve bağıran kesinlikle Alper'di. "Günaydın ulan arkadaşlarım!" diye bağırıyordu Alper. Elindeki bir poşeti salladığını poşetin hışırtısından anladım. "Kahvaltı yapalım ya, vitamin falan, en önemli öğün yani!"

Casper daha şiddetli havlamaya başladı.

"Ne bağırıyorsun lan, benim ben, tanımadın mı? Seni kim getirdi Kartal babana?" Alper'in sesi koridorda yankı uyandırıyordu.

"Be sığır," dedi Yunus dişlerinin arasından tıslayarak. "Be bana hangi günahımın bedeli olarak gönderildiğini bilmediğim yaratık erkeği, ne bağırıyorsun ulan dalyarak?" Bunu bağırarak sormuştu.

Casper birden yataktan atladı, kapıya koştu ve o an gözlerimi çoktan aralamıştım. Kısa bir koridor bakışması yaşanırken, görebildiğim tek kişi Casper'dı.

"Alper," diye fısıldadı Yunus. "Bize bakıyor bu."

"Görüyorum kanka."

Burak, "Ne oldu lan fil yavruları? Gel oğlum buraya."

Casper birden hırladı.

Burak sakince fısıldadı. "Kapıyı açın."

Alper, "Run!" dedi birden ve kapının açılırken çıkardığı patırtıyı duymamla, Casper fırladı.

"Kartal," diye homurdandım. "Casper bunları koşturuyor."

"Az bile yapıyor, bırak küçük dişlerini üzerlerinde törpülesin." Belime sarılarak beni yatağa geri çekti. "Dağlı köpekler ya, bağırarak giriyorlar bir de eve. Yedek anahtarı aralarından birine veren bende kabahat, tiplere bak anasını satayım."

Casper'ın binaya açılan kapıyı tırmaladığını duyduğumda, "Kartal," diye söylendim ve sonra narin bir ses daha duyuldu.

"Casper, kapının arkasından çekil de açayım," dedi Sahra yumuşak bir sesle. Kapının açılırken çıkardığı sesi duydum ve sonra Sahra, "Gel bakalım yaramaz, korkutmuşsun abileri," diye mırıldandı.

"Ne korkutması, Sahra, ne korkması? Bunlar korktu ondan," diye savundu Burak kendini geri planda.

"Ev değil, yol geçen hanı," diye homurdandı Kartal.

"İçeri gelsenize, o sadece bir yavru," diye söylendi Sahra.

"İçeri gelmenize ben izin verdim mi de bu yer elması benim yerime izin veriyor," diye homurdandı Kartal boynuma doğru.

"Sahra, tutsana onu," dedi Burak gergin bir sesle.

"E çüş," dedi Alper.

"Siz girebilin diye tut dedim."

"Tamam brocuğum sen gir, biz arkandan gireceğiz zaten..."

"Ben neden öne atılıyorum, ben yem miyim? Yem olacak kadar küçük müyüm?" Burak söyleniyordu.

Yavaşça Kartal'ın kollarının arasından sıyrılarak dağılan saçlarımı parmaklarımla düzeltip yataktan kalktım. Evde ağır bir sigara ve alkol kokusu vardı. Üzerimdeki kazağı düzelterek odadan çıktığım an, Sahra ile neredeyse çarpışıyorduk. Casper bacaklarıma dolandı. Geniş bir gülümsemeyle elindeki kâğıt torbaları kaldırdı ve sıcak bir koku burnuma dolarken ne kadar aç olduğumu hatırlayıp yutkundum.

"Kahvaltıya geldik." Arkasına dönüp aralık duran kapıya baktı. "Burak, içeri girecek misiniz artık?"

"Benle ilgisi ne ya, neden hep Burak diyorsun? Yunus Emre de biraz da," diye çemkirdi Burak.

"Konuşacağımız konular olduğunu çok çabuk unuttunuz sanırım, derhâl içeri girer misiniz?" Sahra'nın sert sorusu beni duraksattı, bir şeylerin daha gündeme taşınacağını fark edip kuşkulu gözlerle ona baksam da bakışları beni bulmadı ve hâliyle ondan bir cevap da almış olamadım. Sonunda Sibelay ve Neslihan dışındaki herkes salona geçtiğinde, Casper koridordaki mama kabına kafasını sokmuş hırlayarak mamasını yiyordu; bu süre zarfında Yunus Emre, Alper ve Burak rahat bir nefes alabilmiş olmalıydılar.

Kartal'ın banyonun kapısını sertçe kapatmasıyla, salona derin bir şekilde gömülen sessizlik dağıldı ve Sahra, iri bakışlarını bana çevirip genişçe gülümsedi. "Gergin mi?"

"Her zamanki Kartal," dedim.

"Değil," dedi aynı gülümsemeyle.

Susup sandalyeye oturarak dirseklerimi masaya yerleştirdim ve yüzümü avuçlarımın arasına alarak, "Konu ne?" diye sordum, amacım konuyu değiştirip var olan imadan kopmaktı.

"Kartal gelmeden anlatmasaydım," diyecekti ki, Kartal'ın banyonun kapısını tekrar sertçe kapattığını duyup irkilerek omzunun üzerinden koridora doğru baktı. "Eline ne oldu senin?" diye sordu dehşet içinde.

"Küçük bir kaza," dedi Kartal, üzerinde bir tişört yoktu, altında siyah bir kotla içeri girip, bandajlı olan eliyle ensesini kaşıyarak koltuğa yan yana oturmuş arkadaşlarına baktı. "Daha erken gelseydiniz, hocayla birlikte ezanı okurduk."

"Bence iyi bir fikir olmakla birlikte, köpeğini sana ulaştıran ben olduğum hâlde beni koşturduğunu belirtmek isterim," dedi Alper, her

şey yolundaymış gibi o enerjik hâlini tekrar takınmış olsa da dünkü enkazı bana unutturabilmesinin imkânı yoktu esasen.

"Köpek biliyor saldırması gereken insanı," diye takıldı Kartal, gözlerinin altına yerleşen şişlikleri izledim, yüzündeki damarlar belirgindi ve uyku mahmuru yüzü biraz gergin görünüyordu. Kalçasını dün kadehi parçaladığı içki tezgâhına yaslayarak kollarını göğsünün üzerinde düğüm hâline getirip, konuyu duymak istiyormuş gibi dikkatle arkadaşlarına bakmaya başladı. Hepsini bir bir izlemiş ve sonunda gözlerini kısmıştı. Bu onun dilinde 'konuşun artık' demek gibi bir şeydi.

Sahra, "Şu İremler yanımızda birini daha gördüklerinde yadırgamamaları için Alper'e nasıl davranması gerektiğinden bahsettim, hiç açık vermeyecek," dedi, sonra derin bir nefes alıp, kâğıt torbanın içindeki poğaçalardan birini aldı ve ucunu ısırıp kısa süre çiğnedi. "Ama asıl konu, artık fake hesapları devreye sokup onlarla sosyal medyada da takipleşmemiz gerekiyor çünkü normal arkadaşlar bunu yapıyor." Normal arkadaşlar derken ellerini kaldırıp havada bir tırnak açmıştı.

"Fake hesap mı?" diye sordum.

"Eski olmaları önemli hesapların," dedi bana aldırış etmeden. "Bu yüzden üniversitenin ilk yılında kullandığımız özel hesaplarımızı, şu kimseyi değil sadece birbirimizi takip ettiğimiz hesapların isimlerini değiştirdim ve farklı soyadlar ekledim. Zaten orada bolca fotoğrafımız da var."

Eline telefonunu alınca, bakışlarım ekrana kaydı. Instagram uygulamasına tıkladı. "Lavin için de Sibelay'ın eskiden gittiği sergilerden çektiği resimlerin fotoğraflarını paylaştığı hesabı ayarladım. Lavin kendini değil de sanatı paylaşan biriymiş gibi görünsün. Zaten son bir aydır Lavin'in kendi hesabından arakladığım fotoğrafları da serpiştirerek paylaşıyordum. Bugün için çok çalıştım. Hesapların tamamı fake değil de gerçek hesabımız gibi. Beğenileri de bir şekilde hallettim, abartılı beğeniye gerek yok, elit ve kilitli hesap sahipleriyiz biz. Elli altmış kişinin beğenmesi yetiyordu. Birkaç fake arkadaş da hazırladım, hepsi eski hesaplar, eğer aralarında ajancılık oynayan stalkerlar varsa diye."

"Anlamıyorum," dedim dehşet içinde. "Bu iş için fake hesaplar mı hazırladınız?"

"Yine kendi hesaplarımız, sadece arkadaş arasında kullanıyorduk ve kimse bilmiyordu," dedi Sahra. "İrem eninde sonunda seni Instag-

ram'dan takip etmek isteyecektir, Lavin. Diğerleri de öyle. Ki şimdiye kadar hiç bu konuyu açmamış olmaları bile şaşırtıcı."

İnanılmaz derecede hazırlıklıydılar. "Eski hesabımı uzun süredir kullanmıyorum," diye fısıldadım.

"Şifresini hatırlıyor musun? Birkaç fotoğrafını aldım oradan, throwback etiketiyle paylaştım, sonra Sibelay sanatsal şeyler paylaşmaya devam etti senin için. Ama benden demesi, eski hesabını kapatalım bence."

"Bu iş için ekstra mesai harcadığınızı mı söylüyorsunuz?" Derin bir nefes aldım. "Evet, o hesabı dondursam daha iyi olur."

"Evet," dedi Sahra kaşlarını kaldırarak. "Hem gerçek hesaplarımızı da bulamazlar, soyadlarımız farklı ve hesaplarımız kilitli. Kartal zaten kullanmıyordu, sadece üniversitenin ilk yılında açtığımız fake hesaplarda aktif olur, bazen oradan fotoğraflar atardı. Bu arada Kartal, o hesaba birkaç şey daha yeşillendirmemiz lazım, çok ölü görünüyor."

Kartal, "Bazı konularda benden daha iyi olduğunu kabul etmek zorunda kalacağım, Sahra," dedi alayla, ardından ekledi: "Lavin, aramızda sadece senin hesabını bulma ihtimalleri olabilir. Gerçi senin soyadını öğrenseler de sorun değil ama yine de hesabı şimdilik kapatın."

"Biliyorum sırası değil ama," diye mırıldandı Burak. "Cenk ve Suphi, Özay'la arkadaş. Ya Lavin'i, Özay'ın hesabından bulmuşsalar? O Cenk fazla meraklı biri, girip bakmış olabilir. Hiç bununla ilgili bir renk verdiler mi?"

Kartal'ın gerildiğini hissetsem de ona bakmadım. "Sanmıyorum, birbirimizi takip etmeyi bırakalı çok uzun zaman oldu," dedim sakince.

"Onların yanındayken hesabına girip bakma gibi bir hataya düşmemiştir umarım," deyince Burak, göz ucuyla ona baktım. O da Kartal'ın tepkisinden çekiniyordu fakat boşluk kalmaması için aklındakileri söyleme ihtiyacı duyuyor olmalıydı.

"Öyle olsa Cenk belli ederdi ya da ne bileyim, İremlere söylerdi, İrem de bana bundan bahsederdi," deyip yerimde rahatsızca kıpırdandım. "Peki Alper'in hesabı?" diye sorarak konuyu farklı bir yere çektim.

"Ben eskiden açtığımız o hesaplarda arada aktif oluyordum, kendi hesabımda da profilimde benim değil, kedimin fotoğrafı var zaten," dedi Alper. "Kilitli hesap. Bulamazlar."

"Bu iş için mesai harcadım, Lavin," dedi Sahra sırıtarak. "Asla esas hesaplarımızı bulamazlar ve eskiden açtığımız bu hesaplar kesinlikle

işimize yarayacak." Ekranı bana çevirip, benim adımın yanına eklediği farklı soyada sahip hesabı bana gösterdi. Gönderiler gerçekten eskiydi, arada bir iki fotoğrafım vardı, gerisi tamamen sanatsal çekimlerdi. Ağzım açık ekrana bakakaldığımda, "Bu hesap Sibelay'a aitse o hangi hesabı kullanacak?" diye sordum yavaşça.

"Bunu sadece bu tarz fotoğrafları paylaşmak için kullanıyordu, onun da üniversitenin ilk yılında açıp, sarhoşken çekildiğimiz komik fotoğrafları paylaştığı bir hesabı var. Onu da hallettik. Yani son kontroller yapıldı, artık hazır olduğumuzu söyleyebilirim. Alper de bozuntuya vermeyecek."

"Sevgilim diye söylemem, FBI bile onun fake hesaplarına ulaşamaz, ulaşsa fake olduğunu anlayamaz." Burak bunu gülerek söylemişti, ona kaşlarımı kaldırarak baktım ama tepki veremedim.

Bu kadar özenle, bir ay önceden destek takviye yaparak hesap hazırlaması o kadar garibime gitmişti ki, sanırım ben oturup asla böyle bir şeyle uğraşmazdım ama o yapmıştı. Bunu Kartal için yapıyordu. Hesaplarda eski gönderiler olması, hesapların yeni açılmış olma ihtimalini tamamen yok ettiğinden, kimse bu hesapların fake ya da yeni açılmış hesaplar olduğunu düşünemezdi.

"Fazla arkadaşımız yokmuş gibi göstermen daha iyi olmuş, az öz görmeleri yeterli," dedi Kartal. Tezgâhın kenarındaki sigara paketini alıp, kapağını sallayarak açtı ve dudağının arasına sıkıştırarak kavradığı sigarayı çekip çıkardı. Sigarayı kotunun cebinden çıkardığı lacivert çakmağın ucundan fırlayan alev ile tutuşturup gözlerini tekrar bana çevirdi. Sonunda konu su gibi aktı ve asıl meseleye geldi. Artık Emir suç ortağımızdı ve hem onu hem de diğerlerini daha yakınımızda tutmamız gerekiyordu.

Yunus Emre, elindeki simidin dökülen susamlarını topladığı parmağını izlediği sırada, "İnsanlarla iletişim kurmayı pek sevmesem de," demişti ve sonra o bombanın pimini çekmişti. "Onları, onlarla dost olduğunuza tamamen inandırmalısınız." Derin bir nefes aldı. "Yani bu eve girip çıkmalılar, yaşadığınız alanı bilmeliler. Kuzensiniz ve birlikte yaşıyorsunuz, bunu zaten biliyorlar ama kaldığınız evi de bilmeliler."

"Yunus doğru söylüyor," dedi Burak, elindeki poğaçayı kahverengi kese kâğıdının içine koyup ağzındakini çiğnerken. "Mesela sosyal medyada takipleşmeyi ilk telif eden Lavin olursa daha iyi olur. Göz-

lemlediğim kadarıyla İrem ile araları iyi, ilk adım ondan gelirse daha iyi görünebilir."

"Bence direkt söylemem dikkat çeker," dediğimde kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bunun yerine güzel bulduğum bir şeyin fotoğrafını çekerken Instagram'a post olarak koyacağımı söylerim ve konu böylece oraya gelir, beni takip etmek isteyen o olur. Kurmuş gibi olmayız. Benim takipleşmeyi önemsemeyen biri olduğumu az çok fark ettiğini düşünüyorum İrem'in. İrem sandığınızdan daha zeki ve iyi gözlem yapıyor."

"Aranızdakine kadın dayanışması diyebilir miyiz?" diyerek güldü Burak ama yüzüm ciddiyetinden sıyrılmadı.

"Bilmem, siz sık sık erkek dayanışması yapar mısınız?" diye sorusuna soruyla karşılık verdim.

"Yani, yapıyoruz," dedi, ona dik dik baktım.

"İnsan dayanışması diyelim o zaman. Bir şeyler sadece bize özgü değil çünkü."

Burak ellerini havaya kaldırdı. "Füzeni yemeyen tek kişi bendim, ben de yedim," dedi alayla ama kötü niyet taşımadığını biliyordum. "İnsan dayanışması yapıyorsunuz, tamam."

Sahra, cinnete yakın bir gülümsemeyle, "Demek erkek dayanışması falan yapılıyor," diye fısıldadı. "Ne konuda? Instagram'da like attığın bikini postları konusunda mı? Hani şu geçenlerde kırmızı bikiniyi taşıyan efsane güzel modelin olduğu postu beş kez geri çekip beş kez geri beğenmiştin ya. Onu diyorum. Her beğendiğinde de 'Aa, bu sefer de Yunus beğenmiş, tüh, şunu galiba uyurken elim beğenmiş' dediğin."

"E aşkım ben sana model fotoğrafı beğenme demiyorum ki, sen de beğen," dedi Burak, telefonu eline alıp Instagram profilini açtı. "Bak, Cassandra mesela, beğen, al beğen, beğenme mi diyorum?"

"Ben beğenirsem Cassandra falan değil Alex, Diego, Daniel falan beğenirim, Burak," dedi Sahra tehditkâr bir sesle.

"Niye?" Burak ona ciddi bir ifadeyle baktı. "Rondoya koyduğum sebzelerden daha sonra detoks suyu yapacaksan, tamam, olur. Beğen."

"Cassandra'yı beğen sen, hadi, bak işine kardeşim," dedi Sahra dik bir sesle.

Yunus Emre ile Alper omuzlarının üzerinden kısaca birbirlerine baktılar. Sonra tekrar gözlerini sehpaya indirip sessiz kaldılar ama Burak, komik bir ifadeyle Sahra'ya bakıyordu. "Ne şimdi bu cinsiyetçilik?

Cassandra da model, onu niye beğenmiyorsun? Senin bu yaptığın kadın düşmanlığı..."

"Çevir," dedi Sahra ona bakmadan.

"Ne ilgisi var şimdi kızım?"

"Çevir."

"Sahra."

"Hulahop gibisin, Burak. Dön, dön," dedi Sahra elini sallayarak.

"Bak bu yaptığın ayıp."

"Sus, kapat çeneni. Hulahop Burak. Cassandra'ya mesaj atıp cevap alamayınca beş milyon takipçili kadının seni göreceğini umarak kadını beğeni yağmuruna tuttuğunu da unutmadım."

"Ben o anlamda mı beğendim? Ya ben o anlamda mı beğendim? Ben çok güzelsin, vay canına anlamında mı beğendim? Ben kendimi göstermek anlamında beğenmedim."

Sahra birden Burak'a öfkeyle döndü. "Ne?"

"Yalan söyledim, sen beni kıskan diye yaparım be Sahra, bilmez misin?"

"Umut fakirin ekmeği tabii öncelikle kanka," dedi Alper gülmemek için dudaklarını birbirine bastırarak.

"Sonralıkla," diye ekledi Yunus, "istersen Cennet Mahallesi[1]'ndeki Ferhat'a dönüp Şahane'm de, sen bu hikâyede olsan olsan sahtekâr yazar Beter Ali olursun. Yalanlara bak... Sahra, inanma, Cassandra'ya benim hesabımdan bile like attı."

"Sus lan," dedi birden Burak öfkelenerek. Sakince Sahra'ya döndü. "Sor bir neden attım?"

"Sormayacağım."

"Sor."

"Tamam be, neden attın? Hadi sordum, neden attın?"

"Bu seni hiç ala-"

"Kardeşim, işte o cevabı verme," dedim birden sakince, Burak durdu, "işte o cevabı verme, 43'te vuruldun, 45'te ölme."

Burak ağzına görünmez bir fermuar çekti, bir süre daha didişeceklerini sansam da tatlı tartışmaları hızlı bir şekilde son buldu. Dışarıda hava griydi, yağmur bulutları gökyüzünde asılı duran gelin süsleri gibi görünüyordu; zaman gökyüzünde yayıldıkça, bulutlar daha da yoğun-

[1] Erler Film aracılığıyla 11 Haziran 2004 ile 9 Haziran 2007 tarihleri arasında Show TV'de yayımlanan komedi türündeki Türk televizyon dizisidir.

laştı ve sonra yağmur atıştırmaya başladı. Markete inmek için üzerime bir mont giyip, montun fermuarını boğazıma kadar çektiğimde, mont birkaç beden büyük olduğu için içinde kaybolmuştum. Yunus Emre ile birlikte binadan çıktığımızda, yağmur kaldırımlara düşüp yeryüzüne dokunmaya devam ediyordu. Montumun büyük şapkasını kaldırıp kafama geçirdim ve bakışlarımı ona çevirdim.

"Gürültüden sıkıldığın için mi kaçtın benimle?" Gülümsediğimde, Yunus burnundan sert bir nefes vererek gülüşüme gülüşüyle karşılık verdi; bakışları yerde, elleri ceplerindeydi.

"Yo," dedi ama öyle olduğunu bildiğimden daha çok gülümsedim.

Yunus Emre ile ilgili fark ettiğim birkaç şey daha vardı. Evet, Kartal'dan kısaydı ama aslında boyu uzundu, zayıf bir adamdı ve başını önüne eğerek yürüyordu. Başını ne zamandan beri önüne eğerek yürüdüğünü merak ettim ama zaman, biliyordum ki Leyla'dan sonrasında donmuştu ve bu alışkanlık belki de kaybettikten sonra omurgasından tırmanıp boynuna yayılmıştı.

Yakınlarda market var mıydı pek bir bilgim yoktu. Sonunda Yunus, "Arabayla birkaç dakika mesafede bir alışveriş merkezi var," dedi zihnime sızarak. "Alışveriş merkezinin içindeki büyük marketlerden birine gireriz, hem de şu tantanadan biraz uzaklaşma şansımız olur."

Omuz silkip, "Fark etmez," dedim. Aslında yağmurun altında yürümek iyi olabilirdi, biraz hava almaya ihtiyacım vardı. "Yürüyerek gidelim mi?"

"Fazla alışveriş yapılmayacaksa olur," dedi bana bakmadan, birkaç adım önümden ilerliyordu. "Ya da ileride benzinlik var, oradaki market de büyük, işimize yarar."

Onu yakalamaya çalışmadım, kendi adımlarıma sadık kaldım ve hızımı arttırmadan yürümeye devam ettim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum ama sonra zihnime çaktığım düşünceler, kafalarını kaldırıp sorunun özünü göstermeden sorduğum için bana garip garip baktılar. Yine de Yunus Emre, asıl sorumu kavramış gibi adımlarını yavaşlattı.

"Kartal'ın bir de başımıza hastane davası çıkarması konusunda mı?"

"Evet," diye mırıldandım.

"Benim ne düşündüğüm önemli değil, kafasına koyduğunu yapar."

"Ama düşündüğün bir şeyler illaki var."

"Her an düşünüyorum, benim kadar düşünenine rastlamamışsındır." Yokuştan aşağı doğru inmeye başladık, artık yan yana yürüyorduk. Ben sessizdim, kafamın içinde her ne kadar bir kaos olsa da adımlarım bu kaostan kaçar gibi değil de bu kaostan habersiz gibi ağır düşüyordu yere. Oysa kafamın içindeki düşüncelerden bile kaçıyorken birçok kez bambaşka düşüncelere çarparak yere serilmiştim.

"Kartal düşünmeden hareket etmez, sadece bir sonraki adımı değil, binlerce adım sonraki olasılıkları bile düşünüp ona uygun kararlar verir." Derin bir nefes aldı. "Sen ona bakınca acı ve öfke görüyor olabilirsin ama ben ona baktığımda, senin gördüğün bu ikiliyi gördüğüm gibi bir de zekâ ve akıl görüyorum. Akıl ile zekâ aynı şey değil ve eğer Kartal'da sadece bir tanesi eksik olsaydı, yaptığı her şey onun sonunu çoktan getirmiş olurdu. Onun için endişeleniyorsun, değil mi?"

Söylediklerini zihnimde bir yere saklarken, "Evet," dedim. "Elbette endişeleniyorum."

"Onun için endişelenme, o iyi olmanın bir yolunu hiçbir zaman bulamayacak ama daha kötü olmamayı da öğrendi."

Ellerimi montumun geniş ceplerinin içine sokup, yüksek binaların çevrelediği sokakta ilerlerken derin bir nefesi ciğerlerime doldurdum ve bir süre hiç konuşmadım. Benzinliğe gelmemiz sandığımdan daha uzun sürmüştü ama yağmur hızlanmadığı için şanslıydık, sadece çiselemeye devam eden yağmurun altındaki her adımımız, yeni bir konunun başlangıcı gibiydi. Benzinlikteki markete girene kadar konuşmaya devam ettik, hatta market arabasını aldığım sırada bile konudan kopmamıştık. Yunus Emre bana üniversite zamanında yaşanan bazı anıları anlatıyor, bazen gülüyor, bazen hüzünlü bakışlarını bir boşluğa çevirip yalnızca tebessüm ediyordu.

Cipslerin olduğu reyona ilerlerken omzunun üzerinden bana bakıp, "Neyli seversin?" diye sordu, onun eli direkt olarak sade cipslerden birine gitmişti. Omuz silkerek, "Fark etmez," dediğimde, birkaç paket cips alıp bana doğru yöneldi ve cipsleri arabanın içine koyduktan sonra omzunun üzerinden içki reyonuna baktı. "Birkaç bira alacağım, sen de abur cubur al istersen, film izleriz," dedi, başımı sallayarak ondan ayrılıp arabayı abur cuburların dizili olduğu reyona doğru sürmeye başladım.

Reyonda göz gezdirirken bir çift gözün beni izlediğini hissetmek, irkilerek kafamı kaldırıp hislerimin beni ittiği yöne bakmama neden

olmuştu. Bir an duraksadım, Ogün'ü karşımda görmeyi beklemediğimden gözlerimi kırpıştırıp şaşkınlıkla Ogün'e bakakaldım. Onu en son diğerlerinin kaldığı evde toplandığımız akşam görmüştüm, şimdiyse ikinci kez bir benzinlikte karşılaşıyorduk. Trençkotuna koyu gölgeler gibi düşmüş yağmur damlaları dikkatimi çekti, karmaşık siyah saçları da ıslanmıştı ve zümrüt yeşili gözlerinde bir şaşkınlık vardı. O şaşkınlık birkaç saniyenin sonunda gülümsemeye dönüştü.

"Benzinliklerde alışveriş yapmayı seviyorsun," dedi ılık bir bakışı yüzüme kondurup, arkadaş canlısı sesiyle bakışlarını güçlendirerek. Yakışıklı suratını kısaca izledikten sonra başımı aşağı yukarı salladım.

"Sen de seviyor olmalısın," dediğimde, gözlerini devirip bıkkınlık dolu bir iç çekti.

"Arabamın lastiğine hava basılıyor dışarıda," dedi derin bir nefes alıp reyona yaklaşmadan önce. Yeşil ambalaja sarılmış tuzlu bisküviye uzandı. Omzunun üzerinden bana sorgu dolu gözlerle baktı. "Yılbaşını nasıl geçirdin? İrem sen yoksun diye aşırı üzgündü."

"Aileyle nasıl geçiyorsa öyle," dedim ve sonra birden kendi kurduğum cümle, bir intihar ipi olup boğazımı sıkı elleriyle sardı. Yutkunarak gözlerimi reyona çevirdim.

"Uzun zamandır ailemle geçirmiyorum." Durgun sesi beni duraksattı, ona bakmak istesem de sesindeki keder algılarıma bir ok gibi saplandığından bunu yapamamıştım. "Aman ya," dedi ölçülü bir şekilde gülerek. "Arkadaşlarla geçirmek daha eğlenceli. Her ne kadar İrem'i eğlendiğime inandıramasam da."

"Hep ciddi olduğun için olabilir mi?" İfademi toplayarak ona doğru döndüm. "Biraz haklı gibi. Ciddi bir ifaden var."

Kaşlarını hayretle kaldırıp, kaşlarının altına yerleştirilmiş zümrüt yeşili gözlerini yüzümde dolaştırdı. "Sen de mi öyle olduğumu düşünüyorsun?" Derin bir nefes aldıktan sonra kabullenmiş gibi usulca gülümseyerek tekrar rafa doğru döndü. "Özellikle yurt dışında eğitim gördüğüm süreçte yüzüme yapışan bir ciddiyet oldu, doğru," dedi. "Staj gördüğüm yerde resmiyet önemliydi." Durup yüzünü buruşturdu. "Ama normalde de biraz böyleydim sanırım."

Açıkçası pek konuşmak istemesem de bu sohbeti sürdürmem gerektiğini bildiğimden, "Okulda öğretmen olarak göreve başlayacaktın sanırım," dedim yapmacık bir merakla. "Dansla ilgilendiğine inanması güç."

Bana kötü kötü baktı. "Esnek değil gibi duruyorum sanırım?" dedi alayla ama bu soruya onun da inanmadığı barizdi, çevik bir vücudu olduğunu görebiliyordum, kör değildim. "Yurt dışına gitmeden önce dans ediyordum, eğitime başladıktan sonra ara verdim ama döndüğümde böyle bir şansla karşı karşıya kalmak beni tekrar eski günlere götürdü. Dans ettiğim günlere... Belki eskisi kadar esnek değilimdir ama dans konusunda verebileceğim sağlam bilgiler olduğuna inanıyorum."

"Ben gece kulübünde çalışırsın diye düşünmüştüm," dedim ve ardından hemen toplamak ister gibi, "her ne kadar ciddi gibi görünsen de bence eğlenceyi sen de seviyorsun. Hem işletme konusunda çok başarılı olduğundan söz etmişti İrem."

"Aslında böyle bir düşüncem var," dedi Ogün. "Ama öncesinde Türkiye'ye tamamen adapte olmam gerekiyor, uzun zamandır buranın nabzını tutmuyorum, önce eğlence hayatını gözlemlemem ve fikir sahibi olmam gerek. Birkaç yıl bile ciddi dönem farkı yaratabiliyor."

Sadece bir an durup, Ogün'e daha önce hiç bakmadığım bir açıdan baktığımda, kafasını kaldırarak çevresindeki insanları izlerken aslında kendini hiç de olduğu yere ait değilmiş gibi hissettiğini fark etmiştim. Ogün diğerleri gibi sadece eğlence, para ya da lüks odaklı biri gibi görünmüyordu, onu kısaca süzdüğümde, her ne kadar giyimi onun derisinin bile marka amblemi taşıyacağını düşündürtse de ondaki asıl gerçek olanı görür gibi olmuştum. Aslında İrem ve diğerlerini baz aldığımda, Ogün epey olgun görünüyordu.

Ona cevap vermeyeceğimi sezmiş gibi, "Ee, ne zaman görüşeceksiniz?" diye sordu merakla. "İrem ve diğerleri özlemiş seni, benden söylemesi. Hatta Cenk bile özlemiş sanırım, dün akşam kulağını çınlattı bayağı."

"O özlemesin mümkünse," dedim gülerek.

Ogün'ün içten gülümsemesini izledim, uzun, parlak dişlerini göstererek başını iki yana salladı. "Çekişiyorsunuz ama bu iyi arkadaş olacağınızı gösteriyor," dedi. "Genelde en büyük düşmanlar, işin sonunda dayanabildiğimiz tek dostumuz oluyor." Bakışları puslanmıştı, bir şeyi düşündüğünü fark ettiğimde, sakince başımı salladım.

"Sanırım senin için öyle olmuş."

"Öyle olmuştu," dedi ve acı acı gülümsedi. "Boş ver." Kaşlarını çattı. "Kayıpları konuşmayı sevmem."

"Bir kayıp mı verdin?"

Bu soruyu eğer sormuş bulunmasaydım daha iyi hissedebilirdim veya zamanı geri sarabilseydik, bu soruyu kesinlikle dilimin altına gömerdim. Çünkü Ogün'ün gözlerinde gördüğüm o keskin acı, kısa süre önce ruhuma is lekesi gibi sinen o kör acının çok benzeriydi. Bakışlarını bana sert bir betona dokunuyormuşum gibi hissettirerek dikti ve uzun süre sadece yüzüme baktı.

"Lavin," dedi adımın altını çiziyormuş gibi sertçe. "Hep böyle aklına geleni şak diye söyler misin?"

Bir an ne diyeceğimi bilemedim ama sonunda, "Üzgünüm," diyebildim.

"Sorun değil." Gözlerini tekrar rafa çevirip, mümkün mertebe benden uzaklaştırarak kendini sakinleştirmek istiyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Bu konuyu konuşmayı sevmiyorum. Sana sert çıkmak değildi niyetim, kalbini kırmak da istemem."

"Kalbimi kırmadın, hak ettiğimi duydum, haklıydın," diye mırıldandım, onun yarasının sınırlarına yaklaşmak akıl dışı bir hareketti, kabul ediyordum.

Bu cevabımı beklemiyormuş gibi bana garip garip baktı. Zümrüt yeşili gözlerinin zeminine çöken şaşkınlıkla karşılaştığımda, ona arkadaşça bir gülümsemeyle karşılık vererek, "Takma kafana," dedim. "Asıl ben sorumla senin kalbini kırdım. Kalbin kırıldığı zaman, başkalarının kalbini kırmaktan korkmazsın. En azından benim için bu hep böyleydi."

Dudakları yukarı doğru kıvrılır gibi oldu. "İrem'in sevdiği kadar varsın," dedi, sonra sesi bir bilinmezlik olup benden uzaklaştı. "Seni ilk gördüğümde, henüz tanımıyorken de tuhaf biri olduğunu düşünmüştüm."

Birilerinin beni, ben onları kandırırken sevmesi zoruma gidiyordu. İrem ve diğerlerine yalanlar söylüyordum, onların sevgisi ruhuma sinerek bir leke gibi ruhumun her yanını sararken, ben yalanlarımla onların sevgilerini cam bir kafese kapatıp, onların üzerine dolarak onları yavaş yavaş boğuyordum. Bir insana yalan söylemenin, kendine yalan söylemekle aynı şey olmadığını, beni seven insanların gözlerine bakarak kalbimin doğrusunu çok iyi bildiği yalanları onlara sıralarken öğrenmiştim.

Ogün diğerlerinden daha zeki bir hava verdiğinden, onu daha yakınımda tutma isteğiyle, "Ben de senin için aynısını düşünmüştüm,"

diye mırıldandım, bu söylediğim onu şaşırtmış gibi bana daha dikkatli bakmasına neden oldu ama sonrasında ne o ne de ben konuşmadık.

"Ben gideyim," diyecekti ki, "Baksana," diyerek onu durdurdum.

Parlak yeşil gözlerin içinde yansımamı gördüğümde, birden Ogün'ün bakışlarında dostluğun değil de başka bir şeyin varlığını da görür gibi olmuştum ama buna imkân vermek istemedim. Bana ilgi duyuyor olması imkânsız olurdu sanırım. Sonuçta birbirimizin hakkında bildiklerimiz sınırlıydı ve onu yalnızca birkaç defa görmüştüm. Yine de gözlerinde hayranlıkla karışık bir beğeni gördüğüme neredeyse emindim. Bunu kendi kafamda kurduğum bir şey olarak adlandırarak, "Evde toplanalım mı?" diye sordum. Sonra bir şeylerden işkillenmemesi için, "Bizimkilerden birinin ya da bizim evde? Eğlenirdik. Hem yılbaşını onlardan ayrı geçirdiğim için ben de üzülmüştüm, kendi hâlimizde yeni yılı kutlamış oluruz," diye ekleme yaptım.

Ogün kaşlarını kaldırıp birkaç saniye düşünür gibi baktıktan sonra, "Olur da bu konuyu İrem'le konuşman daha iyi olmaz mı? Ben en azından genç işi organizasyonları hazırlamak konusunda bayağı kötüyümdür," dedi.

"Ne organizasyonu yahu? Bildiğin evde toplanıp tabu oynamak, bir şeyler içmek falan."

Ogün genişçe gülümsedi. "Bizimkiler bunu duyunca havalara uçarlar."

"Ee, yapıyor muyuz?"

"İsterseniz benim evimde olur," dedi ama benim istediğim bizim evimizde olmasıydı, yine de çaktırmadan anlayışla başımı salladım. "Sadece biraz sizin sevmeyeceğiniz türden bir ev," dedi ensesini ovarak. "İrem evimi biraz resmî buluyor..." Yeşil gözlerini yüzümde gezdirdi. "Ama kaliteli içkiden anlarım ve kesinlikle içki dolabımı görmek istersin."

Evet, kesinlikle Ogün'ün bana asıldığını hissediyordum. Bakışlarımı ondan kaçırmamak için kendimi kastım ama sonunda gözlerim yeşil gözlerinden koparak rafa çevrildi. Yanaklarımın içini dişledim, böyle bir şeye hazır değildim çünkü benim niyetim hepsini arkadaşım olarak tarafıma çekmekti. Sanırım Ogün'ün niyeti arkadaşlıktan birkaç adım daha yakın olmaktı. Yine de ters bir tepki vermem demek, bir şeylerin gidişatını zorlaştırmak demekti.

Dudaklarıma yapmacık bir gülümseme ekledim. "İçkiye meraklı olan ben değilim, Kartal," dedim alayla.

"Kuzeninle tehdit edildim sanırım az önce," diye dalga geçti, birden gevşemiştim çünkü aslında bana asılmadığını, sadece takıldığını fark etmiştim. Aksinin olması beni zora sokacağından, içten içe rahat bir nefes alarak ona baktım.

"Lütfen, biz medeni bir aileyiz..."

"Kartal beni içki şişesine oturtur, anladım..."

Yüksek sesle güldüğümde, o da gözlerinin kenarında çizgiler oluşana kadar gülmüştü.

"Yani, tam olarak öyle olmasa da," dedim gülmeye devam ederken.

"Emir'e nasıl davrandığını gördüm," dedi, sesi hâlâ neşeliydi. "Sana içki şişelerimi göstermeyi teklif ettiğimi duysa, sanırım gerçekten şişelerin üzerinde bir yer ayarlardı bana..." Ogün'ün eğlenceli yönünü fark etmenin şaşkınlığıyla gülmeye devam ettim.

"Bence Emir'e kişisel olarak sinir oluyor, beni koruduğundan değil," dediğimde, dudaklarını iki yana bükerek gözlerini devirdi, bu beni daha çok güldürmüştü. "Ne? Ciddiyim..."

"Bu kadar komik olan ne?"

Yunus Emre'nin sesi, irkilerek ona doğru dönmeme neden oldu. Yunus Emre, tam da Kartal'dan bahsettiğimiz anda elinde bir şarap şişesiyle, uyarı dolu bakışlarını Ogün'e dikmiş öylece hemen arkamda dikiliyordu.

"İkinci bir abi alarmı mı?" diye fısıldadı Ogün bıyık altından gülmeye devam ederek. "Merhaba, ben de gidiyordum..."

"Merhaba, Ogün," dedi Yunus Emre ve bana bakarken sakince ekledi: "Güle güle."

Ogün gülerek bizden uzaklaşıp kasaya doğru gittiğinde, Yunus Emre bana dik dik bakmaya devam ediyordu. Birkaç abur cuburu bakmadan arabaya attıktan sonra, sonunda onun bakışlarına dayanamadım ve omzumun üzerinden ona bakarak, "Ne?" diye sordum. "Neden öyle bakıyorsun şimdi?"

"Ne gülüşüyordun o yakışıklı ırgatla?"

Şaşkınlıkla gözlerimi irileştirdim ve gülmemek için kendimi sıkarak, "Neyle?" diye sordum, duymamış gibi yaparak.

"Gayet de duydun beni sahtekâr seni," dedi Yunus Emre bana dik dik bakmaya devam ederken. Elini rafa uzatıp birkaç kakaolu keki ara-

hanın içine fırlattı. "O herif resmen seninle fingirdeşmeye çalışıyordu. Onun o gözlerini oyar, gömleğime fıstık yeşili kol düğmesi yaparım."

"Kol düğmesi yaparsın, hem de fıstık yeşili," dedim sırıtarak.

"Hiç sırıtma, Lavin. Adamın sana nasıl baktığını görsen sen de benim gibi düşünürdün. Nasıl poz kestiğini görmedin mi? Bu sen vurulduğunda da çok endişelenmişti. Az daha gözlerine bakarak şiir okuyacak sandım. İstanbul beyefendisi gibi davranarak kız tavlayabileceğini sanıyorsa, yanılıyor, artık 70'li yıllarda değiliz ve bu şarap şişesini ona sokarım."

"Sen beni mi kıskandın?"

"Ne ilgisi var, Allah Allah." Bana kötü kötü baktı. "Neden seni bayağı yakışıklı bir herifle gülüşürken gördüm diye kıskanayım ki? Gören de beni maganda kız abisi sanacak."

"Öyle gibisin şu an."

"Hiçbir alakası yok."

"Gayet de öyleydi gibi..."

"Gibi ve gayet aynı cümlenin içinde kullanılır mı?"

"Kullanılmaz mı?"

"Ben de sana sordum, Lavin, kullanılır mı?"

Sırıttım. "Sen beni bayağı kıskandın ya..."

"Ne ilgisi varmış?"

"Hım..."

"Sırıtma hiç pişmiş kelle seni, alakasız alakasız işler, ne alakaymış?"

Ona yaklaşıp, zayıf yanaklarını parmaklarımın arasına alarak sıkınca bana kötü kötü bakmaya devam etti. "Kıskanıyor da beni..."

"Lama gibi tükürürüm suratına, çek elini kolunu," diye tehdit etti beni.

Yanaklarını iyice sıktığımda, kaşları tamamen çatılmıştı. "Merak etme, ben yüz vermem ona... Hem takılıyordu sadece."

"Ona bir takılırım, misinanın ucundaki iğne boğazına girmiş balık gibi çırpına çırpına kaçmaya çalışır ama nafile, gece yine mangalda pişen o olur." Ellerimi tutup yüzünden çekti. "Çocuk mu seviyorsun sen ya? Hayret bir şey..."

Gülümseyip ondan uzaklaştım. Ogün çoktan marketten çıkıp gitmişti. "Onları eve çağıracaktım ama bir terslik oldu ve sanırım Ogün'ün evinde toplanacağız."

"Bok toplanırsınız onun evinde." Sırtımdaki dik bakışları hissedebiliyordum. "O sansarın tek derdi seninle yakınlaşmak gibi geliyor bana."

"Teklif eden bendim."

"Neyi lan?"

"Ya evde buluşmayı. Anlamasın diye de kimin evinde olursa olsun, fark etmez dedim."

"Lan bu yavşak basbayağı ona senin teklif ettiğini sanıyor işte, yeşil ışık yakmış gibi oldun."

"Ya ne ilgisi var, Yunus?" Gözlerimi devirdim. Çikolata reyonundaki Damak paketi dikkatimi çekince elim pakete doğru gitti ve yavaşça gülümsedim. Hiç düşünmeden bir tanesini arabaya attıktan sonra Yunus Emre'ye doğru döndüm. "Bir anda hadi bize gelin demek dikkat çekerdi, o yüzden."

"Çekmezdi," dedi. "Of. Şu İrem midir nedir, arasana o sarı kızı."

"Ne diyeceğim ki?"

"Ogün'le karşılaştığınızı söyle, ne yaptığını sor, klasik kız muhabbeti işte ya. Hemen şak diye konuya girme." Bir an durdu. "Lavin, farkında mısın, galiba ben senden daha fazla kızmışım..."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ben de aldım senden o elektriği, bayağı bilgilisin."

"Benimle alay mı ediliyor şu an?"

"Evet," dedim sırıtarak. Elimi montumun büyük cebine sokup, telefonumu kavrayıp çıkarırken çatık kaşlarla Yunus'a baktım. "Peki konuyu nasıl bizim eve çekeceğim ben?"

"E o kadarını da ben bilmeyeyim artık Lavin ya..."

Ona kötü kötü bakarken, "Hiç yardımcı olmuyorsun," diye söylendim.

"İsterseniz bir kuaför günü ayarlayın, manikürüm yapılırken size akıl vereyim," dedi Yunus dalga geçer gibi gülerek. "Hadi bakalım, bundan sonrası senin hünerlerine kalmış..."

"Kıza ne söylemem gerektiğini bilmiyorum," dedim kuru bir sesle.

"Konuyu konuyu açar, arkadaşlar birbirlerini öylesine de arayabilir," dedi Yunus Emre. "Hem yakışıklı yavşağı görmüş olman da araman için yeterli bir bahane. Ondan bahsedersin, konuyu ev partinize çekersin."

Aslında düşünüldüğünde, çok vakit kaybetmene bile gerek kalmadan bunun iyi bir fikir olduğunu fark edebiliyordun. O yüzden çok üzerinde durmadım ve başımı sallayarak arabayı ona doğru ittim. "Ben dışarıda konuşayım."

"Sen bilirsin." Market arabasını tutup farklı yöne doğru sürerken omzunun üzerinden bana baktı. "Çok kıvırmamaya dikkat et. İllaki başka birinin evinde olsun diyorlarsa, kendini öne atman daha çok ilgi çeker, unutma."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Tamam."

Dışarı çıkıp İrem'i arayarak telefonu kulağıma yasladığımda, benzinliğin saçaklarının altında durmuş yağmurun grileştirdiği şehri izliyordum. Telefon bir çatırtı sesinin ardından İrem'in sesiyle açıldı. "N'aber kızım?" diye sordu nefes nefese, "aptal koşu bandının üzerinde koşarken yakalandım. İnan o kadar çok terledim ki, bu işin sonunda tartıya çıktığımda güzel kıçımdan bir iki gram kaybetmediğimi görürsem, bu koca hurdayı camdan aşağı Herkül gibi omuzlayarak atarım."

Kaşlarımı havaya kaldırdım. "İyiyim," diyebildim, nefes nefese kurduğu sitem dolu cümleler beni gülümsetir gibi olmuştu ama sonra yağmurun görüntüsü ruhuma tekrardan çöktü ve sakince gözlerimi yerde biriken suya çevirdim. İçine görüntüleri kabul eden sudaki yansımaları izlemeye başladım. "Bölmüyorum, değil mi?"

"Beni bu hurdanın üzerinden kurtardın," diye homurdandı. "Nasıl gidiyor? Okula gelecek misin? Yarın senin de dersin var diye biliyorum."

"Geleceğim," dedim, "markete çıkmıştım, bunaldım ve bir şeyler alıyordum, sonra da markette Ogün'e rastladım. Ayaküstü lafladık, senden falan bahsettik."

"Hadi be?" Güldüğünü hissettim, kafamın içine görüntüsü yerleşti ve bir yerde bağdaş kurarak oturduğunu hayal edebildim. "Dün birlikteydik Ogün'le, bir şeyler içtik, bizimkiler de vardı. Biz de senin kulağını çınlattık."

"Bahsetti," dediğimde tekrar güldüğünü duydum. "Baksana," diyerek kendimi topladım ve sonra o cümleyi kurdum: "Seni özledim."

Oluşan anlık sessizliğin arkasından bir pet şişenin yere düştüğünde çıkardığı sesi duydum ve ardından İrem kekeleyerek, "Bu benim için beklenmedik bir itiraftı, Lavin!" diye bağırdı. "Çünkü ben de seni özledim ve karşılıklı olması bana çok iyi hissettirdi. Vay canına, kahrolası düz karnımda bir yumru oluşmaması için hamburger yiyemediğimde hissettiğim o açlığı, koca bir hamburger yemişim ve karnımda o yumru hiç oluşmamış gibi giderdin sanki, gerçekten böyle hissettim."

O, onu gördüğüm ilk anda kafamda oluşan o kadın değildi. İçine indiğimde, ruhunun kapısının önüne geldiğimde anlamıştım ki kalbinde bir çocuk vardı; her insanın kalbinde illaki bir çocuk olurdu ama bazılarının çocuğu kalbinde ölüydü. Oysa onun çocuğu, sessiz olduğu için fark edilmiyordu, aslında yaşıyordu. İlk başlarda onunla asla böyle yakın olacağımızı düşünmemiştim. Hatta, yakın geçmişte o benim için sadece bir görevdi.

Şimdiyse o üzüldüğünde üzülüyordum, o sevindiğinde seviniyordum; kabul edemesem de İrem'e alışıyordum.

"Aslında Ogün'e de söyledim ama sana da söylemek istedim, yarın okulda konuşmak için vakit bulamayabiliriz." Derin bir nefes aldım, yağmurun sesini o da duyuyor olmalıydı. Önümden geçip giden ayakkabı boyacısıyla çok kısa süren bakışmamız, yaşlı adamın başını önüne eğerek gözlerini benden kaçırmasıyla son bulmuştu; yağmurun altında İstanbul'un tenha sokaklarından birine saptı ve gözden kayboldu. Sessizce o adamın hayatını düşünürken, dilime vurulan sessizlik İrem'in dikkatini çekmiş gibi, "Hım?" diye mırıldandı.

"Ya, şey, dalmışım. Toplanalım mı diyecektim ama öyle gece kulübü, bar ya da o tarz yerlerden birinde değil, ev ortamı, sessizlik falan. Ne konuştuğumuzu duyabilelim."

"Aa? Olur aslında." Derin bir nefes aldı. "E toplanalım benim evde."

"Ogün de onun evinde toplanabileceğimizi söyledi."

"Ay onun evi çok şey... Ofis gibi..." Güldü. "Toplantıya gitmek istiyorsak, tabii, olur..."

"Fark etmez," dedim, "bizim evde de olur, sonuçta Kartal ve ben tekiz, rahatsız eden olmaz."

"O da olur," dedi, "ama bak Suphi ile Cenk'in evi de olur. Hem onların şu an kaldıkları evin manzarasını aşırı kıskanıyorum. Tüm İstanbul ayaklarının altında. Sanırım bu yıl evden ayrılıp ben de tek başıma yaşamaya başlayacağım. Babam ev duvarlarının neredeyse tamamının cam olmasından yana değil de pek..."

Ne garip dertleri vardı. "Fark etmez," diye mırıldandım. "Buluşuruz işte."

Sonuçta ben teklifimi yapmış mıydım? Evet, yapmıştım. Eve gelip gelmemeleri artık pek önemli değildi, artık sakladığımız bir şey olma durumu İrem'in gözünde daha düşük bir ihtimal olacaktı; hatta belki

de öyle bir ihtimal yoktu bile. Bir şeylerden daha konuştuk, Yunus'un marketten çıktığını görünce telefonu kapatıp montumun büyük cebine koydum ve elinden birkaç poşeti aldıktan sonra birlikte eve doğru yola koyulduk.

Bazen hislerim, suya yazdığım yazılar gibiydi. Ben onların ne olduğunu biliyordum, onları yaşıyordum ama kimse onları göremiyordu.

Terli bedenim bir yay gibi gerildi, sıkı bir atkuyruğu şeklinde topladığım saçlarımın kamçısı sırtıma vurdu ve tavanda dönen vantilatöre bakarken pozisyonumu bozmadan birkaç saniye bekledim. Ardından bedenim bir yay gibi bükülmüşken parmaklarımın ucunda birkaç defa döndüm ve bedenimin ağırlığı ruhum gibi etrafa dağılırken kuş kadar hafif olduğumu hissettim. Acı parmak uçlarımdan bileğime, oradan da dizlerime tırmandı, kalçalarımdaki sıcaklığı hissettim. Birkaç defa daha dönüp durduktan sonra bu kez başımı tamamen geriye atıp kollarımı da arkaya doğru götürdüm, yavaşça attığım ters taklanın devamı yüzüstü yere uzanıp başımı tekrar havaya kaldırarak beklememle son buldu. Bu, bir dansın son nefesiydi.

İsminin Akif olduğunu bildiğim hoca avuçlarını birbirine vurarak, "Muntazamdı," dedi. "Bunun için çok çalışmış olmalısın."

İç sesim, hayır, dedi. Kendimi esnetmiyordum bile. Ama yine de başımı sallayarak, "Evet," dedim yerden kalkarken.

Kartal'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Kenara geçmiş, aynanın önüne gerilmiş demir çubuğa yaslanmış, sadece beni izliyordu; tıpkı diğer tüm sınıfın son on dakikadır yaptığı gibi.

Akif Hoca, "Bu arada yıl sonu gösterisi için bir koreografi hazırladın mı?" diye sorunca, terimi beyaz havluya silerek karmaşık bir ifadeyle ona baktım. Mümtaz'dan sonra bir de bu herif çıkmıştı başıma. "Duyduğum kadarıyla buzda da çok iyiymişsin ve bir dans gösterisi hazırlaman gerekiyormuş. Yanlış mı duydum yoksa?"

"Evet, öyle bir şey söz konusuydu ama benim hiç çalışma şansım olmadığı gibi bunu isteyen ben değildim."

Akif Hoca birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra konuştu. "Buzda iyi olmana şaşırmamalı, kendin gibi soğuğu seviyorsun demek ki."

Adama garip garip baktım, bana sevimsiz bir şekilde gülümsedi. "Hazırlanmaya başlasan iyi edersin."

Adama her ne kadar öfkeyle baksam da dudaklarımdan sade bir, "Tamam," döküldü. Aslında o tamamın içinde hiç duymadığı, gün yüzü görmemiş küfürler de vardı.

Birkaç öğrencinin arasında dikilmiş saatine bakan Emir'e doğru döndüğüm an, ona döndüğümü hissetmiş gibi kafasını kaldırıp, gözlerini saatinden ayırarak bana çevirdi. Bakışmamız sakindi. Bir süre önce tanıdığım, birçok şeyi sakladığım sahte bir arkadaşa değil, artık her şeyi bilen, bir şeyleri yaparken ne amaç güderse gütsün bize yardım eden gerçek bir arkadaşa bakıyordum. Bakışlarımdaki duyguyu sezmiş gibi bana hafifçe gülümseyip göz kırptı. Sadece başımı sallayarak Kartal'a yöneldim.

"Onca konunun arasında bir de nelerle uğraştırıyorsun beni," diye söylendim havlumla koluna vurarak, bana alayla baktı ama bir şey söylemek yerine akşam elması gözlerini Emir'e çevirdi.

"Şu herifi de göz önünden ayırmamak gerek," dedi, bunu yalnızca benim duyabileceğim bir tonda söylemiş olsa da sanki öfkeyle bağırmış da bir şeyleri yıkmış gibi bir tedirginlik oluşturmuştu içimde. Kartal güvenmiyordu. Bu hikâyede kimseye güveni yoktu. Ama onun gözlerine baktığımda, onun tek güvendiği olmak çok başka bir duyguydu. Yine de onun güvenin ne olduğunu bilmesini, güveni tatmasını isterdim.

Başımı salladım.

Gözleri yüzümde dolaştı, ardından, "Gidip üzerini değiştir istersen, terin teninde soğumasın, eklem ağrısı yapar," dedi. Bugün okuldaki duşlar arızalıydı, sadece soğuk su akıyordu ve dışarıda karla karışık yağmur yağıyordu, o yüzden duş al kısmını atlamıştı. Terli tenimdeki kıyafetleri çıkarıp yeni kıyafetler giyecek olmak bana iğrenç geldiğinden, derin bir nefes alarak gözlerimi baydım. Bir an önce eve gidip duş almak istiyordum.

"Duş almam gerek," dedim kuru bir sesle. "Bir dersim daha var. Dans etmeyeceğim ama izleyici olarak gideceğim. Büyük salonda olacakmış, gösterilerin olduğu salonda."

"Nasıl yani?" Bana garip garip baktı. "Sen ve ben aynı derslere giriyoruz, başka ders yoktu. Gösteri salonunda ders mi görülüyordu?"

"Öyle değil, kızların olduğu bir ders, erkek öğrenciler sadece izleyici olarak girebiliyormuş sınıfa." Bana daha da karmaşık gözlerle bakıp-

günda, "İrem'le arayı sıkı tutmaya çalışıyorum, o yüzden onun sınıfına gideceğim," diye açıkladım.

"Bale mi?" Şaşkınlık, gözlerinin çukurunda dalgalanan alevler gibiydi, başımı iki yana salladığımda kaşları havaya doğru kalktı. "Peki ya ne?"

"Ben de bilmiyorum, okulda bu eğitimi şimdilik sadece kız öğrencilere vereceklermiş, sanırım yeni bir tür."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Uzun zamandır hayatımda bale yoktu; oysaki bir süre önce hayatımın tamamı dans üzerine kuruluydu ve bayrağı elinde tutan baleydi. Kartal'ın baleyle ilgili soru sorması bile beni düşüncelere daldırmıştı.

"Tamam," dedi, elinin tersiyle alnımı silerken dudakları yukarı kıvrıldı. Birden etrafımızdaki insanların varlığını hatırlamak yanaklarıma dikenler gibi batmıştı ama Kartal bunu pek de umursuyor gibi durmuyordu. Terimi elinin tersiyle sildikten sonra yeniden konuştu. "Ders ne zaman?"

"İki saati var sanırım." Bakışlarımı Emir'e çevirdim, uzun boylu, zayıf bir çocukla sohbet ediyordu. "Diğerlerinin yanına gidelim."

"Kafeteryadadırlar," dedi Kartal, ellerini eşofmanının ceplerine soktu. "Sen git, ben Emir'i alıp gelirim."

Ona kuşkuyla baktım. "Bir şey mi konuşacaksınız?"

"Belki," diye açık uçlu bir cevap verdi. "Sen git."

Başımı aşağı yukarı salladım ama kafamda bir ton soru işareti kalmıştı. İnada bindirip ne konuşacaklarını çok rahat öğrenebilirdim ama açıkçası soru işaretleri ne kadar fazla olursa olsun, şu an kafamı vermek istediğim Emir ve Kartal'ın konuşacakları değildi. Bedenim inanılmaz gergindi, kas ağrısı çekiyordum, terliydim ve karnım gerçekten çok acıkmıştı. Sigarasızlıktan kamaşan dişlerim de cabasıydı.

Sınıftan çıkan ilk öğrenci ben oldum, bel boşluğumdan gözyaşı gibi inen teri hissettiğimde omzuma attığım havluyu alıp çıplak sırtıma sürttüm, yarayı hatırlayınca dudaklarımı birbirine bastırdım. Dikiş izi her ne kadar bozuk bir görünüm sunsa da insanlar bunun düştüğümde olduğuna gerçekten inanmıştı. Koridor bomboştu, herkes kendi dersliğinde olmalıydı. Bir hastanenin koridoruna benzeyen koridorda tek başıma ilerlediğim sırada, dersliklerden birinin kapısı açıldı ve öğrencilerin uğultusu koridora yayıldı. Çok geçmeden açılan kapının arkasında Ogün belirdi ve yüzüme kan gibi oturan şaşkınlığı gizleyemedim.

Ogün'ün gür ve saçlarının rengindeki koyu kaşları şaşkınlıkla çatılırken, yüzümdeki ifadeyi silmeye dikkat göstererek, "Selam?" dedim sorar gibi. "Başlamışsın."

"Selam," dedi başını sallayarak. Salaş giyinmişti. "Isınma turları diyelim. Dersin yeni mi bitti?" Gözlerini yüzümde gezdirirken kapıyı yavaşça kapattı. "Yüzüne doluşan kana bakılırsa, evet, yeni bitmiş."

"Evet," dedim, bunu derken başımı da sallayıp onayı güçlendirmiştim. "İremlerin yanına gidiyordum."

"Ben de bir kahve içip müdirenin yanına çıkacağım. Sanırım sizin yanınızda oturmam pek hoş karşılanmaz bu aralar." Keyifsiz bir nefes aldı. "Keşke öğrenci olarak gelseydim..."

"Takma kafana," dedim kuru bir sesle.

"Ee, kimde toplanıyoruz? Kararlaştırdınız mı?"

"Hayır," diye mırıldandım. "Ha İremlerde, ha bizde, ha sende, ne fark eder? Eğlenelim de."

"Doğru," dedi ve kafasını kaşıdı. "Tutmayayım seni."

"Sonra görüşürüz," dedim sadece, ondan uzaklaşmaya başladığım sırada, yeşil gözlerinin sırtımda olduğunu biliyordum.

Birdenbire, "Lavin," dedi, sesi karmaşıktı, hatta öyle çok karmaşıktı ki sanki Tanrı parmaklarını ses tellerine batırıp telleri birbirine düğümlemişti. "Sırtındaki o iz..."

Her şeyi bildiğini hatırlayınca nefesimi tutarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Bakışlarındaki hüznü gördüğümde kendimi suçlu hissettim. Neyse ki şu korumaların husumeti iyi ki geçmişe dayanıyordu, yoksa onu kandırmak çok zor olurdu çünkü ona baktığımda gerçekten zeki bir adam görüyordum.

"Kartal'ın dediğini gibi, durumu Sadık Parlak'a anlattım ama yaralandığından bahsetmedim, İrem'e söylerdi çünkü." İrem'den bunu saklamak onun canını sıkıyormuş gibi gözlerini kıstı. "Güvenliği arttıracaklar."

"Umarım tekrar böyle tatsız bir olay yaşanmaz."

"Umarım. Yine de eğer şüpheli bir durum yaşarsan, bu durumu Sadık amcaya anlatalım derim," dedi.

"Mathilda kılığındaydım, Ogün, sorun yok."

"Ne olur ne olmaz." Gözleri tekrar ize dokundu. "İrem düştüğüne ve dikiş atıldığına inandı ama bu iz bayağı bozuk görünüyor, inanmayanlar olacaktır."

"Sanmam," dedim.

Umursamazlığım Ogün'ün canını sıkmış gibi, "Yaşadığm olay ciddi bir olaydı," deyince ona kötü kötü baktım. "Bu kadar hafife almamalısın." Koruyucu tavrı beni şaşırtmamıştı aslında, her nedense birdenbire beni koruyor olması beklediğim bir şeymiş gibi sakinlikle karşıladım bunu. Yeşil gözlerini yüzüme diktiğinde de gördüklerim kesinlikle arkadaşlıktan fazlasıydı ama bu konuyu Kartal'a açabilme imkânım yoktu.

"Beni düşündüğünü biliyorum ama bu konuyu kapatmak istiyorum, bunlar alışkın olduğum şeyler değil. Üstelik bir süre kulübe bile gidebileceğimi sanmıyorum çünkü o gece rüyalarıma giriyor."

Ogün birden suspus olup başını salladı. "Üzgünüm."

"Üzgün olma," dedim yavaşça. "Orada olman benim için şanstı."

Şaşkınlık yeşil gözlerini ele geçirdiğinde, daha fazla oynayamayacağım için sırtımı ona döndüm ve ondan uzaklaşmaya başladım. Ogün'ün bana ilgi duyması beklemediğim bir şeydi ama yeşil gözlerinde gördüğüm bariz bir ilgiydi, hatta belki de fazlasıydı... Bunun böyle olmaması gerekirdi. Kendimi bu olayın orta yerine sürüklediğimde, almayı beklediğim sonuçlar bunlar değildi. Yorgun bakışlarım koridorun sonuna yerleştiğinde, yanılmayı isteyen tarafım kalbime ağırlık yapıyordu. Kuruntu yaptığımı düşünmek istiyordum ama hayır, Ogün basbayağı benimle flört etmek istiyor gibiydi. İlk başta da bana askıntı olacağına dair imalar yaptığı olmuştu ama o zamanlar ciddiye almamıştım, hatta o zamanlar onu tanımadığımdan sert çıkışmıştım. Kartal bunu fark edecek olursa, işte o zaman asıl sıkıntı başlayacaktı ve bir şeyleri saklamamız daha da güç duruma gelecekti.

"Umarım sadece kafamda kuruyorumdur," diye söylenerek kafeteryanın olduğu kata çıkmaya başladım. Derslikler yavaş yavaş boşalmaya başlamıştı ve tam kafeteryanın olduğu kattaki dersliğin kapısı açıldığında, içeriden önce dans hocası, ardından da Berra ile Ceyda çıktılar. Ceyda'nın bol, siyah eşofmanı ve üzerine giydiği gri sporcu sütyeni terden koyu renge bürünmüştü. Hemen arkalarından İrem de sınıftan çıktı ve sımsıkı toplanmış sarı saçlarının altına yerleştirilmiş güzel surat bana doğru çevrildi. Parlak mavi gözleri beni gördüğü an irileşirken, "Duşlarda sorun varmış," diye homurdandı.

Gülümseyerek, "Merak etme, kötü kokmazsın," dedim, bu onu da güldürdü ama elindeki havluyu yüzüne sürtüp duruyordu. İrem'in yanında ilerlemeye başladığımda Ceyda ve Berra bana gülümsediler.

"Ogün'ü gördün mü?" diye sordu havluyla boynunu kuruladığı esnada. "Başlamış."

"Az önce ona denk geldim. Müdirenin yanına gidecekmiş."

Şaşkınlıkla, "Kahve almadan mı?" diye sordu.

"Kahve alıp," dedim, birbirleriyle ilgili her şeyi bilmeleri beni içten içe yumuşacık yapmıştı aslında. Bir zamanlar o ve ben de birbirimizle ilgili her ayrıntıyı bilirdik; o benim güne sigara içmeden başlayamadığımı, bense onun süt tozu olmadan kahve içemediğini bilirdim. Kalbim sızlasa da yüzüme çizilen sahte ifade silinmedi.

Kafeteryaya girdiğimiz an bir tost ve kahve aldım. İrem ve diğerleri de yiyecek bir şeyler almışlardı ama o kadar açtım ki ilgilendiğim tek şey tabağın içindeki tosttu. Çok geçmeden Kartal ve Emir de kafeteryaya girdiler. Tostumun kalan yarısını ısırdığım esnada İrem, "Bunlar nasıl oldu da birbirini yemeden yan yana yürüyebildi?" diye sordu.

Emir, "Ee, kimde toplanıyoruz?" diye sordu hemen karşımdaki armut koltuğa otururken. "Bu akşam mı toplanıyoruz?"

"Yarın akşam toplanalım," dedi İrem. "Bu gece dizi izleyip dinlenmek istiyorum, bütün geceyi yatakta geçirmek gibi şımarık planlarım var..."

"Nerede toplanacağız peki?" Ceyda kafasını kaldırıp İrem'e baktı. "Ben Suphi'ye söyledim, bizde de olur diyorlar."

"Fark etmez, bizde de olur," dedim yavaşça, Kartal'ın gözleri bana saplanınca çok ısrarcı olmamam gerektiğini fark etmiş gibi konuyu farklı noktaya taşıdım. "Bu arada duşlardaki problemi bugün çözemezler, değil mi?"

"Yok ya," dedi İrem öfkeyle. "O kadar kötü hissediyorum ki, hemen suyun altına girmem gerek."

Masada konudan konuya atlanıyordu. Suphi ve Cenk'in evinde buluşacak olmak her ne kadar modumu düşürse de bunu çaktırmamaya çalıştım ama Kartal gözlerini bana her sabitleyişinde, zihnimin içini tıka basa dolduran düşünceleri görüyormuş gibi hissediyordum. Emir'in de bakışları bana dokununca onun da konuya hâkim olduğunu düşünerek kaşlarımı farkında olmadan sertçe çattım.

"Baksanıza," dedi Emir. "Geçenlerde Lavin'e uğramıştım, onların kaldığı ev de bayağı iyi. Bir dahakine gidip onun evini dağıtalım."

Konuyu bildiğini daha net anlamamı sağlayan cümlesine karşılık sadece gözlerinin içine baktığımda, İrem, "Aa, olur," dedi. Sonra mavi gözleri kafeteryanın girişine çevrildi ve orada donup kaldı.

Bakışlarım onun bakışlarına takılarak baktığı yöne doğru aktığında, kalbimin atışları göğsümün içine sinerek sessizliği giyindi. Oradaydı, basketbol tişörtünü anımsatan tişörtünün kol kısımları aşağı doğru öyle genişti ki kaburgalarını görüyordum, göğsüne doğru inen yuvarlak yakadan da kardelen çiçeği dövmesinin yarısı görünüyordu. Onu en son o gece mekânda görmüştüm, geçen zamana rağmen saçları hâlâ aynı kısalıktaydı, yüzünde siyah bir şekilde yeşermiş sakal, uzayarak kirli sakala dönüşmüştü. Bakışları düz ve sabitti, sakince kafeteryaya girdi, donat ve keklerin olduğu tezgâha ilerleyip sırtını bize döndü. İrem derin bir nefes alarak gözlerini masaya indirdi.

Toprak'ın hareketleri bir süre zihnime akmaya devam etti.

Suphi'nin masanın ortasına bir gazete fırlatmasıyla, kafamı kaldırıp masanın önünde dikilmeye başlayan Suphi ve Cenk'e baktım. Suphi'nin üç numara saçlarını gri görmek beni şaşkına çevirmişti ama belli etmemeye çalıştım. Cenk'in üzerinde pelüş bir kürk vardı, düzgün bir şekilde fönlenmiş sarı saçlarını savurarak zaferle gülümsedi.

"Şu habere bakın, hem de hemen."

Suphi genişçe gülümsedi, Cenk'in aksine salaş giyinmişti, muhtemelen saçını boyayan kişi Cenk'ti, inanılmaz mantıklı gelmişti bu düşünce bana. Bakışlarımı masanın ortasına atılan gazeteye indirdim ve kaşlarımı kaldırarak ilk sayfadaki dev manşete baktım. Şaşkınlık bir hastalık gibi hücrelerime yayılırken gördüğüm görüntüyü algılamaya çalıştım. Manşeti var eden görsel, bu okulun olduğu görseldi ve hemen üzerinde büyük, siyah harflerle şöyle yazıyordu: İstanbul'un Gözde Dans Okulu, Bu Yılki Dans Yarışmasına Katılıyor.

"Bundan haberim yoktu," dedi İrem gazeteyi kapıp sayfayı gözüne sokarak. "Dans yarışmasına mı katılıyoruz?"

"Hepimiz değil şekerim," dedi Cenk sarı saçlarını savurarak. "Çiftler katılıyor sadece ve tabii ki en iyi olanlar kabul edilecek."

"Çift mi? Ben baştan kaybettim ya." İrem gazeteyi masanın üzerine atıp gözlerini devirdi. "Ee, siz birlikte mi katılacaksınız?"

Suphi başını salladı. "Evet, çift olarak katılacağız ön elemelere." Bakışları bana çevrildi. "Lavin, siz de Kartal ile katılsanıza çift olarak. Duyduğum kadarıyla iyi dans ediyormuşsunuz birlikte."

Omuzlarımı yukarı dikip kaşlarımı kaldırarak başımı iki yana salladım. "Ben almayayım."

"Neden?" Cenk bana büyüklük taslayarak baktı. "Bana yenilmekten mi korkuyorsun hayatım?"

Ona aldırış etmedim. İrem, "Aa, güneş mi açtı?" diye sordu kafasını cam tavana doğru kaldırıp, duran yağmuru ve yayılan hafif ışığı izleyerek.

Cenk böbürlenerek güldü: "Tabii ki, ben geldim."

İrem yüksek sesle güldü, ben de farkında olmadan gülümsemiştim. Kartal'a takılan bakışlarım, gözlerindeki yansımamı görünce durgunlaştı. Dudaklarını hafifçe yukarı bükerek, "Aslında biz de yarışmaya katılabiliriz," dedi. "En azından ön elemeleri geçmeyi deneriz."

İkimiz de kabuğumuzdan çıkıp sohbete dahil olmuştuk olmasına ama Kartal'ın ortaya attığı fikir birden beni dehşete düşürdü. Onca işin gücün arasında bir de dans yarışmasıyla nasıl uğraşabilirdik ki? Bakışlarıma dikilen uyarıyı görse de bunu önemsemeden Suphi'ye doğru döndü. "Belirli bir tür üzerine mi yoksa istediğimiz dalda mı?"

"İstediğiniz dalda, problem yok," dedi Suphi. "Sadece buz dansı düşünüyorsanız, bildiğim kadarıyla buz yok kategoriler arasında."

"Sorun yok, başka dallarda da gayet iyiyizdir."

"Kartal benim fikrimi sordun mu?" diye sordum sertçe. "Bununla uğraşmak istemiyorum."

"Dans etmeyi seviyorsun, bence içten içe bu yarışmayı da istiyorsundur."

"Ay, kavga var," dedi Cenk armut koltuklardan birine kendini atıp yayılarak oturmadan önce. "Evet, kaos istiyorum, yapın bunu..."

"Dans etmeyi seviyorum ama yarışmak falan istemiyorum," dedim. "Zaten iki hoca çoktan bana kafayı takmış durumda, yıl sonu gösterisi hazırlamam için darlıyorlar, bir de yarışmayla hiç uğraşamam, Kartal."

"Uğraşırsın," dedi inatla.

"Hayır, senin dediğin olmayacak." Ona dimdik bir çeneyle baktım. "Kendi başına karar veremezsin."

Kartal bana öyle dik baktı ki, bir an durup sakinleşmek, sonra da kalkıp yumruğumu onun suratına indirmek istedim. İkimiz de susup kabuklarımıza çekildik ve tek kelime etmedik. Var olan sohbet bizsiz devam ederken ben kafamın içindeki düşünceleri masanın ortasına dökmüşüm de hepsini izliyormuşum gibi gözlerimi masaya dikmiştim.

Masadan uzaklaştığımda düşünceler başımın içindeki çöp yığını gibiydi. Biraz dolaşma bahanesiyle aralarından kaçmıştım. Koridorda ilerlediğim sırada elinde bir donatla duvara yaslanmış, kulağına taktığı kulaklıktan yayılan müziğin sesi duvarlara çarparak büyüyen Toprak'ı gördüğümde, adımlarım yavaşladı. Çikolatalı donatı ağzına götüreceği sırada izlendiğini fark etmiş gibi omzunun üzerinden bana doğru baktı ve beni görünce koyu renk gözlerinden anlık bir duygu geçip gitti. O duyguyu yakalayamasam da beni tanıdığını bildiğimden bunu garipsemedim.

Adımlarımı tekrar güçlendirip ona doğru yaklaşmaya başladım. Ona yaklaştığımı anladığında, kulaklığının birini kulağından çıkarıp omzundan aşağı doğru serbest bıraktı. Donattan aldığı ısırığı çiğnerken kaşlarını kaldırıp bana meraklı gözlerle baktı ama aynı zamanda o gözlerde cansız bir şeyler de vardı; gözlerinin içinde, her insanın gözlerinde olan o parıltıdan yoktu.

"Selam," dedim gözlerimi koyu renk gözlerinden çekmeden. Bakışları kısaca gözlerimde kaldıktan sonra başını sallayarak gözlerini benden uzaklaştırdı.

"Selam," dedi sadece.

"Dövmen," dedim parmağımla tişörtünden görünen dövmeyi işaret ederek. "Çok güzelmiş."

Bana bakmasa da dudakları buruk bir şekilde yukarı büküldü, gözleri yerdeyken donatı ağzına yaklaştırıp ısırmadan bekledi. Ardından, "Onu gördüğüm ilk an benim olmasını istedim," dedi, birden bahsettiği dövme değilmiş de Kardelen'miş gibi içim titrese de sakince onu dinledim. "Öyle güzeldi ki, kalbimden başka bir yere yakışmazdı." Donatı dudaklarından uzaklaştırdı. "Kalbime kazıdım ama zamanla bu bile bana yetmedi."

Birkaç saniye dilim tüm kelimeleri enkazdan kurtarmak için ağzımın içini kazıdı, sonunda ölmeyen birkaç yaralı kelimeye ulaştığımda, "Neden burada olduğunu biliyorum," dedim.

"Neden buradaymışım?" Sorusu umursamaz yükselse de sesine sinen o burukluk, hiçbir zaman ondan kopmayacakmış gibi onun bir parçası hâline gelmişti âdeta. İçim onun yaşadıklarını düşünmenin kahrıyla dolarken, sadece gözlerinin içine baktım ve o da bir süre sonra gözlerimden aldıklarıyla yola çıkarak kelimeleri birleştirip cümlelere çevirdi. "Senin neden burada olduğunu biliyorum. Alaşan'ın da neden burada olduğunu biliyorum. Neyin peşinde olduğunuzu da biliyorum, doğru." Elindeki donattan bir ısırık alıp gözlerini benden uzağa çevirdi. "Ama sen benim neden burada olduğumu bilemezsin."

"Aynı sebepten burada değil misin?"

Bir an durup dişlerini sıkarak gözlerini yumdu. "Sence bunun için burada olsaydım, sizin kadar sakin kalabilir miydim?" Gözlerini bana çevirince onun gözlerinde kahrı ve öfkeyi gördüm; acıyı ve kaybı... "Ben buradan birinden şüphelenseydim, yani sizin gibi," dedi tehlikeli bir sesle ve sonra fısıldadı, "o kişi çoktan ölmüş olurdu."

İliklerime kadar soğuğu hissettiğimde, Toprak'ın gözlerindeki kesinliği görmek ruhumun üzerine buz parçaları dökülmüş gibi titrememe neden olmuştu. Bakışlarım ondan kopmadı, ruhumun ruhundan alacakları vardı ama Toprak, son sözünü söylemiş gibi gözlerini benden ayırdı.

"Beni tanımıyorsunuz," dedi, bunun altını çizmek istiyormuş gibi söylemiş olsa da sesi son derece sakindi. "Ben de sizi tanımıyorum."

"Neden buradasın, Toprak? Öylesine değil, biliyorum."

"Nereden biliyorsun?" Bana omzunun üzerinden tekrar şiddetle baktı. "Belki yaşamaya çalışıyorumdur, ha?"

"Yaşadığını mı sanıyorsun?" Ona acıyor gibi baktığım an, öfkesinin tekrar yukarı kabardığını hissettim ama geri çekilmeye niyetim yoktu. "Sen sadece yaşadığını sanıyorsun. Elinde bir içki kadehiyle kafanı ışığa kaldırıp ölü gibi dans ettiğinde yaşamış mı oluyorsun?"

"Haddini aşıyorsun."

"Aşmıyorum. Öylesine burada değilsin, bunu biliyorum."

"Bu meselede tek başımayım," dedi birden sertçe. "Ben size bulaşmıyorum, siz de bana bulaşmayın."

"Toprak," dedim sertçe. "Birinden mi şüpheleniyorsun?"

Sadece gözlerimin içine baktı. Sadece bunu yaptı.

Ona dehşet içinde baktım. "Sen birinden şüpheleniyorsun."

"Kimseden şüphelendiğim falan yok. Sen daha açıkça bana ne için neyden şüphelendiğimi bile söyleyemiyorsun, bir de kalkmışsın bana yaşamadığımı mı söylüyorsun? Sen önce yaşadığımız şeyle yüzleş. Söyleyebiliyor musun?" Gözlerimin içine dik dik bakıyordu, bir an kalbimin avuçlarının arasında olduğunu ve Toprak'ın kalbimi acımasızca sıktığını hissettim. Beni yüzleştirmek istediği şeyden uzun zamandan beri kaçsam da aslında kaçmak için saptığım her sokakta o şeyle karşılaşıyordum. O bunu biliyor muydu? "Ne olduğunu söyle hadi, Lavin. Söylemeni istiyorum, fazlasını değil. Sen kendin bununla yüzleşebiliyor musun da beni yüzleştirmeye çalışıyorsun?"

"Kardelen öldü," dedim birden sertçe ve o an, onun kalbine bir yumruk atmışım gibi sarsılarak sırtını duvara yaslayıp bana bir çocuğun gözleriyle baktı. "Peki sen yaşıyor musun?"

Parmakları hafifçe havaya kalkınca gözlerim ellerine kaydı. Parmaklarının titrediğini gördüğümde bunu beklemediğim için şaşkınlıkla gözlerimi onun gözlerine çevirdim. Parmaklarını dudaklarına bastırıp, "Şş," dedi kısık bir sesle. "Bir daha bana bunu yapma." Birden sırtını duvardan ayırıp arkasını bana dönerek hızlı adımlarla koridorun diğer ucuna doğru yürümeye başladı. Pişmanlık kalbime bir ok gibi girmişti de kürek kemiğimden okun sivri ucu çıkmıştı sanki. Kulağına kulaklığın aşağı sarkan ucunu yerleştirip hızlı hızlı benden uzaklaştığı anı, olduğum yerden bir santim bile hareket etmeden öylece izledim.

Kalbime bulanık bir acı doldu.

Merak ediyordum, bu haberi aldığında hissettikleri tam olarak neydi?

Bakışları uzun süre aynı yerde sabit kaldı.

Bakışlarının takıldığı yerde gördüğü şeyin ilgisini çekebilmek için sırf, kendini sebepsiz yere yaraladığı anlar olmuştu. Ruhundaki yaraları, gözlerinden gözlerine bir pencere açarak gösterdiğinde, onun için o kadının cennetten üzerine savrulan küller olduğuna inanmıştı.

Bakışlarını bilgisayarın ekranından ayırmadı.

Fotoğrafının üzerine tıkladı, büyüttü ve kızın bir yaradan daha fazlası olan kahverengi gözlerine baktı. Ona ne zaman baksa, kalbi çırpınmayı keser, göğsünde sessiz bir canavar gibi karanlığa çekilirdi.

Bir süre fotoğrafı süsleyen detaylarını izledi. Yüzü her detayının üzerinden geçilmiş bir resim gibiydi. Bu resmi Tanrı'nın çizdiğini düşündü.

"Toprak," diye seslendi Serkan içeriden. "Hadisene, kulübe gitmiyor muyuz lan?" Serkan içeri girince onun varlığını hisseden Toprak, yüreğinin ağzına taşındığını hissetti. Panikle bilgisayarın kapağını indirdi ve kafasını kaldırıp sakinliği bulaştırdığı gözlerle Serkan'a, yani ev arkadaşına baktı.

"Ne oldu birden lan?" diye sordu Serkan ona tuhaf tuhaf bakarken. "Geç oldu, gideceksek gidelim. Kulüp kapanmadan iki tek atmak istiyorum."

"Hazırlanayım," dedikten sonra arkadaşına dik dik baktı Toprak.

"Tamam."

"Hazırlanacağım," dedi ters bir sesle. "Çık."

Birden sokak kapısı bir karanlığı içeri taşıyormuş gibi sertçe açıldı ve evin içine dışarıdaki karanlık ile birlikte bir haber girdi. Toprak, kapısı açık duran odasının dışına baktığında, koridorun ortasında dikilen, bir süredir aynı derslere girip aynı evi paylaştığı bir diğer arkadaşı Ekrem'i gördü. Ekrem nefes nefeseydi, dili damağı kurumuş gibiydi, üstelik beti benzi de atmıştı.

"Ne oluyor?" diye sordu Serkan. "İyi misin lan? Ne oldu? Betin benzin atmış."

Toprak'ın kaşları çatıldı. Sanki o an tüm dünya alev altındaydı ve onun elinde bir bardak su vardı; o suyu kendi içine mi yoksa dünyaya mı dökmesi gerektiğini bilmeden sakince arkadaşına baktı ama kalbi olağanüstü bir ağrıyla çarpmaya başlamıştı. İçinde ilerleyen o sakinlik birdenbire durmuştu da damarları kanıyla boğulmaya başlamıştı sanki.

"Kulüpte biri ölmüş lan!" diye bağırdı Ekrem, kara haberi sırtına yüklenip bir canavar gibi sızmıştı evin içine. Yüzündeki kan iyiden iyiye çekildi, yaşadığı şoku atlatamamış gibi bir hâli vardı.

Ayağına bağlanan taşları hissetti Toprak, sonra büyüyerek ona yaklaşan dalgaları. Taşın ağırlığıyla hareket ettiremediği ayağı artık suyun altındaki zemine değmiyordu; boğulduğunu fark etti.

Koyu kahverengi gözleri doğrudan arkadaşındaydı, aslında gözleri geceden bile siyahtı. Ekrem, ellerini dizlerine koyup soluk soluğa, "Kim olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu ve cehennemin kapıları usulca aralandığında alevlerin kokusu odayı kapladı. Ekrem, tahminleri beklemeden direkt olarak söyledi. "Kartal yok mu? Alaşanlardan. Onun kız kardeşi Kardelen."

Kalbinden bir şarjör dolusu kelime boşaldı.

O an öyle bir baktı ki, sanki ölen sadece kendisiydi.
Ölmüş gibi değildi.
Onun ki babasını gömerken bile yüzünde soğuk bir mezar taşı vardı.
Oturduğu yerde bir mezar taşı oldu, ayağa kalkamadı.
Gözlerini kırpamadı.
Ağzını açamadı.
Göğsünde onun için olan o geniş yere sığdıramadığı, bir tabutun içine mi sığacaktı?

Bakışlarım boşlukta asılı kaldı. Biri bir anda omzuma dokununca ürpererek o kişiye doğru döndüm. İrem'in bebek mavisi gözlerinde şaşkınlığı görür gibi oldum, ardından bana ne olduğunu sorgular gibi bakıp, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Burada öylece dikiliyordun. Biri canını mı sıktı?"

"Hayır," diye fısıldadım, içime oturan ağırlığı kovmak ister gibi ağır ağır gözlerimi kırpıp, içime yakıcı bir nefes doldurdum. "Diğerleri nerede?"

"Gösteri salonuna gittiler," dedi İrem, elini yavaşça omzuma koyup sıktı. "İstersen katılma, eve gidip bir duş al. Hayalet görmüş gibi bakıyorsun."

Hayalet görmüştüm, doğru. Geçmişte birinin arkasından dünyaya gömülen birinin hayaletini görmüştüm. Sakince başımı iki yana salladım. "Hiç, aklıma bir şey geldi."

"Sırtındaki iz biraz kötü görünüyor," dedi yavaşça, konuyu değiştirmek istediğimi anlamış gibiydi ama saptığı konu da pek doğru bir konu değildi. "Dikişi herhangi bir hastanede falan mı attırdın? Özensiz." Ah, evet, o tam olarak şımarık zengin kızıydı ama kalbini bildiğim için bunu yadırgamadım. "Ne kadar kötü düşmüş olabilirsin ki? Ya kafanı vursaydın?"

"Önemi yok, ben iyiyim," dedim gülümseyerek, gülümserken yanaklarım sanki dakikalarca ağlamışım gibi gergindi.

"İze kötü görünüyor dedim diye beni tokatlamak istemedin mi?" Gülerek sormuştu bu soruyu. Ardından elini omzuma atıp beni kendine doğru çekerek yürütmeye başladı. "O iz bence aşırı seksi durmakla birlikte, sporcu sütyenin onu büyük ölçüde gizliyor. Hem dövmen... O koskoca kanatların yakışacağı tek vücut kesinlikle senin vücudun olurdu. Çok güzel."

"Bana mı asılıyorsun sen?"

"Düşünmedim değil," diye takıldı bana. Birlikte gösteri salonuna kadar yürüdük. Tribünlere oturmuş öğrencileri gördüğümde, okulda ne kadar da hiç rastlamadığım tipler olduğunu bir kez daha anlamıştım. Sayıca epey fazla zengin çocuğu vardı burada. Kendimi pek buraya ait hissetmiyordum. Hatta baktığım her suratta bol miktarda züppelik seziyordum ama yine de ön yargılı olmak istemiyordum.

"Şu erkek öğrenciler de hemen toplanmışlar," diye söylendi İrem rahatsız bir sesle. "Sadece kızlara verilecekti bu eğitim."

"Erkeklere neden verilmiyor?"

"Son derece estetik bir türmüş."

Gözlerimi gösteri salonun ortasına çevirir çevirmez, tavandan aşağı sarkan büyük, beyaz ipek kumaşlar dikkatimi çekti.

"Bunu biliyorum," dedim birdenbire. "Hava dansı."

"Hım?" İrem çarşafa doğru baktı, kaşları havalandı. "Aa... Bunun eğitimini veren yeni biri mi geldi?" Etrafına garip garip baktı. Tribünlerde Emir ile Kartal yan yana oturuyorlardı ama konuşmuyorlardı, ikisinin de gözü sahnedeydi. Bir basketbol sahasını anımsatan salonun ortasına doğru ilerleyip, beyaz kumaşı tutup yavaşça salladım.

"Cambazlık gibi düşün," dedim. "Estetik elbette önemli ama vücudunun her zerresini iyi kullanabilenlerin tercih etmesi gereken bir dans türü. Bu ilgimi çekti." Kumaşı yavaşça okşarken omzumun üzerinden İrem'e baktım. "Bale yapıyorsun, kasların inanılmaz güçlü olmalı, bence sen de deneyebilirsin."

"Ben almayayım," dedi İrem. "Ama bence sen yapabilirsin."

"Ne?"

"Buzda dans etmek de ciddi bir şekilde denge ve kas kuvveti istiyor bence," dedi. "Seni havada dans ederken düşünebiliyorum. Bence çok esneksin."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Çok kısa bir anlığına, içime yerleşen sıkıntıyı benden uzaklaştıran yine dans etme düşüncesi olmuştu. Parmaklarım kumaşta gezindiği esnada, "Sanırım bu ilgimi çekerdi," diye küçük bir itirafta bulundum.

"O zaman neden denemiyorsun?" Sesin sahibi İrem değildi ama tanıdığım biriydi. İrkilerek arkamı döndüğüm an, Ogün'ün yüzünü görmeyi beklemediğimden afalladım. "Belki sizin kadar iyi bir dans-

çı değilim ama yurt dışında bu dansla ilgili çok fazla bilgi edindim." Kollarını göğsünün üzerinde bağladı. "Ve evet, bölümüme hoş geldiniz kızlar."

"Şaka yapıyorsun?" İrem dehşet içinde Ogün'e baktı. "Hani bugün sadece ısınma turu atmaya geliyordun sen? Hava dansı mı?" İrem neşeyle şakıyordu resmen. "Harika olmadığın bir konu var mı senin?"

"Var," dedi Ogün ona kötü kötü bakarak. "Sen kusmadan geceyi bitirmeyi bir türlü başaramıyorum, sarı alkol şişesi."

"Bir saniye," diyerek böldüm onları. "Sen hava dansında iyi misin? Yapabiliyor musun? Yani iyi olmadığını söyledin ama..."

"Kalbim kırılıyor." Ogün genişçe gülümsedi. "İyi bir dansçı değilim ama nasıl dans edileceğini biliyorum. Hava dansında önceliğin ne olması gerektiğini biliyorum. Kumaşı nasıl kullanman gerektiğini biliyorum. Nasıl en iyi hâlinle görünürsün, bunu da biliyorum."

"Peki," dedim kaşlarımı havaya kaldırıp ona tuhaf tuhaf bakarak. "İtiraf ediyorum, bu benim için beklenmedikti."

"Kalbimi kırmaya devam ediyorsun."

Ogün kumaşı yavaşça çekerek sağlamlığını kontrol ettikten sonra tribünlerde bizi izleyen ama asla bizi duyamayan öğrencilere doğru döndü. Kartal büyük bir dikkatle beni izliyordu. Ogün'ün bu denli yakınımda durması onu ciddi manada rahatsız etmiş gibi bir hâli vardı. Güzel suratına kondurduğu öfkeli ifade, bu düşünceme destek veriyordu.

"Merhaba," dedi Ogün gayet yüksek bir sesle. Karşılarında hemen hemen yaşıtları olan bu adamı görmeyi beklemeyen çoğu öğrenci afallamış gözlerle Ogün'e bakıyordu. "Ben Ogün Sergüzer. Kısaca size kendimden bahsetmek, sonra da sizinle iyi anlaşmak istiyorum. Norveç'te yaşadım, uzun süre Oslo'da, Oslo Metropolitan Üniversitesi'nde eğitim gördüm. Eğitim gördüğüm süreçte okulumun uygun gördüğü şartlar doğrultusunda Amerika'ya gönderildim, bir süre Amerika'da da yaşama imkânım oldu. Eğlence dünyasını, özellikle de dans camiasını yakından gözlemleme şansı buldum. Hava dansı başta izlemeyi sevdiğim bir dans türüyken, Norveç'e geri döndüğüm süreçte ilgi alanım olan dans türü olduğunu anlamama sebep olan birtakım olaylar yaşadım. Bu olay dizisinde hava dansının bir kadının kendini en güçlü ifade ettiği dans türü olduğu kanaatine vardım. Şu an aranızda güçlü kadınlar var ve kesinlikle bu kumaştan fazlasını hissettirecekler bize. Henüz erkekleri

eğitime dahil etmeme kararı aldık, bu Müdire Hanım ve benim ortak kararımızdı. Gereken tutkuyu, duyguyu sizden görmediğim sürece bu kumaşa bir erkek dokunmayacak. Ben burada duygu görmek istiyorum. Estetik bir vücut ya da güçlü bir vücut değil. Kendini anlatan bir kadın, kendini anlatmayı öğrenen bir adam görmek istiyorum."

"Sen de bir erkeksin," dedi öğrencilerden biri.

Ogün gülümsedi. "Evet, o yüzden ben de size bu eğitimi verirken hava dansı yapmayacağım elbette. Ne zaman gerçekten hissettiklerimi aktarabildiğimi hissedersem, işte o zaman ben de siz gibi dans edeceğim. Şu an sadece koçluk yapabilirim, başka bir şey yapamam ama bilgime güvenin."

Bu konuyu bu kadar ciddiye alması beni hem şaşırtmış hem de açıkçası takdirimi kazanmasını sağlamıştı. Sakin bakışları kalabalıktan ayrılarak İrem'e döndü. "Şimdi yerlerinize mi alsam sizi hanımlar?"

İrem, "Bana öğretmenlik taslama," diye homurdandı.

"Bunu zaten yapmıyorum..." Ogün gülümsedi. "Hadi güzelim, geç yerine." Bakışları kalabalığa çevrildi. "Şimdi, vücudunu kontrol edebilen hanımlar, aranızda denemek isteyen var mı?" Kumaşı yavaşça sallayınca bir an durup ona baktım.

"Ben denemek istiyorum."

Ogün, şaşkınlığın bulaştığı yeşil gözlerini bana dokundurdu. "Şimdi mi?"

"Evet."

Dengesi bozulur gibi oldu. Kendimden emin tavrım onun da dikkatini çekmiş gibiydi ama amacım onun dikkatini üzerime çekmek değildi. Gerçekten denemek istediğim bir dans türüydü bu, üstelik vücuduma ne kadar yabancılaştığımı görmek istiyordum; belki de bedenim ve ben artık bir bütün değildik.

Ogün, dudaklarından dökülen birkaç nazik kelimenin arkasından sakince, "O hâlde göster kendini," dedi. Dudaklarından samimi bir şekilde dökülen kelimeleri, Kartal'ın bana olan bakışlarının daha da ağırlaşmasına neden oldu. Sporcu sütyenimin kumaşını hafifçe aşağı çekip sırtımdaki izi belli ölçüde sakladıktan sonra durdum ve kumaşlardan birini elime alıp yavaşça inceledim. Daha sonra beni izleyen bir tribün dolusu öğrenciye sakin bir bakış gönderdim.

Ogün hafifçe öksürüp, boğazını temizleyince bunu bana bir mesaj olarak gönderdiğini algılayıp aşağı sarkan kumaşı yavaşça koluma doladım, başta ne yapacağımı tam olarak bilemesem de bir süre önce parmaklarımın ucunda taşıdığım cehennemi cennete çevirdiğim zamanları hatırlamak, birdenbire içimi özgüvenle doldurmuştu.

Kendimi kumaşla birlikte yukarı çekmemle, bedenimdeki tüm gücün çekilmediği, aksine vücudumun hâlâ benim en yakın dostum olduğunu anladım çünkü kolayca yerden yükseğe havalanmış ve bunu yaparken hiç sendelememiştim. Bir bacağımı hafif bir açıyla yukarı kaldırdım, evet, bir müzik yoktu ama zihnimde bir melodi beni takip ediyordu. Yine de öğrencilerin uğultusu bazı şeylerin büyüsünü elbette bozuyordu. Serbest kalan elimle diğer kumaşa uzandığımda, bedenim bir kuğunun boynu gibi geriye doğru yattı ve esneyen kaslarımın da etkisiyle zarif bir poz vermiş oldum. Bu kesinlikle elimde olmadan gelişen bir durumdu, şanslıydım. Belki de Ogün haklıydı, ruhum ve bedenim birbirleri arasındaki bağı yeniden keşfediyordu.

"Pekâlâ, bunu daha önce yapmadığına emin misin?" diye sordu Ogün, bu soruyu herkes duysun diye mi bilmiyordum ama yüksek sesle sormuştu. Bu bazılarının şaşkınlıkla Ogün'ü doğrulayan mırıltılar çıkarmasına neden oldu. Göz önünde olmaya alışkın olmayan tarafım, beni bir an önce yere ayak basıp, buradan çekip gitmem için zorluyor olsa da dansa ihtiyaç duyan tarafım kalıp direnmek istiyordu.

"Son derece eminim," diye fısıldadım. Göğsüm derin bir nefesle dolduğunda, diğer kumaşa tutunarak bedenimle kumaşlar arasında kurduğum köprüyü daha da gerginleştirdim. Kumaşlardan birini bacağıma yavaşça sarıp kendimi usulca ters bir şekilde geriye doğru bıraktığım an, birçok kişinin yüreği ağzına gelmiş gibi bir nida kopardılar.

Atkuyruğum yere neredeyse sıfır mesafedeydi, sürünmek üzere gibi duruyordu, ters bir şekilde sarkarken kollarımı kullanarak büyülü bir görüntü çizmeye özen gösterdim ama zaten dansın kendisi büsbütün bir tılsımdı; büyüydü. Kendimi sadece kumaşı sardığım bacağımla biraz daha yukarı çekerken, sanki duru bir suyun içinde son derece keskin hatlarla belirgin bir şekilde görünerek kulaç atıyordum. Bu, denk geldiğim her suratın yüzündeki şaşkınlığın büyümesine yol açmıştı. Bakışlarım Kartal'a tutunduğundaysa, gözlerinden gözlerime uzanan o tutku, nefesimi birden boğazıma bıçak dayanmış gibi kesti ve ba-

caklarımdaki güç geri çekildi ama kendimi yine de bırakmadım. Fevri bir hareketle doğrulup, suyun üzerinde yürüyormuşum gibi garip bir görüntü çizerek kumaşı kavrayıp kayarak ayağımı yere bastım.

"Lavin bence bizi kandırıyor," dedi Ogün, şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. "Müziksiz, çalışmadan, bir koreografi oluşturmadan yaptığın bu mini gösteri gerçekten harikaydı."

İki kumaşı tutup yavaşça aşağı çekerek asıldım ve sonra birden ayaklarım yerden kesilerek yukarı çekildiler. Bedenimi kontrollü bir şekilde havada asılı tutarken bacaklarımı hafifçe pedal çeviriyormuşum gibi hareket ettirerek bedenimi daha da yukarı tırmandırmaya başladığımda, Ogün ve diğerleri beni alkışlıyordu ama amacım bu değildi; lanet olsun, bu hissi öyle çok özlemiştim ki. Özgürdüm. Ruhum özgürdü. Babam bana utanmadan dans etmeyi öğreten adamdı. Topluluktan utanmamayı, kendimi gizlememeyi, bir şeyi yapmak istiyorsam o an yapmam gerektiğini öğreten kişiydi. Belki de bu özgüveni, ruhumdaki bu tutkuyu ona borçluydum.

Bedenimi taşımak güçleşmeye başladığında, tenimden gözyaşı misali akan ter damlalarını hissediyordum. Kendimi yavaşça serbest bırakarak tekrar yere ayak bastığımda, nefes nefese Ogün'e bakarak, "Bu iyi geldi," diye fısıldadım, sadece onun duyacağı yükseklikteki cümlem onu gülümsetmişti.

"Bence üzerinde durman gereken bir tür bu," diye fısıldayarak bana güç verdi.

Nefes nefese tribünde oturan öğrencilere bakmadan Kartal'a yöneldim ama onun bana olan bakışları şimdi çok daha güçlüydü. Gözlerinin altın kahvesine oturan karanlık, zihninde gecenin başladığını işaret ediyordu.

Tam ağzımı açacaktım ki Kartal birden kalkıp, omzunu omzuma sürterken kulağıma doğru fısıldadı. "Beni takip et."

Onu takip etmek, cehenneme kendi ayaklarımla gitmek, şeytanın gölgesi üzerime düştüğü an ateşi tenimde hissetmem gibiydi.

Ben ne olduğunu anlamadan, kabinin kapısını sertçe kapatması ve beni çevirip kapıya yaslaması bir oldu. Aramızdaki gerilimi hissettim. Tenime yağan kor taneleri derimi yakıyormuş gibi acıyla kıvranarak ellerimi kaslı kollarına taşıdım ve benlerle bezeli şişkin pazularını sıkarak tırnakladım. Bu sırada çoktan eğilmiş, kafamı sertçe duvara yaslayarak

elini boynuma kaydırmış ve beni çaresiz bırakacak şekilde sertçe öpmeye başlamıştı. Kalbim boğazıma tırmanıyormuş gibi hissettiğimde, sıcak dili ağzımın içine yerleşti ve ıslak doku başımı döndürürken, onun dilini ağzımın içine çekerek emmeye başladım.

Bu hareketim onu ateşlemiş gibi inleyerek elini terli belime kaydırdı, çıplak belimi avuçlar gibi sıkarak kavradı. Beni yavaşça çekti ama sonra dengemizi kaybettik ve sırtım yeniden kapıya yaslı konuma geldiğinde çıkan patırtı, gözlerini gözlerime dikmesine neden oldu. Dudaklarını dudaklarıma sürtüp açlıkla fısıldadı. "O vücudunu o kadar iyi kullanıyorsun ki, dans bir tanrı olsa, senin tenine tapardı."

Tırnaklarımı pazularına bastırıp çizer gibi sıktıktan sonra gözlerinin içine kararmış gözlerle, istekli istekli baktım. Vücudu ateş gibi yanıyordu. Sıcaklığı beni kasıp kavururken gözlerimi gözlerinden çekmeden dişlerimi çenesine sürtüp fısıldadım. "Burada sadece sen ve ben varız." Kısık sesim onu daha da tahrik etmiş gibi ellerini kalçalarıma indirip, taytımın kumaşını yırtmak istiyor gibi kalçalarımı avuçladı.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı, sesi sadece benim tenime yağıp benim zihnime doldu. Yakalanma korkusuyla gözlerimi kısıp tırnaklarımı kolu boyunca kaydırdım, ardından elimi sporcu tişörtünün kumaşına bastırıp, parmak uçlarıma sıkıştırdığım kumaşı yukarı çekerek kaslı karnını açtım. Gözlerim karnına indiği an, Kartal dişlerini sıkarak inledi. Sadece bu bile onu inletmişti.

Parmaklarımı kasların yokuşlar oluşturduğu karnına bastırıp, tırnaklarımı tehditkâr bir şekilde kaslarının arasındaki çukurlarda gezdirdim. Karnını içine öyle çok çekti ki, kaburgaları dışarı doğru belirginleşerek derisini gerip, deriye şeklini verdi. Daha fazlasını arzuladığımı fark ettiğim sırada, "Çok yanlış yerlerde dolaşıyor parmakların," diye fısıldadı, bu bir fısıltıdan çok, uyarı dolu bir iniltiyi de anımsatıyordu ama dinlemedim ve tırnaklarımı etine gömmek ister gibi derisine bastırdım. Gırtlağından yükselen o boğuk inlemeyi kulaklarıma doğru vererek, sıcak nefesinin boynuma akmasını sağladı. "Sikeyim, çok yanlış yerlerde dolaşıyor o parmakların."

Gözlerimin önünde sadece tutku kokan kelimeler asılı duruyordu, her biri dilimin ucuna devrilmek istiyordu ama kendimi tuttum. Karnını yavaşça okşarken, eşofmanının önündeki bariz bir şekilde belli olan büyük kabartıyı görebiliyordum. Dudaklarını boynumun ince

derisinde gezdirdi, ardından dudaklarıyla taçlandırdığı yere ılık, yaşadığını bana hissettiren nefesini bıraktı. Başımı döndüren bu hareketi, kasıklarımın da arzuyla sıkışmasına ve sonra yavaşça yanmaya başlamasına neden olmuştu. Parmaklarımı göbek deliğinin altına doğru indirip, kasıklarına kadar sürükledim ve sıcak kasıklarında parmaklarımın gezindiğini hissetmek, beni gırtlaktan gelen inlitisiyle bir defa daha yüzleştirdi.

"Parmaklarım bu kez doğru yeri biliyor," diye fısıldadım, sesim şeytanın yere yayılan gölgesinin üzerini örttüğü alevler gibiydi. Şeytansa Kartal'dı, gölgesi üzerime yayılırken parmak uçlarıma isleri bulaşıyordu. Ona dokunma ihtiyacıyla kasılan kadınlığımın güdüleriyle hareket edip, dudakları boynumda bir kasırga yaratırken, onun sert varlığını eşofmanın kumaşı bize engelken sertçe kavrayıp, avuçlarımın arasına hapsettim ve hissettiğim hacim beni sertçe yutkundurdu.

"Seni saatlerce hiç içinden çıkmadan-" Dudaklarım yukarı kıvrılırken dişlerim farkında olmadan dudağıma bir iğne gibi saplandı ve cümlesinin son kelimesini bir sır gibi zihnime fısıldadı, damarlarımda arzu çoğaldı. "Dokun ona." Yutkunuşunun sert sesini dinledim, sesi karanlık bir gece gibi üzerime çökmüştü. Dudakları boynumdaki şiddetini arttırarak bedenimde fırtınalar kopmasına neden olurken, avucuma çarpan nabzını aramızdaki kumaş parçalarına rağmen çok net hissettim. Varlığı avucumda bir kalp gibi çarparken bacaklarımın arasından yukarı tırmanarak karnımı saran bir tutkunun fitilini ateşliyordu.

"Kalp gibi atıyorsun," çıktı dudaklarımdan, sesim kıyıya varırken kumların içinde patlayıp her yana dağılan dalga gibiydi. Dili boynumda dolaştığı an çatlayan bir sesle inledim. Neredeyse herkes gösteri salonundayken biz burada, duş kabinlerinden birindeydik.

"Sık," dedi dişlerini boynuma geçirip deriyi sıyırır gibi ısırarak. "İçinde istiyor musun?"

Kadınlığıma yayılan tutkuyla parmaklarımı sıkılaştırdım ve bizi engelleyen kumaşa rağmen onun sertliğini net bir biçimde avuçlarımın içinde hissettim. Ne kadar istediğini anladığımda, kadınlığım kasıldı ve bu kasılmanın sonucu olarak istekle inleyip diğer elimi ensesine kaydırdım. Ensesinden başlayarak saç diplerine doğru yola koyulduğumda, parmaklarımın ucu saçlarının diplerini usul usul okşadı ama aslında dokunduğum yere ateşi bırakıyordum.

Sanki parmaklarım bir çıraydı ve ona her dokunuşumda sürtünmeyle alev alıyor, onu da beni de yakan yine benim parmaklarım oluyordu. Onun düşüncelerini bile yakanın ben olduğumu hissettim. Onu öyle çok yakıyordum ki, alevleri beni sardığında ilk küle dönen ben oluyordum. Bedenim her zerresiyle tamamlanmak istiyor, ona olan tutkum bir bedeni saran ince, hassas deri gibi ruhumu sarıyordu. Ruhuma kendisine ait bir vücut dikiyordu sanki ve ruhum, tam karşımda kendine ait bir vücutla dikildiğinde bana asıl isteğini söylüyordu.

"Seni o kadar içimde, her yerimde istiyorum ki, delireceğim," dedim haşin ama fısıltıyı anımsatan bir sesle. Dili boynumdaki ince deride kaydı, deriyi dişlerinin arasına alarak çekince nefesim kesildi ve sertliğini kumaşın üzerinden okşamaya başladım. Her okşadığımda mümkün olmayacak şekilde kabararak genişlediğini, sanki gitgide daha da büyüdüğünü hissediyordum. Avucumun altındaki büyüyüşünü hissetmek, başımı ciddi manada döndürmüştü.

Elimi birden çektiğimde, Kartal bundan hoşlanmamış gibi boynuma doğru inledi, kasıklarım istekten kavrulurken elimi eşofmanının lastiğinde dolaştırdım ve şeytan, nefesini enseme üfleyerek en hakiki cümlelerini zihnime bıraktığında, parmaklarım lastiğin kenarından içeri girdi. İç çamaşırının kumaşına takılmadan doğruca lastiğini yakalayan parmaklarım sıcaklığıyla temas ettiğinde, onun çıplaklığına dokunduğumu fark edip yavaşça inledim. Beni inleten bu his, ona neler yapardı? Parmaklarıma kasıklarının sıcaklığı yayılarak parmak uçlarımı uyuşturduğunda, sanki parmaklarım beş tane çıra parçasıydı ve ateş onun teniydi; ona dokunduğum an çıralar yanmaya başlamış, alevler de büyümüştü.

"Sikeyim," dedi dişlerinin arasından. "Parmakların..." Gözlerini yumdu. "Elini aşağı indir." Kafasını geri çekip, gözlerini gözlerimin hizasına getirdiği anda, gözlerindeki cehennem alevleriyle karşılaşmak, parmaklarımın aşağı doğru kayarak sert ve cehennem sıcağı varlığına sarılmasına neden oldu. Gözlerinden binbir duygu aynı anda sıyrılarak geçti, geriye karanlık bir şehvet kaldığında, aramızda yükselen alevler etrafımızı da sararak bizi bir şeytan çemberinin içine almıştı. Alt dudağına kendi dişlerini geçirişini izledim, bu kadınlığımı deli gibi titretip sızlattı. Kartal alt dudağını emerek serbest bıraktı ve sonra aralık

dudaklarla, tutku dolu bir suratla kafasını aşağı doğru indirerek beni izlemeye başladı.

"Beni nasıl öldüreceğini biliyorsun," dedi hafif titreyen, alabora olmuş tutkulu sesiyle. Sesi beni daha da heyecanlandırdı ve bedenim istekle yanmaya başladı. Avucumun içindeki yangın aklımı başımdan alırken, kafamı hafifçe kaldırarak beni izleyen suratına dik dik bakmaya ve bunu yaparken sıcak varlığının derisini parmaklarımla hareket ettirmeye başladım. Sert varlığının satene dokunuyormuşum gibi hissettiren pürüzsüz derisi ben okşadıkça sanki daha da genişliyordu ve ben bunu yaptıkça, Kartal'ın dudakları daha da aralanıyordu. Bir elini hemen başımın üzerinden kapıya bastırınca nefesi dudaklarıma ve yüzüme yayıldı. "Ah!" O gırtlaktan yükselen inilti, bir rüzgâr gibi üzerime esti. Gözleri geriye doğru kaydı, altın rengi gözleri yok olduğunda, kalan beyazlık beni daha da heyecanlandırdı ve sonra gözleri yavaşça geri inip gözlerime saplandı; alt dudağını tekrar ısırıp bana, beni parçalarıma ayırmak istiyormuş gibi baktı.

Elini kapıya daha sert bastırınca yayılarak genişleyen ve damarlara ayrılan pazusunu izledim. Dudakları aralandı, sıkı duran dişlerini görebiliyordum ve aklımı başımdan alır gibi tekrar inleyip kendini elime doğru itti. Avucumu uyuşturan sıcaklığın etrafını sarmış damarların zonklayışını, avucumun içindeki çizgilerde hissediyordum. Bakışlarım gözlerinden ayrılmadan, alt dudağımı emip dişleyerek onun varlığını daha sert okşamaya başladım. Yukarı doğru her çekişimde, başı geriye doğru gidiyor ama altın kahve gözleri benden asla ayrılmıyordu. Uzun tırnaklarımı büyümüş varlığındaki damarlara tehditkâr bir şekilde sürtüp, dudaklarıma acımasız bir sırıtış ekleyerek varlığının başına yayılan sıcak suyu parmağımın ucuyla etrafına yaydım. Bu dokunuş onu çileden çıkartmış gibi, "Seni öyle sert, öyle fazla, öyle delirmiş gibi..." Son kelime yine zayıflamış, sadece ikimizin duyabileceği bir fısıltıya dönüşmüştü fakat o küçük fısıltı, benim kasıklarımdaki yangını daha da harladı.

"Sertçe," dedim ve kulağına doğru yaklaştım. Tutkulu bir şekilde dudaklarıma yapıştı. Dudakları dudaklarıma çarptığı an dişlerimde sızısını hissettim ve o ıslak, kıvrak dili ağzımın içine dalarak beni eritir gibi yalamaya başladı. Dilim diline bir beden gibi sarıldığında, artık

öyle kirli öpüşüyorduk ki aşağıdaki elim benim isteğim dışında onu sertçe ovuyordu.

"Of, sikeyim," diye inledi ağzıma doğru. O sırada, onun defalarca fısıldayarak söylediği kelimeyi daha gür bir şekilde duymak kasıklarımdaki yangını çağladı ve arsız bir güdüyle parmaklarımı varlığının etrafına daha sert sarıp, varlığını âdeta parmaklarımın arasında ezer gibi aşağı yukarı okşamaya başladım. Hızım onun da bedenini yakmış olacak ki, kendini bana doğru iterek avucuma sığmayan büyüklüğü avucuma yerleştiriyordu.

Bir eli kalçalarıma kaydı, diğer elini kapıya bastırmaya devam ediyordu. Parmaklarını usulca taytımın lastiklerinden içeri sokunca ona hiç karşı koymadım ve dudaklarına doğru istekle inledim. Bunu beklemiyormuş gibi hırıltılı bir nefes verip kapıdaki elini çekti, bir eliyle çenemi kavradı ve çenemi sıkarak dudaklarımı aralamamı sağlarken başımı iyice yukarı kaldırdı. Bu sırada eli iç çamaşırımdan içeri kaymış, nemlenen iç çamaşırımın sınırlarında dolaşmaya başlamıştı. "Benim için yine ıslaksın," diye fısıldadığında, zayıf sesi nasıl oluyordu da benim dünyamda bu denli güçlü olabiliyordu anlayamıyordum. Parmakları kumaşı parçalamak istiyormuş gibi taytımın içinde olmasına rağmen rahatça kenara çekti ve iç çamaşırımın tenimi acıtarak kestiğini hissettim ama arzu öyle fazlaydı ki, bana dokunmasına ihtiyacım vardı.

Dudaklarımı dudaklarından ayırıp, burnumu çenesine sürterken onun gözlerine en gerçekçi tutkumla baktım. "Dokun," diye fısıldadım, bu onu bir yılan gibi tıslattı. "Tıpkı o geceki gibi dokun ama bu kez gözlerimin içine bakarak dokun." Kadınlığımı parmaklarının üzerine yerleştirdiğim an, sıcaklığım ve ıslaklığım ona ıslıklı bir nefes verdirdi. "Nabzımı hissediyor musun?" Sorum onun başını bilinçsizce sallamasına neden oldu ve bu sırada onun varlığını sertçe sıkarak sıvazlamaya devam ettim. Gözleri kayınca bu beni gülümsetti ama çok geçmeden bu görüntüyü kaçırmak istemiyormuş gibi gözleri yeniden beni buldu.

"Öyle çok hissediyorum ki nabzını, sanki damarlarımda dolaşan kan bile senin kanın. O kadar her hücremdesin ki, ruhumun bir şansı olsaydı benim değil, senin içinde yaşardı." Bunu söylerken sesi titriyordu ve bu, söylediklerinin kutsallığını daha da baştan çıkarıcı hâle getiriyordu.

Dudaklarına sertçe çarparak yapıştım ve dudaklarımız birbirine karışan iki renk gibi yeni bir rengi doğururken, parmaklarıma nabzını vuran o sıcak varlığını daha yavaş ama sıkarak okşamaya başladım. Parmakları en kuytuda saklanmış duyguları dokusunda gizleyen kadınlığımda dolaştığında, cehennemi anımsatan tepemden dökülen her nabzı parmaklarında hissediyor olmalıydı. Bir bacağımı esnek bir şekilde kaldırıp yan tarafımızdaki duvara yasladığım an, ıslanan kuytumda onun için daha fazla yer açmış olmam onu inletti.

"Kartal," dedim dudaklarına doğru, "seni ahlaksız, yakalanmaktan korkmuyor musun?" Kısık sorum, onun da sırıtmasını sağladı ve dudak dudağayken arzuyla gülüştük. Parmağı yağ gibi kayarak ıslak çukuruma indiğinde, dudaklarına doğru belirsiz bir tınıyla inledim. Dudaklarımı ağzının içine aldı ve tutkuyla emdi.

"Bu seni de heyecanlandırıyor," diye fısıldadı, kalbimi hızlandıran fısıltısı aslında ne kadar haklı olduğunun göstergesiydi. "Bu beni de seni heyecanlandırdığı kadar heyecanlandırıyor sevgilim," diye fısıldadı ve parmakları çukurdan topladığı kaynar suları yukarı taşıyarak cehennem gibi yanan tepeme yaydı. Yangın daha da büyüdü. İnsan kendi sularıyla yanabilir miydi ya da kendi yangınını suları kurutmak için kullanabilir miydi? Cehennem bir yer olsaydı, Kartal'ın parmakları olurdu. Ve belki dudakları...

"Bana sevgilim dediğinde, sevgilim," diye fısıldayıp varlığını avuçlarımın arasında sertçe sıktım ve gözlerimi gözlerinin içine bir mermi gibi yerleştirdim, "seni içimde ne kadar çok istediğimi biliyor musun?"

Parmaklarının arasına aldığı o tepecik, sertçe sıkması sonucu zonklamaya başlayınca kafam geriye doğru düşüp kapıya yaslandı. Bacağımı indirmedim. Bacağım havada olduğu için kadınlığımdan dökülen sıvının daha net bir şekilde bacaklarımın arasına bulaştığını hissediyordum.

"Neyinim senin?" diye sordu aletini sert bir hareketle avucuma doğru iterken. Çenemi parmaklarıyla sıkıca kavrayıp, diğer eliyle beni sertçe okşamaya devam etti. Devamlı olarak çizdiği daireler orayı uyuşturup beni garip bir duyguya sürüklerken, bir elimi diğer duvara koyup tutunmaya çahştım ama gücüm çekilmiş olmasına rağmen elimi varlığından asla uzaklaştırmamıştım.

"Ah, Kartal!"

"Neyinim senin bebeğim?" diye inleyerek varlığını avucumun içinde kendi hareketleriyle kaydırdı. "Söyle."

"Sevgilimsin."

"Başka?"

"Benimsin," diye fısıldadım titreyerek ve birden kafamı kaldırıp dudaklarına sertçe yapıştım. Öpüşmemiz bir yangına dönüşürken tırnaklarım fayans duvara âdeta saplandı, elim duvar boyunca kaydı. "Sen sadece benimsin," diye inledim. Bu onu gülümsetti.

Sporcu sütyenimi sertçe yukarı ittiğinde, boşta kalan çenem az önceki tutuşundan dolayı uyuşmuştu. Göğüslerim önünde savunmasızca belirdiğinde, bir eliyle bir göğsümü kavradı ve diğer göğsümün ucunu dişlerinin arasına alarak uzattı. Başımı arkaya doğru atıp, onun sert varlığını daha sert ovmaya başladım. Duvardaki elimi güçlükle kaldırıp onun saçlarına daldırdığımda, şimdi göğsümün ucunu öyle sert emiyordu ki bileklerim titremeye başlamıştı; diğer göğüs ucumu parmaklarıyla uyarmaya devam etti.

Ve diğer eli tam orada, cehennemde benimle birlikte yanıyordu.

Sessiz iniltim, yüksek bir sesin varlığıyla bölündüğünde, gözlerini kaldırıp kafası hâlâ göğüslerimin hizasındayken bana baktı; ama dili hâlâ göğüs uçlarımdaydı. Birilerinin kabinlerin olduğu alanda dolaştığını hissettik. İki kızın yüksek sesle gülüşerek ettiği sohbet zihnime yayılırken bunu hiç umursamadım. Yere düşen adım seslerini dinlerken saçını tutup Kartal'ı tamamen göğsüme bastırdım ve arzuyla dudaklarımı kemirirken ona üstten bir bakış attım.

Parmaklarını oraya daha net bir biçimde bastırınca düğmeme basılmış da harekete geçmişim gibi kafamı kapıya yavaşça yasladım, tavana bakarak dudaklarımı ısırdım. İnlememek için kendimi zor tutuyordum ve dili göğsümün ucunda her kaydığında, kadınlığım parmaklarının ucunda kasılıp gevşiyordu.

Kızlar bir şeylerden bahsediyorlardı, muhabbetleri zihnime belli belirsiz doluyordu ama hiçbir kelime zihnimin içinde asılı kalmıyordu. Yoğunlaştığım tek duygu zevkti, tek istediğim Kartal'ın bana dokunması, beni öpmesi, beni emmesi ve hatta dişlerini tenime geçirip beni kanatana kadar ısırmasıydı.

Varlığını avucuma doğru iterek göğüslerimi dişleyip, okşayıp bir yandan da emerken artık başım bir pervane gibi dönüyordu ve inleye-

memek beni o kadar hırçınlaştırmıştı ki, farkında olmadan tırnaklarımı Kartal'ın boynuna sapladım. Bu onu kısık sesle inletti ve temiz tırnaklarımın içine yayılan kanı odaksız gözlerle izledim.

"O sesi duydun mu?" diye sordu ince sesli kız, muhabbetin arasında. Hiç umursamadan parmaklarımı boynuna dolayıp, Kartal'ı boynundan tutarak kaldırdım ve bedeni bedenime yaslandığında, göğüs uçlarım, tişörtünü yukarı çekip çıplak bıraktığım göğsüne yapışarak uyarıldı. Dudaklarımı köprücük kemiğine bastırarak onu daha sert okşamaya başladım ve şimdi ayrılan bacaklarımın arasındaki alevler daha da yükselişe geçmişti; Kartal'ın parmakları öyle çok kayıyordu ki, artık o bile bana profesyonelce dokunamıyordu çünkü çok ıslaktım.

"Biri antrenman yapıyor sanırım dışarıda," dedi diğer kız. "Dersler aşırı yorucu değil mi ya? Sırtım ağrıyor artık. Bu arada o Ogün neydi öyle ya? Feci yakışıklı."

Dudaklarına doğru, "Şunlar hemen siktir olup gitmezse çığlık atacağım," diye fısıldadım.

Dişlerinin arasından, "Biraz daha çekersen parmaklarına geleceğim," dedi, ardından odaksız bir sesle inledi. Kızların uzaklaştığını fark ettiğimde, artık öyle bir noktadaydım ki, ben de dokunuşlarının etrafında sarsılarak yükselip birden düşüşe geçeceğimi biliyordum.

Kızların gittiğini anladığım an, "Parmaklarıma gel, Alaşan," diye inledim ve kendimi parmaklarına bastırarak parmaklarının baskısı yetmiyormuş gibi bir de parmaklarına sürtünmeye başladım. Bu onu deli gibi inletirken, ikimizin de yüzünden gözyaşları gibi ter damlaları akıyordu. "Parmaklarımın etrafına dökül," diye inledim ve başımı sertçe kapıya yaslarken gözlerim geriye doğru kaydı. Onun varlığının avucumda genişlediğini, ardından zonklaya zonklaya, sanki avucumda bir kalbi tutuyormuşum gibi hissettirerek akmaya başladığını hissettim. Parmaklarımın etrafından güçlü bir şekilde akan lavlar benim de yükseğe hızla çıkıp, birden kendimi o yüksekten aşağı bırakmamla daha da sıcaklaştı.

İkimiz de o yüksekten bir tüy gibi yavaş yavaş, ağır çekimde dibe doğru düşüyorduk.

"Eğer cennet diye bir yer olmasaydı, sen yine de cennet olurdun," dedi, nefes nefese dökülen kelimeleri zihnime yığılıp kaldı. "O kadar cennet olurdun ki, cennetin nasıl bir yer olduğunu tasvirlerle dahi bilmeyen bir insan bile senin cennet olduğuna inanırdı."

"O zaman neden cehennemin içindeymişim gibi hissediyorum?"

"Çünkü sen bir cehennemin kalbinde var olan tek iyiliksin."

Elimi oradan çekmemi sağlayıp, üzerimdekileri bir çırpıda çıkardığında ne yapmaya çalıştığını anlayamamıştım. Kendi üzerindekileri de çıkardı ve kıyafetlerimizi kabinin üzerindeki kısma bıraktıktan sonra bana baktı, nefes nefeseydi, yüzü zor seçiliyordu. Birden elini vanaya uzatmasıyla, buz gibi su başımızdan aşağı güçlü bir şekilde akmaya başladı. Bedenim sarsıldı ama kaçacak yerim yoktu. Sadece altımda kalmış bir iç çamaşırıyla buz gibi suyun altında titrerken elleri bedenime kaydı, beni kendine çekerek tamamen suyun altına aldı ve su bedenimi felç eder gibi tenime saldırırken ona sığındım.

Bu onu da yumuşatmış olmalıydı. Yorgun bedenlerimiz birbirine yaslı bir şekilde buz gibi suyun altındayken bir müddet öylece bekledik. Nefeslerim düzene girmişti girmesine ama şimdi bedenim, hissettiğim yoğunluktan değil, maruz kaldığı soğuktan yanıyordu. Yine de algılarımı çalıştırıp, saplı kaldıkları kör noktadan çıkarmama yardım eden soğuk su olmuştu.

Saçlarım suyun varlığıyla ağırlaşıp göğüslerimin üzerine serildi ama göğüs uçlarım, Kartal'ın ıslanan kaslı göğsüne yaslı duruyordu ve akan soğuk suya rağmen en çok onun sıcaklığını hissetmeye devam ediyordum. Çenemi kavrayıp kafamı yavaşça yukarı doğru kaldırdığında, bakışlarım gözlerine saplandı ve kelimeler, etrafımızdan akıp giden suya karıştı.

Dudaklarıma birden öyle hızlı yapıştı ki, dudaklarım dudaklarına hapsoldu ve onu, suyun altında dizginlenemeyen alevler ruhumuzu yakıyorken sertçe öpmeye başladım.

Parmakları belime doğru kaydı, sonra birden kalçalarımı kavradı ve bacaklarımı iki yana ayırmamı sağlayarak beni sertçe kucaklayıp kapıya yasladı. Su tazyikli bir şekilde üzerimize yağmaya devam ederken nefesim kesildi, beni deli ediyordu. Dünyayı başıma yıkarken de başıma yıkılmış dünyayı avuçlarıyla toplayıp yeniden var ederken de... Beni her şekilde mahvediyordu.

Kalçalarım avucunun içine yerleştiğinde, parmaklarım saçlarına doğru kaydı ve suyun altında ıslanan siyah saçlarını karıştırıp suyun etrafa sıçramasını sağladım. Dudakları dudaklarımdan ayrılarak omzuma kaydı, omzuma öpücükler kondurdu ve sonra sert bir şekilde omzumu dişlerinin arasına alarak sıyırır gibi ısırdı. Ardından tekrardan

dudaklarıma yaklaştı, zaman geriye doğru düştüğüm bir uçurum olup beni yutmaya başladığında, kanatlarım üzerimize kapanmıştı. Kartal şimdi dudaklarımı emiyordu.

Saçlarının arasında kayan ellerim ensesine iniyor, orayı tırnaklıyor, sonra yeniden saçlarına tırmanıyordu. Su bedenimizden kayıp giderken yapabildiğimiz belki de en net şeydi birbirimizi öpmek. Bir süre beni kucağından hiç indirmedi, ben de bacaklarımı ona sıkı sıkı sararak beni bırakmasına mâni oldum. Islak, uzun ve alabildiğine kıvrımlı kirpikleriyle bana baktığında nefesim kesildi.

Dudaklarını dudaklarıma sürtüp, beni kucağından indirerek duş kabinindeki şampuanı alıp kendi kafasından aşağı resmen boşalttı. Ardından aynı şampuan kutusunu benim kafama uzatıp şampuanı dökmeye başladı. Gülümseyerek ellerimi onun teninde kaydırdım, sonra saçlarına taşıdım ve şampuanı boca ettiği saçlarını köpürtmeye başladım. O da aynı şekilde saçlarımı iki elinin altına alarak yıkamaya başladığında, bu an hiç bitmesin istiyordum.

"Hiç bitmesin istiyorsun," dedi zihnime sızmış gibi. Güçlü parmakları saçlarımın arasından sertçe kayarak geçti, köpükler yüzüme akarken ellerim saçlarından ayrıldı. Onun göğsüne akan köpükleri göğsüne yayarak kas kaplı göğsünü okşamaya başladığımda, o da beni taklit ederek omuzlarıma akan köpükleri kollarıma kadar sürtüp tenimi temizlemeye başladı. Her bir dokunuşu, tenimin altından geçen bir damarın içindeki çırayı yakıyordu. "Ne tesadüf," diye fısıldadı cevap vermeyeceğimi anladığında. Elleri çıplak göğüslerime kaydı, birden omuriliğimde var olan hisle titredim ve büyük avuçları göğüslerimi içine aldı. Köpüklerin parmaklarından dışarı doğru taşma anını izlerken sertçe yutkundum. "Ben de hiç bitmesin istiyorum."

Gözleri gözlerime bir gölge gibi serildi.

Ellerim göğsünden aşağı doğru kayarken köpükler de ellerimi takip ederek teninden aşağı akmaya başladılar. Onun elleri hâlâ göğüslerimi içinde tutuyordu. Bakışları tamamen karardığında temizlenen vücutlarımıza dokunmaya devam ediyorduk. Ellerim kasıklarına kadar kaydı, kasıklarında şişmiş bir şekilde adonis kasına kadar uzanan kalın bir damar çarpıyordu. Damara dokunmak, bir boruya dokunmak gibiydi, geniş damarını takip eden parmaklarım adonis kasına kadar indiğinde, nefesi yüzüme şiddetli bir fırtınanın öfkesi gibi yayıldı.

"Beni mi temizleyeceksin?" diye sordu karanlık sesiyle, sesi zihnime sızdığı anda tüm ahlaksız görüntüler belleğimden çıkarak etrafa akın ettiler. Yutkunarak başımı salladım.

"Temizlenmen gerek." Ellerim iç çamaşırının lastiğine kadar inince sertçe yutkunup gözlerimin içine baktı. "Bu kötü bir fikir mi? Bence değil." Gözlerinin içine istekle bakarken elim yavaşça iç çamaşırından içeri girdi ve onun sıcaklığına ikinci kez sertçe dokundum. Beni şaşırtan, ona ilk dokunduğum andaki kadar olmasa da tekrar çok sert olmasıydı. Gözlerim irileşirken Kartal bundan keyif alıyormuş gibi akan suyun altında kısık bakışlarıyla beni izliyordu.

"Ne oldu?" Sorusu kasıklarımda bir yangın daha başlatmıştı. Gözlerine baktım ve bu yangının varlığını ondan gizlemedim. "Beni ne kadar etkilediğini görüyor musun?" Avucumdaki nabzı hissetmek suyun altında olmama rağmen dilimi damağımı kurutmuştu resmen. Yüzüme doğru eğilirken, avuçlarının arasındaki göğüslerimi hafifçe sıktı ve bu beni neredeyse inletiyordu. Bakışları gözlerimin içine yerleştiğinde şimdi yüzü neredeyse yüzümün içindeymiş gibi yakınımdaydı. "Hissediyor musun, Lavinia? Seni ne kadar istediğimi."

"Hissediyorum," dedim buz gibi bir istekle. Bir elimle kalçasına tutunan iç çamaşırını aşağı doğru çekmemle, kumaş birden sıyrılıp açıldı. Avucumdaki sıcaklığıyla birlikte gözlerimin önüne serildiğinde, bakışlarım başta ona dokunmamak için çok uğraş vermişti ama sonunda gözlerim akan suyun altında duran varlığına kaydığında birden nefesim kesildi. Omuzlarına ve göğsüne serpiştirilmiş o leke gibi benlerinden, yıldızlarından, teninden daha açık renk olan uzvunda da vardı.

"Hâlâ sertsin," dedim kısık bir sesle.

"Ne yani?" Eğilip, dudaklarından akan suların boynuma damlamasını sağlayarak konuştu. "Sen hâlâ ıslak değil misin?" Parmaklarını göğüs uçlarıma bastırınca ürperdim ve inlememek için dişlerimi sıkarak varlığını daha sıkı kavradım. Hırıltılı bir nefes aldığını duydum. "Sana neler yapmak istediğimi biliyor musun?" diye sordu boğuk bir sesle. Parmak uçları göğüs ucumdayken halkalar çiziyor, bu beni ciddi mana da uyarıyordu. "Seni kaç farklı pozisyonda, kaç farklı yerde, kaç farklı şekilde istediğimi biliyor musun?" Dudakları boynuma temas edince titredim, bu kez elimde değildi.

Bir elim saçlarına doğru kaydı ve kısa saçlarını tutup geriye doğru çekerek kafasını kaldırdım. Bu hareketim onu mahvetmiş gibi alt dudağını ısırdı. Gözlerimi yüzüne dikerek, "Bilmek istiyorum," dedim cesur bir şekilde.

"Tam burada, tam da şu anda," diye fısıldadı, yakıcı fısıltısı kasıklarımdan kadınlığıma kadar akan bir sıcaklığın mimarıydı. "İçini kendimle doldurmak ve sadece bana yetecek kadar olmanı istiyorum. O kadar benim ol ki sadece bana yet."

Su aramızdan akıp giderken konuştuklarımız bunlardı. Alnını alnıma yasladığındaysa, zaman artık nereye gidiyordu bilmiyordum ama sesler kesildi; şu an duyduğum tek ses, kalp atışlarının sesi ve bir de bedenimizin üzerine yağan suyun sesiydi.

Parmakları sırtıma aktığında, suyun soğukluğunu artık hissedemiyordum bile. Bedenim uyuşmuştu. Onunla gitgide daha da yakınlaşıyorduk. Ondan bir parçayı görmüştüm, o parçaya dokunmuştum, bir gün belki de ona ait, ona tamamen sahip olacaktım. Ona iyice sokulup, mayışmış bir şekilde alnımı omzuna yasladığımda, loş ortamdaki varlığı bir ışık gibi üzerime yağıyordu. Elleri saçlarıma doğru kaydı, suyun çarptığı saçlarımı şefkatli bir şekilde okşadı.

"Üşüdün, değil mi?" Yutkundu. "Kafama sıçayım."

"Hissetmiyorum," dedim kuru bir yutkunuşla.

Çünkü tek hissettiğim sensin. Ama bunu bilmesen de olur.

Parmakları yavaşça saçlarımdan ayrılırken kafamı kaldırıp ona bakmaya başladım. Bedenini bedenimden ayırmadan suyu kapattı ve soğuğun ilerleyişini tenimde hissettim. "Sanırım kapatmamız gereken izlerin var," dedi çenemi havaya kaldırıp boynuma, omuzlarıma parlayan gözlerle bakarken. "Çantanda fondöten taşıyor musun?"

"Hayır," dedim kuru bir sesle. Onun boynuna bakınca yutkundum. "Sanırım senin de kapatılmaya ihtiyacın var."

"Boynumu kanattın, o pençelerini tenimde hissettim," diye fısıldadı esrarengiz bir sesle. Ağırlaşan saçlarım göğüslerimin uçlarını örtmüştü ama artık görmesini düşünmek beni utandırmıyordu, zaten görmüştü.

"Ne yapacağız?" Titreyen bedenimle ona baktım. "Buradan öylece çıkamayız da."

"Girerken bunu düşündün mü?"

"Hayır," dedim kuru bir sesle.

"O zaman şimdi de doğuracağı sonuçları düşünme." Eğilip alnımı sertçe öptü. "Sibel'i ararım, bugün buraya yakın bir yerlerde olacaktı, biraz kapatıcısı vardır sanırım." Başımı hızlıca salladım, Kartal gözlerini yüzümde gezdirip elini yanağıma kaydırdı ve yanağımı yavaşça okşadı. "Sibel'i sıkıntı etme, o Sahra gibi değildir, alay etmez."

"Sıkıntı etmiyorum," diye homurdandım.

Kollarını eşyalarımızı koyduğu boşluğa uzatıp eşofmanının içinden telefonunu çıkardı. Rehbere girdiğini gördüm, ardından Sibelay'ın numarasının üzerinde duran parmağı arama tuşuna bastı ve ıslak elleriyle tuttuğu telefonu kulağına yasladı. Bir iki çalışın sonunda bir çatırtı sesi duyulduğunda telefonun açıldığını anlamıştım.

"Sibel," dedi Kartal ciddi bir sesle, birinin bizi duyma düşüncesi yavaşça zihnime yayıldı ama arızadan dolayı o kızlar dışında kimsenin girmeyeceğini hatırlayınca gevşediğimi hissettim. "Neredesin?" Bakışları bana dokununca ıslak saçlarımı kulağımın arkasına ittim ve göğüslerim tekrardan açıldı ama bunu önemsemedim. Kartal'ın bakışları kısaca boynumdan kayarak göğüslerime aktı ama göğüslerime bakmadan önce kısaca güneş kolyesinde bekleyen bakışları daha da alevlenmişti. "Çok iyi." Yutkundu, duraksadım, Kartal da duraksadı. "Yani orada olman çok iyi. Yanında makyaj malzemelerin var mı? Tamamdır. Acilen okula gelip kızların soyunma odasına gir, kabinlerin olduğu alandaki soyunma odalarına."

Sibel onu sorguluyor olacak ki birkaç saniye durup karşı tarafı dinledi.

"Kaç dakikada gelebilirsin? Uzakta değilsin, bir taksiye bin gel işte." Başını sallayınca yutkundum. "Tamamdır. Unutma, duş kabinlerinin olduğu soyunma odasına geliyorsun. Evet, kızlar için olan." Telefonu kapatıp bakışlarını bana sabitledi. "Şimdi üzerine bir havlu saralım, soyunma odasına geç, zaten çıkmana gerek yok, arka tarafta hemen." Derin bir nefes aldı. "Duş kabinlerinin arkasındaki soyunma odasına kimse gelmez, duşlar arızalı olduğu için orayı kullanmazlar bugün. Ben de üzerime bir şeyler giyip hemen oraya geleceğim."

"Sen nasıl çıkacaksın?"

"Erkeklerin soyunma odasında kıyafetlerim var, oraya gidene kadar eşofmanı tekrar giyerim, sorun değil." Boşlukta düzgün bir şekilde katlanmış hâlde bekleyen beyaz havluyu çekip, çıplak bedenime düzgünce

sardıktan sonra, "Kıyafetin var mı burada?" diye sordu. "Yoksa diğer soyunma odasında mı kaldı?"

"Burada var," dedim. "Buradaki dolaplardan birinde yedek bırakmıştım." Havlunun kenarını tutarak bedenimi tamamen içine hapsetmesini sağladım ve kafamı kaldırıp ona baktım. "O zaman gidiyorum."

Kıyafetlerimi ve ayakkabımı diğer elime verdikten sonra, "Birazdan yanında olurum," dedi ve onun bir şeyler daha söylemesine fırsat vermeden gülümseyerek kabinden çıktım. Kabinlerin sıra sıra olduğu alan loştu, içeride kimsenin olmadığını yere düşen su damlasının sesini bile net bir şekilde duyduğumda anlamıştım. Yine de parmak uçlarımda yükselerek, kabinlerin arasından ilerleyerek geçip sola saptım ve soyunma odasına girdim.

Soyunma odası dar ve uzundu, iki bölmeden oluşuyordu, kapsamlı bir lisenin soyunma odalarına benziyordu; herkesin kendine ait uzun dolapları vardı ve ortada da oturabilmemiz için ahşap bir bank duruyordu. Kendi dolabımı aceleyle şifresini tuşlayarak açtıktan sonra yedek bir iç çamaşırı takımı ile siyah, boğazlı kazağı çıkardım.

Havluyu yukarıdan aşağı bırakmamla, havlu bir ölü gibi ayaklarımın üzerine cansızca yığıldı. Önce iç çamaşırlarımı üzerime geçirdim, tam kazağı geçiriyordum ki, hızına inanamayacağım bir şekilde içeri dalan Kartal'a dehşet içinde baktım. Hangi ara gidip üzerine bu yuvarlak yakalı beyaz tişörtü ve siyah pantolonu geçirmişti anlamamıştım bile. Deri ceketini kolunun altına sıkıştırmıştı. Ben mi çok vakit kaybettim diye düşündüğümde, aslında bedenimin hâlâ yaşadıklarının etkisiyle spazmlar geçirdiğini, bu yüzden de hareket etmenin çok zor olduğunu fark ettim. Belki de bu yüzden son derece yavaş hareket ediyordum.

"Çok hızlısın," diyebildim kazağın başımı geçireceğim kısmını ellerimle genişletip kafamı içeri daldırırken.

"Ya da sen aşırı yavaşsın, Lavinia."

Kazağı güçlükle giydikten sonra yedek taytımı bacaklarımdan geçirip yukarı çektim. Islak saçlarım kazağın içinde kalmıştı ama bunu önemsemeden Kartal'a doğru döndüm, tam o sırada iki gölge, soyunma odasının zeminine doğru düştü. Sahra ile Sibelay etrafa kaçamak bakışlar atarak içeri girdiklerinde Sahra'yı görmeyi beklemediğimden

kısa süreli bir şok yaşamıştım ama Sahra beni gördüğü an yüzüne adi bir sırıtış eklendi.

Bakışlarımı çekmemek için direnseme de Sahra'nın bakışı öylesine ima doluydu ki, elimde olmadan gözlerimi ondan kaçırmıştım. Sibelay hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi, "Ne oluyor ya? Apar topar çağırdın, ödüm koptu. Ne alaka makyaj malzemesi?" diye sordu şaşkınlık içinde.

Sahra, "Anlamadın mı?" diye sordu Sibelay'a, sırıtışı yüzünde daha da genişlemişti. "Anlamadıysan Kartal'ın boynuna, Lavin'in de dudaklarına bak..."

"Bilirkişi konuşuyor, Sibelay," dedim Sahra'ya kötü kötü bakarak. "Ona soracaksın bunları..."

"Evet," dedi pişkin pişkin. Sibelay'ın çantasını omzundan çekip aldıktan sonra bana doğru yürüyüp, "Boğazlı kazağın altına sakladığın boynunda neler vardır şimdi senin kim bilir?" Tatlı bakışlarının altındaki alay sinirlerimi tepeme toplasa da ona aynı sinir bozucu sırıtışla karşılık verdim.

Üstelik dudağımda ne vardı ki?

Sadece sızladığını hissediyordum.

Sahra'nın gülüşmeleri eşliğinde hızlı bir şekilde dudağımdaki morluğu koyu renk bir rujla kapattığımda, boynumdaki izleri saklayan boğazlı kazağım sayesinde fazlasına ihtiyacım yoktu ama Kartal'ın izleri büyüktü. Özellikle parçalar gibi tırnakladığım derisinin altındaki yara hâlâ açıktı ve bunu gizleyebilmemiz için bir yara bandını o yaranın üzerine yapıştırıp, yara bandına ten efekti vermeye çalışmıştık. Birkaç uzun dakikaya mâl olsa da sonunda bunu başarabildiğimizde, ikimiz de daha az savaştan çıkmışa benziyorduk.

Pudra fırçasını Kartal'ın boynundaki izlerde gezdirirken kafamı kaldırıp ona baktım, gözlerini indirmiş beni izliyordu. Sibelay ile Sahra telefonlarına dalmışlardı, ikisi de karşılıklı dolapların ortasında duran ahşap bankta oturuyordu. Ara sıra gülseler de ciddi bir şekilde dalga geçmemişlerdi.

"Sanırım artık daha iyi görünüyor," diye fısıldadım, fırçayı yavaşça teninden ayırarak önce fondöten ile kapatıp sonra pudra ile üzerinden geçerek sağlamlaştırdığım dokuyu izledim. "İyi görünüyor."

"Yeterince çürütememiş misin yoksa, Lavin?" diye sordu Sahra kahkaha atmamak için sıktığı suratı kıpkırmızıyken.

"Ben şimdi çürüteceğim seni," diye söylendim huysuzca.

"Kızdı bal köpüğüm," dedi Sahra, bana bir öpücük attıktan sonra yerinden kalktı. "Hadi Sibel, gidelim. Alışverişimi böldü bu azgın boğalar."

"Hâlâ konuşuyor ya," diye homurdandım.

"Sus kız, Yangın Lavin..."

Tam ona doğru atılacaktım ki Kartal beni bileklerimden tuttu, Sahra ise Kartal'ın beni tutacağını bilmiyormuş gibi biraz uzağa kaçarak kıkırdadı. "Seni sevdiğimden uğraşıyorum, tamamen bundan..."

"Git be."

"Kız, çocuğu ameliyat ettin, farkında mısın?"

"Sahra, sus ya, git hadi, alışveriş yap sen."

"Gitmem, bütün gün dururum burada. Bütün gün derim ki, ne o, sevişememenin agresifliğini mi yaşıyorsun, Lavinciğim?"

"Ha ha," diye homurdandım.

"Bak bu tamamen agresiflik. Neyin agresifliği? Seviştiğini kabullenememenin agresifliği. Ben sizin başınızda durursam ne olur? Sevişemezsiniz. Bu sefer neden agresifleşirsin? Sevişemediğiniz için..."

Sibelay, "Bakmayın şuna," dedi, ardından Sahra'yı omzundan tutarak çıkışa doğru sürükledi. "Bence pudra ve fırça sizde kalsın. İhtiyacınız olacak gibi..."

"Sibelay," dedim ona 'sen de mi' der gibi bakarken.

"Ya ben art niyet barındırmadan söylemiştim aslında..."

O ikisi gidene dek dalga geçmeyi sürdürmüşlerdi. İçeri nasıl girdikleri konusunda pek fikrim yoktu, birileri illaki onları görmüş olmalıydı ve muhtemelen yine birilerin gözü Kartal'la beni arıyordu. Kartal ile soyunma odasından çıkarken gergindim, birinin bizi birlikteyken kızlara ait soyunma salonundan çıkarken görmesinden korkuyor olabilirdim sanırım.

Bakışları omzunun üzerinden bana kaydığında, yanaklarıma sokulan ısıyı hissettim, sonra ona bakıp meraklı gözlerime düşen soru işaretlerini saklamadan, "Hım?" diye mırıldandım. "Bir şey mi söyleyeceksin?" Koridorun ışıkları yüzüme vurduğu an, saçlarımın ıslaklığını hatırlayıp gerilerek etrafıma bakındım ama kimseler olmadığı için şanslıydım.

"İç çeker gibi yüzünü izleyince içimde bir şeyler devleşiyor." Bakışlarını benden ayırıp koridorun diğer ucuna çevirdi ama bilmiyordu ki,

bir cümlesi bile bana olduğum yılı sorgulatıyordu. Kalbim dudaklarımı kaplayan mor rujun altında çarpıyormuş gibi hissetsem de ilerlemeye devam ettim.

"Gerçekten bana şiir yazdığını düşünmeye başlayacağım."

"Şaka yaptığımı mı düşünüyordun?" Ciddi sorusu yeniden kalbime yayıldı, gözlerimi tam gözlerine çevirecektim ki, konuyu değiştirmek istiyormuş gibi, "Herkes derstedir, merak etme, saçlarını görmezler," dedi. Dudakları yukarı kıvrılınca o kıvrımı sakin gözlerle izledim. "Bir yere kadar gideceğiz, tamam mı?"

"Nereye?"

"Hastaneyi görmeye."

Yutkundum. "Şimdi mi?"

"Evet," dedi kuru bir sesle. "Olur mu?"

"Olur tabii."

Okuldan çıkarken biri tarafından görülmemenin rahatlığıyla, yeni bir oyunu başlatacağımız yere gidiyor oluşumuzun telaşını içimde yaşıyordum. Kartal'ın arabası okulun açık otoparkındaydı. Arka bahçeden çıkarak açık otoparka ilerlediğimiz sırada, Toprak'ın, gövdesi büyük ağacın altında oturduğunu fark edince Kartal'a yaklaşıp, "Orada," dedim yavaşça.

"Gördüm."

"Bugün onunla konuştum," dediğimde, gözlerini kıstı ama şaşırmışa benzemiyordu. Kaşlarım sertçe çatıldı. "Tabii sen bunu da biliyordun."

"Seninle ilgili her şeyi, senden önce bilen kişi benim."

"Bir şeyin peşinde."

"Evet," dedi sadece, bu kadar rahat konuşması beni şaşırtmıştı. Deri ceketini üzerine geçirişini izledim, cipin uzaktan kumandasını kaldırıp düğmeye bastı. Ön yolcu koltuğunun kapısını açıp omzumun üzerinden biraz ilerideki geniş gövdeli ağacın altında oturan Toprak'a baktım. Bizi görmüştü ama sanırım görmezden gelmeyi seçen yine kendisi olmuştu.

"O çok yalnız," dedim yavaşça, onu anlamak canımı yakmıştı. Kartal aracın önünden dolanarak sürücü koltuğuna geçti, araca bindiğimde üzerime bir sakinlik çökmüştü ama farkında olmadan tekrar Toprak'a bakarken bulmuştum kendimi.

"Doğru, o yalnız," dedi Kartal, sesi duygularından arınmış gibi olsa da öyle değildi, biliyordum.

Toprak bakışlarını cipe doğru çevirdiği an, Kartal'ın da ona baktığını hissettim. Ellerini yere bastırarak ayağa kalktı, ellerini birbirine vurarak silkeledikten sonra bize doğru yürümeye başladı. "Bize doğru geliyor," dedi Kartal ve tekrar kapıyı açarak araçtan çıktı ama ben araçtan inmedim.

Torpidonun kapağı, aracın kapısının sertçe kapanmasıyla bir anda açıldığında, bakışlarım torpido gözünün içindeki dörde katlanmış kâğıt parçasına saplandı. Bir an ne Toprak'ı ne de Kartal'ı önemseyemedim ve elim kâğıda doğru kaydı.

Parmaklarıma akan nabzı hissettim.

Parmaklarıma akan hisler yukarı tırmanarak tüm bedenime yayıldı.

Dörde katlanmış kâğıdı yavaşça açarken gözlerim kısıldı. Kâğıdın içinde bir göz figürü beni karşılayınca birden sadece donup kaldım. Tek bir gözdü bu, karakalem olarak resmedilmişti ve kirpiklerini izlediğim o kısa süre zarfında, bu gözün sahibi olduğumu fark etmiştim. Kâğıdın hemen ortasına çizilmiş gözün altına, aynı kalemle karalanmış kelimeleri gördüğümde donup kaldım.

Sahra Çölü'nde yağan karsın.
Yarık yarık topraklarımda hissettiğim bahar
ve çiçekler açtıran damarlarıma.
Ekseni kaymış bir gezegenken ben,
sen ısısını bana hayat gibi eken güneş,
sen haziran yağmuru, bir başka şeysin sen.

Anlatabilsem, kendime yetmiyorsun.

Anlatsam,
anlamasınlar.

Bu şiiri yazan o muydu?

Gözlerim kelimelerde asılıyken Toprak'ın o sorusu zihnime yavaşça sızdı ve irkildim.

"Doğru iz üzerinde olduğunuza emin misiniz?"

Devam edecek...